

DÜŞ HANÇERİ

ZAMAN ÇARKI · 11

ROBERT JORDAN

Düş Hançeri

Zaman Çarkı 11

Robert Jordan

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 542

Zaman Çarkı 11. Cilt
Düş Hançeri
Robert Jordan

Özgün Adı:
The Wheel of Time 11
Knife of Dreams

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

2. Baskı, Kasım 2012, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Mart 2016
Kasım 2012 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Kapak Resmi: Michael Komarck
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 348 36 97 - Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

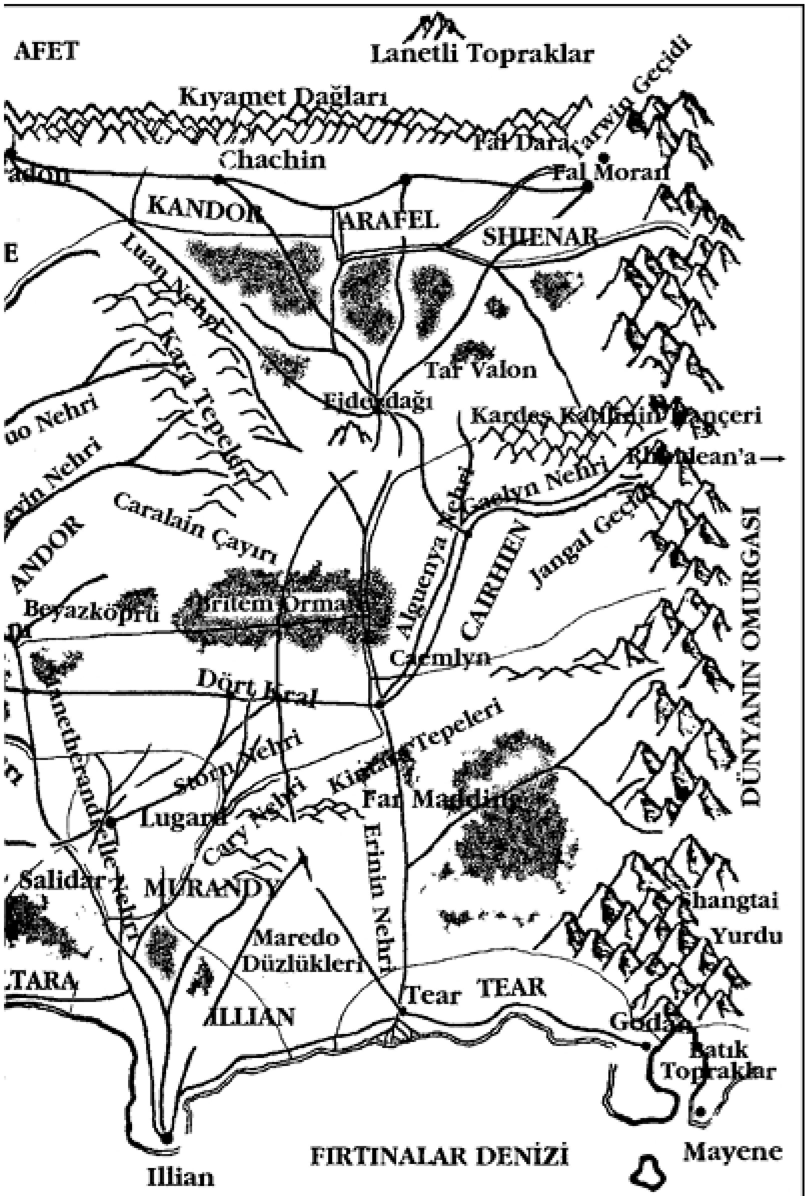
Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Charles St. George Sinkler Adams’ın anısına (6 Temmuz 1976 - 13 Nisan 2015)

Ölü Deniz
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
Obagon Nehri
Arinelle Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Baerlon
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Tümentepe
FALME
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
AMADICIA
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Caralain Çayırı
Gaelyn Nehri
Jangal Geçidi
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Tepeleri
Lugard
Cary Nehri
Far Madding
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Shangtai
Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık
Topraklar
Mayene
FIRTINALAR DENİZİ
Illian

Zaferin tatlılığı ve yenilginin acısı bir düş hançeri gibidir.

Madoc Comadrin'in *Sis ve Çelik* adlı eserinden

Önsöz
Kuru Ota Düşen Közler

Sabah ortası yüksekliğine tırmanan güneş Galad'ın ve üç zırhlı eşlikçisinin gölgelerini uzatıyordu. Ormanın içinde dümdüz uzanan yolda atlarını tırıs kaldırmışlardı. Orman, çoğu bahar tomurcuklarının kırmızılıkları ile süslenmiş meşe, meşinyaprak, çam ve ekşisakız ağaçlarından oluşuyordu. Galad zihnini boş ve kıpırtısız tutmaya çalışıyordu, ama küçük şeyler devamlı dinginliğini bozuyordu. Çevre, atların nal gümbürtüleri dışında sessizdi. Dallarda öten kuşlar, çıtırdayan sincaplar yoktu. Senenin bu zamanı için çok sessizdi, sanki orman nefesini tutmuştu. Eskiden bu yol ana ticaret yollarından biriydi, Amadicia ve Tarabon doğmadan çok önce bile vardı ve yolun sert sarımsı kil yüzeyinde zaman zaman eski döşeme taşı parçaları görülüyordu. Kendilerinden başka tek insan işareti, çok ileride zahmetle ilerleyen bir öküzün çektiği çiftlik arabasıydı. Ticaret yolları kuzeye kaymış, yöredeki çiftlikler ve köyler küçülmüş, Aelgar'ın efsanevi unutulmuş madenleri birkaç kilometre güneyde başlayan dağ sıralarının arasında öylece kalmıştı. O yönde toplanan kara bulutlar, eğer böyle ağır ilerlemeye devam edeceklerse yağmura yakalanacaklarını anlatıyordu. Ağaçların kıyısında avlanan kızıl kanatlı bir şahin ileri geri uçarak bölgeyi taradı. Tıpkı Galad gibi. Ama Galad ormanın kıyısını değil yüreğini tarıyordu.

Seanchanların Eamon Valda'ya verdikleri malikâne görüş alanına girdi. Galad, bahane olarak kullanabileceği bir miğfer kayışının olduğunu dileyerek dizginleri çekti. Bunun yerine, kılıç kemeri kaymış gibi yaparak tokasını çözüp bağlamakla yetindi. Zırh giymenin anlamı yoktu. Sabah beklediği gibi geçerse, plaka ve zincir zırhlarını çıkarması gerekecekti

zaten. Ama işler kötüye giderse, o zırhlar beyaz ceketinden daha fazla koruma sağlamayacaktı.

Eskiden Amadicia Kralı'nın kırsal konutu olan bina, kırmızıya boyanmış balkonlarla süslü devasa, mavi çatılı bir yapıydı; alçak, dik yamaçlı bir tepeye benzeyen taş temelinin üzerinde, köşelerinde ahşap minareleri bulunan ahşap bir saray. Dış binalar, ahırlar ve ambarlar, işçilerin küçük evleri, zanaatkârların atölyeleri, ana binayı çevreleyen geniş açıklığa doluşmuşlardı, ama onlar da mavi kırmızı boyaları içinde göz kamaştırıcı görünüyorlardı. Bu uzaklıktan minicik görünen bir avuç erkek ve kadın çevrede dolanıyordu ve çocuklar büyüklerinin gözetimi altında oyun oynuyorlardı. Hiçbir şeyin normal olmadığı bir yerde bir normallik manzarası. Eşlikçileri parlak miğferleri ve plaka zırhları içinde eyerlerinde oturmuş, ifadesiz yüzlerle Galad'ı izliyorlardı. Atları sabırsızca yeri dövüyordu. Kamptan buraya yaptıkları kısa yolculuk hayvanların sabah canlılığını yok etmemişti.

"Şüpheye kapılmışsan, bu anlaşılır bir şey, Damodred," dedi Trom bir süre sonra. "Sert bir suçlama bu, safra kadar acı, ama..."

"Benim şüphem yok," diye sözünü kesti Galad. Kararını dün vermişti. Ama minnettardı. Trom ona, ihtiyaç duyduğu açıklığı vermişti. O atına atlayıp yola çıkarken onlar tek kelime etmeden peşine takılmışlardı. O sırada sözcüklere yer yok gibiydi. "Ama ya siz üçünüz? Benimle buraya gelerek riske giriyorsunuz. Girmeniz gerekmeyen bir riske. İşler nasıl giderse gitsin, sizin aleyhinize sorular kalacak kafalarda. Bu iş benim işim ve size kendi işinize bakmanız için izin veriyorum." Çok gergin bir biçimde konuşmuştu, ama bu sabah ne söyleyecek söz bulabilmiş, ne de yumruk gibi sıkışmış boğazı yüzünden tek kelime edebilmişti.

Tıknaz adam başını iki yana salladı. "Kanun kanundur. Hem, yeni rütbem bir işe yarasa da olur." Beyaz pelerininin göğsündeki güneş patlamasının altında üç altın yüzbaşı yıldızı vardı. Jeramel'de epey insan ölmüştü ve buna üç Lord Yüzbaşı dahildi. Orada, onlarla ittifak yapmamış olan Seanchanlarla savaşmışlardı.

"Işık'a hizmet ederken karanlık işler yaptım," dedi sıska yüzlü Byar sertçe, derine gömülmüş gözleri hakarete uğramış gibi ışıldayarak, "aysız geceler kadar karanlık ve büyük olasılıkla yine yapacağım, ama bazı şeyler öyle karanlık ki izin verilmemeli." Tükürmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Bu doğru," diye mırıldandı genç Bornhald, çelik eldivenli elini ağzından geçirerek. Galad adamı hep genç olarak görmüştü, ama aslında

ondan yalnızca birkaç yaş küçüktü. Dain'in gözleri kanlanmıştı; dün gece kendini yine brendiye boğmuştu. "Işık'a hizmet etmek için bile olsa, yanlış bir şey yapmışsan, bunu dengelemek için doğru bir şey yapmak zorundasın." Byar ekşi ekşi homurdandı. Büyük olasılıkla, onun anlatmaya çalıştığı bu değildi.

"Pekâlâ," dedi Galad, "ama geri dönen kimsede kusur bulmam. Buradaki iş yalnız ve yalnız beni ilgilendirir."

Yine de, doru atını eşkin kaldırırken, diğerlerinin beyaz pelerinlerini dalgalandırarak atlarını dörtnala koşturup yetişmeleri ve yanında at sürmeleri onu memnun etti. Yalnız gidebilirdi, elbette, ama onların varlıkları Galad'ın tutuklanmasını ve hemen asılmasını engelleyebilirdi. Gerçi, canlı kurtulmayı beklediğinden değil. Ne yapılması gerekiyorsa, ne pahasına olursa olsun yapılmalıydı.

Malikâneye tırmanan taş rampada atların nalları yüksek sesle çınladı, bu yüzden geniş orta avludaki herkes dönüp onların içeri girişlerini izledi; parlak plaka ve zincir zırhlar içinde elli Işığın Evladı. Çoğu atlıydı ve atlı olmayanların hayvanlarını siyah ceketli, ezilip büzülen Amadicialı seyisler tutuyordu. İç balkonlar, yerleri süpürüyormuş gibi yaparak izleyen birkaç hizmetkâr dışında boştu. Pelerinlerindeki güneş patlamasının arkasında kızıl çoban asaları bulunan altı iri yarı Sorgucu, korumaymışlar gibi Rhadam Asunawa'nın çevresini almışlardı ve diğerlerinden uzakta duruyorlardı. Işığın Eli her zaman diğer Evlatlardan uzak dururdu ve bu seçim diğer Evlatlar tarafından onaylanırdı. Gri saçlı Asunawa –hüzünlü yüzünün yanında Byar'ın yüzü etli kalırdı– tek zırhsız Evlat'tı ve kar beyazı pelerininde yalnızca parlak kırmızı asa vardı; farklılığını belli etmenin bir başka yolu. Ama Galad, avluda kimler olduğunu fark etmek dışında, tek kişi dışında kimseye dikkat etmedi. Asunawa bir şekilde işe karışmış olabilirdi, bu taraf belirsizdi, ama Lord Kumandan'dan başka kimse Yüksek Engizisyoncu'dan hesap soramazdı.

Eamon Valda iri bir adam değildi, ama sert, esmer yüzü itaati hak görüyordu. Hak ettiği şeylerin en önemsizi olarak. Çizmeli ayaklarını ayırmış, başını kaldırmış, her santiminden buyurganlık akıyordu. Yaldızlı plaka zırhının üzerine beyaz altın Lord Kumandan önlüğünü geçirmişti. Pedron Niall'ın kullanacağından çok daha zengin işlemeli bir önlük. Göğsünün iki yanında, altın iplikle işlenmiş büyük birer güneş patlaması bulunan beyaz pelerini de ipektendi. Altın işlemeli beyaz ceketi de. Kolunun altındaki miğfer altın varak kaplıydı ve alın kısmına güneş

patlaması işlenmişti. Sol elinde kalın altın bir yüzük vardı ve çelik sırtlı eldiveninin dışına takılmıştı. Yüzüğe, güneş patlaması biçiminde oyulmuş büyük sarı bir safir kakılmıştı. Seanchanlardan kabul edilen iltimasların bir başka işareti.

Galad ve eşlikçileri atlarından iner, kollarını göğüslerine çaprazlayarak selam verirken Valda hafifçe kaşlarını çattı. Dalkavuk seyisler koşa koşa gelip atların dizginlerini aldılar.

"Neden Nassad yolunda değilsin, Trom?" Valda'nın sözlerinden kınama akıyordu. "Diğer Lord Yüzbaşılar şimdiye dek yolu yarılamıştır." Seanchanlarla görülmelerine kendisi de hep geç giderdi, belki Evlatların sahip olduğu son bağımsızlık kırıntısını gözlerine sokmaya çalışıyordu. Onu yola çıkmaya hazır bulmak Galad'ı şaşırtmıştı; bu görüşme gerçekten çok önemli olmalıydı. Ama, şafaktan önce yola çıkmalarını gerektirse bile, diğer yüksek rütbeli subayların her zaman zamanında orada olmalarını sağlardı. Görünüşe göre, yeni efendilerini fazla kızdırmamak en iyisiydi. Seanchanlar Evlatlara hiçbir zaman fazla güvenmemişlerdi.

Trom, rütbesini alalı ancak bir ay olmuş bir adamdan beklenebilecek kararsızlığı göstermedi. "Acil bir mesele, Lord Kumandanım," dedi rahatça, kusursuz bir eğilme ile selam vererek. Selamı protokolün gerektirdiğinden ne kıl payı fazla, ne kıl payı azdı. "Emrim altındaki bir Evlat bir başka Evlat'ı bir kadın akrabasını taciz etmekle suçluyor ve Işık Altında Mahkeme hakkını talep ediyor. Kanun gereği, kabul ya da reddetmeniz gereken bir talep."

Daha Valda konuşamadan, "Tuhaf bir talep, oğlum," dedi Asunawa, kenetlediği ellerinin üzerinden başını sorgularcasına yana eğerek. Yüksek Engizisyoncu'nun sesi bile hüzünlüydü; Trom'un cehaleti ona acı veriyormuş gibi konuşmuştu. Kara gözleri ise, mangaldaki kızgın közler gibiydi. "Kılıçla mahkeme hakkı talep eden genelde suçlanan kişi olurdu. Genelde, kanıtların onu suçlu çıkaracağını biliyorsa. Her durumda, Işık Altında Mahkeme dört yüz senedir yapılmadı. Bana suçlanan kişinin adını ver ve ben meseleyi sessizce halledeyim." Gözleri hâlâ alev alev yanıyordu, ama sesi kış ortasında güneş almayan bir mağara kadar soğudu. "Burada yabancılar arasındayız ve Evlatlardan birinin böyle bir şey yapabildiğini bilmelerine izin veremeyiz."

"Talep bana yöneltildi, Asunawa," dedi Valda sertçe. Dik bakışları nefret taşıyor da olabilirdi. Belki yalnızca Asunawa'nın söze karışmasından hoşlanmaması yüzündendi. Pelerininin bir kenarını omzunun üzerine atarak

kılıcının halka şeklinde bir parça ile keskin kenarından ayrılmış kabzasını ortaya çıkardı, elini uzun kabzaya koydu ve sırtını dikleştirdi. Gösterişli hareketlerden her zaman hoşlanmış olan Valda, içerideki insanların bile duyabileceği bir biçimde sesini yükseltti ve konuşmaktan çok nutuk çekti.

“Eski âdetlerimizin çoğu canlandırılmalı, ben buna inanıyorum ve bu kanun hâlâ geçerli. Her zaman, eskiden yazıldığı gibi geçerli olacak. Işık adalet bahşediyor, çünkü Işık adalettir. Adamına, meydan okumasına ve suçladığı kişi ile kılıç kılıca yüzleşmesine izin verdiğimi bildir, Trom. Eğer o kişi inkâr etmeye kalkışırsa, suçunu kabul ettiğini ilan eder, bulunduğu yerde asılmasını ve mal varlıkları ile rütbesinin kanunun gerektirdiği gibi itham edene teslim edilmesini emrederim. Ben konuştum.” Bunun üzerine Yüksek Engizisyoncu’dan birkaç kaş çatma daha kazandı. Belki aralarında gerçekten bir nefret vardı.

Trom bir kez daha, resmiyetle eğildi. “Kendiniz bildirmiş oldunuz, Lord Kumandan. Damodred?”

Galad üşüdüğünü hissediyordu. Korkudan değil içindeki boşluktan kaynaklanan bir üşüme. Dain sarhoş olduğu bir anda kulağına gelen karman çorman söylentileri ağzından kaçırdığında, Byar gönülsüzce bunların söylentiden daha fazlası olduğunu doğruladığında, Galad’ın içi öfkeyle, onu neredeyse deli edecek kemik kavuran bir ateşle dolmuştu. Yüreği çatlamazsa kafasının patlayacağını düşünmüştü. Şimdi duygusuz buz gibiydi. O da resmiyetle eğildi. Söylemesi gereken sözlerin büyük kısmı kanunla belirlemişti, ama o, üzerine titrediği anıları mümkün olduğunca az lekelemek için, kalan sözleri özenle seçti.

“Eamon Valda, Işığın Evladı, Andor Kraliçesi Morgase Trakand’a kanundışı saldırı ve onu öldürme suçuyla seni Işık Altında Mahkeme’ye çağırıyorum.” Anne olarak gördüğü kadının öldüğünü kimse doğrulayamamıştı, ama ölmüş olmalıydı. Bir düzine adam, Işığın Kalesi Seanchanlar karşısında düşmeden önce onun ortadan kaybolduğundan emindi ve çok kişi onun orada kendi özgür iradesi ile kalmadığına tanıklık etmişti.

Valda suçlama karşısında şoke olmamış gibiydi. Böyle bir suçlamadan bulunarak Galad’ın kendini budala yerine koymasına üzülmüş gibi gülümsüyordu, ama gülümsemesine horgörü de karışmıştı. Ağzını açtı, ama Asunawa yine araya girdi.

“Bu saçmalık,” dedi, öfkeden çok üzüntülü bir sesle. “Bu aptalı götürün. Ait olduğu Evlatlara kara çalmak için nasıl bir Karanlıkdostu entrikası ile

karşı karşıya olduğumuzu öğreniriz.” İşaret etti ve iki iri yarı Sorgucu Galad’a doğru birer adım attı. Biri zalimce gülümsüyordu ve diğeri işine bakan bir işçi gibi ifadesizdi.

Ama yalnızca bir adım atabildiler. Evlatlar kılıçlarını kınlarında gevşetirken avluda yumuşak hışıltılar yankılandı. En az on iki adam kılıçlarını tamamen çektiler ve yan taraflarında tuttular. Amadicialı seyisler, görünmez olmaya çalışarak yerlerinde büzüldüler. Cesaret etseler kaçarlardı büyük olasılıkla. Asunawa, kalın kaşlarını inanmazlıkla kaldırarak çevresine bakındı ve pelerinini kavradı. Tuhaf bir biçimde, bir anlığına Valda bile şaşırdı. Onun emrinden sonra Evlatların bu tutuklamaya izin vereceğini düşünmüş olamazdı kuşkusuz. Düşünmüşse de, hemen kendine geldi.

“Görüyorsun, Asunawa,” dedi neredeyse neşeyle, “Evlatlar benim emirlerime ve kanuna itaat ediyor, bir Sorgucu’nun kaprislerine değil.” Biri alsın diye miğferini uzattı. “Abes suçlamanı inkâr ediyorum genç Galad ve pis yalanını dişlerinden içeri geri yolluyorum. Çünkü bu bir yalan ya da en iyi olasılıkla, Karanlıkdostları ya da Evlatlara zarar vermeyi dileyen birinin başlattığı kötücül söylentilerin delice kabul edilmesi. Her durumda, beni en kötü biçimde karaladın, bu yüzden Işık Altında Mahkeme davetini kabul ediyorum ve seni o mahkemede öldüreceğim.” Yanıtı törensel sözlere tam olarak uymuyordu, ama suçlamayı inkâr etmiş, daveti kabul etmişti; yeterli olmalıydı.

Valda uzattığı miğferin hâlâ elinde olduğunu fark ederek yerdeki Evlatlardan birine, Kashgar adlı zayıf bir Saldaealıya kaşlarını çattı ve adam öne çıkarak miğferi aldı. Kashgar yalnızca asteğmendi, kocaman gaga burnuna ve aşağı bakan boynuzlara benzeyen bıyıklarına rağmen çocuksu biriydi, ama açık bir gönülsüzlükle hareket etmişti. Valda kılıç kemerini çözer ve onu da uzatırken sesi öndekinden de karanlık ve ekşi oldu.

“O kılıca dikkat et, Kashgar. Balıkçıl damgalı bir kılıçtır.” İpek ceketini tutan iğneyi çıkardı ve ceketi yere bıraktı. Ardından önlüğünü çıkardı. Elleri zırhının tokalarına gitti. Ona yardım edecek birilerinin çıkıp çıkmayacağını görmeye gönülsüz gibiydi. Yüzü sakindi, ama öfkeli gözleri Galad’dan başkalarına da ceza vadediyordu. “Kız kardeşinin Aes Sedai olmak istediğini anlıyorum, Damodred. Bu işin kaynağını anlamış olabilirim. Eskiden olsa ölmene üzülürdüm, ama bugün değil. Cadılar entrikalarının meyvesini görsün diye kelleni Beyaz Kule’ye gönderirim belki.”

Yüzü endişeyle kırışan Dain Galad'ın ceketini ve kılıç kemerini aldı ve doğru şeyi yaptığından emin değilmiş gibi kıpırdanarak durdu. Eh, ona geri dönme şansı verilmişti ve artık fikrini değiştirmek için çok geçti. Byar çelik eldivenli elini Galad'ın omzuna koydu ve kulağına eğildi.

"Kollara ve bacaklara vurmaktan hoşlanır," dedi alçak sesle, omzunun üzerinden Valda'ya bakarak. Nasıl dik dik baktığına bakarak, aralarında bir sorun vardı. Elbette, kaş çatması her zamanki ifadesini pek az değiştiriyordu. "Rakibi kan kaybından adım atamayacak, kılıcını kaldıramayacak duruma gelene dek bekler, sonra öldürücü hamleyi yapar. Engerekten daha hızlıdır, ama daha çok soluna saldırır ve senden de aynısını bekler."

Galad başını salladı. Çoğu salak adam bunu daha kolay bulurdu, ama bir kılıç ustasında tuhaf bir zayıflıktı. Gareth Bryne ve Henre Haslin, bu tuzağa düşmemesi için kabzada üstte duran eli değiştirerek çalıştırmışlardı onu. Valda'nın dövüşü uzatmak istemesi de tuhaftı. Galad'a, dövüşleri mümkün olduğunda çabuk ve temiz bir biçimde bitirmesi öğretilmişti.

"Teşekkür ederim," dedi ve avurtları çökmüş adam yüzünü ekşi ekşi buruşturdu. Byar pek hoş biri değildi ve kendisi de genç Bornhald'dan başka kimseden hoşlanmaz gibiydi. Üçü arasında, varlığı Galad'ı en çok şaşırtan kişi o olmuştu, ama oradaydı işte ve bu, adamın lehine bir puan demekti.

Altın işlemeli beyaz ceketi içinde avlunun ortasında durmuş, yumruklarını beline dayamış olan Valda dar bir halka üzerinde döndü. "Herkes duvarların dibine gerilesin," diye emretti yüksek sesle. Evlatlar ve seyisler itaat ederken döşeme taşlarının üzerinde nal sesleri çınladı. Asunawa ve Sorgucuları kendi hayvanlarının dizginlerini kaptılar. Yüksek Engizisyoncu'nun yüzünde soğuk bir öfke maskesi vardı. "Ortası boşalsın. Genç Damodred ve ben orada yüzleşeceğiz..."

"Beni affedin, Lord Kumandan," dedi Trom hafifçe eğilerek, "ama siz Mahkeme'nin taraflarından olduğunuzdan, arabuluculuk yapamazsınız. Kanun gereği taraf olamayacak olan Yüksek Engizisyoncu dışında, burada sizden sonra en rütbeli Evlat benim, bu yüzden izninizle?.." Valda ona dik dik baktı, sonra gidip Kashgar'ın yanında durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. İşlerin yürümesi için sabırsızlanarak göstere göstere ayağını yere vurmaya başladı.

Galad içini çekti. Bugün onun aleyhinde sonuçlanırsa, ki bu kesin görünüyordu, Evlatların içindeki en güçlü adam arkadaşına düşman

olacaktı. Büyük olasılıkla her durumda adam Trom'a düşman olacaktı, ama bugün yüzünden daha fazla. "Gözünü onların üzerinden ayırma," dedi Bornhald'a, avlu kapısının yanında, atlarının sırtında toplaşmış Sorgulara doğru başını sallayarak. Asunawa'nın astları adamı koruma gibi çevirmişlerdi ve hepsinin eli kılıç kabzalarındaydı.

"Neden? Artık Asunawa bile karışamaz. Bu kanuna aykırı olur."

Yine içini çekmemek çok zordu. Genç Dain ondan çok daha uzun süredir Evlatlardandı ve babası hayatı boyunca Evlatlara hizmet etmişti, ama adam Evlatları Galad'dan çok daha az tanıyor gibiydi. Sorgucular için kanun onların söyledikleriydi. "Sen onları izle."

Trom avlunun ortasında durmuş, yalın kılıcını başının üzerinde, yere paralel kaldırmıştı ve Valda'nın aksine törensel sözleri harfi harfine yazılı olduğu şekliyle söyledi. "Işık altında, her Işığın Evladı'nın kutsal hakkı olan Işık Altında Mahkeme'ye tanıklık etmek için toplandık. Işık gerçeğin üzerinde parlar ve burada Işık adaleti aydınlatacak. Yasal hakkı olmayan kimse konuşmasın, araya girmeye çalışan hemen biçilsin. Burada, hayatını Işık altında ortaya koyan bir adam, kolunun gücü ve Işık'ın iradesi ile Işık altında adalet bulacak. Şimdi taraflar silahsız olarak burada, durduğum yerde görüşecek," diye devam etti, kılıcını yanına indirerek, "ve yalnızca birbirleri ile, birbirlerinin işiteceği şekilde konuşacak. Işık bu meseleyi kan dökülmeden sona erdirecek sözleri bulmalarına yardım etsin, çünkü eğer bulamazlarsa, bugün Evlatlardan biri ölecek, ismi kayıtlarımızdan çıkarılacak ve anısı aforoz edilecek. Işık altında, böyle olacak."

Trom avlunun kenarına çekilirken Valda Avluyu Geçen Kedi duruşunda, kibirle kasılarak ortaya geldi. Kan dökülmesini engelleyecek söz olmadığını biliyordu. Onun için dövüş başlamıştı bile. Galad yürüyüp karşıladı onu. Valda'dan hemen hemen bir baş uzundu, ama diğer adam daha iriymiş gibi taşıyordu kendini ve zaferinden emindi.

Bu sefer Valda'nın gülümsemesinde yalnızca horgörü vardı. "Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu, evlat? Bir dakika sonra bir kılıç ustasının kelleni uçuracağı düşünülürse, şaşmamak gerek. Ama seni öldürmeden önce bir şeyi kafana yazmak istiyorum. O karıyı son gördüğümde sağdı ve öldüyse buna üzülürüm." O gülümseme, eğlenti ve küçümseme ile derinleşti. "Bindiğim en iyi kısraktı ve bir gün ona yine binmeyi umuyorum."

Galad'ın içinde kor kızıl, kavurucu bir öfke fışkırdı, ama bir çabayla sırtını Valda'ya dönmeyi ve uzaklaşmayı başardı. İki öğretmeninin öğrettiği

gibi, öfkesiyle hayali bir alevi besliyordu. Öfkeyle savaşan bir adam öfkeyle ölürdü. Genç Bornhald'ın yanına vardığında, Gareth ile Henre'nin birlik adını verdiği şeye erişmişti. Boşluk içinde yüzerek Bornhald'ın uzattığı kından kılıcını çekti ve hafifçe kıvrık kılıç onun bir parçası oldu.

"Ne dedi?" diye sordu Dain. "Bir an cani gibi bakıyordun."

Byar Dain'in kolunu tuttu. "Dikkatini dağıtma," diye mırıldandı.

Galad'ın dikkati dağılmamıştı. Eyer derilerinin her gıcırtısını, taşa vurulan her nalın çınlamasını açık seçik duyabiliyordu. Üç metre ötede vızıldayan sineklerin sesini, kulağının içindeymişler gibi işitebiliyordu. Kanatlarının hareketlerini görebileceğini düşünecekti neredeyse. Sineklerle, avluyla, iki adamla birdi. Hepsi onun parçasıydılar ve kendi kendinin dikkatini dağıtması imkânsızdı.

Valda o dönene kadar bekledi, sonra avlunun karşı tarafına gidip kendi kılıcını çekti. Onu sol elinde çevirir, sonra sağ eline alıp yeniden çevirirken kılıcın görüntüsü bulandı. Sonunda, kılıcını önünde dimdik, kaya gibi sağlam bir biçimde, iki eliyle tutarak durdu. Bir kez daha Avluyu Geçen Kedi duruşu takınarak ilerledi.

Galad kendi kılıcını kaldırarak onu karşılamaya çıktı. Hiç düşünmeden, belki zihinsel durumundan etkilenen bir duruş almıştı. Duruşa Boşluk deniyordu ve sıradan bir yürüyüş olmadığını ancak eğitimli bir göz seçebilirdi. Ancak eğitimli bir göz, her yürek atımında kusursuz denge içinde olduğunu görebilirdi. Valda o balıkçıl damgalı kılıcı iltimas geçilerek kazanmamıştı. Beş kılıç ustası oturup becerilerini değerlendirmiş, oybirliği ile ona bu unvanı vermeye karar vermişlerdi. Unvan ancak oybirliği ile verilebilirdi. Unvanı edinmenin bir diğer yolu, adil bir teke tek dövüşte balıkçıl damgalı kılıç taşıyan birini öldürmekti. O sıralar Valda Galad'ın şimdiki yaşından gençti. Fark etmezdi. O Valda'nın ölümüne odaklanmamıştı. O hiçbir şeye odaklanmamıştı. Ama Kılıcı Kınına Koyması, gönüllü olarak balıkçık damgalı kılıcı kendi etine kabul etmesi gerekse bile Valda'yı öldürmeye niyetliydi. İşin buraya gelebileceğini kabul ediyordu.

Valda manevralarla zaman harcamadı. Kılıç menziline girer girmez Alçak Daldan Sarkan Elmayı Koparmak hamlesi şimşek gibi Galad'ın boynuna doğru çaktı. Adam gerçekten de ilk dakikada onun kellesini uçurmaya kararlıydı sanki. Pek çok olası karşılık vardı, hepsi sıkı eğitim sayesinde dürtüye dönüşmüştü, ama Byar'ın uyarıları Galad'ın zihninin loş köşelerinde süzüldü. Valda'nın onu niyeti konusunda uyarmış olduğu

gerçeği de vardı. İki kez uyarmıştı. Galad bilinçle düşünmeden bir başka yol seçti, tam Alçak Daldan Sarkan Elmayı Koparmak hamlesi Leoparın Okşayışı'na dönüşürken o yana ve sonra öne kaydı. Hamlesi Galad'ın sol kalçasını birkaç santim ile ıskalayınca Valda'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti. İpeği Aralamak sağ önkolunu yarınca daha da irileşti, ama adam hemen Güvercin Kanatlanıyor'a geçti, öyle hızlıydı ki Galad hamlesi derin bir kesik açamadan geriye sıçraması ve Valda'nın hamlesini Gölette Halka Çizen Yalıçapkını ile son anda karşılaması gerekti.

Duruştan duruşa akarak ileri geri dans ettiler, avluda bir bir yana, bir öteki yana kaydılar. Dikenli Çalıların Arasındaki Kertenkele hamlesi Üç Çatallı Şimşek'i karşıladı. Esintideki Yaprak hamlesi Zambak Yapraklarının Arasındaki Yılanbalığı'nı karşıladı. Sıçrayan İki Tavşan hamlesi Arıkuşu Balgülünü Öpüyor'u karşıladı. Duruş gösterisi yaparmış gibi kesintisizce, ileri geri süzüldüler. Galad peş peşe saldırılar deniyordu, ama Valda gerçekten de engerek kadar hızlıydı. Dans Eden Ormantavuğu sol omzunda sığ bir kesiğe mal oldu ve Kumru Yakalayan Kızıl Şahin sol kolunda, daha derin bir başka yara açtı. Işık Irmağı kolunu tamamen kesip atabilirdi, ama Galad hamleye çaresizce hızlı bir Yüksek Rüzgârda Yağmur ile karşılık verdi. Kılıçlar durmaksızın ileri geri çaktılar, havayı çeliğe çarpan çeliğin çınlaması ile doldurdular.

Ne kadar savaştıklarını bilemiyordu. Zaman yoktu, yalnızca o an vardı. O ve Valda suyun altındaki adamlar gibi hareket ediyordu sanki, hareketleri deniz yüzünden yavaşlamıştı. Valda'nın yüzünde ter belirdi, ama kendinden emin bir biçimde gülümsedi, aldığı tek yara olan, önkolundaki kesik onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Galad kendi yüzünde yuvarlanan, gözlerini yakan ter damlalarını da hissedebiliyordu. Kolunda sızan kanı da. O yaralar sonunda onu yavaşlatacaktı, belki şimdiden yavaşlatmaya başlamıştı, ama sol kalçasına iki yara almıştı ve ikisi de daha ciddiydi. O yaralar yüzünden çizmesinin içinde ayağı ıslaktı ve hafifçe aksamaktan kendini alamıyordu. Aksaması da zamanla kötüleşecekti. Valda ölecekse, bir an önce ölmeliydi.

Bilinçli olarak ağzından derin derin nefes aldı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Bırak Valda nefessiz kaldığını düşünsün. Kılıcı İpliği İğneye Geçirmek hamlesi ile mızrak gibi Valda'nın sol omzuna uzandı ve olabileceği kadar hızlı değildi. Diğer adam Kanatlanan Kırlangıç hamlesi ile kolaylıkla karşılık verdi ve sonra hemen Sıçrayan Aslan'a kaydı. Bu Galad'ın kalçasına üçüncü bir yara alması ile sonuçlandı; saldırıda olduğu gibi, savunmada da daha hızlı olmaya cesaret edemiyordu.

Yine Valda'nın omzuna doğru İpliği İğneye Geçirmek hamlesi yaptı, sonra ağzından nefes alarak tekrar tekrar aynı hamleyi yaptı. Karşılık olarak daha fazla yara almasını engelleyen tek şey şansıydı. Ya da belki gerçekten de Işık bu dövüşün üzerinde parlıyordu.

Valda'nın gülümsemesi genişledi; adam Galad'ın gücünün tükendiğini, bitkin düştüğünü ve saplantıyla hareket ettiğini düşünüyordu. Galad beşinci kez, aşırı yavaş bir biçimde İpliği İğneye Geçirmek'e giriştiğinde, diğer adamın kılıcı tamamen baştan savma bir biçimde Kanatlanan Kırlangıç'a başladı. Galad bedeninde kalan tüm hızı toparlayarak hamlesini değiştirdi ve Arpaları Biçmek Valda'nın göğüs kafesinin hemen altını biçti.

Bir an adam darbe aldığının farkına varmadı sanki. Bir adım attı. Yamaçtan Düşen Kayalar'a girişti. Sonra gözleri irileşti, sendeledi, kılıcı elinden kurtularak taşlara düşerken Valda dizlerinin üzerine çöktü. Elleri, bağırsaklarını içinde tutmaya çalışırmış gibi, bedenindeki dev yaraya kapandı, ağzı açıldı, donuklaşan gözleri Galad'ın yüzüne dikildi. Ne söylemeyi düşünmüşse, ağzından çenesine dökülen şey kan oldu. Yüzüstü devrildi ve kıpırtısız kaldı.

Galad düşünmeden kılıcını hızla çevirerek ucundaki kan damlalarını silkeledi, sonra yavaşça eğilip son damlaları Valda'nın beyaz ceketine sildi. O ana dek görmezden geldiği acı şimdi alev alevdi. Sol omzu ve sol kolu yanıyordu; kalçası tutuşmuş gibiydi. Doğrulmak çaba gerektiriyordu. Belki de tükenmeye sandığından daha fazla yaklaşmıştı. Dövüşleri ne kadar sürmüştü ki? Annesinin intikamını aldığında tatmin hissedeceğini düşünmüştü, ama tek hissettiği boşluktu. Valda'nın ölmesi yeterli değildi. Morgase Trakand'ın dirilmesi dışında hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Aniden ritmik alkışlar duydu ve başını kaldırdı. Bütün Evlatlar onayla kendi zırhlı omzuna vuruyordu. Her biri. Asunawa ve Sorgucular dışında. Onlar görünürlerde yoktu.

Byar küçük deri bir çanta taşıyarak seğirtti ve dikkatle Galad'ın ceketinin kolundaki yarıkları araladı. "Bunları dikmek gerekecek," diye mırıldandı, "ama bekleyebilir." Galad'ın yanında diz çökerek çantadan rulo yapılmış sargı bezleri çıkardı ve onları Galad'ın kalçasındaki yaralara sarmaya başladı. "Bunların da dikilmesi gerekecek, ama o zamana dek bunlar kan kaybından ölmeni engeller." Diğerleri de onun çevresine toplanmaya, tebrik etmeye başladılar! Yayalar önde, atlılar arkadaydı. Hiçbiri cesede bakmadı. Valda'nın kılıcını kan lekeli ceketine silip kınına sokan Kashgar dışında.

“Asunawa nereye gitti?” diye sordu Galad.

“Sen Valda’yı son kez biçer biçmez gitti,” diye yanıt verdi Dain huzursuzca. “Sorgucu getirmek için kampa gidiyor olmalı.”

“Atını diğer yöne, sınıra doğru sürdü,” diye araya girdi biri. Sınırın hemen ötesinde Nassad vardı.

“Lord Yüzbaşı,” dedi Galad. Trom başını salladı.

“Burada olanlar yüzünden Sorgucuların seni tutuklamasına hiçbir Evlat izin vermez, Damodred. Kendi kumandanı emretmediği sürece. Bu emri verecek bazıları çıkacaktır, sanırım.” Öfkeli mırıltılar başladı, adamlar böyle bir şeye göz yumacaklarını inkâr ettiler, ama Trom elini kaldırarak susturdu onları. “Doğru olduğunu biliyorsunuz,” dedi yüksek sesle. “Aksi isyan olur.” Bu ölüm sessizliği getirdi. Evlatlar arasında hiç isyan çıkmamıştı. Biraz önceki davranışlarına bile yaklaşan hiçbir şey olmamış olması mümkündü. “Evlatlardan terhis belgeni yazacağım, Galad. Birileri yine de tutuklanmanı emredebilir, ama önce seni bulmaları gerekir ve sen epey önden yola çıkmış olacaksın. Asunawa’nın diğer Lord Yüzbaşıları yakalaması yarım gün alır ve onun peşine her kim takılırsa, gece çökmeden burada olamaz.”

Galad başını öfkeyle iki yana salladı. Trom haklıydı, ama bütün bunlar yanlıştı. Çok şey yanlıştı. “Diğer adamlar için de terhis belgeleri yazacak mısın? Asunawa’nın onları da suçlamanın bir yolunu bulacağını biliyorsun. Seanchanların bin sene önce ölmüş bir adam adına topraklarımıza el koymasına yardım etmek istemeyen tüm Evlatlar için de terhis belgesi yazacak mısın? Pek çok Tarabonlu bakıştılar ve başlarını salladılar. Başka adamlar da ve hepsi Amadicialı değildi. “Ya Işığın Kalesi’ni savunan adamlar? Yazacağın terhis belgeleri onları zincirlerinden kurtaracak, Seanchanların onlara hayvan gibi davranmasını engelleyecek mi?” Yeni öfkeli homurdanmalar yükseldi; o tutsaklar tüm Evlatların canını sıkıyordu.

Trom kollarını göğsünde kavuşturarak Galad’ı ilk defa görüyormuşçasına süzdü. “Sen olsan ne yapardın, o zaman?”

“Evlatlar Seanchanlarla savaşan birini, herhangi birini bulsunlar ve ittifak yapsınlar. Işığın Evlatları’nın, Seanchanların Aielleri avlamasına ve uluslarımızı çalmasına yardım etmektense Son Savaş’ta at süreceğinden emin olsunlar.”

“Herhangi biri mi?” dedi Doirellin adlı bir Cairhienli, tiz bir sesle. Kimse Doirellin’in sesiyle dalga geçmezdi. Kısa boylu olmasına rağmen boyu kadar eni vardı neredeyse ve o bedende tek gram yağ yoktu. Adam

avucuna aldığı cevizleri yumruklarını sıkarak kırabilirdi. “Bu Aes Sedailer demek olabilir.”

“Tarmon Gai’don’da savaşmayı düşünüyorsan, Aes Sedailerin yanında savaşman gerekecek,” dedi Galad sessizce. Genç Bornhald güçlü bir hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu ve bunu yapan tek kişi değildi. Byar doğrulacak gibi yaptıktan sonra eğilip işine baktı. Ama kimse itiraz etmedi. Doirellin, daha önce bunu hiç düşünmemiş gibi, yavaşça başını salladı.

“Herkes gibi ben de cadılardan hoşlanmıyorum,” dedi Byar sonunda, başını işinden kaldırmadan. Sardığı sargılardan kan sızmaya başlamıştı. “Ama İlkeler der ki, kuzgunla savaşmak için yılanla ittifak kurarsın. Savaş sona erene kadar.” Adamlar başlarını salladılar. Kuzgun Gölge demekti, ama aynı zamanda Seanchanların İmparatorluk arması olduğunu herkes biliyordu.

“Ben cadıların yanında savaşırım,” dedi leylek gibi bir Tarabonlu, “hatta işitip durduğumuz Asha’manların yanında. Eğer Seanchanlara karşı savaşırlarsa. Ya da Son Savaş’ta. Ve yanıldığımı söyleyen herkesle dövüşürüm.” Hemen, oracıkta başlamayı düşünüyormuş gibi dik dik baktı.

“İşler sizin dilediğiniz gibi ilerleyecek gibi görünüyor, Lord Kumandanım,” dedi Trom, Valda için yaptığından çok daha saygılı bir eğilme ile. “En azından bir ölçüye kadar. Değil yarın, bir sonraki saatin ne getireceğini kim bilebilir?”

Galad kahkaha atarak kendi kendini şaşırttı. Dünden beri, bir daha asla gülmeyeceğinden emindi. “Bu kötü bir şaka, Trom.”

“Kanun böyle yazılmış. Ve Valda’nın kendisi ilan etti. Dahası, pek çok kişinin düşündüğü halde dilini tuttuğu, ki ben de onlardan biriydim, bir şeyi söyleyecek cesaretin vardı. Senin planın, Pedron Niall öldüğünden beri işittiğim, Evlatlar için en iyi plan.”

“Yine de kötü bir şaka.” Kanun ne derse desin. Yüzyıl Savaşları sona erdikten sonra kanunun o kısmı görmezden gelinmişti.

“Sen, bizi izleyerek cadıların yanı başında savaşmalarını istediğin zaman Evlatların bu konuda ne diyeceğini görelim,” diye yanıt verdi Trom, geniş geniş sırıtarak.

Adamlar yine omuzlarına vurmaya başladılar, Galad’ın zaferi için yaptıklarından daha sertçe vuruyorlardı. Başta yalnızca birkaç kişiydiler, sonra daha fazlası katıldı, ta ki Trom dahil herkes onayını ifade etmeye başlayana dek. Kashgar dışındaki herkes. Saldaealı yerlere kadar eğilerek kını içindeki balıkçıl damgalı kılıcı iki eliyle uzattı.

“Bu artık sizindir, Lord Kumandanım.”

Galad içini çekti. Bu saçmalığın onlar kampa ulaşmadan unutulacağını ummuştu. Oraya dönmek, böyle bir iddiada bulunmadan da yeterince aptalca olacaktı. Büyük olasılıkla yakalanıp zincire vurulacaklardı. Eğer önce dayaktan ölmezlerse. Ama gitmek zorundaydı. Doğrusu buydu.

Bu serin bahar gününde gün ışığı güçlenmeye başladı, ama daha güneş ufkun üzerinde belirmemişti bile. Rodel Ituralde altın bantlı dürbününü kaldırıp Tarabon’un ortasında, demir kırı atının sırtında oturduğu tepenin eteklerindeki köyü inceledi. Ortalığın görmesine izin verecek kadar aydınlanmasını beklemekten nefret ediyordu. Lensin parlamaması için uzun silindirin ucunu başparmağı ile tuttu ve elini üzerine kapatarak gölgeledi. Bu saat, nöbetçilerin dikkatinin en fazla dağıldığı, düşmanın gizlice yaklaşabileceği karanlık aydınlandığı için rahatladıkları saatti, ama Almoth Ovası’nı aştığından beri Tarabon’un içinde Aiel baskınlarına dair hikâyeler duymuştu. Kendisi Aiellerin dolaşıyor olabileceğini bilen bir nöbetçi olsaydı, dört gözle izlerdi çevresini. O Aieller yüzünden ülkenin tekmelenmiş karınca yuvası gibi çalkalanıyor olmaması tuhaftı. Tuhaf ve belki tekinsiz. Pek çok silahlı adam vardı, Seanchanlar ve onlara yemin etmiş Tarabonlular, ayrıca çiftlikler ve hatta köyler inşa eden Seanchan sürüleri vardı, ama bu kadar uzağa gelmek aşırı kolay olmuştu. Kolaylık bugün sona ermişti.

Arkasında, ağaçların arasında atlar sabırsızca yeri dövüyordu. Yanındaki yüz Domanlı, eyerinde kıpırdananların çıkardığı kösele gıcırtıları dışında sessizdi, ama Ituralde onların gerilimini hissedebiliyordu. Yanında iki kat fazla adam olduğunu diliyordu. Ya da beş kat. Başlangıçta, daha çok Tarabonlulardan oluşan bir güçle birlikte at sürmesi bir iyi niyet gösterisi olur gibi gelmişti. Bunun doğru bir karar olduğundan emin değildi artık. Her durumda, yakınmak için çok geçti.

Serana, Elmora ile Amadicia sınırının yarı yolunda, ormanlık tepeler arasındaki düz, çimenlik bir vadide uzanıyordu. Ituralde’nin durduğu yer dışındaki her yönde, ağaçlarla arasında en az bir buçuk kilometre vardı. Ituralde ile köyün arasında, iki geniş derenin beslediği küçük, kıyıları sazlarla kaplı bir göl vardı. Gün ışığında hazırlıksız yakalanabilecek bir yer değil. Seanchanlar gelmeden önce de büyükçe bir yerdi, doğuya giden tüccar kervanları için bir mola yeriydi. Bir düzineden fazla hanı ve hemen hemen aynı sayıda sokağı vardı. Köylüler günlük işlerine girişmişlerdi bile,

kadınlar başlarında dengeledikleri sepetlerle sokaklarda süzülüyor, diğerleri evlerinin arkasındaki çamaşır kazanlarının altında ateş yakıyorlar, adamlar işyerlerine doğru yürüyor, bazen durup biraz sohbet ediyorlardı. Kalabalığın içinde, ortalıkta koşturarak oynayan, çember çeviren, fasulye torbaları fırlatan çocuklarla, normal bir sabah. Uzak demirhane tangırtıları geliyordu. Bacalardaki kahvaltı ateşlerinin dumanı soluyordu.

Ituralde'nin görebildiği kadarıyla, Seranalıların hiçbiri, köyün dört yüz metre kadar dışında, atlarını ileri geri yürüten, göğüs plakalarına parlak çizgiler boyanmış üç çift nöbetçiye dikkat etmiyordu. Köyden çok daha geniş olan göl dördüncü tarafı yeterince koruyordu. Nöbetçiler normal kabul edilen bir şey gibiydi. Serana'yı eskisinden iki kat büyük kılan Seanchan kampı da öyle.

Ituralde başını iki yana hafifçe salladı. Kendisi olsa kampı köyle yanak yanağa kurdurmazdı. Serana'nın çatıları tamamen kırmızı, yeşil ya da mavi kiremitti, ama binaların kendileri ahşaptandı; köyde başlayan bir yangın kolaylıkla kampa yayılabilirdi. Kampta, büyük ev büyüklüğünde kanvas depo çadırlarının sayıları, adamların uyuduğu küçük çadırları kat kat aşıyordu ve büyük fıçı, sandık ve kasa yığınları tüm çadırlardan daha fazla yer kaplıyordu. Eli çabuk köylüleri uzak tutmak hemen hemen imkânsızdı. Her köyde, fark edilmeden alabilecekleri her şeyi cebine indiren birkaç yankesici bulunurdu. Yakındaki kampın baştan çıkardığı dürüst adamlar bile çıkabilirdi. Belki seçtikleri mekân gölden su çekmek için daha az mesafe katetmek, görev başında olmayan askerlerin köyde bira ve şarap içebilmesi için daha az yürümeleri anlamına geliyordu, ama bu, kumandanın disiplini gevşek tuttuğunu düşündürüyordu.

Disiplin gevşek olsa da olmasa da, kampta da hareketlilik vardı. Adamlar uzun at sıralarındaki hayvanları kontrol ediyor, bayraktarlar sıralanmış askerleri denetliyor, yüzlerce işçi arabaları yüklüyor ya da boşaltıyor, seyisler arabalara at koşuyordu. Her gün, doğudan ve batıdan bu kampa kervanlar dolusu araba geliyordu ve başkaları kamptan ayrılıyordu. Ituralde, askerlerin ihtiyaç duydukları malzemeleri zamanında ve yerinde karşılayabilen Seanchan düzenine hayranlık duyuyordu. Tarabon'da Ejderyeminliler vardı, çoğu Seanchanların düşlerini yıktığına inanan ekşi yüzlü adamlardı, Ituralde ile birlikte at sürmeseler bile bildiklerini anlatmaya gönüllülerdi. O kampta çizmeden kılıca, oktan at nalına, su matarasına, her şey vardı ve binlerce adamı tepeden tırnağa donatabilirdi. O malzemelerin eksikliğini hissederlerdi.

Dürbünü indirip vızıldayan yeşil bir sineği yüzünün önünden süpürdü. Sineğin yerini hemen iki yeni sinek aldı. Tarabon sineklerle doluydu. Burada hep böyle erken mi gelirlerdi? Arad Doman'a geri döndüğünde, evdeki sinekler yumurtalarından yeni çıkıyor olacaklardı. Eğer geri dönerse. Hayır; kötümser düşünceler yok. Eve döndüğü zaman. Yoksa Tamsin hiç memnun olmazdı ve onu çok kızdırmak nadiren bilgece bir şey olmuştu.

Aşağıdaki adamların çoğu asker değil parayla tutulmuş işçilerdi ve yalnızca yüz kadarı Seanchanlardandı. Yine de, bir önceki gün, öğlenleyin çizgili zırhları içinde yüz kadar Tarabonludan oluşan bir süvari birliği gelmişti ve onun planlarını değiştirmesini gerektirmişti. Aynı büyüklükte bir başka Tarabonlu birliği gün batımında kampa girmişti, yemeklerini yeyip battaniyelerini serdikleri yerde uyumuşlardı. Mumlar ve lamba yağı askerler için lükstü. Kampta o tasmalı kadınlardan biri, bir *damane* de vardı. Ituralde kadın gidene kadar bekleyebilmeyi dilemişti –onu başka bir yere götürüyor olmalılardı; bir malzeme kampında *damane* ne işe yarardı?– ama bugün planlanan gündü ve Ituralde Tarabonlulara onun uzak durduğunu iddia etme şansı vermeyi göze alamazdı. Bazıları kendi yollarına gitmek için önlerine çıkan ilk fırsatı kullanırlardı. Ituralde onun emirlerini daha fazla dinlemeyeceklerini biliyordu, ama birkaç gün daha, elinde tutabildiğince Tarabonlu tutması gerekiyordu.

Dürbünü kaldırmaya zahmet etmeden bakışlarını batıya kaydırdı.

"Şimdi," diye fısıldadı ve yüzlerine zincir zırhtan peçe takmış iki yüz adam, onun emri üzerine hareket ediyormuş gibi, dörtnala ağaçların arasından çıktılar. Ve hemen durdular, kısa bir süre çalkalanarak saf aldılar ve önderleri önlerinde ileri geri koşturarak, delice jestlerle düzen sağlamaya çalışırken çelik uçlu mızraklarını salladılar.

Bu mesafeden, Ituralde askerlerin yüzlerini dürbünle bile göremezdi, ama Tornay Lanasiet'in bu soytarılığa duyduğu öfkenin yüz hatlarına nasıl yansıdığını hayal edebiliyordu. Tıknaz Ejderyeminli Seanchanlılara saldırmak için tutuşuyordu. Herhangi bir Seanchan'a saldırmak için. Adamı, sınırı geçtikleri gün saldırmaktan vazgeçirmek kolay olmamıştı. Dün, Seanchanlara sadakatlerini simgeleyen nefretlik çizgileri sonunda zırhından kazıyabildiği için gözle görülür bir biçimde sevinmişti. Fark etmez; şimdiye dek Ituralde'nin emirlerine harfiyen uymuştu.

Lanasiet'e en yakın nöbetçiler atlarını döndürüp köye ve Seanchan kampına yaklaşmaya başladıklarında Ituralde dikkatini oraya çevirdi ve dürbününü bir kez daha kaldırdı. Nöbetçiler onların uyarısını lüzumsuz

bulacaktı. Hareketlilik kesildi. Bazı adamlar köyün diğer yanındaki atlılara işaret ediyordu, kalanlar da, asker ya da işçi, bakakalmış gibi görünüyordu. Bekledikleri son şey bir baskındı. Aiel baskınları olsa da olmasa da, Seanchanlar Tarabon'u kendilerinin sayıyordu ve güvenli olduğunu düşünüyorlardı. Köye bir göz attığında, sokaklarda duran insanların yabancı atlılara baktığını gördü. Onlar da baskın beklememişti. Ituralde Seanchanların haklı olduğunu düşündü, yakın bir gelecekte hiçbir Tarabonlu ile paylaşmayacağı bir fikir.

Bununla birlikte, iyi eğitimli adamları sayesinde şokları uzun sürmedi. Kampta, askerler, çoğu hâlâ eyersiz olan atlarına koşmaya, seyisler atları eyerlemek için ellerinden geldiğince hızlı çalışmaya başladılar. Seksen kadar Seanchan okçu piyade saflar oluşturdular ve Serana'ya doğru koşmaya başladılar. Gerçekten de bir tehlike olduğunu gösteren bu kanıt üzerine, insanlar küçük çocukları kucaklarına alıp büyük çocuklan, güvenli olacağını umdukları evlerine doğru kışkışladılar. Birkaç dakika içinde, sokaklar lakeli zırhları ve tuhaf miğferleri içinde koşturan okçular dışında boşalmıştı.

Ituralde dürbünü Lanasiet'e çevirdi ve adamın sıralanmış süvarilerini dörtnala kaldırdığını gördü. "Bekle," diye hırladı. "Bekle."

Yine, Tarabonlu emrini işitmiş gibi, elini kaldırıp adamlarını durdurdu. En azından, köyden hâlâ sekiz yüz metre kadar uzaktaydılar. Çabuk öfkelenen aptal adam yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta, ağaçların kıyısında olmalıydı ve hâlâ sözde düzensizlik içinde, kolayca geri püskürtülebilir görünmeliydi, ama sekiz yüz metre de iş görürdü. Ituralde kulağındaki yakutu yoklama dürtüsünü bastırdı. Savaş başlamıştı artık ve savaşta, sizi takip edenleri tamamen serinkanlı, tamamen duygusuz olduğunuza inandırmalıydınız. Müttefikiniz olduğu varsayılan birini yere yıkmayı istediğinize değil. Duygular, bir kumandandan adamlarına bulaşırdı ve öfkeli adamlar aptalca davranır, kendilerini öldürtür, çatışmaları kaybederlerdi.

Yanağındaki yarım ay şeklinde güzellik lekesine dokunarak –böyle bir günde bir erkek olabildiğince iyi görünmeliydi– ağır ve ölçülü nefesler çekti, sonunda göründüğü kadar sakin hissettiğinden emin olunca dikkatini kampa çevirdi. Oradaki Tarabonluların çoğu atlarına binmişlerdi artık, ama tuhaf miğferinde tek bir ince tüy bulunan uzun boylu bir adamın yirmi kadar Seanchan ile birlikte dörtnala köye girmesini beklediler ve sonra adam ile grubunun peşine takıldılar. Dün geç gelenler en arkadan gidiyordu.

Ituralde alayın başındaki adamı inceledi, evler arasındaki aralıklardan gözledi onu. Tek tüy adamın teğmen ya da belki asteğmen olduğunu gösteriyor olmalıydı. Yani ilk kumandanlık görevini üstlenmiş olan tüysüz bir oğlan ya da tek bir hata yapmanız durumunda kellenizi uçurabilecek kır kafalı bir yıllanmış asker olabilirdi. Tuhaf bir biçimde, onu atlı bir kadına bağlayan parlak gümüşsü tasmasından seçebildiği *damane* de atını başka herkes gibi dörtnala kaldırdı. Ituralde'nin işittiği her şey *damane*'lerin tutsak olduğunu söylüyordu, ama kadın da diğer kadın, yani *sul'dam* kadar hevesli görünüyordu. Belki...

Aniden nefesi gırtlağında takıldı ve *damane* hakkındaki düşünceleri uçup gitti. Sokakta hâlâ insanlar vardı, yedi sekiz adam ve kadın, bir grup halinde, hızla ilerleyen alayın önünde grup halinde yürüyorlardı ve arkalarından gelen gürlemeyi durmuyor gibiydiler. Seanchanlar istese bile durmaları için zaman yoktu ve ileride düşmanlar varken durmamak için iyi bir sebepleri vardı, ama uzun boylu adamın dizginlerdeki eli hiç titremedi sanki ve adamları sokaktaki insanları ezip geçti. Demek ki yıllanmış bir askerdi. Ituralde ölenler için bir dua mırıldanarak dürbünü indirdi. Sonra olacak olanlar dürbünsüz daha iyi görülebilirdi.

Köyün iki yüz adım dışında, okçuların durmuş, yaylarına takılmış oklarıyla emir bekledikleri yerde, subay düzenini oluşturmaya başladı. Elini sallayarak arkasındaki Tarabonluları yerlerine yolladı ve dönüp dürbünüyle Lanasiet'e baktı. Dürbünü saran şeritten güneş ışığı yansıdı. Güneş yükseliyordu. Tarabonlular, hepsi aynı açıyla eğilmiş mızraklarının başları ışıldayarak, disiplinli hareketlerle bölünmeye başladılar ve okçuların iki yanında dizildiler.

Subay eğilip *sul'dam*'la konuştu. Onu ve *damane*'sini şimdi serbest bıraksa bile bu iş felaketle bitebilirdi. Elbette, serbest bırakmasa da felaketle bitebilirdi. Tarabonluların sonuncuları, geç gelen askerler, diğerlerinin elli adım arkasında dizilerek yayıldılar, mızraklarının uçlarını yere sapladılar ve eyerlerinin arkasına bağlanmış çantalardan at yaylarını çıkardılar. Lanet olası Lanasiet adamlarını dörtnala kaldırmıştı.

Ituralde bir anlığına başını çevirdi ve arkasındaki adamların duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Hazır olun." Adamlar dizginleri toplarken eyer derileri gıcırdadı. Sonra Ituralde ölüler için bir dua daha mırıldandı ve fısıldadı, "Şimdi."

Uzun bir çizgi halinde dizilmiş olan üç yüz Tarabonlu, *onun* Tarabonluları, hep birden yaylarını kaldırdılar ve ok fırlattılar. *Sul'dam*,

damane ve subaya saplanan okları görmek için Ituralde'nin dürbününden bakması gerekmiyordu. Her birine saplanan yaklaşık bir düzine ok ile, hepsi eyerlerinden devrildiler. Bunu emretmek Ituralde'nin içini sızlatmıştı, ama o meydandaki en tehlikeli kişiler o kadınlardı. Okların kalanları okçuların çoğunu biçti ve eyerleri boş bıraktı ve adamlar yere düşerken ikinci bir salvo başladı, kalan okçuları vurdu ve daha fazla eyeri boşalttı.

Hazırlıksız yakalanan Seanchan Tarabonluları savaşmaya çalıştılar. Hâlâ atının sırtında kalmış olanların bazıları döndü ve saldırganlarına saldırmak için mızraklarını indirdiler. Savaşa katılan adamların yakalanabileceği mantıksızlığa yakalanmış olabilecek diğerleri mızraklarını bıraktılar ve at yaylarını çantalarından çıkarmaya çalıştılar. Ama üçüncü salvo onları yakaladı, koni başlı oklar bu mesafeden plaka zırhları deldiler ve hayatta kalanlar aniden hayatta kaldıklarını fark etmiş göründüler. Arkadaşlarının çoğu hâlâ yerdeydi ya da iki üç ok almış, ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Hâlâ atının sırtında olanlar rakiplerine göre sayıca az kalmışlardı. Birkaç atını geriye çevirdi ve bir an sonra atlarını güneye doğru koşturuyorlardı. Son bir ok yağmuru onların da bir kısmını yere indirdi.

"Dur," diye mırıldandı Ituralde. "Olduğun yerde kal."

Bir avuç atlı okçu yine ok fırlattı, ama kalanlar akıllılık ederek ok fırlatmaktan vazgeçtiler. Düşman atış menzilinden çıkana kadar birkaçını daha öldürebilirlerdi, ama bu grup yenişmişti artık ve fazla zaman geçmeden kalan oklar sayılı olacaktı. Daha da iyisi, hiçbiri kaçanları kovalamaya kalkmamıştı.

Aynı şey Lanasiet için söylenemezdi. O ve iki yüz adamı pelerinlerini dalgalandırarak kaçan adamların peşine takıldı. Ituralde onların, avın peşindeki avcılar gibi haykırdıklarını hayal edebiliyordu.

"Lanasiet'i bir daha göreceğimizi sanmıyorum, Lordum," dedi Jaalam, gri atını Ituralde'nin yanında dizginleyerek. Ituralde hafifçe omuzlarını silkti.

"Belki, genç dostum. Aklı başına gelebilir. Her durumda, Tarabonluların bizimle beraber Arad Doman'a döneceği hiç aklıma gelmemişti. Ya senin?"

"Hayır, Lordum," diye yanıt verdi uzun boylu adam, "ama ilk çatışmada adamın şerefinin onu yanımızda tutacağını düşünmüştüm."

Ituralde dürbünü kaldırıp, hâlâ dörtnala ilerlemekte olan Lanasiet'e baktı. Adam gitmişti ve sahip olmadığı aklın başına gelmesi olası görünmüyordu. Elindeki güçlerin üçte biri, o *damane* tarafından öldürülmüş gibi, yok oluvermişti işte. Ituralde birkaç gün daha dayanacaklarını

ummuştu. Planlarını yeniden değiştirmesi gerekecekti, belki bir sonraki hedefini de değiştirirdi.

Lanasiet'i aklından çıkararak dürbünü çevirip ezilen insanların olduğu yere baktı ve şaşkınlıkla homurdandı. Ezilmiş cesetler yoktu. Dostları ve komşuları gelip kaldırmış olmalıydı, ama köyün kıyısında bir savaş sürerken, atlar geçtikten sonra cesetlerin kalkıp uzaklaşması kadar olasıydı bu ancak.

"Gidip o harika Seanchan erzaklarını yakma zamanı geldi," dedi. Dürbünü eyerine bağlanmış deri çantasına soktu, miğferini başına geçirdi ve Güven'i tepeden aşağı mahmuzladı. Jaalam ile diğerleri ikişerli sıralar halinde arkasından gittiler. Çiftlik arabalarının bıraktığı oyuklar ve kıyıdaki kırıklar, doğu akıntısında bir geçit olduğuna işaret ediyordu. "Jaalam, birkaç adam gönder de, köylülere kurtarmak istedikleri eşyaları taşımaya başlamalarını söylesin. Kampın en yakınındaki evlerden başlasınlar." Yangın bir yöne doğru yayılabiliyorsa, diğer yöne doğru da yayılabilirdi ve büyük olasılıkla yayılacaktı da.

Aslında, asıl önemli olan yangını başlatmıştı bile. En azından ilk közleri yellemişti. Işık üzerinde parlarsa, kimse şevkine ya da Seanchanların Tarabon'daki hâkimiyeti karşısında ümitsizliğe yenik düşmemişse, kimse en iyi planları bile mahvedebilecek talihsizliklere bulaşmamışsa, işte o zaman Tarabon'un her yerinde, yirmi binden fazla adam bu tür darbeler vurmuş ya da gün bitmeden vuracak olmalıydı. Ve yarın yine yapacaklardı. Artık Ituralde'nin tek yapması gereken baskınlar düzenleyene dek altı yüz elli kilometreden fazla mesafe aşıp Tarabon'dan çıkmak, Tarabonlu Ejderyeminlilerden kurtulmak, kendi adamlarını toplamak ve Almoth Ovası'nı yeniden aşmaktı. Işık üzerinde parlarsa, o yangın Seanchanları öyle bir yakacaktı ki öfke içinde onu kovalamaya başlayacaklardı. Ituralde, büyük öfke içinde olacaklarını umuyordu. Böylece, ne olduğunu anlamadan balıklama Ituralde'nin hazırladığı tuzağa dalacaklardı. Eğer onun peşine takılmazlarsa, en azından Ituralde anayurdunu Tarabonlulardan kurtarmış, Domanlı Ejderyeminlileri Kral'a karşı değil onunla birlikte savaşmaya ikna etmiş olacaktı. Ve eğer tuzağı görürlerse...

Ituralde atını tepeden aşağı sürerken gülümsedi. Tuzağı görürlerse, hazır bir planı daha vardı, onun arkasında da bir başkası. Ituralde her zaman ileriye bakardı, her zaman hayal edebildiği her olasılık için plan yapardı, Yenidendoğan Ejder'in aniden önünde belirmesi dışında her olasılık için. Yaptığı planların şimdilik yeterli olduğunu düşünüyordu.

Yüksek Leydi Suroth Sabelle Meldarath yatağında uyanık yatıyor, tavana bakıyordu. Ay batmıştı ve saray bahçesine bakan üç kemerli pencereler karanlıktı, ama gözleri karanlığa alışmıştı; en azından süslü, boyalı kartonpiyerleri seçebiliyordu. Şafağa bir iki saat kalmıştı, ama o hiç uyumamıştı. Tuon ortadan kaybolduğundan beri çoğu gece uykusuz kalmış, gözleri ancak bitkin düştüğünde, kendisi açık tutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın kapanmıştı. Uyku, unutabilmeyi dilediği kâbuslar getiriyordu. Ebou Dar asla gerçekten soğuk olmuyordu, ama gece biraz serinlik getiriyordu, incecik bir ipek örtünün altında yatan Suroth'u uyanık tutmaya yetecek kadar serinlik. Düşlerini lekeleyen soru yalın ve basitti. Tuon canlı mıydı, ölü mü?

Atha'an Miere *damane*'lerin kaçışı ve Kraliçe Tylin'in öldürülmesi Tuon'un öldürülmüş olabileceğini söylüyordu. Bir gece içinde bu büyüklükte üç olay olması, tesadüfleri fazla zorluyordu ve ilk ikisi kendi başlarına da Tuon'un başına en kötüsünün gelmiş olabileceğini düşündürecek kadar korkunçtu. Birileri *Rhyagelle* –Eve Dönmüş Olanlar– arasında korku tohumları atmaya çalışıyordu. Belki tüm Dönüş'ü engellemek istiyorlardı. Bunu başarmak için Tuon'a suikast düzenlemekten daha iyi yol olur muydu? Daha da kötüsü, kendi içlerinden biri yapmış olmalıydı. Tuon peçe altına girdiği için onun kim olduğunu bilen yerli yoktu. Tylin'in Tek Güç'le, bir *sul'dam* ve *damane*'si tarafından öldürüldüğü kesindi. Suroth, cinayeti bir Aes Sedai'nin işlemiş olabileceği fikrinin üzerine atlamıştı, ama o kadınlardan birinin fark edilmeden *damane*'lerle dolu bir şehirdeki *damane*'lerle dolu bir saraya nasıl girmiş olabileceğini önemli birileri eninde sonunda sorgulayacaktı. Deniz Halkı *damane*'lerinin tasmalarını açmak için en az bir *sul'dam* gerekirdi. Ve aynı gece kendi *sul'dam*'larından ikisi de kaybolmuştu.

Her durumda, ortadan yok oldukları iki gün sonra fark edilmişti ve Tuon'un kaybolduğu geceden beri onları gören olmamıştı. Yuvalarda kalmalarına rağmen Suroth bu işte onların parmağı olduğuna inanmıyordu. Her şeyden önce, Renna ya da Seta'nın bir *damane*'nin tasmasını açacağını hayal edemiyordu. Gizlice kaçmak ve uzaklarda bir yerde, pis sırlarını bilmeyen birilerinin yanında iş aramak için sebepleri vardı kesinlikle. Egeanin Tamarath gibi, bir çift *damane* çalmış birinin yanında iş bulabilirlerdi. Kan'a yeni terfi ettirilmiş biri için tuhaf bir olaydı, ama önemsizdi; o olayı diğerleri nasıl ilişkilendirebileceğini bilemiyordu. Büyük

olasılıkla asaletin stresleri ve karmaşıklıkları basit bir denizci kadına fazla gelmişti. Eh, kadın eninde sonunda bulunup tutuklanacaktı.

Asıl önemli gerçek, ölümcül olma potansiyeli taşıyan gerçek, Renna ile Seta'nın gitmiş olmasıydı ve ne zaman gittiklerini kimse kesin olarak bilemiyordu. Onların kritik bir zamana bu kadar yakın bir zamanda gittiklerini yanlış biri fark ederse ve yanlış hesapları yaparsa... Suroth avuçlarını gözlerine bastırdı ve inlercesine ağır ağır nefes verdi.

Tuon ölmüşse, ondan şüphelenmeseler bile İmparatoriçe'den, sonsuza dek yaşasın, bizzat özür dilemesi gerekecekti. Kristal Taht'ın tanınmış vârisinin ölümü için, özrü epey uzun sürecekti ve küçük düşürücü olduğu kadar acı verici de olacaktı; sonunda idam edilebilirdi ya da daha da kötüsü, mal ilan edilip kellesi uçurulabilirdi. Kâbuslarında sık sık görse de, iş o noktaya geleceğinden değil. Eli yastıklarının altına kaydı ve oradaki yalın hançeri buldu. Hançerin çeliği elinden biraz daha uzundu, ama damarlarını, tercihen sıcak küvette açmaya yetecek kadar keskindi. Özür zamanı geldiğinde, Seandar'a varacak kadar yaşamayacaktı. İntihar eyleminin yeterli özür olduğuna yeterince çok kişi inanırsa, ismine sürülecek leke bile azalabilirdi. İntiharıyla özür dilediğini açıklayan bir mektup bırakacaktı. Bu işe yarayabilirdi.

Yine de, Tuon'un hayatta olması olasılığı vardı ve Suroth o olasılığa dört elle sarılıyordu. Onu öldürmek ve cesedi kaçırma emrini, Tuon'un tahtı isteyen kız kardeşlerinden hayatta kalan biri gizlice vermiş olabilirdi, ama Tuon da birden çok kez kendi kaybolmasını planlamıştı. Tuon'un *der'sul'dam*'ının dokuz gün önce tüm *sul'dam* ve *damane*'lerini eğitim için kırsala götürmesi de bu fikri destekliyordu. O günden beri görülmemişlerdi. *Damane*'lere egzersiz yaptırmak dokuz gün gerektirmezdi. Ve daha bugün – hayır; birkaç saat önce dün olmuştu– Suroth Tuon'un kişisel korumalarının kumandanının da dokuz gün önce şehirden ayrıldığını ve yanına epey büyük bir birlik aldığını öğrenmişti. Onlar da geri dönmemişti. Bu kadar tesadüf fazlaydı ve yeterli kanıt sayılırdı. En azından, umut beslemeye devam etmeye yetecek kadar.

Bununla beraber, Tuon'un önceki kayboluşları, İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, onayını kazanma ve vâris ilan edilme kampanyasını bir parçasıydı. Her seferinde, kız kardeşleri arasında bir rakibi, Tuon yeniden ortaya çıktığında küçük düşmesine sebep olan eylemlere zorlanmıştı ya da teşvik edilmişti. Şu anda, burada neden bu tür stratejilere ihtiyaç duyacaktı ki? Suroth ne kadar kafa yorarsa yorsun, Seanchanlar

dışında dikkate değer bir hedef bulamamıştı. Hedefin kendisi olması olasılığını da düşünmüştü, ama yalnızca kısa süre için ve aklına başka kimse gelmediği için. Tuon üç kelime ederek Dönüş içindeki konumundan yoksun bırakabilirdi onu. Tek gereken peçesini çıkarmasıydı; burada, Dönüş'e kumanda eden Dokuz Ayın Kızı, İmparatorluk'un sesiydi. Suroth'un *Atha'an Shadar*'dan, Aryth Okyanusu'nun bu yanında yaşayan insanların Karanlıkdostu dediği kişilerden olduğu kuşkusu bile, Tuon'un onu sorgulanmak üzere Arayıcılara teslim etmesi için yeterli olurdu. Hayır, Tuon'un amacı başka biri ya da başka bir şeydi. Eğer hâlâ yaşıyorsa. Ama yaşıyor olmalıydı. Suroth ölmek istemiyordu. Hançeri elledi.

Başka kim ya da ne olduğu, Tuon'un nerede olduğuna dair bir ipucu oluşturması dışında önemli değildi, ama Tuon'un yeri çok önemliydi. Uzun bir denetim gezisine çıktığı bildirisine rağmen, Kan arasında onun öldüğüne dair fısıltılar dolaşmaya başlamıştı bile. Tuon'un bulunması ne kadar gecikirse, fısıltılar o kadar artacaktı ve fısıltılarla birlikte Suroth'un Seandar'a dönüp özür dilemesi baskısı da artacaktı. Kendi hizmetkârları ve malları dışında kimsenin ona itaat etmemesine yol açacak kadar derin *sei'mosiev* duruma düşmesi zaman meselesiydi. Gözleri toprağa bulanacaktı. Yüksek Kan'dan olanlar kadar Düşük Kan'dan olanlar da, hatta belki sıradan insanlar bile, onunla konuşmayı reddedeceklerdi. Bundan kısa süre sonra, kendisi hiç istemese de, kendini bir gemide bulacaktı.

Kuşkusuz Tuon bulunmaktan hiç hoşlanmayacaktı, ama hoşnutsuzluğunun Suroth'un şerefini kaybetmesine ve kendi bileklerini kesmek zorunda kalmasına sebep olacak kadar büyük olması pek olası değildi; dolayısıyla, Tuon bulunmak *zorundaydı.* Altara'daki bütün Arayıcılar onu arıyordu –en azından Suroth'un bildikleri. Tuon'un kendi Arayıcıları bilinmiyordu, ama onlar diğerlerinden iki kat büyük hararetle arıyor olmalıydılar. Tuon sırrını onlara da açmamışsa. Ama on yedi gün içinde öğrenilen tek şey Tuon'un kuyucumlardan mücevher sızdırdığına dair o saçma hikâyeydi ve bunu en sıradan askerler bile biliyordu. Belki...

Giriş odasına açılan kemerli kapı ağır ağır aralandı ve Suroth dış odadan gelen ışığa karşı gece görüşünü korumak için sağ gözünü hemen yumdu. Kapı yeterince aralanır aralanmaz şeffaf *da'covale* cüppesi içinde sarı saçlı bir kadın yatak odasına süzüldü ve kapıyı yavaşça arkasından kapatarak odayı zifiri karanlığa boğdu. Suroth gözünü tekrar açana ve yatağa doğru yürüyen gölgeli şekli seçene kadar. Almandaragal sessizce ayağa

fırladığında odanın köşesinde devasa bir gölge daha belirdi. *Lopar* bir yürek atımı kadar süre içinde odayı aşıp aptal kadının boynunu kırabilirdi, ama Suroth yine de hançerinin kabzasını kavradı. İlk savunma hattı aşılmaz görünse bile bir ikincisini bulundurmak akıllıca olurdu. *Da'covale* yatağa bir adım kala durdu. Endişeli nefesleri sessizlikte gürültülü geliyordu.

"Cesaretini mi topluyorsun, Liandrin?" dedi Suroth sertçe. İnce ince örülmüş o bal rengi saçlar kadının kim olduğunu ilan etmişti.

Da'covale ciyaklayarak dizlerinin üzerine çöktü ve eğilip yüzünü halıya bastırdı. En azından bu kadarını öğrenmişti. "Size zarar vermezdim, Yüksek Leydi," diye yalan söyledi. "Vermeyeceğimi biliyorsunuz." Nefessiz, telaşlı bir panikle konuşmuştu. Ne zaman konuşup ne zaman konuşmayacağını öğrenmek, gereken saygıyla konuşmayı öğrenmek kadar imkânsızdı kadın için. "İkimiz de Yüce Efendi'ye hizmet yemini ettik, Yüksek Leydi. Faydalı biri olduğumu kanıtlamadım mı? Sizin için Alwhin'i ortadan kaldırdım, değil mi? Onun ölmesini dilediğinizi söylediniz Yüksek Leydi ve ben de onu ortadan kaldırdım."

Suroth yüzünü buruşturdu ve karanlıkta doğrulup oturdu. Örtü kayıp kucağına düştü. *Da'covale*'lerin, hatta bu *da'covale*'lerin orada olduğunu unutmak o kadar kolaydı ki, ağzınızdan kaçmaması gereken şeyler kaçıyordu. Alwhin tehlikeli biri değildi, yalnızca can sıkıcıydı, Suroth'un Sesi olarak beceriksizdi. O konuma ulaşarak istediği her şeye kavuşmuştu ve konumunu, en ufak ihanetle bile olsa, riske atması olası değildi. Doğru, merdivenden düşüp boynunu kırsa Suroth bir can sıkıntısı geçtiği için biraz rahatlardı, ama kadının gözlerini yuvalarından uğratan ve yüzünü mosmor eden bir zehir bambaşka bir meseleydi. Tuon'u arıyor olmalarına rağmen, bu olay Arayıcıların gözlerini Suroth'un evine çevirmesine sebep olmuştu. Sesi öldürüldüğü için bu konuda kendisi ısrar etmek zorunda kalmıştı. Evde Dinleyiciler olduğu gerçeğini kabul ediyordu; her evde Dinleyiciler olurdu. Ama Arayıcılar dinlemekten daha fazlasını yapmıştı ve gizli kalması gereken şeyleri ortaya çıkarabilirlerdi.

Öfkesini saklaması şaşırtıcı ölçüde çok çaba gerektirdi ve sesi dilediğinden daha soğuk çıktı. "Sırf yeniden yalvarmak için uyandırmamışsındır beni umarım, Liandrin."

"Hayır, hayır!" Aptal kadın başını kaldırdı ve doğrudan Suroth'a baktı! "General Galgan'dan bir subay geldi, Yüksek Leydi. Sizi generale götürmek üzere bekliyor."

Suroth'un başı sinirle zonkladı. Kadın Galgan'ın mesajını vermekte gecikiyor *ve* gözlerinin içine bakıyordu, öyle mi? Oda karanlıktı, elbette, ama yine de içinden Liandrin'i elleriyle boğma dürtüsü geçti. İlkinin hemen ardından ikinci bir cinayet, eğer öğrenirlerse, Arayıcıların Suroth'un evine duydukları ilgiyi yoğunlaştırırdı, ama Elbar cesetten kolaylıkla kurtulabilirdi; bu tür işlerde becerikliydi.

Yalnız, eskiden ona karşı çok kibirli davranan bir Aes Sedai'nin sahibi olmaktan zevk alıyordu. Onu her açıdan kusursuz bir *da'covale* haline getirmek büyük bir zevk olacaktı. Ama artık kadını tasmalama zamanı gelmişti. Hizmetkârları arasında tasmasız bir *marath'damane* olduğu konusunda sinir bozucu söylentiler yayılmaya başlamıştı bile. *Sul'dam*'lar ona bir şekilde kalkan konduğunu ve kadının yönlendiremediğini fark ettiklerinde büyük şok geçireceklerdi, ama bu, kadının neden daha önce tasmalanmadığı sorusunu yanıtlayacaktı. Ama Elbar *sul'dam*'lar arasında birkaç *Atha'an Shadar* bulmak zorunda kalacaktı. Bu kesinlikle kolay bir iş değildi –tuhaf bir biçimde, göreceli olarak pek az *sul'dam* Yüce Efendi'ye dönüyordu– ve Suroth artık hiçbir *sul'dam*'a tam olarak güvenmiyordu, ama belki *Atha'an Shadar*'lara geri kalanlardan daha fazla güvenilebilirdi.

"İki lamba yak, sonra bana bir sabahlık ve terlik getir," dedi, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak.

Liandrin yaldızlı üç ayağı üzerindeki kapaklı kum çanağının durduğu masaya koşturdu ve onu dikkatsiz eliyle bulduğunda nefesini içine çekti, ama maşayı kullanarak közü çabucak kaldırdı, üfleyerek parlamasını sağladı ve gümüş lambalardan ikisini yaktı, alevler istikrarlı hale gelecek ve tütmeyecek şekilde fitillerini ayarladı. Dili, kendini Suroth'un malı değil dengi olarak gördüğünü düşündürebiliyordu, ama kayış ona emirlere çeviklikle uymayı öğretmişti.

Lambalardan birini eline alıp döndü ve Almandaragal'ın köşede dikildiğini görünce irkilerek boğuk bir çığlık attı. Almandaragal çıkıntılarla çevrilmiş gözlerini ona dikmişti. Kadının hayvanı daha önce hiç görmediğini sanırdınız! Yine de, üç metrelik boyu, yaklaşık bin kiloluk cüssesi, kırmızımsı kahverengi köseleye benzer tüysüz derisi ve tırnaklarını uzatıp uzatıp çektiği altı parmaklı ön pençeleri ile, Almandaragal gerçekten korkunç görünüyordu.

"Rahat," dedi Suroth *lopar*'a, hayvanın tanıdığı bir komut, ama o yine de ağzını kocaman açtı, kesin dişlerini gösterdi, sonra yere uzandı ve bir köpek gibi, dev kafasını pençelerine yasladı. Gözlerini yummadı. *Lopar*'lar

oldukça zeki yaratıklardı ve hayvanın Liandrin'e Suroth'tan daha fazla güvenmediği açıktı.

Da'covale, Almandaragal'e korku dolu bakışlar fırlatmasına rağmen, hemen yüksek, oymalı gardıroba gidip mavi kadifeden terlikleri, girift yeşil kırmızı mavi işlemeli beyaz ipek sabahlığı getirdi ve Suroth'un kollarını kol yenlerine sokması için sabahlığı tuttu, ama uzun kuşağı Suroth'un kendisinin bağlaması ve Liandrin'in diz çöküp terlikleri giydirmeyi hatırlaması için bir ayağını uzatması gerekti. Gözleri aşkına, kadın gerçekten beceriksizdi!

Suroth loş ışık altında, duvara yaslanmış boy aynasındaki görüntüsünü inceledi. Yorgunluktan gözleri çökmüş, mor halkalarla çevrilmişti, uyumadan önce sorgucunun kuyruğu örülüp arkasına salıverilmişti, kuşkusuz kafası tıraşlanmaya ihtiyaç duyuyordu. Öyle olsun. Galgan'ın habercisi onun Tuon için kederlendiğini düşünecekti ve doğru sayılırdı. Ama generalin mesajını öğrenmeden önce, halletmesi gereken küçük bir mesele vardı.

"Rosala'ya koş ve seni bir güzel dövmesi için yalvar, Liandrin," dedi.

Da'covale'nin küçük, gergin ağzı açık kaldı, gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ama neden?" diye sızlandı. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Suroth kadına vurmamak için ellerini kuşağının düğümünü sıkılaştırarak meşgul etti. Bir *da'covale*'ye kendi elleriyle vurduğu öğrenilirse kendisi bir ay boyunca gözlerini indirmek zorunda kalırdı. Malına açıklama borçlu değildi kesinlikle, ama Liandrin tamamen eğitildiği zaman ne kadar düştüğünü kadının yüzüne vurmak için bu tür fırsatlar bulamayacaktı.

"Çünkü generalin mesajını bana iletmekte geciktin. Çünkü hâlâ kendine 'Liandrin' değil 'ben' diyorsun. Çünkü gözlerime bakıyorsun." Bunu söylerken tıslamaktan alamadı kendini. Liandrin her kelime ile daha da büzülmüştü ve şimdi, bu suçlarını hafifletebilirmiş gibi, gözlerini yere dikmişti. "Çünkü emrime itaat etmek yerine sorguladın. Ve son olarak –son olarak, ama senin açından en önemlisi– ben senin dövülmeni istiyorum. Şimdi, koş, Rosala'ya bütün bu sebepleri say ki seni iyi dövsün."

"Liandrin işitti ve itaat edecek, Yüksek Leydi," diye sızlandı *da'covale,* sonunda bir şeyi doğru yapmayı başararak ve kendini kapıya o kadar hızlı fırlattı ki beyaz terliklerinden biri ayağından fırladı. Liandrin dönüp terliği alamayacak kadar korkmuştu, hatta belki terliği kaybettiğinin farkında değildi –ki kendisi için böylesi çok daha iyiydi. Kapıyı pençeleyip açtı ve

kaçtı. Malları disipline yollamak tatmin vermemeliydi, ama vermişti. Ah, evet vermişti.

Suroth nefeslerini kontrol altına almak için bir süre oyalandı. Kederli görünmek bir şeydi, heyecanlı görünmek bambaşka bir şey. Liandrin sinirlerine dokunmuş, kâbuslarını ve Tuon'un kaderi, hatta daha da önemlisi kendi kaderi hakkındaki korkularını hatırlatmıştı, ama aynadaki yüz mutlak sükûnet yansıtana kadar *da'covale*'nin peşinden çıkmadı.

Yatak odasının giriş odası şatafatlı Ebou Dar tarzında döşenmişti; bulut desenli mavi bir tavan, sarı duvarlar, yeşil sarı yer seramikleri vardı. Mobilyaları kendi yüksek paravanları –ikisi dışında hepsi en iyi zanaatkârlar tarafından kuş ve çiçek desenleri ile süslenmişti– ile değiştirmek bile şatafat duygusunu gidermemişti. Suroth, Liandrin'in kaçarken aralık bıraktığı dış kapıyı görünce gırtlağının içinden hafifçe hırladı, ama şimdilik *da'covale*'yi aklından çıkardı ve orada durmuş bir *kori*'yi, Sen T'jore'de yaşayan dev benekli kedilerden birini betimleyen paravanı incelemekte olan adama odaklandı. Sırım gibi, saçları kırlaşmaya yüz yutmuş, mavi sarı çizgili zırh giymiş bir adamdı. Adam Suroth'un terliklerinin yumuşak sesini duyunca hemen döndü ve sıradan biri olmasına rağmen tek dizinin üzerine çöktü. Kolunun altındaki miğferde üç ince mavi tüy vardı, yani mesaj önemli olmalıydı. Suroth'u bu saatte rahatsız ettiklerine göre elbette önemli olmalıydı. Adamın davranışına göz yumacaktı. Bu seferlik.

"Bayrak-Generali Mikhel Najirah, Yüksek Leydi. Kumandan General iltifatlarını yolluyor. Tarabon'dan haberler aldı."

Suroth'un kaşları elinde olmadan kalktı. Tarabon mu? Tarabon Seandar kadar güvenliydi. Parmakları kendiliğinden seyirdi, ama henüz Alwhin'in yerine birini bulamamıştı. Adamlarla kendi konuşması gerekecekti. Bu yüzden hissettiği sinir sesini sertleştirdi ve sesini yumuşatmaya çalışmadı. Yere kapanmak yerine diz çökmek! "Ne haberi? Aiel haberleri için uyandırıldıysam memnun olmayacağım, Bayrak-Generali."

Sesi adamı sindirmedi. Hatta adam bakışlarını onunla göz göze gelecek kadar kaldıracaktı neredeyse. "Aieller değil, Yüksek Leydi," dedi sakin sakin. "Kumandan General Galgan size bizzat aktarmak istiyor, ki her detayı doğru olarak işitebilesiniz."

Bir anlığına Suroth'un nefesi kesildi. Najirah bu haberlerin detaylarını anlatmaya gönülsüz de olsa, bunu yapmaması emredilmiş de, kulağa hiç iyi gelmiyordu. "Yol göster," diye emretti, sonra adamı beklemeden odadan

çıktı; koridorda, kapının iki yanında heykel gibi duran Ölümnöbeti Askerleri'ni becerebildiğince görmezden geldi. Kırmızı yeşil çizgili zırhlar giymiş o adamlar tarafından korunma "şerefine" nail olmak tüylerini diken diken ediyordu. Tuon ortadan kaybolduğundan beri onları hiç görmemeye çalışıyordu.

Alevleri, gemi ve deniz desenli duvar halılarını kıpırdatan gelişigüzel esintilerle dalgalanan yaldızlı ayaklı şamdanlar dizilmiş koridor, birkaç üniformalı saray hizmetkârı dışında boştu. Sabah işleri peşinde koşturan hizmetkârlar Suroth geçerken yerlere kadar eğilmenin ve diz kırmanın yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Üstelik, her seferinde ona bakıyorlardı! Beslan'a iki çift laf etmeli miydi acaba? Hayır; yeni Altara Kralı artık Suroth'un dengiydi, en azından kanunen öyleydi ve Suroth adamın hizmetkârlarına doğru düzgün davranmalarını emredeceğinden kuşkuluydu. Yürürken dümdüz önüne baktı. Böylece, hizmetkârların hakaretlerini görmesi gerekmiyordu.

Najirah, çizmeleri aşırı parlak mavi yer seramiklerinin üzerinde çınlayarak, çabucak yetişti Suroth'a ve yanında yürümeye başladı. Aslında Suroth'un rehbere ihtiyacı yoktu. Galgan'ın nerede olması gerektiğini biliyordu.

Oda dans salonu olarak yapılmıştı, her yanı otuz adım gelen kare şeklinde bir odaydı, tavanına bulutlar ve dalgalar içinde, karman çorman bir biçimde oynaşan süslü balıklar ve kuşlar boyanmıştı. Odanın eski amacını hatırlatan yalnızca tavan kalmıştı. Şimdi açık kırmızı duvarları aynalı ayaklı şamdanlar ve deri dosyalar içinde dosyalanmış raporlarla dolu raflar kaplıyordu. Yeşil seramikli dans pistine yerleştirilmiş, haritalarla kaplı uzun masaların arasındaki koridorlarda kahverengi ceketli kâtipler koşturuyordu. Genç bir subay, kırmızı sarı miğferinde hiç tüy olmayan bir asteğmen, yere kapanmaya hiç yeltenmeden Suroth'un yanından geçip gitti. Kâtipler onun yolundan çekilmekle yetindi. Galgan adamlarına çok fazla serbestlik tanıyordu. Kendisinin abartılı törensel davranışlar dediği şeylerin "yanlış zamanda" yapılmasının verimliliği düşürdüğünü iddia ediyordu; Suroth ise buna küstahlık diyordu.

Lunal Galgan, üzerine parlak tüylü kuşlar işlenmiş kırmızı cüppe giymiş uzun boylu bir adamdı. Başındaki sorguç kar beyazıydı ve sıkı sıkı örülmüş, ama dağınık kuyruğu omuzlarına sarkıyordu. Galgan odanın ortasındaki bir masanın başında duruyordu ve başka yüksek rütbeli subaylar çevresini almıştı. Subayların bazıları plaka zırh, diğerleri cüppeler içindeydi ve onlar

da neredeyse Suroth kadar dağınık görünüyordu. Galgan'ın mesaj gönderdiği ilk kişi Suroth değildi anlaşılan. Suroth öfkesini yüzüne yansıtmamak için çabaladı. Galgan Tuon ve Dönüş'le gelmişti, bu yüzden Suroth adam hakkında, atalarının Luthair Paendrag'ı destekleyen ilk kişilerden olduğu ve bir asker ve general olarak büyük ün sahibi olduğu dışında pek az şey biliyordu. Eh, ün ve gerçek bazen aynı şey olurlardı. Kadın adamdan sırf adamın kendi özellikleri yüzünden nefret ediyordu.

O yaklaşırken adam döndü, ellerini resmi bir biçimde Suroth'un omuzlarına koydu, yanaklarını öptü. Bu yüzden Suroth da, adamın kullandığı güçlü, misk kokusu karşısında burnunu kırıştırmadan selama karşılık vermek zorunda kaldı. Galgan'ın yüzü, kırışıkların izin verdiğince ifadesizdi, ama Suroth adamın mavi gözlerinde bir endişe izi gördüğünü sandı. Arkasındaki, daha çok düşük Kan'dan ve sıradan insanlardan olan erkek ve kadınlar açık açık kaş çatıyordu.

Suroth'un önündeki masaya yayılmış, dört lamba sayesinde düz duran büyük Tarabon haritası endişelenmesi için yeterli sebepti. Üzeri işaretlerle kaplıydı; hareket halindeki Seanchan güçleri için kırmızı çiviler, yerinde duran güçler için kırmızı yıldızlar. Her işarete, üzerine güçlerin sayıları ve yapıları yazılmış küçük bir kâğıt bayrak takılmıştı. Tüm haritaya, çatışmaları anlatan siyah diskler yayılmıştı. Düşman güçlerini temsil eden beyaz disklerin sayısı daha da fazlaydı ve onların çoğu bayraksızdı. Tarabon'da nasıl düşman *olabilirdi?* Orası Seandar kadar...

"Ne oldu?" diye sordu.

"Üç saat önce *raken*'lerle Korgeneral Turan'dan raporlar gelmeye başladı," diye başladı Galgan, sohbet edercesine. Suroth'a rapor veriyor *olmadığını* vurgulayarak. Konuşurken haritayı inceliyor, asla Suroth'tan yana bakmıyordu. "Raporlar eksik –her biri listeye yeni bir tane ekliyor ve bu durumun daha bir süre değişmeyeceğini tahmin ediyorum– ama gördüğüm eğilim şu: Dün şafaktan beri yedi büyük malzeme kampı alt edildi ve yakıldı. İki düzineden fazla küçük kamp da öyle. Yirmi erzak kervanı saldırıya uğradı, arabalar ve içindeki malzemeler ateşe verildi. On yedi küçük karakol tamamen yok edildi, on bir devriye grubu geri dönmedi ve ayrıca on beşten fazla çatışma yaşandı. Yerleşimcilerimize de birkaç saldırı düzenlendi. Yalnızca bir avuç insan öldü, daha çok eşyalarını korumaya çalışan adamlar, ama pek çok araba ve depo, inşası süren evler yandı ve her yerde aynı mesaj bırakıldı. Tarabon'u terk edin. Bütün bunlar, iki ila beş yüz adamdan oluşan birlikler tarafından yapıldı. En az on bin,

belki bunun iki katı saldırgan olduğu tahmin ediliyor ve hemen hemen hepsi Tarabonlu. Ah, evet," diye bitirdi kayıtsızca, "ve çoğu çizgili zırh giyiyordu."

Suroth'un içinden dişlerini gıcırdatmak geldi. Galgan Dönüş'ün askerlerine kumanda ediyordu, ama *Hailene*'in, Öncellerin kumandası Suroth'taydı ve dolayısıyla, adamın sorgucuna ve kırmızıya boyalı tırnaklarına rağmen, Suroth'un rütbesi daha yüksekti. Suroth'un tahminine göre. Dönüş gelir gelmez Öncelleri içine soğurmamıştı, çünkü adam Suroth'un konumunu elinden alırsa, Tuon'un güvenliği ondan sorulacaktı. Ve özür dilemek de, eğer gerekirse, adama düşecekti. "Nefret" çok ılımlı bir sözcüktü. Suroth Galgan'dan tiksiniyordu.

"İsyan mı?" dedi, sesinin serinliğiyle gurur duyarak. İçten içe kavrulmaya başlamıştı bile.

Galgan başını yavaşça iki yana sallarken beyaz kuyruğu ağır ağır sallandı. "Hayır. Bütün raporlar bizim Tarabonluların iyi savaştığını söylüyor. Birkaç başarı da elde etmiş, birkaç tutsak almışız. Tutsakların hiçbiri sadık Tarabonluların kayıt defterlerinde yok. Pek çoğu, Arad Doman'da olduklarına inanılan Ejderyeminlilerden. Ve bütün bunların arkasındaki beyin ve önder olarak, birkaç kez Rodel Ituralde ismi geçti. Domanlı biri. Okyanusun bu yanındaki en iyi generallerden biri olduğu düşünülüyor. Eğer bu işi o planlamış ve gerçekleştirmişse," Galgan elini haritanın üzerinde gezdirdi, "duyduklarıma inanırım." Aptal adam hayranlıkla konuşuyordu! "İsyan değil. Büyük ölçekli bir baskın. Ama getirdiği kadar çok adamla dönemeyecek."

Ejderyeminliler. Sözcük bir yumruk gibi Suroth'un boğazını sıktı. "Asha'manlar var mı?"

"Yönlendirebilen adamlar mı?" Galgan yüzünü buruşturdu ve farkında olmadan şerre karşı bir jest yaptı. "Onlardan bahsedilmiyor," dedi kuru kuru, "ve onlar katılsa bahsedilirdi diye düşünüyorum."

Suroth'un kor kızıl öfkesi Galgan'a patlamak istiyordu, ama Yüksek Kan'dan bir başkasına bağırmak Suroth'un gözlerini indirmesine sebep olurdu. Üstelik, hiçbir şey kazandırmazdı. Yine de, öfkesini bir yere yöneltmek zorundaydı. Onu dışarı akıtmak zorundaydı. Tarabon'da yaptıklarıyla gurur duyuyordu ve şimdi ülke, oraya vardığında bulduğu kaosa gerilemişti yine. Ve suçlayacak bir adam vardı. "Bu Ituralde." Sesi buz gibiydi. "Onun kellesini istiyorum!"

“Hiç korkma,” diye mırıldandı Galgan. Ellerini arkasında kavuşturdu ve eğilip küçük bayraklardan bazılarını inceledi. Turan kısa sürede adamın kuyruğunu kıstırıp Arad Doman’a kaçmasını sağlar. Şansımız varsa yakalayacağımız birliklerden birinde olur.”

“Şans mı?” diye terslendi Suroth. “Ben şansa güvenmem!” Öfkesini açığa vurmuştu ve onu bir daha bastırmayı düşünmüyordu. Gözleri, Ituralde’yi bu şekilde bulabilirmiş gibi, haritayı taradı. “Eğer Turan söylediğin gibi yüz birlik avlıyorsa, onları alt etmek için daha fazla keşif koluna ihtiyaç duyacak ve ben onların alt edilmesini istiyorum. Her birinin. Özellikle de Ituralde’nin. General Yulan, Altara ve Amadicia’daki her beş *raken*’den birinin –hayır, her on *raken*’den birinin– Tarabon’a kaydırılmasını istiyorum. Eğer Turan o kadar *raken*’le o birliklerin hepsini bulamıyorsa, kendi kellesi beni yatıştıracak mı, bakması gerekecek.”

Siyah sorguçlu kartallar işli mavi cüppe içinde esmer, ufak tefek bir adam olan Yulan, normalde peruğunu yerinde tutan yapışkanı kullanamayacak kadar telaşla giyinmiş olmalıydı, çünkü düzgün durduğundan emin olmak için durmaksızın peruğunu elliyordu. Adam Öncellerin Hava Kumandanı idi, ama Dönüş’ün Hava Kumandanı yalnızca bir bayrak-generaliydi, üstü yolculuk sırasında ölmüştü. Yulan mevcut kumandan karşısında sorun yaşamamalıydı.

“Bilgece bir hamle, Yüksek Leydi,” dedi, haritaya kaşlarını çatarak, “ama Amadicia’daki *raken*’ler ile Bayrak-Generali Khirgan’a tahsis edilmiş olanların dahil edilmemesini önerebilir miyim? Aielleri bulmak için en iyi yol *raken*’leri kullanmak ve iki gündür o Beyazpelerinleri bulamıyoruz. Buna rağmen General Turan’a...”

“Aieller her geçen gün daha az sorun çıkarıyorlar,” dedi Suroth adama kararlılıkla, “ve birkaç kaçak önemli değil.” Adam başını onayla eğdi ve bir eliyle peruğunu tuttu. Ne de olsa yalnızca düşük Kan’dandı.

“Ben yedi bin adama birkaç kaçak diyemem,” diye mırıldandı Galgan kuru kuru.

“Benim emrettiğim gibi olacak!” dedi Suroth sertçe. O sözde Işığın Evlatları’na lanet olsun! Asunawa ve kalan birkaç bin Beyazpelerin’i *da’covale* yapıp yapmamaya hâlâ karar vermemişti. Kalmışlardı, ama onlar da ihanet etmeden ne kadar zaman geçerdi? Üstelik, Asunawa *damane*’lerden her şeyden çok nefret ediyor gibiydi. Adam dengesizdi!

Galgan aldırışsızca omuzlarını silkti. Kırmızı boyalı tırnağı, askerlerin hareketlerini planlıyormuş gibi, haritanın üzerinde gezindi. “*To’raken*’leri

de istemediğin sürece itirazım yok. O plan gerçekleşmeli. Altara neredeyse mücadele etmeden avuçlarımıza düşüyor, henüz Illian'a yürümeye hazır değilim ve Tarabon'u bir an önce sakinleştirmemiz lazım. İnsanlara güvenlik veremezsek, aleyhimize dönerler."

Suroth öfkesini belli ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Adam *itiraz* etmeyecekti, öyle mi? *Galgan* Illian'a yürümeye henüz hazır değildi, öyle mi? Adam Suroth'un emirlerini uymak zorunda olmadığını ifade etmişti, ama açık açık değil, Suroth'un yetkesiyle birlikte sorumluluklarını da devralacak şekilde değil.

"Bu mesajın Turan'a gönderilmesini bekliyorum, General Galgan." Suroth'un sesi, sırf irade gücüyle sakin çıktı. "Rodel Ituralde'yi Arad Doman boyunca kovalaması, Afet'te araması gerekse bile, adamın kellesini getirecek bana. Ve eğer bana o kelleyi getiremezse, ben onunkini *alacağım.*"

Galgan'ın ağzı bir anlığına gerildi ve kaşlarını çatarak haritaya baktı. "Zaman zaman Turan'ın altına ateş sürmek gerekiyor," diye mırıldandı, "ve Arad Doman her zaman adam için bir sonraki hedef olmuştur. Pekâlâ. Mesajın gönderilecek, Suroth."

Suroth adamla daha fazla aynı odada kalamazdı. Tek kelime etmeden çıktı. Konuşsa, *bu sefer* bağıracaktı. Öfkesini saklamaya zahmet etmeden odasına kadar hızla yürüdü. Ölümnöbeti Askerleri dikkat etmedi elbette; taştan oyulmuş da olabilirlerdi. Bu, Suroth'un giriş odasının kapısını arkasından çarparak kapatmasına sebep oldu. Belki bunu fark ederlerdi!

Yatağına yürürken terliklerini tekmeleyip çıkardı, cüppenin ve kuşağın yere düşmesine izin verdi. Tuon'u bulmak zorundaydı. *Zorunluydu.* Tuon'un hedefini bir çözebilse, nerede olduğunu da çözebilirdi. Keşke...

Aniden yatak odasının duvarları, tavan, hatta yer gümüşsü bir ışıkla parlamaya başladı. O yüzeyler ışık *olmuş* gibi görünüyordu. Suroth'un ağzı şokla açık kaldı, onu çevreleyen ışık kutusuna bakakaldı ve kendini kaynayan alevlerden oluşmuş, kaynayan alevlerle çevrili bir kadına bakarken buldu. Almandaragal ayağa fırlamış, sahibinin saldırı komutunu bekliyordu.

"Ben Semirhage'im," dedi ateşten kadın, cenaze gongu gibi çınlayarak.

"Uzan, Almandaragal!" Çocukken, *lopar*'ın önünde yere kapanmasına sebep olduğu için çok hoşuna giden bu komut, bir homurtuyla sona erdi, çünkü komutu verirken aynı zamanda itaat etti. Kırmızı yeşil desenli halıyı öperek konuştu, "Hizmet ve itaat etmek için yaşıyorum, Büyük

Hanımefendi.” Zihninde, bu kadının söylediği kişi olduğuna dair en ufak şüphe yoktu. Kim *bu* ismi hakkı olmadan sahiplenmeye cesaret edebilirdi? Ya da canlı ateş gibi görünebilirdi?

“Aynı zamanda hükmetmek de hoşuna giderdi, sanırım.” Çınlayan gong hafifçe eğlenti doluydu, ama sonra sertleşti. “Bana bak! Siz Seanchanların gözlerime bakmaktan kaçınmanız hiç hoşuma gitmiyor. Bir şey sakladığınızı düşündürüyor bana. Benden hiçbir şey saklamak istemezsin, Suroth.”

“Elbette hayır, Büyük Hanımefendi,” dedi Suroth, doğrulup topuklarının üzerinde oturarak. “Asla, Büyük Hanımefendi.” Bakışlarını diğer kadının ağzına kadar kaldırdı, ama daha yükseğe kaldıramadı. Kuşkusuz bu kadarı yeterli olurdu.

“Böylesi daha iyi,” diye mırıldandı Semirhage. “Şimdi. Bu topraklara hükmetmek hoşuna gider miydi? Bir avuç ölüm –Galgan ve birkaç kişi daha– ve sonra, benim yardımımla kendine İmparatoriçe diyebilirsin. Pek önemli değil, ama koşullar bu fırsatı tanıyor ve sen mevcut İmparatoriçe’nin şimdiye dek olduğundan daha uysal olursun kesinlikle.”

Suroth’un midesi düğüm düğüm oldu. Kusacağından korktu. “Büyük Hanımefendi,” dedi donuk donuk, “bunun cezası gerçek İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, huzuruna çıkarılmaktır. Sonra, hayatta kalmanıza özen gösterilerek tüm deriniz, yüzülür. Bundan sonra da...”

“İlkel, ama yaratıcı,” diye sözünü kesti Semirhage alayla. “Ama önemli değil. İmparatoriçe Radhanan öldü. Bir insan bedeninde ne kadar çok kan olduğu anlaşıldı. Tüm Kristal Taht’ı kaplayacak kadar çok. Öneriyi kabul et, Suroth. Aynı öneriyi bir daha yapmayacağım. Bazı özel meseleleri biraz daha uygun hale getireceksin, ama ikinci kez öneride bulunmamı sağlayacak kadar da değil.”

Suroth nefes almak için kendini zorladı. “O zaman Tuon İmparatoriçe, sonsuza dek...” Tuon, İmparatorluk ailesi dışında nadiren ağza alınan, yeni bir isim edinecekti. İmparatoriçe, İmparatoriçe’ydi, sonsuza dek yaşasın. Suroth kollarını kendine dolayarak ağlamaya, kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladı. Almandaragal başını kaldırdı ve soru sorarcasına sızlandı.

Semirhage, gür gongların sesi gibi bir sesle kahkaha attı. “Radhanan için kederleniyor musun, Suroth, yoksa Tuon’un İmparatoriçe olması fikrinden bu kadar mı nefret ediyorsun?”

Suroth dura dura, üç dört sözcüklük parçalar halinde açıkladı. İlan edilmiş vâris olarak, Tuon annesinin öldüğü an İmparatoriçe olmuştu. Yalnız, eğer annesi suikasta kurban gitmişse, o zaman kız kardeşlerinden biri bunu ayarlamış olmalıydı, yani Tuon'un kendisi de ölmüş olmalıydı. Ve bütün bunların hiç önemi yoktu. Resmi âdetlere uymak gerekirdi. Seandar'a geri dönmesi ve Tuon'un ölümü için, artık bir İmparatoriçe'nin ölümü için, o ölümü ayarlayan kadına özür dilemesi gerekecekti. Elbette o kadın, Tuon'un öldüğü ilan edilene dek tahta oturamayacaktı. Bunu yapmaktansa kendini öldüreceğini itiraf edemezdi; bunu sesli olarak söylemek fazla utanç verici olurdu. Sözcükler, bedenini sarsan feryat ve hıçkırıklara dönüştü. Ölmek istemiyordu. Sonsuza dek yaşayacağı vadedilmişti ona.

Bu sefer Semirhage'in kahkahası öyle şoke ediciydi ki Suroth'un gözyaşlarını kesti. O ateşten baş arkaya atıldı ve büyük eğlenti çınlamaları saçtı. Semirhage sonunda kendine hâkim oldu, alevden parmaklarla alevden gözyaşlarını sildi. "Açıkça anlatamadığımı görüyorum. Radhanan öldü; kızları, oğulları ve İmparatorluk Sarayı'nın yarısı da öyle. Tuon'dan başka İmparatorluk ailesi yok artık. İmparatorluk yok. Seandar asilerin ve yağmacıların ellerinde. Bir düzine başka şehir de öyle. En az elli asil, savaş meydanındaki orduları ile, taht için yarışıyor. Aldael Dağları'ndan Salaking'e kadar, her yerde savaş var. İşte bu yüzden, Tuon'dan kurtulman ve kendini İmparatoriçe ilan etmen güvenli yol. Bir gemi bile ayarladım, yakında burada olacak ve felaketin haberini getirecek." Yine kahkaha attı ve tuhaf bir şey söyledi. "Bırak, kaos lordu hüküm sürsün."

Suroth elinde olmadan, karşısındaki kadına bir karış açık bir ağızla bakakaldı. İmparatorluk... yok mu olmuştu? Semirhage?.. Suikast, Yüksek ya da Düşük, Kan arasında bilinmeyen bir şey değildi, İmparatorluk ailesi içinde de öyle, ama birinin bu şekilde İmparatorluk ailesinin içine kadar uzanması korkunç, düşünülemez bir şeydi. *Da'concion*'dan, Seçilmişlerden biri bile olsa. Ama, burada bile olsa, Suroth'un İmparatoriçe olması. Başı dönüyor, kahkaha atmak için isterik bir arzu duyuyordu. Döngüyü tamamlayabilir, bu toprakları fethedebilir, hatta Seanchan'ı ele geçirmek için ordular gönderebilirdi. Bir çabayla kendine bir kez daha hâkim oldu.

"Büyük Hanımefendi, eğer Tuon gerçekten hayattaysa, o zaman... o zaman onu öldürmek güç olacaktır." Sözcükleri zorla telaffuz etti. İmparatoriçe'yi öldürmek... Düşünmek bile zordu. İmparatoriçe olmak. Başı, omuzlarından ayrılıp yüzerek gidecekti sanki. "*Sul'dam*'ları ve *damane*'leri yanında olmalı. Ölümnöbeti Askerleri'nden bazıları da öyle."

Zor? Bu koşullar altında onu öldürmek imkânsız olurdu. Semirhage bunu bizzat yapmaya ikna edilmediği sürece. Altı *damane* onun için bile tehlikeli olabilirdi. Dahası, sıradan insanlar arasında bir deyim vardı. Kudretliler kudretsizlere çamuru kazmalarını söyler, kendi ellerini temiz tutarlardı. Bunu tesadüf eseri duymuştu ve söyleyen adamı cezalandırmıştı, ama doğruydu.

“Düşün, Suroth!” Gonglar daha güçlü, daha buyurgan çınladı. “Yüzbaşı Musenge ve diğerleri, Tuon ve hizmetkârının ne peşinde olduğunu bilse, aynı gece ayrılırlardı. Onlar Tuon’u arıyorlar. İlk önce, onu bulmak için ellerinden geleni yapmaları gerekecek, ama eğer bu işe yaramazsa, Tuon’un Ölümnöbeti Askerleri göründüklerinden daha az koruma sağlayabilecekler. Ordundaki her asker, Nöbetçilerin en azından bir kısmının bir sahtekârla ilişkili olduğunu duymuştur. Sahtekâr kadının ve onunla ilişkili herkesin paramparça edilmesi ve parçaların bir pislik yığınına gömülmesi gerektiği hissi hâkim. Sessizce.” Ateşten dudaklar eğlenti dolu küçük bir gülümseme ile kıvrıldı. “İmparatorluk’a utanç getirmesin diye.”

Mümkün olabilirdi. Bir grup Ölümnöbeti Askeri’ni bulmak kolay olurdu. Musenge’nin yanına tam olarak kaç kişi aldığını öğrenmesi ve Elbar’ı, her Ölümnöbeti Askeri’ne karşılık elli adamla göndermek gerekiyordu. Hayır, *damane*’leri hesaba katarak, her birine karşılık yüz kişi. Ve sonra... “Büyük Hanımefendi, Tuon’un öldüğünden emin olana dek herhangi bir şey ilan etmeye gönülsüz olduğunu anlıyorsunuzdur?”

“Elbette,” dedi Semirhage. Gonglar yine eğlenti doluydu. “Ama unutma, eğer Tuon sağ salim dönmeyi başarırsa, benim için fazla fark etmez, bu yüzden oyalanma.”

“Oyalanmam, Büyük Hanımefendi. İmparatoriçe olmaya kararlıyım ve bunun için İmparatoriçe’yi öldürmeliyim.” Bu sefer, söylemek hiç de zor olmamıştı.

Pevara’nın tahminine göre, Tsutama Rath’ın odaları savurganlık ölçüsünde şatafatlıydı ve kendisinin hayata bir kasabın kızı olarak başlaması fikrini etkilememişti. Oturma odası sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Kanat açmış kırlangıç oymaları ile süslü, yaldızlı kornişin altında, duvarlarda iki geniş ipek duvar halısı vardı. Bir tanesi kırmızı kan gülleri betimliyordu, diğeri ise iki elinden büyük kızıl çiçeklerle kaplı bir calma çalısı. Masalar ve sandalyeler, eğer bir tahta yarayış oymaları ve yaldızları görmezden gelebilirseniz, ince işlenmiş parçalardı. Ayaklı şamdanlar da bol

yaldızlıydı; kırmızı damarlı mermer şöminenin üzerindeki, koşan at figürleriyle süslenmiş şömine rafı da öyle. Masalarda, en nadir kırmızı Deniz Halkı porselenlerinden vardı; dört vazo, altı çanak, kendi başlarına küçük bir servet sayılırlardı. Hiçbiri küçük olmayan, pek çok yeşim, fildişi oyma da öyle. Bir el yüksekliğindeki dans eden kadın biblosu *yakuttan* oyulmuş gibi görünüyordu. Gereksiz bir servet teşhiri. Pevara, şömine rafının üzerindeki yaldızlı saate ek olarak, Tsutama'nın yatak odasında, hatta giyinme odasında da birer saat olduğunu biliyordu. Üç saat! Bu, yaldızları ve yakutları dikkate almasanız bile, şatafat sınırlarını aşıyordu.

Yine de, odanın dekoru onun ve Javindhra'nın karşısında oturan kadına uyuyordu. Kadının görünüşünü tarif edecek sözcük tam olarak "şatafat" olurdu. Tsutama çarpıcı bir güzelliğe sahipti, saçlarını ince altın bir ağla toplamıştı, boynunda ve kulaklarında bol bol ateş damlası taşıyordu ve her zaman, dolgun göğüslerini ortaya çıkaran kırmızı ipek elbiseler giyerdi. Bugünkü elbisesi, göğsünü daha da vurgulayan kıvrımlı altın işlemelerle süslenmişti. Kadını tanımasanız, erkekleri cezbetmek istediğini düşünürdünüz. Tsutama erkeklerden hoşlanmadığını, sürgüne gönderilmeden çok uzun zaman önce ilan etmişti; bir erkeğe merhamet etmektense kuduz bir köpeğe merhamet etmeyi yeğlerdi.

O zamanlar çekiç kadar sert bir kadındı, ama Kule'ye döndüğünde pek çok kişi onun kırık bir saza döndüğünü düşünmüştü. En azından bir süreliğine. Sonra, onun yakınında zaman geçiren herkes, o dolanan gözlerin hiç de endişeli olmadığını fark etmişti. Sürgün kadını *gerçekten* değiştirmişti, ama yumuşama yönünde değil. O gözler düşman ya da av arayan, avlanan bir kediye aitti. Tsutama'nın yüzünün kalanı dinginden çok kıpırtısızdı, okunmaz bir maske gibiydi. En azından kadını açık öfkeye zorlamadığınız sürece. Ama o zaman bile sesi pürüzsüz buz kadar sakin kalıyordu. Sinir bozucu bir birleşim.

"Bu sabah, Dumai Kuyuları'ndaki lanet savaş hakkında rahatsız edici söylentiler duydum," dedi kadın aniden. "Son derece rahatsız edici." Artık uzun sessizlikler vermek, önemsiz konuşmalar yapmamak ve aniden beklenmedik şeyler söylemek gibi alışkanlıkları vardı. Sürgün dilini de kabalaştırmıştı. Yalıtılmış olduğu uzak çiftlik... canlı... bir yer olmalıydı. "Aralarında, ölen Aes Sedailerin üçünün bizim Ajah'tan olduğu söylentisi vardı. Çanakta ana sütü!" Bütün bunları son derece sakin bir sesle söylemişti. Ama gözleri suçlarcasına hançerliyordu onları.

Pevara o bakışları önemsemedi. Tsutama’nın bütün bakışları suçlayıcıydı ve sinirli olsa da olmasa da, Pevara bunu En Yüksek’in görmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Kadın zayıflığın üzerine atmaca gibi çullanırdı. “Katerine neden bildiklerini kendine saklaması emrine itaatsizlik etsin, anlayamıyorum. Tarna’nın Elaida’nın güvenilirliğini sarsacağına da inanamam.” En azında herkesin önünde yapmazdı. Tarna Elaida hakkındaki duygularını, bir fare deliğinin önüne çökmüş kedi kadar dikkatle saklardı. “Ama Aes Sedailer kendi göz ve kulaklarından raporlar alıyorlar. Olanları öğrenmelerini engelleyemeyiz. Bu kadar sürmesine bile şaşırdım.”

“Öyle,” diye ekledi Javindhra, eteğini düzelterek. Köşeli hatlara sahip kadın, Büyük Yılan yüzüğü dışında mücevher kullanmıyordu ve elbisesi süssüzdü, kumaşın kırmızısı o kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordu. “Eninde sonunda, biz parmaklarımız kanayana dek çalışsak bile, bütün gerçekler açığa çıkacak.” Ağzı o kadar gergindi ki bir şeyi ısırıyormuş gibi görünüyordu, ama sesi tatmin doluydu. Tuhaf. Kadın Elaida’nın kucak köpeğiydi.

Tsutama’nın bakışları ona odaklandı ve bir an sonra Javindhra’nın yanaklarına bir kırmızılık yayıldı. Belki göz temasını bozmak için bahane olsun diye, çayından büyük bir yudum aldı. Tsutama’nın nasıl gösterişçi bir kadın haline geldiğine bakarak, leopar ve geyik desenli dövülmüş altından bir fincan kullanıyordu, elbette. En Yüksek sessizce bakmaya devam etti, ama Javindhra’ya mı, yoksa onun ötesinde bir şeylere mi bakıyordu, Pevara bilemiyordu.

Katerine Galina’nın da Dumai Kuyuları’nda ölenler arasında olduğu haberini getirdiğinde, Tsutama alkışlar eşliğinde onun yerine getirilmişti. Bir Temsilci olarak iyi bir üne sahipti, en azından düşüşüne sebep olan iğrenç olaylara karışmadan önce ve Kızıllar arasında pek çok kişi, yaşanan zamanların bulunabilen en haşin En Yüksek’i gerektirdiğine inanıyordu. Galina’nın ölümü Pevara’nın omuzlarından büyük bir yük kaldırmıştı –En Yüksek, bir Karanlıkdostu; ah, ne ıstırap olmuştu ama!– ama Tsutama hakkında kararsızdı. Kadında artık... vahşi... bir şey vardı. Öngörülemez bir şey. Kadının aklı tamamen başında mıydı? Ama diğer yandan, aynı soru bütün Beyaz Kule için de sorulabilirdi. Artık kaç Aes Sedai’nin aklı tamamen başındaydı ki?

Düşüncelerini sezmiş gibi, Tsutama bakışlarını ona çevirdi ve gözünü kırpmadan bakmaya başladı. Bakışları, Javindhra ve başka pek çok kişinin

aksine, Pevara'nın kızarmasına ya da irkilmesine sebep olmadı, ama kendini Duhara'nın burada olmasını ve sırf o bakışları paylaştırsın diye, En Yüksek'e bakacak üçüncü bir Temsilci vermesini dilerken buldu. Tar Valon'un hemen dışında bir asi ordusu kamp kurmuşken kadının nereye, neden gittiğini bilmeyi diliyordu. Bir haftadan fazla zaman önce Duhara, Pevara'nın bildiği kadarıyla kimseye tek kelime etmeden bir gemiye binmişti ve kadının kuzeye mi yoksa güneye mi gittiğini kimse bilmiyor gibiydi. Bugünlerde, Pevara herkesten ve hemen her şeyden kuşkulanıyordu.

"Bizi buraya o mektuptaki bir şey yüzünden mi çağırdınız, En Yüksek?" dedi sonunda. O huzursuz edici bakışlara sakin sakin karşılık verdi, ama kendisi de süslü fincanından büyük bir yudum çay almayı istemeye başlamıştı ve o fincanın içinde çay değil şarap olduğunu diliyordu. Fincanı dikkatle sandalyesinin dar koluna koydu. Diğer kadının bakışı, derisinde örümcekler yürüyormuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Uzun bir zaman sonra, Tsutama'nın bakışları kucağındaki katlanmış mektuba döndü. Yuvarlanıp küçük bir ruloya dönüşmesini engelleyen tek şey kadının eliydi. Güvercin mesajları için kullanılan çok ince kâğıda yazılmıştı ve sayfanın küçük harfler ve sıkışık satırlarla kaplı olduğu açıkça görülebiliyordu.

"Bu mesaj Sashalle Anderly'den," dedi Tsutama. Pevara acımayla irkildi, Javindhra her anlama çekilebilecek bir şekilde homurdandı. Zavallı Sashalle. Ama Tsutama herhangi bir duygudaşlık işareti vermeden devam etti. "Lanet kadın Galina'nın kurtulduğuna inanıyor, çünkü mesaj ona hitaben yazılmış. Yazdıklarının çoğu yalnızca bizim Toveine dahil başka kaynaklardan aldığımız bilgileri doğruluyor. Ama isimlerini vermeden, 'Cairhien şehrindeki Aes Sedailerin çoğunun başını çektiğini' söylüyor."

"Sashalle *herhangi bir* Aes Sedai grubunun nasıl başını çekebilir?" Javindhra, imkânsız olduğunu anlatan bir ifade ile, başını iki yana salladı. "Delirmiş olabilir mi?"

Pevara sessizliğini korudu. Tsutama dilediği zaman yanıt verirdi, siz sorduğunuz zaman yanıt vermesi nadirdi. Toveine'in önceki, yine Galina'ya hitaben yazılmış mektubu Sashalle'den hiç bahsetmiyordu. Diğer ikisinden de öyle, ama elbette, bu konuyu son derece tatsız bulmuş olmalıydı. Onu düşünmek bile çürük erik yemekten farksızdı. Sözlerinin çoğu, dolaysızca da olsa, olayların suçunu tamamen Elaida'ya atmaya adanmıştı.

Tsutama’nın gözleri hançerler gibi Javindhra’ya kaydı, ama durmadan devam etti. “Sashalle Toveine’in Cairhien’e yaptığı lanet ziyareti anlatıyor. Kadının yanında başka Aes Sedailer ve kahrolası Asha’manlar varmış, ama lanet bağ kurma işlemini bilmediği açık. Bütün bunları, Aes Sedailerin Asha’manlarla ‘gergin ama genellikle dostane’ ilişkiler kurmasını çok tuhaf bulmuş. Kan ve lanet küller! Yak beni, tam olarak böyle ifade ediyor.” Tsutama’nın sesi dantel fiyatı tartışmaya daha uygun düşerdi, gözlerindeki yoğunlukla o kadar çelişkiliydi ve kullandığı dil bu konuda ne hissettiğini anlatmıyordu. “Sashalle diyor ki, giderlerken oğlanın yanında olduğuna inandığı Aes Sedailerin Muhafızlarını da almışlar, yani oğlanı aradıkları kesinmiş gibi görünüyor ve şimdiye dek bulmuş olabilirler. Nedeni konusunda bir fikri yok. Ama Toveine’in Logain’le ilgili iddialarını doğruluyor. Görünüşe göre, lanet adam artık ehli değilmiş.”

“İmkânsız,” diye mırıldandı Javindhra çay fincanının içine doğru, yumuşak sesle. Tsutama söylediklerine karşı çıkılmasından hoşlanmazdı. Pevara fikrini kendine sakladı ve kendi fincanındaki çayı yudumladı. Şimdiye dek mektupta, Sashalle’in nasıl herhangi bir şeyin “başını çekebileceği” dışında, tartışmaya değer bir şey yoktu ve Pevara Sashalle’in kaderini düşünmemeyi tercih ederdi. Çayda çayüzümü tadı vardı. Tsutama baharın bu kadar erken vaktinde çayüzümünü nereden bulmuştu? Belki kurutulmuş meyvelerden yapılmıştı.

“Kalanı size okuyacağım,” dedi Tsutama, sayfayı açıp baştan neredeyse sona kadar tarayarak. Görünüşe göre Sashalle çok detaylı yazmıştı. En Yüksek hangi bilgileri paylaşmıyordu acaba? Onca kuşku.

> “*Uzun zamandır mektup yazmıyorum, çünkü söylemem gerekenleri nasıl söyleyeceğimi bilemedim, ama şimdi tek yolun gerçekleri açıkça anlatmak olduğunu görüyorum. Benim şimdi açıklayacağım gerçeği açıklama kararını kendilerine bıraktığım bir dizi Aes Sedai ile birlikte, Yenidendoğan Ejder’e, Tarmon Gai’don sona erene kadar geçerli olacak bir sadakat yemini ettim.*”

Javindhra yüksek sesle inledi, gözleri iri iri açıldı, ama Pevara, *“Ta’veren,”* diye fısıldamakla yetindi. Sebep bu olmalıydı. Cairhien’deki rahatsız edici söylentilerin çoğu için açıklaması her zaman *ta’veren* etkisi olmuştu.

Tsutama onları dinlemeden okumaya devam etti.

"Ne yapıyorsam, Kızıl Ajah'ın ve Kule'nin iyiliği için yapıyorum. Onaylamayacak olursanız vereceğiniz ceza için teslim olmaya hazırım. Tarmon Gai'don'dan sonra. İşitmiş olabileceğiniz gibi, Irgain Fatamed, Ronaille Vevanios ve ben, Yenidendoğan Ejder Dumai Kuyuları'nda kurtulmayı başardığı zaman yalıtıldık. Ama Asha'manlardan biri olan Damer Flinn adlı bir adam bize Şifa verdi ve hepimiz eski gücümüzü tamamen kazandık gibi görünüyor. Ne kadar olanaksız görünürse görünsün, Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına yemin ederim ki doğru. Zaman içinde Kule'ye dönmeyi dört gözle bekliyorum. Orada, Ajahıma ve Kule'ye adanmışlığımı yeniden doğrulamak için Üç Yemin'i tekrar edeceğim."

Tsutama mektubu katladı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Dahası var, ama ne yapıyorsa Ajah ve Kule için yaptığını anlatıp duruyor daha çok." Gözlerindeki ışıltı, Son Savaş'tan canlı çıkarsa Sashalle'in pişman olacağını anlatıyordu.

"Eğer Sashalle gerçekten Şifa gördüyse," diye başladı Pevara ve devam edemedi. Dudaklarını çayla ıslattı, sonra fincanı yine kaldırdı ve bir yudum çay aldı. Olasılık umut edilemeyecek kadar harika görünüyordu, tıpkı dokunulunca eriyebilecek bir kar tanesi gibi.

"Bu imkânsız," diye hırladı Javindhra, ama çok güçlü bir sesle değil. Buna rağmen, En Yüksek ona hitap edildiğini düşünmesin diye yorumunu Pevara'ya yöneltti. Kaşlarını çatınca yüzü daha da sert olmuştu. "Ehlileştirmeye Şifa verilemez. Yalıtılmaya Şifa verilemez. Ancak koyunlar uçmaya başladığı zaman olur! Sashalle hayal görüyor *olmalı*."

"Toveine yanılmış olabilir," dedi Tsutama, *çok* güçlü bir sesle, "ama eğer yanılmışsa, bu lanet Asha'manlar, değil onlara kumanda etmek, Logain'in aralarına katılmasına neden izin versinler, düşünemiyorum; ama Sashalle'in kendisi hakkında lanet bir hata yaptığını sanmıyorum. Hem, kahrolası hayaller gören bir kadın gibi de yazmamış. Bazen, imkânsız bir şey ancak bir kadın çıkıp yapana dek imkânsızdır. Yani. Yalıtılmaya Şifa verilmiş. Bir erkek tarafından. O lanet Seanchan çekirgeleri bulabildikleri bütün yönlendirebilen kadınları zincire vuruyor, ki görünüşe göre aralarında Aes Sedailer de var. On iki gün önce... Eh, neler olduğunu benim kadar iyi

biliyorsunuz. Dünya, Trolloc Savaşları'ndan bu yana, hatta Kırılış'tan bu yana olmadığı kadar tehlikeli bir yer oldu. Bu yüzden bu lanet Asha'manlar hakkındaki planını uygulamaya koymaya karar verdim, Pevara. Tatsız ve tehlikeli bir plan, ama yak beni, başka lanet seçenek yok. Sen ve Javindhra birlikte ayarlayacaksınız."

Pevara irkildi. Seanchanlar için olmaz. Ne tür tuhaf *ter'angreal*'lere sahip olurlarsa olsunlar onlar insandı ve eninde sonunda yenileceklerdi. Ama Terkedilmişlerin on iki gün önce yaptıkları şey, yüzünü ifadesiz tutma çabalarına rağmen, yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Tek bir yerde o kadar çok Güç kullanmak başkasının yapacağı iş değildi. Bu konuda, ne yapmaya çalıştıkları hakkında düşünmekten becerebildiğince kaçındı. Daha da kötüsü, ne yapmış olabilecekleri hakkında. Asha'manlarla bağ kurma önerisini kendisinin yaptığı iddia edilince yine irkildi. Ama gelecek patlamaya karşı nefesini tutarak Tarna'nın önerisini Tsutama'ya sunduğundan beri kaçınılmaz bir şeydi bu. O devasa Güç kullanımına karşı, zincir kuran kişi sayısını erkekleri kullanarak arttırma savını bile öne sürmüştü. Şaşırtıcı bir biçimde, patlama gelmemişti, en ufak tepki bile gelmemişti. Tsutama yalnızca, düşüneceğini söylemişti ve Kütüphane'deki, erkekler ve zincirler hakkındaki tezlerin ona getirilmesini istemişti. Üçüncü ve en şiddetli irkilmesinin sebebi Javindhra ile çalışacak olması, hatta bu işin ona düşmesiydi. Zaten şu anda işi başından aşkındı, üstelik Javindhra ile çalışmak her zaman acı verici bir deneyim olmuştu. Kadın, kendi önerileri dışında her şeye itiraz ederdi. Hemen her şeye.

Javindhra Asha'manlarla bağ kurma önerisine şiddetle karşı çıkmış, Kızıl Aes Sedailerin değil yönlendirebilen erkekler, herhangi bir erkekle bağ kurması fikri karşısında dehşete düşmüştü, ama En Yüksek emrettikten sonra boyun eğmişti. Yine de itiraz etmenin bir yolunu buldu. "Elaida asla izin vermez," diye mırıldandı.

Tsutama'nın ışıl ışıl gözleri kadının gözlerine dikildi ve baktı. Kemikli kadın işitilir bir biçimde yutkundu.

"Elaida çok geç olana dek duymayacak, Javindhra. Ben onun sırlarını becerebildiğimce saklıyorum –Dumai Kuyuları'nda, Siyah Kule karşısında uğranılan felaket örneğin– çünkü Elaida Kızıl Ajah'tan terfi ettirildi, ama o Amyrlin Makamı, hem tüm Ajahlardan, hem de hiçbirinden sayılır. Yani, o artık Kızıl değil ve bu iş Ajah'ı ilgilendirir, onu değil." Sesine tehlikeli bir tını geldi. Ve bir kez bile küfretmemişti. Yani, bir öfke patlamasının

eşiğindeydi. “Bu konuda benimle aynı fikirde değil misin? Benim açık dileklerime rağmen Elaida’ya bilgi vermeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır, En Yüksek,” diye yanıt verdi Javindhra çabucak, sonra yüzünü fincanına gömdü. Tuhaftır, gülümsemesini saklıyor gibiydi.

Pevara başını iki yana sallamakla yetindi. Yapılması gerekiyorsa, ki gerektiğinden emindi, o zaman Elaida karanlıkta kalmalıydı. Javindhra neden gülümsemişti acaba? Çok fazla kuşku vardı.

“İkiniz de benimle hemfikir olduğunuz için sevindim,” dedi Tsutama kuru kuru, sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Şimdi, çıkabilirsiniz.”

İki kadın fincanlarını bırakıp diz kıracak kadar oyalandılar yalnızca. Kızıllarda, En Yüksek konuştuğu zaman, Temsilciler dahil herkes itaat ederdi. Ajah kanununa göre bunun tek istisnası Salon’daki oylamaydı, ama unvanı alan bazı kadınlar bütün oyların kendisinin dilediği gibi verilmesini sağlamayı da başarmıştı. Pevara, Tsutama’nın da o kadınlardan biri olmayı düşündüğünden emindi. Mücadele kesinlikle nahoş olacaktı. Verdiği ödünler kadar ödün almayı umabiliyordu ancak.

Dışarıdaki koridorda, Javindhra mektuplar hakkında bir şeyler mırıldandı ve Pevara tek kelime edemeden Tar Valon Alevi desenli beyaz yer seramiklerinin üzerinde koştura koştura uzaklaştı. Bir şey söylemeyi düşündüğünden değil, ama şeftali ne kadar zehirse, kadın da bu konuda ayak sürüyecek, bütün işi onun kucağına bırakacaktı. Işık, olası en kötü zamanda, ihtiyaç duyduğu son şeydi bu.

Kendi dairesinde durup uzun saçaklı şalını aldı, saate baktı –öğlene çeyrek saat vardı; Tsutama ile bir saati olduğu için üzüldü neredeyse; genelde saatler aynı saati göstermezdi–, Kızılların kısmından ayrıldı, Kule’nin derinliklerine seğirtti ve Ajah kısımlarından aşağıdaki ortak mekânlara geçti. Geniş koridorlar aynalı ayaklı şamdanlarla iyi aydınlatılmıştı, ama genellikle ıssızdı ve bu, mekânın devasa, friz bantları ile süslenmiş beyaz duvarların çıplak görünmesine sebep oluyordu. Zaman zaman bir esintiyle dalgalanan parlak renkli duvar halıları ürkütücü bir his veriyordu, sanki ipekler ve yünlüler canlanıyordu. Gördüğü pek az kişi, göğüslerinde Tar Valon Alevi simgesini taşıyan, işleri peşinde koşturan ve telaşla selam verecek kadar ancak duran hizmetkâr erkek ve kadınlardı. Hiçbiri gözlerini yerden ayırmıyordu. Ajahlar birbirleriyle savaşan taraflara dönüştüğünden beri Kule iğrenç bir gerilim ve düşmanlıkla dolmuştu ve bu ruh hali hizmetkârlara da bulaşmıştı. En azından onları korkutmuştu.

Pevara emin olamıyordu, ama Kule'de iki yüzden az Aes Sedai kaldığını tahmin ediyordu. Çoğu zorunlu olmadığı sürece Ajah kısımlarından çıkmıyordu, bu yüzden ortalıklarda gezinen Aes Sedai görmeyi beklememişti. Adelorna Bastine çapraz bir koridordan gelen kısa merdiveni süzülürcesine tırmanıp tam önünde belirdiğinde Pevara o kadar şaşırdı ki irkildi. Kısa boyuna rağmen, ince bedeniyle azametli görünmeyi başaran Adelorna Pevara'yı görmemiş gibi yaparak yoluna devam etti. Saldaealı kadın da şalını takmıştı –artık hiçbir Aes Sedai Ajah kısmı dışında şalsız dolaşmıyordu– ve üç Muhafızı ardından geliyordu. Kısa ya da uzun, ince ya da geniş, hepsi kılıçlarını kuşanmıştı ve gözleri devamlı çevreyi tarıyordu. Kılıçlarını taşıyan ve Aes Sedailerinin sırtını kolladığı açık olan Muhafızlar. Hem de Kule'nin içinde. Artık bu çok olağan bir şeydi, ama Pevara'nın ağlamaklı olmasına sebep oluyordu. Yalnız, ağlamak için o kadar çok sebep vardı ki, hangisine ağlayacağına karar veremiyordu; bunun yerine, çözebileceği bir konuda işe girişmeyi tercih etti.

Tsutama Kızıllara Asha'manlarla bağ kurma emri verebilirdi, koşa koşa Elaida'ya gidilmemesini emredebilirdi, ama emir almadan da bu fikre sıcak bakabilecek Aes Sedailerle başlamak en iyisi gibi görünüyordu. Özellikle de, üç Kızıl Aes Sedai'nin Asha'man ellerinde öldüğü söylentileri yayıldıktan sonra. Tarna Feir fikri kendi kafasında evirip çevirmişti bile, bu yüzden onunla gizli gizli görüşmesi şarttı. Kadın benzer şekilde düşünen başkalarını tanıyor olabilirdi. En büyük güçlük, bu fikirle Asha'manlara yaklaşmak olacaktı. Sırf kendileri elli bir Aes Sedai ile bağ kurdular diye kabul edecek değillerdi. Dünyanın ışığı, elli bir! Konuyu açmak için diplomasi yeteneği olan, nasıl konuşacağını bilen bir Aes Sedai gerekiyordu. Ve demirden sinirleri olan bir Aes Sedai. Pevara aklından isimler geçirmeye devam ederken, görüşmeye geldiği kadını sözleştikleri yerde buldu. Kadın bir duvar halısını inceliyormuş gibi yapıyordu.

Ufak tefek, söğüt gibi bir kadındı. Açık gümüş rengi ipekler içinde azametli görünüyordu. Elbisesinin yakası ve manşetleri biraz daha koyu renk dantellerle süslenmişti. Yukiri halıya tamamen dalmış ve çok rahat görünüyordu. Pevara onu yalnızca bir kez, birazcık heyecanlı görmüştü ve Talene'i sorgulamak mevcut bulunan herkes için harap edici bir deneyim olmuştu. Yukiri yalnızdı elbette, halbuki son zamanlarda onun da yeni bir Muhafız edinmekten bahsettiği duyulmuştu. Kuşkusuz yaşadıkları zamanlar kadar, kendi mevcut durumları da etkili olmuştu bunda. Pevara da bir iki Muhafız'a bir şey demezdi.

“Bunlarda gerçeklik payı var mı, yoksa hepsi bir dokumacının hayalleri mi?” diye sordu, ufak tefek kadına katılarak. Duvar halısı uzun zaman önce, Trolloclara karşı verilen bir savaşı betimliyordu ya da betimlediği söyleniyordu. Bu tür şeylerin çoğunluğu gerçek savaştan uzun zaman sonra yapılmıştı ve dokumacıların çoğu desenlerini hikâyelere dayandırmıştı. Bu duvar halısı, ufalanmamasını sağlayan bir örgünün korumasına ihtiyaç duyacak kadar eskiydi.

“Duvar halıları hakkında bildiklerim domuzların demircilik hakkında bildiğinden fazla değil, Pevara.” Onca zarafetine rağmen, Yukiri köylü geçmişini açığa vurmamayı pek beceremezdi. Şalını toplarken, gümüşsü gri saçaklar sallandı. “Geç kaldın, bu yüzden çabuk olalım. Bir tilkinin izlediği bir tavuk gibi hissediyorum. Marris bu sabah kırıldı ve ona itaat yeminini bizzat ben ettirdim, ama diğerlerinde olduğu gibi, kadının ‘bir diğeri’ Kule’nin dışında. Asilerin yanında, sanırım.” İki hizmetkâr kadın, düzgünce katlanmış yatak örtüleri ile tıka basa dolu bir çamaşır sepetini taşıyarak yaklaştığında sustu.

Pevara içini çekti. Başlangıçta ne kadar cesaret verici olmuştu. Aynı zamanda dehşet verici ve boğucu, ama iyi bir başlangıç yaptıklarını düşünmüşlerdi. Talene o anda Kule’de bulunan yalnızca bir Kara Aes Sedai’nin ismini biliyordu, ama Atuan’ı tutsak aldıktan sonra –Pevara bunu bir tutuklama olarak düşünmeyi isterdi, ama Kule Kanunları’nın yarısını ve ayrıca pek çok güçlü geleneği ihlal etmişken o şekilde düşünemiyordu–, Atuan’ı güvenle ellerine geçirdikten sonra, kadın kendi yüreğinin isimlerini vermeye ikna edilebilmişti; Domanlı bir Gri olan Karale Sanghir ve Andorlu bir Kahverengi olan Marris Thornhill. Aralarında yalnızca Karale’nin Muhafızı vardı, ama adam da Karanlıkdostu çıkmıştı. Neyse ki, Aes Sedaisinin onu ele verdiğini öğrendikten kısa süre sonra, Karale sorgulanırken kapatıldığı bodrum kattaki odada zehir almayı başarmıştı. Bunu şans olarak düşünmek tuhaftı, ama Yemin Çubuğu yalnızca yönlendirebilen kişiler üzerinde etkiliydi ve sayıları tutsakların başında nöbet tutmalarına yetmeyecek kadar azdı.

Ne kadar tehlikeli olursa olsun, çok parlak bir başlangıç yapmışlardı ve şimdi diğerlerinden biri Kule’ye dönmediği, Aes Sedailerin yaptıklarını iddia ettikleri şeyler arasındaki tutarsızlıkları araştırmaya koyulmadığı ve gerçekte neler yaptıkları kanıtlanmadığı sürece çıkmaza saplanmışlardı. Çoğu Aes Sedai’nin hemen her konuda belirsiz konuşması araştırmayı daha da güç kılıyordu. Elbette, Talene ve diğer üçü bildiklerini, ellerine geçen

bütün bilgileri aktaracaklardı –itaat yemini o işin icabına bakıyordu– ama “bunun al ve şuraya koy”dan çok daha önemli olan her mesaj, yalnızca gönderen kadınla alıcı kadının bildiği bir şifreyle şifrelenmiş olacaktı. Bazı mesajlar, mührü yanlış eller kırarsa mürekkebin silinmesine yol açan bir örgüyle korunuyordu; bu o kadar az Güç’le yapılabiliyordu ki, özellikle aramıyorsanız gözden kaçırabilirdiniz ve o örgüyü aşmanın yolu yok gibiydi. Çıkmaza girmemişlerse bile, ilerleyişleri bir sızıntıya dönüşmüştü. Ve her zaman, avladıkları kişilerin onları öğrenmesi ve avcıya dönüşmesi tehlikesi vardı. Her açıdan görünmez avcılar; tıpkı şu anda görünmez avlar oldukları gibi.

Yine de ellerinde, Karanlıkdostu olduklarına itiraz edecek dört isim ve dört Aes Sedai vardı, ama Marris Gölge’yi reddettiğini, günahlarından pişman olduğunu ve bir kez daha Işık’a kucak açtığını iddia etmekte diğer üçü kadar çabuk davranacaktı büyük olasılıkla. Herkesi ikna etmeye yetecek kadar. Sözde, Kara Ajah Elaida’nın çalışma odasında geçen her şeyi biliyordu, ama riski göze almaya değer olabilirdi. Pevara Talene’in, Elaida’nın Karanlıkdostu olduğu iddiasına inanmayı reddediyordu. Ne de olsa, avı o başlatmıştı. Amyrlin Makamı tüm Kule’yi ayağa kaldırabilirdi. Belki Kara Ajah’ın gerçekten var olduğu bilgisi, bir orduyla kapılarına dayanan asilerin yapamadığını yapar, Ajahların yabancı kediler gibi birbirlerine tıslamasına bir son verir ve onları bir araya getirirdi. Kule’nin yaraları ümitsiz çareler gerektiriyordu.

Hizmetkâr kadınlar işitme alanından çıktı. Tam Pevara öneriyi gündeme getirecekken Yukiri yine konuştu.

“Dün gece, Talene bu gece ‘Yüce Konsey’lerinin önüne çıkma emri aldı.” Sözcükleri tatsızlıkla söylerken ağzı çarpıldı. “Bu ancak şereflendirilecekleri ya da çok, çok önemli bir görev verileceği zaman oluyormuş anlaşıldığı kadarıyla. Ya da sorgulanacakları zaman.” Dudakları kıvranıyordu neredeyse. Kara Ajah’ın sorgulama yöntemleri hakkında öğrendikleri, inanılmaz olduğu kadar mide bulandırıcıydı da. Bir kadını iradesi dışında bir halkaya dahil olmaya zorlamak? Halkayı acı vermek için yönetmek? Pevara kendi *midesinin* kıvrandığını hissediyordu. “Talene şereflendirileceğini ya da görev verileceğini sanmıyor,” diye devam etti Yukiri, “bu yüzden onu saklamamız için yalvardı. Saerin onu en aşağı bodrum katlarından birinde, bir odaya yerleştirdi. Talene yanılıyor olabilir, ama Saerin’le aynı fikirdeyim. Bu riske girmek, bir köpeği kümese salıp en iyisini ummaktan farksız olur.”

Pevara başlarının üzerinde uzanan duvar halısına baktı. Zırhlı adamlar yabandomuzu ve kurt burunlu, keçi ve koç boynuzlu dev insanı şekillerin karşısında kılıçlarını ve baltalarını sallıyor, mızraklarını ve kargılarını saplıyorlardı. Dokumacı Trolloc görmüştü. Ya da doğru Trolloc çizimleri. Trollocların yanında insanlar da savaşıyordu. Karanlıkdostları. Bazen, Gölge ile savaşırken kan dökmek gerekirdi. Ve ümitsiz çareler.

"Bırak Talene bu görüşmeye gitsin," dedi. "Hepimiz gideceğiz. Bizi beklemiyor olacaklar. Onları öldürebilir, tutsak edebilir, tek darbeyle Kara Ajah'ın başını kesebiliriz. Bu Yüce Konsey hepsinin isimlerini biliyor olmalı. Tüm Kara Ajah'ı yok edebiliriz."

Yukiri Pevara'nın şalının saçaklarının kenarını ince eliyle kaldırdı ve göstere göstere kaşlarını çattı ona. "Evet, kırmızı. Benim bakmadığım bir anda yeşile döndüğünü düşünmüştüm. On üç kişi olacaklar, biliyorsun. Bu 'Konsey'in bir kısmı Kule dışında olsa bile, kalanlar sayıyı tamamlamak için başka Aes Sedailer getirecektir."

"Biliyorum," diye yanıt verdi Pevara sabırsızca. Talene bir bilgi kaynağı olmuştu verdiği bilgilerin çoğu faydasızdı ve çoğu dehşet vericiydi, neredeyse kavrayabildiklerinden fazlaydı. "Herkesi alacağız. Zerah ile diğerlerine bizimle birlikte savaşmalarını emredebiliriz. Hatta Talene ile diğerlerine de. Onlara denileni yapacaklardır." Başlangıçta, o itaat yemini onu huzursuz etmişti, ama zaman içinde her şeye alışıyordunuz.

"Demek onlardan on üç kişiye karşı bizden on dokuz kişi," dedi Yukiri düşünceli düşünceli, *aşırı* sabırlı konuşarak. Şalını düzeltme tarzı bile sabır saçıyordu. "Artı, toplantı sırasında rahatsız edilmemeleri için nöbet bekleyen kim varsa. Cüzdanlarına en çok dikkat edenler hırsızlardır." Bunda, eski bir deyimin sinir bozucu tınısı vardı. "En iyi durumda, sayılarımızın denk olacağını, hatta onların lehinde olacağını söylemek daha doğru olur. Onlardan kaç kişiyi öldürmek ya da tutsak etmek karşılığında bizden kaç kişi ölecek? Daha da önemlisi, onlardan kaçı kaçacak? Unutma, yüzlerini gizleyerek toplanıyorlar. Tek bir tanesi bile kaçsa, kim olduğunu bilemeyeceğiz ama o bizim kim olduğumuzu bilecek ve kısa süre içinde tüm Kara Ajah da bilecek. Bana bir tavuğun kafasını kesmekten çok karanlıkta bir leoparla güreşmek gibi geliyor."

Pevara ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı. Yukiri haklıydı. Sayıları kendisi toplamalı ve aynı sonuca ulaşmalıydı. Ama bir şeylere, herhangi bir şeye saldırmak istiyordu ve buna şaşmamak gerekirdi. Ajahının başı deli olabilirdi; kadim gelenekler eseri kimseyle bağ kurmayan Kızılların, sıradan

erkeklerle de değil, Asha'manlarla bağ kurması için ayarlamalar yapma görevi verilmişti ona; Kule'deki Karanlıkdostu avı taş duvara toslamıştı. Saldırmak? Tuğlaları kemirip delmek istiyordu.

Görüşmelerinin sona erdiğini düşünüyordu –yalnızca Marris ile ilgili işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek için gelmişti ve acı gerçekler öğrenmişti– ama Yukiri koluna dokundu. "Bir süre benimle yürü. Burada çok fazla oyalandık ve ben sana bir şey sormak istiyorum." Bugünlerde, çok uzun süre birlikte duran farklı Ajahlardan Temsilciler, entrika söylentilerinin yağmur sonrası mantarlar gibi çoğalmasına sebep oluyordu. Bir sebepten, yürürken konuşmak daha az söylentiye sebep oluyordu. Hiç mantıklı değildi, ama öyleydi işte.

Yukiri soracağı soruya hemen gelmedi. Kule'de sarmallar çizerek yavaş yavaş inen ana koridorlardan birinde, kimseyi görmeden beş kat yürürlerken yer seramikleri yeşil maviden sarı kahverengiye dönüştü. Yukiri ancak ondan sonra konuştu. "Kızıllar Toveine'le birlikte kimin gittiğini birilerinden öğrendiler mi?"

Pevara neredeyse kendi terliklerine takılıp düşecekti. Ama bunu beklemiş olmalıydı. Cairhien'den yazan tek kişi Toveine olmasa gerekti. "Toveine'in kendisinden," dedi ve Toveine'in mektubundaki hemen her şeyi anlattı. Bu koşullar altında, yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Elaida'ya yöneltilen suçlamaları kendine sakladı, mektubun ne kadar zaman önce geldiğini de. Biri kendi Ajahlarını ilgilendiren bir meseleydi, öyle umuyordu, diğeri ise münasebetsiz açıklamalar yapmasını gerektirebilirdi.

"Biz de Akoure Vayet'den haber aldık." Yukiri sessizlik içinde birkaç adım attı, sonra mırıldandı, "Kan ve lanet küller!"

Pevara'nın kaşları şokla kalktı. Yukiri kaba bir kadındı, ama o ana dek hiç edepsiz konuşmamıştı. Diğer kadının da Akoure'nin mektubunun ne zaman geldiğini söylemediğini fark etti. Griler Cairhien'den, Yenidendoğan Ejder'e yemin etmiş başkalarından daha fazla mektup almış mıydı acaba? Bu avda birbirlerine canlarını emanet etmişlerdi, ama yine de Ajah işi Ajah işiydi. "Bilgiyle ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kule'nin iyiliği için sessizliğimizi koruyacağız. Bizim Ajahımızda yalnızca Temsilciler ve Ajah başı biliyor. Evanellein sırf bu yüzden Elaida'yı indirme taraftarı, ama şu anda, buna izin verilemez. Birleştirilecek bir Kule, halledilmesi gereken Seanchanlar ve Asha'manlar varken, belki hiçbir zaman. Bu fikir onu mutlu etmiyor gibiydi.

Pevara sinirini bastırdı. Elaida'dan hoşlanmayı bir türlü başaramamıştı, ama Amyrlin Makamı'ndan hoşlanmanız gerekmiyordu. Son derece nahoş pek çok kadın etolü takmış, Kule'nin iyiliği için çalışmıştı. Ama elli bir Aes Sedai'yi tutsaklığa göndermek Kule'nin iyiliği sayılabilir miydi? Dört Aes Sedai'nin öldüğü ve yirmiden fazlasının bir *ta'veren*'in ellerine başka bir biçimde tutsak düştüğü Dumai Kuyuları Kule'nin iyiliği sayılabilir miydi? Fark etmez. Elaida Kızıl'dı –eskiden Kızıl'dı– ve bir kızıl etol ve asayı almayalı çok olmuştu. Asiler ortaya çıktığından beri bütün o düşüncesiz eylemler ve kötü kararlar geçmişte kalmış gibi görünüyordu ve Kule'yi Kara Ajah'tan kurtarmak Elaida'nın başarısızlıklarını telafi ederdi.

Elbette, bu şekilde ifade etmedi. "Avı o başlattı, Yukiri; bitirmeyi o hak ediyor. Işık, şimdiye dek öğrendiğimiz her şey şans eseri geldi ve artık ilerleyemiyoruz. Daha ileri gideceksek, Amyrlin Makamı'nın yetkesine ihtiyacımız var."

"Bilmiyorum," dedi diğer kadın kararsızca. "Dördü de Kara Ajah'ın Elaida'nın çalışma odasında olan biten her şeyi bildiğini söylüyor." Dudağını ısırdı ve huzursuzca omuzlarını silkti. "Belki onunla çalışma odasının dışında, yalnız görüşebiliriz..."

"İşte buradasınız. Her yerde sizi arıyordum."

Arkasında aniden yükselen sesi duyunca Pevara sakin sakin döndü, ama Yukiri irkildi ve kendi kendine iğneleyici bir şeyler mırıldandı. Eğer bu şekilde devam ederse, Doesine kadar kötü olacaktı. Ya da Tsutama kadar.

Seaine şalının saçaklarını savurarak ve Yukiri'nin dik bakışları karşısında kalın kara kaşlarını şaşkın şaşkın kaldırarak yaklaştı. Tam bir Beyaz'dı; her şeyde mantıklı ve genelde çevresindeki dünyaya karşı kör. Zamanın yarısında, Seaine herhangi bir tehlike içinde olduklarının farkında değilmiş gibi davranıyordu.

"Bizi mi arıyordun?" diye neredeyse hırladı Yukiri, yumruklarını kalçalarına dayayarak. Ufak tefek boyuna rağmen, öfkeyle insanın tepesine dikilmiş izlenimi uyandırmayı başarıyordu. Kuşkusuz bunun sebebi kısmen hazırlıksız yakalanmış olmasıydı, ama yine de Saerin neye karar vermiş olursa olsun, Seaine'in kendi iyiliği için yakından izlenmesi gerektiğine inanıyordu ve kadın yalnız başına buraya gelmişti işte.

"Seni, Saerin'i, herhangi birini," diye yanıt verdi Seaine sakin sakin. Kara Ajah'ın Elaida'nın ona verdiği işi biliyor olduğu korkusu hemen hemen tamamen yok olmuştu. Mavi gözlerinde sıcaklık vardı, ama bunun dışında tipik Beyaz'dı; buzdan bir dinginliğe sahip bir kadın. "Acil

haberlerim var," dedi, getirdiği haberler hiç de acil değilmiş gibi bir sesle. "En önemsizi şu: Bu sabah, günler önce Ayako Norsoni'den gelmiş bir mektup gördüm. Cairhien'den. O, Toveine ve diğerleri Asha'manlar tarafından yakalanmış ve..." Başını yana eğerek iki kadını sırayla süzdü. "Hiç şaşırmadınız. Elbette. Siz de mektuplar gördünüz. Eh, artık bu konuda yapacak bir şey yok."

Pevara, Yukiri ile bakıştı ve sonra, "En *önemsiz* haberin bu mu, Seaine?" dedi.

Beyaz Temsilci'nin sükûneti solarak endişeye dönüştü, ağzının gerilmesine ve gözlerinin köşelerinin kırışmasına sebep oldu. Kadının şalını kavrayan elleri gerildi. "Bizim için, öyle. Elaida beni çağırtmıştı. Onun yanından geliyorum. İşlerimin nasıl gittiğini sordu." Seaine derin bir nefes aldı. "Alviarin'in Yenidendoğan Ejder ile ihanet içeren yazışmalar yaptığına dair kanıt bulup bulmadığımı sordu. Gerçekten de, başta o kadar dolaylı, o kadar gizli kapaklı konuşuyordu ki, kadının istediği şeyi yanlış anlamama şaşmamak gerekir."

"Bence mezarımın üzerinde tilki yürüyor," diye mırıldandı Yukiri.

Pevara başını salladı. Elaida ile görüşme fikri, yaz vakti bir çiy damlası gibi buharlaşıp gitmişti. Elaida'nın Kara Ajah'tan olmadığına dair tek kanıtları, Kara Ajah avını onun başlatmış olmasıydı, ama eğer öyle bir şey yapmamışsa... En azından Kara Ajah'ın onlardan haberi yoktu henüz. En azından bu vardı. Ama ne kadar sürerdi.

"Benimkinde de," dedi kadın yumuşak sesle.

Alviarin Kule'nin alt katlarındaki koridorlarda, zar zor takındığı bir dinginlik havası ile yürüyordu. Aynalı ayaklı şamdanlara rağmen gece karanlığı duvarlara yapışmıştı sanki. Hiç gölge olmaması gereken yerlerde gölge hayaletleri dans ediyordu. Hayal gücünün eseriydi, kuşkusuz, ama görüş alanının hemen kıyısında dans ediyorlardı. İkinci akşam yemeği oturumu bitmiş olmasına rağmen koridorlar hemen hemen boştu. Çoğu Aes Sedai bugünlerde yemeğinin dairesine getirilmesini tercih ediyordu, ama daha zorlu, daha cesur kadınlar zaman zaman yemek salonlarına gitmeye cesaret edebiliyorlardı ve yemeklerini aşağıda yiyen bir avuç Aes Sedai vardı hâlâ. Alviarin Aes Sedailerin onu heyecanlı ya da telaşlı görmesi riskine giremezdi; gizlice ortalıklarda koşturduğuna inanmalarına izin veremezdi. Aslında, kimsenin ona bakmasını istemiyordu. Sakin görünüyordu, ama içten içe kaynıyordu.

Aniden alnındaki, Shaidar Haran'ın dokunduğu yeri ellediğini fark etti. Yüce Efendi'nin onu kendinin olarak işaretlediği yeri. Bu düşünce ile içindeki isteri duygusu köpürerek dışarı çıkacak oldu, ama Alviarin salt irade gücüyle yüzündeki ifadesizliği korudu ve beyaz ipek eteklerini hafifçe topladı. Bu ellerini meşgul ederdi. Yüce Efendi onu işaretlemişti. Bu şekilde düşünmemek en iyisiydi. Ama düşünmekten nasıl kaçınacaktı? Yüce Efendi... Dışarıdan bakıldığında kendine tamamen hâkimdi, ama içinde, iç içe geçmiş küçük düşmüşlük, nefret, hatta akılsız dehşet kaynıyordu. Ama önemli olan sakin görünmekti. Ve bir umut tohumu vardı. Bu da önemliydi. Umut verici olarak düşünmek için tuhaf bir şey, ama onu canlı tutacak her şeye sarılırdı.

Girift bir taç takmış bir kadını çok eski Amyrlinlerden birinin önünde diz çökerken betimleyen bir duvar halısının önünde durdu ve onu inceliyormuş gibi yaparak sağına soluna baktı. Koridorda, ondan başka canlı yoktu. Terk edilmiş bir mezardan farksızdı. Alviarin elini halının kenarından arkaya uzattı ve bir an sonra katlanmış bir mesajı elinde kavrayarak yürüyordu yine. Mesajın ona bu kadar çabuk gelmesi mucizeydi. Kâğıt avucunu yakıyordu sanki, ama onu burada okuyamazdı. Ölçülü adımlarla, gönülsüzce Beyaz Ajah'ın kısmına tırmandı. Dıştan bakıldığında, sakin ve aldırışsız. Yüce Efendi onu işaretlemişti. Diğer Aes Sedailer ona bakacaktı.

Beyazlar, Ajahların en küçüğüydü ve şu anda Kule'de en fazla yirmi Aes Sedaisi vardı, ama hemen hepsi ana koridorda gibiydi. Sade beyaz seramiklerin üzerinde yürümek, sıra dayağı yemekten farksızdı.

Saate rağmen Seaine ve Ferane dışarı çıkıyordu, şallarını kollarına almışlardı. Seaine üzüntüsünü paylaşan küçük bir gülümseme bahşetti ona. Alviarin'in içinden Temsilci'yi öldürmek geçti. Kadın burnunu hep en istenmedik yerlere sokuyordu. Ferane duygudaşlık beslemezdi. Kadın hiçbir Aes Sedai'nin yapamayacağı kadar açık bir öfkeyle kaşlarını çattı. Alviarin'in elinden, bakır tenli kadını fazla belli etmeden görmezden gelmek dışında hiçbir şey gelmiyordu. Kısa boylu ve tıknaz biri olan, genelde ılımlı bir ifadeye sahip yuvarlak bir yüzü ve burnunda mürekkep lekesi bulunan Ferane Domanlı dendiğinde akla gelebilecek bir tip değildi, ama Birinci Mantıkçı vahşi bir Domanlı mizacına sahipti. Her kusur için ceza verebilirdi, özellikle de hem kendini, hem Beyazları "rezil eden" bir Aes Sedai'ye.

Ajah Alviarin'in etolden mahrum bırakılmasının utancını fena halde hissediyordu. Çoğu nüfuz kaybına da kızmıştı. Dik dik bakan çok fazla kadın vardı, o kadınlardan bazıları Alviarin'den o kadar düşük seviyedeydi ki o emir verdiğinde itaat etmek için sıçramalıydılar. Diğerleri bilinçli olarak sırtlarını döndüler.

Alviarin, o kaş çatmalar ve küçümseyen bakışlar arasından düzgün adımlarla, acele etmeden geçti, ama yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyordu. Kendini Beyazların kısmının yatıştırıcı doğasına vermeye çalıştı. Sade beyaz duvarlar, duvarların dibine dizilmiş gümüşlü boy aynaları, duvarlara asılmış birkaç sade duvar halısı, halılarda betimlenen zirveleri karla kaplı dağlar, gölgeli ormanlar, aralarından güneş ışıkları sızan bambu kümeleri. Şala eriştiğinden beri, gerilimli zamanlarda dinginlik bulmak için o imgeleri kullanmıştı. Yüce Efendi onu işaretlemişti. Elleri yanlarında kalsın diye eteklerini kavradı. Mesaj elini yakıyordu sanki. Düzenli, ölçülü adımlar.

Yanından geçen iki Aes Sedai, sırf onu görmedikleri için görmezden geldiler onu. Astrelle ve Tesan yiyecek israfını konuşuyorlardı. Aslında tartışıyorlardı, yüzleri ifadesizdi, ama gözleri hararetliydi ve sesleri de hararetli olmanın eşiğindeydi. İki kadın, onca konu içinde, aritmetik konusunda uzmanlaşmayı seçmişlerdi, sanki mantık sayılara indirgenebilirmiş gibi ve o sayıların nasıl kullanılacağı konusunda hemfikir değilmişler gibiydi.

"Radun'un Standart Sapması ile hesaplarsak, oran olması gerekenin on bir katı çıkıyor," dedi Astrelle gergin bir sesle. "Dahası, bu Gölge'nin eline işaret ediyor olmalı..."

Tesan boncuklu örgülerini şıkırdatarak başını iki yana salladı ve kadının sözünü kesti. "Gölge, evet, ama Radun'un Standardı eskide kaldı. Covanen'in İlk Medyan Kuralını kullanmak gerek ve bozulmaya yüz tutmuş etle bozulmuş eti ayrı ayrı hesaplamalısın. Söylediğim gibi, doğru yanıtlar on üç ve dokuz. Henüz kuralı un, fasulye ve mercimeğe uygulamadım, ama şimdiye kadarki hesaplarım gösteriyor ki..."

Astrelle kabardı ve zaten iri göğüs sahibi tombul bir kadın olduğundan, etkileyici bir biçimde kabarabiliyordu. "Covanen'in İlk Kuralı mı?" diye sözünü kesti, basbayağı kekeleyerek. "O kural henüz gerektiği gibi kanıtlanmadı. Doğru ve *kanıtlanmış* kurallar her zaman yalapşap kurallara..."

Alviarin yürümeye devam ederken gülümseyecekti neredeyse. Demek birileri sonunda Yüce Efendi'nin Kule'yi ele aldığını fark etmişti. Ama bilmeleri olayları değiştiremeyecekti. Belki gülümsemişti, ama biri konuştuğunda ifadesini hemen değiştirdi.

"Her sabah kahvaltıdan önce kamçı yiyor olsan sen de yüzünü buruştururdun, Ramesa," dedi Norine, aşırı yüksek sesle. Alviarin'in işitmesini istediği açıktı. Beyaz işlemeli elbisesinin kol yenlerine gümüş çanlar işlenmiş, uzun boylu ve ince bir kadın olan Ramesa ona hitap edildiği için şaşırmış göründü, ki büyük olasılıkla şaşırmıştı gerçekten. Norine'in pek az dostu vardı, belki hiç yoktu. Kadın, Alviarin'in fark edip etmediğini görmek için yan yan bakarak devam etti. "Amyrlin Makamı emir vermişken bir cezaya özel demek ve hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak son derece mantıksız. Ama diğer yandan, bana göre kadının mantıklılığı her zaman abartıldı."

Neyse ki Alviarin'in odası biraz ötedeydi. Dış kapıyı dikkatle arkasından kapattı ve çengelini taktı. Birileri onu rahatsız edeceğinden değil, ama zorunlu olmadığı sürece riske girerek hayatta kalmamıştı. Lambalar yakılmıştı ve bahar akşamlarının serinliğine karşı beyaz şöminede küçük bir ateş yakılmıştı. En azından hizmetkârlar hâlâ görevlerini yapıyorlardı. Ama hizmetkârlar bile biliyordu.

Sessiz utanç gözyaşları yanaklarında süzülmeye başladı. Silviana'yı öldürmek istiyordu, ama bu yalnızca Elaida vazgeçene kadar her sabah onu kamçılayacak yeni bir Çömezler Sorumlusu demek olurdu. Yalnız, Elaida asla vazgeçmeyecekti. *Onu* öldürmek çok daha anlamlı olurdu, ama bu tür cinayetler dikkatle, mantıklı bir biçimde düşünülmeliydi. Çok fazla beklenmedik ölüm sorulara yol açardı, belki tehlikeli sorulara.

Yine de, Elaida'ya karşı elinden ne geliyorsa yapmıştı. Katerine'in bu savaş hakkındaki haberleri Kara Ajah ve diğerleri arasında yayılmaya başlamıştı bile. Kara olmayan Aes Sedailerin Dumai Kuyuları'ndan detaylı olarak bahsettiğine kulak misafiri olmuştu ve ağızdan ağıza aktarıldıkça detaylar daha da büyüyorsa, böylesi çok daha iyiydi. Kısa süre sonra Siyah Kule'den haberler Beyaz Kule'de de aynı şekilde yayılacaktı. Neredeyse köprülerin dibinde bekleyen o lanet asiler yüzünden ikisinin de Elaida'nın rezil olmasına ve makamından indirilmesine yeterli olmayacak olması yazıktı, ama Dumai Kuyuları ve Andor'daki felaket başının üzerinde asılı dururken, kadın Alviarin'in yaptıklarını bozamayacaktı. Ona, Beyaz Kule'yi içeriden bölmesi emredilmişti. Kule'nin her köşesine anlaşmazlık

ve kaos ekecekti. İçinde bir parça bu emri duyunca acı duymuştu, bir parça emri hatırladıkça acı duyuyordu hâlâ, ama Alviarin en çok Yüce Efendi'ye sadıktı. Kule'deki ilk bölünmeyi Elaida'nın kendisi yaratmıştı, ama kendisi de yarısını geri dönülemez bir biçimde parçalamıştı.

Aniden yine elini alnına götürdüğünü fark etti ve elini aşağı indirdi. Orada işaret yoktu, eline gelen, görebildiği hiçbir şey yoktu. Ne zaman aynaya baksa, elinde olmadan kontrol ediyordu. Yine de, bazen insanların alnına baktığını, onun gözünden kaçan bir şeyi gördüklerini sanıyordu. Bu imkânsızdı, mantıksızdı, ama ne kadar sık kovalarsa kovalasın düşünce geri geliyordu. Halının arkasında bulduğu mesajı tutan eliyle gözyaşlarını sildi, kemer kesesindeki diğer iki mesajı çıkardı ve duvarın dibindeki yazı masasına yöneldi.

Sade bir masaydı, bazılarının farklı farklı ustalar tarafından yapıldığını tahmin ettiği tüm diğer mobilyaları gibi süssüzdü. Önemsiz bir mesele; mobilyalar işini gördüğü sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Üç mesajı masanın üzerine, dövme bakırdan küçük bir çanağın yanına bıraktı, kesesinden bir anahtar çıkardı, masanın yanında, yerde duran pirinç bantlı sandığın kilidini açtı ve içindeki küçük, deri ciltli kitapları karıştırarak ihtiyaç duyduğu üç tanesini buldu. Üç kitap da, kendi eli dışında bir el dokunduğunda mürekkebi silecek bir örgüyle korumaya alınmıştı. Hatırlayamayacağı kadar çok şifre vardı. Bu kitapları kaybetmek acı verici bir deneyim olurdu, yerlerine yenilerini bulmak ise zahmetli, bu yüzden onları sağlam bir sandık ve kilitle saklıyordu. Çok iyi bir kilitle. İyi kilitler önemsiz değildi.

Halının arkasından aldığı mesajın üzerindeki ince kâğıt parçalarım çabucak soydu, onları lambanın alevine tuttu ve yanmaları için çanağın içine bıraktı. Onlar yalnızca mesajın nereye bırakılacağına dair talimatlardı, zincirdeki her kadına bir tane yazılmıştı, fazladan kâğıt parçaları mesajın alıcısına ulaşmadan önce kaç elden geçtiğini gizlemenin bir yoluydu yalnızca. Ne kadar önlem alınsa azdı. Kendi yüreğinden Aes Sedailer bile Alviarin'i kendilerinden farklı görmüyordu. Yüce Konsey'de yalnızca üç kişi onun kim olduğunu biliyordu ve mümkün olsa Alviarin bundan bile kaçınırdı. Özellikle bu zamanda, ne kadar önlem alınırsa alınsın gerçekten de yetersiz kalırdı.

Bir başka kâğıda eğilip yazarak çözdüğü mesaj, dün gece Talene'in gelmemesi üzerine beklediği gibiydi. Kadın dün erkenden, şişman heybeler ve küçük bir sandık taşıyarak Yeşillerin kısmından ayrılmıştı. Eşyalarını bir

hizmetkâra taşıtmamış, bizzat kendisi taşımıştı. Kimse kadının nereye gittiğini bilmiyor gibiydi. Soru şuydu, kadın Yüce Konsey’e çağrı alınca paniğe mi kapılmıştı, yoksa daha fazlası mı vardı? Daha fazlası var, diye karar verdi Alviarin. Talene Yukiri ile *Doesine*’e bakmıştı... rehberlik arayarak, belki de. Hayal görmediğinden emindi. Görmüş olabilir miydi? Çok küçük bir umut tohumu. Daha fazlası olmak zorundaydı. Kara Ajah’a yönelik bir tehdide *ihtiyacı* vardı, yoksa Yüce Efendi korumasını geri çekecekti.

Elini öfkeyle alnından çekti.

Sakladığı küçük *ter’angreal*’i kullanıp Mesaana’yı çağırmayı hiç düşünmemişti. Her şeyden önce, ki bu çok önemli bir faktördü, kadın onu öldürmeyi düşünüyordu kuşkusuz, hem de büyük olasılıkla Yüce Efendi’nin korumasına rağmen. Eğer o korumayı kaybederse, hemen. Mesaana’nın yüzünü görmüştü, nasıl küçük düştüğünü biliyordu. Hiçbir kadın bunu unutamazdı, özellikle de hiçbir Terkedilmiş. Her gece, rüyasında Mesaana’yı öldürdüğünü görüyordu, sık sık bunu nasıl başaracağı konusunda gündüz düşleri kuruyordu, ama bu, kadına belli etmeden kim olduğunu bulana kadar beklemeliydi. Bu arada, daha fazla kanıta ihtiyacı vardı. Mesaana’nın ve Shaidar Haran’ın Talene’i herhangi bir şeyin kanıtı olarak görmemesi olasıydı. Nadir olsa bile geçmişte de Aes Sedailer paniğe kapılıp kaçmıştı ve Mesaana ile Yüce Efendi’nin bunu bilmediğini varsaymak tehlikeliydi.

Şifreli mesajı ve çözülmüş halini sırayla lambanın alevine uzattı ve ikisini de parmaklarına dek yanana kadar köşesinden tuttu, sonra çanaktaki küllerin üzerine bıraktı. Kâğıt ağırlığı olarak kullandığı pürüzsüz, siyah taşla külleri ezdi ve karıştırdı. Mesajları küllerden yeniden oluşturabilecek biri olduğunu sanmıyordu, ama yine de...

Ayakta durmaya devam ederek diğer iki mesajın şifresini çözdü ve Yukiri ile Doesine’in davetsiz girişe karşı örgülerle korunan odalarda uyuduğunu öğrendi. Bu şaşırtıcı değildi –bugünlerde Kule’de korumasız uyuyan Aes Sedai yok sayılırdı– ama bu ikisinden birini kaçırmanın zor olacağı anlamına geliyordu. Bir kadının kendi Ajahından Aes Sedailer tarafından, gecenin ilerleyen saatlerinde kaçırılması her zaman en kolayı olmuştu. Yine de o bakışlar tesadüf, hatta hayal ürünü çıkabilirdi. Alviarin bu olasılığı da hesaba katmalıydı.

İçini çekerek sandıktan başka küçük kitaplar çıkardı ve yavaşça yazı masasının arkasındaki sandalyenin kaz tüyü yastıklarına oturdu. Ama

ağırlığını verdiğinde irkilmesini engelleyecek kadar yavaşça değil. İnlemesini bastırdı. Başlangıçta, Silviana tarafından kamçılanmasının getirdiği utancın acıdan beter olduğunu düşünmüştü, ama artık acı geçmiyordu. Poposu berelerle kaplıydı. Ve yarın Çömezler Sorumlusu onlara yenilerini ekleyecekti. Ve ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de... Silviana'nın kayışı altında uluyarak, Silviana'nın çalışma odasına yaptığı ziyaretleri bilen Aes Sedailerle göz göze gelmemeye çalışarak geçirdiği sonsuz günlerle dolu kasvetli bir gelecek.

Bu düşünceleri aklından çıkarmaya çalışarak çelik uçlu kalemini mürekkebe batırdı ve ince kâğıt parçalarının üzerine şifreli emirler yazmaya başladı. Talene bulunmalı ve geri getirilmeliydi, elbette. Yalnızca paniğe kapılmışsa cezalandırılmak ve idam edilmek üzere, fazlası varsa, bir şekilde ettiği yeminlere ihanet etmenin yolunu bulduysa... Alviarin Yukiri ile Doesine'in yakından gözlenmesi emirlerini yazarken bu umuda tutundu. Onları yakalamanın bir yolu bulunmalıydı. Ve eğer tesadüf ve hayal gücüne takılıp kalmışlarsa, iki kadının söylediklerine dayanarak bir şeyler uydurulabilirdi yine de. Halkadaki akışları yönetecekti. Bir şeyler uydurulabilirdi.

Boş elini alnına götürdüğünü, işareti aradığını fark etmeden öfkeyle yazmaya devam etti.

Yatık akşam güneşi engin Shaido kampının üzerindeki sırtı kaplayan yüksek ağaçların arasından sızıyor, havayı benek benek boyuyordu ve ötücü kuşlar tepedeki dallarda şakıyorlardı. Kızılkuşlar, alakargalar renk lekeleri halinde çakıp geçiyorlardı. Galina gülümsedi. Sabah sağanak yağmur yağmıştı ve ağır ağır süzülen seyrek bulutların altında hava hâlâ hafifçe serindi. Kemerli bir boyna, canlı adımlara sahip olan gri kısrağı büyük olasılıkla eskiden asil bir kadının malıydı ya da en azından zengin bir tüccarın malı. Bir Aes Sedai dışında başka kimse bu kadar iyi bir hayvanı alacak kadar zengin olamazdı. Galina, bir gün onu hızla özgürlüğe taşıyacağı için Hızlı adını verdiği bu atla yaptığı gezilerden zevk alıyordu; tıpkı, özgür kaldığı zaman neler yapacağını düşünmek üzere yalnız kaldığı bu zamanlardan zevk aldığı gibi. Başta Elaida olmak üzere, onu hayal kırıklığına uğratanlara ödetmek için planları vardı. *En* zevklisi ise, o planları ve sonunda verecekleri meyveleri düşünmekti.

En azından, bu ayrıcalığın Therava'nın ona ne kadar eksiksiz sahip olduğunun bir işareti olduğunu unutabildiğinde zevk alabiliyordu at

gezilerinden. Üzerindeki kalın, beyaz ipekten cüppe ve ateş damlası kakmalı kemeri ve yakalığı da o ayrıcalıklardandı. Gülümsemesi solup yüz buruşturmaya dönüştü. Sahibini eğlendirmesi gerekmediği zamanlarda kendini eğlendirmesine izin verilen bir evcil hayvan için süsler. Üstelik, o mücevherli işaretleri burada bile çıkaramıyordu. Biri görebilirdi. Buraya Aiellerden uzaklaşmak için geliyordu, ama ormanda da karşılaşabilirdi onlarla. Therava'nın kulağına gidebilirdi. Kendi kendine itiraf etmek ne kadar güç gelse de, o şahin bakışlı Bilge'den iliklerine dek korkuyordu. Therava düşlerini dolduruyordu ve o düşler asla hoş olmuyordu. Genellikle ter içinde, haykırarak uyanıyordu. Gecenin geri kalanında uyumayı başarsa da başarmasa da, o kâbuslardan uyanmak rahatlatıcıydı.

Bu gezilerde kaçmaması emri, itaat etmek zorunda kalacağı bir emir verilmemişti ve bu eksiklik de ayrı bir acı veriyordu. Therava, ne kadar kötü muamele görürse görsün Galina'nın, bir gün o lanet itaat yemininin kaldırılacağı umuduyla geri döneceğini biliyordu. Bir kez daha, *kendisi* dilediği zaman, dilediği gibi yönlendirebilecekti. Bazen Sevanna hizmet işleri için yönlendirmesini istiyordu ya da sırf bunu yapabileceğini göstermek için, ama bu o kadar nadir oluyordu ki Galina *saidar*'a kucak açmak için bu fırsatları bile özlüyordu. Therava, Galina yalvarıp yakarmadığı sürece Güç'e dokunmasına izin vermeyi reddediyordu, ama sonra da tek bir iplik bile olsun yönlendirmesine izin vermiyordu. Ve Galina o kadarcığına izin verilsin diye yalvarmıştı, kendini tamamen küçük düşürmüştü. Dişlerini gıcırdatmakta olduğunu fark etti ve kendini durmaya zorladı.

Belki Kule'deki Yemin Çubuğu ettiği yemini, Therava'nın elindeki tıpatıp eş çubuk gibi geçersiz kılabilirdi, ama emin olamıyordu. İkisi tıpatıp eş *değildi.* Yalnızca işaretleri farklıydı, ama ya bu, birine edilen bir yeminin yalnızca o çubuğa özel olduğu anlamına geliyorsa? Therava'nın çubuğunu almadan gitmeye cesaret edemezdi. Bilge onu sık sık çadırında, ortalıkta bırakıyordu, ama, *o çubuğu asla yerinden kaldırmayacaksın,* demişti.

Ah, Galina bilek kalınlığındaki beyaz çubuğa dokunabiliyor, onun pürüzsüz yüzeyini okşayabiliyordu, ama Galina kendini ne kadar zorlarsa zorlasın elini üzerinde kapatmayı başaramamıştı. Biri ona vermediği sürece. En azından, bunun çubuğu yerinden kaldırmak sayılmayacağını umuyordu. Öyle olmak zorundaydı. Öyle olmayabileceği düşüncesi bile, içini kasvetle doldurmaya yetiyordu. Çubuğa bakarken gözlerine beliren özlem Therava'nın nadir gülümsemelerinden birini getiriyordu.

Benim küçük Lina'm yeminden kurtulmak mı istiyor? diyordu kadın alayla. *O zaman Lina* çok *iyi bir evcil hayvan olmalı, çünkü seni serbest bırakmayı düşünmemin tek yolu, o zaman bile evcil hayvanım olarak kalacağına beni ikna etmen.*

Therava'nın oyuncağı ve öfkesinin hedefi olarak geçecek bir ömür? Therava Sevanna'ya kızdığı zaman dövülecek biri olmak? Bunu düşündüğü zaman hissettiklerini anlatmak için kasvet yetersiz kalıyordu. Dehşet demek daha doğru olurdu. Galina, bu olursa delireceğinden korkuyordu. Ama eşit ölçüde, delirip kurtulma olasılığı olmayacağından korkuyordu.

Keyfi tamamen kaçan Galina güneşin yüksekliğine bakmak için gözlerini gölgeledi. Therava yalnızca, hava kararmadan önce geri dönmesini istediğini söylemişti ve daha gün batımına iki saat vardı, ama Galina üzüntüyle içini çekti ve Hızlı'yı hemen yamaç aşağı, kampa giden ağaçlığa doğru çevirdi. Bilge doğrudan emirler vermeden itaat dayatmanın yollarını buluyordu. Galina'yı süründürmek için bir yol. Güvende olmak için, kadının en ufak önerisi bile emir kabul edilmeliydi. Birkaç dakika geç kalmak öyle cezalar getirmişti ki, Galina hatırladıkça irkiliyordu. İrkildi ve kısrağı ağaçların arasında hızlandırdı. Therava bahane kabul etmezdi.

Aniden kalın bir ağacın arkasından önüne bir Aiel adam çıktı. Mızraklarını sırtındaki yay çantasını tutan kayışlara geçirmiş, peçesi göğsüne sarkan, *cadin'sor* giymiş çok uzun boylu bir adam. Adam konuşmadan atın başlığını yakaladı.

Galina bir an adama bakakaldı, sonra kızgınlıkla sırtını dikleştirdi. "Aptal!" diye payladı adamı. "Artık beni tanımış olman gerek. Atımı bırak, yoksa Sevanna ve Therava sırayla derini yüzer!"

Bu Aiellerin yüzlerinden pek az şey anlaşılıyordu, ama Galina adamın yeşil gözlerinin hafifçe irileştiğini düşündü. Ve sonra, adam dev yumruğu ile onun cüppesinin önünden yakalayıp eyerden aşağı çektiğinde haykırdı.

"Sessiz ol, *gai'shain,*" dedi adam, ama Galina'nın itaat edip etmemesine aldırmaz gibiydi.

Galina eninde sonunda susmak zorundaydı zaten, ama Aieller onun her verilen emre itaat ettiğini fark ettiğinde, Therava ya da Sevanna'nın onu aradığı zamanlarda bile Galina'yı meşgul eden aptalca görevler vererek kendini eğlendiren çok kişi çıkmıştı. Artık yalnızca belirli Bilgelere ve Sevanna'ya itaat etmek zorundaydı, bu yüzden tekmeledi, çırpındı ve Therava'ya ait olduğunu bilen birinin dikkatini çekmeyi umarak çaresizce çığlık attı. Keşke bıçak taşımasına izin verilseydi. Bu bile işe yarardı. Bu

adam nasıl onu tanımazdı ya da en azından mücevherli kemerin ve yakalığın anlamını bilmezdi? Kamp devasa bir şeydi, pek çok büyük şehir kadar kalabalıktı, ama Therava'nın evcil ıslaktopraklılarını herkes seçebiliyor gibiydi. Kadın bu adamın derisini yüzdürecekti gerçekten ve Galina izlerken her anından zevk almayı planlıyordu.

Kısa sürede, bir bıçağın da hiçbir işe yaramayacağı ortaya çıktı. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kaba adam onu kolaylıkla idare etti, başlığını çekip aşağı indirerek Galina'nın çevresini görmesini engelledi, sonra başlığı ağzına tıkarak bağladı. Sonra onu yüzüstü çevirdi, el ve ayak bileklerini sıkı sıkı bağladı. Galina çocukmuş gibi kolay bir biçimde! Kadın hâlâ kıvranıyordu, ama boşunaydı.

"Aiel olmayan birkaç *gai'shain* istedi, Gaul, ama ipekler ve mücevherler içinde, at gezisine çıkmış bir *gai'shain?*" dedi bir adam ve Galina gerildi. Bu Aiel değildi. Bu Murandy aksanıydı! "Bunun sizin âdetlerinizden olmadığından emin misin?"

"Shaidolar." Sözcük bir küfür gibi, tükürürcesine söylenmişti.

"Eh, eğer faydalı bir şeyler öğrenecekse, birkaç tane daha bulmamız gerekecek. Belki birkaç taneden fazlasını. Buralarda on binlerce beyazlı insan var ve aradığımız onların arasında, herhangi bir yerde olabilir."

"Bence bu kadın Perrin Aybara'ya bilmek istediklerini anlatabilir, Fager Neald."

Galina daha önce gerilmişse, şimdi buz kesmişti. Midesi, yüreği donmuştu sanki. Bu adamları Perrin Aybara mı göndermişti? Eğer adam karısını kurtarmak için Shaidolara saldırırsa öldürülürdü, Galina için Faile'in faydalılığını yok ederdi. Erkeği ölürse kadın neleri açığa vurduğuna aldırmazdı ve diğerleri bilinmesinden korktukları sırlar saklamıyorlardı. Galina dehşet içinde, çubuğu edinme umutlarının eriyip gittiğini gördü. Aybara'yı durdurmak zorundaydı. Ama nasıl?

"Peki neden öyle düşünüyorsun, Gaul!"

"Kadın Aes Sedai. Ve görünüşe göre Sevanna'nın dostu."

"Demek öyle?" dedi Murandyli düşünceli düşünceli. "Dostu mu?"

Tuhaf bir biçimde, ellerine bir Aes Sedai geçmesi iki adamı da huzursuzlandırmamış gibiydi. Ve görünüşe göre Aiel Galina'nın ne olduğunu bilerek yakalamıştı onu. Adam kaçak bir Shaido olsa bile, Galina'nın izinsiz yönlendiremediğini bilmiyor olmalıydı. Bunu yalnızca bir Sevanna ve bir avuç Bilge biliyordu. Bütün bunlar her geçen an daha da kafa karıştırıcı oluyordu.

Galina aniden havaya kaldırıldı ve karın üstü yatırıldı. Kendi eyerine yatırıldığını fark etti ve bir sonraki sert kösele üzerinde hoplayıp zıplıyordu, kısrak tırıs koşarken adamlardan biri bir eliyle onu eyerde tutuyordu.

"Bize senin deliklerden birini açabileceğin bir yere gidelim, Fager Neald."

"Yamacın diğer yanı yeterli, Gaul. Niye, buraya o kadar sık geldim ki durduğum yerde kapıyol açabilirim. Siz Aieller her yere koşarak mı gidersiniz?"

Kapıyol mu? Adam neler saçmalıyordu? Galina adamın söylediği saçmalıkları aklından çıkararak seçeneklerini değerlendirdi ve hiçbirinin iyi olmadığını gördü. Pazara gidecek kuzu gibi bağlanmıştı ve ağzı öyle tıkanmıştı ki ciğerlerini patlatsa bile on adım öteden sesi işitilmezdi. Shaido nöbetçileri onu yakalayan adamların yolunu kesmediği sürece kaçma şansı sıfırdı. Ama yollarının kesilmesini istiyor muydu ki? Aybara'ya ulaşamazsa, adamın her şeyi mahvetmesini engellemesi imkânsızdı. Diğer yandan, adamın kampı kaç gün uzaktaydı acaba? Çok yakında olamazdı, yoksa Shaidolar şimdiye dek bulmuş olurlardı onu. Keşif kollarının kamptan on beş kilometre uzağa kadar gittiğini biliyordu. Ona ulaşmak için kaç gün gerekiyorsa, geri dönmek için de o kadar zaman gerekecekti. Yalnızca birkaç dakika değil, günlerce geç kalmış olacaktı.

Therava bunun için öldürmezdi onu. Yalnızca ölmüş olmayı dilemesini sağlardı. Açıklayabilirdi. Haydutlar tarafından kaçırıldığını anlatırdı. Hayır, yalnızca bir çift haydut; değil bir haydut çetesi, iki adamın kampın bu kadar yakınına sokulmasına inanmak bile zordu. Yönlendiremediğinden, kaçmak için zamana ihtiyacı olmuştu. Hikâyesini ikna edici kılabilirdi. Therava'yı ikna edebilirdi. Eğer o... Faydasız. Geç kaldığı için Therava'nın onu cezalandırdığı ilk seferinde, atının kolanı koptuğu ve atını çeke çeke yürüyerek dönmesi gerektiği içindi. Kadın bu bahaneyi kabul etmemişti ve kaçırılmasını da kabul etmeyecekti. Galina ağlamak istiyordu. Aslında, ağladığını fark etti, engel olamadığı ümitsiz gözyaşları.

At durdu ve daha Galina düşünmeyi başaramadan çılgınca kasıldı, ağız tıkacının izin verdiğince yüksek sesle haykırarak kendini eyerden atmaya çalıştı. Nöbetçilerden kaçınmaya çalışıyor olmalıydılar. Nöbetçiler Galina ve onu yakalayanlarla dönerse, geç kalmasına rağmen Therava anlardı kuşkusuz. Kuşkusuz kocası ölmüşken bile Faile'i idare etmenin yolunu bulabilirdi.

Sert bir el kabaca ona vurdu. “Sessiz ol,” dedi Aiel ve yine tırıs gitmeye başladılar.

Galina’nın gözyaşları yine akmaya başladı ve yüzünü örten ipek başlık ıslandı. Therava *ulutacaktı* onu. Ama ağlarken bile, Aybara’ya neler söyleyeceğini planlamaya başladı. En azından çubuğu ele geçirme şansını kurtarabilirdi. Therava onu... Hayır. Hayır! Ne *yapabileceğine* odaklanması gerekiyordu. Elinde sopa, kayış ya da bağlama ipi tutan zalim bakışlı Bilge’ye dair görüntüler zihninde şahlandı, ama her seferinde onları bastırdı ve Aybara’nın sorabileceği soruların, ona verebileceği yanıtların üzerinden geçmeye devam etti. Karısının güvenliğini Galina’nın ellerine bırakmasını sağlamak için neler söyleyeceğinin üzerinden.

Hesaplarının hiçbirinde, yakalandıktan yarım saat sonra kaldırılıp ayaklarının üzerine konuşmak yoktu.

“Kadının atının eyerini çöz Noren ve diğerlerinin yanına bağla,” dedi Murandyli.

“Hemen, Neald Efendi,” dedi biri. Cairhien aksanıyla.

Galina’nın ayak bileklerindeki bağlar düştü, bileklerinin arasında bir hançerin çeliği kaydı ve onları da kesti ve sonra ağzındaki tıkacı her ne tutuyorsa, çözüldü. Galina kendi tükürüğü ile ıslanmış ipeği tükürdü ve başlığı arkaya attı.

Kara ceket giymiş kısa bir adam Hızlı’yı almış, düzensiz kahverengi çadırlar ve aralarında kahverengi iğneli çamlar da bulunan ağaç dallarından yapılmışa benzeyen kaba barakalar arasından götürüyordu. Çamın kahverengiye dönmesi için ne kadar zaman gerekirdi acaba? Günler kuşkusuz, belki haftalar. Yemeklik ateşlerle ilgilenen ya da tahta taburelerde oturan adamlar kaba ceketli çiftçilere benziyordu, ama bazıları kılıçlarını biliyordu ve bir düzine yerde mızrak, kargı ve başka silah yığınları bekliyordu. Çadırlarla barakaların arasındaki aralıklardan diğer yandan dolanan adamlar görülebiliyordu. Bazıları miğfer ve plaka zırh giymişti, atlıydılar ve uzun, flamalı mızraklar taşıyorlardı. Devriyeye çıkan askerler. Göremediği yerlerde daha ne kadar vardı? Fark etmez. Gözlerinin önündekiler bile imkânsızdı! Shaidolar bu kamptan daha uzaklara nöbetçi yollamıştı. Yolladıklarından emindi Galina!

“Yüzü yeterli olmasaydı bile,” diye mırıldandı Neald, “o serin, hesapçı yüz beni ikna ederdi. Ters çevirdiği bir kayanın altındaki solucanları inceliyor sanki.” Kara ceketli ince bir adamdı. Eğlentiyle ve uçlarını bozmamaya çalışarak yağlanmış bıyıklarını sıvazladı. Adam kılıç taşıyordu,

ama asker ya da silahlı adama benzemiyordu kesinlikle. “Eh, gel madem, Aes Sedai,” dedi, Galina’nın kolunu yakalayarak. “Lord Perrin sana bazı sorular sormak isteyecek.” Galina kolunu çekip kurtardı ve adam sakin sakin, daha sıkı kavradı. “Bu tür şeylere kalkışma.”

Dev Aiel, Gaul, Galina’nın diğer kolunu tuttu ve Galina ya onlarla gidecek ya da sürüklene sürüklene götürülecekti. Başını kaldırarak, onlar yalnızca eşlikçiymiş gibi yaparak yürüdü, ama kollarını nasıl tuttuklarını gören herkes Galina’nın tutsak olduğunu anlayacaktı. Galina dümdüz önüne bakarken bile, onu izleyen silahlı çiftçi delikanlıların –çoğu gençti– farkındaydı. Hayretle, ağızları bir karış açık bakmıyorlardı, yalnızca düşünceli düşünceli izliyorlardı. Bir Aes Sedai’nin karşısında nasıl bu kadar kibirli olabilirlerdi? Onu tutsak eden yemini bilmeyen Bilgelerden bazıları, Galina itaat etmeye bu kadar hazır olduğu ve Therava’ya bu kadar çok yaltaklandığı için onun Aes Sedai olduğundan kuşkulu olduklarını söylemişlerdi, ama bu ikisi Galina’nın Aes Sedai olduğunu biliyordu. Ve umurlarında değildi. Galina o çiftçilerin de bildiğini tahmin ediyordu ve hiçbiri Galina’nın gördüğü muameleye şaşırmış görünmüyordu. Galina’nın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Giriş kapakları çekilip bağlanmış büyük, kırmızı beyaz çizgili çadıra yaklaşırlarken, içeriden gelen sesler duydu.

“...hemen gelmeye hazır olduğunu söyledi,” diyordu bir adam.

“Ne süreyle besleyeceğimi bilmiyorsam bir boğaz daha besleyemem,” diye yanıt verdi bir başka adam. “Kan ve küller! Bu insanlarla görüşme ayarlamak ne kadar sürer?”

Gaul çadıra eğilerek girmek zorunda kaldı, ama Galina Kule’deki dairesine giriyormuşçasına rahatça girdi. Tutsak olabilirdi, ama o bir Aes Sedai’ydi ve bu basit gerçek bile güçlü bir araçtı. Ve silah. Adam kiminle görüşme ayarlamaya çalışıyordu? Sevanna ile değil, kuşkusuz. Ne olur, Sevanna olmasın da kim olursa olsun!

Çadır, dışarıdaki derme çatma kampla çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Burada zemin çiçekli bir halıyla kaplıydı ve Cairhien tarzı çiçek ve kuş desenli iki ipek duvar halısı çatı direklerinden sarkıyordu. Galina sırtını ona vermiş, uzun boylu, geniş omuzlu, gömlekli adama odaklandı. Adam yumruklarını, üstü haritalar ve kâğıt parçaları ile kaplı, yaldızdan çizgilerle süslü, ince bacaklı masaya dayamıştı. Cairhien’de Aybara’yı yalnızca uzaktan görmüştü, ama ipek gömleğine ve iyi cilalanmış çizmelerine rağmen Rand al’Thor’un köyünden gelen çiftçi çocuğun bu olduğundan

emindi. Çizmenin aşağı katlanmış kısımları bile cilalıydı. Hiçbiri anlatmasaydı bile, çadırdaki herkesin ona bakıyor olması anlatırdı kim olduğunu.

Galina çadıra girerken yüksek yakalı yeşil ipek elbise giymiş, yakasında ve bileklerinde biraz dantel olan, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülen uzun boylu bir kadın elini aşina bir tavırla Aybara'nın koluna koydu. Galina kadını tanıyordu. "Kadın ihtiyatlı görünüyor, Perrin," dedi Berelain.

"Bana sorarsanız bir tuzaktan korkuyor, Lord Perrin," diye araya girdi, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, sert görünüşlü bir adam. Adam kırmızı ceketinin üzerine süslü bir plaka zırh geçirmişti. Adamın Ghealdanlı olduğunu düşündü Galina. En azından o ve Berelain, bulunmalarının imkânsız olduğu bir yerde bulunmalarını olmasa bile, askerlerin varlığını açıklıyordu.

Galina kadınla Cairhien'le karşılaşmamasına çok memnun olmuştu. Bu işleri zordan da beter kılabilirdi. Ellerinin serbest olduğunu ve yüzündeki gözyaşı kalıntılarını silebilmeyi diledi, ama iki adam kollarını sıkı sıkı tutuyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. O bir Aes Sedai'ydi. Önemli olan tek şey buydu. Önemli olmasına izin verebileceği tek şey buydu. Duruma hâkim olmak için ağzını açtı...

Aybara, Galina'nın varlığını başka bir şekilde sezmiş gibi, aniden omzunun üzerinden ona baktı ve adamın altın rengi gözleri Galina'nın dilini dondurdu. Adamın kurt gözlerine sahip olduğu söylentilerine masal deyip geçmişti, ama gerçekten de kurt gözleriydi. Taş kadar sert bir yüzde, bir kurdun sert gözleri. Onun yanında Ghealdanlı yumuşak kalıyordu neredeyse. O kısa kesilmiş sakalın arkasındaki üzüntülü bir yüzdü, aynı zamanda. Karısı için üzülüyordu kuşkusuz. Galina bunu kullanabilirdi.

"*Gai'shain* beyazı giymiş bir Aes Sedai," dedi adam ifadesiz bir sesle, Galina'ya dönerek. Aieller kadar olmasa da iri yarı bir adamdı ve sırf yerinde durarak bile insanın tepesine dikilmiş izlenimi yaratıyordu. O altın gözler her şeyi görüyordu. "Ve görünüşe göre tutsak alınmış. Gelmek istemedi mi?"

"Gaul onu bağlarken ırmak kıyısına vurmuş alabalık gibi kıvrandı, Lordum," diye yanıt verdi Neald. "Kendi adıma, durup izlemek dışında yapacak hiçbir işim yoktu."

Tuhaf sözler, hem de çok anlamı bir sesle. Adam ne?.. Aniden kara ceketli, tıknaz, yaşlanmaya yüz tutmuş bir başka adamın farkına vardı.

Adamın yüksek yakasına kılıç şeklinde gümüş bir iğne takılmıştı. Ve kara ceketli adamları en son nerede gördüğünü hatırlıyordu. Dumai Kuyuları'nda, her şey felakete dönmeden önce havadaki deliklerden fırlarken. Neald ve delikleri, kapıyolları. Bu adamlar yönlendirebiliyordu.

Murandylinin ellerinden kurtulmaya, uzaklaşmaya çalışmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Adama bu kadar yakın olmak bile midesinin düğüm düğüm olmasına sebep oluyordu. Adam tarafından dokunulmak... İnlemek istiyordu ve bu onu şaşırttı. Bundan daha zorlu biri olduğunu anlıyordu! Aniden kuruyan ağzını ıslatmaya çalışırken sakin görünmeye yoğunlaştı.

"Sevanna'nın dostu olduğunu iddia ediyor," diye ekledi Gaul.

"Sevanna'nın dostu," dedi Aybara, kaşlarını çatarak. "Ama *gai'shain* cüppesi giyiyor. İpek cüppe ve mücevherler, ama yine de... Gelmek istemedin, ama Gaul ile Neald'ın seni getirmesini engellemek için yönlendirmedin de. Ve dehşet içindesin." Başını iki yana salladı. Galina'nın korktuğunu nasıl anlamıştı? "Dumai Kuyuları'ndan sonra Shaidoların yanında Aes Sedai gördüğüme şaşırdım. Yoksa bunu bilmiyor muydun? Bırakın onu, bırakın onu. Siz onu bu kadar uzağa getirdikten sonra kaçmaya kalkacağından kuşkuluyum."

"Dumai Kuyuları fark etmez," dedi Galina soğuk soğuk, adamların elleri çekilirken. Ama iki adam nöbetçi gibi, iki yanında kaldı ve Galina sesinin sakinliği ile gurur duydu. Yönlendirebilen bir adam. İki adam ve o yalnızdı. Yalnız ve tek iplik yönlendiremiyordu. Başını kaldırarak dimdik durdu. O bir Aes Sedai'ydi ve bu adamlar onun tepeden tırnağa Aes Sedai olduğunu görmeliydi. Adam Galina'nın korktuğunu nasıl anlamış *olabilirdi?* Sözlerinde tek bir korku tınısı yoktu. Yüzü, taştan oyulmuş kadar ifadesizdi, "Beyaz Kule'nin, Aes Sedailerden başka kimsenin bilemeyeceği ve anlayamayacağı amaçları vardır. Ben Beyaz Kule işi peşindeyim ve siz benim işime karışıyorsunuz. Herhangi bir erkek için hiç de akıllıca bir seçim değil," Ghealdanlı, bu dersi kendisi tecrübeyle öğrenmiş gibi, hüzünle başını salladı; Aybara ifadesizce bakmakla yetindi.

"Bu ikisine ciddi bir şey yapmamanın tek sebebi ismini duymam," diye devam etti. Murandyli ya da Aiel bunun ne kadar uzun sürdüğü konusunu açarsa, başta sersemlediğini iddia etmeye hazırdı, ama sessizliklerini korudular ve Galine çabucak, ısrarla konuştu. "Karın Faile korumam altında. Kraliçe Alliandre de öyle ve Sevanna ile işim bittiğinde, onları yanımda güvenliğe götüreceğim ve nereye gitmek istiyorlarsa varmalarına

yardım edeceğim. Bununla beraber, o zaman gelene dek, senin buradaki varlığın benim işimi, Beyaz Kule'nin işini tehlikeye atıyor ve buna izin veremem. Seni, karını ve Alliandre'yi de tehlikeye atıyor. O kampta on binlerce Aiel var. On binlerce. Üzerinize çökerlerse, ki gönderdikleri keşif kolları sizi şimdiye dek bulmamışlarsa bile yakında bulurlar, sizi yeryüzünden silerler. Sırf bu yüzden karına ve Alliandre'ye de zarar verebilirler. Sevanna'yı durduramayabilirim. O haşin bir kadın ve kontrolü altındaki Bilgelerin çoğu yönlendirebiliyor. Yaklaşık dört yüz yönlendirebilen Bilge, Güç'ü şiddet için kullanmaya hazırlar. Buna karşın, ben bir Aes Sedai olarak yeminlerimin sınırlaması altındayım. Karını ve Kraliçe'yi korumak istiyorsan, geri dön ve becerebildiğince hızla uzaklaş. Geri çekildiğini açıkça görürlerse saldırmayabilirler. Senin ve karının sahip olduğu tek umut bu." İşte. Ektiği tohumların birkaç tanesi köklenirse, adamı geri çevirmeye yeterli olabilirdi.

"Eğer Alliandre tehlikedeyse, Lord Perrin," diye başladı Ghealdanlı, ama Aybara elini kaldırarak susturdu onu. Jesti yeterli olmuştu. Asker çenesini öyle sıktı ki Galina gıcırdadığını duyacağını sandı, ama adam sessiz kaldı.

"Faile'i gördün mü?" dedi genç adam, heyecanlı bir sesle. "O iyi mi? Zarar görmedi, değil mi?" Aptal adam, karısından Galina'nın söylediklerinden başka haber almamış gibiydi.

"O iyi ve korumam altında, Lord Perrin." Eğer bu zıpçıktı köylü çocuk kendine lord demek istiyorsa, şimdilik Galina buna tahammül edebilirdi. "Hem o, hem de Alliandre." Asker dik dik Aybara'ya baktı, ama konuşmak için bu fırsatı kullanmadı. "Beni dinlemelisiniz. Shaidolar sizi öldürecek..."

"Buraya gel de şuna bak," diye sözünü kesti Aybara, masaya dönüp geniş bir kâğıdı kendine doğru çekerek.

"Onun görgüsüzlüğünü affetmelisiniz, Aes Sedai," diye mırıldandı Berelain, Galina'ya koyu renk şarap dolu işlenmiş gümüşten bir kadeh uzatarak. "Bu koşullar altında anlayabileceğiniz gibi, büyük gerilim altında. Kendimi tanıtmadım. Ben Mayene Başı Berelain."

"Biliyorum. Bana Alyse diyebilirsin."

Diğer kadın, bunun sahte bir isim olduğunu biliyor, ama kabul ediyormuş gibi gülümsedi. Mayene Başı görgüsüz olmaktan çok uzaktı. Onun yerine oğlanla uğraşmak zorunda olması yazıktı; Aes Sedailerle dans edebileceğini sanan görgülü insanlar kolaylıkla kullanılabilirdi. Köylü insanlar cehaletleri yüzünden inatçı çıkarlardı. Ama adam şimdiye dek Aes

Sedailer hakkında *bir şeyler* öğrenmiş olmalıydı. Belki onu görmezden gelmek, Galina'nın kim ve ne olduğu konusunda düşünmesi için fırsat verirdi ona.

Şarabın tadı diline çiçek buketi gibi geldi. "Bu çok güzel," dedi içten bir minnetle. Haftalardır doğru düzgün bir şarap tatmamıştı. Therava Bilgelerin kendine reddettiği bir zevke izin vermezdi. Kadın Malden'de fıçılarca şarap bulduğunu bilse, ortalama şaraplar içmesine bile izin vermezdi. Ve aynı zamanda dövülürdü mutlaka.

"Kampta başka Aes Sedailer var, Alyse Sedai. Masuri Sokawa, Seonid Traighan ve benim danışmanım Annoura Larisen. Perrin'le işiniz bittiğinde onlarla görüşmek ister misiniz?"

Galina sahte bir kayıtsızlıkla başlığını çekip yüzünü gölgeledi ve düşünmek için şaraptan bir yudum daha aldı. Berelain'in burada olduğu düşünülünce, Annoura'nın varlığı anlaşılabilir bir şeydi, ama diğer ikisinin burada ne işi vardı? Siuan makamından indirildikten ve Elaida terfi ettirildikten sonra Kule'den kaçanlar arasındaydılar. Evet, hiçbiri Galina'nın Elaida adına al'Thor denen oğlanı kaçırma işine karıştığını bilmiyordu, ama yine de...

"Sanmıyorum," diye mırıldandı. "Onların işi kendilerine, benimki bana." Onların işinin ne olduğunu öğrenmek için çok şey verirdi, ama tanınma pahasına değil. Yenidendoğan Ejder'in dostları, bir Kızıl hakkında bazı... fikirlere... sahip olabilirdi. "Aybara'yı ikna etmeme yardım et, Berelain. Senin Kanatlı Askerlerin Shaidoların göndereceği güçlerle boy ölçüşemez. Yanında kaç Ghealdanlı olursa olsun fark etmez. Bir ordu bile fark etmez. Shaidolar sayıca çok üstün ve yanlarında Tek Güç'ü silah olarak kullanmaya hazır yüzlerce Bilge var. Nasıl yaptıklarını gördüm. Sen de ölebilirsin ve yakalansan bile, ben giderken Sevanna'yı seni de bırakmaya ikna edebileceğime söz veremem."

Berelain, binlerce Shaido ve yönlendirebilen yüzlerce Bilge hiç önemli değilmiş gibi kahkaha attı. "Ah, bizi bulacaklarından korkmayın. Onların kampı buradan üç, belki dört günlük at yolculuğu uzaklıkta. Arazi bulunduğumuz yerden biraz uzakta güçleşiyor."

Üç gün, belki dört. Galina ürperdi. İkiyle ikiyi daha önce toplamalıydı. Yarım saatte üç dört günlük mesafe aşmak. Güç'ün eril yarısıyla havada açılmış bir delikten geçerek. *Saidin*'e, ona dokunacak kadar yaklaşmıştı. Ama sesini sakin tuttu. "Yine de, onu saldırmamaya ikna etmeme yardım etmelisin. Onun için, karısı için, bu işe karışan herkes için felaket olur.

Bunun ötesinde, her ne yapıyorsam Kule için önemli. Sen her zaman Kule’nin güçlü destekçilerinden oldun.” Tek bir şehrin ve birkaç dönüm arazinin hükümdarına iltifat ediyordu, ama iltifat kudretliler kadar önemsiz olanları da yumuşatırdı.

“Perrin inatçıdır, Alyse Sedai. Fikrini değiştireceğinden kuşkuluyum. Bir kez karar verdi mi, fikrini değiştirmek zordur.” Bir sebepten genç kadın bir Aes Sedai’ye yakışacak kadar gizemli bir biçimde gülümsedi.

“Berelain, sohbetinizi daha sonra edebilir misiniz?” dedi Aybara sabırsızlıkla ve bu bir öneri değildi. Kalın parmağını kâğıda vurdu. “Alyse, şuna bir bakar mısın?” Bu da bir öneri değildi. Adam kim olduğunu düşünüyordu ki bir Aes Sedai’ye emir veriyordu?

Yine de, masaya yaklaşmak Galina’nın Neald’dan biraz uzaklaşmasını sağlıyordu. Onu dikkatle incelemekte olan diğer adama yaklaştırıyordu, ama adam masanın diğer yanındaydı. Zayıf bir engel, ama Galina Aybara’nın parmağının altındaki kâğıda bakarak o adamı görmezden gelebiliyordu. Kaşlarının kalkmasını önlemek güçtü. Bu kâğıt Malden kasabasını gösteriyordu. Hatta sekiz kilometre ötedeki gölden su getiren su kemerleri bile vardı. Aynı zamanda, şehri çevreleyen Shaido kampının kaba hatları da verilmişti. Asıl sürpriz, Shaidolar Malden’e vardığından beri gelen boyları gösteriyor gibi görünen işaretlerdi ve bu işaretlerin sayısı, Aybara’nın adamlarının kampı bir süredir gözlemekte olduğu anlamına geliyordu. Kabaca çizilmiş bir başka harita şehrin kendisini, detaylı olarak gösteriyordu.

“Görüyorum ki kamplarının ne kadar geniş olduğunu öğrenmişsiniz,” dedi. “Faile’i kurtarma umudu olmadığını biliyor olmalısınız. O adamlardan yüz tanesi olsa bile,” onlardan bahsetmek kolay değildi ve sesindeki horgörüyü tamamen gizleyemiyordu, “yeterli olmaz. O Bilgeler savaşacaktır. Yüzlercesi. Katliam olur, binlerce insan ölür, belki karın da aralarında. Sana söyledim, o ve Alliandre benim korumam altında. İşim bittiği zaman onları güvenli bir yere götüreceğim. Böyle söylediğimi duydun, yani Üç Yemin’e dayanarak doğru olduğunu biliyorsun. Beyaz Kule işlerine karışırsan Rand al’Thor ile bağlantının seni koruyacağını düşünme hatasına düşme. Evet, kim olduğunu biliyorum. Karının bana söylemeyeceğini mi sandın? O bana güveniyor ve onu güvende tutmak istiyorsan sen de bana güvenmelisin.”

Ahmak adam ona, sözcükleri bir kulağından girip öbüründen çıkmış gibi baktı. O gözler gerçekten huzursuz ediciydi. “Faile nerede uyuyor? O

ve onunla yakalanan herkes? Göster bana."

"Gösteremem," diye yanıt verdi kadın sakin sakin. "*Gai'shain*'ler iki gece art arda aynı yerde uyumuyor." Bu yalanla birlikte, Faile ve diğerlerini canlı bırakması için son şans da uçup gitti. Ah, onlara yardım ederek kendi kaçışını riske atmayı hiç düşünmemişti zaten, ama daha sonra bu, koşulların değişmesi ile açıklanabilirdi. Bununla beraber, onların da bir gün kaçması ve Galina'nın yalan söylediğini ortaya çıkarması olasılığını göze alamazdı.

"Onu kurtaracağım," diye hırladı Aybara, neredeyse Galina'nın duyamayacağı kadar alçak sesle. "Ne pahasına olursa olsun."

Galina hızla düşündü. Adamı vazgeçirmenin yolu yok gibiydi, ama belki geciktirebilirdi. En azından bunu yapmak *zorundaydı.* "En azından saldırını erteleyebilir misin? Birkaç gün, belki bir hafta içinde kendi işlerimi bitirebilirim." Nihai bir tarih Faile'in çabalarını arttırabilirdi. Erken davranmak tehlikeli olurdu; yerine getirilmeyen bir tehdit tüm gücünü kaybederdi ve kadının çubuğu zamanında alamaması şansı çok fazlaydı. Artık işi şansa kalmıştı. "Bunu yapabilirsem, karını ve diğerlerini kamptan çıkarabilirim ve boş yere ölmenize gerek kalmaz. Bir hafta."

Aybara can sıkıntısıyla yumruğunu masaya öyle şiddetli vurdu ki masa yerinde sıçradı. "Yalnızca birkaç gün," diye hırladı, "hatta belki bir hafta ya da daha fazla. Eğer..." Her ne söylemeyi düşünmüşse, vazgeçti. O tuhaf gözler Galina'nın yüzüne odaklandı. "Ama kaç gün olacağına söz veremem," diye devam etti. "Bana kalsa, hemen saldırırım. Aes Sedailerin Shaidolar için çevirdikleri entrikaların meyve vermesini bekleyeceğim diye Faile'in gerekenden bir gün fazla tutsak kalmasına izin vermem. Onun senin koruman altında olduğunu söylüyorsun, ama o cüppe içindeyken onu ne kadar koruyabilirsin ki? Kampta sarhoşluk işaretleri var. Nöbetçiler bile içiyor. Bilgeler de mi kendilerini içkiye verdiler?"

Ani konu değişimi Galina'nın gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. "Bilgeler yalnızca su içiyor, bu yüzden onları sarhoş bulacağını düşünme," dedi kuru kuru. Ve oldukça dürüst bir biçimde. Bilgelerin örnek davranışları bir işe yaradığından değil. Shaidolar arasında sarhoşluk yaygındı. Her baskında, bulunabilen bütün şaraplar kampa getiriliyordu. Düzinelerce küçük imbik, tahıldan yapılmış pis kokulu içkiler üretiyordu ve ne zaman Bilgeler bir imbiği yok etse, yerini iki tanesi alıyordu. Ama bunu Aybara'ya söylemek onu cesaretlendirirdi. "Diğerlerine gelince, daha önce de orduların yanında bulundum ve Shaidolar arasında gördüğümden daha fazla sarhoşluk gördüm. On binlercesi arasında yüz tanesi sarhoş olmuşsa, size ne

faydası olur? Gerçekten de, bana bir hafta vadedersen daha iyi olur. İki daha da iyi olur.”

Aybara’nın gözleri haritaya kaydı ve sağ elini yine yumruk yaptı, ama bu sefer sesinde öfke yoktu. “Shaidolar kasabaya sık sık giriyorlar mı?”

Galina şarap kadehini masaya bıraktı ve sırtını dikleştirdi. O sarı gözlerin bakışlarına karşılık vermek çaba gerektiriyordu, ama tereddüt etmeden baktı onlara. “Bence bana gereken saygıyı göstermenin zamanı geldi de geçti bile. Ben bir Aes Sedai’yim, hizmetkâr değil.”

“Shaidolar kasabaya sık sık giriyorlar mı?” diye tekrarladı Aybara, aynı sakin ses tonu ile. Galina’nın içindeki dişlerini gıcırdatmak geldi.

“Hayır,” diye terslendi. “Çalmaya değer her şeyi yağmaladılar. Değmeyen bazı şeyleri de.” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Havadaki deliklerden fırlayabilen adamları hatırlayana dek, onları söylemek güvenli olurmuş gibi gelmişti. “Hiç girmiyorlar demek istemiyorum. Çoğu gün, birkaç tanesi giriyor. Her gün, ikişerli üçerli gruplar halinde, yirmi otuz, bazen daha fazla Shaido oluyor kasabada.” Adamın kafası bunun ne anlama geleceğini anlayacak kadar çalışıyor muydu? Emin olmak en iyisiydi. “Hepsini birden tutsak alamazsınız. Kaçınılmaz olarak, bazıları kaçıp kamptakilere haber verir.”

Aybara başını sallamakla yetindi. “Faile’e gördüğünde ona de ki, sırtlarda sis gördüğü ve gündüz vakti kurtların uluduğunu duyduğunda o ve diğerleri şehrin kuzey ucunda, Leydi Cairen’in kalesine gitmeliler ve orada saklanmalılar. Ona, onu sevdiğimi söyle. Onu kurtarmaya geldiğimi söyle.”

Kurtlar mı? Kaçık mıydı bu adam? Kurtların gündüz vakti uluyacağından nasıl emin?.. Aniden o kurt gözleri Galina’ya dikildi ve Galina bilmek istediğinden emin hissetmemeye başladı.

“Ona söyleyeceğim,” diye yalan söyledi. Belki adam karısını kurtarmak için yalnızca kara ceketli adamları kullanmayı düşünüyordu. Ama öyleyse, neden bekliyordu? O sarı gözler, Galina’nın bilmeyi dilediği sırlar saklıyordu. Adam kiminle buluşmaya çalışıyordu? Sevanna olmadığı açıktı. Galina Işık’a şükredebilirdi, ama o aptallığı uzun zaman önce bırakmıştı. Kim Aybara’nın yanına hemen gelmeye hazırdı? Bir adamdan bahsedilmişti, ama bu, ordusu olan bir kral anlamına geliyor olabilirdi. Yoksa bizzat al’Thor mu gelecekti? Galina onu bir daha görmemek için dua ediyordu.

Verdiği söz genç adamda bir şeyleri gevşetmiş gibiydi. Yavaşça nefes verdi ve Galina’nın fark etmediği bir gerilim yüzünden kayboldu. “Demirci

yapbozlarının sorunu,” dedi yumuşak sesle, Malden’in hatlarını işaret ederek, “anahtar parçayı yerine koyabilmektir. Eh, bunu yaptım. Ya da yakında yapacağım.”

“Akşam yemeğine kalır mısınız?” diye sordu Berelain. “Yemek saati yaklaştı.”

Açık kapıdan gelen ışık soluyordu. Koyu renk yünlüler içinde, beyaz saçlarını ensesinde topuz yapmış ince bir hizmetkâr kadın içeri girdi ve lambaları yakmaya başladı.

“Bana en az bir hafta verir misin?” diye sordu Galina, ama Aybara başını iki yana salladı. “Bu durumda, her geçen saat önemli.” Gerekenden bir an bile fazla kalmayı hiç düşünmemişti, ama bir sonraki sözcükleri zorla telaffuz etmesi gerekti. “Adamlarından biri... beni kampın olabildiğince yakınına götürür mü?”

“Sen yap, Neald,” diye emretti Aybara. “Hem, en azından nazik olmaya çalış.” Bunu *o* söylüyordu!

Galina derin bir nefes aldı ve başlığını arkaya attı. “Bana vurmanı istiyorum. Tam buraya.” Yanağına dokundu. “Bereleyecek kadar sert olsun.”

Sonunda adamı etkileyen bir şey söylemişti. O sarı gözler irileşti ve adam ellerini güvene almak istermiş gibi, başparmaklarını kemerinin arkasına geçirdi. “Hayır,” dedi, kadının delirdiğini düşünüyormuş gibi.

Ghealdanlının ağzı açık kalmıştı. Hizmetkâr kadın, yanan mumu eteğine tehlikeli ölçüde yakın tutarak bakakalmıştı.

“Talep ediyorum,” dedi Galina sertçe. Therava’nın karşısında mümkün olduğunca gerçekçi görünmek zorundaydı. “Yap şunu!”

“Onun yapacağını sanmıyorum,” dedi Berelain, eteklerini toplayıp öne çıkarak. “Köylü âdetlerini bırakamadı. Bana izin verir misiniz?”

Galina sabırsızca başını salladı. Kadın büyük olasılıkla ikna edici bir bere bırakamayacaktı, ama yapacak başka şey yoktu... Aniden gözleri karardı ve yeniden görmeyi başardığında hafifçe sallanıyordu. Ağzına kan tadı geliyordu. Eli yanağına gitti ve Galina irkildi.

“Çok mu sert oldu?” diye sordu Berelain endişeyle.

“Hayır,” diye mırıldandı Galina, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışarak. Yönlendirmeyi başarabilse kadının kellesini koparırdı! Elbette, yönlendirebiliyor olsa, bütün bunların hiçbiri gerekli olmayacaktı. “Şimdi diğer yanağa. Biri de atımı getirsin.”

Murandyli ile birlikte ormanda at sürdü ve pek çok dev ağacın tuhaf bir biçimde biçilip devrilmiş olduğu bir yere vardılar. Galina için adamın havada açacağı deliği kullanmak güç olacaktı, ama adam dikey, gümüş mavi bir çizgi yaptığında, çizgi genişleyerek dik bir yamaca açıldığında, Hızlı'yı açıklıktan geçirirken lekeli *saidin* yoktu aklında. Therava'dan başka hiçbir şey yoktu.

Kampla arasında yalnızca bir sırt olduğunu fark ettiğinde uluyacaktı neredeyse. Batan güneşle çılgınca yarıştı. Ve kaybetti.

Ne yazık ki haklı çıktı. Therava bahane kabul etmedi. Berelere çok bozuldu. Kendisi Galina'nın yüzüne asla zarar vermiyordu. Ardından gelenler Galina'nın kâbusları ile boy ölçüşebilirdi. Ve çok daha uzun sürdü. Zaman zaman, gırtlağını paralarcasına haykırırken, çubuğu ele geçirme ihtiyacını unutuyordu. Ama buna tutundu. Çubuğu ele geçirir, Faile ve dostlarını öldürürse özgür olacaktı.

Egwene ağır ağır kendine geldi. Hâlâ uyuşuk olmasına rağmen gözlerini açmamayı akıl edebildi. Hâlâ baygınmış gibi yapmak çok kolaydı. Başı bir kadının omzuna yaslanmıştı ve istese de kaldıramazdı. Bir Aes Sedai'nin omzuna; kadının yeteneğini sezebiliyordu. Beyni yünle dolu gibiydi, düşünceleri ağır ve dağınıktı, kol ve bacakları uyuşmuştu. Irmakta sırılsıklam olmasına rağmen yün binici elbisesinin ve pelerininin kuru olduğunu fark etti. Eh, Güç'le bu kolaylıkla yapılabilirdi. Ama onun rahat etmesi için giysilerindeki suyu yönlendirerek giderdiklerini sanmıyordu. İki Aes Sedai'nin arasında sıkışmış, oturuyordu. Kadınlardan biri çiçek kokulu parfüm kullanmıştı. İkisi de birer ellerini kullanarak onu dik tutuyordu. Nasıl sallandıklarına ve döşeme taşları üzerindeki nal seslerine bakarak, bir yolcu arabasındaydılar. Egwene dikkatle gözlerini araladı.

Arabanın yan perdeleri geri çekilip bağlanmıştı, ama çürük çöp kokusu onları kapatmanın daha iyi olacağını düşündürdü. Çöp, hem de çürük! Tar Valon *nasıl* bu duruma gelebilirdi? Şehrin bu şekilde ihmal edilmesi bile tek başına Elaida'yı indirmek için yeterli sebepti. Pencerelerden içeri giren loş ay ışığında karşısında, arabanın arkasında oturan üç Aes Sedai'yi seçti. Yönlendirebiliyor olduklarını bilmiyor olsaydı bile, saçaklı şalları kesin olarak anlamasını sağlardı. Tar Valon'da, saçaklı şal takmak Aes Sedai olmayan bir kadın için nahoş sonuçlar yaratabilirdi. Tuhaf bir biçimde, soldaki Aes Sedai arabanın bir yanına, diğer ikisinden uzağa büzülmüş gibiydi. O ikisi tam olarak büzülüyor olmasa bile, üçüncü Aes Sedai'ye

temas etmekten kaçınırmış gibi, birbirlerine çok yakın oturuyorlardı. Çok tuhaf.

Aniden ona kalkan konulmamış olduğunu fark etti. Sersemlemiş olabilirdi, ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bu kadınlar onun gücünü, o onlarınkini hissedebiliyordu ve hiçbiri zayıf olmasa da, çabuk davranırsa beşini birden alt edebileceğini düşünüyordu. Gerçek Kaynak görüş alanının hemen kıyısında, onu çağıran engin bir güneş gibiydi. İlk soru şuydu: şu anda denemeye cesaret edebilir miydi? Başı bu durumdayken, düşünceleri diz boyu çamur içinde gezinirken, *saidar*'a kucak açabileceği bile kesin değildi. Başarsa da başarmasa da, denediği zaman anlayacaklardı. Önceden biraz kendine gelmesi en iyisi olacaktı. İkinci soru şuydu: daha ne kadar beklemeye cesaret edebilirdi? Sonsuza dek kalkansız bırakmazlardı onu. Denemek için, ayak parmaklarını sağlam deri ayakkabılarının içinde oynattı ve kolaylıkla hareket ettiklerini görünce sevindi. Kolları ve bacakları ağır ağır canlanıyor gibiydi. Sallanarak da olsa, başını kaldırabileceğini düşünüyordu. Ona her ne vermişlerse, etkisini yitiriyordu. Daha ne kadar beklemeliydi?

Arka sıranın ortasında oturan siyah saçlı Aes Sedai eğilip Egwene'in yaslandığı kadının kucağına düşmesine sebep olacak kadar sert bir tokat attığında olayların kontrolünü kaybetti. Eli kendiliğinden yanağına gitti. Baygın numarası yapmak buraya kadar.

"Buna hiç gerek yoktu, Katerine," dedi hırıltılı bir ses başının üzerinden, sesin sahibi doğrulmasına yardım ederken. Başını zar zor kaldırabildiğini gördü. Katerine. Bu, Katerine Alruddin olmalıydı. Bir Kızıl. Onu yakalayan kişilerin kimliğini öğrenmek önemli geliyordu, ama Katerine hakkında, ismi ve Ajahı dışında hiçbir şey bilmiyordu. Kucağına düştüğü Aes Sedai sarı saçlıydı, ama ayın gölgeler düşürdüğü yüzü yabancıydı. "Ona çok fazla çatalkök verdin bence," diye devam etti kadın.

Egwene'in içinden bir ürperti geçti. Demek ona içirdikleri şey buydu! Nynaeve'in o pis çay hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştı, ama düşünceleri hâlâ yavaştı. Ama gittikçe düzeliyor gibiydi. Nynaeve'in, çayın etkisini tamamen yitirmesi için zaman gerektiğini söylediğinden emindi.

"Ona tam olarak gereken dozu verdim, Felaana," diye yanıt verdi ona tokat atan Aes Sedai kuru kuru, "ve görebildiğin gibi, tam olarak gerektiği gibi etkisini yitiriyor. Kule'ye eriştiğimizde yürüyebilmesini istiyorum. Onu bir daha taşımaya niyetim yok," diye bitirdi, Egwene'in solunda oturan Aes Sedai'ye dik dik bakarak. O kadın başını önemsemezce iki yana salladı. Bu

Pritalle Nerbaijan’dı, çömezlere ya da Kabuledilmişlere ders vermemek için elinden geleni yapan ve ders vermeye zorlandığında bu işten hiç hoşlanmadığını saklamayan bir Sarı.

“Onu Harril’ime taşıtmak hiç uygun olmazdı,” dedi kadın soğuk soğuk. Aslında, buz gibi bir sesle. “Kendi adıma, eğer yürümeyi başarabilirse memnun olacağım, ama yürüyemese de önemli değil. Her durumda, onu başkalarına teslim etmeyi dört gözle bekliyorum. Sen onu bir daha taşımak istemiyorsan, Katerine, ben de gecenin yarısı boyunca hücrelerde başında nöbet tutmak istemiyorum.” Katerine başını önemsemezce arkaya attı.

Hücreler. Elbette, Kule bodrumunun ilk katındaki o küçük, karanlık odalardan birine atılacaktı. Elaida onu, haksız yere Amyrlin Makamı olduğunu iddia etmekle suçlayacaktı. Bunun cezası ölümdü. Tuhaf bir biçimde, bu Egwene’i korkutmadı. Belki çatalkökün etkisiydi. Romanda ya da Lelaine geri çekilir, Egwene öldükten sonra diğerinin Amyrlin yapılmasına izin verir miydi? Yoksa tüm isyan başarısızlığa uğrayana, Aes Sedailer sürüne sürüne Elaida’ya dönene kadar çekişmeye devam mı ederlerdi. Üzücü bir düşünce. İliklerine dek üzücü. Ama üzüntü hissedebiliyorsa, demek ki çatalkök duygularını bastırmıyordu, o zaman neden korkmuyordu? Büyük Yılan yüzüğünü yokladı. En azından yoklamaya çalıştı ve yerinde olmadığını fark etti. İçinde bembeyaz bir öfke parladı. Onu öldürebilirlerdi, ama Aes Sedai olduğunu inkâr edemezlerdi.

“Bana kim ihanet etti?” diye sordu ve sesinin serin ve sakin olduğunu fark ederek memnun oldu. “Tutsağınız olduğuma göre söyleseniz de olur.” Aes Sedailer, bir sesi olduğuna şaşırmış gibi bakakaldılar ona.

Katerine elini kaldırarak kayıtsızca eğildi. Sarı saçlı Felaana atılıp kadın tokat atamadan kolunu tutunca Kızıl’ın gözleri kısıldı.

“Kuşkusuz idam edilecek,” dedi kadın sertçe ve hırıltılı bir sesle, “ama o Kule sakinlerinden ve hiçbirimiz onu dövme hakkına sahip değiliz.”

“Elini üzerimden çek, Kahverengi,” diye hırladı Katerine ve şoke edici bir biçimde *saidar*’ın ışığına sarındı.

Bir anda arabada, Egwene dışındaki bütün kadınlar Güç parıltısına sarındılar. Birbirlerini, tıslayarak saldırmaya hazırlanan yabancı kediler gibi süzdüler. Hayır, herkes değil; Katerine ve onun yanında oturan daha uzun boylu Aes Sedai birbirlerine bakmadılar bile. Ama kalanlara dik dik bakıyorlardı. Işık aşkına, neler oluyordu? Karşılıklı düşmanlıkları o kadar yoğundu ki Egwene ekmek gibi dilimleyebilirdi onu.

Bir an sonra Felaana Katerine'in bileğini bıraktı ve arkasına yaslandı, ama kimse Kaynak'ı salıvermedi. Egwene aniden, kimsenin Kaynak'ı salıveren ilk kişi olmak istemediğinden şüphelendi. Solgun ay ışığı içinde hepsinin yüzü dingindi ama Kahverengi'nin elleri şalını kavramıştı ve Katerine'den uzağa çekilen Aes Sedai tekrar tekrar eteğini sıvazlıyordu.

"Bunun zamanı geldi, bence," dedi Katerine, bir kalkan örerek. "Senin... boşuna... bir şey denemeni istemeyiz." Gülümsemesi kötücüldü. Örgü üzerine yerleştiğinde Egwene içini çekmekle yetindi; zaten *saidar*'a kucak açabileceğinden kuşkuluydu ve Güç'le dolu beş kadın karşısında, başarısı en fazla birkaç saniye sürerdi. Ilımlı tepkisi Kızıl'ı hayal kırıklığına uğratmıştı sanki. "Bu senin dünyadaki son gecen olabilir," diye devam etti. "Elaida yarın seni yalıttırıp kelleni uçunsa hiç şaşmam."

"Hatta bu gece," diye ekledi sıska arkadaşı, başını sallayarak. "Bence Elaida senin sonunu görmeye can atıyordur." Katerine'in aksine, bu kadın yalnızca bir gerçeği ifade ediyordu, ama kuşkusuz o da Kızıllardandı. Ve diğer Aes Sedaileri, *onlardan* birinin bir şey deneyeceğinden kuşkulanırmış gibi izliyordu. Bu *çok* tuhaftı!

Egwene sakinliğini korudu ve iki kadının istediği tepkiyi vermedi. En azından Katerine'in istediği tepkiyi. Vakarını celladın baltasına dek korumaya kararlıydı. Amyrlin olarak iyi iş çıkarmış olsa da olmasa da, Amyrlin Makamı'na yakışır bir biçimde ölecekti.

İki Kızıl'dan uzağa büzülmüş olan kadın konuştu ve Arafel aksanlı sesi Egwene'in loş ay ışığında gördüğü o sert, dar yüze bir isim koymasını sağladı. Berisha Terakuni; kanunu en sert, bazen en haşin şekilde yorumlamakla ün kazanan bir Gri. Yorumları her zaman kanuna harfiyen uyardı, elbette, ama asla merhametli olmazdı. "Bu gece *ya da* yarın olmayacak, Barasine. Elaida Temsilcileri gecenin ortasında çağırmaya ve onlar da çağrıya yanıt vermeye razı olmadığı sürece. Bu mesele Yüksek Mahkeme gerektiriyor; birkaç dakikada, hatta saatte yapılamayacak bir şey ve Salon Elaida'yı memnun etmeyi kendisinin dilediğinden daha az istiyormuş gibi görünüyor ve buna şaşmamak gerekir. Kız yargılanacak, ama Salon kendi seçtiği bir zamanda toplanacak, bana göre."

"Salon Elaida çağırdığında gelecek ya da Elaida hepsine öyle cezalar verecek ki gelmediklerine pişman olacak," dedi Katerine alayla. "Kimi yakaladığımızı gördüklerinde Jala ile Merym'in nasıl dörtnala kaçtığına bakarak, Elaida haberi almıştır artık ve iddiaya girerim bu kız için, gerekirse Temsilcileri kendi elleriyle yataklarından çıkarır." Sesi aynı anda

hem kendi beğenmiş, hem keskin oldu. “Belki Af Makamı’na seni verir. Bu hoşuna gider miydi?”

Berisha şalını kollarında düzelterek kızgınlıkla diklendi. Bazı durumlarda, Af Makamı da savunduğu kişiyle aynı cezaya çarptırılıyordu. Belki bu suçlama bunu gerektiriyordu; Siuan’ın onun eğitimini tamamlamak için gösterdiği bütün çabalara rağmen Egwene bilmiyordu.

“Benim öğrenmek istediğim,” dedi Gri bir an sonra, yanında oturan kadını anlamlı anlamlı görmezden gelerek, “limanın zincirine ne yaptığın. Onu nasıl kırdın?”

“O zincir kırılamaz,” diye yanıt verdi Egwene. “Şimdiye dek onun *cuendillar* olduğunu anlamış olmalısınız. Güç bile onu kıramaz, ancak güçlendirebilir. Zinciri çıkarmak için liman duvarını yıkabilirseniz onu satabilirsiniz, herhalde. O kadar büyük bir *cuendillar* satın alabilecek kadar zengin birini bulabilirseniz. Ya da öyle bir şey isteyen birini.”

Bu sefer kimse Katerine’in tokadını durdurmaya çalışmadı. Üstelik tokat çok sertti. “Dilini tut!” diye payladı Kızıl.

Egwene tokatlana tokatlana sersemlemek istemiyorsa, iyi bir tavsiyeye benziyordu. Ağzına kan tadı gelmişti bile. Bu yüzden dilini tuttu ve ilerleyen arabaya sessizlik çöktü. Diğer kadınların hepsi *saidar*’la parlıyor, birbirlerini kuşkuyla süzüyorlardı. İnanılmaz bir şeydi! Elaida bu geceki iş için neden birbirinden nefret ettiği açık olan kadınlar seçmişti ki? Gücünü göstermek için mi? Sırf yapabildiği için mi? Fark etmez. Elaida onun bu gece yaşamasına izin verirse, en azından Siuan’a başına gelenleri haber verebilirdi –ve büyük olasılıkla Leane’in de başına gelenleri. Siuan’a, ihanete uğradıklarını bildirebilirlerdi. Ve Siuan’ın haini bulabilmesi için dua ederdi. İsyanın bozguna uğramaması için dua ederdi. Oracıkta küçük bir dua etti. Bu, diğerinden çok daha önemliydi.

Arabacı atları dizginlediğinde, Katerine ve Pritalle’nin ardından yardımsız çıkabilecek kadar kendine gelmişti, ama düşünceleri hâlâ biraz bulanıktı. Ayakta durabiliyordu, ama koşabilecek gücü olduğunu sanmıyordu. Kaçmaya çalışmak, birkaç adım sonra durdurulmak dışında bir işe yarayacağından değil. Bu yüzden siyah lakeli arabanın yanında sakin sakin durdu ve arabaya bağlanmış dört at gibi sabırla bekledi. Ne de olsa o da bağlı sayılırdı. Beyaz Kule tepelerinde yükseliyordu; gecenin içine doğru şahlanan kalın, beyaz bir kule. Pencerelerinin pek azı aydınlıktı, ama en tepedeki birkaç pencere, belki Elaida’nın kullandığı odalar ışıklıydı. Çok

tuhaftı. Egwene bir tutsaktı ve muhtemelen çok fazla yaşamayacaktı, ama yuvasına döndüğünü hissediyordu. Kule onu canlandırmıştı sanki.

Göğüslerinde Tar Valon Alevi taşıyan iki Kule üniformalı uşak arabanın arkasından inip basamakları açmışlardı. Şimdi durmuş, beyaz eldivenli ellerini inen kadınlara uzatıyorlardı, ama yalnızca Berisha onların yardımını kabul etti, Egwene'in tahminine göre o da, diğer kadınları süzerek arabadan inmesini mümkün kıldığı için. Barasine adamlara öyle bakışlar fırlattı ki biri işitilir bir biçimde yutkundu, diğerinin ise yüzü soldu. Diğerlerini izlemeye çalışmakla meşgul olan Felaana sinirle elini adamlara sallamakla yetindi. Burada bile, beşi de *saidar* tutuyordu.

Ana arka girişteydiler, taş korkuluklu mermer basamaklar, titrek bir ışık havuzu düşüren dört dev bronz lamba altında ikinci kattan iniyorlardı. Egwene merdivende tek bir çömezin, havadaki hafif serinliğe karşı beyaz pelerinine sarınarak merdivenin dibinde beklediğini görerek şaşırdı. Elaida'nın onu şahsen karşılamasını, dalkavuklarından bir grup eşliğinde Egwene'in yakalanması üzerine şişinmesini beklemişti biraz. Bekleyen çömezin Nicola Treehill çıkması onu daha da şaşırttı. Kaçak çömezi bulmayı umduğu son yer Beyaz Kule'nin kendisiydi.

Egwene arabadan indiğinde Nicola'nın gözlerinin nasıl irileştiğine bakarak, çömez ondan daha fazla şaşırmıştı, ama Aes Sedailerin karşısında düzgün, ama telaşlı bir diz kırma ile selam verdi. “Amyrlin diyor ki... diyor ki, o Çömezler Sorumlusu'na teslim edilecekmiş, Katerine Sedai. Silviana gerekli talimatları almış.”

“Demek ki bu gece en azından sopa yiyeceksin,” diye mırıldandı Katerine gülümseyerek. Egwene kadının ondan şahsen mi, yoksa temsil ettiği şeyden mi, yoksa basitçe herkesten mi nefret ettiğini merak etti. Sopa yemek. Yapılırken hiç görmemişti, ama tarifini duymuştu. Son derece acı verici bir şeye benziyordu. Katerine'in bakışlarına sakin sakin karşılık verdi ve bir anlığına kadının gülümsemesi soldu. Ona yine vurmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Aiellerin acıyla başa çıkmak için bir yolları vardı. Ona kucak açıyorlar, mücadele etmeden, hatta çığlıklarını tutmaya çalışmadan ona teslim oluyorlardı. Belki bu işe yarardı. Bilgeler her zaman, böylece acının insanı eline geçirmeden geçip gideceğini söylerdi.

“Elaida bu işi boş yere uzatmak istiyorsa, bu gece benim daha fazla rolüm olmayacak,” diye bildirdi Felaana, Nicola dahil gördüğü herkese kaşlarını çatarak. “Kız yalıtılıp idam edilecekse, bu yeterli olmalı.” Sarı

saçlı Aes Sedai eteklerini toplayarak Nicola'nın yanından geçip merdivenden yukarı fırladı. Koşa koşa! İçeride kaybolurken hâlâ *saidar*'ın parıltısıyla sarılıydı.

"Katılıyorum," dedi Pritalle serinkanlılıkla. "Harril, sanırım sen Kanmızrağı'nı ahıra götürürken ben de seninle yürüyeceğim." Yüksek, doru bir atı çekerek karanlıktan çıkmış olan esmer, tıknaz bir adam kadına eğildi. Taş yüzlü biriydi, Muhafızların renk değiştiren pelerini kıpırtısız durduğunda bedeninin büyük kısmını görünmez kılıyor, hareket ettiğinde rengârenk dalgalanıyordu. Adam ses çıkarmadan, ama arkasına bakarak, Pritalle'nin sırtını kollayarak kadının peşinden gecenin içine daldı. *Saidar* ışığı Pritalle'nin çevresinden de kaybolmadı. Burada, Egwene'in anlamadığı bir şeyler dönüyordu.

Nicola aniden eteklerini açarak daha derin diz kırdı ve sözcükler ağzından hızlı hızlı çıktı, "Kaçtığım için özür dilerim, Anne. Burada daha hızlı ilerlememe izin vereceklerini sandım. Areina ve ben düşündük ki..."

"Ona öyle deme!" diye bağırdı Katerine ve Hava'dan bir sopa çömezin poposuna öyle hızlı indi ki kız ciyaklayarak yerinde sıçradı. "Bu gece Amyrlin Makamı'na sen hizmet ediyorsan, çocuğum, onun yanına dön ve emirlerinin yerine getireceğini söylediğimi ilet. Şimdi, koş!"

Nicola Egwene'e son bir kez, çılgın bir bakış fırlattıktan sonra pelerinini ve eteklerini topladı ve basamakları öyle hızlı çıkmaya başladı ki iki kez sendeledi ve düşecek gibi oldu. Zavallı Nicola. Umutları kırılmış olmalıydı ve eğer Kule kızın yaşını öğrenmişse... Kule'ye kabul edilmek için yaşı hakkında yalan söylemiş olmalıydı; yalan söylemek, kızın sayısız kötü alışkanlığından biriydi. Egwene kızı aklından çıkardı. Nicola artık onun işi değildi.

"Çocuğu bu kadar korkutmak gereksizdi," dedi Berisha, şaşırtıcı bir şekilde. "Çömezlere rehberlik etmek gerekir, onları sopalamak değil." Kanun hakkındaki görüşlerinden ne kadar da farklıydı.

Katerine ve Barasine birlikte Gri'nin tepesine dikildiler ve dikkatle ona bakmaya başladılar. Artık yalnızca iki kediydiler, ama bir diğer kedi değil bir fare görüyorlardı sanki.

"Bizimle birlikte Silviana'nın yanına yalnız başına gelmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Katerine, dudakları son derece nahoş bir gülümseme ile kıvrılarak. "Biz ikimize karşı tek başına?"

İki uşak, başka yerde olmayı dileyen ve yeterince kıpırtısız dururlarsa fark edilmeyeceklerini uman adamlar gibi duruyorlardı ve heykeli

andırıyorlardı.
Berisha Egwene’den uzun değildi, ama sırtını dikleştirdi ve şalına sarındı. “Kule’de tehditler özellikle yasaklanmıştır...”
“Barasine seni tehdit mi etti?” diye sözünü kesti Katerine yumuşak sesle. İçine keskin çelik saklanmış bir yumuşaklıkla. “Yalnızca, korkuyor musun diye sordu. Korkmalı mısın?”
Berisha huzursuzluk içinde dudaklarını yaladı. Yüzü kansızdı ve gözleri, görmek istemediği şeyler görüyormuş gibi, irileştikçe irileşiyordu. “Ben... sanırım Kule arazisinde bir yürüyüşe çıkacağım,” dedi sonunda, boğuk bir sesle ve gözlerini iki Kızıl’dan ayırmadan yan yan uzaklaştı. Katerine küçük, tatmin dolu bir kahkaha attı.
Bu kesinlikle delilikti! Birbirlerinden ayak tırnaklarına dek nefret eden Aes Sedailer bile bu şekilde davranmazdı. Korkuya Berisha kadar kolay teslim olmuş hiçbir kadın Aes Sedai olamazdı zaten. Kule’de yanlış bir şeyler vardı. Çok yanlış.
“Getir onu,” dedi Katerine, basamakları tırmanmaya başlayarak.
Barasine sonunda *saidar*’ı bıraktı, Egwene’in kolunu sıkı sıkı yakaladı ve izledi. Bölünmüş eteklerini toplayıp çabalamadan takip etmek dışında seçeneği yoktu. Ama morali tuhaf bir biçimde düzelmişti.
Kule’ye girmek gerçekten de eve dönmek gibiydi. Frizler ve duvar halıları ile süslü beyaz duvarlar, parlak renkli yer seramikleri annesinin mutfağı kadar aşina geliyordu. Bir açıdan daha fazla; annesinin mutfağını görmeyeli daha uzun süre olmuştu. Her nefesle yuvasından güç alıyordu. Ama bir tuhaflık da vardı. Ayaklı şamdanların hepsi yakılmıştı ve saat o kadar geç olmasa gerekti, ama kimseyi görmedi. Gecenin bir yarısında bile, *her zaman* koridorlarda süzülen Aes Sedailer olurdu. Egwene bunu çok iyi hatırlıyordu, geç saatlerde bir iş peşinde koşturan Aes Sedailer görmüş, asla onlar kadar zarif, onlar kadar azametli olamamaktan korkmuştu. Aes Sedailer kendi programlarına göre yaşardı ve bazı Kahverengiler gündüz uyanık olmaktan bile hoşlanmazdı. Gece çalışırken dikkatleri daha az dağılır, okumaları daha az kesintiye uğrardı. Ama kimse yoktu. Üçü dışında boş olan koridorlarda yürürlerken ne Katerine, ne de Barasine yorum yaptı.
Duvardaki bir oyuğa oturtulmuş beyaz taştan merdivene ulaştıklarında, sonunda aşağıdan gelen bir başka Aes Sedai ile karşılaştılar. Kırmızı çizgili binici elbisesi giymiş tombul bir kadındı. Gülümsemeye hazır görünen bir ağzı vardı ve uzun kırmızı ipek saçaklı şalını kollarına dolamıştı. Katerine ve diğerleri de, rıhtımlarda kimliklerini ilan etmek için şallarını takabilirdi –

Tar Valon’da kimse saçaklı şal takmış bir kadını rahatsız etmeye cesaret edemezdi ve çoğu, özellikle de erkekler, ellerinden geliyorsa uzak dururlardı– ama burada şal takmak niyeydi?

Egwene’i görünce yeni gelen kadının parlak mavi gözlerinin üzerindeki kalın, siyah kaşlar kalktı. Kadın yumruklarını geniş kalçasına dayadı ve şalının dirseklerine kaymasına izin verdi. Egwene bu kadını daha önce gördüğünü sanmıyordu, ama görünüşe göre kadın onu tanıyordu. “Niye, bu al’Vere denen kız. Kuzeylimanı’na *onu* mu göndermişler? Bu geceki iş yüzünden Elaida sana gününü gösterecek; evet, gösterecek. Ama şuna bir bak. Nasıl durduğuna bir bak. Sanırsın, siz ikiniz onun maiyeti. Kızın ağlayacağını ve merhamet dileneceğini sanırdım.”

“İçtiği çay duyularını uyuşturmuş olmalı,” diye mırıldandı Katerine, yan yan Egwene bakıp kaşlarını çatarak. “Durumunun farkında değil gibi görünüyor.” Egwene’in kolunu tutmaya devam eden Barasine onu şiddetle sarstı, ama Egwene hafifçe sendeledikten sonra dengesini kurdu ve ifadesiz bir yüzle uzun boylu kadının dik bakışlarını görmezden geldi.

“Şoktan,” dedi tombul Kızıl, başını sallayarak. Sesi tam olarak duygudaş çıkmıyordu, ama Katerine’den sonra öyle geliyordu. “Bunu daha önce de gördüm.”

“Güneylimanı’nda işler nasıl gitti?” diye sordu Barasine.

“Sizinki kadar iyi değil, anlaşılan. Yalnızca iki kişi olduğumuz için herkes çitin altında kısılı kalmış domuz yavruları gibi ciyaklarken, yakalamaya çalıştığımız kişiyi korkutup kaçıracağımızdan korktum. Birbiri ile konuşan iki kişi *olduğu* için şanslıyız. Bu halimizle bile, yakaladığımız kişi bir yabani çıktı. Hem de liman zincirinin yarısını *cuendillar*’a çevirmeden önce yakalayamadık. Bir ödül yakalamışız gibi dörtnala geri dönerken araba atlarını çatlatacaktık neredeyse. Zanica ısrar etti. Hatta arabacının yerine bir Muhafız koydu.”

“Bir yabani,” dedi Katerine horgörüyle.

“Yalnızca yarısını mı?” Barasine’in sesinde açık bir rahatlama vardı. “O zaman Güneylimanı tıkanmış değil.”

Duyduklarını anlamını sonunda kavradığında Melare’nin kaşları yine kalktı. “Sabaha daha açık göreceğiz,” dedi yavaşça, “demir olarak kalan yarısını indirdiklerinde. Kalan yarısı, eh, *cuendillar*’dan bir çubuk gibi kaskatı duruyor. Kendi adıma, ancak küçük teknelerin geçebileceğini düşünüyorum.” Şaşkın bir ifade ile başını iki yana salladı. “Ama tuhaf bir şey vardı. Tuhaftan da öte. Başta yabaniyi bulamadık. Yönlendirdiğini

hissedemiyorduk. Çevresinde parıltı yoktu ve örgülerini göremiyorduk. Zincir beyaza dönmeye başladı. Arebis'in Muhafızı kayığı görmese, kız işini bitirip kaçabilirdi."

"Akıllı Leane," diye mırıldandı Egwene. Bir anlığına gözlerini sıkı sıkı yumdu. Leane her şeyi önceden, liman görüş alanına girmeden hazırlamıştı; bütün örgüleri içe almış, yeteneğini maskelemişti. Kendisi de o kadar akıllıca davransa rahatça kaçabilirdi. Ama diğer yandan, geriye dönüp baktığınızda her zaman daha ileriyi görebilirdiniz.

"Kadının verdiği isim buydu," dedi Melare kaşlarını çatarak. Kadının siyah tırtıllara benzeyen kaşları yüzüne gerçekten *çok* anlam veriyordu. "Leane Sharif. *Yeşil* Ajah'tan. İki *çok* aptalca yalan. Desala kadını aşağıda tepeden tırnağa kamçılıyor, ama kadın fikir değiştirmedi. Bir nefes almak için yukarı çıktım. Böyle bir şey için bile olsa, kamçı kullanılmasından hiç hoşlanmam. Kadının bu numarasını biliyor musun, çocuğum? Örgülerini nasıl saklayacağını?"

Ah, Işık! Leane'i Aes Sedai'ymiş gibi davranan bir yabani sanmışlardı. "O gerçeği söylüyor. Yalıtılması yüzünden yaşı belirsiz görünüşünü kaybetti ve daha genç görünüyor. Nynaeve al'Meara ona Şifa verdi ve artık Mavi Ajah'tan olmadığına göre, yeni bir Ajah seçti. Ona, yanıtını ancak Leane Sharif'in bilebileceği sorular sorun..." Hava'dan bir top ağzına tıkandığında, çenelerini gıcırdayana dek açılmaya zorladığında sözü kesildi.

"Bu saçmalığı dinlemek zorunda değiliz," diye hırladı Katerine.

Ama Melare Egwene'in gözlerine baktı. "Kulağa mantıksız geliyor gerçekten de," dedi bir an sonra, "ama, 'Adın nedir?' dışında birkaç soru daha sormamızın bir zararı olmaz herhalde. En kötü durumda, kadının verdiği yanıtların tekdüzeliğini giderir. Onu da hücrelere götürelim mi, Katerine? Desala'yı diğeri ile çok uzun süre yalnız bırakmayı göze alamam. Yabanilerden tiksiniyor. Aes Sedai olduğunu iddia eden kadınlardansa düpedüz nefret ediyor."

"Henüz hücrelere gitmiyor," diye yanıt verdi, Katerine. "Elaida onun Silviana'ya götürülmesini istiyor."

"Eh, numarayı bu çocuktan ya da diğerinden öğrenebildiğim sürece." Melare şalını omuzlarına kaldırdı, derin bir nefes aldı ve yapmaya can atmadığı bir işe giden bir kadın gibi merdivenden indi. Ama Egwene'e, Leane için umut vermişti. Leane artık "diğeri"ydi, "yabani" değil.

Katerine sessizlik içinde, hızlı hızlı yürüyerek koridorda yola koyuldu, ama Barasine Egwene'i diğer Kızıl'm peşinden yürümesi için önüne ittirdi.

Bir yandan da kendi kendine, bir Temsilci'nin bir yabaniden ya da korkunç yalanlar söyleyebilen zıpçıktı bir Kabuledilmiş'ten bir şey öğrenebileceğini düşünmesinin ne kadar saçma olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Ağzınız açılabildiğince açıkken ve uzun bacaklı bir kadın tarafından ittirile ittirile götürülürken vakarınızdan kalanları korumak, en hafif tabiriyle zordu, ama Egwene elinden geleni yaptı. Aslında, bu konuda düşünmedi bile. Melare ona düşünecek çok şey vermişti. Melare, arabadaki Aes Sedailerin davranışlarına yeni gözlemler eklemişti. Egwene'in düşündüğü anlama gelmesi imkânsızdı, ama öyleymiş gibiydi...

Kısa süre sonra mavi beyaz yer seramikleri kırmızı yeşil oldu ve iki duvar halısının arasındaki işaretsiz tahta kapıya geldiler. Duvar halılarına dokunan çiçekli ağaçlar ve büyük gagalı kuşlar o kadar renkliydiler ki gerçek olmaları imkânsız görünüyordu. Kapı işaretsizdi, ama cilayla parlıyordu ve Kule'ye katılan herkes tarafından bilinirdi. Katerine, neredeyse çekingen bir tavırla kapıyı çaldı ve güçlü bir ses içeriden, "Gel," diye seslendiğinde önce derin bir nefes aldı, sonra kapıyı açtı. Çömezlik ya da Kabuledilmişlik zamanlarına dair, burayla ilgili kötü anıları mı vardı, yoksa tereddüt etmesine sebep olan orada onları bekleyen kadın mıydı?

Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odası tam olarak Egwene'in hatırladığı gibiydi; sade ve sağlam mobilyalarla döşenmiş küçük, koyu renk panelli bir oda. Kapının yanındaki dar masa tuhaf oymalarla süslenmişti ve bir duvardaki oymalı çerçeveli aynada yaldız parçaları ışıldıyordu, ama başka hiçbir şey süslü değildi. Ayaklı şamdanlar ve yazı masasının üzerindeki iki lamba süssüz pirinçtendi, ama altı farklı desende yapılmışlardı. Genelde Amyrlin değiştiğinde Çömezler Sorumlusu da değişirdi, ama Egwene, bu odaya iki yüz sene önce çömez olarak gelmiş bir kadının her sopayı, hatta her şeyi hatırlayacağı üzerine iddiaya girebilirdi.

İçeri girdiklerinde şimdiki Çömezler Sorumlusu –en azından Kule'deki– ayaktaydı. Neredeyse Barasine kadar uzun boylu, siyah saçlarını ensesinde topuz yapmış, köşeli ve kararlı bir çeneye sahip bir kadındı. Silviana Brehon'da saçmalık kabul etmeyen bir hava vardı. Kadın Kızıllardandı ve kömür rengi eteğinde ince kırmızı çizgiler vardı, ama şalını yazı masasının arkasındaki sandalyenin sırtına bırakmıştı. Ama iri gözleri huzursuz ediciydi. Bir bakışta Egwene ile ilgili her şeyi öğrenmiş gibiydi. Sanki kafasından geçen bütün düşünceleri biliyordu, ama aynı zamanda yarın düşüneceklerini de biliyordu.

“Onu benimle bırakın ve dışarıda bekleyin,” dedi Silviana alçak, sert bir sesle.

“Onu bırakalım mı?” dedi Katerine inanamayarak.

“Sözlerimin hangisini anlamadın, Katerine? Tekrarlamam mı lazım?”

Görünüşe göre, tekrarlaması gerekmiyordu. Katerine kızardı, ama daha fazla konuşmadı. Silviana *saidar* parıltısına sarındı ve kalkanı rahatça kendi üzerine aldı, Egwene’in Güç’e sarınmasına izin verecek bir açıklık bile bırakmadı. Egwene artık Güç’e sarınabileceğinden emindi. Yalnız, Silviana hiç zayıf sayılmazdı; kadının kalkanını kırması imkânsızdı. Hava’dan tıkaç da kayboldu ve Egwene kemer kesesindeki mendili çıkarıp sakin sakin çenesini silmekle yetindi. Kese aranmıştı –mendili her zaman her şeyin üzerinde tutardı, en altta değil– ama yüzüğü dışında alınan bir şey olup olmadığını öğrenmek için beklemesi gerekecekti. Her durumda, bir tutsağın işine yarayacak çok şey yoktu. Bir tarak, bir paket iğne, küçük makaslar ve o tür ıvır zıvırlar. Amyrlin’in etolü. Sopa yerken nasıl vakarını koruyacağını düşünemiyordu, ama o gelecekteydi; şimdi şu anı yaşıyordu.

İki Kızıl kapıyı arkalarından kapatana dek Silviana kollarını göğsünde kavuşturarak onu inceledi. “En azından isteri krizi geçirmiyorsun,” dedi sonunda. “Bu işleri kolaylaştırıyor, ama neden isteri krizine kapılmadın?”

“Bir işe yarar mıydı?” diye yanıt verdi Egwene, mendili kesesine koyarak. “Ne işime yaracağını göremiyorum.”

Silviana yazı masasına gitti ve oradaki bir kâğıdı okuyarak, zaman zaman başını kaldırıp Egwene’e bakarak durdu. Yüzündeki ifade kusursuz bir Aes Sedai dinginliği maskesiydi ve okunamazdı. Egwene ellerini bel hizasında kavuşturarak sabırla bekledi. Sayfa baş aşağı olmasına rağmen Elaida’nın belirgin el yazısını seçebiliyordu, ama ne dediğini okuyamıyordu. Kadın onun beklerken sabırsızlanacağını düşünmemeliydi. Şu anda elinde kalan birkaç silahtan biri sabırdı.

“Öyle görünüyor ki Amyrlin bir süredir sana ne yapacağını düşünüp duruyormuş,” dedi Silviana sonunda. Egwene’in kıpırdamaya, ellerini kenetlemeye başlayacağını beklemişse de, hayal kırıklığı işareti vermedi. “Çok eksiksiz bir plan hazırlamış. Kule’nin seni kaybetmesini istemiyor. Ben de öyle. Elaida senin diğerleri tarafından kandırılıp kullanıldığına ve yaptıklarından sorumlu tutulmaman gerektiğine karar vermiş. Yani Amyrlin olduğunu iddia etmekle suçlanmayacaksın. İsmini Kabuledilmiş defterinden sildirdi ve yine çömez defterine kaydettirdi. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye dek görülmemiş şey olmasına rağmen bu karara katılıyorum.

Güç'teki yeteneğin ne olursa olsun, çömez olarak öğrenmiş olman gereken hemen her şeyi kaçırdın. Ama yine testten geçmekten korkmana gerek yok. *Bu* deneyimi kimseye iki kez dayatmazdım."

"Ben Amyrlin Makamlığına terfi ettiğim için Aes Sedai'yim," diye yanıt verdi Egwene sakin sakin. Ölümüne yol açabilecekken bir unvan üzerinde hak iddia etmek uygunsuz kaçıyordu. Boyun eğmesi, idamı kadar keskin bir darbe indirirdi isyan hareketine. Belki daha keskin. Yine çömez olmak? Gülünçtü! "Dilersen kanundaki ilgili pasajları ezberden tekrarlayabilirim."

Silviana tek kaşını kaldırdı ve oturup büyük, deri ciltli bir defter açtı. Ceza defteri. Kalemini sade camdan mürekkep şişesine batırdı ve bir not aldı. "Bana yapacağın ilk ziyareti kazandın bile. Seni hemen dizime yatırmak yerine, düşünmek için bir gece veriyorum. Umalım ki tefekkürün sağlıklı bir etkisi olsun."

"Dayak atarak kimliğimi inkâr etmemi sağlayabileceğini mi düşünüyorsun?" Egwene sesindeki inanmazlığı gizlemekte zorlandı. Başardığından emin değildi.

"Dayak vardır, bir de dayak vardır," diye yanıt verdi diğer kadın. Kalemin ucunu bir parça kâğıda sildi, kalemi cam kalemliğine yerleştirdi ve Egwene'i inceledi. "Sen Çömezler Sorumlusu olarak Sheriam Bayanar'a alışmışsın." Silviana başını küçük görürcesine iki yana salladı. "Onun tuttuğu ceza defterini taradım. Kızların yaptıklarının yanına kalmasına çok sık izin vermiş ve sevdiği kızlara çok yumuşak davranmış. Sonuç olarak, gerekenden çok daha sık ceza vermesi gerekmiş. Ben bir ay içinde, Sheriam'ın verdiği cezaların yalnızca üçte birini kaydediyorum, çünkü cezalandırdığım herkesin buradan, her şeyden önce, bir daha bana gönderilmemeyi dileyerek çıkmasını sağlıyorum."

"Ne yaparsan yap, kimliğimi inkâr ettiremeyeceksin bana," dedi Egwene kararlılıkla. "Bunun işe yaramasını sağlayabileceğini nasıl düşünebilirsin ki? Derslere kalkan konulmuş halde, eşlikçilerle birlikte mi gireceğim?"

Silviana arkasına, şalına yaslandı ve ellerini masanın kenarına koydu. "Becerebildiğince uzun süre direnmeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Yapmam gereken şeyi yapacağım."

"Ben de benim yapmam gereken şeyi yapacağım. Gün boyunca sana kalkan konmayacak. Ama her saat başı, açık çatalkök çayı verilecek." Otun adını söylerken Silviana'nın ağzı çarpıldı. Elaida'nın notlarını içeren kâğıdı

okuyacakmış gibi kaldırdı, sonra masanın üzerine bıraktı ve parmaklarına zehirli bir şey yapılmış gibi ovaladı onları. “O şeyden hoşlanmıyorum. Doğrudan Aes Sedailere yönelik gibi görünüyor. Yönlendiremeyen biri bir Aes Sedai’nin bayılmasına yol açan miktarın beş katını içiyor ve başı bile dönmüyor. İğrenç bir çay. Ama faydalı, görünüşe göre. Belki şu Asha’manlar üzerinde kullanılabilir. Çay senin başını döndürmeyecek, ama sorun yaratacak kadar yönlendiremeyeceksin. Çok az yönlendirebileceksin. İçmeyi reddedersen, boğazından aşağı dökülecek. Yaya olarak kaçmayasın diye başında nöbet de tutulacak. Geceleri sana kalkan konulacak, çünkü uyumanı sağlayacak kadar çatalkök verilirse ertesi günü mide kramplarından iki büklüm geçirirsin.

“Sen bir çömezsin Egwene ve çömez *olacaksın.* Siuan Sanche ne tür emirler vermiş olursa olsun pek çok Aes Sedai seni hâlâ kaçak olarak görüyor ve diğerleri kuşkusuz Elaida’nın kelleni uçurtmamasının yanlış olduğunu düşünüyor. Her hatanı, her kusurunu izleyecekler. Şu anda, daha dayak yemeden, sopa yeme fikrine gülebilirsin, ama her gün beş, altı, yedi kez bana gönderildikten sonra? Fikrini değiştirmen ne kadar sürecek, göreceğiz.”

Egwene küçük bir kahkaha atarak kendi kendini şaşırttı ve Silviana’nın kaşları kalktı. Eli, kaleme uzanacakmış gibi seğirdi.

“Gülünç bir şey mi söyledim, çocuğum?”

“Kesinlikle hayır,” diye yanıt verdi Egwene dürüstlükle. Aklına, Aiellerin yaptığı gibi acıya kucak açarak onunla başa çıkabileceği gelmişti. İşe yaracağını umuyordu, ama vakarını koruma umudu böylece uçup gidiyordu. En azından cezasını çekerken. Geri kalan zamanlarda, ancak elinden geleni yapabilirdi.

Silviana kalemine baktı, ama sonunda ona dokunmadan ayağa kalktı. “O zaman seninle işim bitti. Bu gecelik. Bununla birlikte, seni kahvaltıdan önce göreceğim. Benimle gel.”

Egwene’in takip edeceğinden emin bir biçimde kapıya yöneldi ve Egwene de takip etti. Diğer kadına fiziksel olarak saldırmak, deftere yeni bir kayıt yapılmasını sağlamaktan başka işe yaramazdı. Çatalkök. Eh, bir şekilde o çayın etkilerinden kaçınmak için bir yol bulacaktı. Değilse... Bunu düşünmeyi reddetti.

Katerine ve Barasine Elaida’nın Egwene hakkındaki planlarını duyduğunda en hafif tabiriyle şaşırdılar ve o uyurken başında nöbet tutacaklarını ve ona kalkan koyacaklarını öğrendiklerinde hiç memnun

olmadılar, ama Silviana bir iki saat sonra başka Aes Sedailerin gelmesini ayarlayacağını söyledi.

“Neden ikimiz birden?” diye sordu Katerine ve bu Barasine’den alaylı bir bakış kazandı. Bir kişi gönderilecek olsa, bu kesinlikle Katerine olmazdı, çünkü o daha yüksek düzeyliydi.

“Her şeyden önce, ben öyle dediğim için.” Silviana diğer iki Kızıl başlarını sallayarak onaylayana dek bekledi. İki kadın açık gönülsüzlükle baş salladılar, ama Silviana’yı fazla bekletmediler de. Silviana koridora çıkarken şalını takmamıştı ve tuhaf bir biçimde, yersiz görünen oydu. “Ve ikinci olarak, çünkü bu çocuğun zorlu olduğunu düşünüyorum. Onun uyanıkken ve uyurken dikkatle izlenmesini istiyorum. Yüzüğü hanginizde?”

Bir an sonra Barasine altın halkayı kemer kesesinden çıkardı. Bir yandan da mırıldanıyordu, “Andaç olarak saklamak istemiştim yalnızca. Asilerin hizaya getirildiğine dair. Artık onların işi bitti, kuşkusuz.” Andaç? Yaptığı şey hırsızlıktı!

Egwene yüzüğe uzandı, ama oraya ilk önce Silviana’nın eli vardı ve yüzük onun kesesine gitti. “Sen onu bir kez daha takma hakkını elde edene dek bu bende kalacak, çocuğum. Şimdi onu çömez kısmına götürün ve yerleştirin. Şimdiye dek bir oda hazırlanmış olmalı.”

Katerine kalkanı üzerine aldı ve Barasine yine Egwene’in koluna uzandı, ama Egwene elini Silviana’ya uzattı. “Dur. Sana söylemem gereken bir şey var.” Bu ona acı veriyordu. Dilediğinden çok daha fazlasını açıklamak çok kolay olurdu. Ama yapmak zorundaydı. “Düşgörme Yetisine sahibim. Gerçek düşleri ayırt etmeyi ve bazılarını yorumlamayı öğrendim. Düşümde beyaz alevle yanan camdan bir lamba gördüm. Sisten iki kuzgun çıktı, lambaya çarptılar ve uçmaya devam ettiler. Lamba sallandı, birkaç alev yağ damlası saçtı. O damlaların bazıları havada yanıp tükendi, diğerleri çevreye saçıldı ve lamba hâlâ düşmek üzereymiş gibi sallanıyordu. Bu Seanchanların Beyaz Kule’ye saldıracağı ve büyük zarara yol açacağı anlamına geliyor.”

Barasine burnunu çekti. Katerine küçümsemeyle hıhladı.

“Bir Düşgören,” dedi Silviana ifadesiz bir sesle. “İddianı destekleyebilecek herhangi biri var mı? Ve eğer varsa bile, düşünün Seanchanlar anlamına geldiğinden nasıl emin olabilirsin? Bana kalırsa kuzgunlar Gölge’yi ifade eder.”

“Ben bir Düşgörenim ve Düşgörenler biliyorsa biliyor demektir. Gölge değil. Seanchanlar. Yapabildiğim şeyi kimin bildiğine gelince...” Egwene

omuzlarını silkti. “Ulaşabileceğiniz tek kişi, şu anda aşağıda, hücrede tutulan Leane Sharif.” Bilgeleri işe karıştırmanın yolunu göremiyordu, çok fazla şey anlatmadan değil.

“O kadın bir yabani...” diye başladı Katerine öfkeyle, ama Silviana elini buyurgan bir tavırla kaldırınca ağzını kapattı.

Çömezler Sorumlusu Egwene’i dikkatle inceledi. Yüzü hâlâ okunması imkânsız bir sükûnet maskesiydi. “Söylediğin şey olduğuna gerçekten inanıyorsun,” dedi sonunda. “Umarım Düşgörme yeteneğin genç Nicola’nın Kehaneti kadar çok sorun yaratmaz. Eğer gerçekten Düşgörensen. Eh, uyarını ileteceğim. Seanchanların bize burada, Tar Valon’da nasıl saldırabileceğini bilemiyorum, ama dikkatli olmanın zararı dokunmaz. Aşağıda tutulan bu kadını da sorgulayacağım. Dikkatle. Ve eğer hikâyeni destekleyemezse, o zaman yarın sabah bana yapacağın ziyaret senin için daha da unutulmaz olacak.” Elini Katerine’e doğru salladı. “Bana yeni bir ceza sebebi vermeden ve bu gece beni uykusuz bırakmadan götür onu.”

Bu sefer Katerine de Barasine kadar çok mırıldanıyordu. Ama ikisi de Silviana’nın işitemeyeceği bir yere gelene kadar beklediler. O kadın amansız bir rakip olacaktı. Egwene acıya kucak açmanın Bilgelerin iddia ettiği kadar iyi işe yarayacağını umdu. Aksi halde... Aksi halde bu konuda düşünmeye dayanamıyordu.

İnce, gri saçlı bir hizmetkâr kadın hazırladığı odanın yolunu tarif etti ve iki Kızıl’a kısaca diz kırdıktan sonra hızla uzaklaştı. Oda çömezler kısmının üçüncü katındaydı. Kadın Egwene’e bakmamıştı bile. Bir çömez daha, onun için neydi ki? Egwene’in çenesi gerildi. İnsanların onu sıradan bir çömez gibi görmemesini sağlayacaktı.

“Yüzüne bak,” dedi Barasine. “Sanırım sonunda anlıyor.”

“Ben kimsem oyum,” diye yanıt verdi Egwene sakin sakin. Barasine onu küçülmeye başlamış şişman ayın ışığıyla aydınlanan, bir boşluğun çevresinde döne döne yükselen korkuluklu balkonlara doğru ittirdi. İşitilebilen tek ses, içini çekercesine esen bir rüzgârın sesiydi. Her şey o kadar huzurlu görünüyordu ki. Hiçbir kapının altında ışık yoktu. Şimdiye dek, geç saatlerde işleri ve görevleri olanlar dışında, bütün çömezler uyumuş olmalıydı. Onlar için huzurluydu. Ama Egwene için değil.

Minik, penceresiz oda, Kule’ye ilk geldiğinde kaldığı oda olabilirdi pekâlâ. Duvarın dibinde dar bir yatağı, küçük tuğla şöminede yanan küçük bir ateş vardı. Küçük masanın üzerindeki lamba yakılmıştı, ama masa tablasından başka pek az şeyi aydınlatıyordu ve yağ bozulmuş olmalıydı,

çünkü hafif, nahoş bir koku yayıyordu. Bir lavabo sehpası ve üç bacaklı tabure mobilyaları tamamlıyordu. Katerine hemen tabureye çöktü ve bir tahta oturmuşçasına eteklerini düzeltmeye başladı. Oturacak yer olmadığını fark eden Barasine kollarını göğsünde kavuşturdu ve Egwene'e kaşlarını çattı.

Oda üç kadın için oldukça dardı, ama Egwene diğer ikisi yokmuş gibi davranarak yatmaya hazırlandı; pelerinini, kemerimi ve elbisesini kaba sıvalı beyaz duvardaki üç çengele astı. Düğmelerini çözerken yardım istemedi. Düzgünce rulo yaptığı çoraplarını ayakkabılarının üzerine koyduğunda, Barasine bağdaş kurup yere oturmuştu ve kemer kesesinden çıkarmış olması gereken küçük, deri ciltli bir kitabı okumaya dalmıştı. Katerine, onun kapıya koşmaya çalışacağını beklermiş gibi, gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu.

Egwene iç etekliği içinde hafif, yünlü battaniyenin altına girdi ve başını küçük yastığa koydu –kaz tüyü değildi, orası kesindi– ve uykuya dalmasına yardımcı olacak egzersizlerini yaparak bedenini parça parça gevşetti. Bunu o kadar sık yapmıştı ki başlar başlamaz uykuya daldı...

...ve biçimsizce, uyanık dünya ile *Tel'aran'rhiod* arasında kalan karanlıkta, düş ile gerçeklik arasındaki dar boşlukta, dünya üzerinde uyuyan bütün insanların düşleri olan sayısız minik ışık noktacığının doldurduğu engin boşluğun içinde süzülmeye başladı. Yukarısı aşağısı olmayan bu yerde, ışık noktaları onun çevresinde yüzüyorlardı. Göz görebildiğince uzanıyorlardı. Bir düş bittiğinde titreşerek sönüyor, bir tanesi başladığında aydınlanıyorlardı. Egwene o ışıkların bazılarını tanıyor, düşü gören kişinin ismini bilebiliyordu, ama aradığı kişiyi bulamadı.

Siuan'la konuşması gerekiyordu, şimdiye dek felaketin çöktüğünü öğrenmiş olması gereken Siuan'la, bitkinlikten uyuyakalana kadar belki de uyuyamayacak olan Siuan'la. Beklemeye başladı. Burada zaman mevhumu yoktu; beklerken sıkılmazdı. Ama ne diyeceğini düşünmesi gerekiyordu. Uyandığından beri o kadar çok değişmişti ki. Çok fazla şey öğrenmişti. Bu sabah uyandığında, yakında öleceğinden emindi, Kule'nin içindeki Aes Sedailerin Elaida'nın arkasında sağlam bir cephe oluşturduğundan emindi. Şimdi... Elaida onu güvenle tutsak ettiğini düşünüyordu. Bu, Egwene'i bir kez daha çömez yapma konuşmaları önemli değildi; Elaida buna gerçekten inanıyor olsa bile, Egwene al'Vere inanmıyordu. Kendini tutsak olarak da görmüyordu. O savaşı Kule'nin yüreğine götürüyordu. Orada dudakları olsa gülümserdi.

1
Son Çan Çaldığında

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Ejderdağı denilen kırık dağın üzerinde bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Batmaya başlamış şişman ayın altında, insanların nefes alamadığı bir yükseklikte, çentik çentik zirvenin içindeki ateşlerin ısıttığı kıvranan akımların arasında doğan rüzgâr başlangıçta bir esintiden ibaretti, ama dik, engebeli yamaçta aşağı inerken güçlendi. Yükseklerden kül ve yanık sülfür kokusu taşıyan rüzgâr kükreyerek, Ejderdağı'nın imkânsız yüksekliğini çevreleyen ovada yükselen dik karlı tepelerin üzerinde kükredi ve gece gece ağaçları salladı.

Rüzgâr doğuya eserek tepelik ovadan ayrıldı, geniş bir otlaktaki kamptan, araba tekerleklerinin açtığı ve kışın dondurduğu oyukların yanlarına dizilmiş çadırların ve tahta yürüyüş yollarının oluşturduğu büyük köyden geçti. Yakında oyuklar eriyecek, son karlar kaybolacak, yerlerini bahar yağmurları ve çamur alacaktı. Kamp o zamana kadar kalırsa. Saate rağmen, Aes Sedailer arasında pek çok kişi uyanıktı, küçük gruplar halinde toplanmış, kulak misafirlerine karşı örgüler örmüş, bu gece olanları konuşuyorlardı. O tartışmaların bazıları oldukça canlıydı, kavgaya dönüşmelerine ramak kalmıştı ve bazıları kesinlikle hararetliydi. Söz konusu olan Aes Sedailer olmasa, yumruklar sallanabilir ve daha kötüsü olabilirdi. Soruları soru, şimdi ne yapacakları idi. Irmak kıyısından gelen haberleri, detayları eksik olsa bile, bütün Aes Sedailer duymuştu artık.

Amyrlin’in kendisi gizlice, Kuzeylimanı’nı mühürlemeye gitmişti ve kayığı ters dönmüş, sazlara takılmış halde bulunmuştu. Erinin’in buz gibi, hızlı sularında hayatta kalması olası görünmüyordu ve her geçen saat kötümserlik artıyordu. Artık durumdan emin olduklarını düşünüyorlardı. Amyrlin Makamı ölmüştü. Kamptaki bütün Aes Sedailer onun geleceğinin ve belki canının pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu. Beyaz Kule’nin geleceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Şimdi ne yapacaklardı? Ama sert rüzgâr kampa vurduğunda, çadır bezlerini bayrak gibi sallayıp, kar kesekleriyle dövdüğünde bütün sesler kesildi ve başlar kalktı. Havada aniden ağır bir yanık sülfür kokusu belirerek rüzgârın kaynağını ilan etti ve birden fazla Aes Sedai şerre karşı sessizce dua etti. Ama birkaç dakika sonra rüzgâr geçip gitmişti ve Aes Sedailer rüzgârın arkada bıraktığı, solmaya yüz tutmuş keskin kokunun yakışacağı kadar kasvetli bir gelecek hakkındaki konuşmalarına geri döndüler.

Rüzgâr Tar Valon’a doğru kükredi, ilerledikçe güçlendi, ırmağın yakınındaki askeri kampların üzerinde haykırdı, uyuyan askerlerin ve kamp takipçilerinin battaniyelerini aniden üstlerinden sıyırdı, çadır bezlerini sallayarak ve bazen çadır kazıklarını söküp, halatları koparıp, çadırları alıp karanlığın içine sürükleyerek çadırlarda uyuyanları uyandırdı. Yüklü arabalar sallanıp devrildi, dimdik duran sancaklar söküldü, fırlayan direkleri artık yollarına çıkan her şeyi delen mızraklardı. Adamlar fırtınaya karşı direnerek zahmetle at halatlarına gittiler, korkuyla şahlanan ve çığlık atan hayvanları sakinleştirdiler. Aes Sedailerin bildiklerini kimse bilmiyordu, ama soğuk gece havasını dolduran acı sülfür kokusu kötü alamet gibi geliyordu ve savaşla sertleşmiş adamlar sakalsız oğlanlar kadar hararetli bir biçimde, yüksek sesle dua ettiler. Kamp takipçileri de kendi dualarını eklediler; zırh imalatçıları, nalbantlar, okçular, asker eşleri, çamaşırcılar ve terziler de, aniden karanlıktan da karanlık bir şeyin gecenin içinde yürüdüğü korkusuna kapılarak yüksek sesle dua ettiler.

Tepesindeki çadır bezinin yırtılacak gibi dalgalanması, uluyan rüzgârı aşıp gelecek kadar yüksek insan sesleri ve atların kişnemeleri Siuan Sanche’nin ikinci kez zorla uyanmasını sağladı. Aniden burnuna gelen yanık sülfür kokusu gözlerini sulandırdı ve Siuan buna minnet duydu. Egwene uyku bir çift çorapmış gibi içine dalıp çıkabiliyor olabilirdi, ama aynısı Siuan için geçerli değildi. Sonunda kendini uzanmaya zorladığında bile uykuya dalmak zor oluyordu. Irmak kıyısından gelen haber sonunda kulağına çalındığında, bir daha asla tamamen bitkin düşmeden

uyuyamayacağını düşünmüştü. Leane için dua etmişti, ama tüm umutları Egwene'e bağlıydı ve tüm umutları boğulup kurusun diye asılmış gibi görünüyordu. Eh, sinir bozukluğu, endişe ve ileri geri adımlamaları yüzünden bitkin düşmüştü. Şimdi bir kez daha umut vardı ve uykuya dalıp öğlene kadar uyanamamak korkusuyla –o zaman da uyanırsa– kurşuna dönmüş göz kapaklarını kapatmaya cesaret edemiyordu. Vahşi rüzgâr dinmeye başladı, ama insanların bağırışları ve atların kişnemeleri dinmedi.

Siuan bitkin bitkin battaniyeleri kenara attı ve sallanarak doğruldu. Yatağı rahat sayılmazdı; çok da geniş olmayan, kare şeklinde bir çadırın köşesindeki kanvas yer bezinin üzerine serilmişti, ama ata binmesi anlamına gelse bile kendisi gelmişti buraya. Elbette, o sırada attan düşecek haldeydi ve çektiği üzüntü yüzünden aklı başında değildi. Boynundaki sicimden sarkan kıvrık *ter'angreal* yüzüğe dokundu. İlk uyandığında, ki o da bu seferki kadar zor olmuştu, amacı o yüzüğü kemer kesesinden almaktı. Eh, artık acısı geçmişti ve bu onu harekete geçirmeye yeterliydi. Ani bir esneme ile çeneleri paslı ıskarmozlar gibi gıcırdadı. Ancak yeterli. Egwene'in mesajının, Egwene'in hayatta kalıp bir mesaj gönderebildiği gerçeğinin, iliklerine işleyen bitkinliği gidermeye yeteceğini sanırdınız. Öyle değildi anlaşılan.

Yönlendirerek bir ışık küresi yarattı, ana çadır direğinde asılı lambayı buldu ve bir iplik Ateş'le yaktı. Lambanın alevi çok solgun ve titrek bir aydınlık veriyordu. Başka lambalar vardı, ama Gareth lamba yağı stokunun azlığı konusunda o kadar söyleniyordu ki! Mangalı yakmadı, Gareth kömür konusunda o kadar pinti değildi –kömür bulmak kolaydı– ama havanın soğukluğunun farkında bile değildi. Kaşlarını çatarak, çadırın diğer köşesindeki Gareth'ın yatağına baktı. Yatağa dokunulmamıştı. Gareth kayığın bulunmasını ve ona kimin binmiş olduğunu duymuştu kuşkusuz. Aes Sedailer adamdan sır saklamak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama bir şekilde çoğunun düşündüğünden daha az başarılı oluyorlardı. Gareth bildikleri ile Siuan'ı birden çok kez şaşırtmıştı. Salon her ne yapmaya karar vermişse yapmaları için askerleri organize etmekle mi meşguldü acaba? Yoksa kaybetmeye mahkûm bir amacı bırakıp gitmiş miydi çoktan? Artık kaybetmeye mahkûm değildi, ama o bunu biliyor olamazdı.

"Hayır," diye mırıldandı Siuan. Adamdan kuşku ettiği için tuhaf bir... ihanet... hissi duymuştu. Gareth, Salon gitmesini emredene kadar bu gün batımında ve her gün batımında orada olacaktı. Belki daha uzun süre. Salon neye karar verirse versin, Siuan adamın Egwene'i terk edeceğini

sanmıyordu. İnatçı ve gururlu bir adamdı. Hayır, öyle değildi. Gareth Bryne'ın sözü şerefiydi. Bir kez söz verdi mi, ne pahasına olursa olsun, karşı taraf onu serbest bırakana kadar sözünden dönmezdi. Ve belki, ama yalnızca belki, kalmak için başka nedenleri vardı. Siuan bunu düşünmeyi reddetti.

Gareth'ı aklından çıkararak –*neden* adamın çadırına gelmişti ki? Aes Sedai kampındaki kendi çadırında yatmak, ne kadar sıkışık olursa olsun, hatta ağlayıp duran Chesa'ya arkadaşlık ederken bile, çok daha rahat olurdu, ama bir daha düşününce, bu sonuncusuna tahammül edemeyebilirdi. Ağlayan insanlara *dayanamıyordu* ve Egwene'in hizmetçisi susmak bilmiyordu– saçlarını telaşla fırçaladı, iç etekliğini temiz bir tanesi ile değiştirdi ve loş ışıkta çabucak giyindi. Sade mavi yünlülerden binici elbisesi kırışmıştı ve etekleri çamurlanmıştı –kayığı bizzat gidip görmüştü– ama onu Güç'le temizleyip ütülemek için zaman ayırmadı. Acelesi vardı.

Çadır, bir generalden bekleyeceğiniz geniş çadırlara benzemekten çok uzaktı, bu yüzden acele etmek demek, Siuan'ın kalçasını yazı masasının köşesine hızla çarpması, yazı masasının bacağı katlanmadan çabucak yakalaması, bu arada sandalyeye benzeyen tek şey olan kamp taburesini devirecek gibi olması ve incik kemiklerini ortalıklara saçılmış pirinç destekli sandıklarda sıyırması anlamına geliyordu. Bu, dinleyen biri olsa kulaklarını kavuracak bir küfür getirirdi. Sandıklar iki işlevliydi, aynı zamanda oturmak için kullanılıyordu. Bir tanesinin düz kapağı lavabo sehpası görevi görüyordu, üzerine beyaz bir sürahi ve lavabo konmuştu. Aslında, yeterince düzgün dizilmişlerdi, ama Gareth'a özel bir şekilde. O, zifiri karanlıkta o labirentte yolunu bulabiliyordu. Başkaları, yatağına ulaşmaya çalışırken bacağını kırabilirdi. Siuan adamın, hiç dile getirmese de, suikastçılardan korkuyor olması gerektiğini düşündü.

Koyu renk pelerinini sandıklardan birinin üzerinden aldı, koluna serdi ve lambayı bir Hava akışı ile söndürecekken durdu. Bir an Gareth'ın yedek çizmelerine baktı. Çizmeler adamın yatağının ayakucunda duruyordu. Küçük bir ışık küresi yönlendirdi ve küreyi çizmelere yaklaştırdı. Tam düşündüğü gibi. Yeni boyanmış. Lanet adam Siuan'ın borcunu çalışarak ödemesi konusunda ısrar ediyor, sonra onun arkasından iş çeviriyordu –daha da kötüsü, o uyurken burnunun dibinde iş çeviriyordu– ve kendi lanet çizmelerini boyuyordu! Gareth lanet olası Bryne ona hizmetkâr gibi davranıyor, onu öpmeye bile kalkışmıyordu!..

Siuan hemen doğruldu, ağzı palamar gibi gerildi. Bu düşünce de nereden gelmişti? Egwene ne iddia ederse etsin, Siuan Gareth lanet olası Bryne'a âşık *değildi! Değildi* işte! Onu bekleyen bir sürü iş vardı, bu *tür* aptallıklara takılıp kalamazdı. *İşlemeli giysiler giymeyi bu yüzden bıraktın, herhalde,* diye fısıldadı küçük bir ses, kafasının arkasında. *Bütün o güzel şeyler, sırf sen korktuğun için sandıklara tıkıldı.* Korkmak mı? Gareth Bryne'dan ya da herhangi bir adamdan korkuyorsa kavrulsundu!

Dikkatle Toprak, Ateş ve Hava yönlendirerek büktü ve çizmelerin üzerine bıraktı. Yeni siyah boyanın her damlası, hatta önceden sürülmüş boyanın büyük kısmı kalktı ve havada süzülen düzgün, ışıl ışıl bir küre oluşturdu. Çizmenin derisi gri kalmıştı. Bir an küreyi adamın battaniyelerinin üzerine bırakmayı düşündü. Sonunda yatağına uzandığında güzel bir sürpriz olurdu!

İçini çekerek çadır kapağını ittirdi ve küreyi dışarıya, karanlığa çıkararak yere düşmesine izin verdi. Siuan öfkesine çok fazla kapıldığında, adam son derece sabırsız ve saygısız oluyordu. Adamın çizmelerini temizlerken, onları adamın kafasına fırlattığı zaman, Siuan'ın ilk defa keşfettiği gibi. Ya da adamın onu çok kızdırdığı bir zaman, çayına tuz kattığı zamanki gibi. Bol bol tuz katmıştı, ama acelesi olan adamın bütün çayı tek yudumda içmesi onun suçu değildi ki. Daha doğrusu, içmeye çalışması. Ah, Siuan'ın bağırmasına hiç aldırmıyordu ve bazen bağırarak karşılık veriyordu –bazen gülümsemekle yetiniyordu, ki deli edici bir şeydi!– ama adamın da sınırları vardı. Siuan basit bir Hava örgüsüyle durdurabilirdi onu, elbette, ama onun da Gareth kadar gururu vardı, kavrulası adam! Her neyse, onun yakınında kalmak zorundaydı. Min öyle demişti ve kız asla yanılmıyor gibiydi. Gareth'ın boğazından aşağı bir yumruk altın tıkıştırıp, parasını ödediğini ve kavrulabileceğini söylememesinin *tek* sebebi buydu. *Tek* sebebi! Siuan'ın kendi şerefi dışında, elbette.

Esneyerek soğuk ay ışığı altında parlayan siyah lekeye sırtını döndü. Gareth boya kurumadan basacak olur ve boyayı içeri taşıyacak olursa, kendi suçuydu, Siuan'ın değil. En azından sülfür kokusu biraz solmuştu. Gözleri artık yaşarmıyordu, ama görebildiği her şey kargaşa içindeydi.

Bu karanlığa sarınmış, yaygın kamp hiçbir zaman fazla düzenli olmamıştı. Evet, tekerlek oyukları ile kaplı yollar yeterince düzdü ve harekete geçen askerlere yetecek kadar genişti, ama kalan her şey –çadır sıraları, kaba barınaklar, yemek ateşlerinin taş çevrili çukurları– gelişigüzel

görünüyordu. Şimdi ise, kamp saldırıya uğramış gibi görünüyordu. Her yerde yıkılmış çadırlar yatıyordu, bazıları hâlâ ayakta olanların üzerine fırlamıştı, ama onların çoğu da çarpık duruyordu ve düzinelerce araba yan yatmış ya da baş aşağı devrilmişti. Her yönden sesler yaralılar için yardım istiyordu, ki epey yaralı var gibiydi. Adamlar başka adamlara yaslanarak ve aksayarak Gareth'ın çadırının önünden geçiyorlardı; pek çok küçük grup battaniyelerden sedye yapmış, koşturuyordu. Daha uzakta, yerde, battaniye ile örtülmüş dört şekil görebiliyordu; üçünün yanında, diz çökmüş, ileri geri sallanarak ağlayan kadınlar vardı.

Ölenler için hiçbir şey yapamazdı, ama Şifa yeteneğini diğerleri için kullanabilirdi. En büyük yeteneği değildi, aslında pek güçlü sayılmazdı, ama Nynaeve ona Şifa verdiğinde bu yeteneği eksiksizce geri gelmiş gibi görünüyordu. Kampta başka Aes Sedai olduğundan kuşkuluydu. Çoğu askerlerden kaçınıyordu. Siuan'ın yeteneği hiç yoktan iyiydi. Taşıdığı haber dışında. Haberin en kısa zamanda doğru insanların kulağına gitmesi çok önemliydi. Bu yüzden inlemelere ve ağlamalara kulaklarını tıkadı, sarkan kolları ve kanayan kafalara tutulan paçavraları görmezden geldi ve kampın kıyısındaki at halatlarına seğirtti. Tuhaf bir biçimde tatlı tatlı kokan at pisliği, orada sülfür kokusunu bastırmaya başlamıştı. Bir deri bir kemik kalmış, esmer ve perişan bir yüzü ve dik bakışları olan tıraşsız bir adam onu ittirip geçmeye çalıştı, ama Siuan adamın kaba ceketinin kolunu yakaladı.

"Bulabildiğin en yumuşak başlı atı benim için eyerle," dedi ona, "hem de hemen." Bela çok işine yarardı, ama bunca hayvan içinde tombul kısrağın nereye bağlanmış olduğuna dair en ufak fikri yoktu ve onun bulunmasını beklemeye niyeti de yoktu.

"At gezisine mı çıkmak istiyorsun?" dedi adam inanmazlık içinde, kolunu çekip kurtararak. "Yeterince aptalsan ve atın varsa, kendin eyerle. Beni sorarsan, gecenin geri kalanı boyunca soğukta yaralılara bakacağım ve en azından biri ölmezse kendimi şanslı sayacağım."

Siuan dişlerini gıcırdattı. Embesil adam onu terzilerden biri sanmıştı. Ya da asker *karılarından* biri. Bir sebepten, bu daha da kötü geliyordu. Sağ yumruğunu o kadar hızla adamın yüzüne uzattı ki adam küfrederek geriledi, ama Siuan yumruğunu adamın burnuna uzatıp Büyük Yılan yüzünü göstermekle yetindi. Adamın görebildiği tek şey o olmalıydı. Adam yüzüğe bakarken şaşı oldu. "Bulabildiğin en yumuşak başlı at," dedi ifadesiz bir yüzle. "Hemen."

Yüzük işe yaradı. Adam yutkundu, sonra kafasını kaşıdı ve at sıraları boyunca bakındı. Bütün hayvanlar toynakları ile yeri dövüyor ya da titriyor gibi görünüyordu. “Yumuşak başlı,” diye mırıldandı. “Ne yapabileceğime bakarım, Aes Sedai. Yumuşak başlı.” Yumruğunu alnına götürerek ve kendi kendine mırıldanarak at sıraları boyunca seğirtti.

Üç adım ileri, üç adım geri adımlarken Siuan da kendi kendine mırıldanıyordu. Ezilip çamura dönmüş, sonra yine donmuş kar sağlam ayakkabılarının altında çıtırdıyordu. Görebildiklerine bakarak, bir homurbalığı sıçradığında Siuan’ı yere atmayacak bir at bulmak saatler alabilirdi. Pelerinini omuzlarına alarak halka şeklindeki gümüş iğneyi sabırsızlıkla pelerine batırdı ve bu arada kendi başparmağını deliyordu neredeyse. Demek korkuyordu, öyle mi? Gareth lanet, *lanet* olası Bryne’a gösterecekti! İleri geri, ileri geri adımladı. Yolun uzunluğuna rağmen, belki yürüyerek gitmeliydi. Hoş olmazdı, ama eyerden düşmek ve belki bu arada kemiklerini kırmaktan daha iyi olurdu. Kırık kemikler hakkında düşünmeden ata binebildiği olmamıştı, o at Bela bile olsa. Ama adam, yüksek kaşlı bir eyer taşıyan siyah bir kısrakla döndü.

“Yumuşak başlı mıdır?” diye sordu Siuan kuşkuyla. Hayvan dans etmeye hazırlanırmış gibi adım atıyordu ve zarif görünüyordu. Bu sözde hızlı olduğu anlamına geliyordu.

“Gecezambağı süt kadar uysaldır, Aes Sedai. Karıma ait; Nemaris biraz hassas bir kadındır. Sıçrayıp oynayan atlardan hoşlanmıyor.”

“Madem öyle diyorsun,” diye yanıt verdi Siuan ve burnunu çekti. Onun deneyimlerine bakarak, atlar nadiren uysal olurlardı. Ama yapacak şey yoktu.

Dizginleri alarak beceriksizce eyere tırmandı, sonra pelerininin üzerine oturup her hareket ettiğinde kendini boğmaya kalkmamak için kıpırdanması gerekti. Siuan dizginleri nasıl çekiştirirse çekiştirsin kısrak gerçekten dans ediyordu. Dans edeceğinden emindi zaten. Şimdiden Siuan’ın kemiklerini kırmaya çalışıyordu. Ama onun yerine bir kayık olsa –bir ya da iki kürekli, sizin istediğiniz yere giden, siz istediğinizde duran bir kayık–; elbette gelgitler, akıntılar ve rüzgârlar konusunda tam bir ahmak değilseniz. Ama atların, küçük de olsa, kendi beyinleri vardı ve bu, gemleri, dizginleri ve binicinin ne istediğini boş vermeye karar verebilecekleri anlamına geliyordu. Lanet bir ata binmeye karar verdiğinizde bunu da hesaba katmanız gerekirdi.

“Bir şey daha, Aes Sedai,” dedi adam, Siuan oturduğu yerde rahat etmeye çalışırken. Eyerler neden tahtadan daha sert geliyordu ki? “Ben olsam bu gece onu yürütürdüm. Biliyorsunuz, rüzgâr ve onca koku... şey... kısrak birazcık şey olabilir...”

“Zaman yok,” dedi Siuan ve topuklarını kısrağın böğrüne vurdu. Süt kadar uysal Gecezambağı öyle hızlı ileri sıçradı ki Siuan neredeyse geriye devrilecekti. Ancak eyer kaşını sıkı sıkı tutarak yerinde kalmayı başarabildi. Adamın peşinden bir şeyler daha bağırdığını sandı, ama emin olamıyordu. Işık aşkına, Nemaris’in *oynayıp sıçrayan* attan anladığı neydi ki? Kısrak yarış kazanmaya çalışırmış gibi hızla koşarak kamptan çıktı, alçalan aya ve yıldızlı gökyüzünde karanlık bir mızrak ucu gibi yükselen Ejderdağı’na doğru koştu.

Pelerini arkasında dalgalana dalgalana at süren Siuan Gecezambağı’nı yavaşlatmaya çalışmadı, tam tersine topuklarını tekrar vurdu, başkalarının yaptığını gördüğü gibi, dizginleri kısrağın boynuna şaplattı. Biri geri çevrilemez bir şey yapamadan Aes Sedailere ulaşmalıydı. Aklına bir sürü olasılık geliyordu. Kısrak küçük çalılıkların, minik mezraların, taş duvarlı otlakları ve tarlaları ile yaygın çiftliklerin yanından dörtnala geçti. Kar kaplı arduvaz çatıların altında, taş ya da tuğladan duvarların arkasında rahat rahat uyuyan köylüler vahşi rüzgâra aldırmamışlardı; bütün binalar karanlık ve kıpırtısızdı. Lanet inekler ve koyunlar bile muhtemelen güzel bir uyku çekiyorlardı. Çiftçilerin her zaman inekleri ve koyunları olurdu. Ve domuzları.

Eyerin sert köselesinin üzerinde sıçrarken, kısrağın boynuna doğru eğilmeye çalıştı. Bu iş böyle yapılıyordu; öyle görmüştü. Bunu yapar yapmaz sol üzengisini kaybetti ve neredeyse o yana kayıyordu, zar zor yerine tırmanıp ayağını üzengiye taktı. Yapabildiği tek şey dimdik oturmak, bir eliyle eyer kaşını sıkı sıkı tutmak, diğeri ile dizginleri daha da sıkı kavramaktı. Dalgalanan pelerini boğazını rahatsız edici bir biçimde çekiştirip duruyordu ve öyle şiddetle hoplayıp sıçrıyordu ki yanlış zamanda ağzını açtığında dişleri takırdıyordu, ama dayandı, hatta hayvanı bir kez daha topukladı. Ah, Işık, gün doğumunda ölümüne berelenmiş olacaktı. Gece boyunca, kısrağın her sıçrayışı ile eyere çarpa çarpa. En azından dişlerini sıkması sayesinde esnemiyordu.

Sonunda Aes Sedai kampını çevreleyen at ve araba sıraları ince bir ağaçlığın ötesinde, karanlığın içinde belirdi, Siuan rahat bir nefes alarak dizginleri bütün gücüyle çekti. Bu kadar hızlı giden bir atı durdurmak için

sertçe çekmek gerekirdi kuşkusuz. Gecezambağı durdu gerçekten, ama o kadar aniden durdu ki, at aynı zamanda şahlanmış olmasa Siuan hayvanın başının üzerinden uçup gidecekti. İri iri açılmış gözlerle, at sonunda dört toynağını yine yere koyana dek hayvanın boynuna yapıştı. Ondan sonra bir süre daha yapışmaya devam etti.

Gecezambağı'nın derin nefesler aldığını fark etti. Aslında, nefes nefese kalmıştı. Hayvana hiç duygudaşlık beslemiyordu. Aptal hayvan Siuan'ın boynunu kırmaya çalışmıştı, tıpkı tüm diğer atların yaptığı gibi! Kendine gelmesi bir süre aldı, ama sonra pelerinini düzeltti, dizginleri topladı ve sakin bir yürüyüş hızında arabaların ve uzun at sıralarının yanından geçti. Atların arasındaki karanlıkta adamların gölgeleri hareket ediyordu. Kuşkusuz gözle görülür bir biçimde huzursuz hayvanlarla ilgilenen seyisler ve nalbantlar. Kısrak şimdi daha uysal gibiydi. Aslında, o kadar da kötü sayılmazdı.

Kampın içine girerken bir anlık tereddütten sonra *saidar*'a kucak açtı. Aes Sedai dolu bir kampı tehlikeli olarak düşünmek tuhaftı, ama burada iki Aes Sedai öldürülmüştü. Ne koşullar altında öldükleri düşünülürse, bir sonraki hedef oysa Güç tutarak kurtulması olası görünmüyordu, ama en azından *saidar* sayesinde bir güvenlik yanılsaması yaşıyordu. Onun yalnızca bir yanılsama olduğunu hatırladığı sürece iş görürdü. Bir an sonra, yeteneğini ve Güç parıltısını saklayan örgüler ördü. Reklam yapmaya da gerek yoktu, değil mi?

Bu saatte, ay batıda alçalmışken bile, tahta yürüyüş yollarının üzerinde pek az insan vardı; işleri gecikmiş hizmetkâr erkek ve kadınlar. Artık erkenden işe koyulmuş demek daha doğru olurdu belki de. Her boy ve şekilde pek çok çadır karanlıktı, ama daha büyük olanların bazıları lamba ya da mum ışığıyla parlıyordu. Bu koşullar altında, hiç de şaşırtıcı değil. Aydınlık çadırların hepsinin çevresinde adamlar vardı. Bazıları da çadır girişlerinde toplanmışlardı. Muhafızlar. Başka kimse geceye doğru solacak biçimde kıpırtısız duramazdı, özellikle de bu buz gibi gecede. İçini dolduran Güç'le, Muhafız pelerinleri sayesinde gölgelerin arasında görünmez olan başkalarını seçebiliyordu. Cinayete kurban gitmiş Aes Sedailer ve Aes Sedailerin bağları aracılığı ile onlara aktardığı duygular varken, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Siuan, birden fazla Aes Sedai'nin saçını başını ya da bir başkasının saçlarını yolmaya hazır olduğunu tahmin ediyordu. Adamlar onu fark ettiler; Siuan ağır ağır donmuş oyuklar boyunca, arayarak ilerlerken başlarını çevirerek geçişini izlediler.

Salon’a haber vermesi gerekliydi, elbette, ama ilk önce başkalarının duyması gerekiyordu. Hesaplarına göre, onların... düşüncesiz... bir şeyler yapması daha olasıydı. Ve sonuçları felaket olurdu. Onları bağlayan yeminler vardı, ama baskı altında, öldüğüne inandıkları bir kadına ettikleri yeminler. Salon’a göre, Salon’daki çoğu kadına göre, bir Temsilcilik kabul ederek bayraklarını direğe çivilemişlerdi. Nereye ineceklerinden çok, çok emin olmadan *hiçbiri* sıçramazdı.

Sheriam’ın çadırı, bulacağından emin olduğu şey için fazla küçüktü ve geçerken karanlık da olduğunu gördü. Ama kadının içeride uyuduğundan kuşkuluydu. Dört kişiyi rahat rahat barındırabilecek kadar büyük olan Morvrin’in çadırı, Kahverengi’nin yolda edinmeyi başardığı onca kitap olmasa iş görürdü, ama o çadır da karanlıktı. Ama üçüncü seçenek de yakaladı ve Gecezambağı’nı çadırın biraz berisinde dizginledi.

Myrelle’in kampta iki sivri tepeli çadırı vardı; biri kendisi, diğeri üç Muhafızı için –varlığını açıklamaya cesaret edebildiği üç tanesi için. Kendi çadırı iyice aydınlatılmıştı, yamalı kanvas duvarlarda kadın gölgeleri hareket ediyordu. Çadırın önündeki yürüyüş yolunda, birbirine hiç benzemeyen üç adam duruyordu –kıpırtısızlıkları Muhafız olduklarını gösteriyordu– ama Siuan bir anlığına onları görmezden geldi. İçeride tam olarak ne konuşuyor olabilirlerdi? Faydasız bir çaba olacağından emin olmasına rağmen içine biraz Ateş katarak Hava ördü; örgüsü çadıra dokundu ve kulak misafirlerine karşı konulmuş bir engele çarptı. İçe alınmıştı elbette, bu yüzden onu görememişti. Sırf kadınların dikkatsizlik etmiş olması ihtimaline karşı bu girişimde bulunmuştu. Sakladıkları sırlar düşünülünce, pek de olası olmayan bir şey. Kanvas duvarın üzerindeki gölgeler şimdi kıpırtısızdı. Demek ki birinin denediğini anlamışlardı. Ne hakkında konuştuklarını merak ederek çadıra ilerledi.

Atından inerken –eh, en azından düşer gibi olurken aşağı sıçramaya benzeyen bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı hareketini– Muhafızlardan biri, Sheriam’ın Muhafızı, Sheriam’dan birazcık daha boylu ince bir Cairhienli olan Arinvar, hafifçe eğilerek yaklaştı ve dizginleri tuttu, ama Siuan elini sallayarak kovaladı onu. *Saidar*’ı salıverdi, büyükçe bir tekneyi şiddetli rüzgâra ve güçlü akıntılara karşı tutabilecek bir düğümle atı yürüyüş yolunun tahtalarından birine bağladı. Diğerlerinin kullandığı kayıtsız ilmikler olmazdı, Siuan için değil. At binmekten hoşlanmıyor olabilirdi, ama bir atı bağladığı zaman, geri döndüğünde onu orada bulmak isterdi.

Arinvar onun düğümü bitirmesini izlerken kaşlarını kaldırdı, ama hayvan yerinden kurtulup kaybolacak olursa parasını o ödemeyecekti.

Diğer iki Muhafız'dan yalnızca biri Myrelle'e aitti; Hachami, kartal gagası gibi burnu ve gür, kır düşmüş bıyıkları olan bir Saldaealı. Adam Siuan'a bir bakış fırlattı, başını hafifçe eğdi, sonra geceyi izlemeye geri döndü. Morvrin'in kısa boylu, kel ve boyu kadar eni olan Jori'si onu tamamen görmezden geldi. Gözleri karanlığı inceliyordu ve elini hafifçe uzun kılıç kabzasına koymuştu. Sözde en iyi kılıç kullanan Muhafızlardan biriydi. Diğerleri neredeydi? Siuan soramazdı elbette, tıpkı içeride kimlerin olduğunu soramayacağı gibi. Adamlar iliklerine dek şoke olurlardı. Hiçbiri içeri girmesini engellemeye kalkmadı. En azından işler o kadar da kötüye gitmemişti.

İçeride, iki mangal gül kokuları saçıyor, çadırın havasını dışarıdaki gece havası ile karşılaştırıldığında neredeyse boğucu kılıyordu. Siuan bulmayı umduğu herkesi orada buldu. Hepsi kimin girdiğine bakıyordu.

Kırmızı ve sarı çiçeklerle kaplı ipek bir sabahlık içinde, sağlam ve sade bir sandalyede oturmakta olan Myrelle kollarını göğsünde kavuşturmuş, zeytin tenli yüzündeki kusursuz sükûnet ifadesi ile kara gözlerindeki harareti vurguluyordu. Yalnızca onun çevresinde Güç parıltısı vardı. Ne de olsa onun çadırıydı; burada örgü ören o olmalıydı. Myrelle'in yatağının bir ucunda dimdik oturmuş olan Sheriam mavi çizgili eteğini düzeltiyormuş gibi yapıyordu; onun yüzündeki ifade saçları kadar alev alevdi ve Siuan'ı gördüğünde daha da hararetli oldu. Vakanüvis etolünü takmamıştı; kötü bir işaret.

"Sen olduğunu düşünmeliydim," dedi Carlinya soğuk soğuk, yumruklarını kalçalarına dayayarak. Hiçbir zaman sıcakkanlı bir kadın olmamıştı, ama şimdi omuzlarına gelmeyen bukleleri elbisesi kadar beyaz buzdan oyulmuş gibi görünen bir yüzü çevreliyordu. "Özel sohbetlerimi dinlemeye çalışmana izin vermeyeceğim, Siuan," Ah, evet; her şeyin bittiğini düşünüyorlardı.

Bu sefer, kahverengi eteğindeki kırışıklıklara rağmen hiç de dalgın ya da uykulu görünmeyen yuvarlak yüzlü Morvrin, lake bir tepsinin içinde yüksek bir gümüş sürahi ile beş gümüş kupanın durduğu küçük masanın çevresinden dolandı. Kimsenin canı çay çekmemiş gibiydi; kupaların hepsi kuruydu. Kadın elini kemer kesesine soktu ve Siuan'ın eline oyulmuş kemikten bir tarak tutuşturdu. "Rüzgâr saçlarını darmadağın etmiş, kadın.

Hödüğün teki seni Aes Sedai yerine meyhane karısı sanıp dizinde hoplatmaya kalkmadan saçlarını düzelt."

"Egwene ve Leane hayatta ve Kule'nin içinde tutsaklar," diye bildirdi Siuan, hissettiğinden daha sakin bir sesle. Meyhane karısı? Saçlarına dokunduğu zaman diğer kadının haklı olduğunu gördü ve tarakla dolaşıklıkları açmaya başladı. Ciddiye alınmak istiyorsanız, bir yan sokakta boğuşmaktan gelmiş gibi görünmemeliydiniz. Şu haliyle bile bu konuda epey güçlük çekiyordu ve Yemin Çubuğu'nu eline almasına daha seneler vardı. "Egwene düşlerimde benimle konuştu. Limanları tıkamayı başarmış sayılırlar, ama yakalandılar. Beonin ve Nisao nerede? Biriniz onları getirsin. Aynı balığın pullarını iki kez kazımak istemiyorum." İşte. Eğer yeminlerinden ve Egwene'in ona itaat etmeleri emrinden kurtulduklarını sanıyorlarsa, bu fikirlerini değiştirirdi. Yalnız, kimse dediğini yapmak için kılını kıpırdatmadı.

"Beonin yatmak istedi," dedi Morvrin yavaşça, Siuan'ı inceleyerek. Çok yoğun bakışlarla inceleyerek. O dingin yüzün arkasında çok keskin bir zihin vardı. "Daha fazla konuşamayacak kadar yorgundu. Ama neden Nisao'nun bize katılmasını isteyelim ki?" Bu, Nisao'nun arkadaşı olan Myrelle'in hafifçe kaşlarını çatmasına sebep oldu, ama diğer ikisi başlarını sallayarak onayladılar. Onlar ve Beonin, paylaştıkları sadakat yeminlerine rağmen, kendilerini Nisao'dan ayrı görüyorlardı. Siuan'ın fikrine göre, bu kadınlar, dümen yetkesi uzun zaman önce ellerinden alınmış olsa da, olayları bir şekilde yönlendirebileceklerine inanmaktan vazgeçmemişlerdi.

Sheriam dışarı koşacakmış gibi yataktan kalktı, hatta eteklerini topladı, ama bunun Siuan'ın emriyle ilgisi yoktu. Öfke kaybolmuş, yerini heves almıştı. "Zaten bir süreliğine onlara ihtiyacımız yok. 'Tutsak' olmaları demek, Salon mahkeme için toplanana kadar derinlerdeki hücrelerde kalmaları demek. Oraya Yolculuk edip, Elaida neler olduğunu anlamadan kurtarabiliriz onları."

Myrelle başını sertçe salladı ve ayağa kalkıp sabahlığının kuşağını çözmek üzere uzandı. "Bence muhafızları burada bırakmak en iyisi olur. Bu iş için onlara ihtiyaç yok." Beklenti içinde Kaynak'tan derin derin çekti.

"Hayır!" dedi Siuan keskin bir sesle ve tarak saçlarına takılınca irkildi. Bazen rahat etmek için saçlarını Carlinya'nınkilerden de kısa kestirmeyi düşünüyordu, ama Gareth ona iltifat ediyor, saçlarının omuzlarına dek uzanmasından ne kadar hoşlandığını söylüyordu. Işık, burada bile kaçamayacak mıydı adamdan? "Egwene yargılanmayacak ve hücrelerde

değil. Bana nerede tutulduğunu söylemedi. Yalnızca devamlı başında nöbet tutulduğunu söyledi. Ve Aes Sedailerin karışacağı kurtarma teşebbüslerinde bulunulmamasını emretti."

Diğer kadınlar şaşkınlık dolu bir sessizlik içinde ona bakakaldılar. Aslında, Siuan da bu konuda Egwene'e itiraz etmişti, ama işe yaramamıştı. Gerçekten de, Amyrlin Makamı tarafından verilen bir emirdi, ilettiği.

"Söylediğin şey mantıksız," dedi Carlinya sonunda. Sesi hâlâ serin, yüzü hâlâ dingindi, ama elleri işlemeli beyaz eteğini boş yere sıvazlıyordu. "Eğer biz Elaida'yı yakalarsak, onu yargılarız ve büyük olasılıkla yalıtırız." Eğer. Henüz kuşkularını ve korkularını bir kenara bırakmamışlardı. "Egwene'i ele geçirdiğine göre, o da aynısını yapacaktır. Kanunun bu konuda ne dediğini öğrenmek için benim Beonin'e ihtiyacım yok."

"O ne istiyor olursa olsun, onu kurtarmak *zorundayız!*" Carlinya'nın sesi ne kadar serinse, Sheriam'ınki de o kadar hararetliydi ve yeşil gözleri ışıl ışıldı. Eteğini kavramış ellerini yumruk yapmıştı. "Nasıl bir tehlike içinde olduğunu biliyor olamaz. Şok geçiriyor olmalı. Nerede tutulduğuna dair herhangi bir ipucu verdi mi sana?"

"Bizden bir şeyler saklamaya çalışma, Siuan," dedi Myrelle sertçe. *Onun* gözleri alev alevdi ve sözlerini vurgulamak için ipek kuşağını daha da sıkılaştırdı. "Nerede tutulduğunu neden saklasın?"

"Senin ve Sheriam'ın önereceklerinden korktuğu için." Siuan rüzgârın dolaştırdığı saçlarını bıraktı ve tarağı masaya fırlattı. Orada durmuş saçlarını tararken onu dinlemelerini bekleyemezdi. Karışık saçlar iş görmek zorundaydı. "Başında *nöbet* tutuluyor, Myrelle. Aes Sedailer tarafından. Ve onu o kadar kolay teslim etmezler. Onu kurtarmaya kalkarsak, Aes Sedailerin ellerinde Aes Sedailer ölür. Sazlarda gümüşdiken yavruları bulmak ne kadar kesinse, o kadar kesin. Bir kez oldu, ama bir daha olmamalı, yoksa Kule'yi barış içinde birleştirme umutları tamamen yok olur. Bir daha olmasına *izin veremeyiz.* Bu yüzden kurtarma murtarma *yok.* Elaida'nın neden onu yargılamamaya karar verdiğine gelince, bilemiyorum." Egwene bu konuda belirsiz konuşmuştu, sanki o da anlamamıştı. Ama gerçekler konusunda kesin konuşmuştu ve emin olmadığı süre söyleyeceği türden bir şey değildi.

"Barış içinde," diye mırıldandı Sheriam, yatağa çökerek. Sözcüğe bir dünya acılık katmıştı. "Baştan beri, hiç öyle bir şans var mıydı ki? Elaida Mavi Ajah'ı *lağvetti.* Nasıl bir barış şansı var ki?"

“Elaida bir Ajah’a bunu yapamaz,” diye mırıldandı Morvrin, bunun konuyla bir ilgisi varmış gibi. Sheriam’ın omzunu okşadı, ama ateş saçlı kadın surat asarak onun tombul elini silkeleyip attı.

“Her zaman bir şans vardır,” dedi Carlinya. “Limanlar tıkandı ve bu bizim konumumuzu güçlendiriyor. Arabulucular her sabah görüşüyor...” Gözlerinde huzursuz bir ifade ile susarak bir fincan çay doldurdu ve bal eklemeden yarısını tek yudumda içti. Limanları tıkamaları pazarlıklara son vermiş olmalıydı. Pazarlıklar bir yere gidiyor gibi göründüğünden değil. Egwene de elindeyken, Elaida pazarlıkların sürmesine izin verir miydi?

“Elaida’nın neden Egwene’i yargılamadığını kavramakta güçlük çekiyorum,” dedi Morvrin, “çünkü suçlu bulunacağı kesin, ama onun hâlâ tutsak olduğu da gerçek.” Ne Sheriam ile Myrelle gibi hararetli, ne de Carlinya gibi serinkanlıydı. Ağzında hafif bir gerginlik ile gerçekleri ifade ediyordu yalnızca. “Eğer yargılanmayacaksa, onun direncini kıracaklardır kuşkusuz. Başta sandığımdan daha güçlü bir kadın çıktı, ama Beyaz Kule birini kırmaya karar vermişse, kimse direnecek kadar güçlü değildir. Onlar bunu yapamadan Egwene’i kurtarmamamızın sonuçlarını düşünmeliyiz.”

Siuan başını iki yana salladı. “Sopa bile yemeyecek, Morvrin. Ben de nedenini anlamıyorum, ama ona işkence edeceklerini düşünüyor olsa bize onu orada bırakmamızı söylemezdi...”

Çadır kapağı itilip açıldığında ve mavi saçaklarını kollarına dolamış olan Lelaine Akashi içeri daldığında sustu. Sheriam, gerek olmamasına rağmen ayağa kalktı; Lelaine bir Temsilci’ydi, ama Sheriam da Vakanüvis’ti. Diğer yandan, zayıflığına rağmen, Lelaine mavi çizgili kadife elbisesi içinde etkileyici görünüyordu, tıpkı ete bürünmüş vakar gibi. Buyurgan havası bu gece daha da büyük görünüyordu. Saçlarının her teli yerli yerindeydi, iyi bir uyku çektikten sonra Salon’a giriyor da olabilirdi.

Siuan rahatça masaya döndü ve beklenti içinde sürahiyi kaldırdı. Normalde, bu grubun içindeki rolü bu olurdu; çay doldurmak ve fikri sorulduğunda konuşmak. Belki sessiz kalırsa, Lehine diğerleri ile işine bakar ve ona bir daha bakmadan giderdi. Kadın genelde o kadar bile dikkat etmiyordu ona.

“Dışarıdaki atın seni sırtında gördüğüm at olduğunu düşünmüştüm, Siuan.” Lelaine’in bakışları, artık her biri kesinlikle ifadesiz yüzlerle bakmakta olan diğerlerini taradı. “Bir şeyi mi bölüyorum?”

“Siuan Egwene’in hayatta olduğunu söylüyor,” dedi Sheriam, rıhtımda çatalağız levreğinin fiyatını açıklıyormuş gibi. “Leane de yaşıyormuş.

Egwene Siuan'ın düşlerinde konuşmuş. Kurtarılma teşebbüsünde bulunulmasını reddediyor." Myrelle ona yan yan, okunması imkânsız bir bakış fırlattı, ama Siuan kadının kulaklarını yumruklayabilirdi! Büyük olasılıkla, gideceği bir sonraki kişi Lelaine olurdu, ama ona durumu kendine has bir tarzla anlatırdı, bu şekilde iskeleye dökmezdi. Son zamanlarda Sheriam çömezler kadar ürkek olmuştu!

Lelaine dudaklarını büzerek, bir çift tığ kadar delici olan gözlerini Siuan'a dikti. "Demek öyle? Gerçekten de etolünü takmış olmalıydın, Sheriam. Ne de olsa *sen* Vakanüvis'sin. Benimle yürür müsün, Siuan? Uzun zamandır baş başa sohbet etmedik." Bir eliyle giriş kapağını çekti ve o delici bakışları diğer kadınlara doğrulttu. Sheriam, ancak bir kızılkafanın yapabileceği şekilde kızardı ve dar mavi etolünü kemer kesesinden çıkarıp omuzlarına doladı, ama Myrelle ve Carlinya Lelaine'in bakışlarına sakinlikle karşılık verdiler. Morvrin, kimsenin farkında değilmiş gibi, parmağının ucunu çenesine vurmaya başladı. Kimsenin farkında olmayabilirdi de. Morvrin böyleydi işte.

Egwene'in emrini kavramışlar mıydı? Sürahiyi bırakırken Siuan sert sert bakma fırsatı bile bulamadı. Temsilci olsa da olmasa da, Lelaine'in konumuna sahip bir Aes Sedai'nin önerisi, Siuan'ın konumunda biri için emir sayılırdı. Pelerinini ve eteklerini toplayarak dışarı çıktı ve giriş kapağını tuttuğu için Lelaine'e bir teşekkür mırıldandı. Işık, söylediklerini o ahmakların *dinlediğini* umuyordu.

Şimdi dışarıda dört Muhafız vardı, ama biri Lelaine'in Muhafızı Burin'di; bedeninin büyük kısmını görünmez kılan Muhafız pelerinine sanırmış, bakır tenli, kısa boylu Burin. Avar'ın yerini Myrelle'in diğer Muhafızlarından Nuhel Dromand almıştı. Uzun boylu, kaslı bir adamdı ve Illian tarzı sakalı üst dudağını çıplak bırakıyordu. Adam o kadar kıpırtısızdı ki, burun deliklerinden çıkan buharlar olmasa heykel sanabilirdiniz. Arinvar Lelaine'in önünde çabucak, ama resmiyetle eğildi. Nuhel ve Jori dikkatlerinin dağılmasına izin vermediler. Burin de öyle.

Gecezambağı'nı bağlarken kullandığı düğümü çözmek, attığı kadar uzun sürdü, ama Siuan elinde dizginlerle doğrulana kadar Lelaine sabırla bekledi, sonra karanlık çadırlar boyunca uzanan tahta yürüyüş yolunda ağır ağır yürümeye başladı. Ayın düşürdüğü gölgeler yüzünü maskeliyordu. Kadın Güç'e kucak açmamıştı, bu yüzden Siuan da açamazdı. Burin peşlerinden geliyordu. Siuan kısrağı çekerek Lelaine'in yanında yürüyor, sessizliğini koruyordu. Söze başlamak Temsilci'ye düşerdi ve bunun tek

sebebi Temsilci olması değildi. Siuan başını eğme ve dolayısıyla diğer kadından kısa görünme dürtüsüyle savaştı. Amyrlin olduğu zamanları nadiren düşünüyordu artık. Bir kez daha Aes Sedai olarak kabul edilmişti ve Aes Sedai olmak kısmen, içgüdüsel olarak Aes Sedailer arasındaki yerinize uyum sağlamak demekti. Lanet at, evcil hayvan olduğunu sanırmış gibi, burnunu Siuan'ın eline uzatıyordu. Siuan dizginleri diğer eline alıp parmaklarını pelerinine sildi. Pis salyalı hayvan. Lelaine yan yan baktı ona ve Siuan yanaklarının kızardığını hissetti. İçgüdü.

"Tuhaf dostların var, Siuan. Salidar'da ilk kez ortaya çıktığın zaman bazıları seni uzaklara gönderme taraftarıydı, hatırladığım kadarıyla. Sheriam'ı anlayabilirim, ama onun artık senden çok daha yüksekte olması rahatsızlık yaratabilir. Benim senden kaçınmamın ana sebebi buydu, rahatsız olmanı engellemek."

Siuan'ın ağzı hayretle açık kalacaktı neredeyse. Bu, asla konuşulmayan bir şeyi konuşmaya çok yaklaşmıştı, *çok* fazla; bu kadından asla beklemediği bir kural ihlali. Kendisinden beklerdi belki –kendi yerine uyum sağlamıştı, ama Siuan neyse oydu– ama Lelaine'den asla!

"Umarım sen ve ben yine dost olabiliriz, Siuan, ama imkânsız çıkarsa da anlayabilirim. Bu geceki görüşme Faolain'in bana söylediklerini doğruluyor." Lelaine küçük bir kahkaha attı ve ellerini bel hizasında kavuşturdu. "Ah, öyle yüzünü buruşturma, Siuan. Sana ihanet etmedi, en azından niyeti bu değildi. Yalnızca ağzından kaçırdığı son şey bardağı taşırdı ve ona baskı yapmaya karar verdim, ciddi bir baskı. Bir başka Aes Sedai'ye bu şekilde davranılmaz, ama diğer yandan, Faolain sınanıp geçer not alana kadar aslında yalnızca bir Kabuledilmiş. Faolain iyi bir Aes Sedai olacak. Anlatmakta çok gönülsüz davrandı. Yalnızca birkaç bilgi kırıntısı verdi, aslında ve birkaç isim, ama seni o kadınların arasında görmemle bir araya getirince, manzarayı eksiksizce görmemi sağlıyor, bana göre. Artık onu tutulduğu yerden bırakabilirim, sanırım. Bir daha beni gizli gizli gözetlemeyi düşünmeyecektir. Sen ve dostların Egwene'e çok sadık davrandınız, Siuan. Bana da bu kadar sadık olabilir misin?"

Demek Faolain'in ortadan kaybolmasının sebebi buydu. "Ciddi baskı" görürken ne tür "bilgi kırıntısı" vermişti? Faolain her şeyi bilmiyordu, ama Lelaine'in bildiğini varsaymak en iyisi olacaktı. Ama kadın ciddi baskı yapana dek hiçbir şey açıklamadan varsaymak.

Siuan sırtını dikleştirerek olduğu yerde kalakaldı. Lelaine de durdu. Onun konuşmasını beklediği açıktı. Yüzünün yarısı gölgelerde olmasına

rağmen bu kadarı açıktı. Siuan bu kadınla yüzleşmek için cesaretini topladı. Bazı içgüdüler Aes Sedailerin iliklerine işlerdi. “Sana Ajahımın Temsilcisi olarak sadığım, ama Amyrlin Makamı Egwene al’Vere’dir.”

“Evet, öyle.” Siuan’ın seçebildiği kadarıyla Lelaine’in ifadesi rahattı. “Senin düşlerinde konuştu, öyle mi? Onun durumu hakkında bildiklerini bana anlat, Siuan.” Siuan omzunun üzerinden arkaya, tıknaz Muhafız’a baktı, “Ona aldırma,” dedi Temsilci. “Yirmi senedir Burin’den hiç sır saklamadım.”

“Düşlerimde,” diye onayladı Siuan. Bunun yalnızca, onu *Tel’aran’rhiod*’daki Salidar’a çağırmak için olduğunu söylemeye kesinlikle niyeti yoktu. O yüzüğün Siuan’da olmaması gerekiyordu. Salon öğrenirse geri alırdı. Sakin sakin –en azından sakin görünerek– Myrelle ve diğerlerine anlattıklarını ve daha fazlasını anlattı. Ama her şeyi değil. İhanetten emin olduklarını da değil. Bunun Salon’un kendisinden gelmiş olması gerekiyordu –ilgili kadınlar dışında, limanı tıkama planından başka kimsenin haberi yoktu– ama ihanetin sorumlusu kim olursa olsun, Egwene’e ihanet ettiklerini biliyor olamazlardı. Yalnızca Elaida’ya yardım etmek istemiş olmalılardı, ki bu da yeterince gizemliydi. Neden aralarından biri Elaida’ya yardım etmek isteyecekti ki? En baştan beri Elaida’nın gizli takipçilerinden bahsediliyordu zaten, ama Siuan uzun zaman önce bu fikirden vazgeçmişti. Her Mavi Elaida’nın indirilmesini hararetle istiyordu kuşkusuz, ama sorumlunun kim olduğunu öğrenene dek hiçbir Temsilci, hatta Mavi Temsilciler bile, her şeyi öğrenmeyecekti. “Yarın için Salon’u toplanmaya çağırdı... hayır, artık bu gece, son saat çaldığında olacak,” diye bitirdi. “Kule’nin içinde. Kule Salonu’nun içinde.”

Lelaine öyle bir kahkaha attı ki gözündeki yaşı silmesi gerekti. “Ah, bu müthiş. Salon Elaida’nın burnunun dibinde toplanacak. Sırf yüzündeki ifadeyi görmek için ona haber verebilseydim keşke.” Aniden ciddileşti yine. Lelaine, belli etmeyi seçtiğinde, her zaman kolay gülen biri olmuştu, ama kadında her zaman ciddi bir taraf vardı. “Demek Egwene Ajahların birbirleri aleyhine dönüyor olabileceklerini düşünüyor. Bu mümkün görünmüyor. Yalnızca bir avuç Aes Sedai gördüğünü söylüyorsun. Yine de, bir sonraki sefere *Tel’aran’rhiod*’da bir göz atmaya değer. Belki biri, Elaida’nın çalışma odasına bakmak yerine Ajah kısımlarında neler bulabileceğine bakabilir.”

Siuan irkilmesini zor bastırdı. Kendisi de *Tel’aran’rhiod*’da biraz araştırma yapmayı düşünüyordu. Ne zaman Düşler Dünyası’nda Kule’ye

gitse, her köşeyi döndüğünde farklı bir elbise içindeki farklı bir kadın görünüşü alıyordu, ama artık her zamankinden de ihtiyatlı davranması gerekecekti.

“Kurtarılmayı reddetmesi anlaşılır, hatta takdire değer bir şey, herhalde –kimse daha fazla Aes Sedai’nin ölmesini istemez– ama çok riskli,” diye devam etti Lelaine. “Mahkeme yok, hatta dayak bile yok, öyle mi diyorsun? Elaida ne oyun oynuyor olabilir? Onu bir kez daha Kabuledilmiş yapmayı düşünüyor olabilir mi? Bu olası görünmüyor.” Ama üzerinde düşünüyormuş gibi, hafifçe başını salladı.

Bu tehlikeli bir yöne gidiyordu. Aes Sedailer kendi kendilerini Egwene’in nerede *olabileceğine* dair ikna ederse, Aes Sedai nöbetçiler olsa da olmasa da, birinin onu kurtarmaya gitmesi olasılığı artardı. Bunu yanlış yerde denemek, doğru yerde denemek kadar riskli olurdu. Daha beter olmazsa. Daha da kötüsü, Lelaine bir şeyi görmezden geliyordu.

“Egwene Salon’u toplantıya çağırdı,” dedi Siuan ekşi ekşi. “Gidecek misin?” Paylarcasına bir sessizlik yanıt verdi ona ve Siuan’ın yanakları yine kızardı. Bazı şeyler *gerçekten* insanın iliklerine işliyordu.

“Elbette gideceğim,” dedi Lelaine sonunda. Doğrudan bir ifade, ama yine de bir duraksama olmuştu. “Tüm Salon gidecek. Egwene al’Vere Amyrlin Makamı ve yeterinden de fazla düş *ter’angreal*’imiz var. Belki, Elaida onun iradesinin kırılmasını emrederse nasıl direneceğini açıklar. Bunu işitmeyi çok isterim.”

“O zaman, benden ne konuda sadık olmamı istiyorsun?”

Lelaine yanıt vermek yerine, şalını düzelterek ay ışığı altında ağır ağır yürümeye başladı yine. Burin, gece vakti yarı görünmez bir aslan gibi peşinden gitti. Siuan Gecezambağı’nı arkasından çekiştirerek koşturup yetişti ve aptal kısrağın burnunu eline uzatma girişimini engelledi.

“Egwene al’Vere yasal Amyrlin Makamı,” dedi Lelaine sonunda. “Ölene dek. Ya da yalıtılana dek. İkisinden biri olursa, yine Romanda etol ve asa için mücadele etmeye, ben ise onu engellemeye başlayacağız.” Hıhladı. “O kadın Elaida kadar büyük bir felaket olabilir. Ne yazık ki, o da beni engelleyecek kadar desteğe sahip. Yine aynı duruma döneriz, yalnız eğer Egwene ölür ya da yalıtılırsa, sen ve dostların bana Egwene’e olduğunuz kadar sadık olacaksınız. Ve Romanda yerine *benim* Amyrlin Makamı seçilmeme yardım edeceksiniz.”

Siuan midesinin buz kestiğini hissetti. İlk ihanetin arkasında hiçbir Mavi olamazdı, ama en azından bir Mavi’nin Egwene’e şimdi ihanet etmek

için sebebi vardı.

2
Karanlık Varlık'ın Dokunuşu

Beonin, alışkanlık eseri ilk ışıklarla uyandı, ama çadırının kapalı kapısından pek az şafak ışığı sızıyordu. Doğru alışkanlık olduğu sürece, alışkanlık sahibi olmak iyiydi. Seneler içinde bir dizi alışkanlık edinmişti. Çadırın içindeki hava gece soğuğunu taşıyordu biraz, ama mangalı yakmadı. Fazla kalmayı düşünmüyordu. Kısaca yönlendirerek pirinç bir lamba yaktı, sonra beyaz sırlı sürahinin içindeki suyu ısıttı ve kabarcıklı bir aynası olan dingildek lavabo sehpasında yüzünü yıkadı. Küçük, yuvarlak çadırın içindeki hemen her şey sallanıyordu. Küçük masadan dar kamp yatağına kadar her şey. Tek sağlam parça olan alçak sırtlı sandalye o kadar kabaydı ki çok fakir bir çiftliğin mutfağından gelmiş olabilirdi. Ama Beonin idare etmeye alışmıştı. Yargısını belirtmek üzere çağrıldığı her yer saray değildi. En kötü mezra bile adalete ihtiyaç duyuyordu. Beonin ahırlarda, hatta ağıllarda uyumuştu.

Dikkatle hareket ederek, yanında taşıdığı en iyi binici elbisesini giydi. Sade gri ipek elbise çok iyi kesimliydi. Dizlerine kadar gelen, ayağına tam oturan botlarını giydi. Sonra annesine ait olan fildişi sırtlı tarakla koyu altın rengi saçlarını fırçalamaya başladı. Aynadaki yansıması hafifçe çarpıktı. Bir sebepten, bu sabah canını sıktı.

Biri giriş kapağını tırmaladı ve Murandy aksanlı bir adam neşeyle seslendi. "Kahvaltı, Aes Sedai, eğer sizi memnun edecekse." Fırçayı indirdi ve kendini Kaynak'a açtı.

Özel hizmetkâr tutmamıştı ve yemeklerini sık sık tanımadığı kişiler getiriyordu, ama emri üzerine beyaz örtüyle örtülmüş tepsiyi taşıyarak içeri giren, saçlarına kır düşmüş, devamlı gülümseyen tıknaz adamı tanıyordu.

“Lütfen masaya bırak, Ehvin,” dedi, *saidar*’ı salıvererek. Adamın genişleyen gülümsemesi ile ödüllendirildi. Ehvin tepsi elinde, yerlere kadar eğildi, çıkmadan önce bir kez daha eğilerek selam verdi. Çok fazla Aes Sedai, kendilerinden düşük insanların karşısında en basit nezaket kurallarını bile unutuyordu. Küçük nezaket kuralları gündelik hayatı kolaylaştırırdı.

Tepsiyi hevessizce inceledikten sonra saçlarını fırçalamaya geri döndü. Günde iki kez saçlarını fırçalamayı âdet haline getirmişti ve oldukça yatıştırıcı buluyordu. Ama bu sabah saçlarında kayan fırça darbelerini rahatlatıcı bulmak yerine, kendini yüz fırça darbesini tamamlamaya zorladı; sonra fırçayı lavabo sehpasının üzerine, fırçayla uyumlu tarağın ve el aynasının yanına bıraktı. Eskiden olsa, tepelere bile sabır dersi verebilirdi, ama Salidar’dan bu yana sabırlı olmak gittikçe güçleşmişti. Ve Murandy’den sonra imkânsız olmuştu. Bu yüzden kendi kendine sabır telkin etti; tıpkı annesinin isteği hilafına Beyaz Kule’ye gitmeyi telkin ettiği gibi, tıpkı Kule’nin öğretilerine ek olarak disiplinini de kabullenmeyi telkin ettiği gibi. Küçük bir kızken dikbaşlıydı, her zaman daha fazlasını arzulardı. Kule ona, kendinize hâkim olursanız çok şey elde edebileceğinizi öğretmişti. Bu yeteneği ile gurur duyuyordu.

Kendine hâkim olsa da olmasa da, haşlanmış kuru erik ve ekmekle kahvaltı etmek, saç fırçalama ayini kadar zor geldi. Kuru erik çok bayattı; çok fazla haşlayıp püreye çevirmişlerdi ve kabuklu ekmeği süsleyen siyah beneklerin birkaçını gözden kaçırdığını düşünüyordu. Kendi kendini, dişlerinin arasında çıtırdayan şeylerin arpa tahılları ya da çavdar tohumları olduğuna ikna etmeye çalıştı. Buğday bitli ekmek yediği ilk sefer değildi, ama zevk alınabilecek bir şey de değildi. Çay, içtikten sonra ağzında tuhaf bir tat da bırakıyordu, sanki o da bozulmaya başlamıştı.

Sonunda keten kumaşı oymalı tepsinin üzerine bıraktığında, neredeyse içini çekecekti. Kampta yiyeceksiz kalmalarına ne kadar kalmıştı acaba? Tar Valon’un içinde de aynı şey oluyor muydu? Oluyor olmalıydı. Karanlık Varlık dünyaya dokunuyordu; çentik çentik taşlarla kaplı bir tarla kadar kasvetli bir düşünce. Ama zafer gelecekti. Beonin diğer olasılığı düşünmeyi reddediyordu. Genç al’Thor’un verecek çok hesabı vardı, hem de çok, ama bir şekilde bunu başarmalıydı –başarmak zorundaydı! Bir şekilde. Ama Yenidendoğan Ejder Beonin’in alanının dışında kalıyordu; onun tek yapabildiği olayların gelişimini uzaktan izlemekti. Bir kenarda oturup izlemek hiçbir zaman hoşuna gitmemişti.

Bütün bu acı düşünceler faydasızdı. Harekete geçme zamanı gelmişti. Öyle çabuk doğruldu ki sandalye geriye devrildi, ama Beonin onu kanvas yer örtüsünün üzerinde bıraktı.

Başını giriş kapağından dışarı uzatarak, yürüyüş yolunun üzerindeki tabureye oturmuş olan Tervail'i buldu. Adam koyu renk pelerinini arkaya atmış, çizmelerinin arasına diktiği kınlı kılıcına yaslanıyordu. Güneş ufuktaydı, altın rengi parlak kürenin üçte ikisi görünüyordu, ama diğer yönde, Ejderdağı'nın çevresinde toplanan kara bulutlar yakında kar yağacağını haber veriyordu. Ya da belki yağmur. Önceki geceden sonra güneş ılık geliyordu. Her durumda, şansı varsa yakında rahat rahat içeride oturuyor olacaktı.

Tervail, görünürdeki herkesi aylak aylak incelemesine ara vermeden, başını hafifçe sallayarak selam verdi. Şu anda işçilerden başka kimse yoktu; sırtlarında sepetler taşıyan, kaba yünlüler içinde adamlar; yüksek tekerlekli arabalar süren, aynı ölçüde kaba giyimli erkekler ve kadınlar. Oyuk oyuk olmuş sokakta tangırdayarak geçen arabalar ateşlik odun, çuval çuval kömür ve su fıçıları taşıyarak geçiyordu. En azından, adamın incelemesi onunla Muhafız bağı paylaşmayan kişilere aylak görünürdü. Beonin'in Tervail'i çekilmiş yay kadar odaklanmıştı. Yalnızca erkekleri inceliyordu ve bakışları şahsen tanımadığı kişiler üzerinde oyalanıyordu. Yönlendirebilen bir erkeğin ellerinde iki Aes Sedai ve bir Muhafız öldükten sonra –aynı türden iki katil olması imkânsız görünüyordu– herkes yabancı erkeklere karşı dikkatli davranıyordu. En azından cinayetlerden haberi olan herkes. Haber bağıra çağıra ilan edilmiyordu.

Katil elinde bir bayrakla dolaşmadığı sürece adamın katili nasıl tanıyacağını düşünemiyordu, ama görevini yapmaya çalıştığı için de paylayamaz, küçümseyemezdi onu. Kamçı kadar ince, çıkık bir burnu ve Beonin'e hizmet ederken kazandığı, çenesinde kalın bir yara izi bulunan adam; Beonin onu bulduğunda çocukluktan yeni çıkmıştı. Kedi kadar hızlıydı ve doğduğu yer olan Tarabon'un en iyi kılıç kullanıcılarından biriydi ve o zamandan bu yana geçen bunca sene içinde, daha azını yaptığı tek bir an bile olmamıştı. Beonin'in hayatını en az yirmi kez kurtarmıştı. Bir Aes Sedai'yi tanıyamayacak kadar cahil haydutlar ve yankesicilere ek olarak, bir ya da diğer tarafın aleyhlerine bir karar alınmasına dayanamayacak kadar çaresiz kaldığı durumlarda kanun da tehlikeli olabiliyordu ve Tervail tehlikeyi Beonin'den daha çabuk görebiliyordu.

“Kışispinozu’nu benim için eyerle. Kendi atını da getir,” dedi ona. “Küçük bir geziye çıkacağız.”

Tervail ondan yana dönermiş gibi yaparak tek kaşını hafifçe kaldırdı, sonra kını kemerine taktı ve yürüyüş yolu boyunca at halatlarına doğru çabuk çabuk yürümeye başladı. Adam asla gereksiz sorular sormazdı. Belki Beonin içten içe, sandığından daha heyecanlıydı.

Beonin içeriye döndü, el aynasını dikkatle siyah beyaz Tear labirenti desenli ipek eşarba sardı ve iyi gri pelerininin içine dikilmiş iki iri cepten birine tıktı. Saç fırçası ve tarak da aynanın yanına gitti. Şalını düzgünce katladı ve ince oymalı siyahağaçtan küçük kutu ile birlikte diğer cebine koydu. Kutuda birkaç parça mücevher vardı. Onların bazıları annesinden, bazıları da anneannesinden kalmıştı. Büyük Yılan yüzüğü dışında nadiren mücevher takardı, ama yolculuğa çıkarken kutuyu, fırçayı, tarağı ve aynayı her zaman yanına alırdı. O eşyalar anılarını sevdiği ve saygı duyduğu kadınları ve onların ona öğrettiği şeyleri hatırlatıyordu. Tanchico’nun ünlü avukatlarından olan anneannesi Beonin’e kanunun inceliklerini sevmeyi öğretmişti, annesi ise insanın her zaman kendini geliştirebileceğini göstermişti. Avukatlar nadiren zengin olurdu, ama Collaris kesinlikle rahattan daha fazlası olmuştu, ama onun kınamasına rağmen kızı Aeldrine tüccar olmuş, boya alıp satarak iyi bir servet kazanmıştı. Evet, doğru anı geldiğinde yakalarsanız, kendinizi geliştirmeniz her zaman mümkündü. Elaida a’Roihan Siuan Sanche’yi makamından indirdiğinde Beonin de öyle yapmıştı. O zamandan bu yana, olaylar onun öngörebildiği biçimde gelişmemişti, elbette. Nadiren öngörebilirdiniz onları. İşte bu yüzden, akıllı bir kadın alternatif planlar yapardı.

Tervail’in dönüşünü içeride beklemeyi düşündü –adam iki atı birkaç dakika içinde getiremezdi– ama artık gitme zamanı geldiğine göre, sahip olduğu son sabır kırıntıları da uçup gitmiş gibiydi. Pelerinini omuzlarına geçirdi, lambayı bir nihailik havasıyla söndürdü. Ama dışarıda, yürüyüş yolunun kaba tahtalarının üzerinde ileri geri yürümek yerine olduğu yerde beklemeye zorladı kendini. İleri geri yürümek dikkat çekerdi ve belki onun yalnız kalmaktan korktuğunu düşünen bir Aes Sedai çıkardı. Aslında, biraz korkuyordu. Bir adam sizi görülmeden, hissedilmeden öldürebiliyorsa, korkmak son derece mantıklıydı. Ama Beonin arkadaş istemiyordu. Mahremiyet aradığını gösteren bir hareketle başlığını taktı ve pelerinine sarındı.

Çentik kulaklı ve zayıf bir kedi ayak bileklerine sürtünmeye başladı. Kampın her yerinde kediler vardı; Aes Sedailerin toplandığı her yerde belirirlerdi. O zamana dek ne kadar yabani olurlarsa olsunlar, kampta evcil ev kedilerine dönüşürlerdi. Kedi birkaç dakika sonra, kulaklarının kaşınmadığını görünce, bir kral kadar gururla yürüyüp kendini kaşıtacak bir başkasını bulmaya gitti. Çevrede epey aday vardı.

Daha birkaç dakika önce, görünürde yalnızca kaba giyimli işçiler ve araba sürücüleri vardı, ama kamp günlük koşturmacasına başlamıştı. Beyaz giyimli çömez grupları, yani sözde "aileler" sınıflarına ulaşmak için yürüyüş yollarında koşturuyorlardı. Sınıflar, onları barındıracak kadar büyük çadırlarda, hatta açıkta yapılıyordu. Beonin'in yanından geçenler çocuksu gevezeliklerini bırakıyor, geçerken kusursuzca diz kırarak selam veriyorlardı. Bunu görmek Beonin'i her seferinde şaşırtıyordu. Aynı zamanda kızdırıyordu. O "çocukların" büyük kısmı orta yaşlarına gelmiş, hatta daha büyüktü –saçlarına kır düşmüş kadınlar vardı, hatta bazıları büyükanne olmuştu!– ama kadim kurallara, Kule'ye gelen herhangi bir kız gibi uyuyorlardı. Hem, sayıları ne kadar da çoktu. Sokaklarda sonsuz görünen bir insan seli akıyordu. Kule yönlendirme yeteneği ile doğan kızları ve kendi çabalarıyla yönlendirmenin eşiğine gelmiş olanları getirmeye odaklanarak ve geri kalanları Tar Valon'a kendi başlarına gelmek üzere yalnız bırakarak ne kadar kadını gözden kaçırmıştı? On sekizinden büyük hiçbir kızın disipline boyun eğemeyeceği konusunda ısrar ederek kaç kadını kaybetmişti? Değişim, hiçbir zaman Beonin'in arzuladığı bir şey olmamıştı –bir Aes Sedai'nin hayatını, istikrar temelleri üzerine kurulmuş kanun ve gelenekler yönetirdi– ve bu çömez aileleri gibi bazı değişimler sürdürülemeyecek kadar radikal geliyordu, ama Kule ne kadar çok şey kaybetmişti?

Yürüyüş yollarında Aes Sedailer de ikili üçlü gruplar halinde süzülüyordu ve genelde Muhafızları da arkalarından geliyordu. Çömez seli onların çevresinde, diz kırma dalgaları eşliğinde aralanıyordu. Aes Sedailere fırlatılan bakışlarla bozulan dalgalar. Aes Sedailer onları görmezden geliyordu. Aes Sedailerin pek azı Güç'le parlamıyordu. Beonin sinirle cıklayacaktı neredeyse. Çömezler Anaiya ve Kairen'in öldüğünü biliyorlardı –cenaze ateşlerini saklamak düşünülmemişti– ama iki Aes Sedai'nin nasıl öldüğünü açıklamak onları korkuturdu. Ama çömez defterine Murandy'de kaydedilen en yeni çömezler bile, *saidar* parıltısıyla yürüyen Aes Sedailerin normal olmadığını öğrenmiş olmalıydı. Sonunda bu

bile tek başına onları korkutmaya başlayacaktı, hem de boş yere. Katilin başkalarının önünde, çevrede düzinelerce Aes Sedai varken saldırması olası görünmüyordu.

Gözüne *saidar* parıltısı taşımayan, ağır ağır doğuya doğru at süren beş Aes Sedai takıldı. Her birinin ardından küçük birer maiyet geliyordu. Maiyetler genelde bir sekreter, bir hizmetkâr kadın, ağır eşya taşıması olasılığına karşı belki bir hizmetkâr adam ve Muhafızlardan oluşuyordu. Hepsi başlığını kaldırmıştı, ama kimin kim olduğunu seçmekte güçlük çekmedi. Erkekler kadar uzun olan, kendisi gibi Gri Ajah'tan Varilin olmalıydı. Kahverengilerden Takima da ufak tefek olan. Saroiya'nın pelerini gösterişli ve beyaz işlemeliydi –kadın o pelerini tertemiz tutmak için *saidar* kullanıyor olmalıydı. Faiselle'in peşinen gelen iki Muhafız da, kadının parlak yeşil pelerini kadar açıkça gösteriyordu kimliğini. Geriye kalan, gri pelerine sarınmış kadın da Sarılardan Magla olmalıydı. Darein'e ulaştıklarında ne bulacaklardı? Kule'den gelmiş arabulucular değil kuşkusuz, artık değil. Belki yine de bekleneni yapmaları gerektiğini düşünmüşlerdi. İnsanlar genellikle, tüm amaç kaybolmuş olsa bile, aynı şeyleri yapmaya devam ediyorlardı. Ama Aes Sedailer söz konusu olduğunda bu nadiren uzun sürüyordu.

"Hiç de bir aradaymış gibi görünmüyorlar, değil mi, Beonin? Tesadüfen aynı yöne gittiklerini sanırsın."

Başlığın biraz mahremiyet getirmesi buraya kadar. Neyse ki iç çekme dürtüsünü ve hislerini belli edebilecek başka şeyleri bastırmak konusunda deneyimliydi. Yanında duran iki Aes Sedai hemen hemen aynı boylardaydı, ikisi de küçük kemikli, siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü, ama benzerlik burada sona eriyordu. Ashmanaille'in sivri burunlu dar yüzüne nadiren duygular yansırdı. Gümüş işlemeli ipek elbisesi birkaç dakika önce bir terzinin elinden çıkmış olabilirdi. Kürk astarlı pelerininin ve başlığının kenarları gümüş kıvrımlı işlemelerle süslenmişti. Phaedrine'in koyu yünlü elbisesi epey kırışıktı, epey lekeli olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Yünlü pelerini süssüzdü ve yamanmaya ihtiyacı vardı. Kadın, o anda yaptığı gibi, çok sık kaş çatıyordu. Bu özelliği olmasa güzel sayılırdı. Genelde dağınık Kahverengi ve giysilerine her şeyden çok dikkat eden Gri tuhaf arkadaşlardı.

Beonin uzaklaşan Temsilcilere bir göz attı. Gerçekten de birlikte at sürmekten çok, tesadüfen aynı yöne gidiyormuş gibi görünüyorlardı. Bunu fark etmemiş olması, bu sabah ne kadar altüst olduğunu gösteriyordu.

“Belki,” dedi, davetsiz misafirlerine dönerek, “dün gecenin sonuçlarını düşünüyorlardı, değil mi, Ashmanaille?” Davetsiz ya da değil, görgü kurallarına uymak gerekirdi.

“En azından Amyrlin yaşıyor,” diye yanıt verdi diğer Gri, “ve bana anlatılanlara bakarak sağ ve... salim kalacak. Hem o, hem Leane.” Nynaeve’in Siuan ve Leane’e Şifa vermesi bile, Aes Sedailerin yalıtılmaktan kolaylıkla bahsetmesini sağlamamıştı.

“Sağ ve tutsak olmak, kellenin uçurulmasından iyidir, bana göre. Ama çok da iyi değil.” Morvrin onu uyandırıp haberleri verdiğinde, Kahverengi’nin heyecanını paylaşmak zor olmuştu. En azından Morvrin açısından heyecan sayılırdı. Kadının yüzünde küçücük bir sırıtış vardı. Ama Beonin planlarını değiştirmeyi hiç düşünmemişti. Gerçeklerle yüzleşmek gerekirdi. Egwene tutsak düşmüştü, o kadar. “Sen katılmıyor musun, Phaedrine?”

“Elbette,” diye yanıt verdi Kahverengi ters ters. Ters ters! Ama bu Phaedrine’di, her zaman dikkati başka yerde olur, nasıl davranması gerektiğini unuturdu. Üstelik, sözleri de bitmemişti. “Ama seni aramamızın sebebi bu değil. Ashmanaille diyor ki, cinayetlere epey aşinalığın varmış.” Ani bir rüzgâr pelerinlerini yakaladı, ama Beonin ile Ashmanaille kendi pelerinlerini rahatça yakaladı. Gözlerini Beonin’e dikmiş olan Phaedrine pelerininin arkasında savrulmasına izin verdi.

“Belki bizim cinayetler hakkında bazı fikirlerin vardır, Beonin,” dedi Ashmanaille rahatça. “Onları bizimle paylaşır mısın? Phaedrine ve ben kafa kafaya verdik, ama hiçbir yere varamıyoruz. Benim deneyimim daha çok hukuk davaları üzerine. Senin bazı doğal olmayan ölümleri açıkladığını biliyorum.”

Elbette Beonin cinayetler hakkında düşünmüştü. Kampta bu konuda düşünmemiş Aes Sedai var mıydı? Kendisi, istese bile düşünmekten kaçınamazdı. Bir katil bulmak zevkti, bir sınır anlaşmazlığını çözmekten çok daha tatmin ediciydi. Cinayet, en iğrenç suçlardan biriydi; asla geri verilemez bir şeyi, yaşanmayan seneleri, o seneler içinde yapılabilecek şeyleri çalmaktı. Ve bu cinayetlerde Aes Sedailer ölmüştü, bu yüzen cinayetler kamptaki her Aes Sedai için kişisel bir meseleye dönüşmüştü. Beonin, ikisi gri saçlı son bir çömez grubunun diz kırıp uzaklaşmasını bekledi. Yürüyüş yollarındaki çömezlerin sayısı azalmaya başlamıştı sonunda. Kediler onları izliyor gibiydi. Çömezler kedi sevmeye Aes Sedailerden daha fazla zaman ayırıyorlardı.

“Açgözlülük yüzünden hançerleyen adam,” dedi, çömezler işitemeyecek kadar uzaklaştığında, “kıskançlık yüzünden zehirleyen kadın bir şeydir. Burada olanlar, bambaşka bir şey. Kuşkusuz aynı adam tarafından işlenmiş, ama aralarında bir haftadan fazla zaman olan iki cinayet var. Bu, sabır ve planlama ima ediyor. Amaç belirsiz, ama o kurbanları tesadüfen seçmesi olası görünmüyor. Adam hakkına, yönlendirebildiği gerçeği dışında hiçbir şey bilmediğimize göre, kurbanları birbirine neyin bağladığına bakarak başlamalısınız. Bu durumda, Anaiya ile Kairen, ikisi de Mavi Ajah’tandı. Bu yüzden kendi kendime soruyorum. Mavi Ajah’ın yönlendirebilen bir erkekle ne ilgisi var. Yanıt geliyor: Moiraine Damodred ve Rand al’Thor. Kairen’in de Rand al’Thor ile bağlantısı var, değil mi?”

Phaedrine kaşlarını daha fena çattı. “Katilin *o* olduğunu ima ediyor olamazsın.” Gerçekten, kadın gerçekten de çok ileri gidiyordu.

“Hayır,” dedi Beonin serinkanlılıkla. “Bağlantıyı takip etmeniz gerektiğini söylüyorum. Ki bu da bizi Asha’manlara getiriyor. Yönlendirebilen erkekler. Yönlendirebilen ve Yolculuk etmeyi bilen erkekler. Aes Sedailerden korkmak için sebebi olan erkekler, belki her şeyden çok Aes Sedailerden korkmak için. Bir bağlantı kanıt değildir,” diye itiraf etti gönülsüz bir biçimde, “ama anlamlı, değil mi?”

“Bir Asha’man neden iki kez buraya gelsin ve her seferinde bir Aes Sedai öldürsün? Katil yalnızca o ikisini öldürmek istiyormuş, başkalarını öldürmek istemiyormuş gibi geliyor kulağa.” Ashmanaille başını iki yana salladı. “Anaiya ile Kairen’in ne zaman yalnız kalacağını nereden biliyordu? Onun işçi kılığında saklanmış, buralarda oyalandığını düşünüyor olamazsın. İşittiklerime bakarak, bu Asha’manlar bunu yapmayacak kadar kibirli. Bana öyle geliyor ki, burada yönlendirebilen gerçek bir işçinin olması ve bir sebepten Aes Sedailere hınç duyması daha olası.”

Beonin önemsemezce burnunu çekti. Tervail’in yaklaştığını hissedebiliyordu. Bu kadar çabuk dönebildiğine göre koşa koşa gitmiş olmalıydı. “Hem, neden şimdiye kadar beklesin? Alınan son işçiler Murandy’den bulundu. Bir aydan fazla zaman önce.”

Ashmanaille ağzını açtı, ama Phaedrine, bir ekmek kırıntısı kapan serçe kadar hızlı bir biçimde araya girdi. “Nasıl yapacağını yeni öğrenmiş olabilir. Belki erkek bir yabanidir. İşçilerin konuşmalarına kulak misafiri oldum. Asha’manlara hayranlık duyan kaç adam varsa, onlardan korkan o kadar adam var. Hatta bazılarının, Siyah Kule’ye gidecek cesarete sahip

olmayı dilediklerini işittim." Diğer Gri'nin sol kaşı hafifçe seğirdi. Başka bir kadında, kaşlarının saçlarına dek kalkması anlamına geliyordu. İki kadın arkadaştı, ama Ashmanaille Phaedrine'in bu şekilde sözünü kesmesinden hoşlanıyor olamazdı. Ama tek söylediği şu oldu: "Asha'man onu bulabilir, eminim."

Beonin şimdi yalnızca birkaç adım arkasında olan Tervail'i hissedebiliyordu. Bağ değişmez bir sükûnet ve dağlar kadar güçlü bir sabır hissi getiriyordu. Adamın fiziksel gücünden faydalanabildiği gibi, o özelliklerinden de faydalanabilmeyi ne kadar isterdi. "Eminim bunun imkânsız olduğunu siz de kabul edersiniz," dedi zayıfça. Romanda ve diğerleri Siyah Kule ile bu saçma "ittifak" lehine oy verebilirlerdi, ama o andan sonra bunun nasıl yürütüleceği, anlaşmanın nasıl dile getirileceği, nasıl sunulacağı konusunda sarhoş kediler gibi savaşmışlar, her detay lime lime edilip incelenmiş, tekrar bir araya getirilmiş, sonra yine lime lime edilmişti. Işık'a şükür bu fikir başarısız olmaya yazgılıydı.

"Gitmeliyim," dedi onlara ve Tervail'den Kışispinozu'nun dizginlerini almak için döndü. Adamın yüksek doru iğdiş atı zarif, güçlü ve hızlıydı; eğitimli bir savaş atıydı. Kendi kahverengi kısrağı tıknazdı ve çok hızlı değildi, ama Beonin her zaman dayanıklılığı hıza tercih etmişti. Kışispinozu, daha yüksek, sözde daha güçlü hayvanlar pes ettikten sonra bile yürümeye devam edebiliyordu. Ayağını üzengiye taktı ve ellerini yüksek eyer kaşlarına koyarak durdu. "İki Aes Sedai öldü Ashmanaille ve ikisi de Mavi'ydi. Onları tanıyan Aes Sedailer bulun ve başka ne tür ortak noktaları olduğunu öğrenin. Katili bulmak için, bağlantıları izlemelisiniz."

"Bizi Asha'manlara götüreceğinden kuşkuluyum, Beonin."

"Önemli olan katilin bulunması," diye yanıt verdi Beonin, kendini eyere çekerek. Diğer kadın sözlerine devam edemeden Kışispinozu'nun çevirdi. Nezaketsiz, ani bir son olmuştu, ama önerecek başka bilgeliği yoktu ve zamanı daralmış gibi görünüyordu. Güneş ufuktan kopmuş, tırmanıyordu. Bunca zaman sonra, zamanı gerçekten de dardı.

Yolculuk alanına kısa zamanda vardılar, ama yüksek kanvas duvarın dışında bir düzine kadar Aes Sedai sıra bekliyordu. Bazılarının atı yoktu, bazıları kısa süre sonra bir binanın içinde olmayı beklermiş gibi pelerinsizdi ve bir ikisi bir sebepten şallarını takmışlardı. Yaklaşık yarısının Muhafızları yanındaydı ve onların çoğu renk değiştiren pelerinlerini giymişlerdi. Aes Sedailerin tek ortak noktası, hepsinin Güç'le parlıyor olmasıydı. Tervail hedeflerini fark edince şaşkınlık ifade etmedi, elbette. Üstelik, Muhafız

bağından tekdüze bir sakinlik hissi geliyordu. Adam ona güveniyordu. Duvarların içinde gümüş bir çizgi belirdi ve ağır ağır otuza kadar sayabilecekleri bir sürenin sonunda, tek başlarına kapıyol açamayacak iki Yeşil, atlarını çeken dört Muhafız ile birlikte içeri girdi. Mahremiyet alışkanlığı bir geleneğe dönüşüp Yolculuğa eklenmişti bile. Biri kapıyol örmesini izlemenize izin vermediği sürece, onun nereye gittiğini öğrenmeye çalışmak, ne işi olduğu hakkında doğrudan sorular sormaya eş tutuluyordu. Beonin, Çekiç'in üzerinde ona tepeden bakan Tervail ile birlikte, Kışispinozu'nun sırtında sabırla bekledi. En azından Aes Sedailer taktığı başlığına saygı gösteriyorlardı. Ya da belki sessiz kalmak için kendi sebepleri vardı. Her durumda, kimseyle konuşması gerekmedi. Bu anda, dayanılmaz bir şey olurdu.

Önündeki sıra çabucak tükendi ve kısa süre sonra o ve Tervail çok daha kısa bir kuyruğun başındaydılar ve arkasında yalnızca üç Aes Sedai vardı. Adam ilk önce onun görmesi için ağır kanvas perdeyi kaldırdı. Yüksek direklerin arasına gerilmiş olan duvar, yirmi adıma yirmi adımlık bir alanı çeviriyordu. Yer, çamura dönüşüp donmuş karla kaplıydı; üst üste binmiş ayak ve nal izleri ile kaplı, ortasında ustura kadar düz bir çizgi bulunan engebeli bir yüzey. Herkes ortayı kullanıyordu. Yer, belki karın yeniden çözülüp çamura dönüşeceğini ve sonra yine donacağını haber verircesine, hafifçe parlıyordu. Bahar buraya Tarabon'dan daha geç geliyordu, ama gelmek üzereydi.

Tervail kanvas perdeyi bırakır bırakmaz Beonin *saidar*'a kucak açtı ve neredeyse dikkatsizce Ruh ördü. Bu örgü onu büyülüyordu. Sonsuza dek kaybettiklerini sandıkları bir şeyi yeniden keşfetmişlerdi ve kuşkusuz Egwene al'Vere'in keşiflerinin en büyüğüydü. Ne zaman onu örse, bir hayret duygusuna kapılıyordu; çömezken ve hatta Kabuledilmişken çok aşina olduğu, ama şalı edindiğinden beri hissetmediği bir duygu. Yeni ve harika bir şey. Dikey gümüş çizgi önünde, yerdeki düz çizginin hemen üzerinde belirdi, aniden dönerek genişledi ve Beonin'in önünde kare şeklinde, iki adıma iki adım genişliğinde bir deliğe dönüştü. Arkasında kalın, yaygın dalları olan kar kaplı meşeler görünüyordu. Kapıyoldan hafif bir esinti geldi ve Beonin'in pelerinini dalgalandırdı. O korulukta sık sık zevkli yürüyüşler yapmış ya da alçak dallardan birinin üzerine oturup saatlerce kitap okumuştu, ama bunları hiç karda yapmamıştı.

Tervail mekânı tanımıyordu ve kılıcı elinde, Çekiç'i arkasından çekiştirerek delikten geçti. Savaş atının toynakları diğer yandan kar

parçaları kaldırdı. Beonin ağır ağır takip etti ve örgünün dağılmasına neredeyse gönülsüzce izin verdi. Gerçekten de harikaydı.

Tervail'i, biraz uzakta, ağaç tepelerinin üzerinde, gökyüzünün önünde kalın beyaz bir kule biçiminde yükselen şeye bakarken buldu. Beyaz Kule. Adamın yüzü kıpırtısızdı ve bağdan da kıpırtısızlık geliyordu. "Tehlikeli bir şey planladığını düşünüyorum, Beonin." Kılıcı hâlâ elindeydi, ama kolunu indirmişti.

Beonin elini onun sol koluna koydu. Bu onu yatıştırmaya yetmeliydi; gerçek bir tehlike olsa asla kılıç kolunu engellemezdi. "Gerekenden daha tehlikeli değ..."

Otuz adım ötede, devasa ağaçların arasında ağır ağır ona doğru yürüyen bir kadın gördüğünde sesi solup gitti. Önceden bir ağacın arkasında olmalıydı. Eski moda kesimli bir elbise giymiş, düz beyaz saçları incilerle süslü gümüş tel işi bir başlıkla toplanmış ve beline kadar gelen bir Aes Sedai. Olamazdı. Ama o güçlü yüzü, çekik kara gözleri ve gaga burnu tanımamak imkânsızdı. Hataya yer bırakmıyordu, ama Turanine Merdagon Beonin Kabuledilmişken ölmüştü. Kadın adımının ortasında kayboldu.

"Ne oldu?" Tervail kılıcını kaldırarak döndü ve Beonin'in baktığı yöne baktı. "Seni korkutan ne?"

"Karanlık Varlık, dünyaya dokunuyor," dedi Beonin yumuşak sesle. İmkânsızdı! İmkânsız, ama kendini hayallere ve fantezilere bırakan biri değildi. Ne görmüşse görmüştü. Titremesinin, ayak bileklerine dek karların içinde durması ile bir ilgisi yoktu. Sessizce dua etti. *Işık beni bütün günlerimde aydınlatsın, Kurtuluş ve yeniden doğum umudundan emin olarak Yaratıcı'nın eline sığınayım.*

Tervail'e, kırktan fazla sene önce ölmüş bir Aes Sedai gördüğünü söylediğinde, adam halüsinasyon deyip geçmedi, yalnızca kendi duasını mırıldandı. Ama Beonin adamın içinde korku hissetmiyordu. Kendinde bol bol vardı, ama adamda değil. Ölüler, her gününü son günü kabul eden bir adamı korkutamazdı. Ama planlarını açıkladığında Tervail iyimser hissetmedi. En azından planlarının bir kısmını. Beonin, el aynasına bakarak ve büyük dikkatle örerek açıkladı. Yanılsama konusunda, dilediği kadar becerikli değildi. Örgü üzerine yerleştiğinde aynadaki yüzü değişti. Büyük bir değişim değildi, ama artık bir Aes Sedai yüzü değildi, artık Beonin Marinye'nin yüzü değildi, yalnızca belli belirsiz ona benzeyen, ama saçları çok daha açık renkli bir kadının yüzüydü.

“Neden Elaida’ya ulaşmak istiyorsun?” diye sordu Tervail kuşkuyla. Aniden bağdan bir keskinlik geldi. “Ona yaklaşıp sonra Yanılsama’yı indirmek istiyorsun, değil mi? Sana saldıracak ve... Hayır, Beonin. Eğer yapılması gerekiyorsa bırak ben gideyim. Kule’de çok fazla Muhafız var, hepsini tanıyor olamaz ve bir Muhafız’ın ona saldırmasını asla beklemez. O daha ne olduğunu anlamadan hançerimi yüreğine saplayabilirim.” Şimşek kadar hızlı bir hareketle sağ elinde kısa bir hançer belirdi ve adam ne yapacağını gösterdi.

“Ne yapacaksam, kendim yapmalıyım, Tervail.” Beonin Yanılsama’yı içe büktü ve bağladı. İşler kötüye gidebilir diye pek çok başka örgü hazırladı, onları da içe büktü, sonra çok karmaşık bir örgüye başladı ve onu kendi üzerine bıraktı. Bu yönlendirme yeteneğini saklayacaktı. Neden Yanılsama gibi bazı örgüleri kendi üzerinde kullanabildiğini, ama Şifa gibi başkalarının kendi bedenine dokunmadığını anlayamıyordu. Kabuledilmişken bu soruyu sorduğunda, Turanine unutulmaz ölçüde gür bir sesle yanıt vermişti: “Suyun neden ıslak, kumun neden kuru olduğunu sorsan daha iyi, çocuğum. Aklını, neden bazı şeylerin mümkün olmadığına değil mümkün olan şeylere ver.” İyi bir tavsiyeydi, ama o ikinci kısmı asla kabullenememişti. Ölüler yürüyordu. *Işık beni günlerimin hepsinde aydınlatsın...* Son örgüyü de bağladı. Büyük Yılan yüzüğünü çıkardı ve kemer kesesine koydu. Şimdi bir Aes Sedai’nin yanında dursa bile fark edilmezdi. “En iyisini benim bildiğime her zaman güvendin,” diye devam etti. “Hâlâ güveniyor musun?”

Adamın yüzü Aes Sedailerinki kadar ifadesiz kaldı, ama bağdan anlık bir şok geldi. “Elbette, Beonin.”

“O zaman Kışispinozu’nu al ve şehre git. Bir handa oda tut. Seni almaya geleceğim.” Adam ağzını açtı, ama o elini uyarırcasına kaldırdı. “Git, Tervail.”

Onun iki atı çekerek ağaçların arasında kaybolmasını bekledi, sonra Kule’ye döndü. Ölüler yürüyordu. Ama önemli olan tek şey Beonin’in Elaida’ya ulaşmasıydı. Önemli olan tek şey.

Rüzgâr pencereleri sarsıyordu. Beyaz mermer şöminedeki ateş havayı öyle ısıtmıştı ki camlar buğulanmış, yağmur damlaları gibi sızıyordu. Yaldızlı yazı masasının arkasına oturmuş, ellerini sakin sakin masanın üzerinde kavuşturmuş olan Elaida da Avriny a’Roihan, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı, önündeki adamın

omuzlarını kaldırıp yumruğunu sallayarak atıp tutmasını ifadesiz bir yüzle dinliyordu.

"...yolculuğun büyük kısmında bağlı ve ağzım tıkalı kaldım, gece gündüz dolap denebilecek bir kamaraya kapatıldım! Bunun için, o geminin kaptanının cezalandırılmasını talep ediyorum, Elaida. Daha da fazlası, senden ve Beyaz Kule'den özür talep ediyorum. Talih beni dürtüklesin, artık Amyrlin Makamı kralları kaçırma hakkına sahip değil! Beyaz Kule'nin böyle bir hakkı yok! Taleplerim..."

Adam söylediklerini tekrarlıyordu. Nefes almak için ancak duruyordu. Dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırmak zordu. Elaida'nın gözleri duvarlardaki parlak renkli halılara, köşelerdeki beyaz kaideler üzerindeki güzelce düzenlenmiş kırmızı güllere gitti. Bu söylevi dinlerken sakin görüntüsünü korumak usanç vericiydi. Ayağa kalkıp tokatlamak istiyordu adamı. Ne küstahlık! Amyrlin Makamı ile bu şekilde konuşmak! Ama sakin sakin tahammül etmek amaçlarına daha uygundu. Adamın bitkin düşmesine izin verecekti.

Mattin Stepaneos den Balgar kaslı bir adamdı ve gençken yakışıklı olmalıydı, ama seneler ona iyi davranmamıştı. Üst dudağını çıplak bırakan beyaz sakalı düzgünce kesilmişti, ama saçları gerilemiş, burnu birden çok kez kırılmıştı ve adam kaşlarını çattıkça, kıpkırmızı yüzündeki derinleşmeye hiç de ihtiyacı olmayan kırışıklar derinleşiyordu. Kol yenlerine Illian'ın Altın Arıları işlenmiş yeşil ipek ceketi güzelce fırçalanıp temizlenmişti, öyle ki bir Aes Sedai'nin yönlendirerek çıkaracağı işe çok yaklaşmıştı, ama yolculuk boyunca sahip olduğu tek ceket buydu ve lekelerin hepsi çıkmamıştı. Onu taşıyan gemi yavaştı; bir önceki gün, geç saatlerde gelmişti, ama Elaida bu sefer birinin işini ağırdan almasına kızmamıştı. Işık biliyordu ya, adam zamanında gelse Alviarin her şeyi mahvederdi. Kadın, Kule'yi bataklığa sürüklediği için, şimdi Elaida'nın temizlemesi gereken bir bataklık için cellada gitmeyi hak ediyordu. Amyrlin Makamı'na şantaj yapmaya *cüret* etmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Mattin Stepaneos aniden sustu ve desenli Tarabon halısının üzerinde yarım adım geriledi. Elaida yüzüne oturan kaş çatmayı sildi. Dikkatli olmazsa Alviarin'i düşündüğünde hep kaşlarını çatıyordu.

"Dairen yeterince rahat mı?" dedi, sessizliğin içinde. "Uşaklar uygun mu?"

Aniden konu değişince adam gözlerini kırpıştırdı. “Daire rahat ve uşaklar uygun,” diye yanıt verdi, çok daha ılımlı bir ses tonuyla, muhtemelen Elaida’nın kaş çatmasını hatırlayarak. “Yine de, ben...”

“Kule’ye minnettar olmalısın, Mattin Stepaneos. Bana da. Sen şehirden ayrıldıktan birkaç gün sonra Rand al’Thor Illian’ı ele geçirdi. Defne Tacı da taktı. Ona Kılıçtan Taç adını verdi. Onu ele geçirmek için kelleni uçurmakta tereddüt eder miydi dersin? Tacını ona gönüllü olarak bırakacağını sanmıyorum. Hayatını kurtardım.” İşte. Adam şimdi bu işin, onun iyiliği düşünülerek yapıldığına inanmalıydı.

Ahmak adam hıhlayarak kollarını göğsünde kavuşturma cüretini gösterdi. “Henüz dişsiz, ihtiyar bir köpek değilim, Anne. Illian’ı savunurken defalarca ölümle yüzleştim. Ölmekten, hayatımın geri kalanı boyunca ‘konuğunuz’ olarak kalmaya razı olacak kadar çok mu korktuğumu sanıyorsun?” Yine de, odaya girdiğinden beri ilk kez Elaida’ya unvanı ile hitap etmişti.

Duvarın dibinde duran süslü, yaldızlı dolaplı saat çınladı; altın, gümüş ve mineli figürler üç düzeyde hareket etti. En üsttekinde, saat yüzünün üzerinde, bir kral ve kraliçe Amyrlin Makamı’nın önünde diz çöktü. Elaida’nın omuzlarındaki geniş etolün aksine, o Amyrlin’in etolünde yedi çizgi vardı. Elaida hâlâ bir mineci getirtememişti. Yapılacak, daha önemli olan o kadar çok iş vardı ki.

Parlak kırmızı ipek elbisesinin üzerindeki etolü düzelterek arkasına yaslandı. Böylece yüksek, yaldızlı sandalye sırtına ay taşları ile işlenmiş Tar Valon Alevi başının hemen üzerinde göründü. Adamın, Elaida’nın kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini gösteren her simgeyi görmesini istiyordu. Alev topuzlu asa elinde olsa, onu adamın çarpık burnunun altına tutardı. “Ölü bir adam hiçbir şeyi geri alamaz, oğlum. Buradan, benim yardımımla, belki tahtını ve ulusunu geri alabilirsin.”

Mattin Stepaneos’un ağzı aralandı ve adam, hiç göremeyeceğini sandığı evinin kokusunu almış biri gibi derin derin nefes aldı. “Peki, bunu nasıl ayarlayacaksın, Anne? Şehir’in bu... Asha’manların elinde olduğunu anlıyorum.” Kahrolası sözcüğü hafifçe zorlanarak söylemişti. “Yenidendoğan Ejder’i takip eden Aieller de varmış.” Biri adamla konuşmuş, çok şey anlatmıştı anlaşılan. Adamın aldığı haberler dikkatle sansürlenmiş olmalıydı. Uşağının değiştirilmesi gerekecekti. Ama umut adamın sesindeki öfkeyi silmişti ve bu iyi bir şeydi.

“Tacını geri alman planlama ve zaman istiyor,” dedi Elaida ona, şu anda bu işin nasıl yapılacağına dair en ufak fikri olmadığı için. Bununla birlikte, bir yol bulmaya kesinlikle kararlıydı. Illian Kralı’nı kaçırarak kudretini teşhir etmeyi düşünmüştü, ama ona çalınan bir tacı iade etmek kudretini daha iyi sergilerdi. Elaida Beyaz Kule’nin ihtişamını zirveye çıkaracak, Amyrlin Makamı kaşlarını çattığında tahtların titrediği günlere geri götürecekti.

“Yolculuğun yüzünden hâlâ yorgunsundur eminim,” dedi, ayağa kalkarak. Sanki adam yolculuğu özgür iradesiyle yapmış gibi. Elaida, adamın da bu aldatmacayı sürdürecek kadar zeki olduğunu umuyordu. Gelecek günlerde, ikisinin de işine gerçekten daha fazla yarayacaktı. “Öğlenleyin birlikte yemek yer, neler yapılabileceğini konuşuruz. Cariandre, Majesteleri’ne dairesine kadar eşlik et. Bir de terzi bul. Kendilerinin yeni giysilere ihtiyacı olacak. Benden bir armağan.” Giriş odasının kapısında fare kadar sessizce beklemekte olan tombul Ghealdanlı Kızıl içeri süzülüp adamın koluna dokundu. Gitmeye gönülsüz olan adam duraksadı, ama Elaida o kapıya yönelmiş gibi devam etti. “Tarna’ya söyle, içeri gelsin, Cariandre. Bugün çok işim var,” diye ekledi, adamın işitmesi için.

Sonunda Mattin Stepaneos döndü ve daha adam kapıya varamadan Elaida oturdu. Üç lakeli kutu masasının üzerinde dizilmişti, biri en son aldığı mektupları ve Ajah raporlarını sakladığı haberleşme kutusuydu. Kızıllar, göz ve kulaklarının öğrendiği her şeyi paylaşıyorlardı –Elaida paylaştıklarını düşünüyordu– ama diğer Ajahlar hâlâ yalnızca bilgi kırıntıları aktarıyorlardı, halbuki geçen hafta içinde epey nahoş haber getirmişlerdi. Nahoş olmasının sebebi kısmen, asilerle o gülünç pazarlıkların ötesinde bağlantı kurduklarını ima etmesiydi. Ama açtığı, önündeki şişman, altın kabartmalı deri dosya oldu. Kule’nin kendisi, hepsini kendi okumaya kalksa, masayı tamamen gömecek kadar çok rapor üretiyordu. Tar Valon ise onun on katı kadar. O raporların büyük kısmı ile kâtipler ilgileniyor, ancak en önemlilerini seçip Elaida’nın okuması için sunuyorlardı. Yine de kalın bir yığın oluşturuyorlardı.

“Beni istemişsiniz, Anne?” dedi Tarna soğuk soğuk, kapıyı arkasından kapatarak. Kadın saygısızlık etmiyordu; sarı saçlı kadın doğası gereği soğuktu, mavi gözleri buz gibiydi. Elaida buna aldırmıyordu. Onu sinirlendiren, Tarna’nın boynundaki parlak kırmızı Vakanüvis etolünün geniş bir kurdeleden biraz kalın olmasıydı. Kadının açık gri elbisesi,

Ajahıyla gurur duyduğunu sergileyecek kadar çok kırmızı çizgi taşıyordu, o zaman neden etol o kadar dardı? Ama Elaida kadına epey güveniyordu ve son zamanlarda bu çok nadir bulunan bir özellikti.

“Limandan ne haberler var, Tarna?” Hangi liman olduğunu söylemesine gerek yoktu. Devasa onarımlar yapmadan işlemeye devam etme umudu veren bir Güneylimanı kalmıştı.

“Yalnızca en sığ kıyı tekneleri girebiliyor,” dedi Tarna, halıyı geçip yazı masasının önünde durarak. Yağmur olasılığından bahsediyordu sanki. Hiçbir şey bu kadını etkileyemezdi. “Ama kalanlar sırayla zincirin *cuendillar* kısmına bağlanıp yüklerini mavnalara boşaltıyorlar. Gemi kaptanları yakınıyor ve yük boşaltmak çok daha uzun sürüyor, ama şimdilik iş görebilir.”

Elaida dudaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarıyla masa tablasını tıkırdattı. Şimdilik. Asiler bozguna uğrayana dek limanların onarımını başlatamazdı. Şimdiye dek bir saldırıda bulunmamışlardı, Işık’a şükür. Saldırı askerlerle başlayabilirdi, ama Aes Sedailer de işe karışacaktı kuşkusuz; kaçınmayı Elaida kadar çok istedikleri bir şey. Ama onarımların gerektireceği gibi liman kulelerini yıkmak, limanların açık ve savunmasız kalmasına sebep olur, asileri çılgınca eylemlere teşvik edebilirdi. Işık! Mümkün olduğu sürece çatışmalardan kaçınmak *şarttı.* Asiler işlerinin bittiğini fark ettiklerinde ve Kule’ye döndüklerinde ordularını Kule Askerleri’ne katmayı düşünüyordu. İçinde bir parça, Gareth Bryne’ın Elaida adına Kule Askerleri’ne kumanda ettiğini düşünmeye başlamıştı bile. Yüksek Kumandan olarak Jimar Chubain’den çok daha iyi bir adam. Beyaz Kule’nin nasıl bir nüfuzu olduğunu dünya o zaman görürdü! Aes Sedailerin birbirini öldürerek Kule’yi zayıflatmasını istemediği gibi, askerlerinin birbirlerini öldürmesini de istemiyordu. Asiler, Kule’nin içindekiler kadar ona aitti ve bunu onlara da kabul ettirmeye kararlıydı.

Rapor yığınının en üstündeki kâğıdı alarak hızla taradı. “Görünüşe göre, açık emirlerime rağmen sokaklar hâlâ temizlenmemiş. Neden?”

Tarna’nın gözlerinde huzursuz bir ışıltı belirdi, Elaida ilk kez kadını endişeli görüyordu. “İnsanlar korkuyor, Anne. Çok gerekli olmadığı sürece evlerinden çıkmıyorlar ve o zaman bile büyük gönülsüzlükle çıkıyorlar. Sokaklarda ölülerin yürüdüğünü gördüklerini söylüyorlar.”

“Bu doğrulandı mı?” diye sordu Elaida sessizce. Kanı aniden buz kesmişti. “Onları gören Aes Sedai var mı?”

“Bildiğim kadarıyla, Kızıllar arasında yok.” Diğerleri onunla Vakanüvis olarak konuşuyorlardı, ama serbestçe değil, sırlarını paylaşarak değil. Işık aşkına, bu durum *nasıl* düzeltilecekti? “Ama şehirdeki insanlar ısrarlı. Gördüklerinden eminler.”

Elaida yavaşça kâğıdı bir kenara koydu. İçinden ürpermek geliyordu. Demek öyle. Son Savaş hakkında bulabildiği her şeyi okumuştu, hatta Kadim Lisan’dan hiç tercüme edilmemiş, kütüphanenin en karanlık köşelerinde, toz altına yatan çok eski çalışmaları ve Kehanetleri bile. Al’Thor denen oğlanın ortaya çıkması alametti, ama şimdi, Tarmon Gai’don herkesin düşündüğünden daha erken gelecekmiş gibi görünüyordu. Kule’nin ilk günlerinden kalan o kadim Kehanetlerin çoğu, ölülerin görülmesinin ilk işaret olduğunu, Karanlık Varlık kendini toplarken gerçekliğin seyrelmesinden kaynaklandığını söylüyordu. Yakında daha kötüleri de görülecekti.

“Gerekirse Kule Askerleri gücü kuvveti yerinde adamları zorla evlerinden çıkarsın,” dedi sakin sakin. “O sokakları temiz görmek istiyorum ve bugün işe girişildiğini duymak istiyorum. Bugün!”

Diğer kadının sarı kaşları şaşkınlıkla kalktı –her zamanki buzdan hâkimiyetini kaybetmişti!– ama elbette tek söylediği, “Emredersiniz, Anne,” oldu.

Elaida dingin görünüyordu, ama bu numaraydı. Ne olacaksa olacaktı. Ve hâlâ al’Thor denen oğlanı eline geçirememişti. Bir kez onun elinin altında olduğunu düşünmek! Keşke o zamanlar bilseydi. Kahrolası Alviarin. Kule aracılığı olmadan oğlana yaklaşan herkesin aforoz edileceği bildirisi üç kez kahrolsundu. Bildiriyi geri alırdı, ama bu zayıflık olarak görülürdü ve her durumda, onarılamayacak kadar zarar vermişti zaten. Yine de, yakında Elayne yine elinde olacaktı ve Tarmon Gai’don’u kazanmakta Andor’un Kraliyet Evi anahtardı. İşte *bunu,* uzun zaman önce kendisi Kehanet etmişti. Ve Tarabon’da yayılan, Seanchanlara isyan haberlerini okumak pek hoş olmuştu. Her şey, onu her yönden dürten dikenli bir çalı değildi işte.

İkinci raporu tararken yüzünü buruşturdu. Lağımlardan kimse hoşlanmazdı, ama bir şehrin damarlarının üçte biri demektiler, diğer iki damar ticaret ve temiz suydu. Lağımlar olmasa, Tar Valon bir düzine hastalığa kurban olur, Aes Sedailerin kontrolünden çıkardı. Sokaklarda pis kokular saçmaya başlamış olması gereken çöplerden çok daha iğrenç olduklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Şimdilik ticaret iyice azalmış

olsa da, su hâlâ adanın yukarısından, ırmaktan çekiliyordu ve şehrin her yerindeki su kulelerine, oradan süslü ve sade çeşmelere dağıtılıyordu ve herkes serbestçe kullanabiliyordu, ama şimdi ırmak aşağısına açılan lağım kanalları hemen hemen tıkanmıştı anlaşılan. Kalemini mürekkep şişesine batırarak, sayfanın tepesine YARIN TEMİZLENMİŞ OLMASINI İSTİYORUM yazdı ve altına imzasını attı. Kâtiplerin akılları çalışıyorsa, bu iş çoktan başlamış olmalıydı, ama kâtipleri fazla aklı başında olmakla suçlamazdı hiç.

Bir sonraki raporda kaşları kalktı. “Kule’nin içinde fareler mi?” Bu ciddiden de beterdi! Bu rapor en üstte olmalıydı! “Biri Koruma Örgülerini kontrol etsin, Tarna.” O örgüler Kule inşa edildiğinden beri dayanıyordu, ama belki de üç bin seneden sonra zayıflamışlardı. O farelerin kaç tanesi Karanlık Varlık’ın casuslarıydı?

Kapı çalındı, bir an sonra Anemara adlı tombul bir Kabuledilmiş içeri girdi. Derin bir reverans ile eteklerini açtı. “Eğer sizi memnun edecekse, Anne, Felaana Sedai ve Negaine Sedai Kule’nin içinde dolanırken buldukları bir kadını getirdiler. Amyrlin Makamı’na dilekçe sunacağını söylüyormuş.”

“Ona beklemesini söyle ve çay sun, Anemara,” dedi Tarna sertçe. “Anne meşgul...”

“Hayır, hayır,” diye araya girdi Elaida. “Onları içeri gönder, çocuğum. İçeri gönder.” Uzun zamandır ona dilekçe sunmaya gelen olmamıştı. Çok saçma olmadığı sürece kadın ne istiyorsa kabul etmeyi düşünüyordu. Belki bu, dilekçecilerin yine akmasını sağlardı. Aes Sedailer çağrılmadan gelmeyi bırakalı da çok olmuştu. Belki iki Kahverengi bunu da yeniden başlatırdı.

Ama odaya tek bir kadın girdi, kapıyı dikkatle arkasından kapattı. İpek binici elbisesine ve iyi pelerinine bakarak, bir asile ya da zengin bir tüccara benziyordu, kadının güvenli tavırları da bu varsayımı destekliyordu. Elaida bu kadında daha önce hiç karşılaşmadığından emindi, ama Tarna’nınkinden bile sarı saçların çevrelediği yüzden tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Elaida ayağa kalktı ve ellerini uzatarak, yüzünde alışılmadık bir gülümseme ile masanın çevresinden dolanmaya başladı. Gülümsemesini davetkâr kılmaya çalıştı. “Bana sunacak bir dilekçen varmış, kızım. Tarna, ona biraz çay doldur.” Dresuarın üzerinde duran gümüş tepsideki gümüş çaydanlık hâlâ ılık olmalıydı.

“Dilekçe, zarar görmeden size ulaşmak için inanmalarına izin verdiğim bir şeydi, Anne,” diye yanıt verdi kadın Tarabon aksanıyla, diz kırarak ve

hareketinin yarısında yüzü aniden Beonin Marinye'ninkine dönüştü.

Tarna *saidar*'a kucak açarak kadına kalkan ördü, ama Elaida yumruklarını kalçasına dayamakla yetindi.

"Yüzünü göstermeye cüret etmene şaşırdığımı söylemek, düşüncelerimi hafife almak olur, Beonin."

"Salidar'ın yönetim kurulu diyebileceğiniz grubun parçası olmayı başardım," dedi Gri Aes Sedai sakin sakin. "Orada oturup hiçbir şey yapmayacaklarından emin oldum. Aralarında birçok kişinin aslında gizli gizli sizin takipçiniz olduğu söylentisini yaydım. Aes Sedailer birbirlerine öyle büyük kuşkuyla bakıyorlardı ki, o noktada çoğunun yakında Kule'ye döneceğini düşündüm, ama sonra Maviler dışındaki Temsilciler ortaya çıktı. Sonra bir baktım, kendi Kule Salonlarını, yönetim kurullarını seçmişler. İş orada bitti. Yine de, elimden geleni yapmaya devam ettim. Hepsi dönmeye hazır olana dek onlarla kalmamı emrettiğinizi biliyorum, ama bu artık birkaç gün içinde olmalı. Söylememe izin verirseniz, Anne, Egwene'i yargılamama kararınız mükemmeldi. Her şeyden önce, kız yeni örgüler keşfetmek konusunda bir dâhi; Elayne Trakand ve Nynaeve al'Meara'dan bile iyi. İkinci olarak, kurul onu terfi ettirmeden önce Lelaine ile Romanda Amyrlin seçilmek için mücadele ettiler. Egwene hayattayken, yine mücadele edecekler, ama ikisi da başarılı olamayacak, değil mi? Kendi adıma, çok yakında Aes Sedailerin beni izlemeye başlayacağını düşünüyorum. Bir iki hafta içinde Lelaine ve Romanda kendilerini, sözde Salon'da kalanlarla baş başa bulacaklar."

"Al'Vere denen kızın yargılanmayacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Elaida. "Hayatta olduğunu nereden biliyorsun? Onun kalkanını indir. Tarna!"

Tarna itaat etti ve Beonin minnet duymuş gibi başını salladı. O iri mavi gri gözler Beonin'i her zaman şaşkın gösteriyor olabilirdi, ama o çok kendine hâkim bir kadındı. Kendine hâkimiyeti kanuna içten bir sadakatle ve büyük ölçekte hırsla birleştirince, Elaida Kule'den kaçan Aes Sedailerin peşinden Beonin'i göndermesi gerektiğini hemen anlamıştı. Ve kadın tamamen başarısız olmuştu! Ah, görünürde biraz ayrılık tohumları ekmişti, ama aslında Elaida'nın ondan beklediği *hiçbir şeyi* başaramamıştı. Hiçbir şeyi! Aldığı ödül başarısızlıkları ile orantılı olacaktı.

"Egwene sırf uykuya dalarak *Tel'aran'rhiod*'a girebiliyor, Anne. Ben de oraya gittim ve onu gördüm, ama benim *ter'angreal* kullanmam gerekiyor. Asilerin düş *ter'angreal*'lerinden alıp yanımda getiremedim. Her durumda,

rüyasında Siuan Sanche ile konuşmuş, öyle iddia ediliyor, ama bence Düşler Dünyası'nda konuşmuş olması daha olası. Görünüşe göre, tutsak olduğunu söylemiş, ama nerede olduğunu söylememiş ve kurtarma teşebbüsünde bulunulmasını yasaklamış. Kendime o çaydan doldurabilir miyim?"

Elaida o kadar sersemlemişti ki konuşamıyordu. Beonin'e dresuara gitmesini işaret etti ve Gri bir kez daha diz kırdıktan sonra gidip elinin tersiyle ihtiyatla gümüş çaydanlığı yokladı. Kız *Tel'aran'rhiod*'a mı *girebiliyordu?* Aynı şeye izin veren *ter'angreal*'ler mi vardı? Düşler Dünyası neredeyse efsaneydi. Ve Ajahların onunla paylaşmaya tenezzül ettikleri huzursuz edici bilgi kırıntılarına bakılırsa, kız Yolculuk örgüsünü yeniden keşfetmişti. Başka pek çok keşfin yanı sıra. Kızı Kule için alıkoyma kararında belirleyici faktör bunlar olmuştu, ama her şeyin üzerine bir de bu?

"Egwene bunu yapabiliyorsa, Anne, belki de gerçekten Düşgörendir," dedi Tarna. "Silviana'ya verdiği uyarı..."

"Faydasız, Tarna. Seanchanlar hâlâ Altara'nın derinliklerinde ve Illian'a dokunmuyorlar bile." En azından Ajahlar Seanchanlar hakkında öğrendikleri her şeyi aktarıyorlardı. Daha doğrusu, aktardıklarını umuyordu. Bu düşünce sesini sertleştirdi. "*Onlar* Yolculuk etmeyi öğrenene kadar, zaten aldığımız önlemler dışında alınacak önlem aklına geliyor mu?" Gelemezdi, elbette. Kız kurtarılma teşebbüsünü *yasaklamıştı.* Yüzeyde iyi görünüyordu, ama bu, kızın hâlâ kendini Amyrlin olarak gördüğünü anlatıyordu. Eh, kızın sınıfına ders veren Aes Sedailer yapamasa bile, Silviana yakında bu saçmalığı kızın aklından silerdi. "O bitki çayından, *Tel'aran'rhiod*'a girmesini engelleyecek kadar içirilebilir mi?"

Tarna yüzünü hafifçe buruşturdu –o pis çaydan kimse hoşlanmıyordu, kendilerini çayı sınamaya ikna edebilmiş olan Kahverengiler bile– ve başını iki yana salladı. "Gece boyunca uyumasını sağlayabiliriz, ama ertesi gün hiçbir şey yapamaz. Hem, yeteneğini etkileyeceğinden kim emin olabilir?"

"Size de çay doldurayım mı, Anne?" dedi Beonin, ince beyaz fincanı parmak uçlarında dengeleyerek. "Tarna? Getirdiğim en önemli haber..."

"Ben çay istemiyorum," dedi Elaida sertçe. "Korkunç başarısızlıklarından sonra postunu kurtarmanı sağlayacak bir şey getirebildin mi? Yolculuk örgüsünü biliyor musun? Ya da şu Süzülme ya da..." O kadar çok vardı ki. Belki hepsi unutulmuş Yetiler ve becerilerdi, ama görünüşe göre çoğuna henüz isim konmamıştı.

Gri Aes Sedai, çok kıpırtısız bir yüzle çayının üzerinden baktı. “Evet,” dedi sonunda. “*Cuendillar* yapamıyorum, ama yeni Şifa örgülerini çoğu Aes Sedai kadar iyi yapabiliyorum ve hepsini biliyorum.” Sesine bir heyecan tınısı geldi. “En harikası da Yolculuk.” İzin istemeden Kaynak’a kucak açtı ve Ruh ördü. Bir duvarın dibinde dikey bir gümüş çizgi oluştu ve genişleyerek kar kaplı meşelerle dolu bir manzara gösterdi. Ve odaya soğuk bir rüzgâr esti, şöminedeki alevlerin dans etmesine sebep oldu. “Bunun adı kapıyol. Bu daireyi daha önce görmem iyi olmuş, çünkü ancak çok iyi bildiğiniz bir yere ulaşmakta kullanılabiliyor. Çok iyi bilmediğiniz bir yerden yola çıkmak için ise Süzülmek kullanılıyor.” Örgüyü değiştirdi ve açıklık küçülerek o gümüşsü çizgiye dönüştü, sonra bir kez daha genişledi. Meşelerin yerini karanlık aldı. Küpeşteli, kapılı griye boyanmış bir mavna açıklığın dibinde, karanlığın üzerinde yüzüyordu.

“Örgüyü sal,” dedi Elaida. O mavnaya çıkarsa, karanlığın her yönde göz görebildiğince uzanacağını hissediyordu. Sonsuza dek düşeceğini. Bu his midesini bulandırdı. Açıklık –kapıyol– kayboldu. Ama anısı kaldı.

Masanın arkasındaki sandalyeye oturarak lakeli kutuların en büyüğünü, kırmızı güller ve altın kıvrımlarla süslenmiş olanını açtı. En üst tepsiden küçük fildişi bir oyma aldı; geçen senelerle sararmış çatal kuyruklu bir kırlangıç. Başparmağını biblonun kanatları üzerinde gezdirerek okşadı. “Bu şeyleri iznim olmadan kimseye öğretmeyeceksin.”

“Ama... neden, Anne?”

“Ajahların bazıları Anne’ye, ırmağın ötesindeki Aes Sedailer kadar şiddetle karşı çıkıyor,” dedi Tarna.

Elaida Vakanüvisine karanlık bir bakış fırlattı, ama o serin yüz kılını kıpırdatmadan karşılık verdi ona. “Kimin... yeterince güvenilir... olduğuna *ben* karar veririm. Kime öğreteceğine ben karar vereceğim, Beonin. Söz vermeni istiyorum. Hayır, yemin etmeni istiyorum.”

“Buraya gelirken farklı Ajahlardan Aes Sedailerin birbirlerine öfkeyle baktıklarını gördüm. Öfkeyle. Kule’de neler oldu, Anne?”

“Yemin et, Beonin.”

Kadın çay fincanının içine bakarak o kadar oyalandı ki Elaida onun reddedeceğini düşünmeye başladı. Ama kadının hırsı galip geldi. İltimas umuduyla Elaida’nın eteklerine bağlamıştı kendini ve artık bundan vazgeçemezdi. “Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına asiler arasında öğrendiğim örgüleri Amyrlin Makamı’ndan izin almadan kimseye öğretmeyeceğime yemin ediyorum.” Duraksadı ve çayından bir

yudum aldı. “Kule’deki bazı Aes Sedailer düşündüğünüzden daha az güvenilir olabilir. Durdurmaya çalıştım, ama o ‘yönetim kurulu’, Kule’ye dönüp Kızıl Ajah ile Logain hakkında söylentiler yaymaları için on Aes Sedai gönderdi.” Kadın anlatırken Elaida birkaç ismi hatırladı. Ta ki sonuncusuna kadar. O, sonuncusu dimdik oturmasına sebep oldu.

“Onları tutuklatayım mı, Anne?” diye sordu Tarna, yine buz gibi bir sesle.

“Hayır. İzlensinler. Onlarla ilişki kuran herkes de izlensin.” Demek Kule içindeki Ajahlarla asiler arasında bir bağlantı vardı gerçekten. Çürüme ne kadar yayılmıştı acaba? Ne kadar derin olursa olsun, temizleyecekti!

“Mevcut durumda, bu zor olabilir, Anne.”

Elaida boş elini şiddetle masaya indirdi. “Zor olup olmayacağını sormadım. Yap dedim! Meidani’ye de haber ver, bu akşam onu yemeğe davet ediyorum.” Kadın, seneler önce sona ermiş bir dostluğu yenilemek için çabalayıp duruyordu. Artık nedenini biliyordu. “Hemen git ve yap.” Diz kırarken Tarna’nın yüzünden bir gölge geçti. “Endişelenme,” dedi Elaida. “Beonin bildiği bütün örgüleri öğretebilir sana.” Tarna’ya güveniyordu ne de olsa. Kadının yüzündeki ifade ısınmasa da, kesinlikle daha neşeli oldu.

Kapı Vakanüvis’in arkasından kapanırken, Elaida deri dosyayı bir kenara itti ve dirseklerini masaya dayayarak Beonin’e odaklandı. “Şimdi. Bana her şeyi göster.”

3
Bahçeler'de

Moridin'in, vahşi rüyaları içinde gelen çağrısı üzerine Aran'gar geldi, ama onun henüz gelmediğini gördü. Bu şaşırtıcı değildi; adam gösterişli girişler yapmaktan hoşlanıyordu. Çizgili ahşap zeminin üzerinde oymalı ve yaldızlı on bir yüksek sandalye halka halinde dizilmişti, ama hepsi boştu. Her zamanki gibi tepeden tırnağa siyahlar giymiş olan Semirhage kimlerin geldiğine bakmak için döndü, sonra odanın bir köşesinde Demandred ve Mesaana ile sürdürdüğü sohbete geri döndü. Demandred'in gaga burunlu yüzünde, adamı daha da çarpıcı kılan bir öfke ifadesi vardı. Aran'gar'ı cezbedecek kadar da değil, elbette. Adam bunun için fazla tehlikeliydi. O, üzerine tam oturan bronz ipekten ceket, yakasında ve manşetlerindeki dökümlü beyaz danteller adama yakışıyordu ama. Mesaana da bu Çağ'ın tarzına göre giyinmişti; desen işlemeli, daha koyu bronz rengi bir elbise. Kadın bir sebepten solgun ve ürkek görünüyordu. Hasta gibiydi. Eh, bu mümkündü. Bu Çağ'da bir sürü pis hastalık vardı ve onun bile, Şifa için Semirhage'e güvenmesi mümkün görünmüyordu. Oradaki tek diğer insan olan Graendal karşı köşede durmuş, koyu renk şarap dolu narin kristal bir kadeh tutuyordu, ama içmek yerine üçlüyü izliyordu. Ancak ahmaklar Graendal tarafından izlendiğini görmezden gelirdi, ama o üçü haşin mırıltılarını sürdürüyordu.

Sandalyeler odanın geri kalanı ile hiç uyuşmuyordu. Oda manzara duvarlarına sahipmiş gibi görünüyordu, ama taş kemerli bir kapı yanılsamayı bozuyordu. Sandalyeler burada, *Tel'aran'rhiod*'da, her şey olabilirdi; o zaman neden odaya yakışan bir şey seçmemişti ve iki sandalyenin fazla olduğu açıkken neden on bir taneydiler? Be'lal ve Rahvin gibi, Asmodean ve Sammael de ölmüş *olmalıydılar.* Neden manzara odasına

her zamanki genişleyen kapılardan koymamıştı? Manzara, odanın Ansaline Bahçeleri ile çevriliymiş gibi görünmesini sağlıyordu. Cormalinde Masoon'un dev stilize insan ve hayvan heykelleri, kendileri de üfleme camdan narin heykellere benzeyen alçak binaların üzerinde yükseliyordu. Bahçeler'de, yalnızca en iyi şaraplar ve en iyi yemekler sunulurdu ve güzel bir kadını *chinje* çarklarında kazanarak etkilemek her zaman mümkündü, ama devamlı kazanmayı mümkün kılacak kadar hile yapmak zordu. Zor, ama servetten yoksun bir âlim için gerekli. Bütün bunlar, savaş başlangıcından sonra üç sene içinde yok olup gitmişti.

Dökümlü beyaz bluz ve dar pantolon giymiş, altın saçlı, güleç yüzlü bir *zomara* zarifçe eğildi ve Aran'gar'a gümüş tepsi üzerinde kristal bir şarap kadehi sundu. O ölü siyah gözlere rağmen insan görünen zarif ve güzel hermafrodit, Aginor'un yaratıcılıktan yoksun ürünlerindendi. Yine de, kendi Çağlarında, Moridin'in kendine Ishamael dediği günlerde bile –adamın kim olduğuna dair kuşkusu yoktu artık– başka işe yaramamalarına rağmen, adam yaratıklarına insan hizmetkârlardan daha fazla güvenmişti. Bir yerlerde o şeylerle dolu uyku kutuları bulmuş olmalıydı. Adamda onlardan düzinelercesi vardı, ama nadiren ortaya çıkarıyordu. Ama kıpırtısız durmalarına rağmen zarif görünen on tanesi daha bekliyordu. Adam bu toplantıyı çoğundan daha önemli buluyor olmalıydı.

Kadehi alarak *zomara*'ya uzaklaşmasını işaret etti, ama o jestine başlamadan *zomara* arkasına dönmüştü bile. Aran'gar o yaratıkların, insanın kafasından geçeni anlama yeteneğinden nefret ediyordu. En azından öğrendiklerini kimseye aktaramazdı. Emirler dışında her şeyin anısı birkaç dakika içinde solup gidiyordu. Aginor bile bunun gerekliliğini anlayacak kadar sağduyuluydu. Bugün gelecek miydi acaba? Osan'gar, Shadar Logoth'daki başarısızlıktan sonra hiçbir toplantıya gelmemişti. Asıl soru şuydu: ölenler arasında mıydı, yoksa, belki Yüce Efendi'nin emirleri doğrultusunda, gizli gizli mi hareket ediyordu? Her durumda, adamın yokluğu muhteşem fırsatlar yaratıyordu, ama Yüce Efendi'nin emirlerine uyuyorsa, pek çok tehlike söz konusu olabilirdi. Son zamanlarda tehlikeler aklından çıkmıyordu.

Kayıtsızca Graendal'a doğru yürüdü. "Sence ilk kim geldi, Graendal? Gölge alsın beni, her kim gelmişse, iç sıkıcı bir ortam seçmiş." Lanfear sonsuz gecenin içinde süzülürken toplantı yapmayı tercih ediyordu, ama bu kendi tarzında daha kötüydü, tıpkı mezarlıkta buluşmak gibi.

Graendal zayıfça gülümsedi. En azından zayıfça gülümsemeye çalıştı, ama hiçbir çaba o dudakları zayıf gösteremezdi. Graendal için kullanılacak tek sözcük dolgun olurdu; dolgun, olgun ve güzel; streith kumaşından elbisesinin gri sisi bütün bunları gözlerden gizleyemiyordu. Ama belki de o kadar çok yüzük takmamalıydı. Yüzüklerinin bir tanesi hariç hepsi mücevherliydi. Yakut kaplı tacı da güneş rengi saçları ile çelişiyordu. Delana'nın verdiği zümrüt kolye, kendi üzerindeki yeşil saten ipeklerle çok daha uyumluydu. Elbette, zümrütler gerçek olsa da, üzerindeki ipekli elbise Düşler Dünyası'nın ürünüydü. Uyanık dünyada, bu kadar alçak kesimli bir elbise içinde, yakası olduğu yerde dursa bile, çok fazla dikkat çekerdi. Bir de, sol bacağını kalçasına dek sergileyen yırtmaç vardı. Bacakları Graendal'ınkilerden güzeldi. Aslında iki yırtmaç kullanmayı düşünmüştü. Buradaki yetenekleri bazıları kadar çok değildi –kız yanı başında olmadığı sürece Egwene'in düşlerini bulamıyordu– ama dilediği giysileri çağırabiliyordu. Vücuduna hayran hayran bakılması hoşuna gidiyordu ve onu ne kadar çok sergilerse, diğerleri onu o kadar önemsiz görüyordu.

"İlk önce ben geldim," dedi Graendal. Hafifçe kaşlarını çatarak şarabına baktı. "Bahçeler'le ilgili hoş anılarım var."

Aran'gar kahkaha atmayı başardı. "Benim de, benim de." Kadın diğerleri kadar aptaldı; geçmişte, kaybettiklerinden kalan kırıntıların arasında yaşıyordu. "Bahçeler'i bir daha göremeyeceğiz, ama neye benzediklerini görebileceğiz." Aralarında, bu Çağ'a hükmetmeye uygun tek kişi Aran'gar'dı. İlkel kültürleri anlayan bir o vardı. Savaştan önce onun uzmanlık alanıydılar. Yine de, Graendal'ın faydalı yetenekleri vardı ve Karanlığın Dostları arasındaki bağlantıları Aran'gar'ınkinden fazlaydı, ama diğer kadın Aran'gar'ın onları nasıl kullanmayı düşündüğünü öğrenecek olsa, kesinlikle onaylamazdı. "Diğerlerinin hepsinin müttefikleri olduğu, ama senin ve benim yalnız kaldığımız hiç aklına geldi mi?" Hayattaysa, Osan'gar da yalnızdı, ama onu gündeme getirmeye gerek yoktu.

Graendal'ın elbisesinin grisi koyulaştı ve ne yazık ki teşhir ettiği manzarayı örttü. Gerçek streith kumaşıydı. Aran'gar da iki uyku kutusu bulmuştu, ama onunkiler daha çok dehşet verici ıvır zıvırla doluydu. "Bu odanın kulakları olabileceği *senin* aklına geldi mi? Ben geldiğimde *zomara*'lar buradaydı."

"Graendal." İsmi kedi gibi mırıldandı. "Moridin dinliyorsa, seni yatağa atmaya çalıştığımı varsayacak. Benim şimdiye dek hiç ittifak kurmadığımı bilir." Aslında, pek çok ittifak kurmuştu, ama müttefikleri faydalı olmayı

bırakınca hep ölümcül talihsizlikler yaşamışlardı ve bağlantılarına dair her tür bilgiyi de mezarlarına götürmüşlerdi. Yatacak mezar bulabilenler.

Streith Larcheen'de gece yarısı kadar karardı ve Graendal'ın kremamsı yanakları pençe pençe kızardı. Gözleri mavi buz parçalarına dönüştü. Ama sözleri yüzüne uymuyordu ve kadın düşünceli düşünceli, ağır ağır konuşurken elbisesi solarak neredeyse saydam oldu. "İlgi çekici bir fikir. Hiç düşünmediğim bir fikir. Öyle yapabilirim. Belki. Ama beni... ikna etmen gerekecek." Güzel. Diğer kadın her zamanki kadar kıvrak zekâlıydı. Aran'gar'ın dikkatli olmasını hatırlayan bir işaret. Graendal'ı kullanmayı ve sonra ondan kurtulmayı düşünüyordu, onun tuzaklarından birine yakalanmayı değil.

"Ben güzel kadınları ikna etmek konusunda çok iyiyimdir." Elini uzatıp Graendal'ın yanağını okşadı. Diğerlerini ikna etmeye başlamak için çok erken sayılmazdı. Dahası, bundan ittifaktan başka bir şey çıkabilirdi. Graendal'ı her zaman beğenmişti. Erkek olduğu zamanları artık pek hatırlayamıyordu. Anılarında, şimdiki bedene sahipti, ki bu birkaç tuhaflık getiriyordu, ama o bedenin etkisi her şeyi değiştirmemişti. İştahı değişmemiş, yalnızca genişlemişti. O streith kumaşından elbiseye sahip olmayı çok isterdi. Ve Graendal'ın sahip olduğu, faydalı olabilecek her şeye, elbette, ama zaman zaman o elbiseyi giydiğini hayal ediyordu. Şu anda üzerinde ondan bir tane bulunmamasının tek sebebi, diğer kadının onu taklit ettiğini düşünmesini istememesiydi.

Streith mat kaldı, ama Graendal Aran'gar'ın okşayışından uzaklaşarak onun arkasına baktı. Aran'gar arkasına döndüğünde Mesaana'nın, iki yanında Demandred ve Semirhage ile birlikte yaklaştığını gördü. Demandred hâlâ öfkeli görünüyordu, ama Semirhage'in yüzünde serin bir eğlenti ifadesi vardı. Mesaana hâlâ solgundu, ama artık ürkek görünmüyordu. Hayır, hiç ürkek değil. Kadın, zehir tükürerek tıslayan bir *coreer*'di.

"Onun gitmesine neden izin verdin, Aran'gar? Onu kontrol altında tutman gerekiyordu! Küçük düş oyunlarına çok daldın ve onun neler düşündüğünü öğrenmen gerektiğini unuttun, değil mi? Kukla yöneticisi o olmazsa isyan darmadağın olur. Dikkatle yaptığım bütün planlar, sen cahil bir kızı elinde tutamadığın için mahvolacak!"

Aran'gar öfkesine hâkim oldu. Gerekli çabayı göstermeye razı olduğunda öfkesini tutabilirdi. Hırlamak yerine gülümsedi. Mesaana Beyaz Kule'ye mi üs kurmuştu? O üçlünün arasını bozmayı başarabilirse ne kadar

harika olacaktı. “Dün gece asilerin Salon toplantısını dinledim. Beyaz Kule’nin içinde toplanabilmek için Düşler Dünyası’na girdiler. Toplantının başını Egwene çekti. Düşündüğünüz gibi kukla değil. Size daha önce de anlatmaya çalıştım, ama beni dinlemediniz.” Bunu fazla sert söylemişti. Bir çabayla, ki çaba gerektiriyordu gerçekten, sesini yumuşattı. “Egwene onlara Kule’nin içinde durumu, Ajahların birbirlerinin gırtlaklarına sarıldığını anlattı. Kule’nin dağılmak üzere olduğuna ve kaldığı yerden ayrılıkları kışkırtabileceğine ikna etti onları. Sizin yerinizde olsam, Kule’nin bu çatışmanın sürmesini sağlayacak kadar dayanıp dayanamayacağı konusunda endişelenirdim.”

“Dayanmaya mı kararlılar?” diye mırıldandı Mesaana, yarı kendi kendine. Başını salladı. “Güzel. Güzel. O zaman her şey plana göre gidiyor. Bir tür ‘kurtarma’ ayarlamam gerekeceğini düşünmüştüm, ama belki Elaida kızı kırana kadar bekleyebilirim. O zaman kızın dönüşü daha fazla kargaşa yaratır. Daha fazla ayrılık yaratmalısın, Aran’gar. Benim işim bitmeden, bu sözde Aes Sedailerin birbirlerine duydukları nefretin kanlarına işlemesini istiyorum.”

Bir *zomara* belirdi, zarifçe eğilerek üzerinde üç kadeh bulunan bir tepsi uzattı. Mesaana ve yandaşları yaratığa bakmadan kadehleri aldılar. *Zomara* tekrar eğildikten sonra süzülürcesine uzaklaştı.

“Ayrılık yaratmak her zaman onun iyi olduğu konulardan olmuştur,” dedi Semirhage. Demandred kahkaha attı.

Aran’gar öfkesini bastırdı. Kendi şarabını yudumlayarak –oldukça iyi bir şaraptı, aroması baş döndürüyordu, ama Bahçeler’de sunulanlara yaklaşmıyordu bile– boş elini Graendal’ın omzuna koydu ve güneş rengi buklelerden biriyle oynamaya başladı. Diğer kadın irkilmedi ve elbisesi sis olarak kaldı. Ya bundan zevk alıyordu ya da kendini mümkün göründüğünden daha iyi kontrol edebiliyordu. Semirhage’in gülümsemesi daha eğlenti dolu oldu. O da fırsat bulduğunda zevk arardı, ama Semirhage’in zevkleri Aran’gar’ı hiç cezbetmemişti.

“Birbirinizi okşayacaksanız,” diye hırladı Demandred, “yalnız başınıza yapın.”

“Kıskandın mı?” diye mırıldandı Aran’gar ve adam kaşlarını çatınca hafif bir kahkaha attı. “Kızı nerede tutuyorlar, Mesaana? Kendisi söylemedi.”

Mesaana’nın iri mavi gözleri kısıldı. Gözleri en güzel tarafıydı, ama kaşlarını çattığında sıradan görünüyorlardı. “Neden bilmek istiyorsun? Kızı

kendin ‘kurtarabilesin’ diye mi? Sana söylemeyeceğim.”

Graendal tısladı ve Aran’gar o altın rengi saçlardaki elinin yumruk olduğunu ve Graendal’ın başını arkaya çektiğini fark etti. Diğer kadının yüzü dingin kaldı, ama elbisesi şimdi kırmızı sisti ve gittikçe daha çok kararıyor, daha çok matlaşıyordu. Aran’gar yumruğunu açtı ve hafifçe tutmakla yetindi. İlk adımlardan biri, avınızı dokunuşunuza alıştırmaktı. Ama bu sefer öfkesinin sesine yansımasına izin verdi. Açık açık hırlayarak dişlerini gösterdi. “Kızı istiyorum, Mesaana. O olmadan, elimde yalnızca zayıf aletler kalıyor.”

Mesaana yanıt vermeden önce sakin sakin şarabını yudumladı. Sakin sakin! “Kendi anlattıklarına bakarak, ona hiç de ihtiyacın yok. En baştan beri *benim* planımdı, Aran’gar. Gerektiği gibi değiştireceğim onu, ama Lan benim. Ve kızın ne zaman, nerede serbest bırakılacağına *ben* karar vereceğim.”

“Hayır, Mesaana, ne zaman ve nerede serbest bırakılacağına, serbest bırakılıp bırakılmayacağına *ben* karar vereceğim,” diye bildirdi Moridin, taş kemerden içeri girerek. Demek ki burada kulakları vardı gerçekten. Bu sefer tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti, bir şekilde Semirhage’in elbisesinden daha koyu gelen bir siyah. Her zamanki gibi, Moghedien ve Cyndane arkasından geldiler. İkisi de, onlara yakışmayan tıpatıp eş kırmızı beyaz elbiseler giymişlerdi. Adamın üstlerinde nasıl bir etkisi vardı acaba? En azından Moghedien asla gönüllü olarak birini takip etmezdi. Cyndane adlı güzel, iri göğüslü, sarı saçlı, küçük oyuncak bebeğe gelince... Aran’gar, sırf neler öğrenebileceğine bakmak için kıza yaklaşmıştı ve kız soğuk soğuk, Aran’gar bir daha ona dokunmaya kalkarsa yüreğini sökmekle tehdit etmişti. Kolay boyun eğen birinin sözlerine benzemiyordu.

“Sammael yine ortaya çıkmış gibi,” diye bildirdi Moridin, odayı aşıp bir sandalyeye oturarak. İri bir adamdı ve o süslü, yüksek sırtlı sandalye onun altında taht gibi görünüyordu. Moghedien ve Cyndane onun iki yanına oturdular, ama ilginç bir biçimde, ilk önce adamın oturmasını beklediler. Kar beyazı beyaz giysiler içinde *zomara*’lar hemen şarap getirdiler, ama ilk önce Moridin aldı. Burada her ne dönüyorsa, *zomara*’lar sezmişti.

“Bu mümkün görünmüyor,” dedi Graendal, hepsi sandalyelere yöneldiğinde. Şimdi elbisesi koyu griydi ve her şeyi gözlerden gizliyordu. “O ölmüş olmalı.” Ama kimse hızlı hareket etmedi. Moridin Nae’blis’ti, ama Moghedien ve Cyndane dışında kimse boyun eğme işareti göstermek istemiyordu. Hele Aran’gar hiç.

Moridin’in karşısına, izliyor gibi görünmeden adamı izleyebileceği bir sandalyeye oturdu. Moghedien ile Cyndane’i de. Moghedien o kadar kıpırtısızdı ki, parlak renkli elbisesi olmasa sandalyesinde hiç dikkat çekmeyecekti. Cyndane, buzdan oyulmuş yüzü ile, tam bir kraliçeydi. Nae’blis’i indirmeye çalışmak tehlikeliydi, ama o ikisi anahtar olabilirdi. O anahtarı nasıl çevireceğini bulabilirse. Graendal onun yanına oturdu ve sandalye aniden yaklaştı. Aran’gar elini onun bileğine koyabilirdi, ama yavaşça gülümsemekle yerindi. Düşüncelerini odaklamak en iyisi olacaktı.

“Asla bu kadar uzun süre saklanmaya dayanamazdı,” diye araya girdi Demandred, Semirhage ile Mesaana arasındaki sandalyesinde. Çok rahatmış gibi bacak bacak üzerine atmıştı. Bu kulağa kuşkulu geliyordu. Razı olmuş bir kişi de oydu, Aran’gar emindi. “Sammael bütün gözlerin onun üzerinde olmasını isterdi.”

“Yine de, Sammael ya da onun kimliğini kullanan birisi Myrddraallere emir vermiş ve onlar da itaat etmiş, yani Seçilmişlerden biriydi.” Moridin, kim olduğunu sezebilirmiş gibi, sandalyede oturanları taradı. Mavi gözlerinde durmaksızın siyah *saa* akıyordu. Gerçek Güç’ün onun kullanımı ile sınırlandırılmış olması Aran’gar’ı hiç üzmüyordu. Bedeli çok yüksekti. Ishamael kesinlikle en az yarı deliydi ve Moridin olarak da öyleydi. Aran’gar onu ne zaman yok edebilirdi acaba?

“Bu emirlerin ne olduğunu söyleyecek misin bize?” Semirhage’in sesi serindi ve kadehin üzerinden Moridin’i izleyerek şarabını sakin sakin yudumluyordu. Dimdik oturuyordu, ama hep öyle yapardı zaten. O da tamamen rahat görünüyordu, ama bu mümkün değildi.

Moridin’in çenesi gerildi. “Bilmiyorum,” dedi sonunda, gönülsüzce. Bunu söylemek hiç hoşuna gitmiyordu. “Ama Yollar’a yüz Myrddraal ve binlerce Trolloc gönderdiler.”

“Bu kesinlikle Sammael’in işine benziyor,” dedi Demandred düşünceli düşünceli, kadehindeki şarabı döndürerek. “Belki de yanılmışımdır.” Ondan geldiğinde, olağanüstü bir itiraf oluyordu. Ya da Sammael’in kimliğini kullanan kişi olduğunu gizleme teşebbüsü. Aran’gar, onun kendi oyununu kimin oynamaya başladığını bilmeyi çok isterdi. Ya da Sammael’in gerçekten hayatta olup olmadığını.

Moridin ekşi ekşi homurdandı. “Emirleri size bağlı Karanlığın Dostlarına aktarın. Afet dışındaki Trolloclar ya da Myrddraaller hakkındaki raporlar, elinize geçer geçmez bana iletilecek. Geri Dönüş Zamanı geliyor. Artık kimsenin tek başına maceraya atılmasına izin yok.” Moghedien ve

Cyndane hariç her birini teker teker süzdü. Aran'gar Graendal'ınkinden de dermansız bir gülümseme ile onunla göz göze geldi. Mesaana o bakışların önünde büzüldü.

"Üzüntü içinde öğrendiğin gibi," dedi Moridin Mesaana'ya ve ne kadar imkânsız gelse de, kadının yüzü daha da soldu. Mesaana kadehinden büyük bir yudum aldı. Dişleri kristale çarparak takırdıyordu. Semirhage ile Demandred ona bakmaktan kaçındılar.

Aran'gar ile Graendal bakıştılar. Shadar Logoth'a gelmediği için Mesaana bir şekilde cezalandırılmıştı, ama nasıl? Eskiden olsa, bu boyutta bir ihmalkârlık ölüm demek olurdu. Artık sayıları buna izin vermeyecek kadar azalmıştı. Cyndane ve Moghedien'de onun kadar meraklı görünüyorlardı, demek ki onlar da bilmiyordu.

"İşaretleri senin kadar açıkça görebiliyoruz, Moridin," dedi Demandred sinirle. "Zaman *gerçekten* yaklaşıyor. Yüce Efendi'nin zindanını kapalı tutan mühürlerin kalanını bulmamız gerek. Takipçilerime her yeri arattım, ama hiçbir şey bulamadılar."

"Ah, evet. Mühürler. Gerçekten de bulunmaları gerek." Moridin'in gülümsemesi kendini beğenmişti neredeyse. "Yalnızca üç tane kaldı, hepsi al'Thor'da, ama onları yanında taşıdığından kuşkuluyum. Artık çok kırılganlar. Onları saklamış olmalı. Takipçilerinize, onun uğradığı yerleri aramalarını söyleyin. Onları kendiniz arayın."

"En kolay yol Lews Therin'i kaçırmak." Buzdan kadın görünüşüne rağmen, Cyndane'in sesi nefes nefese ve şehvetliydi; pek az giysi içinde yumuşak yastıkları üzerinde uzanan birine uygun bir ses. Şimdi o iri mavi gözlerde epey hararet vardı. Kavurucu bir hararet. "Ben mühürlerin nerede olduğunu söyletebilirim ona."

"Hayır!" dedi Moridin paylarcasına, gözlerini kadınınkilere dikerek. "Onu 'kazayla' öldürürsün. Al'Thor'un ne zaman, nasıl öleceğine ben karar vereceğim. Başka kimse değil." Tuhaf bir biçimde, boş elini ceketinin göğsüne götürdü ve Cyndane irkildi. Moghedien ürperdi. "Başka kimse değil," diye tekrarladı sertçe.

"Başka kimse değil," dedi Cyndane. Adam elini indirdiğinde, hafifçe nefes verdi, sonra bir yudum şarap aldı. Alnı terle parlıyordu.

Aran'gar konuşmalarını aydınlatıcı buldu. Moridin'den kurtulmayı başardığında, Moghedien ve kızın tasmaları onun elinde olacak gibiydi. Gerçekten çok güzel.

Moridin sandalyesinde doğruldu ve bakışlarını diğerlerine yöneltti. “Bu hepiniz için geçerli. Al’Thor benimdir. Ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceksiniz!” Cyndane başını kadehine eğdi ve yudumladı, ama gözlerindeki nefret açıktı. Graendal kızın Lanfear olmadığını, Tek Güç’te daha zayıf olduğunu söylemişti, ama al’Thor’a takıntılı olduğu kesindi ve ondan Lanfear’ın hep kullandığı isimle bahsediyordu.

“Birini öldürmek istiyorsanız,” diye devam etti Moridin, “bu ikisini öldürün!” Aniden kaba köylü giysileri içinde iki genç adamın görüntüsü halkanın ortasında belirdi ve yüzlerini herkes görebilsin diye döndüler. Biri uzun boylu ve şaşırtıcı ama, sarı gözlüydü. Diğeri zayıf sayılmazdı ve küstah bir sırıtışı vardı. *Tel’aran’rhiod* yaratımları olduklarından kesik kesik hareket ediyorlardı ve yüz ifadeleri hiç değişmiyordu. “Perrin Aybara ve Mat Cauthon *ta’veren,* kolaylıkla bulunabilirler. Onları bulun ve öldürün.”

Graendal neşesizce kahkaha attı. “*Ta’veren*’leri bulmak hiçbir zaman söylediğin kadar kolay olmadı ve şimdi daha da zor. Tüm Desen akış halinde, kaymalar ve kabarmalarla dolu.”

“Perrin Aybara ve Mat Cauthon,” diye mırıldandı Semirhage, iki şekli inceleyerek. “Demek böyle görünüyorlar. Kim bilir, Moridin. Bunu bizimle daha önce paylaşsaydın, çoktan ölmüş olabilirlerdi.”

Moridin yumruğunu hızla sandalyesinin koluna indirdi. “Onları bulun! Takipçilerinizin onların yüzünü ezberlediğinden çok emin olun. Aybara ile Cauthon’u bulun ve öldürün! Zaman geliyor ve onlar ölmeli!”

Aran’gar şarabından bir yudum aldı. Karşısına çıkarlarsa, bu ikisini öldürmeye itirazı yoktu, ama Rand al’Thor konusunda Moridin fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

4
Bir Anlaşma

Perrin ağaçlığın kıyısından biraz beride, Çevik'in eyerinde oturmuş, artık erimiş olan karların dümdüz ettiği kahverengi otların arasından çıkmaya başlamış kırmızı ve mavi çiçeklerle bezeli geniş çimenliği izliyordu. Bu ağaçlık; geniş, koyu renk yapraklarını kış boyunca koruyan meşinyapraklardan oluşuyordu daha çok, ama aralarındaki ekşisakızların dallarını yalnızca birkaç küçük solgun yaprak süslüyordu. Boz donlu aygır, Perrin'in de paylaştığı ama kimseye belli etmediği bir sabırsızlıkla toynağını yere vurdu. Güneş neredeyse tam tepedeydi; yaklaşık bir saattir orada bekliyordu. Sert, düzenli bir rüzgâr batıdan esiyor, çimenliği aşıp ona geliyordu. Bu iyiydi.

Sık sık çelik sırtlı eldivenli elleriyle bir meşeden kestiği, hemen hemen düz dalı okşuyordu. Dal önkolundan kalın ve iki kat uzundu. Onu önüne, eyere yatırmıştı. Dalın yarısı boyunca, iki yanını yontup düzeltmişti. Dev meşeler ve meşinyapraklar, yüksek çamlar ve daha kısa tatlısakızlar ile çevrili çimenliğin genişliği altı yüz adımdan kısaydı, ama uzunluğu daha fazlaydı. O dalın genişliği yeterli olmalıydı. Aklına gelen her tür olasılık için plan yapmıştı. Dal birden fazla plana uyuyordu.

"Leydi Mayene Başı, kampa dönmelisiniz," dedi Gallenne, sinirle kırmızı göz yamasını ovalayarak. Bunu ilk defa söylemiyordu. Kızıl tüylü miğferi eyerinin kaşından sarkıyordu ve adamın omuzlarına dek gelen gri saçları açık kalmıştı. Berelain'in işitebileceği yerde, o kır tellerin çoğunun onun armağanı olduğunu söylediği duyulmuştu. Siyah savaş atı Çevik'i dişlemeye çalıştı ve adam dikkatini Berelain'den ayırmadan geniş göğüslü iğdiş atını sertçe dizginledi. Kadının buraya gelmesine de karşı çıkmıştı.

“Bizler Seanchanların gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken Grady sizi geri götürüp geri dönebilir.”

“Kalacağım, Kumandan. *Kalacağım.*” Berelain’in sesi sert ve sakindi, ama her zamanki sabır kokusunun altında bir endişe izi vardı. Kadın sesinin ifade ettiği kadar emin değildi. Çiçek kokulu hafif bir parfüm kullanmaya başlamıştı. Zaman zaman Perrin kendini, parfümün hangi çiçeklerden yapıldığını çözmeye çalışırken buluyordu, ama bugün aylak düşüncelere izin vermeyecek kadar odaklanmıştı.

Düzinelerce ince örgü ile çevrelenmiş yaşı belirsiz Aes Sedai yüzü her zamanki kadar ifadesiz olsa da, Annoura’nın kokusunda kızgınlık vardı. Ama diğer yandan, Berelain ile araları açıldığından beri gaga burunlu Gri Aes Sedai hep kızgın kokuyordu. Bu kendi suçuydu, Berelain’e haber vermeden Masema ile görüşmüştü. O da Berelain’in kalmasını tavsiye etmişti. Annoura kahverengi kısrağını Mayene Başı’na yanaştırdı ve Berelain danışmanından yana bakmadan beyaz kısrağını aynı ölçüde uzaklaştırdı. Kızgınlık kokusu arttı.

Berelain’in altın kıvrımlarla işli kırmızı ipek elbisesi, bir süredir kadının sergilediğinden daha fazla göğüs sergiliyordu, ama ateş damlaları ve opallerden oluşan geniş kolyesi biraz örtüyordu o göğsü. Kolye ile uyumlu, üzerine mücevherli hançer takılmış geniş kemer belini sıkıyordu. İnce Mayene tacını siyah saçlarına takmıştı. Tacın alına gelen kısmı, kanat açmış altın bir şahini tutuyordu. Taç, kolye ve kemer ile karşılaştırıldığında sıradan kalıyordu. Berelain güzel bir kadındı, Perrin’e göre onu kovalamayı bıraktığından beri daha da güzelleşmişti, ama yine de Faile ile boy ölçüşemezdi, elbette.

Annoura’nın üzerinde süssüz gri binici elbisesi vardı, ama diğerlerinin çoğu en iyi kıyafetlerini giymişti. Perrin’in üzerinde, kolları ve omuzları gümüş işlemelerle kaplı koyu yeşil ipek ceket vardı. Perrin süslü giysileri sevmezdi –sahip olduğu süslü giysileri de Faile, zorla aldırmıştı; eh, nazikçe zorlamıştı– ama bugün etkileyici olmak zorundaydı. Ceketin üzerine taktığı geniş deri kemer görüntüsünü birazcık bozuyorsa da, varsın olsundu.

“Gelmeli,” diye mırıldandı Arganda. Kısa boylu, tıknaz bir adam olan Arganda Alliandre’nin Birinci Kumandanı’ydı ve üç kısa tüy taşıyan gümüşlü miğferini çıkarmıştı ve eyerinde oturmuş, saldırı beklermiş gibi kını içindeki kılıcını gevşetiyordu. Adamın plaka zırhı da gümüş kaplıydı. Güneş ışığı altında, kilometrelerce öteden görülebilirdi.

“Haberci gelmeyeceklerini söylüyor,” diye araya girdi Aram, hem de alçak sesle değil. Uzun bacaklı gri atını topuklayıp Çevik’e yaklaştırdı. Kılıcının pirinç kurtbaşı topuzu, yeşil çizgili ceketinin omzunun üzerinden görünüyordu. Eskiden, bir erkek için fazla yakışıklı görünüyordu, ama yüzü her geçen gün daha da haşin oluyordu artık. Adamda bir perişanlık vardı, gözleri çökmüş, ağzı gerilmişti. “Haberci’ye göre ya gelmeyecekler ya da bu bir tuzak. Seanchanlara güvenemeyeceğimizi söylüyor.”

Perrin sessizliğini korudu, ama kendi sinirinin arttığını hissetti. Eski Tenekeci kadar kendine de kızıyordu. Balwer, Aram’ın Masema ile zaman geçirmeye başladığını söylemişti ona, ama adama, Perrin’in yaptığı her şeyi Masema’ya aktarmaması gerektiğini söylemek gereksiz gelmişti. Kırılan yumurtayı kabuğuna geri koyamazdınız, ama gelecekte daha dikkatli olacaktı. Bir zanaatçı aletlerini tanımalıydı ve onları kırmadan çalışmalıydı. Aynısı insanlar için de geçerliydi. Masema’ya gelince, kuşkusuz burada onun da Seanchanlar ile iş yaptığını bilen birileri ile karşılaşacaklarından korkuyordu.

Çoğu oldukları yerde, ağaçların arasında kalacak olsa da, büyük bir gruptular. Berelain’in, kırmızı çıkıntılı miğferler takmış, kırmızı plaka zırh giymiş, ince, çelik uçlu mızraklarının ucunda kızıl flamalar uçuşan Kanatlı Askerleri’nden ellisi, atlarının sırtında, Mayene’in rüzgârla dalgalanan mavi üzerine altın şahin bayrağının arkasında bekliyorlardı. Onların yanında parlak plaka zırhlar, koni şeklinde koyu yeşil miğferler takmış elli Ghealdanlı asker, Ghealdan’ın kırmızı üzerine üç gümüş yıldızlı bayrağının arkasında duruyorlardı. Onların mızraklarındaki flamalar yeşildi. Gösterişli görünüyorlardı, ama hepsi birden savaşsa, yüksek yakasında gümüş kılıç iğnesi bulunan siyah ceketinin içinde diğerlerinin yanında hırpani kalan, yıpranmış çiftçi yüzüne sahip Jur Grady kadar ölümcül olamazlardı. Diğerleri bilse de bilmese de, Grady bunu biliyordu ve doru iğdiş atının yanında, günlük işlerine girişmeden önce dinlenen bir adamın rahatlığı ile duruyordu.

Leof Torfinn ve Tod al’Caar, oradaki diğer İki Nehirli, uzun bekleyişe rağmen hâlâ eyerlerinde heyecanla kıpırdanıp duruyorlardı. İnce dokunmuş koyu yeşil yünlü kumaştan ödünç ceketleri üstlerine uymaya en çok yaklaşan iki kişi oldukları için seçildiklerini bilseler, keyifleri biraz azalırdı. Leof Perrin’in Kırmızı Kurtbaşı sancağını, Tod ise Manetheren’in Kızıl Kartal bayrağını taşıyordu. İki bayrak mızraklardan biraz uzun direkler üzerinde dalgalanıyordu. Hangi bayrağı hangisinin taşıyacağına karar

verirken yumruk yumruğa kavga edeceklerdi neredeyse. Perrin, ikisi de kırmızı çerçeveli Kurtbaşı'nı taşımak istemediği için olmadığını umuyordu. Leof yeterince mutlu görünüyordu. Tod ise kendinden geçmiş gibi. Elbette, Perrin'in o şeyi neden getirdiğini bilmiyordu. Mat'in babasının sık sık söylediği gibi, ne ticareti yapıyor olursanız olun, karşınızdaki kişinin fazladan bir şeyler alacağını düşünmesini sağlamalıydınız. Perrin'in kafasının içinde renkler döndü ve kısa bir an için Mat'in ufak tefek, esmer bir kadınla konuştuğunu düşündü. İmgeyi aklından çıkarttı. Önemli olan burası ve şu andı, bugündü. Önemli olan tek şey Faile'di.

"Gelecekler," diye tersledi Arganda, Aram'a hitaben, ama miğferinin yüz parmaklığının arkasından itiraz beklermiş gibi dik dik bakıyordu.

"Ya gelmezlerse?" diye sordu Gallenne, tek gözünü Arganda'nın gözlerine dikerek. Adamın kırmızı lakeli plaka zırhı Arganda'nın gümüş kaplı zırhından daha iyi değildi. Adamlardan zırhlarını donuk bir renge boyamalarını istemek sonuç getirmezdi. "Ya *gerçekten* bu bir tuzaksa?" Arganda, neredeyse bir kurt gibi hırladı. Adamın canı burnundaydı.

Esinti at kokusu getirdikten birkaç dakika sonra Perrin'in kulakları mavigöğüs kuşunun ilk şakımasını yakaladı. Ses, başkalarının duyamayacağı kadar uzaktan, çimenliğin iki yanını saran ağaçlıklardan geliyordu. Koruluğa, düşman olması muhtemel büyük insan grupları giriyordu. Daha yakından başka şakımalar duyuldu.

"Geldiler," dedi. Arganda ve Gallenne ona baktılar. Perrin işitme ve koku alma duyularının keskinliğini belli etmemeye çalışıyordu, ama iki adam yumruk yumruğa dövüşmek üzereydiler. Kuş ötüşleri daha da yaklaştı ve herkes onları duydu. İki adam tuhaf tuhaf bakmaya başladılar.

"Tuzak olasılığı varsa Leydi Mayene Başı'nı risk atamam," dedi Gallenne, miğferinin tokasını takarak. O işaretin ne anlama geldiğini hepsi biliyordu.

"Seçim bana kalmış, Kumandan," diye yanıt verdi Berelain, Perrin ağzını açamadan.

"Sizin güvenliğiniz de bana, Leydi Mayene Başı."

Berelain, yüzü kararարak nefes aldı, ama Perrin araya girdi. "Size, eğer bu bir tuzaksa, onu bozacağımızı söyledim. Seanchanların ne kadar kuşkucu olduklarını biliyorsunuz. Büyük olasılıkla bizim onlara pusu kurmamızdan korkmuşlardır." Gallenne yüksek sesle hıhladı. Berelain'in kokusundaki sabır titreşti, sonra yine kaya kadar sağlam oldu.

“Onu dinlemelisin, Kumandan,” dedi, Perrin’e gülümseyerek. “Ne yaptığını biliyor.”

Çimenliğin uzak ucunda bir grup binici belirdi ve dizginleri çektiler. Tallanvor’u seçmek kolaydı. Koyu renk ceket giymiş, iyi bir benekli ata binmişti ve parlak kırmızı, sarı ve mavi çizgiler boyanmış zırh kullanmayan tek adam oydu. Zırhsız olan diğer iki kişi kadındı, biri eteğinde ve göğsünde kırmızılar bulunan mavi elbise, diğeri gri elbise giymişti. Güneş, onları bağlayan bir şeyden yansıdı. Demek öyle. Bir *sul’dam* ve *damane.* Tallanvor tarafından yürütülen pazarlıklarda bundan bahsedilmemişti, ama Perrin olacağından emindi.

“Zamanı geldi,” dedi, bir eliyle Çevik’in dizginlerini toplayarak. “Kadın bizim gelmeyeceğimize karar vermeden.”

Annoura Berelain’e yaklaşmayı başardı ve diğer kadın kısrağını uzaklaştırmadan bir elini onun koluna koymayı başardı. “Seninle gelmeme izin vermelisin, Berelain. Tavsiyelerime ihtiyacın olabilir, değil mi? Bu pazarlık türü benim uzmanlık alanım.”

“Şimdiye dek Seanchanların Aes Sedaileri yüzlerine bakarak seçmeyi öğrendiğini tahmin ediyorum, ya sen, Annoura? Seninle pazarlık edeceklerinden kuşkuluyum. Dahası,” diye ekledi, aşırı tatlı bir sesle, “sen burada kalıp Grady Efendi’ye yardım etmelisin.”

Bir anlığına Aes Sedai’nin yanakları kızardı ve ağzı gerildi. Kadını bugün Grady’den emir almaya ikna eden Bilgeler olmuştu, ama Perrin bu işi nasıl yaptıklarını bilmemeyi tercih ediyordu ve kadın da kamptan ayrıldıklarından beri bu zorunluluktan kurtulmak için çabalamıştı.

“Sen de kalıyorsun,” dedi Perrin, Aram öne çıkmaya kalkınca. “Son zamanlarda fazla atılgan oldun. Orada yanlış bir şey söylemen ya da yapman olasılığını göze alamam. Bu yüzden Faile’i riske atamam.” Bu doğruydu. Aram’ın orada olanları Masema’ya anlatması riskini göze alamayacağını söylemesine gerek yoktu. “Anladın mı?”

Aram’ın kokusunda hayal kırıklığı yükseldi, ama gönülsüzce de olsa başını salladı ve ellerini eyer kaşına koydu. Masema’ya neredeyse tapmıyor olabilirdi, ama Faile’in hayatını tehlikeye atmaktansa kendi canını yüz kez verirdi. En azından bilinçli olarak. Düşünmeden yaptıkları bambaşka bir meseleydi.

Perrin, bir yanında Arganda, diğer yanında Berelain ve Gallenne ile birlikte ağaçların arasından çıktı. Bayraktarlar arkasından geldi. İkişerli sıralar halinde on Mayeneli ve on Ghealdanlı da onların arkasından. Onlar

atlarını yürütürken, Seanchanlar da sıralar halinde onlara doğru ilerlemeye başladı. Tallanvor, biri demir kırı, diğeri doru ata binmiş önderlerinin yanında at sürüyordu. At nalları, kuru otların oluşturduğu kalın halının üzerinde ses çıkarmıyordu. Orman, Perrin'in kulaklarına bile sessiz geliyordu.

Mayeneliler ve Ghealdanlılar yan yana dizilerek açılırken ve parlak çizgili zırhlar içindeki Seanchanlar da aynısını yaparken, Perrin ve Berelain, Tallanvor ile iki zırhlı Seanchan'a doğru ilerlediler. Seanchanların biri, böcek kafasına benzeyen lakeli miğferin üzerinde üç ince mavi tüy, diğeri ise iki tüy taşıyordu. *Sul'dam* ile *damane* de yaklaştılar. Çimenliğin ortasında, aralarında altı adım mesafe bırakarak durdular. Yabançiçekleri ve sessizlik çevrelerini almıştı.

Tallanvor iki grubun arasında, bir gruba yakın pozisyon alırken, zırhlı Seanchanlar zırhlarının kalanı gibi çizgili eldivenli elleriyle miğferlerini çıkardılar. İki tüylü miğferin altından, kare şeklindeki yüzü yarım düzine yara izi ile kaplı sarı saçlı bir adam çıktı. Tuhaf bir biçimde eğlenti kokan zorlu bir adamdı, ama Perrin'in ilgisini çeken diğeri oldu. Eğitimli bir savaş atına benzeyen doruya binmiş olan kadın uzun boylu ve bir kadın için geniş omuzluydu, ama omuzları dışında ince yapılıydı ve genç değildi. Kısa ve çok kıvırcık saçlarının şakaklarına kır düşmüştü. Sürülmüş toprak kadar karaydı ve yalnızca iki yara izi vardı. Yara izlerinden biri kadının sol yanağında uzanıyordu. Alnındaki diğer yara izi sağ kaşının bir bölümünü yok etmişti. Bazı insanlar yara izlerinin haşinlik işaret ettiğini düşünürdü. Perrin ise, daha az yara izi taşımanın yaptığınız işi bildiğiniz anlamına geldiğini düşünürdü. Kadının, esintiyle gelen kokusu özgüven doluydu.

Kadının bakışları dalgalanan bayraklara kaydı. Perrin, Manetheren'in Kızıl Kartalını gördüğünde kadının hafifçe duraksadığını düşündü. Mayene'in Altın Şahini de kadını duraksattı, ama hemen dönüp Perrin'i incelemeye koyuldu. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti, ama kadın onun sarı gözlerini fark ettiğinde kokusuna tanımadığı bir şey girmişti, keskin ve sert bir şey. Kemerindeki halkadan sarkan ağır demirci çekicini gördüğünde kadındaki tuhaf koku arttı.

"Karşınızda Perrin t'Bashere Aybara, İki Nehir Lordu, Ghealdan Kraliçesi Alliandre'nin sadık olduğu lord," diye bildirdi Tallanvor, bir elini Perrin'e doğru kaldırarak. Seanchanların formalitelere bayıldığını iddia ediyordu, ama Perrin bunun Seanchan töreni mi, yoksa bir Andor âdeti mi olduğunu bilemiyordu. Tallanvor uydurmuş da olabilirdi. "Karşınızda

Berelain sur Paendrag Paeron, Mayene Başı, Işığın Kutsanmışı, Dalgaların Savunucusu, Paeron Evi'nin Yüksek Makamı." İkisine eğildikten sonra dizgin tutan elini değiştirdi ve diğer elini Seanchanlara doğru uzattı. "Karşınızda, Seanchan İmparatoriçesi'nin hizmetinde, Her Daim Muzaffer Ordu'nun Bayrak-Generali Tylee Khirgan. Karşınızda Seanchan İmparatoriçesi'nin hizmetinde, Her Daim Muzaffer Ordu'dan Yüzbaşı Bakayar Mishima." Tallanvor yeniden eğildi ve gri atını çevirip bayrakların yanında yerini aldı. Yüzü Aram'ınki kadar sertti, ama kokusunda umut vardı.

"Sizi Kurt Kral olarak tanıtmadığı için memnun oldum, Lordum," dedi Bayrak-General, peltek aksanıyla. Sözcükleri öyle peltek söylüyordu ki Perrin kadının ne dediğini anlamak için dikkatle dinlemek zorunda kalıyordu. "Aksi halde, Tarmon Gai'don'un çoktan başladığını düşünecektim. Ejder Kehanetleri'ni bilir misiniz? 'Kurt Kral çekici taşıdığında, son günler gelmiş demektir. Tilki kuzgunla evlendiğinde, savaş boruları çalınacaktır.' Bu, ikinci dizeyi hiç anlamamışımdır. Ve siz, Leydim. Sur Paendrag. Bu, Paendrag soyu demek oluyor, değil mi?"

"Ailem Artur Paendrag Tanreall soyundan gelmektedir," diye yanıt verdi Berelain, başını dik tutarak. Esintide bir değişiklik, kadının sabır ve parfüm kokusuna ek olarak bir gurur kokusu getirdi. Bütün konuşmaları Perrin'in yapacağına karar vermişlerdi –Berelain güzel, genç bir hükümdar olarak Seanchanların başını döndürmek üzere oradaydı ya da en azından bu nitelikleri ile Perrin'e destek olmak için– ama Perrin onun doğrudan sorulmuş bir soruyu yanıtlamasının daha doğru olduğunu düşündü.

Tylee, beklediği yanıt tam olarak buymuş gibi başını salladı. "Bu sizi İmparatorluk ailesinin uzak kuzeni yapıyor, Leydim. Kuşkusuz İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, sizi şereflendirecektir. En azından, Şahinkanadı'nın imparatorluğu üzerinde hak iddia etmediğiniz sürece."

"Ben yalnızca Mayene üzerinde hak iddia ediyorum," dedi Berelain gururla. "Ve Mayene'i son nefesime kadar savunurum."

"Ben buraya Kehanetler, Şahinkanadı ya da İmparatoriçeniz hakkında konuşmaya gelmedim," dedi Perrin sinirle. Birkaç dakika içinde ikinci kez, kafasının içinde toplanan renkleri dağıtması gerekti. Zamanı yoktu. Kurt Kral? Çevik bunu duysa, bir kurt kahkaha atmaya ne kadar yaklaşabilirse, o kadar yaklaşırdı. Her kurt öyle hissederdi. Yine de, içinden bir ürperti geçti. Kehanetlerde adının geçtiğini bilmiyordu. Hem, çekici Son Savaş'ın habercisi olacaktı, öyle mi? Ama Faile dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yalnızca o önemliydi. Ve onu kurtarmak için her ne gerekiyorsa o. “Bu görüşmeyi, iki taraftan en fazla otuzar kişi ile yapmak konusunda anlaşma yapmıştık, ama ağaçların arasında; iki yanımızda adamlarınız var. Hem de epey adam.”

“Sizin de öyle,” dedi Mishima, ağzının köşesi ile birleşen beyaz yara izini çarpıtan bir sırıtış ile, “yoksa bizimkilerden haberiniz olmazdı.” Adamın aksanı kadınınkinden de beterdi.

Perrin gözlerini Bayrak-General’den ayırmadı. “Orada kalırlarsa kazalar olabilir. Kaza çıkmasını hiç istemem. Ben karımı Shaidolardan almak istiyorum.”

“Peki kazalardan nasıl kaçınmamızı önerirsiniz?” dedi Mishima, aylak aylak dizginleri sallayarak. Sorusu acil değilmiş gibi konuşmuştu. Tylee Perrin’in tepkilerini gözlerken adamın konuşmasından memnunmuş gibi görünüyordu. “İlk önce biz size güvenip adamlarımızı mı göndereceğiz, yoksa siz bize güvenip ilk siz mi geri çekileceksiniz? ‘Yükseklerde, yollar hançerlerle döşelidir.’ Güvene pek yer yok. Adamlarımıza aynı anda geri çekilme emri verebiliriz, herhalde, ama bir taraf hile yapabilir.”

Perrin başını iki yana salladı. “Bana güvenmek zorundasınız, Bayrak-General. Size saldırmak ya da sizi tutsak almak için sebebim yok ve bunu yapmamak için her tür sebebim var. Aynı şeyin sizin için de geçerli olduğundan emin olamıyorum. Mayene Başı’nı tutsak almanın birazcık ihanete değeceğini düşünebilirsiniz.” Berelain yumuşak bir kahkaha attı. Dalın zamanı gelmişti. Yalnızca Seanchanları koruluktan ilk çekilen taraf olmaya ikna etmek için değil, aynı zamanda Perrin’in önereceklerine ihtiyaç duyduklarına ikna etmek için. Dalı önünde eyere dayayarak dik tuttu. “Adamlarınız iyi askerlerdir, muhtemelen. Benim adamlarım asker değil, ama Trolloclar ve Shaidolarla savaştılar ve her iki seferinde de iyi ış çıkardılar.” Dalı dibinden kavrayarak başının üzerine kaldırdı. Dalın tıraşlanmış tarafları üstte kalmıştı ve iki yana bakıyordu. “Ama onlar dağlardan inip sürülerimize saldıran aslanları, leoparları ve dağ kedilerini avlamaya alışıktırlar. Ve bundan çok da farklı olmayan ormanlarda, çobanları da avlayan yabandomuzları ve ayıları.”

Bir an sonra, ikili darbe kolunu titrettiğinde dal çelik eldivenli elinde şiddetle bükülmeye çalıştı. Perrin dalı indirip iki oku teşhir etti. Kama şeklindeki uçları sert tahtayı iki yandan delip geçmişti. Üç yüz adım bu hedef için uzun bir mesafeydi, ama Perrin atışları yapmak üzere Jondyn Barran ile Jori Congar’ı seçmişti. Elindeki en iyi okçular onlardı. “Eğer iş

buna gelirse, adamların onları kimin öldürdüğünü görmez bile ve o zırh İki Nehir uzun yayına karşı bir işe yaramaz. Umarım iş buna gelmez.” Tüm gücüyle, dalı havaya fırlattı.

“Gözlerim!” diye hırladı Mishima, bir elini kılıcına göndererek. Aynı anda demir kırı atını dizginlemeye ve Perrin ile dalı izlemeye çalışıyordu. Adamın miğferi eyerden otların üzerine düştü.

Bayrak-General kılıcına uzanmadı, ama o da Perrin’i ve dalı aynı anda izlemeye çalışıyordu. Başta, başardı. Sonra bakışları yalnızca tırmanmaya devam eden dalı izledi. Dal otuz metre havada asılı kaldı. Aniden bir alev topuna dönüştü. Alevler o kadar şiddetliydi ki açık fırın kapağından gelircesine hissetti Perrin. Berelain elini kaldırıp yüzünü perdeledi. Tylee düşünceli düşünceli izlemekle yetindi.

Ateş yalnızca birkaç saniye sürdü, ama bu bile, dalı esintinin alıp götürdüğü küllere dönüştürmeye yetmişti. Küller ve iki benek kuru otların üzerine düştü. Küçük alevler fışkırdı ve büyümeye, yayılmaya başladılar. Savaş atları bile korkuyla kişnedi. Berelain’in kısrağı dizginlere direnerek kaçmaya çalışarak dans etti.

Perrin bir küfür salladı –ok başlarını düşünmüş olmalıydı– ve ateşi söndürmek için atından inecek oldu, ama daha o bacağını eyerin üzerinden aşıramadan alevler yok oldu, geriye yalnızca kararmış otlardan yükselen dumanlar kaldı.

“Aferin, Norie,” diye mırıldandı *sul’dam, damane*’yi okşayarak. “Norie harika bir *damane.*” Gri elbiseli kadın övgüyü duyunca mahcup mahcup gülümsedi. Sözlerine rağmen, *sul’dam* endişeli görünüyordu.

“Demek,” dedi Tylee, “yanınızda *marath*-” Dudaklarını büzerek duraksadı. “Yanınızda Aes Sedai var. Birden çok mu? Fark etmez. Şimdiye dek gördüğüm Aes Sedailerin beni fazla etkilediğini söyleyemeyeceğim.”

“*Marath’damane* değil, generalim,” dedi *sul’dam* sessizce.

Tylee kıpırtısızca oturdu ve Perrin’i dikkatle inceledi. “Asha’manlar,” dedi sonunda ve bu bir soru değildi. “İlgimi çekmeye başladınız, Lordum.”

“O zaman, sizi ikna edebilecek bir şey daha,” dedi Perrin. “Tod, o bayrağı direğine sar ve buraya getir.” Arkasından hiçbir şey duyamayınca dönüp omzunun üzerinden baktı. Tod sarsılmış gibi ona bakıyordu. “Tod.”

Tod silkelendi, Kızıl Kartal’ı direğine sarmaya başladı. Ama atını öne çıkarır, bayrağı Perrin’e uzatırken hâlâ mutsuz görünüyordu. Direğin ona iade edilebileceğini beklermiş gibi elini uzatarak oturdu orada.

Perrin Çevik'i Seanchanlara doğru topukladı. Bayrağı yere paralel tutuyordu. "İki Nehir Manetheren'in yüreğiydi, Bayrak-General. Manetheren'in son kralı savaşta, Emond Meydanı'nda öldü. Benim doğup büyüdüğüm köyde. Manetheren bizim kanımızda var. Ama Shaidolar karımı tutsak aldı. Onu kurtarmak için, Manetheren'i yeniden canlandırma iddialarından vazgeçerim, istediğiniz türden yemini eder ve imzalarım. Bu iddia siz Seanchanlar için dikenli bir tarla olurdu. Tek damla kan dökmeden o dikenleri siz temizleyebilirsiniz." Arkasında, biri üzüntüyle homurdandı. Perrin Tod olduğunu düşündü.

Aniden, esinti karşı yönden gelen bir boraya dönüştü, onları toz taneleri ile dövdü, o kadar hızlı esiyordu ki Perrin yere düşmemek için eyerine sıkı sıkı tutunmak zorunda kaldı. Toz taneleri nereden gelmişti? Orman zemini kalın bir yaprak örtüsü ile kaplıydı. Bora yanık sülfür kokuyordu, öyle keskindi ki Perrin'in burnunu yakıyordu. Atlar ağızlarını açarak başlarını arkaya attılar, ama rüzgârın kükremesi onları korku dolu kişnemelerini boğdu.

Şiddetli rüzgâr yalnızca birkaç dakika sürdü, sonra geldiği gibi aniden dindi, geriye yalnızca aksi yönden esen yel kaldı. Atlar titreyerek, kişneyerek ve başlarını arkaya atıp gözlerini yuvarlayarak durdular. Perrin Çevik'in boynunu okşadı ve yatıştırıcı sözler mırıldandı, ama pek etkisi olmadı.

Bayrak-General tuhaf bir jest yaparak mırıldandı, "Gölge başka yöne. Işık aşkına, bu da nereden geldi? Tuhaf şeylerin olduğuna dair hikâyeler duydum. Yoksa sizin 'ikna edici' eylemlerinizden biri miydi, Lordum?"

"Hayır," dedi Perrin dürüstlükle. Neald'ın hava durumu ile ilgili yetenekleri olduğu anlaşılmıştı, ama Grady'nin yoktu. "Nereden geldiğinin ne önemi var?"

Tylee düşünceli düşünceli ona baktı, sonra başını salladı. "Ne önemi var?" dedi, onunla aynı fikirde olmayabilirmiş gibi. "Bizim de Manetheren hakkında hikâyelerimiz var. Gerçekten de yalınayak diken tarlasına girmiş oluruz. Amadicia'nın yarısı sizi ve o bayrağı konuşuyor. Manetheren'i canlandıracağı ve Amadicia'yı bizden 'kurtaracağı' söyleniyor. Mishima, geri çekilme borusunu çal." Sarı saçlı adam duraksamadan, kırmızı bir şeritle boynundan sarkan küçük, düz bir boruyu kaldırdı. Dört tiz nota çaldı, bir kez daha tekrarladı, sonra boruyu bıraktı. "Bana düşeni yaptım," dedi Tylee.

Perrin başını kaldırdı ve becerebildiğince yüksek sesle ve açıkça bağırdı. “Dannil! Tell! Son Seanchan çimenliğin sonundan aşağı indiğinde, herkesi topla ve Grady’nin yanına git!”

Bayrak-General eldivenine aldırmadan küçük parmağını kulağına soktu ve oynattı. “Güçlü bir sesiniz var,” dedi kuru kuru. Ancak ondan sonra uzanıp bayrak direğini aldı ve dikkatle önünde, eyerine yatırdı. Ona bir daha bakmadı, ama bir eliyle, belki farkında olmadan, bayrağın kendisini okşuyordu. “Şimdi, planıma yardım edecek neyiniz var, Lordum?” Mishima ayak bileğini eyer kaşına taktı ve eğilip miğferini yerden aldı. Rüzgâr onu ezilmiş çimenlerin üzerinde, Seanchan askerlere doğru yuvarlamıştı. Ağaçlardan kısa bir tarlakuşu ötüşü geldi, sonra bir daha, bir daha. Seanchanlar çekiliyordu. Rüzgârı onlar da hissetmiş miydi? Fark etmez.

“Sizin adamlarınız kadar adamım yok,” diye itiraf etti Perrin, “en azından o kadar eğitimli askerim yok, ama Asha’manlarım, Aes Sedailerim ve yönlendirebilen Bilgelerim var ve her birine ihtiyacınız olacak.” Kadın ağzını açtı ve Perrin elini kaldırdı. “Onlara tasma takmaya kalkışmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum.” Anlamlı anlamlı *sul’dam* ile *damane*’ye baktı. *Sul’dam* gözlerini Tylee’ye dikmiş, emir bekliyordu, ama aynı zamanda, bir kediyi yatıştırmaya çalışırcasına, aylak aylak diğer kadının saçlarını okşuyordu. Ve Norie mırıldanmaya başlayacaktı neredeyse! Işık! “Size karşı güvende olduklarına dair bir söz. Hem onların, hem de kampta beyaz cüppe giydirilmiş olanların. Zaten beyazlıların çoğu Shaido değil ve aralarındaki, Aiel olan tek tanıdıklarım benim dostlarım.”

Tylee başını iki yana salladı. “Tuhaf dostlarınız var, Lordum. Her durumda, Shaido çetelerinin yanında Cairhien ve Amadicia’dan insanlar bulduk ve salıverdik, ama Cairhienlilerin çoğu fena halde dağılmışlardı, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Yalnızca beyaz giymiş Aielleri alıkoyuyoruz. Bu *gai’shain*’ler, kalanların aksine, harika *da’covale* oluyor. Yine de, dostlarınızı salıvermeyi kabul ediyorum. Aes Sedaileriniz ile Asha’manlarınız da. Toplanan Shaidolara bir son vermek çok önemli. Bana nerede olduklarını söyleyin, ben de sizi planlarıma dahil edeyim.”

Perrin parmağıyla burnunun yanını ovaladı. O *gai’shain*’lerin çoğunun Shaido olması olası görünmüyordu, ama kadına bunu söyleyecek değildi. Bırak bir sene bir günleri dolduktan sonra özgürlüklerine kavuşsunlar. “Korkarım benim planım olmalı. Sevanna çetin ceviz çıkacak, ama ben onu nasıl kıracağımı buldum. Her şeyden önce, yanında yaklaşık yüz bin Shaido

var ve daha fazlasını topluyor. Her biri *algai'd'siswai* değil, ama gerekirse her yetişkin eline mızrak alır."

"Sevanna." Tylee memnunlukla gülümsedi. "O ismi duyduk. Jumai Shaidolarından Sevanna'yı Kumandan General'e teslim etmeyi çok isterdim." Gülümsemesi soldu. "Yüz bin Shaido, beklediğimden çok fazlası demek, ama idare edemeyeceğim kadar çok değil. Bu Aiellerle daha önce, Amadicia'da da savaştık. Hı, Mishima?"

Atının sırtında geri dönen Mishima kahkaha attı, ama sert bir sesti, içinde eğlenti yoktu. "Savaştık, Bayrak-Generali. Haşin savaşçılar, disiplinli ve becerikliler, ama idare edilebilirler. Çetelerden birini, boylarını, üç dört *damane* ile çeviriyorsunuz ve pes edene dek dövüyorsunuz. Pis iş. Aileleri yanlarında. Ama bu yüzden daha erken teslim oluyorlar."

"Bir düzine kadar *damane*'niz olduğunu anlıyorum," dedi Perrin, "ama yönlendirebilen üç yüz dört yüz Bilge'ye karşı yeterli olur mu?"

Bayrak-General kaşlarını çattı. "Bu daha önce de söylediğiniz, yönlendirebilen Bilgeler. Yakaladığımız her çetenin kendi Bilgeleri vardı, ama teki bile yönlendiremiyordu."

"Çünkü Shaidoların yönlendirebilen tüm Bilgeleri Sevanna'nın yanında," diye yanıt verdi Perrin. "En az üç yüz, belki dört yüz Bilge. Yanımdaki Bilgeler bundan emin."

Tylee ve Mishima bakıştılar ve Bayrak-General içini çekti. Mishima surat asıyordu. "Eh," dedi kadın, "emirlere rağmen, bu işi sessizce bitirme umudu buraya kadar. Bu sebepten İmparatoriçe'den, sonsuza dek yaşasın, özür dilemem gerekse bile, Dokuz Ayın Kızı'nın rahatsız edilmesi gerekecek. Büyük olasılıkla özür dileyeceğim de." Dokuz Ayın Kızı? Yüksek seviyeli bir Seanchan'dı görünüşe göre. Ama bütün bunlar onu nasıl rahatsız edecekti?

Mishima yüzünü buruşturdu, yüzünü kaplayan yara izleri yüzünden korkunç bir manzaraydı. "Semalaren'de, her iki tarafta dört yüzer *damane* olduğunu okudum ve orası mezbahaya dönmüştü. İmparatorluk ordusunun yarısı, asilerin dörtte üçü o meydanda öldü."

"Yine de yapmak zorundayız, Mishima. Daha doğrusu, birileri yapmak zorunda. Sen özür dilemekten kaçınabilirsin, ama ben kaçınamam." Işık aşkına, özür dilemekte bu kadar kötü olan neydi? Kadın... pes etmiş kokuyordu. "Ne yazık ki, bu irini dağlamaya yetecek kadar asker ve *damane* toplamak, aylar olmasa bile haftalar sürer. Yardım öneriniz için teşekkür ederim, Lordum. Unutulmayacaktır." Tylee bayrağı uzattı.

“Pazarlıkta bana düşeni yapamayacağıma göre, bunu geri istersiniz, ama size bir tavsiye vereyim. Şu anda Her Daim Muzaffer Ordu’yu bekleyen başka işler olabilir, ama kimsenin bu anlık fırsattan faydalanıp krallığını ilan etmesine izin vermeyeceğiz. Bu toprakları geri almaya kararlıyız, onu parça parça bölmeye değil.”

“Biz de kendi topraklarımızı korumaya kararlıyız,” dedi Berelain haşin bir sesle. Kısrağı onunla Seanchanlar arasındaki, ölü otlarla kaplı birkaç adımlık mesafeye fırladı. Kısrak atılmaya, koşmaya, o rüzgârdan kaçmaya can atıyordu ve Berelain hayvanı dizginlemekte güçlük çekiyordu. Kadının kokusu bile haşindi. Şimdi hiç sabır kalmamıştı. Yaralı eşini koruyan dişi kurt gibi kokuyordu, “Her Daim Muzaffer Ordunuza yanlış isim konduğunu duydum. Yenidendoğan Ejder’in güneyde sizi yendiğini duydum. Perrin Aybara’nın aynısını yapamayacağını sanmayın.” Işık, bir de Perrin Aram’ın atılganlığından endişe etmişti!

“Ben Shaidolardan başka kimseyi yenmek istemiyorum,” dedi Perrin sertçe, zihninde oluşan imgeyle savaşarak. Ellerini eyer kaşının üzerinde kavuşturdu. En azından Çevik sakinleşiyor gibiydi. Aygır hâlâ arada bir hafif hafif ürperiyordu, ama gözlerini yuvarlamayı bırakmıştı. “Bunu sessizce yapmanın bir yolu var, böylece özür dilemeniz de gerekmez.” Eğer bu kadın için önemliyse, Perrin kullanmaya hazırdı. “Dokuz Ayın Kızı rahatsız edilmese de olur. Size bunu planladığımı söyledim. Tallanvor sizde, yönlendirebilen bir kadının dizlerini titreten türden bir çay olduğunu söyledi.”

Tylee bir an sonra bayrağı eyerine indirdi ve oturup Perrin’i inceledi. “Erkek ya da kadın,” dedi sonunda. “Bu şekilde pek çok erkeğin yakalandığını duydum. Ama yüz bin Aiel ile çevrili dört yüz kadına bu çayı nasıl içirmeyi düşünüyorsunuz?”

“İçtiklerini belli etmeden hepsine içirerek. Ama bulabildiğim kadar çok çay lazım. Muhtemelen arabalar dolusu. Suyu ısıtmanın yolu yok, biliyorsunuz, bu yüzden açık çay olmalı.”

Tylee yumuşak sesle güldü. “Cesur bir plan, Lordum. Çayın yapıldığı imalathanede arabalar dolusu çay olabilir, sanırım, ama imalathane buradan çok uzakta, Amadicia’nın Tarabon’a yakın tarafında ve birkaç kilodan daha fazlasını alabilmemin tek yolu yüksek rütbeli birine çayı neden istediğimi açıklamam. İşi sessizce yapma umudu yine burada bitiyor.”

“Asha’manların, Yolculuk adı verilen bir becerisi var,” dedi Perrin ona, “bir adımda yüzlerce kilometreyi aşabiliyorlar. Çayı elde etmeye gelince,

belki bu işe yarar.” Sol eldiveninden yağ lekeli, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı.

Okurken Tylee’nin kaşları kalktı. Perrin kısa metni ezberlemişti. BU BELGENİN TAŞIYICISI BENİM KİŞİSEL KORUMAM ALTINDADIR. İMPARATORİÇE ADINA, SONSUZA DEK YAŞASIN, ONA İMPARATORLUK’UN HİZMETİNDE HER NE YARDIM GEREKİYORSA VERİN VE BUNDAN BENDEN BAŞKA KİMSEYE BAHSETMEYİN. Suroth Sabelle Meldarath’ın kim olduğuna dair en ufak fikri yoktu, ama böyle bir belgeye imza atabiliyorsa, önemli biri olmalıydı. Belki Dokuz Ayın Kızı oydu.

Bayrak-General kâğıdı Mishima’ya uzatarak Perrin’e baktı. O keskin, sert koku geri gelmişti ve bu sefer her zamankinden güçlüydü. “Aes Sedailer, Asha’manlar, Aieller, gözleriniz, çekiciniz ve şimdi de bu! Siz *kimsiniz?*”

Mishima dişlerinin arasından ıslık çaldı. “Bizzat Suroth tarafından imzalanmış,” diye mırıldandı.

“Ben karısını geri isteyen bir adamım,” dedi Perrin, “ve onu geri almak için Karanlık Varlık’la bile anlaşırım.” *Sul’dam* ile *damane*’ye bakmaktan kaçındı. Bunun Karanlık Varlık’la anlaşma yapmaktan o kadar da çok farkı yoktu. “Anlaştık mı?”

Tylee Perrin’in uzattığı ele baktı, sonra elini sıktı. Sağlam bir kavrayışı vardı. Karanlık Varlık’la anlaşma yapmak. Ama Perrin Faile’i geri almak için her şeyi yapardı.

5
Tuhaf Bir Şey

Faile Sevanna'nın sandalyesine yaklaşırken gecenin büyük kısmı boyunca çadırın çatısını döven yağmur biraz yavaşlamıştı. Sevanna'nın oymalarla ve yaldızlarla süslü bir tahta benzeyen sandalyesi çadırın büyük kısmını kaplayan parlak renkli, kat kat halıların tam ortasına yerleştirilmişti. Faile kadını kızdırmamak için gözlerini yere dikerek yaklaştı. Bahar hızla gelmişti, mangallar yakılmamıştı ve sabah havası biraz serindi. Faile diz kırarak halat işi gümüş tepsiyi uzattı. Aiel kadın altın şarap kadehini aldı ve ondan yana bakmadan içti, ama Faile bir kez daha diz kırdıktan sonra geriledi ve tepsiyi pirinç bantlı mavi sandığın üzerine, uzun boyunlu gümüş şarap sürahisi ile diğer üç kadehin yanına bıraktı, sonra diğer on bir *gai'shain*'in beklediği yere dönüp kırmızı ipek çadır duvarı boyunca dizilmiş aynalı ayaklı şamdanların arasına döndü. Geniş ve yüksek bir çadırdı. Sevanna alçak Aiel çadırlarından kullanmıyordu.

Artık onu Aiel olarak görmek zordu. Bu sabah, kırmızı brokar ipek sabahlık giymişti ve kuşağını öyle bağlamıştı ki önü neredeyse beline dek açık duruyor, dolgun göğüslerinin yarısını teşhir ediyordu, ama kadın o kadar çok zümrütler, ateş damlaları, opallerle dolu kolye ve şişman inci dizileri takmıştı ki neredeyse edepli görünüyordu. Aieller yüzük takmazdı, ama Sevanna'nın her parmağında en az bir mücevherli yüzük vardı. Beline dek gelen sarı saçlarını arkada tutan katlanmış mavi eşarbın üzerine taktığı kalın altın ve ateş damlası şeridi ince bir taca benziyordu. Bunda Aielleri anımsatan hiçbir şey yoktu.

Faile ve diğerleri, altı kadın ve beş erkek, Sevanna'nın uyanıp bir şey istemesi olasılığına karşılık uyandırılıp kadının yatağının –üst üste konmuş iki tüy şilte– yanına dikilmişti. Dünyada, uyurken başında bir düzine

hizmetçi bekleyen hükümdar var mıydı acaba? Faile esneme dürtüsünü bastırdı. Pek çok şey ceza *kazandırabilirdi,* ama esnemek kesinlikle cezalandırılmasına sebep olurdu. *Gai'shain*'lerin uysal ve memnun etmeye hevesli olması gerekirdi ve bu yaltaklanma ölçüsünde itaatkârlık demekti. Aksi halde haşin kadınlar olan Bain ve Chiad bunu kolay buluyor gibiydi. Faile için zordu. Bir bıçak sakladığı için soyulup bağlandığından beri geçen bir ay içinde, Sevanna'nın çok ciddi bulduğu önemsiz kusurlar yüzünden dokuz kez dövülmüştü. Son yediği dayaktan kalan izler henüz tamamen geçmemişti ve dikkatsizlik ederek yeni bir dayak kazanmaya niyeti yoktu.

Sevanna'nın, soğukta geçirdiği geceden bu yana onun ehlileştiğini düşündüğünü umuyordu. Faile'in hayatını Rolan ve onun mangalları kurtarmıştı. Faile gerçekten ehlileşmediğini umuyordu. Çok uzun süre numara yaparsa, doğru olabilirdi. Tutsak alınalı iki aydan az zaman geçmişti, ama kaç gün önce yakalandığını tam olarak hatırlayamıyordu artık. Zaman zaman, bir seneden fazla süredir beyaz giyiyormuş gibi geliyordu. Bazen yassı altın halkalardan oluşan geniş kemer ve yakalık doğal geliyordu. Bu onu korkutuyordu. Umutlarına sıkı sıkı sarılıyordu. Yakında kaçacaktı. Kaçmak *zorundaydı.* Perrin yetişip onu kurtarmaya kalkmadan. Neden hâlâ yetişememişti? Shaidolar Malden'e kamp kuralı epey zaman geçmişti. Perrin onu terk etmezdi. Faile'in kurdu onu kurtarmaya geliyor olmalıydı. Perrin onu kurtarmaya çalışırken ölmeden Faile oradan kaçmalıydı. Artık numara yapmayan bir *gai'shain* olmadan önce.

"Galina Sedai'yi daha ne kadar cezalandıracaksın, Therava?" diye sordu Sevanna, Aes Sedai'ye kaşlarını çatarak. Therava önündeki püsküllü mavi mindere bağdaş kurup oturmuştu. Kadının sırtı dimdik, yüz ifadesi sertti. "Dün gece banyo suyumu çok sıcak yaptı ve her yeri öyle çok yara izi ile kaplı ki ayak tabanlarının dövülmesini emretmek zorunda kaldım. Yürüyebilecek durumda bırakılması gerektiğinden, bu çok etkili bir ceza değil."

Therava Galina'yı çadıra getirdiğinden beri Faile kadına bakmaktan kaçınmaya çalışıyordu, ama ismi geçince gözleri kendiliğinden gitti ona. Galina iki Aiel kadının arasında, biraz kenarda dimdik diz çökmüştü. Yanaklarında benekli kahverengi bereler vardı, buraya gelirken yediği yağmur yüzünden derisi ıslak ve kaygandı, ayakları ve ayak bilekleri çamurluydu. Üzerinde yalnızca ateş damlası kakmalı altın yakalığı ve kemeri vardı ve her zamankinden de çıplak görünüyordu. Saçları ve kaşları

yeni yeni çıkmaya başlamıştı. Tepeden tırnağa, her kılı Tek Güç ile kavrulmuştu. Faile'e anlatmışlardı bunu, Aes Sedai ilk dayağını yedikten sonra nasıl ayak bileklerinden asıldığını da anlatmışlardı. Günlerdir *gai'shain*'lerin iki lafından biri bu olmuştu. Artık onun Aes Sedai olduğuna, kadının yaşı belirsiz yüzünün neyi anlattığını bilen bir avuç kişi inanıyordu yalnızca ve onların bir kısmı da, Faile'in *gai'shain*'ler arasında Aes Sedai bulduğunda beslemeye başladığı aynı kuşkulara sahipti. Kadın Aes Sedai yüzüne ve yüzüğüne sahipti, ama bir Aes Sedai neden Therava'nın ona bu şekilde davranmasına izin versindi? Gaile bu soruyu kendine sık sık, herhangi bir yanıt bulamadan soruyordu. Kendi kendine, Aes Sedailerin yaptıklarını, başka kimsenin anlayamayacağı sebeplerden yaptıklarını söyleyip duruyordu, ama bu çok tatmin edici bir yanıt değildi.

Bu muameleye tahammül etmesinin sebebi her ne ise, Galina'nın gözleri şimdi iri iri açılmış, korkuyla Therava'ya dikilmişti. Öyle nefes nefese kalmıştı ki göğsü kabarıp kabarıp iniyordu. Korkmak için sebebi vardı. Therava'nın çadırının yanından geçen herkes, içeride Galina'nın merhamet dilenerek uluduğunu duyabilirdi. Yarım haftadan fazla zamandır, Faile Aes Sedai'nin kılsız bedeni çıplak halde, yüzünde bir panik ifadesi ile bir iş peşinde koşturduğunu görüyordu ve Therava her gün Galina'yı omuzlarından dizlerinin arkasına dek kaplayan kırbaç izlerine yenilerini ekliyordu. Ne zaman bir iz iyileşmeye başlasa, Therava onu yeniliyordu. Faile Shaidoların, Galina'ya çok sert davranıldığı konusunda homurdandığını duymuştu, ama kimse bir Bilge'nin işine karışmıyordu.

Çoğu Aiel erkeği kadar uzun boylu olan Therava, altın ve fildişi bileziklerini şıngırdatarak koyu renk eşarbını düzeltti ve Galina'ya, bir fareyi inceleyen mavi gözlü bir kartal gibi baktı. Altın ve fildişi kolyeleri, Sevanna'nın şatafatı ile karşılaştırıldığında sade kalıyordu, koyu renk yünlü eteği ve beyaz *algode* bluzu ise hırpani, ama iki kadın arasında, Faile Therava'dan çok daha fazla korkuyordu. Sevanna ayağı takıldığı için cezalandırabilirdi onu, ama Therava sırf kapris eseri onu öldürebilir, ezebilirdi. Faile kaçmaya kalksa ve başarısız olsa, mutlaka yapardı. "Yüzünde en ufak bere kaldığı sürece, bedeni bereli kalsa da olur. Başka hataları için *cezalandırılabilsin* diye önünü lekesiz bıraktım." Galina titremeye başladı. Yanaklarından sessiz yaşlar süzülüyordu.

Faile bakışlarını kaçırdı. İzlenmeyecek kadar acı vericiydi. Çubuğu Therava'nın çadırından almayı başarsa bile, Aes Sedai kaçmasına yardım eder miydi ki? Kadının iradesi tamamen kırılmış görünüyordu. Bu kötü bir

düşünceydi, ama bir tutsak her şeyden önce pratik düşünmeliydi. Galina dayaklara bir son verebilmek için Faile'e ihanet eder miydi? Faile çubuğu alamazsa ihanet etmekle tehdit etmişti. Perrin Aybara'nın karısına ilgi duyacak kişi Sevanna olurmuş gibi görünüyordu, ama Galina her şeyi deneyecek kadar çaresiz görünüyordu. Faile kadının dayanacak gücü bulması için dua ediyordu. Elbette, Galina'nın giderken onları da götürme sözünü tutmaması olasılığına karşın o da kendi başına kaçmanın bir yolunu arıyordu, ama kadın dediğini yapsa her şey çok daha kolay, herkes için çok daha güvenli olurdu. Ah, Işık, Perrin neden hâlâ yetişememişti? Hayır! Odaklanmalıydı.

"Bu haliyle çok da etkileyici değil," diye mırıldandı, kadehinin içine kaşlarını çatarak. "O yüzük bile Aes Sedai gibi görünmesini sağlayamıyor." Başını sinirle iki yana salladı. Faile'in anlamadığı bir sebepten, Galina'nın Aes Sedai olduğunu herkesin anlaması Sevanna için çok önemliydi. Hatta kadına unvanıyla hitap etmeye başlamıştı. "Neden bu kadar erken geldin, Therava? Daha kahvaltımı bile etmedim. Biraz şarap alır mısın?"

"Su," dedi Therava kararlılıkla. "Saatin erken olmasına gelince, güneş ufku aşmak üzere. Ben daha gün doğmadan kahvaltı ettim. Sen ıslaktopraklılar kadar üşengeç olmuşsun, Sevanna."

Dolgun bir Domanlı *gai'shain* olan Lusara çabucak bir kadehi gümüş su sürahisinden doldurdu. Bilgelerin yalnızca su içme ısrarları Sevanna'yı eğlendiriyordu, ama yine de su sunuyordu onlara. Aksi, onun bile kaçınmak istediği bir hakaret olurdu. Bakır tenli Domanlı eskiden tüccardı ve orta yaşlarındaydı, ama omuzlarının altına kadar gelen siyah saçlarındaki birkaç beyaz tel onu kurtarmaya yetmemişti. Kadın sersemletici bir güzelliğe sahipti ve Sevanna zenginleri, güçlüleri ve güzelleri topluyor; başkasının *gai'shain*'leri ise, onlara el koyuyordu. O kadar çok *gai'shain* vardı ki, aralarından bir tanesine el konduğunda pek az kişi şikâyet ediyordu. Lusara zarafetle diz kırdı ve kusursuz bir biçimde eğilerek tepsiyi minderi üzerinde oturan Therava'ya uzattı, ama duvarın dibindeki yerine dönerken Faile'e gülümsedi. Daha da kötüsü, bir sırrı paylaşırcasına gülümsemişti.

Faile içini çekecekken kendini tuttu. Son yediği dayak, yanlış anda içini çekmesi yüzündendi. Lusara, son iki hafta içinde ona sadakat yemini edenlerden biriydi. Aravine'den sonra, Faile dikkatle seçim yapmaya çalışmıştı, ama yemin etmek isteyen birini reddetmek olası bir hain yaratmak olurdu; bu yüzden şimdi, çoğunun sadakatinden emin olamadığı bir sürü takipçisi vardı. Lusara'nın güvenilir olduğuna inanmaya başlıyordu

ya da en azından ona bilinçli olarak ihanet etmeyeceğine, ama kadın kaçış planlarına çocuk oyunu gibi, kaybederlerse bedeli olmayacakmış gibi yaklaşıyordu. Ticaret içine de aynı şekilde yaklaşmıştı anlaşılan, servetini defalarca kaybedip yeniden kazanmıştı, ama bir kez kaybederlerse Faile baştan başlama şansını bulamayacaktı. Alliandre ve Maighdin de öyle. Lusara da. Sevanna'nın *gai'shain*'leri arasında, kaçmaya teşebbüs edenler, ona hizmet etmezken ya da verilen görevleri yerine getirmezken, zincire vuruluyorlardı.

Therava suyundan bir yudum aldı, sonra kadehi yanına, çiçekli halının üzerine koydu ve çelik bakışlarını Sevanna'ya dikti. "Bilgeler kuzeydoğuya ilerleme zamanının gelip de geçtiğini düşünüyor. Oradaki dağlarda iyi savunulmayan vadiler bulabiliriz ve *gai'shain* bizi yavaşlatıyor olsa bile, oraya iki haftadan az sürede varabiliriz. Burası her yönden açık ve yiyecek bulmak için her seferinden daha uzaklara baskın düzenlememiz gerekiyor."

Sevanna yeşil gözlerini kırpmadan kadının gözlerine dikti, ki Faile'in yapabileceğinden kuşkulu olduğu bir şeydi. Diğer Bilgeler onsuz toplandığı zaman Sevanna kızıyordu ve kızgınlığını sık sık *gai'shain*'lerinden çıkarıyordu, ama bu sefer gülümsedi ve bir yudum şarap aldı, sonra anlayabilecek kadar akıllı olmayan birine açıklamaya çalışıyormuş gibi yanıt verdi. "Burada, ekim yapacak iyi toprak var, üstelik kendi tohumlarımıza ek olarak onların tohumları var. Dağlarda toprağın nasıl olduğunu kim bilebilir? Baskınlarımız bize sığır, koyun ve keçi de getiriyor. Burada iyi otlaklar var. Bu dağlarda otlak biliyor musun, Therava? Burada, bütün klanlardan daha fazla suyumuz var. Dağlarda nerede su bulunur, biliyor musun? Kendimizi savunmaya gelince, kim bize karşı gelecek? Bu ıslaktopraklılar mızraklarımızdan kaçıyor."

"Hepsi kaçmıyor," dedi Therava kuru kuru, "Hatta bazıları mızrak dansında iyi. Hem, ya Rand al'Thor diğer klanlardan birini bize karşı gönderirse? Tepemize binene kadar haberimiz olmaz." Aniden, gözlerine hiç dokunmayan bir gülümseme ile gülümsedi, "Bazıları tutsak alınıp Rand al'Thor'a *gai'shain* yapılmayı planladığını düşünüyor. Böylece onu seninle evlenmeye ikna edecekmişsin. Gülünç bir fikir, sence de öyle değil mi?"

Faile elinde olmadan irkildi. Sevanna'nın, al'Thor'la evlenmek gibi delice bir niyeti vardı –bunu yapabileceğini düşünüyorsa *gerçekten* deliydi!– ve Galina'yı Faile için tehlikeli kılan buydu. Aiel kadın Perrin'in al'Thor'la bağlantılı olduğunu bilmiyorsa bile, Galina ona söylerdi. O lanet

çubuğu ele geçiremezse söyleyecekti. O zaman Sevanna Faile'i kaybetme riskine girmezdi. Kaçmaya çalışmış gibi zincirlerlerdi onu da.

Sevanna hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Çakmak çakmak gözlerle eğildi ve sabahlığının açık önü göğsünü tamamen teşhir etti. "Bunu kim söylüyor? Kim?" Therava kadehini kaldırıp bir yudum daha su aldı. Yanıt alamayacağını fark eden Sevanna arkasına yaslandı ve sabahlığını düzeltti. Ama gözleri hâlâ cilalı zümrütler gibi ışıldıyordu ve sözleri hiç de kayıtsız değildi. Gözleri kadar sert çıktılar. "Rand al'Thor ile evleneceğim, Therava. Avucumda sayılırdı, ama sonra sen ve diğer Bilgeler beni hayal kırıklığına uğrattınız. Onunla evlenip klanları birleştireceğim ve sonra bütün ıslaktoprakları fethedeceğiz!"

Therava kadehinin üzerinden alayla güldü. "*Car'a'carn Couladin*'di, Sevanna. Ona Rhuidean'a gitme izni veren Bilgeleri bulamadım, ama bulacağım. Rand al'Thor Aes Sedailerin yaratığı. Alcair Dal'da ne söylemesi gerektiğini onlar öğretti ve pek az kişinin bilecek kadar güçlü olduğu sırları açıkladığı kara bir gündü o. Çoğu onun yalan söylediğine inandığı için şükret. Ama unutmuşum. Sen hiç Rhuidean'a gitmedin. Sen de o sırları yalan sanmıştın."

Çadır girişinden içeri *gai'shain*'ler gelmeye başladı. İçeri girene dek eteklerini dizlerine dek kaldırdıkları cüppeleri ıslaktı. Hepsi altın yakalık ve kemer takmıştı. Yumuşak beyaz bağcıklı botları halıların üzerinde çamurlu izler bıraktı. Daha sonra, o izler kuruduğunda temizlemeleri gerekecekti, ama cüppelerine gözle görünür çamur izleri bulaştırmak mutlaka sopa kazandırıyordu. Sevanna *gai'shain*'leri çevresindeyken lekesiz görünmelerini istiyordu. İki Aiel kadın da yeni gelenlere dikkat etmedi.

Therava'nın söyledikleri Sevanna'yı şaşırtmış gibiydi. "Couladin'e kimin izin verdiğinden sana ne? Fark etmez," dedi yanıt alamayınca, sinek kovalarmış gibi bir jest yaparak. "Couladin öldü. Nasıl edinmiş olursa olsun, işaretler Rand al'Thor'da var. Onunla evleneceğim ve onu kullanacağım. Aes Sedailer onu kontrol edebiliyorsa, ki onu bebek gibi idare ettiklerini gördüm, ben de edebilirim. Senden biraz yardım alarak. Yardım edeceksin de. Nasıl yapılırsa yapılsın, klanların birleştirilmesi gerektiğini sen de kabul ediyorsun, değil mi? Bir kez etmiştin." Bir şekilde, bunda ciddi bir tehdit tınısı vardı. "Biz Shaidolar bir adımda klanların en güçlüsü olacağız."

Yeni gelen *gai'shain*'ler başlıklarını indirerek sessizce çadır duvarlarının dibine dizildiler. Dokuz erkek ve üç kadındılar, Maighdin de aralarındaydı.

Güneş saçlı kadının yüzünde, Therava onu Bilge'nin çadırında yakaladığından beri geçmemiş olan aynı sert ifade vardı. Therava her ne yapmışsa, Maighdin'in tek söylediği kadını öldürmek istediğiydi. Ama bazen uykusunda ağlıyordu.

Therava klanları birleştirmek hakkındaki düşüncelerini kendine sakladı. "Burada kalma aleyhine güçlü duygular var. Pek çok boy şefi her sabah *nar'baha*'larına kırmızı disk bastırıyorlar. Bilgelere kulak vermeni tavsiye ederim."

Nar'baha? Bu "aptal kutusu" ya da ona yakın bir şey demekti. Ama ne olabilirdi? Bain ile Chiad zaman bulduklarında hâlâ ona Aiel âdetlerini öğretiyorlardı ve böyle bir şeyden hiç bahsetmemişlerdi. Maighdin Lusara'nın yanında durdu. Doirmanes adlı ince Cairhienli asil adam da Faile'in yanında durdu. Genç ve çok güzel bir adamdı, ama dudağını sinirli sinirli ısırıyordu. Sadakat yeminlerini öğrenirse öldürülmesi gerekirdi. Faile onun hemen koşa koşa Sevanna'ya gideceğinden emindi.

"Burada kalıyoruz," dedi Sevanna öfkeyle, kadehini yere fırlatıp her yere şarap saçarak. "Klan şefi adına ben konuşuyorum ve ben sözümü söyledim!"

"Söyledin," diye onayladı Therava sakin sakin. "Yeşil Tuzların boy şefi Bendhuin Rhuidean'a gitmek için izin aldı. Beş gün önce, yirmi *algai'd'siswai* ve tanıklık edecek dört Bilge ile birlikte yola çıktı."

Çadırda bulunan her *gai'shain*'in yanında yeni gelenlerden bir tane durduğunda Faile ve diğerleri başlıklarını kaldırdılar ve cüppelerini dizlerine dek toplayarak girişe doğru ilerlemeye başladılar. Faile bu şekilde bacaklarını sergileme fikrine bayağı alışmıştı.

"Bendhuin benim yerimi almak istiyor ve bana haber bile verilmiyor, öyle mi?"

"Senin değil, Sevanna. Couladin'in. Onun dulu olarak, Rhuidean'dan yeni bir klan şefi dönene kadar klan şefi adına konuşuyorsun, ama sen klan şefi değilsin."

Faile soğuk, gri yağmurun altında durdu ve çadır kapısı Sevanna'nın söylediklerini kesti. İki kadın arasında *neler* oluyordu? Bu sabah olduğu gibi, bazen düşman görünüyorlardı, ama başka zamanlarda ikisine de rahat vermeyen bir şey tarafından bağlanmış gönülsüz komplo ortakları oluyorlardı. Ya da belki onları rahatsız eden şey birbirlerine bağlı olmalıydı. Eh, bunu bilmenin kaçmasına nasıl yardım edeceğini bilemiyordu, bu

yüzden aslında önemli değildi. Ama bu bilmece devamlı kafasını meşgul ediyordu.

Altı Mızrağın Kızı çadırın önünde toplanmıştı. Peçeleri göğüslerine sarkıyordu ve sırtlarındaki yay çantalarının kayışlarına mızraklar takmışlardı. Bain ve Chiad, Sevanna hiç Mızrağın Kızlarından olmadığı halde şeref nöbetçileri olarak Kızları kullanmasını ve çadırının devamlı korunmasını kınıyorlardı, ama gece gündüz en az altı Kız koruyordu çadırı. O ikisi, buna izin verdikleri için Shaido Kızlarını da kınıyordu. Ne klan şefi olmak, ne de bir klan şefi adına konuşmak size çoğu asillerin sahip olduğu kadar güç veriyordu. Bu Kızların elleri hızlı bir sohbet halinde oynuyordu. Faile defalarca *Car'a'carn* adını yakaladı, ama ne söylediklerini çıkartamadı; al'Thor hakkında mı, yoksa Couladin hakkında mı olduğunu da anlayamadı.

Orada bunu öğrenecek kadar durmak, eğer öğrenebilirse, söz konusu değildi. Diğerleri çamurlu sokakta hızla uzaklaşmaya başlamışlardı bile. Her şeyden önce, Kızlar kuşkulanır, onu bizzat döverlerdi ya da daha kötüsü, Faile'in kendi çizme bağcıklarını kullanırlardı. "Küstah gözlere" sahip olduğu için birkaç Kız'dan bu şekilde dayak yemişti bile ve yeni bir tanesini istemiyordu. Özellikle de herkesin önünde soyunmak anlamına geleceğinden. Sevanna'nın *gai'shain*'i olmak onu korumuyordu. Her Shaido, uygunsuz davrandığını düşündüğü her *gai'shain*'i cezalandırabilirdi. Belli bir işin yapılmasını gözetmek için bir çocuk dikilmişse başınıza, bunu bir çocuk bile yapabilirdi. Ayrıca, ne kadar hafif olursa olsun, soğuk yağmur kısa zamanda yün cüppesinin içine işlerdi. Çadırla burası arasında kısa bir mesafe vardı, ancak dört yüz metre kadar, ama bir süreliğine durdurulmadan aşamazdı o mesafeyi.

Büyük kırmızı çadıra sırtını dönerken çeneleri bir esnemeyle açıldı. Battaniyelerine dönüp birkaç saat daha uyumayı çok isterdi. Öğleden sonra başka görevler verilecekti. Ne olacaklarını bilmiyordu. Sevanna kimin ne zaman neyi yapmasını istediğine karar verebilse her şey çok daha kolay olacaktı, ama gelişigüzel isim seçiyor gibiydi ve bunu her zaman son anda yapıyordu. Bu, değil kaçmak, planlamayı bile çok güç kılıyordu.

Sevanna'nın çadırının çevresinde her tür çadır vardı; alçak, koyu renk Aiel çadırları, sivri tepeli çadırlar, duvarlı çadırlar; hayal edilebilecek her tür, her boy ve her renk çadır. Çadırlar, şimdi çamurdan ırmaklara dönüşmüş toprak sokaklarla ayrılmıştı. Yeterince çadıra sahip olmayan Shaidolar bulabildikleri bütün çadırlara el koymuşlardı. Şimdi Malden'in

çevresinde on dört boy kamp kurmuştu; yüz bin Shaido, bir o kadar *gai'shain* vardı ve söylentilere göre birkaç gün içinde iki boy daha, Morailer ve Beyaz Yamaçlar gelecekti. Çamurun içinde köpeklerle oynayan çocuklar dışında, yürürken gördüğü çoğu insan çamur lekeli beyazlar içindeydi ve sepetler ya da dolu çuvallar taşıyorlardı. Kadınların çoğu seğirtmiyordu, koşuyordu. Demirciler dışındaki Shaidolar nadiren iş yapıyordu ve yaptıkları zaman da can sıkıntısından yaptıklarını tahmin ediyordu Faile. Bunca *gai'shain* varken, herkese yetecek kadar iş bulmanın kendisi bile bir işti. Artık küvete oturup bir *gai'shain*'e sırtını fırçalatan tek kişi Sevanna değildi. Bilgelerin hiçbiri henüz o kadar ileri gitmemişti, ama diğerlerinin bazıları, emir verecek bir *gai'shain* varken, iki adım ötedeki bir şeyi almak için bile kılını kıpırdatmıyordu.

Kampın *gai'shain*'lere ayrılmış kısmına, Malden'in gri taş duvarlarının dibine gelmek üzereydi ki yağmura karşı koyu renk şalını başına sarmış bir Bilge'nin uzun adımlarla ona doğru yaklaştığını gördü. Faile durmadı, ama dizlerini birazcık kırdı. Meira Therava kadar korkunç değildi, ama sert yüzlü kadın da yeterince haşindi. Faile'den daha kısa boyluydu. Küçük ağzı, kendinden daha uzun bir kadınla her karşılaşmasında daha da büzülüyordu. Faile Beyaz Yamaçlardan olan kadının boyunun yakında orada olacağını duyduğunda biraz neşeleneceğini sanırdı, ama haberin gözle görülür bir etkisi olmamıştı.

"Demek yalnızca oyalanıyordun," dedi Meira, yaklaştığında. Gözleri tıpkı safirlere benziyordu ve safirler kadar sertti. "Rhiale'yi diğerlerini dinlemek üzere yalnız bıraktım, çünkü sarhoş bir ahmağın seni çadırına çektiğini sandım." Bunu yapmak üzere olan bir sarhoş ahmak arayarak çevresine bakındı.

"Bana kimse yaklaşmadı, Bilge," dedi Faile çabucak. Son birkaç hafta içinde bunu deneyen pek çok adam olmuştu; bazıları sarhoştu, bazıları değildi, ama Rolan her seferinde tam zamanında gelmişti. İri yarı *Mera'din* Faile'i kurtarmak için iki kez dövüşmek zorunda kalmıştı ve bir kez karşısındaki adamı öldürmüştü. Faile bu yüzden dokuz ayrı çeşit patırtı ve sorun beklemişti, ama Bilgeler onları adil dövüşler saymıştı ve Rolan Faile'in adının hiç geçmediğini söylemişti. Bain ve Chiad geleneklere aykırı olduğu konusunda ısrar etse de, buradaki *gai'shain* kadınlar için saldırı daimi bir riskti. Faile, o ve Maighdin de *Mera'din* gölgeler edinmeden önce Alliandre'nin de bir kez saldırıya uğradığından emindi. Rolan Faile'in halkına yardım etmelerini istediğini inkâr ediyordu. Yalnızca

insanların sıkıldığını ve yapacak şey aradığını söylüyordu. “Ağır davrandığım için çok özür dilerim.”

“Ezilip büzülme. Ben Therava değilim. Zevk için dövmem seni.” Sözcükler, bir cellada yakışacak kadar sert bir sesle söylemişti. Meira zevk için insanları dövmüyor olabilirdi, ama Faile sopa sallarken kolunun oldukça güçlü olduğunu biliyordu. “Şimdi bana Sevanna’nın neler söylediğini ve yaptığını anlat. Bu, gökten yağan su harika bir şey olabilir, ama altında yürümek berbat.”

Emre itaat etmek kolaydı. Sevanna gece uyanmamıştı ve kalktıktan sonra yalnızca giyeceği giysiler ve takacağı mücevherlerden bahsetmişti, özellikle de mücevherlerden. Kadının mücevher sandığı aslında giysiler için yapılmıştı ve çoğu kraliçenin sahip olduğundan daha fazla mücevher ile tıka basa doluydu. Sevanna üzerine bir şeyler giymeden önce değişik kolye ve yüzük kombinasyonlarını denemiş, yaldız çerçeveli boy aynasında kendini incelemişti. Çok utanç vericiydi. Faile için.

Therava’nın Galina ile birlikte gelişini anlatırken, gözlerinin önündeki her şey dalgalandı. *Kendisi* dalgalandı! Hayal görmüyordu. Meira’nın mavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı; o da hissetmişti. Yine, Faile dahil her şey, öncekinden de şiddetli bir biçimde dalgalandı. Faile şok içinde dimdik durdu ve cüppesini bıraktı. Dünya üçüncü kez, daha da şiddetle dalgalandı ve dalga Faile’in içinden geçerken, rüzgâra kapılmış gibi uçup gideceğini ya da pus olup dağılacağını sandı.

Nefes nefese, dördüncü dalgayı, onu ve başka her şeyi yok edeceğinden emin olduğu dalgayı bekledi. Dalga gelmeyince, rahatlayarak ciğerlerindeki bütün havayı verdi. “Ne oldu, Bilge? Bu neydi?”

Meira kendi koluna dokundu ve eli etin ve kemiğin içinden geçmeyince şaşırmış göründü. “Ben... bilmiyorum,” dedi yavaşça. Silkelenerek ekledi, “Sen işine bak, kızım.” Eteğini topladı ve koşar adım Faile’in yanından geçti, geçerken çamurlar sıçrattı.

Sokaklardaki çocuklar kaybolmuştu, ama Faile çadırların içinden gelen çocuk feryatlarını duyabiliyordu. Terk edilmiş köpekler kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırmış, titriyor, sızlanıyordu. Sokaktaki Shaidolar ve *gai’shain*’ler kendilerine, birbirlerine dokunuyordu. Faile ellerini kenetledi. Elbette katıydı. Pusa dönüşeceğini *hissetmişti* yalnızca. Elbette. Gerekenden daha fazla çamur sıçratmamak için cüppesini kaldırdı ve yürümeye başladı. Sonra, kendine ya da başkalarına ne kadar çamur sıçrattığına aldırmadan

koştu. O dalgalar yeniden gelse kaçamayacağını biliyordu. Ama yine de tüm gücüyle koştu.

Gai'shain çadırları Malden'in yüksek granit duvarlarının çevresinde geniş bir halka oluşturuyordu ve kampın dış halkasındaki çadırlar kadar çeşitliydiler, ama çoğu küçüktü. Kendi sivri tepeli çadırında iki kişi rahat rahat uyuyabilirdi; Faile'e ek olarak üç kişiyi daha barındırıyordu, Alliandre, Maighdin ve Dairaine adlı eski bir Cairhienli asil kadın; diğer *gai'shain*'ler hakkında hikâyeler taşıyarak Sevanna'nın beğenisini kazanmış biri. Bu, işleri karmaşıklaştırıyordu, ama kadını öldürmeden durumu düzeltmenin yolu yoktu ve Faile bunu yapamazdı. Dairaine gerçek bir tehdit oluşturana kadar yapamazdı. Köpek yavruları gibi birbirlerine sokularak uyuyorlar, soğuk gecelerde vücutlarının sıcaklığını paylaştıkları için memnun oluyorlardı.

Alçak çadırın içine daldığında, içeriyi loş buldu. Lamba yağı ve mum kıttı ve *gai'shain*'ler için harcanmıyordu. Yalnızca Alliandre oradaydı; yakalığı içinde, battaniyelerinin üzerine yüzüstü uzanmıştı. Bereli poposuna bitki çayına batırılmış ıslak bir bez parçası koymuştu. En azından Bilgeler, Shaidolar kadar *gai'shain*'ler de şifalı otlar vermeye razıydılar. Alliandre yanlış bir şey yapmamıştı, ama dün Sevanna'yı en az memnun eden beş kişiden biri olarak seçilmişti. Bazılarının aksine, cezalandırılırken oldukça iyi dayanmıştı –Doirmanes daha sandığın üzerine eğilmeden ağlamaya başlamıştı– ama kadın her üç dört günde bir o beş kişiden biri seçiliyordu. Kraliçe olmak, bir kraliçeye nasıl hizmet edileceğini öğretmiyordu insana. Ama diğer yandan, Maighdin de sık sık seçiliyordu ve kadın, çok becerikli olmasa da, bir leydi hizmetkârıydı. Faile'in kendisi yalnızca bir kez seçilmişti.

Alliandre'nin üstünü örtmeye kalkmaması, yalnızca dirseklerine dayanarak doğrulması, moralinin ne kadar bozuk olduğunu gösteriyordu. Yine de, uzun saçlarını taramıştı. Bunu da yapmazsa, Faile kadının dibe vurduğunu anlayacaktı. "Biraz önce... tuhaf... bir şey oldu mu, Leydim?" diye sordu, titrek sesinde güçlü bir korku tınısıyla.

"Oldu," dedi Faile, çadır direğinin altında çömelerek. "Ne olduğunu bilmiyorum. Meira da bilmiyor. Bilgeler arasında bilen olduğundan kuşkuluyum. Ama bize zarar vermedi." Elbette onlara zarar vermemişti. Elbette hayır. "Ve planlarımızı değiştirmiyor." Esneyerek geniş altın kemeri çözdü ve battaniyelerinin üzerine bıraktı, sonra başını üzerinden geçirip çıkarmak için cüppeyi kavradı.

Alliandre başını ellerine eğdi ve sessizce ağlamaya başladı. “Asla kaçamayacağız. Bu gece yine dövüleceğim. Biliyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün dövüleceğim.”

Faile içini çekerek cüppesini olduğu yerde bıraktı ve diz çökerek kadının saçlarını okşadı. Kadının leydisi olarak pek çok sorumluluğu vardı. “Zaman zaman ben de aynı korkulara kapılıyorum,” diye itiraf etti yumuşak sesle. “Ama beni ele geçirmelerine izin vermiyorum. Kaçacağım. *Biz* kaçacağız. Cesaretini korumalısın, Alliandre. Cesur bir kadın olduğunu biliyorum. Masema ile iş yaptığını ve sinirlerini sağlam tuttuğunu biliyorum. Denersen, şimdi de tutabilirsin.”

Aravine başını çadır kapağından içeri uzattı. Sade, tombul bir kadındı, asil olduğundan emindi Faile, ama kadın asla böyle bir iddiada bulunmuyordu ve loşluğa rağmen kadının gülümsediğini görebiliyordu Faile. O da Sevanna’nın kemerini ve yakalığını takmıştı. “Leydim, Alvon ve oğlu size bir şey getirmiş.”

“Birkaç dakika beklesin,” dedi Faile. Alliandre ağlamayı bırakmıştı, ama sessizce, kıpırtısızca yatıyordu orada.

“Leydim, bunu bekletmek istemezsiniz.”

Faile’in nefesi kesildi. Mümkün olabilir miydi? Umut edilemeyecek kadar önemli görünüyordu.

“Sinirlerimi sağlam tutabilirim,” dedi Alliandre, başını kaldırıp Aravine’e bakarak. “Alvon’un bulduğu şey umduğum şeyse, Sevanna beni sorgulasa bile sinirlerimi sağlam tutabilirim.”

Faile kemerini kaparak –dışarıda kemersiz ve yakalıksız görülmek, kaçmaya çalışmak kadar sert cezalandırılıyordu– çadırdan dışarı fırladı. Yağmur ahmak ıslatana dönmüştü, ama o yine de başlığını başına taktı. Yağmur hâlâ soğuktu.

Alvon tıknaz bir adamdı. Leylek gibi bir oğlan olan oğlu Theril babasına tepeden bakıyordu. İkisi de, çadır bezinden yapılmış yırtık beyaz cüppeler içinde, çamur lekeliydiler. Alvon’un en büyük oğlu olan Theril yalnızca on dört yaşındaydı, ama boyu yüzünden Shaidolar buna inanmamışlardı. Amadicia’da, yetişkin erkekler bu kadar boylu oluyordu. Faile Alvon’a en baştan inanmıştı. O ve oğlu *gai’shain*’ler arasında efsaneye dönüşmüştü. Üç kez kaçmışlardı ve her seferinde Shaidoların onları geri getirmesi daha da uzun sürmüştü. Ve gittikçe daha da haşinleşen cezalara rağmen, sadakat yemini ettikleri gün, ailelerine dönmek için dördüncü kaçış teşebbüsünü planlıyorlardı. Faile ikisinin de gülümsediğini

görmemişti, ama bugün Alvon'un yıpranmış yüzü ve Theril'in sıska yüzü gülümsemelerle kırışmıştı.

"Bana ne getirdiniz?" diye sordu Faile, kemerini telaşla beline takarak. Yüreği öyle gömülüyordu ki göğsünü delip geçeceğini sanıyordu.

"Benim Theril, Leydim," dedi Alvon. Oduncu olan adam o kadar kaba bir aksanla konuşuyordu ki zar zor anlaşılabiliyordu. "Öylesine yürüyordu ve çevrede kimse yoktu, hem de hiç kimse, bu yüzden çabucak içeri daldı ve... Leydi'ye göster, Theril."

Theril utangaç utangaç kol yeninin içine uzandı –genelde cüppelerinin kol yenlerinin içine cepler dikmiş oluyordu– ve otuz santim uzunluğunda, Faile'in bileği kalınlığında, fildişine benzeyen pürüzsüz beyaz bir çubuk çıkardı.

Faile izleyen biri olup olmadığını görmek için çevresine bakındı –sokakta onlardan başka kimse yoktu, en azından şimdilik– ve çubuğu alıp kendi kol yeninden içeri sokup oradaki cebe tıktı. Cep, çubuğun düşmemesine sağlayacak kadar derindi ancak, ama o şeyi eline geçirmişti artık ve bırakmak istemiyordu. Ele cam gibi geliyordu, dokunuşu oldukça soğuktu; sabah havasından daha soğuk. Belki de bir *angreal* ya da *ter'angreal*'di. Bu Galina'nın onu neden istediğini açıklardı, ama neden onu kendisinin almadığını açıklamıyordu. Faile elini kol yenine gömerek çubuğu sıkı sıkı tuttu. Galina artık tehdit değildi. Artık kurtuluşlarıydı.

"Anlamalısın, Alvon, Galina giderken seni ve oğlunu yanında götüremeyebilir," dedi. "Bunu yalnızca ben ve yanımda yakalananlar için söz verdi. Ama ben sana söz veriyorum, seni ve bana yemin etmiş herkesi kurtarmak için bir yol bulacağım. Elimden geliyorsa, kalanları da, ama her şeyden önce onları. Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına yemin ediyorum." Babasından bir ordu talep etmek dışında, bunu yapmak için bir yol düşünemiyordu, ama yapacaktı.

Oduncu tükürecekmiş gibi yaptı, sonra ona baktı ve yüzü kızardı. Bunun yerine, yutkundu. "O Galina denen kadın kimseye yardım etmeyecek, Leydim. Aes Sedai falan olduğunu söylüyor, ama bana sorarsanız Therava'nın oyuncağı o ve Therava onun gitmesine izin vermeyecek. Her neyse, sizi kurtarmayı başarırsak bizi kurtarmak için geri döneceğinizi biliyoruz. Yemin falan etmenize gerek yok. Biri yakalanmadan alabiliyorsa o çubuğu istediğinizi söylediniz ve Theril sizin için aldı, o kadar."

“Ben kurtulmak istiyorum,” dedi Theril aniden, “ama tek bir kişiyi kurtarsak bile, onları yenmiş oluruz.” Konuştuğuna şaşmış gibi göründü ve kıpkırmızı kesildi. Babası ona bakarak kaşlarını çattı, sonra düşünceli düşünceli başını salladı.

“İyi söyledin,” dedi Faile oğlana nazikçe, “ama yemin ettim ve yeminimi tutacağım. Sen ve baban...” Omzunun üzerinden arkasına bakan Aravine elini onun omzuna koyunca sustu. Kadının gülümsemesinin yerini korku almıştı.

Faile başını çevirdiği zaman Rolan’ın çadırının yanında durduğunu gördü. Perrin’den iki el uzun olan adam *shoufa*’sını boynuna sarmış, kara peçesini geniş göğsüne sarkıtmıştı. Yağmur yüzünü ıslatmış, kısa kızıl saçlarını bukle bukle kafasına yapıştırmıştı. Adam kaç zamandır oradaydı? Çok olmasa gerekti, yoksa Aravine daha önce fark ederdi. Minik çadır onları pek az saklıyordu. Alvon ve oğlu, uzun boylu *Mera’din*’e saldırmayı düşünürmüş gibi omuzlarını kaldırmışlardı. Bu çok kötü bir fikir olurdu. Perrin olsa söyleyeceği gibi, kediye saldıran farelerden beter olurlardı.

“Görevlerine dön, Alvon,” dedi çabucak. “Sen de Aravine. Hemen gidin.”

Aravine ve Alvon, Rolan’a son bir bakış fırlattıktan sonra, selam vermeden uzaklaşacak sağduyuyu gösterdiler, ama Theril yumruğunu alnına götürürken kendini tuttu. Kızararak babasının peşinden seğirtti.

Rolan çadırın yanından gelip Faile’in önünde durdu. Tuhaf bir biçimde, bir elinde mavi ve sarı yabançiçeklerinden oluşan küçük bir demet vardı. Faile kol yeninde sakladığı çubuğun fena halde farkındaydı. Onu nereye saklayacaktı? Therava onun kaybolduğunu fark ettiğinde, muhtemelen kampı hallaç pamuğu gibi atacaktı.

“Dikkatli olmalısın, Faile Bashere,” dedi Rolan, ona gülümseyerek. Alliandre adamın pek de yakışıklı olmadığını söylemişti, ama Faile kadının yanıldığına karar vermişti. O mavi gözler ve o gülümseme adamı neredeyse yakışıklı kılıyordu. “Yapmak üzere olduğun şey tehlikeli ve ben seni daha fazla korumak üzere yanında olmayabilirim.”

“Tehlikeli mi?” Faile midesinin buz gibi olduğunu hissetti. “Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyorsun?” Adamın korumasını kaybetme fikri midesinin kasılmasına sebep oldu. Pek az ıslaktopraklı kadın Shaido erkeklerinin dikkatinden kaçmıştı. O olmadan...

“Bazılarımız Üç Kat Topraklar’a dönmeyi düşünüyor.” Adamın gülümsemesi soldu. “Sahte bir *Car’a’carn*’ı, özellikle de bir ıslaktopraklıyı

takip edemeyiz, ama belki yaşamlarımızı kendi mezralarımızda geçirmemize izin verilir. Düşünüyoruz. Uzun zamandır evden uzaktayız ve bu Shaidolar bizi hasta ediyor."

Adam gittikten sonra Faile bununla başa çıkmanın bir yolunu bulurdu. Bulmak zorundaydı. Bir şekilde. "Bir de benim yapmak üzere olduğum şeye tehlikeli diyorsun, öyle mi?" Hafif bir sesle konuşmaya çalışmıştı, ama kolay değildi. Işık, Rolan olmadan Faile'e neler olacaktı?

"Bu Shaidolar sarhoş olmadıkları zaman bile kör, Faile Bashere," diye yanıt verdi adam dikkatle. Faile'in başlığını arkaya iterek yabançiçeklerinden birini sol kulağının arkasına taktı. "Biz *Mera'din*'ler gözlerimizi kullanıyoruz." Bir başka yabançiçeğini diğer yana taktı. "Son zamanlarda pek çok arkadaş edindin ve onlarla birlikte kaçmayı düşünüyorsun. Cesurca bir plan, ama tehlikeli."

"Bilgelere ya da Sevanna'ya söyleyecek misin?" Bunu sakin bir sesle söylemeyi başarmasına şaşırdı. Midesi düğüm düğüm olmaya çalışıyordu.

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu Rolan, Faile'in saçlarına yeni bir çiçek ekleyerek. "Jhoradin, bir Ağaçkatili olsa bile Lacile Aldorwin'i yanında Üç Kat Topraklar'a götürmeyi düşünüyor. Onu, bir gelin çelengi yapıp ayaklarının dibine bırakmaya ikna edebileceğini düşünüyor." Lacile, onu *gai'shain* yapan *Mera'din*'in battaniyesine girerek koruma bulmuştu. Arrela ise bunu, onu yakalayan Kızlardan biriyle yapmıştı, ama Faile Jhoradin'in dileğinin gerçekleşeceğinden kuşkuluydu. İki kadın da kaçış fikrine, hedefe odaklanan oklar gibi odaklanmıştı. "Bir düşününce, giderken ben de seni götürmek istiyorum."

Faile adama bakakaldı. Yağmur saçlarına işlemeye başlamıştı. "Kıraç'a mı? Rolan, ben kocamı seviyorum. Sana bunu söyledim ve söylediğim doğru."

"Biliyorum," dedi adam, Faile'in saçlarına çiçekler takmaya devam ederek. "Ama şimdilik, hâlâ beyaz giyiyorsun ve beyaz giyerken yaptıkların, çıkardığın zaman unutulur. Kocan bunu sana karşı kullanamaz. Dahası, eğer gidersek, bir ıslaktopraklı kasabasına yaklaştığımızda gitmene izin vereceğim. Seni en baştan *gai'shain* yapmamalıydım. O kemer ve yakalıkta, seni kocana geri götürmeye yetecek kadar altın var."

Faile'in ağzı şokla açık kalmıştı. Yumruğu adamın geniş göğsüne çarptığında kendisi de şaşırdı. *Gai'shain*'ler *asla* şiddete başvurmamalıydı, ama adam ona sırıtmakla yetindi. "Sen!.." Adama bir kez daha, daha şiddetli vurdu. Onu dövdü. "Sen!.. Aklıma yeterince kötü sözcük gelmiyor.

Beni bu Shaidoların arasına terk edeceğini düşünmeme izin verdin, ama baştan beri kaçmama yardım etmeyi düşünüyordun, öyle mi?"

Adam sonunda onun yumruğunu yakaladı ve Faile'in elini tamamen saran elinde kolaylıkla tuttu. "Eğer gidersek, Faile Bashere," diye güldü. Adam gülüyordu! "Henüz karar verilmedi. Her neyse, bir adam bir kadına çok hevesli olduğunu düşündürmemeli."

Faile bir kez daha kendini şaşırttı, ama bu sefer kahkaha atarak ve aynı anda ağlayarak. Bunları öyle şiddetli yapıyordu ki ya adama yaslanacaktı ya da düşecekti. Şu *lanet* Aiel mizah anlayışı!

"Saçlarında çiçeklerle çok güzelsin, Faile Bashere," diye mırıldandı adam, bir çiçek daha takarak. "Onlarsız da. Ve şimdilik, hâlâ beyaz giyiyorsun."

Işık! Çubuk ondaydı, serin serin koluna yaslanıyordu, ama Therava bir kez daha özgür dolaşmasına izin vermeden onu Galina'ya vermesinin yolu yoktu, o zaman bile kadının çaresizliğe kapılıp Faile'i ele vermeyeceğinin garantisi yoktu. Rolan onu kaçırmayı öneriyordu. Eğer gitmeye karar verirlerse, ama Faile beyaz giydiği sürece onu battaniyelerine çekmeye çalışmaya devam edecekti. Ve eğer *Mera'din*'ler gitmemeye karar verirse, içlerinden biri Faile'in kaçma planlarını ele verir miydi? Rolan'a inanılabilirse, hepsi biliyordu! Umut ve tehlike, ayrılmaz bir biçimde birbirlerine dolanmıştı. Ne dolaşıklık ama!

Therava'nın tepkisi konusunda Faile'in haklı olduğu ortaya çıktı. Öğleden hemen önce, tüm *gai'shain*'ler açık havaya sürüldü ve soyunmaları emredildi. Faile elleriyle kendini olabildiğince örtmeye çalışarak, Sevanna'nın kemerini ve yakalığını takan –onları hemen yine takmaya zorlanmışlardı– diğer kadınlarla birlikte büzülerek örtünmeye çalıştı. Bu arada Shaidolar *gai'shain* çadırlarını karıştırarak buldukları her şeyi çamurların içine attılar. Faile'in elinden yalnızca, kasabanın içindeki saklama yerini düşünmek ve dua etmek geliyordu. Umut ve tehlike; onları birbirinden ayırmanın yolu yoktu.

6
Stave ve Ustura

Mat yalnızca bir gün sonra Luca'nın Jurador'dan ayrılmasını beklememişti aslında –taş duvarlarla çevrili tuz kasabası zengindi ve Luca eline yapışan paralara bayılırdı–, bu yüzden adam ona Valan Luca'nın Muhteşem Gezgin Sirki ve Muazzam Harikalar ve Mucizeler Gösterisi'nin orada en az iki gün daha kalacağını söylediğinde hayal kırıklığına uğramadı. *Tam olarak* hayal kırıklığı değildi, ama şansının yaver gideceğini ya da *ta'veren*'liğinin etkisini göreceğini ummuştu. Ama diğer yandan, görebildiği kadarıyla *ta'veren* olmak asla iyi bir şey getirmiyordu.

"Dünkü giriş sıraları her zamankinden daha uzundu," dedi Luca, geniş geniş jestler yaparak. Renna'nın ölümünü takip eden sabah, erkenden, Luca'nın devasa, zevksiz arabasının içindeydiler ve uzun boylu adam dar masanın başında, yaldızlı sandalyesinde oturuyordu –gerçek bir masaydı ve konuklar için masanın altına tıkılmış tabureler vardı; diğer arabaların çoğunda tavandan halatlarla sarkıtılmış masalar vardı ve insanlar yataklarına oturup yemek yiyordu. Luca henüz süslü ceketlerinden birini giymemişti, ama jestleriyle telafi ediyordu. Karısı Latelle arabanın bir köşesindeki küçük, demir tepeli tuğla sobada kahvaltı için lapa pişiriyordu ve havada keskin baharat kokuları vardı. Sert yüzlü kadın pişirdiği her şeye o kadar çok baharat koyuyordu ki, Mat'e göre hiçbiri yenmezdi, ama Luca kadının önüne koyduğu her şeyi ziyafetmiş gibi yalayıp yutuyordu. Adamın dili köseleden olmalıydı. "Bugün iki kat fazla ziyaretçi bekliyorum, belki üç kat. Yarın da öyle. İnsanlar bir ziyarette her şeyi göremiyor ve bu kasabaya iki kez gelecek kadar paraları var. Ağızdan ağıza, Mat Cauthon. Ağızdan ağıza. Söylentiler, Aludra'nın geceçiçekleri kadar çok insan getirir. İşlerin nasıl gittiğine bakarak, neredeyse *ta'veren*'mişim gibi hissediyorum. Büyük

seyirci kalabalıkları ve daha fazlasının geleceği düşüncesi. Yüksek Leydi'den koruma belgesi." Luca aniden sustu ve o belgede Mat'in de isminin geçtiğini ve korumadan hariç tutulduğunu yeni hatırlamış gibi biraz utanmış göründü.

"Gerçekten *ta'veren* olsan hoşuna gitmeyebilirdi," diye mırıldandı Mat. Diğer adam tuhaf tuhaf baktı ona. Mat yara izini saklayan siyah ipek eşarba parmağını takıp çekiştirdi. Eşarp bir anlığına çok dar gelmişti. Mat, ırmak aşağı yüzen cesetler gördüğü kasvetli düşlerle dolu bir gece geçirmişti ve kafasının içinde dönen zarların sesiyle uyanmıştı. Her zaman kötüye işaretti bu. Ve şimdi, zarlar öncekinden de şiddetli bir biçimde kafatasının içinde sekiyordu. "Kaç kişi ziyaret ederse etsin, burası ile Lugard arasında düzenleyeceğin her gösterinin parasını öderim sana. Hem de, bizi Lugard'a götürmek için söz verdiğim paranın üzerine." Sirk ikide bir durmasa, Lugard'a ulaşmak için gereken zaman dörtte birine düşerdi. Luca'yı şimdi yaptıkları gibi yalnızca yarım gün değil bütün gün yolculuk yapmaya ikna edebilse, daha da kısalırdı.

Fikir Luca'ya cazip gelmiş gibiydi, adam düşünceli düşünceli başını salladı, ama sonra sahte olduğu açık bir üzüntüyle başını iki yana salladı ve ellerini açtı. "Peki, gösteri yapmak için hiç durmayan gezgin bir sirk nasıl görünür? Kuşkulu görünür. Benim iznim var, ayrıca Yüksek Leydi benim lehime konuşacak, ama sen Seanchanların tepemize binmesini istemezsin kesinlikle. Hayır, bu şekilde devam edersek senin için daha güvenli olur." Adam Mat Cauthon'un kahrolası güvenliğini düşünmüyordu, ona Mat'in ödediğinden daha fazla para kazandırabilecek lanet gösterileri düşünüyordu. Ayrıca, adam için sirkte gösteri yapanlar kadar çok dikkat çekmek altın kadar önemliydi. Sirk halkının bazıları emekli olduklarında neler yapacaklarından bahsederdi. Ama Luca etmezdi. O bir gösterinin ortasında düşüp ölene kadar devam etmeyi düşünüyordu. Ve öyle ayarlayacaktı ki, mümkün olan en büyük seyirci kalabalığının önünde ölecekti.

"Hazır, Valan," dedi Latelle sevgiyle, ellerini koruyan bir bez parçasıyla demir tencereyi sobanın üzerinden kaldırıp masanın üzerindeki nihalenin üzerine koyarak. Beyaz sırlı tabaklar ve gümüş kaşıklarla, iki kişilik masa hazırlanmıştı. Herkes teneke, demir, hatta kemik ya da tahta kaşık kullanırken Luca gümüş kaşık kullanıyordu. Sert bakışlı, ağzında sert bir ifade olan ayı terbiyecisi, payetli mavi elbisesinin üzerine geçirdiği uzun beyaz önlükle çok tuhaf görünüyordu. Kadın onlara kaşlarını çattığında muhtemelen ayıları yakınlarda tırmanacak ağaç olmasını diliyordu. Ama

tuhaftır, kadın kocasını rahat ettirmek için çırpınıyordu. “Sen bizimle yemek yiyecek misin, Cauthon Efendi?” Bunda davet yoktu; aslında, tam tersine, kadın tabakları sakladığı dolaba dönme niyetinde değil gibiydi.

Mat eğildiğinde kadının yüzü daha da ekşidi. Mat kadına her zaman nazik davranıyordu, ama kadın ondan hoşlanmayı reddediyordu. “Nazik davetin için teşekkür ederim, Latelle Hanım, ama hayır.” Kadın homurdandı. Nezaket buraya kadar. Mat düz siperlikli şapkasını taktı ve kafasında takırdayan zarlarla birlikte çıktı.

Luca’nın kırmızı mavi ışıldayan, altın yıldızlar ve akanyıldızlarla, ayın devrelerini gösteren çizimlerle kaplı büyük arabası sirkin tam ortasında, hayvanların pis kokan kafeslerinden ve at sıralarından olabildiğince uzakta duruyordu. Çevresini, tekerlekli küçük evlere benzeyen, çoğu penceresiz ve tek renge boyanmış olan, Luca’nın arabası gibi süslü olmayan daha küçük arabalar ve mavi, yeşil ya da kırmızı renkte, bazıları çizgili, küçük evler kadar büyük olan duvar-çadırlar çevirmişti. Beyaz bulutların ağır ağır süzüldüğü gökyüzünde, güneş kendi boyu kadar yükselmişti. Çocuklar halkalar ve toplarla oynuyor, sirk halkı sabah gösterilerine hazırlanıyor, erkekler ve kadınlar bükülüp geriniyorlardı. Çoğunun ceketlerinde ya da elbiselerinde pırıltılı, rengârenk payetler vardı. Bedenlerini tuhaf şekillere büken, ayak bilekleri bağcıklı ince pantolonlar ve hayal gücüne pek az yer bırakacak kadar ince bluzlar giymiş dört akrobat Mat’i irkiltti. İkisi, kırmızı çadırlarının yanında yere serilmiş battaniyenin üzerinde kendi kafasına oturmuştu, diğerleri ise çözülme görünen düğümlere dönüşmüştü. Bel kemikleri yaydan yapılmış olmalıydı! Güçlü adam Petra karısı ile paylaştığı yeşil arabanın yanında gömleksiz duruyor, iki eliyle ağırlık kaldırarak ısınıyordu. Mat adamın tek eliyle kaldırdığı ağırlıkları iki eliyle bile kaldırabileceğini sanmıyordu. Adamın kolları Mat’in bacaklarından kalındı ve hiç terlemiyordu. Clarine’in küçük köpekleri arabanın basamaklarında sıra olmuş, kuyruklarını sallayarak hevesle eğitimcilerini bekliyorlardı. Latelle’in ayılarının aksine, tombul kadının köpeklerinin eğitimcilerini gülümsetmek için çabaladığını düşünüyordu Mat.

Zarlar kafasının içinde tıkırdayıp dururken sessizce bir yerlerde oturmak gelirdi hep içinden, hiçbir şeyin olmayacağı bir yerde oturup zarların durmasını beklemek gelirdi ve kadın akrobatların bazılarını izlemek bir zevk olsa da, ki onların bir kısmı da bedenlerini çarpıtanlar kadar az giyiniyordu, Jurador’la sirkin arasındaki sekiz yüz metreyi yürümeye

başladı. Bir yandan da geniş, sert toprak yolun iki yanındaki her şeyi gözlüyordu. Satın almayı umduğu bir şey vardı.

İnsanlar gelip, sirkin yüksek kanvas duvarları boyunca gerilmiş kalın halatın arkasında uzanan sıraya giriyorlardı. Elbiselerinde ya da kısa ceketlerinde epey işleme olan bir avuç insan vardı. Birkaç çiftçinin yüksek tekerlekli arabaları bir atın ya da öküzün arkasında sallana sallana gidiyordu. Tuz kuyularından aldıkları suyu kasabanın arkasındaki alçak tepelere, oradan da uzun buharlaştırma tavalarına pompalayan rüzgâr değirmenlerinin oluşturduğu küçük ormanın arasında küçük şekiller hareket ediyordu. Kanvas kaplı, her biri altı at tarafından çekilen yirmi arabadan oluşan bir tüccar kervanı, Mat yaklaşırken gürleyerek kasaba kapılarından çıktı. Tüccarın kendisi, parlak yeşil pelerini içinde, ilk arabanın sürücüsünün yanına oturmuştu. Tepesinde, bir karga sürüsü gaklayarak geçti, ama kimse gözlerinin önünde kaybolmadı ve görebildiği kadarıyla herkes uzun gölgeler düşürüyordu. Bugün yolda ölü insanların gölgeleri yürümüyordu, ama Mat dün yolda onları gördüğünden emindi.

Yürüyen ölüler iyi bir anlama geliyor olamazdı. Büyük olasılıkla Tarmon Gai'don ve Rand'la ilgiliydiler. Bir anlığına beyninin içinde renkler döndü ve bir anlığına Rand ile Min'i büyük bir yatağın yanında ayakta durmuş, öpüşürken gördü. Sendeledi, neredeyse kendi çizmelerine takılıp düşecekti. Üstlerinde giysi yoktu! Rand hakkında düşünürken dikkatli olmak zorundaydı... Renkler dönerek ve bir anlığına imgeye dönüştü ve Mat yine sendeledi. Gizlice gözetleyecek, öpüşmekten daha kötü şeyler vardı. Ne düşündüğüne *çok* dikkat etmesi gerekecekti. Işık!

Kanatlarına demir parçalar kakılmış kapıda bekleyen, baltalı kargılarına yaslanmış, beyaz plaka zırh ve at kuyruğundan sorguçları olan koni şeklinde beyaz miğferler takmış iki sert yüzlü nöbetçi onu kuşkuyla süzdüler. Muhtemelen sarhoş olduğunu düşünmüşlerdi. Mat güven verici bir tavırla başını sallamasına rağmen adamların yüzlerindeki ifade hiç değişmedi. O anda bir içki iyi gelirdi. Ama nöbetçiler onu durdurmaya kalkmadılar, yalnızca geçişini izlediler. Sarhoşlar sorun yaratırdı, özellikle de bu kadar erken saatte sarhoş olmuş biri, manşetlerinde biraz dantel olan iyi bir ceket giymiş –sade, ama iyi kesimli ve iyi ipekten– bir sarhoş bambaşka bir meseleydi.

Jurador'un taş döşeli sokakları bu saatte bile gürültülüydü. Tepsi taşıyan ya da el arabalarının arkasında duran sokak satıcıları bağırarak mallarını tanıtıyor, dükkânlarının önündeki dar masaların yanında duran dükkâncılar

mallarının ne kadar iyi olduğunu haykırıyor, fıçı imalatçıları tuz taşımak için kullanılan fıçılara halkalar çakıyordu. Halı dokumacılarının tezgâhları öyle takırdıyordu ki zaman zaman işitilen demirci çekiçlerinin sesini boğuyordu, hanlardan ve meyhanelerden süzülen flüt, davul ve santur müziğini boğduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Hepsi taş duvarlı ve kırmızı kiremit çatılı olan meyhaneler ve ahırlarla yanak yanağa duran dükkânları, evleri ve hanları ile, karman çorman bir kasabaydı Jurador. Sağlam bir kasabaydı. Ve hırsızlığa alışık bir kasabaydı. Alt katların çoğundaki pencereler sağlam demir kafeslerle kaplıydı. Zenginlerin evlerinde, üst kat pencereleri de. O evlerin çoğu tuz tüccarlarına ait olmalıydı. Hanlardan ve meyhanelerden gelen müzik Mat'i çekiyordu. Çoğunda zar oyunları da olmalıydı. Mat, masanın üzerinde dönen zarları hissedebiliyordu neredeyse. Kafasının içindekileri değil elindeki zarları sallamayalı uzun zaman olmuştu, ama bu sabah oraya kumar oynamak için gitmemişti.

Henüz kahvaltı etmemişti, bu yüzden boynuna bir tepsi asmış, "Etli börekler, Altara'nın en iyi bifteklerinden yapılmış," diye bağıran kırışık yüzlü bir kadına yaklaştı. Kadının sözüne güvendi ve istediği iki bakır parayı uzattı. Mat Jurador'un yakınındaki çiftliklerde sığır görmemişti, yalnızca koyun ve keçi görmüştü, ama bir kasabanın sokaklarında satın aldığınız böreğin içinde ne olduğunu çok fazla sorgulamamak en iyisiydi. Yakın çiftliklerde inekler olabilirdi. Olabilirdi. Her durumda, etli börek lezzetliydi ve şaşırtıcı ama, hâlâ sıcaktı. Mat böreği bir elinden diğerine atarak ve çenesine akan yağlı suyu silerek kalabalık sokakta yürümeye devam etti.

Kalabalıkta kimseye çarpmamaya dikkat ediyordu. Altaralılar genel olarak alıngan bir halktı. Bu kasabada, yün kumaşı ipek kumaştan ayırt edebilecek kadar yaklaşmadan, ceketi, elbisesi ya da pelerinindeki işlemelere bakarak bir kişinin konumu hakkında çok yakın bir tahmin yürütebiliyordunuz. Ne kadar çok işleme varsa, söz konusu kişinin konumu o kadar yüksek demekti. Zengin kadınlar zeytin tenli yüzlerini, sıkı bir halka halinde topladıkları örgülerine taktıkları süslü taraklardan sarkan saydam peçelerle örtüyorlardı, ama erkek de olsalar kadın da, tuz tüccarı da olsalar kurdele satıcısı da, hepsi kıvrık uçlu uzun kemer bıçakları taşıyordu ve bazen kavga ararmış gibi kabzalarını okşuyorlardı. Mat kavgadan kaçınmaya çalışıyordu, ama şansı burada pek işine yaramıyordu. Bu konuda *ta'veren*'liği baskın geliyor gibiydi. Şimdiye dek zarlar hiç kavgayı haber

vermemişti –savaşları, evet, ama sokakta boğuşmayı, hayır– ama yine de büyük dikkatle yürüyordu. Bu işe yarayacağından değil, elbette. Zarlar durduğunda, durmuş demekti, o kadar. Ama riske girmek için sebep göremiyordu. Riske girmekten nefret ederdi. Kumar haricinde elbette, kumar onun için riske girmek demek değildi.

Parmak boğumları ezilmiş, burnu birden çok kez kırılmış, kemerindeki kaçınılmaz hançerin yanında bir de kalın cop sarkan iri yarı bir adamın dikkatli bakışları altında kılıçlar ve hançerler sergileyen dükkânın önünde, kalın değnekler ve bastonlarla dolu bir fıçı gördü. Adam kaba bir sesle, tüm kılıçların Andor yapımı olduğunu söyledi, ama kendi kılıçlarını imal etmeyen her satıcı kılıçlarının ya Andor'dan ya da Sınırboyları'ndan geldiğini iddia ederdi. Bazen de Tear'dan. Tear'da iyi çelik yapılırdı.

Mat şaşkınlık ve sevinç içinde, kendi boyundan otuz santim daha uzun, siyah porsukağacından yapılmış görünen ince bir değneğin fıçının içinde dik durduğunu gördü. Değneği çekerek ince, neredeyse örgü gibi görünen dokusunu inceledi. Gerçekten de siyah porsukağacıydı. Yaylara diğer ağaçların verebildiğinden iki kat fazla güç veren o örgüye benzeyen dokuydu. Fazlalıkları yontmaya başlamadan asla emin olamazdınız, ama değnek kusursuz görünüyordu. Işık aşkına, siyah porsukağacı Altara'nın güneyine nereden gelmişti? Mat onun yalnızca İki Nehir'de yetiştiğinden emindi.

Dükkân sahibi olan, göğsünün altına parlak tüylü kuşlar işlenmiş zarif kadın dışarı çıkıp kılıçlarını övmeye başladığında, Mat, "Bu siyah sopa için ne kadar istersin, Hanımefendi?" diye sordu.

Kadın, ipek ve danteller içinde bir adamın değnek istemesine şaşıran kadın gözlerini kırpıştırdı –zarif ya da değil, o lanet şeyin lanet bir değnek olduğunu pekâlâ biliyordu!– ve fiyatı söyledi. Mat pazarlık yapmadan ödedi. Bu kadının tekrar gözlerini kırpıştırmasına ve daha fazlasını istemesi gerektiğini düşünürmüş gibi kaşlarını çatmasına sebep oldu. Bir İki Nehir yayı yapmak için Mat daha fazlasını ödemeye hazırdı. Ham yay çubuğunu omzuna dayayarak yürümeye ve etli böreğini yeyip elini ceketine silmeye devam etti. Ama buraya kumar için gelmediği gibi, kahvaltı etmek ve yay çubuğu bulmak için de gelmemişti. Onu ilgilendiren şey ahırlardı.

Kiralık atların bulunduğu ahırlarda her zaman satışa çıkmış birkaç at bulunurdu ve eğer fiyat iyiyse, genelde satışa çıkarılmamış bir atı da satarlardı. En azından, Seanchanlar bütün atlara el koymadıkları zaman yaparlardı bunu. Neyse ki şimdiye dek Jurador'daki Seanchan varlığı gelip

geçici olmuştu. Mat ahırdan ahıra gezinerek doru ve demir kırı atları, gök demir kırı ve alacalı atları; boz donlu, al donlu, siyah, beyaz, gri ve benekli atları inceledi. İncelediği tüm atlar kısrak ya da iğdiş erkek atlardı. Aygır işine yaramazdı. Baktığı her atın karın çevresi dar ya da baldırı uzun değildi, ama hiçbiri aradığı şeye uymuyordu. Ta ki On İki Tuz Kuyusu adlı büyük taş bir han ile bir halı dokumacısının arasına sıkışmış küçük bir ahıra gelene dek.

Takırdayan dokuma tezgâhların atları rahatsız edeceğini sanırdı, ama bütün atlar sessizdi, gürültüye alışmışlardı anlaşılan. Binanın içlerine kadar uzanan bölmeler beklediğinden daha fazlaydı, ama direklere asılı lambalar kapılardan uzak bölmeleri de iyi aydınlatıyordu. Yukarıdaki samanlıktan toz zerreleri ile dolu hava saman, yulaf ve at pisliği kokuyordu, ama at pisliği kokusu bayat değildi. Üç adam küreklerle bölmelerdeki pisliği kürüyordu. Ahırın sahibi burayı temiz tutuyordu. Bu, atların hasta olması olasılığı düşük demekti. Mat, girdiği bazı ahırların kokusunu alır almaz çıkmıştı.

Bir seyis taze zaman sererken siyah beyaz kısrak, bölmesinden çıkarılmış, halat yularına bağlı duruyordu. Duruşu ve kulakları dikti ve tetikte olduğunu gösteriyordu. Yaklaşık on beş el boyundaydı, ön kısmı uzundu, geniş bel çevresi dayanıklılık işaretiydi ve bacakları kusursuz orantılıydı; baldırları kısa, topuklarının açısı iyiydi. Omuzlarının eğimi iyi, sağrısı omzu ile hemen hemen aynı hizadaydı. Zar kadar iyi, hatta daha iyi hatları vardı. Daha da ötesi, Mat'in hep duyduğu, ama hiç görmediği bir Arad Doman cinsiydi; bir ustura. Başka hiçbir cinste, bu atın belirgin rengi olmazdı. Atın tüylerinde, siyah ve beyaz tüyler bir ustura tarafından ayrılmış gibi dümdüz çizgilerle ayrılıyordu. Cinsin ismi buradan geliyordu. Atı burada bulmak, siyah porsukağacı kadar şaşırtmıştı Mat'i. Her zaman, hiçbir Domanlının bir usturayı dışarlıklılara satmayacağını duymuştu. Gözleri bu atın üzerinde durmadan geçti ve diğer bölmelerdeki hayvanları inceledi. Kafasının içindeki zarlar yavaşlamış mıydı? Hayır, yalnızca öyle olduğunu hayal ediyordu. Luca'nın arabasındaki kadar hızlı döndüklerinden emindi.

Tepesi kelleşmiş, kafasının yanlarındaki saçlara da kır düşmüş sırım gibi bir adam yaklaştı ve kavuşturduğu ellerinin üzerinde başını eğdi. "Toke Fearnim, Lordum," diye kendini tanıttı kaba bir aksanla, Mat'in omzundaki ok çubuğunu kuşkuyla süzerek. İpek ceketler giyen ve altın mühür yüzükleri takan adamlar nadiren o tür şeyler taşırdı. "Nasıl hizmet edebilirim? Lordum at mı kiralamak istiyor? Ya da satın almak?" Eskiden

beyaz olabilecek bir gömleğin üzerine geçirdiği yeleğin omuzları küçük, parlak çiçek işlemeleri ile kaplıydı. Mat çiçeklere bakmaktan kaçındı. Adamın kemerinde o kıvrık hançerlerden bir tane, köselemsi yüzünde iki uzun beyaz yara izi vardı. Eski yara izleri. Son zamanlarda girdiği kavgalar görünür yerde iz bırakmamışlardı.

“Satacak bir şeyiniz varsa satın alacağım, Fearnim Efendi. Doğru düzgün bir şey bulabilirsem. “Sopa bile sallanmayacak bir sürü şişmiş on sekiz yaşında tutkal malzemesi altı yaşında diye önerildi ki bana.” Sırıtarak yay çubuğunu hafifçe kaldırdı. Babası, karşısındaki adamı güldürebilirse pazarlığın daha iyi geçeceğini söylerdi.

“Satacak üç atım var Lordum ve hiçbiri şişmiş değil,” diye yanıt verdi adam, tekrar eğilerek. Hiç de gülecek gibi görünmüyordu. Fearnim işaret etti. “Biri şuradaki bölmede. Beş yaşında ve harika bir attır Lordum. On kron eder. Altın,” diye ekledi ılımlı bir sesle.

Mat’in ağzı açık kaldı. “*Alacalı* bir at için mi? Seanchanlar yüzünden fiyatların arttığını biliyorum, ama bu saçmalık!”

“Ah, o sizin bildiğiniz alacalılardan değil, Lordum. O bir ustura. Doman asilleri usturalara biner.”

Kan ve lanet küller. Pazarlık buraya kadar. “Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandı Mat, elindeki değneğin bir ucunu yere dayayıp yaslanarak. Kalçası, çok fazla yürüdüğü zamanlar haricinde pek rahatsız etmiyordu onu artık, ama bu sabah çok yürümüştü ve etkisini hissediyordu. Eh, pazarlık yapsa da yapmasa da, oyunu oynamalıydı. At alışverişinde kurallar vardı. Onları ihlal ederseniz, cüzdanınızın boşaltılmasını istiyorsunuz demekti. “Ustura diye at hiç duymadım. Başka nelerin var? Ama kısrak ya da iğdiş olacak.”

“Ustura dışında yalnızca iğdiş atlarım var satacak, Lordum,” dedi Fearnim, ustura sözcüğünü biraz vurgulayarak. Ahıra dönerek bağırdı, “Adela, satışa çıkan şu iri doru atı getir.”

Pantolon ve sade siyah yelek giymiş sivilceli, sıska, genç bir kadın ahırın arkasından koşturdu. Fearnim Adela’ya doru atı yürütmesini söyledi, ardından benekli bir atı halat yularının ucunda, kapıların yakınındaki aydınlığa getirdi. Mat adama hakkını vermeliydi. Atları hiç fena değildi, ama doru at fazla iriydi, on yedi elden daha yüksekti ve gri at kulaklarını arkaya yatırıyordu ve iki kez Adela’nın elini ısırmaya çalıştı. Ama kadın becerikliydi, huysuz grinin saldırılarından kolaylıkla kaçındı. Mat usturayı almayı aklına koymuş olmasaydı bile, o iki atı reddetmek kolay olacaktı.

Minyatür bir dağ kedisine benzeyen ince bir erkek tekir geldi ve Fearnim'in ayaklarının dibine oturup omzundaki yarayı yalamaya başladı. "Bu sene fareler hiç hatırlamadığım kadar kötü," diye mırıldandı ahırcı, kediye kaşlarını çatarak. "Çok da kavgacılar. Bir, belki iki kedi daha almak zorunda kalacağım." Eldeki işe döndü. "Diğerleri işine yaramadığına göre Lordum en iyi atıma bakmaz mı?"

"Sanırım alacalı ata bakabilirim, Fearnim Efendi," dedi Mat kuşkuyla. "Ama on krona olmaz."

"Altın," dedi Fearnim. "Hurd, Lord için usturayı yürüt." Atın cinsini yine vurgulamıştı. Adama fiyat düşürmek zor olacaktı. *Ta'veren* olması bir kereliğine işe yaramazsa. Şansı, çekişe çekişe pazarlık ettiği zamanlar haricinde asla işe yaramıyordu.

Hurd usturanın bölmesine taze zaman seren adamdı. Kafasında üç tel beyaz saç kalmış, ağzında hiç diş kalmamış kısa boylu bir adam. Sırıttığı zaman belli oluyordu dişsizliği ve adam kısrağa halkalar çizdirirken bol bol sırıtmıştı. Hayvandan hoşlandığı açıktı ve haklıydı da.

At iyi yürüyordu, ama Mat yine de onu dikkatle inceledi. Dişleri, atın yaşı konusunda Fearnim'in dürüst davrandığını gösterdi –alıcının kendisi ahmak değilse, ancak bir ahmak atın yaşı konusunda yalan söylerdi, ama kaç satıcının alıcıları ahmak sandığı şaşırtıcıydı– ve Mat gözlerini kontrol ederken burnunu okşadığında at kulaklarını ona doğru çevirdi. Gözleri berrak ve parlaktı, akıntı yoktu. Mat atın bacaklarını yokladı ve ateş ya da şişme bulamadı. Atın üzerinde tek bir yara, hassas nokta ya da halkakurt işareti bulamadı. Göğüs kafesi ile dirseğinin arasına yumruğunu rahatça sokabiliyordu –atın uzun adımları olmalıydı– ve atın son kaburgası ile kalçasının tepe noktasının arasına düz eli ancak sığıyordu. Zorlu bir at olmalıydı, hızlı koşarsa tendonlarını zorlamazdı.

"Görüyorum ki Lordum atlardan anlıyor."

"Anlarım, Fearnim Efendi. Ve on altın kron çok fazla, özellikle de alacalı bir at için. Bazıları onların kötü şans getirdiğini söyler, biliyorsun. O tür şeylere inandığımdan değil, yoksa hiç teklif etmezdim."

"Kötü şans mı? Ben bunu hiç duymadım, Lordum. Sizin teklifiniz ne?"

"On altın krona asil Tear atları alabilirdim. En iyilerini değil, doğru, ama yine de Tear atı olurdu. Sana on kron veririm. Gümüş."

Fearnim başını arkaya devirdi ve kükrercesine kahkaha attı ve adam gülmeyi bıraktığında pazarlığa başladılar. Sonunda, Mat hepsi Ebou Dar'da basılmış beş altın kron, dört altın marka ve üç gümüş kron uzattı. Yatağının

altındaki sandıkta pek çok ülkeden gelmiş paralar vardı, ama yabancı para kullanmak genelde onları tartacak bir bankacı ya da para değişimcisi bulmak ve burada değerlerinin ne olduğunu hesaplamak anlamına gelirdi. Dilediğinden daha fazla dikkat çekmeye ek olarak, hayvana daha fazla para, belki on altın kron ödemesi gerekirdi. Para değişimcilerinin tartıları genelde bu şekilde çalışıyor gibi görünüyordu. Adamın fiyatı bu kadar indirmesini beklememişti, ama sonunda sırıtmaya başlayan Fearnim'in yüz ifadesine bakarak, o da bu kadar para alabilmeyi ummamıştı. Bir at alışverişi ancak bu kadar iyi bitebilirdi, her iki taraf da kazançlı çıktığını düşünüyordu. Sonuçta, zarlar olsa da olmasa da, gün iyi başlamıştı. Mat, bunun sürekli olmayacağını bilmeliydi.

Öğlen, ağrıyan kalçası yüzünden usturaya binerek sirke döndüğünde zarlar kafasında hâlâ takırdıyordu ve iki yüksek direk arasına gerilmiş, sirkin adını iri kırmızı harflerle ilan eden büyük mavi tabelanın altından geçmek için bekleyen insan kuyruğu sabahkinden daha uzundu. İnsanlar paralarını iri yarı, kaba ceketli bir at bakıcısının tuttuğu berrak camdan şişenin içine bırakırken –daha sonra şişe daha da iri yarı bir başka at bakıcısının dikkatli bakışları altında demir bantlı bir sandığa boşaltılacaktı– kuyruğa daha fazla insan katılıyordu, bu yüzden kuyruk hiç kısalmıyordu. Kuyruk halatın sonuna kadar uzanıyor, köşeyi dolanıyordu. Şaşırtıcı, ama kimse diğerlerini itip kakmıyordu. Kuyrukta, çiftçi olduğu açık olan, kaba yünlüler giymiş, ellerine toprak işlemiş çiftçiler vardı. En azından çocukların ve o çiftçilerin karılarının yüzleri temizlenmişti. Ne yazık ki Luca umduğu kalabalığı çekiyordu. Artık adamı yarın gitmeye ikna etmek imkânsızdı. Zarlar bir şey olacağını söylüyordu. Mat lanet olası Cauthon'un yazgısını yönlendirecek bir şey, ama ne? Zarların durduğu ve Mat'in ne olduğunu anlamadığı zamanlar olmuştu.

Kanvas duvarın hemen içinde, insanlar ana sokağın iki yanında dizilmiş gösterileri izlemek için yanından akıp geçerken, Aludra boy boy fıçılarla dolu iki arabanın yükünü teslim alıyordu. Fıçılardan daha fazlasını alıyordu, anlaşılan. "Size arabaları nereye park edeceğinizi göstereyim," dedi ince kadın öndeki arabanın sürücüsü olan zayıf, çıkık çeneli adama. Aludra bir anlığına Mat'i izlerken beline dek gelen örgüleri savruldu, ama kadın yine araba sürücüsüne döndü. "Daha sonra atları diğerlerinin bağlandığı yere götürürsün, olur mu?"

Kadın bu kadar büyük miktarda ne almıştı acaba? Havai fişekleri için bir şey, kuşkusuz. Her gece, insanları yatmadan önce yakalamak için hava

karardıktan hemen sonra geceçiçeklerini fırlatıyordu. Jurador büyüklüğünde bir kasaba ya da birbirine yakın pek çok köy için iki üç tane atıyordu. Kadının neden çandökümcü istediğine dair bazı fikirleri vardı, ama mantıklı gelen tek fikir Mat'in görebildiği kadarınca hiç mantıklı değildi.

Kısrağı diğer atların arasına sakladı. Eh, bir usturayı gerçekten sakalayamazdınız, ama bir at başka atların arasında daha az dikkat çekerdi ve henüz doğru zaman gelmemişti. Yay çubuğunu Egeanin ve Domon'la paylaştığı arabaya bıraktı. İkisi de orada değildi. Sonra Tuon'un solgun mor renkli arabasına yöneldi. Bu araba artık Luca'nın arabasının yakınına park ediliyordu, ama Mat onun depo arabalarının yakınında bırakılmış olmasını diliyordu. Tuon'un Mat ile Egeanin'in sözde âşıklarını kadının kocasına ihbar etmek üzere olan bir hizmetçi değil, bir Yüksek Leydi olduğunu yalnızca Luca ve karısı biliyordu, ama sirk halkından pek çok kişi Mat'in neden Egeanin'le değil Tuon'la zaman geçirdiğini merak etmeye başlamıştı. Merak ediyor ve kınıyorlardı. Çoğu, hatta vücut bükücüler bile, tuhaf bir biçimde iffet düşkünü insanlardı. Zalim bir lordun karısıyla kaçmak romantikti. Leydinin hizmetçisi ile oynaşmak ise iğrenç. Tuon'un arabasına, senelerdir Luca ile birlikte olan ve en değerli göstericileri haline gelen insanların arasındaki bu iyi noktayı vermek daha fazla dedikodu yaratacaktı.

Aslında, zarlar kafasının içini döverken Tuon'a gitmek konusunda tereddütlüydü. Kadının yanında sık sık durmuştu o zarlar ve Mat hâlâ tekinin bile nedenini anlayamamıştı. Kesin olarak değil. Belki birinci seferinde, sırf onunla karşılaştığı içindi. Hatırladığı zaman ensesindeki saçlar diken diken olmaya çalışıyordu. Yine de, kadınlar söz konusu olduğunda riske girmeliydiniz. Tuon gibi bir kadının karşısında, günde on kez riske giriyordu ve başarı olasılığını son ana dek bilemiyordu. Bazen, şansının neden kadınların karşısında işine yaramadığını merak ediyordu. Kadınlar hilesiz zarlar kadar öngörülemezdi.

Arabanın dışında nöbet bekleyen Kızılkol yoktu –artık bunu aşmışlardı–, bu yüzden arabanın arkasındaki basamakları tırmandı, kapıyı bir kez çaldı ve açıp içeri girdi. Ne de olsa bu şeyin kirasını o ödüyordu ve bu zamanda giysisiz olarak yatıyor olamazlardı. Hem, kimsenin girmesini istemiyorlarsa, kapıda bir sürgü vardı.

Anan Hanım başka bir yerdeydi, ama arabanın içi yine de kalabalıktı. Dar masa halatların ucunda sarkıtılmıştı ve uyumsuz tabaklar içinde ekmek, zeytin ve peynirle sofra kurulmuştu. Luca'nın yüksek gümüş şarap

sürahilerinden biri –kısa ve kırmızı çizgili bir sürahi– ve çiçekli fincanlar da vardı. Bir aydır uzamakta olan siyah saçları kafasında sıkı bukleler oluşturan Tuon masanın uzak ucunda, arabadaki tek tabureye oturmuştu. Selucia yanında, yataklardan birinde oturuyordu. Noal ile Olver diğer yataktaydı ve dirseklerini masaya dayamışlardı. Bugün, Selucia unutulmaz göğüslerini çok iyi sergileyen koyu mavi Ebou Dar elbisesi içindeydi ve başına çiçekli bir eşarp takmıştı, ama Tuon'un üzerinde, tamamen minik pililerden oluşmuş gibi görünen kırmızı bir elbise vardı. Işık, kadına daha dün ipek almıştı! Sirkin terzisini o elbiseyi bitirmeye nasıl ikna etmişti? Mat normalde o elbiseyi dikmenin bir günden uzun sürdüğünden oldukça emindi. Epey altın vadederek diktirdiğini tahmin etti. Eh, bir kadına ipek satın alırsanız, dikilmesini için para ödeyeceğini beklemeniz gerekirdi. Bu deyimi küçükken, ipek alacak parası olacağını hiç tahmin etmezken duymuştu, ama Işık'ın gerçeğiydi işte.

"...köylerinin dışında yalnızca kadınlar görülüyor," diyordu Noal, ama Mat arabaya girip kapıyı arkasından çektiğinde beyaz saçlı, boğum boğum yaşlı adam sustu. Noal'ın bileklerindeki dantel parçaları daha iyi günler görmüştü; iyi kesimli, iyi yünden gri ceketi de öyle, ama ikisi de temiz ve düzenliydi, ama aslında adamın çarpık parmaklarına ve perişan yüzüne hiç uymuyordu. Onlar yaşlı bir meyhane kabadayısına, son senelerine dek kavga etmiş birine ait görünüyordu. Mat'in diktirdiği iyi bir mavi ceket içindeki Olver bir Ogier gibi geniş geniş sırıttı. Işık, Olver iyi bir çocuktu, ama o kocaman kulaklar ve geniş ağız ile asla yakışıklı biri olmayacaktı. Mat öğretecek şans bulabilirse, kadınlara karşı davranışlarının da düzeltilmesi gerekiyordu. Mat, oğlanı Vanin ve Harnan "amcalarından" ve diğer Kızılkollardan uzaklaştırmak için onunla daha fazla zaman geçirmeye çalışıyordu ve oğlan bundan keyif alır gibiydi. Ama Tuon ile Yılanlar ve Tilkiler oynamak ya da Selucia'nın göğsüne bakmak kadar çok keyif almıyordu. O adamların Olver'e ok atmasını, kılıç kullanmasını öğretmesi iyiydi, güzeldi, ama Mat ona pis pis sırıtmasını öğreten kişiyi bir bulursa...

"Görgü kuralları, Oyuncak," dedi Tuon, tabakta akan bal gibi aksanıyla. Sert bal. Mat'in yanında, eğer taş oynamıyorlarsa, yüz ifadesi ölüm cezası veren yargıcınki kadar sert oluyordu ve ses tonu da yüzüne uyuyordu. "Kapıyı çalarsın, sonra giriş izni verilmesini beklersin. Mal ya da hizmetkâr değilsen. O zaman kapıyı çalmazsın. Ceketinde her zaman yağ lekesi oluyor. Senden üstünü başını temiz tutmanı bekliyorum." Mat'in paylandığını duyunca Olver'in sırıtışı yok oldu. Noal çarpık parmaklarını

uzun saçlarından geçirdi ve içini çekti, sonra zeytinlerin arasında bir zümrüt bulmayı beklermiş gibi, yeşil tabağını incelemeye başladı.

Kadının sesi sert olsa da olmasa da, Mat karısı olacak olan esmer, ufak tefek kadına bakmaktan zevk alıyordu. Yarı yarıya karısı sayılırdı. Işık, tek söylemesi gereken üç cümleydi ve evleneceklerdi! Kavrulası Mat, ama güzel bir kadındı. Bir kez onu çocuk sanmıştı, ama bu boyu yüzündendi ve yüzünü saydam bir peçe örtüyordu. O peçe olmadığı zaman, yürek şeklindeki yüzün bir kadına ait olduğu açıkça belli oluyordu. İri gözler, bir erkeğin hayatı boyunca içinde yüzebileceği karanlık göletler gibiydi. Nadir gülümsemeleri gizemli ya da yaramazca olabiliyordu ve Mat onlara bayılıyordu. Onu güldürmek de hoşuna gidiyordu. En azından, kadın ona gülmüyorsa. Evet, kadın Mat'in tercih ettiğinden biraz daha zayıftı, ama Selucia yanında değilken kolunu ona dolayabilse, tam da doğru bedende olduğunu göreceğinden emindi. Bir de o dolgun dudaklardan birkaç öpücük vermeye ikna edebilse. Işık, bazen rüyasında onları öptüğünü görüyordu! Çoktan evlenmişler gibi paylayıp durmasını boş ver. Eh, boş vermeye çok yaklaşıyordu. Biraz yağ lekesinin ne önemi olduğunu anlıyorsa kavrulsundu. Ona yapışan iki uşağı Lopin ile Nerim ceketi hangisinin temizleyeceği üzerine kavga edeceklerdi. Yapacak o kadar az işleri vardı ki, işi kime vereceğini Mat söylemese gerçekten de kavga ederlerdi. Mat bunu kadına söylemedi. Kadınlar sizi savunmaya çekilmeye zorlamaktan hoşlanırdı ve bir kez bunu yapmaya başlarsanız, o kazanmış olurdu.

"Bunu hatırlamaya çalışırım, Kıymetlim," dedi en iyi gülümsemesiyle, Selucia'nın yanına oturup şapkasını kadının diğer yanına koyarak. Aralarında buruşuk bir battaniye vardı ve otuz santim uzaktaydılar, ama Mat'in kadına yaslandığını sanırdınız. Kadının gözleri maviydi, ama Mat'e fırlattığı öfkeli bakışlar öyle hararetliydi ki Mat'in ceketi yanmalıydı. "Umarım Olver'in kupasında şaraptan çok su vardır."

"Bu keçi sütü," dedi oğlan kızgınlıkla. Ah. Pekâlâ, belki Olver iyice sulandırılmış şarap için bile fazla küçüktü henüz.

Tuon dimdik oturdu. Kendisi de kısa olan Selucia'dan bile kısa boyluydu. "Bana ne dedin?" dedi, aksanının izin verdiğince sert bir sesle.

"Kıymetlim. Sen bana isim taktın, bu yüzden ben de sana bir isim takmam gerektiğini düşündüm, Kıymetlim." Selucia'nın gözlerinin yuvalarından düşüvereceğini sandı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Tuon, dudaklarını düşünceli düşünceli büzerek. Sağ elinin parmakları, aylak bir jestmiş gibi oynadı ve Selucia

hemen yataktan kalkıp dolaplardan birine gitti. Yine de durup Tuon'un kafasının üzerinden dik dik bakacak kadar oyalandı. "Pekâlâ," dedi Tuon bir an sonra. "*Bu* oyunu kimin kazanacağını görmek ilginç olacak, Oyuncak."

Mat'in gülümsemesi silindi. Oyun mu? O yalnızca birazcık denge bulmaya çalışıyordu. Ama kadın bunda bir oyun görüyordu ve bu da Mat'in kaybedebileceği anlamına geliyordu. Büyük olasılıkla kaybedeceği bir oyun, çünkü oyunun ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Kadınlar neden her şeyi bu kadar... karmaşık hale getiriyorlardı?

Selucia yerine döndü ve Mat'in önüne çentik bir fincan sürdü. Getirdiği mavi sırlı tabakta yarım somun kabuklu ekmek, altı çeşit zeytin ve üç tür peynir vardı. Bu Mat'in moralini düzeltti. Bunu beklememiş, ama ummuştu. Bir kadın sizi bir kez beslemeye başlayınca, ayaklarınızı onun masasının altına sokmanızı engellemeyi güç bulurdu.

"Mesele şu," dedi Noal, hikâyesine dönerek, "O Ayyad köylerinde, her yaştan kadın görebilirsin, ama yirmiden büyük erkek göremezsin. Bir tane bile." Olver'in gözleri gittikçe irileşiyordu. Oğlan Noal'ın, gördüğü ülkeler, hatta Aiel Kıraçları'nın ötesindeki topraklar hakkındaki öykülerini ciğerlerine çekiyordu neredeyse, hiç sorgulamadan inanıyordu.

"Jain Charin'le bir akrabalığın var mı, Noal?" Mat bir zeytini çiğnedi ve sonra gizlice avucuna tükürdü. O şey bozulmak üzere gibiydi. Bir sonraki de. Ama Mat açtı, bu yüzden Tuon'un ona yönelttiği kaş çatışı görmezden gelerek onları yedi, ardından ufalanan türden beyaz keçi peynirini de yedi.

Yaşlı adamın yüzü taş gibi oldu. Yanıt verene dek Mat ekmekten bir parça koparmış, onu da yemişti. "Kuzenim," dedi sonunda, istemeye istemeye. "O benim kuzenimdi."

"Sen Jain Uzakgezgini ile akraba mısın?" dedi Olver heyecanla. En sevdiği kitap *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları* idi. Juilin ile Thera'nın dayattığı yatma saati geçtikten sonra bile, lamba ışığı altında uzun uzun okuyordu onu. Büyüdüğünde Uzakgezgini'nin gördüğü her şeyi ve daha fazlasını görmeyi planladığını söylüyordu.

"İki isimli bu adam kim?" diye sordu Tuon. "Yalnızca büyük adamlardan bu şekilde bahsedilir ve herkes onu tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"O aptalın tekiydi," dedi Noal sertçe, Mat daha ağzını açamadan. Olver ağzını açtı ve yaşlı adam sözlerine devam ederken ağzı açık kaldı. "Dünyayı gezmeye çıktı ve sevgi dolu, iyi karısını geride bıraktı.

Kadıncağız hummaya yakalandı. Ölürken kocası elini tutmak üzere yanında değildi. Adam bir alet gibi kullanılmasına izin...” Aniden Noal’ın yüzü ifadesiz oldu. Mat’e bakarak, bir şeyleri hatırlamaya çalışırmış gibi alnını ovaladı.

“Jain Uzakgezgini büyük bir adamdı,” dedi Olver hararetle. Kahramanı için dövüşmeye hazırmış gibi, küçük ellerini yumruk yapmıştı. “O Trolloclarla ve Myrddraallerle savaştı ve koca dünyadaki herkesten daha fazla macera yaşadı! Mat’ten bile! Cowin Gemallan Gölge için Malkier’e ihanet ettiğinde onu yakaladı!”

Noal irkilerek kendine geldi ve Olver’in omzunu okşadı. “Onu da yaptı, evlat. Bu açıdan övgüye değer. Ama hangi macera karını tek başına ölmeye bırakmaya değer?” Oracıkta ölecek kadar hüzünlü konuşmuştu.

Olver’in buna verecek yanıtı yoktu, suratı asıldı. Noal oğlanı en sevdiği kitaptan soğutursa, Mat yaşlı adama iki çift laf edecekti. Okumak önemliydi –kendisi de okurdu; zaman zaman, ama okurdu işte– ve Olver’e zevk aldığı kitaplar bulmaya özen gösteriyordu.

Tuon ayağa kalkarak masanın üzerinden eğilip elini Noal’ın koluna koydu. Yüzündeki sert ifade kaybolmuştu, yerini sevecenlik almıştı. Koyu sarı işlenmiş deriden geniş bir kemer belini sıkıyor, ince kıvrımlarını vurguluyordu. Mat’in parasıyla alınmıştı o da. Eh, Mat için para bulmak kolaydı ve onları Tuon harcamasa, büyük olasılıkla bir başka kadın için havaya saçardı onları. “İyi bir yüreğin var, Charin Efendi.” Mat Cauthon dışında herkese lanet isimleriyle hitap ediyordu!

“Öyle mi, Leydim?” dedi Noal, yanıtı gerçekten de işitmek istermiş gibi. “Bazen düşünüyorum da...” Adam her ne düşünüyorsa, o anda öğrenmeyeceklerdi.

Kapı açıldı ve Juilin başını içeriye uzattı. Tearlı hırsız avcısının koni şeklindeki kırmızı şapkası her zamanki gibi çarpıktı, ama esmer yüzü endişeliydi. “Seanchan askerleri yol kenarına konuşlanıyorlar. Ben Thera’ya gidiyorum. Başkasından duyarsa korkar.” Ve aynı hızla çıktı, kapıyı açık bıraktı.

7
Soğuk Bir Madalyon

Seanchan askerler. Kan ve lanet küller! Kafasının içinde zarlar dönerken çok da lazımdı sanki. “Noal, Egeanin’i bul ve uyar. Olver, sen Aes Sedaileri, Bethamin ve Seta’yı uyar.” O beşi bir arada ya da en azından birbirlerine yakın olmalıydılar. İki eski *sul’dam,* ne zaman paylaştıkları arabadan ayrılsalar Aes Sedaileri izliyorlardı. Işık, Mat hiçbirinin yine kasabaya gitmediğini umuyordu. Bu kesinlikle kümese gelincik salmak olurdu! “Ben girişe gidip başımızın belada olup olmadığına bakmaya çalışacağım.”

“O isme yanıt vermez,” diye mırıldandı Noal, masadan kalkarak. Vücudundaki kemiklerin yarısı o ya da bu zamanda kırılmış gibi görünen bir adam için oldukça çevik hareket ediyordu. “Vermeyeceğini biliyorsun.”

“Kimi kastettiğimi biliyorsun,” dedi Mat ona keskin bir sesle, Tuon ile Selucia’ya kaşlarını çatarak. Bu isim aptallığı onların suçuydu. Selucia Egeanin’e artık isminin Leilwin Gemisiz olduğunu söylemişti ve artık Egeanin bu ismi kullanıyordu. Eh, bu tür şeylere tahammül edecek değildi; ne kendi adına, ne de kadın adına. Kadın eninde sonunda aklını başını devşirmek zorunda kalacaktı.

“Yalnızca söyledim,” dedi Noal. “Gel, Olver.”

Mat onların arkasından gitti, ama daha kapıya varamadan Tuon konuştu.

“Bizi içeride kalmamız konusunda uyarmayacak mısın, Oyuncak? Başımıza nöbetçi koymayacak mısın?”

Zarlar, Harnan’ı ya da diğer Kızılkollardan birini bulmasını ve kazalara karşı dışarıya nöbetçi dikmesini söylüyordu, ama Mat duraksamadı. “Söz verdin,” dedi, şapkasını başına koyarak. Karşılığında aldığı gülümseme riske değerdi. Kavrulası, o gülümseme kadının yüzünü aydınlatıyordu.

Kadınlar her zaman kumar demekti, ama bazen bir gülümseme yeterli kazanç sayılırdı.

Girişe geldiğinde, Jurador'un Seanchansız günlerinin sona erdiğini gördü. Sirkin tam karşısında, yüzlerce adam zırhlarını çıkarıyor, arabalarını boşaltıyor, düzenli sıralar halinde çadır kuruyor, at halatları ayarlıyordu. Her şey büyük verimlilikle yapılıyordu. Miğferlerinden zincir peçeler sarkan Tarabonlular gördü. Plak zırhlarına mavi, sarı ve yeşil çizgiler boyanmıştı. Aynı şekilde boyanmış zırhlar giymiş, piyade olduğu açık olan adamlar uzun kargıları dikiyorlar, İki Nehir yayından çok daha kısa yaylarını yerleştiriyorlardı. Mat onların Amadicialı olması gerektiğini düşündü. Ne Tarabon'da, ne de Altara'da piyade bulunmazdı ve bir sebepten Seanchanların hizmetindeki Altaralıların zırhları farklı şekilde işaretlenmişti. Gerçek Seanchanlar da vardı elbette, görebildiği kadarıyla yirmi otuz kişi kadardılar. Üst üste binen plakalardan oluşan o boyalı zırhları ve tuhaf, böceksi miğferleri tanımamak imkânsızdı.

Askerlerin üçü sallana sallana yolun bu yanına geçti. Zayıf, zorlu adamlardı. Yakalarında yeşil sarı çizgiler bulunan mavi ceketleri sadeydi ve kullandıkları zırhlar yüzünden yıpranmıştı, ama rütbe işareti yoktu. Demek ki subay değildiler, ama yine de kırmızı engerek kadar tehlikeli olabilirlerdi. Adamların ikisi Andorlu, Murandyli, hatta İki Nehirli olabilirdi, ama üçüncüsünün gözleri Saldaealılarınki gibi çekikti ve derisi bal rengiydi. Yavaşlamadan sirke yöneldiler.

Girişteki at bakıcılarından biri düdüğünü üç kez, tiz bir sesle üfledi. Ses hemen sirkin içinde yankılanmaya başladı. Kısık gözlü, Bollin adlı diğer adam cam şişeyi üç adamın önüne uzattı. "Ücret adam başı bir gümüş peni, Yüzbaşı," dedi aldatıcı bir ılımlılıkla. Mat iri adamın bir başka at bakıcısının kafasına tabure indirdikten bir saniye sonra aynı ses tonuyla konuştuğunu duymuştu. "Çocuklar belimden daha yüksekse beş bakır, daha kısaysa üç bakır, ama yalnızca kucakta taşınması gereken çocuklar bedava girebiliyor."

Bal rengi tenli Seanchan Bollin'i yolundan itecekmiş gibi elini kaldırdı, sonra duraksadı ve yüzü, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da sertleşti. Diğer ikisi yumruklarını sıkarak adamın yanına dikildiler. Bu arada, yere vuran çizmelerin sesi sirkteki bütün adamların geldiğini ilan etti; şatafatlı giysileri içinde göstericiler ve kaba yünlüler içinde at bakıcıları. Hepsinin elinde bir tür sopa vardı. Altın yıldızlarla süslü parlak kırmızı ceketi ve tepesi katlanmış çizmeleri içindeki Luca'nın da öyle. Hatta Mat'in gördüğü

en ılımlı adam olan, gömleksiz Petra bile gelmişti. Petra'nın yüzü şimdi fırtına gibiydi.

Işık, bu iş katliama dönecekti; bu adamların arkadaşları yüz adım ötedeydi ve hepsinin elinde silah vardı. Mat Cauthon'un ayrılması gereken bir yerdi. Gizlice kol yenlerine sakladığı hançerleri yokladı ve ensesinden sarkan hançeri hissetmek için omuzlarını silkti. Ceketinin ve çizmelerinin içindekileri fark edilmeden kontrol etmesi imkânsızdı. Zarlar daimi bir gök gürültüsüne dönüşmüşlerdi. Tuon ve diğerlerini nasıl kaçıracağını hesaplamaya başladı. Daha kadını bırakamazdı.

Felaket başlamadan bir başka Seanchan belirdi. Bu seferki, miğferini kalçasına dayamış, mavi yeşil sarı zırh içinde bir kadındı. Çekik gözleri ve bal rengi teni vardı ve kısa siyah saçlarına kır düşmüştü. Diğer üç adamdan yaklaşık otuz santim kısaydı ve miğferinde tüy yoktu, yalnızca önünde bronz bir ok başına benzeyen küçük bir sorguç vardı, ama üç asker onu görünce dimdik dikildiler. "Seni tam da burada, bir isyan başlangıcı gibi görünen şeyin ortasında bulduğuma neden şaşırmıyorum acaba, Murel?" Kadının peltek aksanı genizden geliyordu. "Burada neler oluyor?"

"Biz paramızı ödedik, Alemdar," diye yanıt verdi bal rengi tenli adam, aynı genizden gelen aksanla, "ama İmparatorluk askeri olduğumuz için daha fazla ödememiz gerektiğini söylediler."

Bollin ağzını açtı, ama kadın elini kaldırarak susturdu onu. Öyle bir etkisi vardı. Gözlerini ellerinde sopaları, yarım daire halinde toplanmış adamlara dikti ve bir an için Luca'ya bakıp başını iki yana salladıktan sonra Mat'te karar kıldı. "Sen neler olduğunu gördün mü?"

"Gördüm," diye yanıt verdi Mat. "Para ödemeden girmeye çalıştılar."

"Aferin sana, Murel," dedi kadın ve adam şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Üçünüze de aferin. Paranız bitmeyecek anlamına geliyor. Çünkü on gün kamptan çıkmayacaksınız ve bu sirkin burada o kadar kalacağını sanmıyorum. Aynı zamanda, on günlük maaşınız kesilecek. Yuvalılar bizim onlardan daha üstün olduğumuz fikrini edinmesin diye arabaları boşaltıyor olmanız gerekiyordu. Yoksa orduda ihtilaf doğurmakla mı suçlanmayı tercih ederdiniz?" Üç adam gözle görülür bir biçimde soldu. Görünüşe göre ciddi bir suçlamaydı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi yıkılın gözümün önünden ve bir haftalık değil bir aylık kesinti yapmaya karar vermeden işe koyulun."

"Baş üstüne, Alemdar," dedi üç adam bir ağızdan, sonra ceketlerini çıkararak bütün güçleriyle kampa koştular. Zorlu adamlardı, ama Alemdar

daha zorluydu.

Ama kadının işi bitmemişti. Luca öne çıktı, gösterişli bir hareketle eğildi, ama kadın onun sunacağı teşekkürleri engelledi. “Adamlarımı sopalarla tehdit eden kişilerden pek hoşlanmam,” dedi kadın, boş elini kılıcının kabzasına koyarak, “Murel’i bile, bu kadar adamla değil. Yine de, cesur olduğunuzu gösterir. Aranızda ihtişam ve macera arayan var mı? Benimle yolun karşı tarafına gelin, sizi yazdırayım. Sen, oradaki, süslü kırmızı ceketi olan. Bana kalırsa sende mızraklı asker kanı var. İddiaya girerim kısa zamanda seni bir kahramana dönüştürürüm.” Toplanmış adamlar başlarını iki yana salladılar ve sorun çıkmayacağını gören bazıları uzaklaşmaya başladı. Petra da onların arasındaydı. Luca mızrak yemiş gibi görünüyordu. Öneri diğerlerini de aynı ölçüde sersemletmiş gibiydi. Sirk askerlikten daha iyi para getiriyordu ve insanların size kılıç saplaması riskine girmemiş oluyordunuz. “Eh, siz burada kaldığınıza göre, belki sizi ikna edebilirim. Zengin olamazsınız herhalde, ama maaşlar hep zamanında ödenir ve her zaman yağma emri verilmesi olasılığı vardır. Zaman zaman oluyor. Yemekler değişiyor, ama genelde sıcaktır ve genelde karnınızı doyurur. Günler uzundur, ama bu, gece bir güzel uyku çekeceğiniz anlamına gelir. Geceleri de çalışmanız gerekmiyorsa. İlgilenen yok mu?”

Luca silkelendi. “Teşekkür ederim, Yüzbaşı, ama hayır,” dedi, yarı boğuluyormuş gibi bir sesle. Bazı ahmaklar, olduğundan daha yüksek bir rütbeyle hitap edilince askerlerin koltuklarının kabardığını sanırdı. Bazı ahmak askerlerin koltukları kabarırdı. “Lütfen bana izin verin. Yapmamız gereken gösteriler var. Ve görmek için çok fazla beklerlerse memnun olmayacak insanlar var.” Kadının onu yakasından yakalayıp sürükleye sürükleye götürmesinden korkarmış gibi son bir kez, ihtiyatla baktı, sonra arkasındaki adamlara döndü. “Hepiniz yerlerinize dönün. Neden aylak aylak duruyorsunuz? Her şey kontrol altında. İnsanlar paralarını geri istemeye başlamadan yerlerinize dönün.” Luca’nın kitabına göre bu, sonsuz facia olurdu. Paralarını geri vermek ile isyanla yüzleşmek seçenekleri arasında, Luca hangisinin daha kötü olduğuna karar veremezdi.

Sirk halkı dağılmaya başlayıp Luca omzunun üzerinden baka baka uzaklaştığında, kadın iki at bakıcısı dışında kalan tek erkek olan Mat’e döndü. “Peki ya sen? Görünüşüne bakarak, subay olup bana emirler verebilirsin.” Bu fikir onu eğlendirmiş gibiydi.

Mat kadının ne yaptığını biliyordu. Sıradaki insanlar üç Seanchan askerinin koşa koşa geri gittiğini görmüştü. Neden koştuklarını kesin olarak

kim bilebilirdi? Ama kadının tek başına çok daha büyük bir kalabalığı dağıttığını görmüşlerdi. Mat oracıkta kadına Birlik'in bayraktarlığını verebilirdi. "Ben korkunç bir asker olurdum Alemdar," dedi, şapkasını eğerek. Kadın güldü.

Mat sırtını dönerken Bollin'in ılımlı bir sesle, "O adama ne dediğimi duymadın mı? Sen ve karın birer gümüş peni ödeyeceksiniz." Paralar şıngırdayarak şişeye düştü. "Teşekkür ederim." Her şey normale dönüyordu. Ve zarlar hâlâ Mat'in kafasının içinde dönüyordu.

Akrobatların tahta platformları üzerinde kalabalıklar için taklalar attığı, jonglörlerin top çevirdiği, Clarine'in köpeklerinin büyük tahta topların üzerinde koştuğu, Miyora'nın leoparlarının onları tutacak kadar güçlü görünmeyen kafeslerinin içinde arka ayaklarının üzerinde doğrulduğu sirkin içinden geçerken, Mat Aes Sedailere bir bakmaya karar verdi. Onları aklına leoparlar getirmişti. Sıradan askerler günü çalışarak geçiriyor olabilirdi, ama fazla zaman geçmeden en az birkaç subayın gelip bakacağına iddiaya girebilirdi. Tuhaftır, Tuon'a güveniyordu, çevrede Seanchan bulunması ihtimali olduğunda Egeanin de gözlerden uzak duracak sağduyuya sahipti, ama Aes Sedailer arasında sağduyu kıt gibiydi. Bir süre *damane* olmuş olan Teslyn ile Edesina bile aptalca risklere giriyorlardı. Hiç *damane* olmamış olan Joline, asla zarar görmeyeceğini sanıyordu.

Sirkteki herkes üç kadının Aes Sedai olduğunu öğrenmişti artık, ama yağmurla akmış badana kaplı büyük arabaları yine de kanvas örtülü depo arabalarının ve at sıralarının yakınında duruyordu. Luca, ona bir koruma belgesi veren Yüksek Leydi için sirkini yeniden düzenleyebilirdi, ama varlıkları ile onu riske atan ve üstüne üstlük beş parasız Aes Sedailer için yapmazdı bunu. Sirk halkı arasındaki kadınlar çoğunlukla Aes Sedailere sempatiyle yaklaşıyordu, erkekler ise bir ölçüye dek ihtiyatla –Aes Sedailer söz konusu olduğunda hep böyle olurdu– ama Mat'in altınları olmasa Luca onları kendi yollarına gönderirdi muhtemelen. Seanchan kontrolü altındaki topraklarda Aes Sedailer her şeyden büyük bir tehdittiler. Mat Cauthon bunun için teşekkür almamıştı, teşekkür istediğinden değil. Ne kadar imkânsız görünse de, birazcık saygıyla idare edebilirdi. Ne de olsa Aes Sedailer Aes Sedai'ydi.

Joline'in Muhafızları Blaeric ile Fen görünürlerde yoktu, bu yüzden içeri girmek için onları ikna etmesi gerekmedi, ama arabanın arkasındaki toprak lekeli basamaklara yaklaşırken gömleğinin altında sarkan tilkibaşı madalyonu soğudu, sonra daha da soğudu. Mat bir an heykel gibi

donakaldı. O aptal kadınlar orada *yönlendiriyorlardı*. Kendine gelerek basamakları tırmandı ve kapıyı güm diye açtı.

Görmeyi beklediği kadınların hepsi oradaydı. Yeşil Aes Sedai olan Joline ince, güzel ve iri gözlüydü. Dar omuzlu bir Kızıl olan Teslyn kaya kemirmiş gibi görünüyordu. Sarılardan Edesina güzel değil düzgün hatlıydı ve siyah saçları dalga dalga beline dökülüyordu. Mat üç kadını Seanchanlardan kurtarmıştı, Teslyn ile Edesina'yı *damane* kulübelerinden bizzat çıkarmıştı, ama kadınların minneti, en iyi tabiriyle, değişkendi. Tuon kadar esmer, ama uzun boylu ve yuvarlak hatlı bir kadın olan Bethamin ve sarı saçlı Seta, üç Aes Sedai'nin kaçışına yardım etmeye zorlanana kadar *sul'dam*'dılar. Beşi bu arabayı paylaşıyorlardı, Aes Sedailerin eski *sul'dam*'lara göz kulak olması gerekiyordu. Bu görevi hiçbiri tanımıyordu, ama karşılıklı güvensizlikleri yüzünden titizlikle yapıyorlardı yine de. Görmeyi beklemediği tek kadın, bir sebepten kurtarma görevine katılmaya karar verene dek Ebou Dar'daki Gezgin Kadın'ın hancısı olan Setalle Anan'dı. Ama diğer yandan, Setalle'nin her işe karışmak gibi bir alışkanlığı vardı. Aslında, burnunu sokmak gibi bir alışkanlığı. Durmaksızın Tuon ile Mat arasındaki ilişkiye burnunu sokuyordu. Ama kadınların yaptıkları şeyi hiç beklememişti.

Arabanın ortasında, Bethamin ile Seta çit direği gibi dimdik duruyorlardı. Duvara katlanamayan türden iki yatağın arasında omuz omuza sıkışmışlardı ve Joline Bethamin'in yüzünü önce bir eliyle, sonra diğer eliyle, tekrar tekrar tokatlıyordu. Uzun boylu kadının yanaklarında gözyaşları süzülüyordu ve Seta da sıranın ona geleceğinden korkarmış gibiydi. Edesine ile Teslyn kolların göğüslerinde kavuşturmuş, ifadesizce izliyor, Anan Hanım Teslyn'in omzunun üzerinden onaylamazlıkla kaşlarını çatıyordu. Kadının onaylamadığı şeyin tokatlar mı, yoksa Bethamin'in onları hak etmek için yaptığı şey mi olduğunu bilemiyordu Mat ve aldırmıyordu da.

Bir adımda aradaki mesafeyi aşıp Joline'in kaldırdığı kolunu yakaladı ve hızla kendine çevirdi. "Işık aşkına, sen?.." Ancak bu kadar konuşabildi, kadın diğer eliyle öyle sıkı bir tokat attı ki Mat'in kulakları çınladı.

"İşte şimdi keçiyi öldürdün," dedi ve gözlerinin önünde uçuşan beneklere aldırmadan en yakın yatağa oturdu ve şaşıran Joline'i de kucağına çekti. Sağ eli kadının poposuna yüksek bir şaklama ile inerek kadının şaşkınlıkla ciyaklamasına sebep oldu. Madalyon daha da soğudu ve hiçbir şey olmayınca Edesina inledi, ama Mat diğer iki Aes Sedai ile

Joline’in kapının arkasındaki Muhafızlarına dikkat etmeye çalışarak kadını sıkı sıkı tuttu ve tüm gücüyle şaplak attı. Kadının o yıpranmış mavi yünlü elbisenin altına kaç kat iç eteklik giydiğine dair en ufak fikri yoktu, ama iz bırakmak istediğinden emindi. Eli, kafasının içinde dönen zarlara göre inip kalkıyordu sanki. Joline çabalayarak, tekmeler atarak araba sürücüsü gibi küfretmeye başladı. Bu arada madalyon buza döndü sanki, sonra o kadar soğudu ki Mat göğsünün donacağını sandı, ama kısa süre sonra kadının küfürbaz kelime haznesine ciyaklamalar eklendi. Mat’in kolu Petra’nınki kadar kalın olmayabilirdi, ama zayıf da sayılmazdı. Yay ve değnek egzersizleri insana güçlü kollar veriyordu.

Edesina ile Teslyn de, gözleri iri iri açılmış iki eski *sul’dam* gibi yerlerinde donmuş görünüyorlardı –eh, Bethamin sırıtıyordu, ama o da Seta kadar hayrete kapılmış gibiydi– ama tam Mat Joline’in ciyaklamalarının sayısının küfürlerini geçtiğini düşündüğünde Anan Hanım iki Aes Sedai’yi ittirip geçti. Şaşırtıcı şekilde, Teslyn buyurgan bir jestle kadına olduğu yerde kalmasını emretti! Pek az kadın ya da erkek bir Aes Sedai’nin emirlerine karşı çıkardı, ama Anan Hanım Kızıl Aes Sedai’ye buz gibi bir bakış fırlattı ve iki Aes Sedai’nin ona merakla bakmasına sebep olan bir şeyler mırıldanarak aralarından geçti. Daha Bethamin ile Seta’nın arasından geçmesi gerekiyordu ve Mat bundan faydalanarak hızla birkaç şaplak daha attı, sonra Yeşil Aes Sedai’yi kucağından attı. Eli acımaya başlamıştı zaten. Joline yere güm diye düştü ve, “Ah!” diye inledi.

Anan Hanım Mat’in önüne dikildi. O kadar yakında duruyordu ki ayağa kalkmaya çalışan Joline’e engel oluyordu. Kollarını göğsünde kavuşturması göğüs dekoltesini derinleştirdi. Elbiseye rağmen kadın Ebou Darlı değildi, o kahverengi gözlerle olamazdı, ama kulaklarında iri altın halkalar, boynundaki gümüş yakalıktan sarkan bir evlilik hançeri –kabzası, oğullarını ve kızlarını simgeleyen kırmızı ve beyaz taşlarla süslüydü– ve kemerinin arkasına soktuğu kıvrık uçlu bir hançer vardı. Koyu yeşil eteğinin sol yanı yukarı katlanıp dikilmiş, altındaki kırmızı iç eteklikleri sergiliyordu. Saçlarındaki kır tellerle, tam bir Ebou Darlı hancı timsaliydi; kendinden emin ve emirler yağdırmaya alışık. Mat kadının onu fırçalamasını bekliyordu –fırçalama konusunda Aes Sedailer kadar iyiydi!– bu yüzden kadın düşünceli bir ses tonu ile konuşunca şaşırdı.

“Joline seni durdurmaya çalışmış olmalı, Teslyn ile Edesina da, ama ne yaptılarsa, işe yaramadı. Sanırım bu, üzerinde Güç akışlarını engelleyen bir *ter’angreal* olduğu anlamına geliyor. O tür şeyleri duymuştum –söylentilere

göre Cadsuane Melaidhrin'de bir tane varmış– ama ben hiç görmedim. Görmeyi çok isterim. Onu senden almaya çalışmayacağım, ama bana gösterirsen memnun olurum."

"Cadsuane'i nereden tanıyorsun?" diye sordu Joline, eteğinin arkasını silkelemeye çalışarak. İlk hareketi ile irkildi ve Mat'e onu unutmadığını anlatan bakışlar fırlatarak vazgeçti. İri kahverengi gözlerinde ve yanaklarında gözyaşları pırıldıyordu, ama Mat onların bedelini ödemek zorundaysa da, değerdi.

"Şal sınavı hakkında bir şeyler söyledi," dedi Edesina.

"Şöyle söyledi: 'Bu tür anlarda donup kalıyorsanız şal sınavını nasıl geçmiş olabilirsiniz?'" diye ekledi Teslyn.

Anan Hanım'ın ağzı bir anlığına gerildi, ama kendine hâkimiyetini kaybetmişse de, nefes alarak kazandı yeniden. "Belki eskiden bir hanım olduğunu hatırlarsınız," dedi kuru kuru. "Pek çok kişi Gezgin Kadın'ı ziyaret ederdi ve aralarında pek çok kişi konuşurdu, belki gerekenden çok daha fazla."

"Hiçbir Aes Sedai," diye başladı Joline, sonra telaşla döndü. Blaeric ile Fen basamakları tırmanıyorlardı. İkisi de Sınırboylu olan iki adam iri yarıydı. Mat, gerekirse hançerlerini kullanmaya hazırlanarak ayağa fırladı. Onu dövebilirlerdi, ama kanamadan değil.

Şaşırtıcı şekilde, Joline kapıya koştu ve Fen'in yüzüne kapattı, sonra sürgüyü sürdü. Saldaealı kapıyı açmak için bir teşebbüste bulunmadı, ama Mat çıkarken onları kapıda bulacağından emindi. Kadın döndüğünde, gözyaşlarına rağmen gözleri alev alevdi ve şimdilik Anan Hanım'ı unutmuş görünüyordu. "Bir daha *aklına bile getirecek* olursan..." diye başladı, parmağını Mat'e doğru sallayarak.

Mat bir adım attı ve kendi parmağını kadının burnuna o kadar hızlı uzattı ki kadın geriye sıçradı ve kapıya çarptı. Ciyaklayarak kapıdan sekti ve yanakları pençe pençe kızardı. Öfkeden mi, yoksa utançtan mı kaynaklandığı Mat'in umurunda bile değildi. Kadın ağzını açtı, ama Mat onun araya laf sıkıştırmasına izin vermedi.

"Ben olmasam şu anda boynunda *damane* tasması olacaktı, Edesine ile Teslyn'in de," dedi, gözleri kadar hararetli bir sesle. "Karşılığında, hepiniz bana zorbalık yapmaya çalışıyorsunuz. Kendi bildiğinizi okuyorsunuz ve hepimizi tehlikeye atıyorsunuz. Yolun karşısında Seanchanlar olduğunu *bildiğiniz* halde *yönlendirdiniz!* Yanlarında bir *damane* olabilir ya da bir düzine, bilemezsiniz." Bir tane bile olduğundan kuşkuluydu, ama kuşku

kesinlik demek değildi ve her durumda, kuşkularını kadınla paylaşacak değildi, şu anda değil. “Eh, bunun bir kısmına tahammül etmek zorunda kalabilirim, ama tahammülümün sınırlarını aşmak üzeresiniz, bilesiniz. Ama bana vurmanıza tahammül etmeyeceğim. Bunu bir daha yaparsan, yemin ederim poponu iki kat fazla kızartırım. Sana söz veriyorum!”

“Bir dahaki sefere ben de onu durdurmaya çalışmam,” dedi Anan Hanım.

“Ben de,” diye ekledi Teslyn ve uzun bir andan sonra Edesina da onu yankıladı.

Joline, iki kaşının arasına çekiç yemiş gibi görünüyordu. Çok tatmin edici. Mat Blaeric ile Fen’in kemiklerini kırmasını nasıl engelleyeceğini bulabilirse.

“Şimdi, biri bana neden Son Savaş çıkmış gibi yönlendirmeye karar verdiğinizi açıklar mı? Onları o şekilde tutman gerekiyor mu, Edesina?” Seta ile Bethamin’e doğru başını salladı. Yalnızca bir tahmindi, ama Edesina’nın gözleri, Mat’in *ter’angreal’*inin Güç akışlarını durdurmaya ek olarak onları görmesini de sağladığını düşünürmüş gibi irileşti. Her durumda, bir an sonra iki kadın normal duruyorlardı. Bethamin sakin sakin gözyaşlarını beyaz keten mendiline silmeye başladı. Seta en yakın yatağa oturdu, kollarını kendine doladı ve titremeye başladı; Bethamin’den daha sarsılmış görünüyordu.

Aes Sedailerin hiçbiri yanıt vermek istemiyordu, bu yüzden Anan Hanım onlar adına yanıt verdi. “Tartışıyorlardı. Joline gidip bu Seanchanları bizzat görmek istiyordu ve diğerleri onu bir türlü vazgeçiremiyordu. Sonra neler olacağını hiç tahmin edemezmiş gibi, Bethamin onu cezalandırmaya karar verdi.” Hancı başını tiksintiyle iki yana salladı. “Seta’nın yardımıyla Joline’i kucağına yatırmaya çalıştı ve Edesina onları hava akışlarıyla sardı. Yalnızca tahmin yürütüyorum,” dedi, Aes Sedailerin hepsi keskin gözlerle ona baktığı zaman. “Yönlendiremiyor olabilirim, ama gözlerimi kullanabiliyorum.”

“Hissettiklerimi açıklamıyor,” dedi Mat. “Burada *çok fazla* yönlendirildi.”

Anan Hanım ve üç Aes Sedai onu sorgularcasına, madalyonu ararmış gibi görünen uzun bakışlarla süzdüler. Mat’in *ter’angreal’*ini unutmayacaklardı, o kadarı kesindi.

Joline devam etti. “Bethamin yönlendirdi. Kullandığı örgüyü daha önce hiç görmedim, ama birkaç saniyeliğine, Kaynak’ı kaybedene dek,

üçümüzün üzerinde kıvılcımlar dans etti. Sanırım çekebildiğince çok Güç kullandı."

Aniden Bethamin hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yere düşecekmiş gibi büzüldü. "Yönlendirmek istememiştim," diye ağladı, çarpılmış bir yüzle, omuzları sarsılarak. "Beni öldüreceğini sandım, ama yönlendirmek istememiştim. İstememiştim." Seta arkadaşına dehşetle bakarak öne arkaya sallanmaya başladı. Ya da eski arkadaşına bakarak. İkisi de *a'dam*'ın onları tutabildiğini biliyordu, belki bütün *sul'dam*'ları tutabilirdi, ama bunun anlamını inkâr ediyor olabilirlerdi. *A'dam* kullanabilen her kadın yönlendirmeyi öğrenebilirdi. Büyük olasılıkla, bu korkunç gerçeği inkâr etmek, unutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama açık açık yönlendirmek her şeyi değiştirmişti.

Kavrulası, her şeyin üzerine bir de bu gerekiyordu, değil mi? "Bu konuda ne yapacaksınız?" Bunu ancak bir Aes Sedai halledebilirdi. "Artık başladığına göre bırakamaz. O kadarını biliyorum."

"Bırak ölsün," dedi Teslyn haşin bir sesle. "Ondan kurtulana dek kalkan koyabiliriz ona, sonra ölebilir."

"Bunu yapamayız," dedi Edesina, şok içinde. Ama onu şoke eden Bethamin'in ölmesi fikri değildi anlaşılan. "Onu bırakırsak çevresindeki herkes için tehlike oluşturur."

"Bir daha yapmam," diye ağladı Bethamin yalvarırcasına. "Yapmam!"

Joline Mat'i askılıkmış gibi itip geçerek Bethamin'in karşısına dikildi ve yumruklarını kalçasına dayadı. "Durmayacaksın. Bir kez başlayınca duramazsın. Ah, bir daha yönlendirmeye kalkışmadan önce aylar geçebilir, ama bir daha, bir daha deneyeceksin ve her seferinde tehlike artacak." İçini çekerek ellerini indirdi. "Çömez defterine kaydedilmeyecek kadar yaşlısın, ama yapacak bir şey yok. Sana bizim öğretmemiz gerekecek. En azından senin için güvenli hale gelene kadar."

"Ona öğretmek mi?" diye ciyakladı Teslyn, kendi yumruklarını kalçasına dayayarak. "Ben bırak ölsün diyorum! Beni tutsak aldıklarında bu *sul'dam*'ların bana nasıl davrandıklarına dair en ufak fikrin var mı?"

"Ne kadar korkunç olduğu konusunda sızlanmak dışında detay vermediğin için yok," diye yanıt verdi Joline kuru kuru, sonra daha kararlı bir sesle ekledi. "Ama engellemek elimdeyken hiçbir kadının ölmesine izin vermeyeceğim."

Bu tartışmaya bir son vermeli, elbette. Bir kadın tartışmak istiyorsa, kendi başına kalsa bile tartışmaya devam edebilirdi ve bu kadınların *hepsi*

tartışmak istiyordu. Edesina Joline'in tarafını tuttu, Aes Sedailer gibi konuşmaya hakkı olduğuna karar veren Anan Hanım da öyle. Bethamin ile Seta Teslyn'in tarafını tutarak, yönlendirmek istemediklerini bildirdiler ve ellerini sallayarak herkes kadar yüksek sesle tartıştılar. Mat akıllılık ederek bu fırsattan faydalanıp arabadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Onlara kendini hatırlatmanın gereği yoktu. En azından Aes Sedailer yakında hatırlardı zaten. En azından lanet *a'dam*'ın nerede olduğu ve *sul'dam*'ların onları kullanmaya çalışıp çalışmayacağı hakkında endişelenmesi gerekmiyordu. Artık o olasılık tamamen sona ermişti.

Blaeric ve Fen konusunda haklı çıktı. Basamakların dibinde onu bekliyorlardı ve yüzlerindeki ifadeyi tanımlamak için fırtına sözcüğü bile az gelirdi. Kuşkusuz Joline'in başına gelenleri biliyorlardı. Ama kimi suçlayacaklarını bilmedikleri anlaşıldı.

"Orada neler oldu, Cauthon?" diye sordu Blaeric, mavi gözlerinde delici bir bakışla. Fen'den biraz daha uzun boyluydu ve Shienar saç tutamını kesmişti ve kafasını kaplayan kısa saçlardan hiç memnun değildi.

"Sen karıştın mı?" diye sordu Fen soğuk soğuk.

"Nasıl karışmış olabilirim?" diye yanıt verdi Mat, en ufak kaygısı yokmuş gibi basamakları inerek. "Fark etmemişseniz, o bir Aes Sedai. Neler olduğunu bilmek istiyorsanız ona sormanızı öneririm. Bu konuda konuşacak kadar yün kafalı değilim, o kadarını söyleyebilirim size. Yalnız, ben olsam şu anda sormazdım. İçeride hâlâ tartışıyorlar. Ben fırsattan faydalanarak postu deldirmeden çıkayım dedim."

Belki kullandığı sözcükler en iyileri değildi. İki Muhafız'ın yüzleri, ne kadar imkânsız gelse de, daha da karardı. Ama hançerlerine başvurmadan Mat'in gitmesine izin verdiler. Bu da vardı. İki adam da içeriye girmeye can atmıyor gibiydi. Bunun yerine, beklemeye devam etmek üzere arabanın basamaklarına oturarak daha büyük aptallar olduklarını kanıtladılar. Mat Joline'in olanları Muhafızlarına açık açık anlatacağından kuşkuluydu, ama bildikleri için öfkesinin bir kısmını onlardan çıkarabilirdi. Mat onların yerinde olsa, arabadan uzaklaşmak için bahane arardı... örneğin, bir iki ay için. Bu işe yarayabilirdi. Biraz. Bazı konularda kadınların güçlü hafızaları vardı. Bundan sonra Joline'e dikkat etmesi gerekecekti. Ama yine de değmişti.

Yolun karşısında Seanchanlar kamp kurmuşken, Aes Sedailer tartışırken ve kadınlar Seanchanları hiç duymamışlar gibi yönlendirirken, kafasının içinde dönen zarlar varken, o gece Tuon karşısında iki taş oyununu

kazanmak bile gerginliğini azaltmadı. Kafasının içinde takırdayan zarlarla yattı –yerde yatıyordu, çünkü ikinci yatağı kullanma sırası Domon’daydı; birinci yatağı hep Egeanin kullanıyordu– ama yarının bugünden iyi olacağından emindi. Eh, her zaman haklı çıktığını hiçbir zaman iddia etmemişti. Yalnızca, bu kadar sık yanılmamayı diliyordu.

8
Ejder Yumurtaları

Ertesi sabah Luca sirk halkına kampı toplamalarını emretmişti. Daha gün doğmadan büyük kanvas duvar indirilmiş, her şey arabalara yüklenmişti. Mat'i uyandıran patırtılar ve bağırışlar olmuştu. Yerde yattığından her yeri tutulmuştu ve sersem gibiydi. Lanet zarlar yüzünden pek uyuyamamıştı. O şeyler uykuyu katleden rüyalar gördürüyordu adama. Luca gömleği içinde, elinde lamba, emirler yağdırıyor, işleri hızlandırmak yerine yavaşlatıyordu, ama Mat'ten pek de kısa olmamasına rağmen eni yüzünden tıknaz görünen Petra, Clarine ile paylaştıkları arabaya dört at bağlarken ara verip açıkladı. Küçülmeye başlamış ay ufka yaklaşmıştı ve ağaçların arkasında yarı saklanmıştı. Tek ışık kaynağı sürücü koltuğundaki lambanın titrek sarı aydınlığıydı. Kampın her yerinde aynı ışıktan yüzlercesi görünüyordu. Clarine, günün çoğunu arabanın içinde geçirecek olan köpeklerini yürütüyordu.

"Dün..." Petra başını iki yana salladı ve en yakınındaki at sinirlenme işareti vermiş gibi, sabırla son kayışların tokalanmasını bekleyen hayvanı okşadı. Belki kendisi sinirliydi. Gece soğuk değil, yalnızca serindi, ama adam koyu renk ceket ve örgü bere giymişti. Karısı onun soğuk alıp üşütmesinden korkuyordu ve buna karşı önlem alıyordu. "Eh, her yerde yabancıyız, biliyorsun ve bir sürü insan yabancılardan faydalanabileceğini düşünür. Ama bir kişinin bunu yapmasına izin verirsek, yüz olmasa bile on tanesi daha dener. Bazen yerel yargıç ya da yargıç görevi yapan biri, bizim için kanunun uygular, ama yalnızca bazen. Çünkü biz yabancıyız ve yarın ya da ertesi gün zaten gideceğiz. Hem, genelde yabancıları kötü işler peşinde olduğunu herkes bilir. Bu yüzden kendi hakkımızı korumamız, gerekirse malımızı korumak için dövüşmemiz gerekir. Ama bunu bir kez

yapınca, yola koyulma zamanı gelmiş demektir. Luca’nın yanında, at bakıcıları dahil yalnızca birkaç düzine kişi varken de böyleydi, şimdi de öyle, ama o günlerde, askerler sırtlarını döner dönmez yola çıkardık. O günlerde, aceleyle yola çıkarak kaybedeceğimiz bu kadar para yoktu,” dedi kuru kuru ve belki Luca’nın açgözlülüğünü, belki sirkin bu kadar büyümüş olmasını düşünerek başını iki yana salladı. Sonra sözlerine devam etti.

“O üç Seanchan’ın dostları var ya da en azından aralarından birinin rezil edilmesinden hoşlanmayacak tanıdıkları. O Alemdar bunu yaptı, ama suçu bize atacaklarından emin olabilirsin, çünkü Alemdar’a vuramayacaklarını, ama bize vurabileceklerini biliyorlar. Belki subayları ya da hükümdarları kanunu uyguluyor, ama bundan emin olamayız. Ama kesin olan şu ki, bir gün daha kalırsak o adamlar sorun çıkaracak. Askerlerle savaşmak ve belki sirk halkından birilerinin yaralanması, öyle ya da böyle kanunla başımızın derde girmesi anlamına gelecekse, kalmanın anlamı yok.” Mat’in Petra’dan duyduğu en uzun konuşmaydı. Adam bu kadar konuşmasından utanmış gibi boğazını temizledi. “Eh,” diye mırıldandı, koşum takımlarına dönerek, “Luca bir an önce yola çıkmamızı istiyor. Atlarınla ilgilenmek istersin.”

Mat hiç de öyle bir şey istemiyordu. İnsanın para sahibi olmasının en harika tarafı neler satın alabildiği değil, iş yapmaları için başkalarına para ödeyebilmesiydi. Sirkin yola çıkmaya hazırlandığını anlar anlamaz, Chel Vanin’le paylaştıkları çadırdan dört Kızılkol kaldırdı ve hem kendi arabasının, hem de Tuon’un arabasının atlarını koşmalarını, ustura konusunda söylediklerini yapmalarını ve Zar’ı eyerlemelerini emretti. Tıknaz at hırsızı –Mat’le tanıştığından beri at çalmamıştı, ama adam neyse oydu– diğerleri döndüğünde kalkacağını söyledikten sora battaniyelerine sarındı. Daha Harnan ve diğerleri çizmelerini çekmeden horlamaya başlamıştı bile. Vanin öyle yetenekli bir adamdı ki, saatin etkenliği hakkındaki olağan homurdanmalar dışında kimse şikâyet etmedi, ama öğlene kadar uyumasına izin verilse Harnan şikâyet ederdi. O yeteneklere ihtiyaç duyulduğunda adam on katıyla ödeyecekti ve onlar da bunu biliyordu, Fergin bile. Sıska Kızılkol askerlik dışındaki işlerde pek akıllı sayılmazdı, ama askerlik konusunda epey akıllıydı. Eh, yeterince akıllı.

Daha güneş ufkun üzerinde belirmeden sirk Jurador’dan ayrıldı; en önde Luca’nın altı at tarafından çekilen şatafatlı arabası olmak üzere, uzun bir yılan gibi karanlığın içinde geniş yolda ilerlemeye başladı. Luca’nınkinin hemen ardından, sürücü koltuğunda Gorderan ile, Tuon’un arabası geliyordu. Gorderan’ın omuzları neredeyse Petra’nınki kadar genişti

ve Tuon ile Selucia pelerinlerine sarınmış, başlıklarını takmış halde adamın iki yanına sıkışmışlardı. Depo arabaları, hayvan kafesleri ve yedek atlar en arkadan geliyordu. Seanchan kampındaki, sessizce kampın çevresini turlayan zırhlı ve sessiz nöbetçiler onların gidişini izledi. Kampın kendisi sessiz olduğundan değil. Çadırların arasında gölgeli şekiller sıra olmuştu ve yüksek bağırtılar askerleri içtimaya çağırıyor, başka sesler yanıt veriyordu. O düzenli bağırışlar arkasında solana dek Mat nefesini tuttu neredeyse. Disiplin harika bir şeydi. En azından başka adamlar için.

Zar'ı Aes Sedai arabasının yakınında, uzun araba sırasının ortalarında sürüyordu ve ne zaman göğsündeki tilkibaşı madalyon soğusa irkiliyordu. Daha bir buçuk kilometre uzaklaşmadan yönlendirmeye başlamışlardı. Joline hiç zaman harcamamış gibiydi. Dizginleri idare eden Fergin, Metwyn ile birlikte atlar ve kadınlar hakkında gevezelik ediyordu. İkisi de yoncalığa dalmış domuz kadar mutluydular, ama diğer yandan, arabanın içinde neler olup bittiğine dair ikisinin de en ufak fikri yoktu. En azından madalyon yalnızca serinliyordu, hem de azıcık. Az miktarda Güç kullanıyorlardı. Yine de, Mat yönlendiren kadınların bu kadar yakınında olmaktan hoşlanmıyordu. Onun deneyimlerine göre, Aes Sedailer kemer keselerinde sorun taşırlardı ve o sorunları saçmaktan nadiren çekinirler, kimlerin üzerine yağdığına ise hiç aldırmazlardı. Hayır, zarlar kafasının içinde sekerken, on beş kilometre yakınında Aes Sedai bulunmasa da olurdu.

Mat, Selucia ile Gorderan'ın işitmesine aldırmadan, Tuon'la konuşmak için onların arabasına yanaşabilirdi, ama bir kadının sizin çok hevesli olduğunuzu düşünmesini istemezdiniz. Bunu yaparsanız, kadın bundan faydalanır ya da kızgın yağlı tavaya damlamış su gibi seke seke kaçardı. Tuon faydalanmak için şimdiden yollar buluyordu ve Mat'in onu kovalamaya zamanı yoktu. Eninde sonunda kadın evlilik törenini tamamlayan sözleri söyleyecekti, suyun ıslak olduğu kadar kesindi bu, ama bu Mat'in kızın nasıl biri olduğunu öğrenmeye daha fazla heves etmesine sebep oluyordu, ki şimdiye dek pek kolay olmamıştı. O ufak tefek kadının yanında demirci yapbozları basit kalıyordu. Ama bir erkek bir kadını tanımadan nasıl onunla evlenirdi? Daha da kötüsü, Tuon'un onu bir Oyuncak'tan daha fazlası olarak görmesini sağlamalıydı. Ona saygı duymayan bir kadınla evlenmek, gece gündüz ısırgan otlarından yapılmış bir gömlek giymeye benzerdi. Daha da kötüsü, kadına kendisini sevdirmek zorundaydı, yoksa onu *da'covale* yapmaya çalışan kendi karısından saklanmak zorunda bulacaktı kendini! Her şeyin üzerine, bütün bunları

kadını Ebou Dar'a göndermek zorunda kalmadan önceki süre içinde yapmalıydı. Tam bir bulamaca dönmüştü bu, kuşkusuz bir efsane kahramanı için lezzetli bir yemek olurdu, büyük bir iş başarmaya koşmadan önce boş zamanını doldurmak için yapacağı ufak tefek bir şey olurdu, ama Mat kahrolası Cauthon lanet bir kahraman değildi. Ama yine de yapmak zorundaydı ve yanlış adım atmanın ne zamanı, ne de yeriydi.

Hiç bu kadar erken yola çıktıkları olmamıştı, ama Seanchan korkusunun Luca'yı daha hızlı ilerlemeye teşvik edeceğine dair umutları boş çıktı. Güneş tırmanırken, yamaçlara tutunmuş taş çiftlik evlerinin ve taş duvarlı tarlaların arasında yol kenarına sığınmış minik kiremit ya da saz damlı köylerin önünden geçtiler. Sirk önlerinden geçerken erkek ve kadınlar ağızları bir karış açık, durup seyrediyorlar, çocuklar arabaların yanında koşuyor, ancak anne babaları geri çağırdığı zaman geri dönüyorlardı, ama öğleden sonra, sirk daha büyük bir yerleşim yerine geldi. Irmak adı verilen, ama üzerini aşan taş köprüye rağmen bele gelmeyen suda yirmi adım yürünerek geçilebilecek bir akarsuyun kenarına kurulmuş Runnien Geçidi, Jurador'un tırnağı bile olamazdı, ama dört hanı vardı, her biri üç katlı, yeşil ya da mavi kiremitliydi ve köy ile ırmak arasında, geceleyen tüccarların arabalarını bırakabilecekleri sekiz yüz metrelik sert toprak zeminli park yeri vardı. Duvarlı tarlaları, meyve bahçeleri ve otlakları ile çiftlikler, yol kenarında bir fersahlık bir yama işi yorgan oluşturuyorlardı ve tepelerin arkasında daha fazlası olabilirdi. Mat'in görebildiği tepeleri kaplamışlardı. Bu Luca için yeterliydi.

Hayvanların sulanmasını kolaylaştırmak için açıklığın ırmak yanına kanvas duvarın dikilmesini emrettikten sonra, Luca kasıla kasıla köye yollandı. Adamın üzerindeki ceket ve pelerin o kadar kırmızıydı ki Mat'in gözlerini kamaştırıyordu ve altın yıldızlar ve akanyıldızlar ile öyle süslenmişti ki o giysileri giyen bir Tenekeci bile utançtan ağlardı. Luca üç adam ve üç kadın eşliğinde döndüğünde dev mavi kırmızı tabela girişin üzerine asılmıştı, bütün arabalar yerli yerindeydi, sahneler arabalardan indiriliyordu ve duvar tamamen dikilmiş sayılırdı. Köy Ebou Dar'dan o kadar da uzak sayılmazdı, ama gelenlerin giysileri bambaşka bir ülkeye ait gibiydi. Adamlar, kolları ve omuzları köşeli işlemelerle süslenmiş parlak renkli kısa yün ceketler ve paçaları diz boyu çizmelere tıkılmış koyu renk, bol pantolonlar giymişlerdi. Kadınların saçları kıvrılıp başlarının üstünde topuz yapılmıştı ve Luca'nınkiler kadar renkli elbiseler giymişlerdi, kalçalarından uçlarına dek çiçeklerle süslü dar etekleri vardı. Hepsi uzun

kemer bıçakları taşıyordu ve bıçakların çoğu düzdü. Ne zaman biri onlardan yana baksa bıçakların kabzalarını okşuyorlardı; bu tarafları aynıydı. Konu alınganlık olduğunda, Altara Altara'ydı işte. Bunlar köyün Belediye Başkanı, dört hancısı ve kırmızı giysili zayıf, köselemsi, beyaz saçlı bir kadındı; diğerleri ona saygıyla Anne diye hitap ediyordu. Koca göbekli Belediye Başkanı da kadın kadar beyaz saçlı, üstüne üstlük tepesi kel olduğu ve hancıların da saçlarına kır düşmüş olduğu için. Mat kadının köy Bilgesi olması gerektiğine karar verdi. Geçerken kadına gülümsedi ve şapkasını eğdi. Kadın ona keskin bir bakış fırlattı ve tıpkı Nynaeve gibi burnunu çekti. Ah, evet, kesinlikle Bilge.

Luca geniş gülümsemeler ve geniş jestlerle, süslü eğilmeler ve pelerin savurmalarla onlara sirki gösterdi, orada burada durup belli bir jonglörün ya da bir akrobat ekibinin konukları için biraz gösteri yapmasını istedi, ama köylüler sirkten ayrılıp gözden kaybolduğunda yüzü ekşidi. "Onlar, eşleri ve *tüm* çocukları için giriş bedava," diye hırladı Mat'e, "ve bir tüccar uğrayacak olursa toparlanmam gerekiyor. O kadar da açık konuşmadılar, ama yeterince açıktı yine de, özellikle de Darvale Ana denen o kadın. Bu sinek pisliği kadar köye bu alanı dolduracak kadar tüccar çekermiş gibi. Bunlar hem hırsız, hem dolandırıcı, Cauthon. Köylülerin hepsi hırsız ve dolandırıcıdır ve benim gibi dürüst bir adam onların merhametine kalmıştır."

Kısa süre sonra, bedava girişlere rağmen ne kadar para kazanacağını hesaplamakla meşguldü, ama yakınmaktan tamamen vazgeçmedi, girişteki kuyruk Jurador'daki kadar uzadığı zaman bile. Yalnızca, tuz kasabasında üç dört gün daha kalsa müşteri sayısının ne kadar daha fazla olacağı hakkında da yakınmaya başladı. Şimdi, üç dört gün daha olmuştu ve kalabalıklar iyice azalıp kaybolana kadar kalırdı büyük olasılıkla. Belki o üç Seanchan *ta'veren* işiydi. Bu pek olası değildi, ama Mat böyle düşünmekten hoşlanıyordu. Ama bütün bunlar geçmişte kalmıştı.

İşte böyle yolculuk ediyorlardı. Hiç acele etmeden, en iyi durumda iki, belki üç fersah, sonra genelde Luca küçük bir kasaba ya da birbirine yakın birkaç köy buluyor, sirki durduruyordu. Onu çağıran gümüşün sesini duyduğunu söylemek daha doğru olurdu. Duvarı dikmeye değmeyecek kadar küçük, sinek pisliği köylerden geçseler bile, dört fersah gidemeden Luca durmalarını istiyordu. Yol kenarında kamp kurmak zorunda kalmaları riskine girmiyordu. Sirk kurulmayacak olsa bile, Luca arabaları sıkıştırmadan park edebileceği bir açıklık istiyordu, ama gerekirse

kullanılmayan bir otlağa kamp kurmak için bir çiftçiyle çekişe çekişe pazarlık ediyordu. Ve maliyeti bir gümüş peniyi aşmasa bile ertesi gün boyunca masraflardan yakınıp duruyordu. Cebinde akrep olan bir adamdı Luca.

İki yönden de tüccar arabaları gelip geçiyordu. İyi hız yapıyorlar, sert toprak yoldan küçük toz bulutları kaldırmayı başarıyorlardı. Zaman zaman Tenekeci kervanları da görüyorlardı; kutuya benzeyen arabaları, Luca'nınki hariç sirkteki bütün arabalardan cafcaflı oluyordu. Tuhaftır, hepsi Ebou Dar'a gidiyordu, ama diğer yandan, onlar da Luca kadar ağır ilerliyordu. Aksi yönden gelen bir Tenekeci kervanının Luca'nın sirkine yetişmesi pek olası değildi. Günde iki üç fersah gidiyorlardı ve zarlar öyle fena takırdıyordu ki Mat bir sonraki dönemeçte onları neyin beklediğini ya da arkalarından neyin yaklaştığını merak eder olmuştu. Kurdeşen dökmeye yeterdi doğrusu.

Runnien Geçidi'nin dışında geçirdikleri ilk gece Aludra'ya yaklaştı. Kadın parlak mavi arabasının yanında, havai fişek fırlatırken kullanmak üzere, iki buçuk metre yüksekliğinde kanvas duvarlarla küçük bir alan çevirmişti. Mat duvardaki giriş kapağını çekip içeri daldığında kadın dik dik bakarak doğruldu. Duvarın dibinde, yerde duran kapalı bir lamba kadının elinde irice bir kavun büyüklüğünde koyu renk bir top olduğunu görmesine yetecek kadar aydınlık veriyordu. Runnien Geçidi, tek bir geceçiçeğini hak edecek büyüklükteydi ancak. Kadın Mat'i paylamaya hazırlanarak ağzını açtı. Buraya Luca'yı bile sokmuyordu.

"Fırlatma boruları," dedi Mat çabucak, metal bantlı tahta silindire işaret ederek. Silindir Mat boyunda ve otuz santim çapındaydı; kadının önünde, geniş tahta kaidesinin üzerinde duruyordu. "Bu yüzden çandökümcü istedin. Bronzdan fırlatma boruları döksün diye. Benim anlamadığım, neden?" Saçma bir fikir gibi geliyordu –biraz çabayla iki adam kadının tahta fırlatma borularını, kadının onları ve diğer malzemelerini yüklediği arabaya kaldırabilirdi– ama aklına gelen tek şey buydu.

Lamba Aludra'nın arkasında kaldığından yüzündeki ifade görünmüyordu, ama uzun süre sessiz kaldı. "Çok zeki bir genç adam," dedi sonunda. Başını iki yana sallarken boncukları yumuşak seslerle tıkırdadı. Kahkahası alçak ve boğuktu. "Dilimi tutmam gerekirdi. Zeki genç adamlara sözler verdiğimde hep başım belaya giriyor. Ama yüzünü kızartacak sırları sana açıklayacağımı sanma, şimdi değil. Şimdiden iki kadını oynatıyorsun, öyle görünüyor ve ben oynamayacağım."

“O zaman haklıyım, değil mi?” Mat sesindeki inanmaz tınıyı zar zor engelleyebilmişti.

“Evet,” dedi Aludra. Ve geceçiçeğini kayıtsızca Mat’e doğru fırlattı.

Mat irkilip bir küfür sallayarak yakaladı ve ancak onu sıkı sıkı yakaladığında nefes almaya cesaret etti. Geceçiçeğinin kabuğu sert deriden gibiydi, bir yanından kısa bir fitil çıkıyordu. Mat’in daha küçük havai fişeklerle biraz deneyimi vardı ve sözde onların içindeki malzeme yalnızca ateşle ya da havayla temas ettiğinde patlıyordu –bir seferinde birini kesip açmıştı ve patlamamıştı– ama bir geceçiçeğini neyin patlatacağını kim bilebilirdi? Onun açtığı havai fişek bir elinde tutabileceği kadar küçüktü. Bu geceçiçeği boyunda bir tanesi hem onu, hem Aludra’yı paramparça edebilirdi.

Aniden aptal gibi hissetti. Tehlikeli olsa kadın o şeyi fırlatmazdı. Topu bir elinden diğerine atmaya başladı. İnlemesini telafi etmeye falan çalıştığından değil. Yalnızca ellerini meşgul etmek için.

“Bronz fırlatma boruları döktürmek onları nasıl daha iyi silahlara dönüştürecek?” Kadının istediği şey buydu, Seanchanlara karşı kullanacak silah bulmak, Havai Fişekçiler Loncası’nı yok etmelerinin bedelini ödetmek. “Şimdiden bana yeterince korkunç geliyorlar.”

Aludra sakar hödükler hakkında homurdanarak geceçiçeğini geri adı ve topu çevirerek deri yüzeyini inceledi. Belki de Mat’in varsaydığı kadar güvenli değildi. “Doğru düzgün bir fırlatma borusu,” dedi, Mat’in topa zarar vermediğinden emin olduğunda, “dik açıyla kaldırıldığında bu şeyi üç yüz adım havaya fırlatır, boru biraz eğilirse daha uzun bir mesafeye atar. Ama benim aklımdaki şeyi yapacak kadar uzağa değil. Onu daha uzağa göndermek için gereken malzeme borunun patlamasına sebep olur. Bronz bir boru kullanırsam, biraz daha küçük bir şeyi üç kilometre uzağa fırlatacak kadar malzeme kullanabilirim. Ağır yanan kibritin daha da ağır yanmasını sağlayarak, o kadar uzağa kolaylıkla gitmesini sağlarım. Daha küçük, ama daha ağır olur, demirden yapılmış ve güzel renkler olmaz, yalnızca patlayan malzeme olur.”

Mat dişlerinin arasından ıslık çaldı. Kafasının içinde, daha sizi görecek kadar yakına sokulamadan düşmanların arasında patlayan toplar canlanmıştı. Alıcı tarafta olmak için pis bir şey. İşte bu, Aes Sedailerin ya da şu Asha’manların bazılarının sizin tarafınızda olması kadar iyi bir şey olurdu. Hatta daha iyi. Aes Sedailerin Güç’ü silah olarak kullanması için tehlike altında olması gerekiyordu ve yüzlerce Asha’man hakkında

söylentiler duymuşsa da, söylentiler ağızdan ağıza aktarılırken büyürdü. Dahası, eğer Asha'manlar Aes Sedailere benziyorsa, nerede onlara ihtiyaç duyulduğuna karar vermeye ve sonra tüm çatışmanın kontrolünü ele geçirmeye kalkarlardı. Aludra'nın bronz borularının nasıl kullanabileceğini hayal etmeye başladı ve hemen kocaman bir sorun buldu. Düşman yanlış yönden gelirse ya da arkanıza dolanırsa tüm avantajınızı kaybederdiniz. Eğer bu şeyleri hareket ettirmek için vinçlere ihtiyacınız varsa... "Bu bronz fırlatma boruları..."

"Ejderler," diye sözünü kesti Aludra. "Fırlatma boruları geceçiçeklerinin açması içindir. Gözleri şenlendirmek için. Ben onlara ejder diyeceğim ve ejderlerim ısırdığında Seanchanlar uluyacak." Sesi keskin taşlar kadar sertti.

"Ejderler olsun o zaman. Adlarını ne koymuş olursan ol, ağır olacaklar ve zor hareket ettirilecekler. Onları tekerleklerin üzerine yerleştirebilir misin? Araba gibi bir şeyin üzerine? Atların çekemeyeceği kadar ağır mı olurlar?"

Aludra yine kahkaha attı. "Güzel bir yüzden daha fazlası olduğunu görmek güzel." Üç basamaklı katlanır merdivene tırmandı. Beli fırlatma borusunun tepesi ile hemen hemen aynı hizaya gelmişti. Geceçiçeğini, fitili aşağı bakacak şekilde borunun içine yerleştirdi. "Bana şunu uzat," dedi Mat'e, değnek kadar uzun ve kalın bir sopaya işaret ederek. Mat sopayı uzattığında, onu dik tuttu ve bir ucundaki deri başlığı kullanarak geceçiçeğini daha uzağa itti. Bu biraz çaba gerektiriyor gibiydi. "Ejderarabaları için bazı planlar çizdim bile. Dört at bir tanesini kolaylıkla çekebilir. İkinci bir araba da yumurtaları taşır. Geceçiçekleri değil. Ejder yumurtaları. Görüyorsun, ejderlerimi yalnızca nasıl yapacağımı değil, nasıl kullanacağımı da uzun uzun, dikkatle düşündüm." Başlıklı sopayı borudan çıkardı, aşağı indi ve lambayı aldı. "Gel. Gökyüzünü biraz şenlendirmeliyim. Sonra akşam yemeği yeyip yatacağım."

Kanvas duvarın hemen dışında, tuhaf tuhaf aletlerle dolu tahta raflar vardı; çatallı sopalar, Mat'in boyu kadar maşalar, hepsi tahtadan yapılmış, aynı ölçüde tuhaf şeyler. Aludra lambayı yere, başlıklı sopayı rafa bıraktı ve raftan kare şeklinde tahta bir kutu aldı. "Herhalde şimdi de gizli tozların nasıl yapıldığını bilmek istersin, değil mi? Eh, söz verdim. Artık Lonca benim," diye ekledi acı acı, kutunun kapağını açarak. Tuhaf bir kutuydu, içine delikler oyulmuş ve her oyuğa ince bir çubuk yerleştirilmiş bir tahta

parçasıydı. Aludra bir çubuk aldı ve kapağı taktı. “Neyin sır olacağına ben karar veririm.”

“Daha da iyisi, senden benimle gelmeni istiyorum. İstediğin kadar çok ejder yapmanı sağlayacak parayı memnunlukla verecek birini tanıyorum. Andor’dan Tear’a kadar bütün çandökümcülerin çan dökmeyi bırakıp ejder dökmeye başlamasını sağlayabilir.” Rand’ın ismini söylemekten kaçınması, kafasının içinde renkler dönmesini ve bir anlığına Rand imgesine dönüşmesini engellemedi –Işık’a şükür bu sefer giyinikti–; tahta panelli bir odada, lamba ışığında Loial ile konuşuyordu. Başkaları da vardı, ama imge Rand’a odaklanmıştı ve o kadar çabuk kayboldu ki Mat diğerlerinin kim olduğunu seçemedi. Ne kadar imkânsız gelse de, gördüğü imgenin, tam o anda olan şeyler olduğundan oldukça emindi. Loial’i bir kez daha görmek güzel olacaktı, ama kavrulası, o şeylerin kafasının içinde belirmesini engellemenin bir yolu olmalıydı! “Ve eğer o ilgilenmiyorsa,” renkler yine geldi, ama Mat direnince eriyip gittiler, “ben yüzlerce borunun parasını öderim. En azından bir sürü borunun.”

Birlik sonunda Seanchanlarla savaşacaktı, büyük olasılıkla Trolloclarla da. Ve bu olurken Mat orada olacaktı. Kaçınmanın yolu yoktu. Kaçınmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, o lanet *ta’veren* özelliği onu lanet savaşın tam ortasına koyacaktı. Bu yüzden, düşmanları onun postunu delecek kadar yakına gelemeden onları öldürmenin bir yolunu bulmak için su gibi altın akıtmaya hazırdı.

Aludra gonca dudaklarını büzerek başını bir yana eğdi. “Böylesine güce sahip adam kim?”

“Aramızda sır olarak kalmalı. Thom ve Juilin biliyor, Egeanin ile Domon da, Aes Sedailer de, en azından Teslyn ile Joline biliyor, Vanin ile Kızılkollar da, ama başka kimse bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum.” Kan ve lanet küller, şimdiden çok fazla insan biliyordu. Kadının sertçe başını sallamasını bekledi ve sonra, “Yenidendoğan Ejder,” dedi. Renkler yine döndü ve onlara direnmesine rağmen bir anlığına Rand ve Loial imgesine dönüştüler. Bu iş göründüğü kadar kolay olmayacaktı anlaşılan.

“Yenidendoğan Ejder’i tanıyorsun,” dedi Aludra kuşkuyla.

“Aynı köyde büyüdük,” diye hırladı Mat, renklerle savaşmaya başlayarak. Bu sefer, imgeye dönüşecekken kayboldular. “Bana inanmıyorsan Teslyn’le Joline’e sor. Thom’a sor. Ama başkalarının yanında sorma. Sır, unutma.”

“Çocukluğumdan beri Lonca hayatım oldu.” Aludra çubuklardan birini kutunun yanına sürttü ve çubuk alev aldı! Sülfür kokuyordu. “Artık hayatım ejderler. Ejderler ve Seanchanlardan alacağım intikam.” Eğilerek alevi kanvasın altından uzanan koyu renk uzun fitile dokundurdu. Fitil alev alır almaz çubuğu alev sönene kadar salladı, sonra yere bıraktı. Alevler çıtırdayarak ve tıslayarak fitil boyunca ilerledi. “Sanırım sana inanıyorum.” Boş elini uzattı. “Giderken ben de seninle geleceğim. Ve sen pek çok ejder yapmama yardım edeceksin.”

Mat kadının elini sıkarken, bir anlığına zarların durduğunu sandı, ama bir yürek atımı kadar süre sonra yine takırdamaya başladılar. Hayal etmiş olmalıydı. Ne de olsa, Aludra ile yaptığı anlaşma Birlik’e yardımcı olabilirdi, tesadüfen Mat Cauthon’un hayatta kalmasına da yardımcı olabilirdi, ama yazgısını değiştireceği söylenemezdi pek. Yine de o savaşlarda bulunması gerekiyordu ve ne kadar iyi planlarsanız planlayın, adamlarınız ne kadar iyi eğitimli olura olsun, şansın da rolü vardı, Mat için bile iyi de olabilirdi, kötü de. Ejderler bunu değiştiremezdi. Ama zarlar aynı ölçüde yüksek sesle mi takırdıyorlardı? Sanmıyordu, ama nasıl emin olabilirdi? Daha önce durmayıp yavaşladıkları hiç olmamıştı. Hayal etmiş olmalıydı.

Duvarın arkasından boş bir gümleme geldi ve ekşi bir duman yükseldi. Birkaç saniye sonra, Runnien Geçidi’nin üzerindeki karanlıkta geceçiçeği patladı; kırmızı yeşil ışıklardan oluşan büyük bir top. O gece ve daha sonraki gecelerde Mat’in rüyalarında tekrar tekrar çiçek açtı, ama rüyalarında, saldıran süvarilerin, kargıların arasında açıyor, bir zamanlar tanık olduğu, taşları parçalayan havai fişekler gibi bedenleri parçalıyordu. Rüyalarında, o şeyleri elleriyle yakalamaya, durdurmaya çalışıyordu, ama onlar yüz ayrı savaş meydanına kesintisizce yağmaya devam ediyorlardı. Rüyalarında, ölüm ve yıkımlar karşısında ağlıyordu. Ve bir şekilde, kafasının içindeki zar takırtıları kahkahalar gibi geliyordu. Kendi kahkahaları değil. Karanlık Varlık’ın kahkahaları.

Ertesi sabah, güneş bulutsuz gökyüzünde yükselmeye başladığında, Mat yeşil arabasının basamaklarına oturmuş, keskin bıçağı ile dikkatle yay sopasını yontuyordu –dikkatle, hassaslıkla yapmalıydınız; dikkatsiz bir bıçak darbesi ile tüm emeğiniz boşa gidebilirdi– ki Egeanin ile Domon dışarı çıktılar. Tuhaf bir biçimde, ikisi de büyük özenle, en iyi giysilerini giymiş gibiydiler. Mat Jurador’da giysi alan tek kişi değildi, ama Mat’in işlerini hızlandırmak için vadettiği altınlar olmadan, terziler Domon ve

Egeanin'in elbiselerini dikmeyi bitirmemişlerdi. Mavi gözlü Seanchan kadın, yüksek yakasına ve kollarına minik beyaz ve sarı çiçekler işlenmiş parlak yeşil bir elbise giymişti. Çiçekli bir eşarp peruğunu yerinde tutuyordu. Kısacık saçları ve üst dudağını çıplak bırakan Illian sakalı ile Domon kesinlikle tuhaf görünüyordu. Adam yıpranmış kahverengi ceketini, düzgün görünecek kadar iyi fırçalamıştı. İkisi Mat'in yanından sıkışıp geçtiler ve tek kelime etmeden uzaklaştılar, Mat de bir daha onları düşünmedi. Ta ki bir saat kadar sonra geri dönüp, köyde Darvale Ana'nın onları evlendirmesini istediklerini ilan edene kadar.

Mat'in ağzı açık kaldı. Egeanin'in sert yüzü ve keskin gözleri karakterini çok iyi yansıtıyordu. Domon'u bu kadınla *evlenmeye* sevk eden ne olabilirdi? Bir ayıyla evlense daha iyiydi. Illianlının dik dik ona bakmaya başladığını fark ederek telaşla doğruldu ve yay sopasının üzerinden güzelce eğildi. "Tebrikler, Bay Domon. Tebrikler, Bayan Domon. Işık ikinizin de üzerinde parlasın." Başka ne diyebilirdi?

Ama Domon Mat'in aklından geçenleri okumuş gibi dik dik baktı ve Egeanin hıhladı. "Benim adım Leilwin Gemisiz, Cauthon," dedi peltek aksanıyla. "Bana verilen isim bu ve bu isimle öleceğim. İyi bir isim de, çünkü haftalar önce vermem gereken bir kararı vermeme yardımcı oldu." Kaşlarını çatarak yan yan Domon'a baktı. "Senin ismini neden alamayacağımı anlıyorsun, değil mi, Domon?"

"Hayır, yavrum," diye yanıt verdi Domon nazikçe, kalın elini onun omzuna koyarak, "ama karım olduğun sürece dilediğin isimle alırım seni. Sana bunu söylemiştim." Egeanin gülümsedi ve elini Domon'un elinin üzerine koydu, o da gülümsemeye başladı. Işık, bu ikisi mide bulandırıcıydı. Evlilik bir erkeği şurupsu düşler gibi gülümsetmeye başlatıyorsa... Eh, Mat Cauthon böyle olmayacaktı. Evli sayılırdı artık, ama Mat Cauthon asla ahmak gibi davranmaya başlamayacaktı.

Böylece, kendini pek de büyük olmayan yeşil çizgili çadırda buldu. Çadır ateş yiyen ve kılıç yutan iki zayıf Domanlı kardeşe aitti. Balat ile Abar'ın iyi olduklarını Thom bile itiraf ediyordu, diğer göstericiler tarafından da sevilen adamlardı, bu yüzden onlara yer bulmak kolay oldu, ama o çadır araba kadar pahalıya mal olmuştu! Mat'in saçacak altını olduğunu herkes biliyordu ve pazarlık yapmaya kalktığında o ikili rahat evlerinden vazgeçmek zorunda kaldıkları için içlerini çekmekle yetindiler. Eh, yeni gelin ve damadın mahremiyete ihtiyacı vardı ve bu aynı zamanda Mat'in onların aşk dolu gözlerle birbirlerine bakmalarını izlemek zorunda

kalmaması anlamına geliyorsa, o mahremiyeti onlara tanımaya razıydı. Dahası, sırası geldiğinde yerde uyumaktan bıkmıştı. Çadırda, en azından her gece kendi karyolasında yatacaktı –dar ve sert olabilirdi, ama yer tahtalarından daha yumuşaktı– ve yalnız olacağından, giysilerinin kalanı getirilip iki pirinç destekli sandığa konulduktan sonra bile, arabada ona kalan yerden daha fazla yeri olacaktı. Kendine ait bir lavabosu, pek de sağlam olmayan parmaklıklı sırtlı bir sandalyesi, sağlam bir taburesi ve üzerine bir tabak, bir kupa ve iki düzgün pirinç lamba sığacak büyüklükte bir masası vardı. Altın sandığını yeşil arabada bıraktı. Ancak kör bir aptal Domon'u soymaya kalkardı. Ancak bir deli Egeanin'i soymaya çalışırdı. Madem ısrar ediyordu, Leilwin olarak da adlandırılabilirdi, ama Mat eninde sonunda kadının aklının başına geleceğinden emindi. Aes Sedai arabasının yakınında, tilkibaşı madalyon göğsünde devamlı soğuyarak geçirdiği ilk geceden sonra, kimse aynı yere göz dikmeden Kızılkollara çadırını Tuon'un arabasının karşısına kurdurdu.

"Şimdi de korumam mı oldun?" dedi Tuon soğuk soğuk, çadırı ilk kez gördüğünde.

"Hayır," diye yanıt verdi Mat. "Yalnızca seni daha sık görmeyi umuyorum." Bu Işık'ın kendi gerçeğiydi –eh, Aes Sedailerden uzaklaşma arzusu da rol oynamıştı, ama söylediği de doğruydu– ama kadın parmaklarını Selucia'ya doğru oynattı, ikisi kıkırdaştılar, sonra kendilerine gelip bir kraliyet alayının vakarıyla solgun mor arabaya girdiler. Kadınlar!

Mat çadırda sık sık yalnız kalmıyordu. Nalesean'ın ölümünden sonra Lopin'i uşağı olarak işe almıştı, küt yüzü ve göğsüne kadar gelen sakalı ile tıknaz bir Tearlı olan adam ikide bir kel başını eğerek içeri uzatıyor ve "Lordunun" bir sonraki yemeğinde ne arzu edeceğini, "Lordunun" şarap, çay ya da belirsiz bir yerlerden bulduğu bir tabak şekerli kuru incir isteyip istemediğini soruyordu. Lopin, imkânsız görünen yerlerden lezzetli yiyecekler bulma yeteneği ile gurur duyuyordu. Bir bu vardı, bir de giysi sandıklarını karıştırıp onarıma, temizlenmeye ya da ütülenmeye ihtiyaç duyan giysi olup olmadığına bakması. Adamın tahminine göre bunlara ihtiyaç duyan bir şeyler her zaman olurdu. Bulduğu giysiler Mat'e iyi görünüyordu halbuki. Talmanes'in melankolik uşağı Nerim de sık sık ona eşlik ediyordu. Bunun sebebi daha çok sıska, gri saçlı Cairhienlinin canını sıkılmasıydı. Mat, insanın yapacak işi olmadığı için nasıl sıkılabileceğini anlamıyordu, ama Nerim Talmanes'in onsuz nasıl idare edeceği hakkında hüzünlü yorumlar yapıyor, günde beş kez Talmanes'in şimdiye dek onun

yerine yeni bir uşak almış olması gerektiğini söyleyerek yaslı bir tavırla içini çekiyordu ve temizlik ya da onarım işlerini paylaşmak için Lopin ile güreşmeye hazır görünüyordu. Hatta Mat'in çizmelerini boyama işini sıraya koymak istiyordu!

Noal uğrayarak inanılmaz öykülerini anlatıyordu, Olver ise Tuon ile oynamadığı zamanlarda taş ya da Yılanlar ve Tilkiler oynamaya geliyordu. Thom da taş oynamaya geliyordu ve kasabalarda ve köylerde duyduğu dedikoduları paylaşıyor, ilgi çekici parçalarda uzun beyaz bıyıklarını sıvazlıyordu. Juilin de kendi raporlarını getiriyordu, ama o her seferinde Amathera'yı da getiriyordu. Eski Tarabon Panarch'ı güzel bir kadındı. Mat hırsız avcısının neden onunla ilgilendiğini anlayabiliyordu. Kadının gonca dudakları öpülmek için yapılmış gibiydi ve Juilin'in koluna, adamın duygularına karşılık verebilirmiş gibi yapışıyordu, ama hepsi Mat'in çadırının içindeyken bile iri gözleri daima korkuyla Tuon'un arabasına doğru bakıyordu ve ne zaman Tuon ya da Selucia'yı görse dizlerinin üzerine çöküp yüzünü yere dayamasını engellemekten fazlası gelmiyordu Juilin'in elinden. Kadın Egeanin, Bethamin ve Seta karşısında da aynı şeyi yapıyordu. Amathera'nın yalnızca birkaç ay *da'covale* olduğunu düşününce, Mat'in tüylerini diken diken ediyordu. Tuon onunla evlenecekken, gerçekten de Mat'i *da'covale* yapmayı düşünüyor olamazdı. Olabilir miydi?

Kısa süre sonra, onlara Rand hakkında söylentiler getirmeyi bırakmalarını söyledi. Kafasının içindeki renklerle savaşmak çok fazla çaba gerektiriyordu ve o savaşı kazandığı sıklıkta kaybediyordu da. Bazen sorun değildi, ama bazen Rand ile Min'i görüyordu ve o ikisi korkunç bir ilişki yaşıyor gibiydi. Her durumda, söylentilerin hepsi aynıydı aslında. Yenidendoğan Ejder ölmüştü; Aes Sedailer tarafından öldürülmüştü ya da Asha'manlar tarafından ya da Seanchanlar tarafından ya da bir düzine başka suikastçı tarafından. Hayır, Rand saklanıyordu, gizli bir ordu topluyordu, köyden köye, hatta handan hana değişen aptal şeyler yapıyordu. Açık olan tek şey Rand'ın artık Cairhien'de olmadığıydı ve nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Yenidendoğan Ejder ortadan kaybolmuştu.

Bunun Altaralı çiftçileri, köylüleri ve kasabalıları bu kadar endişelendirmesi tuhaftı; yoldan geçen tüccarlar ve onlar için çalışan erkek ve kadınlar kadar endişeliydiler. O insanların teki bile Yenidendoğan Ejder hakkında, taşıdıkları söylentilerden daha fazlasını bilmiyordu, ama onun ortadan kaybolması onları korkutmuştu. Thom ile Juilin, Mat onları

susturana kadar, bu konuda açık konuşuyordu. Yenidendoğan Ejder öldüyse dünya ne yapacaktı? İnsanların sabah kahvaltı sofrasında, akşam bira içerken ve büyük olasılıkla yatağa giderken sordukları soru buydu. Mat onlara Rand'ın hayatta olduğunu söyleyebilirdi –o lanet imgeler bundan emin olmasını sağlıyordu– ama nereden bildiğini açıklamak bambaşka bir meseleydi. Thom ile Juilin bile renkler hakkında kararsız görünüyordu. Tüccarlar ve diğerlerine söylese, onu deli sanırlardı. Ve inanırlarsa, Mat hakkında söylentiler yayarlar, Seanchanların onun peşine düşmesine sebep olurlardı. Mat'in tek istediği o lanet renklerin kafasından çıkmasıydı.

Çadıra taşındığı zaman sirk halkı onu garip garip süzmeye başladı ve buna şaşmamak gerekirdi. İlk önce, sözde Egeanin'le kaçmıştı –kadın ısrar ediyorsa, Leilwin'le– ve sözde Domon kadının hizmetkârıydı, ama şimdi kadın Domon'la evlenmişti ve Mat arabadan ayrılmıştı. Sirk halkının bir kısmı, Tuon'un peşinden koştuğu için bunu hak ettiğini düşünüyordu, ama şaşırtıcı sayıda kişi ona duygudaşlık sunuyordu. Pek çok erkek kadınların vefasızlığından dem vurarak dertlerini paylaşıyorlardı –en azından çevrede kadın yokken yapıyorlardı bunu– ve bekâr kadınların bazıları, bedenlerini bükenler, akrobatlar ve terziler, onu fazla sıcak bakışlarla süzmeye başlamışlardı. Puslu bakışlarını Tuon'un önünde fırlatmasalar, Mat bundan zevk alabilirdi. İlk seferinde Mat o kadar şaşırmıştı ki gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Tuon ise çok eğlenceli bulmuştu! Daha doğrusu, eğlenceli bulmuş gibi *görünmüştü.* Ama sırf kadın gülümsüyor diye, onun aklından geçenleri bildiğini ancak bir ahmak düşünürdü.

Mola vermişlerse, Mat her öğle yemeğini Tuon'la yiyordu. Sonra, her gece oynadıkları taş oyunu için daha erken gelmeye başladı, bu yüzden Tuon akşam yemeğini de onunla yemek zorunda kaldı. Işık'ın gerçeği, bir kadın sizi düzenli olarak besliyorsa, onu yarı yarıya kazanmış sayılırdınız. En azından, Tuon onu arabaya aldığında onunla yemek yiyordu. Bir gece sürgüyü çekilmiş buldu ve ne kadar dil dökerse döksün ne Tuon, ne de Selucia kapıyı açtı. Anlaşılan gündüz içeriye bir kuş girmişti, anlaşılan çok kötü bir alametti ve şerri uzaklaştırmak için iki kadın geceyi dua ederek ve tefekküre dalarak geçirecekti. Hayatlarını yarısını tuhaf batıl inançlarla yaşıyor gibiydiler. Tuon ya da Selucia ne zaman üzerinde bir örümcek olan yırtılmış bir örümcek ağı görseler, elleriyle tuhaf hareketler yapıyorlardı. Tuon, mantıklı konuştuğunu düşünüyormuş gibi ciddi bir sesle, örümceği kovalamadan bir örümcek ağını bozmanın bir ay içinde size yakın birinin ölümü ile sonuçlanacağını açıklamıştı. Bir kuş sürüsünün birden çok kez

halka çizdiğini gördüklerinde fırtına patlayacağını tahmin ediyorlardı; yürüyen bir karınca sırasının arasına parmaklarıyla bir çizgi çiziyor, arkadaki karıncaların öndekilere kaç saniyede yetiştiğini sayıyorlar ve onları kaç günlük iyi havanın beklediğini tahmin ediyorlardı ve tahminleri çıkmasa da aldırmıyorlardı. Ah, kuşlardan üç gün sonra yağmur yağmıştı – kuşların karga olması rahatsız ediciydi– ama fırtına değil, yalnızca gri, çiseleyen bir yağmurdu.

“Selucia’nın karıncaları yanlış saydığı açık,” dedi Tuon, parmaklarını o tuhaf şekilde gererek beyaz bir taş yerleştirirken. Beyaz bluz ve bölünmüş kahverengi etek içinde, onun omzunun üzerinden izlemekte olan Selucia başını salladı. Her zamanki gibi, içeride bile olsa, kısa sarı saçlarının üzerine başörtüsü takıyordu. Bugünkü başörtüsü kırmızı altın ipektendi. Tuon mavi brokar ipekler içindeydi, tuhaf kesimli ceketi kalçalarının ve bölünmüş eteğinin üzerine öyle iyi oturuyordu ki geniş pantolona benziyordu. Terziye istediği modeli detaylı olarak, uzun uzun anlatmıştı ve dikilen giysilerin pek azı Mat’in daha önce gördüğü modellere benziyordu. Hepsinin Seanchan tarzında olduğunu tahmin ediyordu, ama kadın dışarı çıktığında giymek için, yorum çekmeyecek birkaç binici elbisesi de diktirmişti. Yağmur arabanın çatısını yumuşak seslerle dövüyordu. “Açık ki kuşların bile söylediği, karıncalar tarafından değiştirildi. Asla basit bir iş değildir, Oyuncak. Bunları öğrenmelisin. Cahil kalmanı kabul edemem.”

Mat, kadının söyledikleri son derece mantıklıymış gibi başını salladı ve siyah taşını yerleştirdi. Üstelik, Tuon onun kargalar ve kuzgunlar hakkındaki huzursuzluğuna batıl inanç diyordu! Ne zaman ağzınızı açmamanız gerektiğini bilmek, kadınların yakınındayken faydalı bir beceridir. Erkeklerin yakınında da öyle, ama kadınların yanında daha fazla. Bir erkeğin gözlerini nelerin ateşe verebileceğini kesin olarak bilebilirsiniz.

Tuon’la konuşmak başka açılardan da tehlikeli olabiliyordu. “Yenidendoğan Ejder hakkında ne biliyorsun?” diye sordu kadın bir akşam.

Mat’in aldığı şarap yudumu boğazına kaçtı ve öksürmeye başladığında beyninde dönen renkler dağıldı. Şarap sirkeye benziyordu; ama bugünlerde Nerim iyi şarap bulmakta güçlük çekiyordu. “Eh, o Yenidendoğan Ejder,” dedi konuşabildiği zaman, bir eliyle çenesine bulaşan şarabı silerek. Bir anlığına, Rand’ı geniş koyu renk bir masada yemek yerken gördü. “Bilecek başka ne var ki?” Selucia hemen kadehini doldurdu.

“Çok şey var, Oyuncak. Her şeyden önce, Tarmon Gai’don’dan önce Kristal Taht’ın önünde diz çökmeli. Kehanetler bu konuda açık, ama onun

nerede olduğunu ben bile öğrenemedim. Valere Borusu'nu o çalmışsa konu daha da aciliyet kazanıyor, ki ben onun çaldığını tahmin ediyorum."

"Valere Borusu mu?" dedi Mat zayıfça. Kehanetler *ne* diyordu? "Demek bulundu?"

"Çalınmışsa bulunmuş olmalı, değil mi?" dedi Tuon kuru kuru. "Çalındığı yerden, Falme adlı yerden gelen raporlar çok rahatsız edici. Çok rahatsız edici. Boru'yu çalan adamı ya da kadını güvenceye almak, Yenidendoğan Ejder'i güvenceye almak kadar önemli olabilir. Taş oynayacak mısın, oynamayacak mısın, Oyuncak?"

Mat oynadı, ama o kadar sarsılmıştı ki renkler herhangi bir imge oluşturmadan dönüp soldu. Aslında, kesin kazandıracak bir pozisyondan zar zor berabere çıktı.

"Oyunun sonuna doğru çok kötü oynadın," diye mırıldandı Tuon, düşünceli düşünceli tahtaya bakıp kaşlarını çatarak. Beyaz ve siyah taşların kontrol alanları birbirlerine denkti. Mat onun her an, kötü oynamaya başladıklarında konuştuklarını hatırlamaya başlamasını bekliyordu. Tuon ile konuşmak bir uçurumun yamacındaki ufalanan çıkıntıda yürümekten farksızdı. Tek bir yanlış adımla, Mat Cauthon geçen seneden kalma koyun eti kadar ölü olurdu. Yalnız, o çıkıntıda yürümek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Ah, bundan zevk alıyordu. Bir açıdan. Tuon'la ne kadar çok zaman geçirirse, o yürek şeklindeki yüzü ezberlemek, gözlerini kapattığında da hatırlayabilmek için o kadar fırsat buluyordu. Ama o yanlış adım onu hep bekliyordu. Bunu görebiliyordu neredeyse.

Tuon'a küçük bir ipek çiçek demeti vermesinden sonraki günlerde ona hediye getirmedi ve boş ellerle gittiğinde kadının hayal kırıklığına uğradığını sezmeye başladı. Sonra, Jurador'dan dört gün sonra, tam güneş bulutsuz gökyüzünde ufkun üzerinde belirmişken, Tuon'u ve Selucia'yı mor arabadan çıkarttı. Eh, o yalnızca Tuon'u istemişti, ama iş onları ayırmak olduğunda, Selucia Tuon'un gölgesinden farksız oluyordu. Bir kez bu konuda şaka yapmıştı ve iki kadın o hiç konuşmamış gibi kendi aralarında konuşmaya devam etmişti. Tuon'un şakalara gülebildiğini bilmesi iyiydi, çünkü bazen kadın mizahtan hiç anlamıyor gibi görünüyordu. Yeşil pelerin giymiş, başlığıyla kırmızı eşarbını hemen hemen tamamen örtmüş olan Selucia onu kuşkuyla süzdü, ama diğer yandan, bunu hep yapıyordu. Tuon eşarp takmaya zahmet etmiyordu, ama mavi pelerininin başlığını kaldırmışken siyah saçlarının kısalığı o kadar belli olmuyordu.

“Gözlerini kapat, Kıymetlim,” dedi Mat. “Sana bir sürprizim var.”

“Sürprizleri severim,” diye yanıt verdi Tuon, iri gözlerini elleriyle örterek. Bir an beklentiyle gülümsedi, ama yalnızca bir an. “Bazı sürprizleri, Oyuncak.” Bu bir uyarıya benziyordu. Selucia onun yanı başında duruyordu ve iri göğüslü kadın son derece rahat görünse de, bir şeyler Mat’e kadının sıçramaya hazırlanan kedi kadar gergin olduğunu söyledi. Selucia’nın sürprizlerden hoşlanmadığını tahmin etti.

“Tam burda bekle,” dedi Mat ve mor arabanın yan tarafına dolandı. Döndüğü zaman, her ikisi de eyerlenmiş olan Zar’ı ve usturayı çekiyordu. Kısrak, gezme fırsatı ile heyecanlanmış, canlı adımlar atıyordu. “Şimdi bakabilirsin. Bir geziye çıkmak isteyebileceğini düşündüm.” Saatleri vardı; arabalar arasındaki kanıtlara bakarak, sirk terk edilmiş de olabilirdi. Metal bacaların yalnızca birkaçından duman tütüyordu. “O senin,” diye ekledi ve sözcükler boğazında donar gibi olunca gerildi.

Bu sefer kuşkusu yoktu. Atın onun olduğunu söylemişti ve aniden kafasının içindeki zarların sesi azalmıştı. Yavaşladıklarından değil; bundan emindi. Takırdayıp duran birkaç zar vardı. Aludra ile anlaşma yaptığında biri *durmuştu,* Tuon’a atın onun olduğunu söylediğinde de bir diğeri durmuştu. Bu kendi başına yeterince tuhaftı –kadına bir at vermek nasıl yazgısını değiştirebilirdi?– ama Işık, bir çift zarın uyarı vermesi hakkında endişelenmek de yeterince kötü olmuştu. Kafatasının içinde kaç çift zar sıçrayıp duruyordu? Kaç önemli an tepesine binmeyi bekliyordu?

Tuon hemen usturanın yanına gitti. Hayvanı Mat’in yaptığı gibi eksiksizce incelerken gülümsüyordu. Ne de olsa, eğlenmek için at terbiye eden biriydi. At ve *damane* terbiye eden. Işık Mat’e yardım etsin. Selucia’nın onu incelemekte olduğunu fark etti. Kadınının yüzü ifadesiz bir maskeydi. At yüzünden mi, yoksa direk gibi gerildiği için mi?

“O bir ustura,” dedi Mat, Zar’ın küt burnunu okşayarak. İğdiş at epey egzersiz yapmıştı, ama usturanın hevesliliği ona da bulaşmış gibiydi. “Doman asilleri usturaları sever ve Arad Doman dışında başka bir tane bile göreceğini sanmıyorum. Adını ne koyacaksın?”

“Bir ata sürmeden önce isim koymak kötü şans getirir,” diye yanıt verdi Tuon, dizginleri alarak. Hâlâ gülümsüyordu. Gözleri ışıl ışıldı. “Çok güzel bir hayvan, Oyuncak. Harika bir armağan. Ya çok iyi bir gözün var ya da çok şanslıydın.”

“İyi bir gözüm var, Kıymetlim,” dedi Mat ihtiyatla. Kadın usturanın hak ettiğinden daha fazla sevinmiş gibiydi.

“Madem sen öyle diyorsun. Selucia’nın atı nerede?”

Ah, pekâlâ. Denemeye değmişti. Ama akıllı bir adam bahislerini güvene alırdı, keskin bir ıslık çaldığında Metwyn eyerli benekli bir at çekerek koşa koşa geldi. Mat adamın solgun yüzünü ikiye bölen geniş gülümsemeyi görmezden geldi. Cairhienli Kızılkol Mat’in Selucia’yı geride bırakmayı başaramayacağından emindi, ama pis pis sırıtması gerekmiyordu. Mat on yaşındaki benekli iğdiş atın Selucia’nın binebileceği kadar iyi huylu olduğunu tahmin ediyordu –anılarına göre, leydi hizmetçilerinin at biniciliği en iyi durumda ortalama oluyordu– ama kadın hayvanı Tuon kadar eksiksizce inceledi. Ve işi bittiğinde Mat’e fırlattığı bakış, huzursuzluk yaratmamak için ata bineceğini, ama onu son derece kusurlu bulduğunu anlatıyordu. Kadınlar tek bir bakışla çok şey anlatabiliyordu.

Sirkin kampından çıktıktan sonra, Tuon bir süreliğine usturayı yürüttü, sonra tırıs kaldırdı, sonra eşkin sürmeye başladı. Burada yol sert sarı kildendi ve eski döşeme taşlarının köşeleri çıkıyordu. Ama iyi nallanmış bir at için sorun değildi ve Mat usturanın nallarının iyiliğinden emin olmuştu. Tuon’un gülümsemesini izlemenin keyfi için, Zar’ı Tuon’un yanında koşturuyordu. Tuon keyifliyken, o sert yargıç unutuluyor, yüzünde saf sevinç parlıyordu. Selucia benekli atını aralarında tuttuğundan onu izlemek kolay değildi ama. Sarı saçlı kadın ürkütücü bir eşlikçiydi. Mat’e yan yan fırlattığı bakışlara ve küçük gülümsemesine bakarak, Mat’i kızdırma işinden çok da zevk alıyordu.

Başta, birkaç çiftlik arabası dışında yolda yalnızdılar, ama bir süre sonra ileride bir Tenekeci kervanı belirdi. Cafcaflı renklere boyanmış ve lakelenmiş araba sırası yolun diğer yanında ağır ağır güneye doğru ilerliyordu ve kocaman köpekleri arabaların yanında koşuyordu. Tenekecilerin sahip olduğu tek koruma o köpeklerdi. Öndeki, Luca’nın ceketleri kadar kırmızı sarı çizgilerle çerçevelenmiş, vahşi yeşil sarı tekerleklerle tamamlanmış arabanın sürücüsü yarı doğrularak Mat’ten yana baktı, sonra oturup yanındaki kadına bir şeyler söyledi. Kuşkusuz Mat’in yanında iki kadın olması onlara güven vermişti. Tenekeciler zorunlu olarak ihtiyatlı bir halktı. Tek bir insanın onlara zarar vereceğinden korksalar, koca kervan atlarını kırbaçlayıp kaçardı.

Arabaların yanından geçerken Mat adama başını sallayarak selam verdi. Zayıf, gri saçlı adamın yüksek yakalı ceketi arabanın tekerlekleri kadar yeşildi. Karısının elbisesi mavi tonlarda çizgiler taşıyordu ve çoğu sirkin

göstericilerine yakışacak kadar parlak renkteydi. Gri saçlı adam elini kaldırıp salladı...

Ve Tuon aniden usturayı çevirdi ve pelerinini arkasında dalgalandırarak dörtnala ağaçların arasına daldı. Selucia hemen benekli atını onun peşine taktı. Mat düşürmemek için şapkasını tutarak Zar’ı çevirdi ve takip etti. Arabalardan bağırışlar yükseldi, ama onlara aldırış etmedi. Tüm dikkati Tuon’un üzerindeydi. Ne peşinde olduğunu bilmeyi diliyordu. Amacının kaçmak olmadığından emindi. Büyük olasılıkla Mat’e saçını başını yoldurmaya çalışıyordu yalnızca. Eğer amacı buysa, başarıya ulaşmak üzereydi.

Zar çabucak benekli atı geçti ve çatık kaşlı Selucia’yı geride, atını dizginlerle dövmeye bıraktı, ama yükselip alçalan arazi tepelere doğru tırmanmaya başladığında Tuon ile ustura hâlâ öndeydi. İki hayvanın ayaklarının dibinden kuş sürüleri, gri kumrular, kahverengi benekli bıldırcınlar, bazen de kabarmış kahverengi ormantavukları havalanıyordu. Kısrağın onlardan birinden ürkmesi felaket için yeterli olurdu. Toynağının dibinden bir kuş fırladığında en eğitimli at bile şahlanıp düşebilirdi. Daha da kötüsü, Tuon deli gibi sürüyordu atını, asla yavaşlamıyor, yalnızca çalılıkların yoğunlaştığı yerlerin çevresinden dolanıyor, diğer yandan ne olduğunu bilirmiş gibi eski fırtınaların devirdiği ağaçların üzerinden sıçrıyordu. Eh, ayak uydurmak için Mat’in de atını deli gibi sürmesi gerekiyordu, ama ne zaman Zar’ı bir ağaç gövdesinin üzerinden atlatsa irkiliyordu. Topuklarını iğdiş atın böğrüne vuruyor, Zar’ın tüm gücüyle koştuğunu bilmesine rağmen daha da hızlanmaya teşvik ediyordu. O lanet ustura aşırı iyi bir seçim olmuştu. Ormanda, tırmandıkça tırmandılar.

Tuon başladığı gibi aniden atını dizginledi. Yolla aralarında bir buçuk kilometreden daha fazla mesafe vardı. Buradaki ağaçlar yaşlıydı ve aralarında epey mesafe vardı; kırk adım yüksekliğinde kara çamlar, geniş dalları yere doğru kavislenip dokunduktan sonra yine yükselen meşeler. O dallar enine kesilse bir düzine kişinin rahat rahat oturabileceği masalar yapılabilirdi. Kalın sarmaşıklar yarı gömülmüş kayaları ve taş çıkıntılarını örtüyordu, ama onların dışında, çürümüş yaprak tabakasından pek az yabani ot baş vermişti. O boyda meşeler altlarındaki başka her şeyi öldürürdü.

Mat yanına vardığında, “Hayvanın göründüğünden daha iyi,” dedi aptal kadın, kendi atının boynunu okşayarak. Ah, tam bir masumiyet timsaliydi, sanki hoş bir geziye çıkmıştı. “Belki gerçekten de iyi bir gözün vardır.”

Pelerininin başlığı arkaya düştüğünden, siyah ipek gibi pırıldayan kısa saçları görülebiliyordu. Mat o saçları okşama arzusunu bastırdı.

“Gözümün ne kadar iyi olduğu kavrulsun,” diye hırladı, şapkasını başına geçirerek. Düzgün konuşması gerektiğini biliyordu, ama sesindeki kabalığı bir eğe ile bile yok edemezdi. “Her zaman ay körü bir ahmak gibi mi at sürersin? Daha bir isim koymadan o kısrağın boynunu kırabilirdin. Daha da kötüsü, kendi boynunu kırabilirdin. Seni sağ salim evine ulaştırmaya söz verdim ve bunu yapmaya kararlıyım. Her at bindiğinde kendini öldürme riskine gireceksen, o zaman ben de at binmene izin vermem.” O son sözler ağzından çıkar çıkmaz geri alabilmeyi diledi. Bir adam, öyle bir tehdidi şaka kabul edebilir, gülüp geçebilirdi, ama bir kadın... Şimdi tek yapması gereken patlamayı beklemekti. O patlamanın yanında Aludra’nın geceçiçeklerinin solgun kalacağını tahmin ediyordu.

Tuon başlığını taktı ve düzeltti. Başını önce bir yana, sonra diğer yana eğerek onu inceledi. Sonunda kendi kendine başını salladı. “Ona Akein adını koydum. Kırlangıç demektir.”

Mat gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar mıydı? Patlama yok muydu? “Biliyorum. Güzel bir isim. Ona yakışıyor.” Şimdi ne peşindeydi bu kadın? Kadın asla Mat’in beklediğini yapmıyor ve demiyordu.

“Burası neresi, Oyuncak?” dedi Tuon, ağaçlara kaşlarını çatarak. “Ya da eskiden neresiydi mi demeliydim? Biliyor musun?”

Ne demekti şimdi, burası neresi? Burası lanet bir ormandı işte. Ama aniden Mat’in tam önündeki, büyük bir kayaya benzeyen, kalın sarmaşıklarla kaplı şey, bir yana doğru eğilmiş, taştan devasa bir kafa gibi göründü. Bir kadın kafası olduğunu düşünüyordu; o pürüzsüz yuvarlak çıkıntılar saçlarındaki mücevherleri simgeliyordu muhtemelen. Üzerinde durduğu heykel gerçekten muazzam olmalıydı. O şeyin bir boy kadarı görünüyordu, ama yalnızca gözleri ve başının tepesi toprağın üzerindeydi. Ve üzerinde bir meşe ağacının kökü büyümüş o uzun beyaz taş çıkıntısı da sarmal şeklinde bir sütun parçasıydı. Şimdi, çevrelerinde sütun parçaları, eskiden büyük bir yapının parçası olduğu açık olan büyük işlenmiş taşlar, yarı yarıya gömülmüş, iki boy uzunluğunda taştan bir kılıç olması gereken şey vardı. Yine de, pek çok yerde şehir ve anıt yıkıntıları bulunabilirdi ve onların ne olduklarına dair Aes Sedailer arasında bile pek az kişinin bir fikri vardı. Ağzını açıp bilmediğini söyleyecekken, ağaçların arasından belki bir buçuk kilometre uzaklıkta, yan yana üç yüksek tepe gördü. Ortadaki tepenin zirvesi yarıktı, sanki bir dilimi düzgünce kesilip alınmıştı. Onun solundaki

tepede de iki yarık vardı. Mat hatırladı. Buna benzeyen üç tepe başka yerde bulunamazdı.

Bu mekânın adı Londaren Cor'ken ve Eharon'un başkentiyken, o tepelere Dansözler denirdi. Arkalarında bıraktıkları yol o zamanlar taş döşeliydi ve şehrin ortasından geçiyordu. Şehrin kendisi kilometrelerce uzanıyordu. İnsanlar Ogierlerin Tar Valon'da uyguladıkları taş işçiliğini Londaren Cor'da mükemmelleştirdiklerini söylerdi. Elbette, Ogierlerin inşa ettiği şehirlerde oturan herkes, kendi şehirlerinin Tar Valon'u aştığını iddia eder, Tar Valon'un mihenk taşı olduğunu kanıtlardı. Şehirle ilgili bir dizi anısı vardı –Ay Sarayı'nda bir baloda dans ettiğine, peçeli dansözlerin kıvrandığı asker meyhanelerde âlem yaptığına, Kılıçların Kutsanması sırasında Flütler Alayı'nı izlediğine dair anılar– ama tuhaf bir şekilde, o tepelerle ilgili, Trolloclar Londaren Cor'da taş üstünde taş bırakmadıktan ve Eharon kan ve ateş içinde öldükten beş yüz sene sonrasına dair bir başka anı vardı. Neden Nerevan ile Esandara'nın, o zamanki ismiyle Shiota'yı istila etmesi gerektiğini bilmiyordu. O eski anılar, geniş bir zaman dilimini kapsıyor olsalar da, bölük pörçüktü ve boşluklarla doluydu. O tepelere neden Dansözler dendiğini de bilmiyordu, Kılıçların Kutsanması'nın ne olduğunu da. Ama o yıkıntıların arasında savaşan bir Esandaralı lord olduğunu hatırlıyordu, gırtlağına bir ok saplandığında yüzünün o tepelere dönük olduğunu da hatırlıyordu. Zar'ın üzerinde oturduğu yerin sekiz yüz metre ötesinde düşmüş, kendi kanıyla boğulmuştu.

Işık, ölmemi hatırlamaktan nefret ediyorum, diye düşündü ve düşünce beyninde yanan bir köze dönüştü. Gittikçe daha sıcak yanan bir köze. O adamların ölmesini *hatırlıyordu;* bir değil, düzinelercesinin. O... öldüğünü... hatırlıyordu.

"Oyuncak, sen hasta mısın?" Tuon kısrağını yaklaştırdı ve Mat'in yüzüne baktı. İri gözleri endişe doluydu. "Ay kadar soldun."

"Kaynak suyu kadar iyiyim," diye mırıldandı Mat. Tuon o kadar yakındaydı ki başını eğse öpebilirdi onu, ama yerinden kıpırdamadı. Kıpırdayamıyordu. Düşünceleri öyle hızlı akıyordu ki hareket etmeyi düşünemiyordu bile. Ancak Işık'ın bilebileceği bir biçimde, Eelfinnler bazı anıları toplayıp onun beynine aşılamışlardı, ama bir cesetten nasıl anı toplayabilirlerdi? Hem de insanlar dünyasındaki bir cesetten. O çarpık kapı çerçevesi şeklindeki *ter'angreal*'in bu yanına, birkaç dakikadan daha uzun süre için gelmediklerinden emindi. Aklına bir yol geldi, hoşuna gitmeyen bir yol, hem de hiç hoşuna gitmeyen. Belki de onları ziyaret eden her insan

aralarında bir bağ oluşturuyordu; o insanın anılarını öldüğü ana dek kopyalamalarını sağlayan bir bağ. Diğer adamlara ait o anıların bazılarında beyaz saçlıydı, bazılarında şimdiki yaşından yalnızca birkaç yaş büyük ya da arada bir yerde, ama çocukluklarına ya da büyümelerine dair hiçbir anı yoktu. Kafasına gelişigüzel anılar, belki süprüntü saydıkları ya da artık işlerine yaramayan anılar tıkıştırmış olmaları olasılığı ne kadardı? Hem, anılarla ne yapıyorlardı? Onları birilerine vermek dışında bir amaçları olmalıydı. Hayır, Mat yalnızca düşüncelerinin ima ettiği şeyden kaçınmaya çalışıyordu. Kavrulası, o anda o lanet tilkiler kafasının içindeydiler! Öyle olmalıydı. Mantıklı gelen tek açıklama buydu.

“Eh, kusmak üzereymiş gibi görünüyorsun,” dedi Tuon. Yüzünü buruşturarak usturayı geri geri yürüttü. “Sirkte kimde bitkiler vardı? O konuda biraz bilgiliyim.”

“İyiyim, diyorum sana.” Aslında, gerçekten de kusmak istiyordu. O tilkilerin kafasında olması, zarlar ne kadar şiddetle takırdarsa takırdasın, zarlardan bin kat kötüydü. Eelfinnler onun gözleriyle görebiliyor muydu acaba? Işık, ne yapacaktı şimdi? Aes Sedailerin bu konuda ona Şifa verebileceğinden kuşkuluydu, onlara güvendiğinden değil, tilkibaşı madalyonu çıkarmayı düşündüğünden değil. Yapılacak *hiçbir şey* yoktu. Bu gerçekle yaşaması gerekecekti. Bu düşünceyle homurdandı.

Selucia atını eşkin sürerek yaklaştı ve Mat ile Tuon’u çabucak süzdü. Sanki yalnız geçirdikleri süre içinde ne yaptıklarını merak ediyordu. Ama diğer yandan, yetişmekte acele etmemiş, bir süre yalnız kalmalarına izin vermişti. Bu umut vericiydi. “Bir dahaki sefere sen bu iyi huylu hayvanı sürersin, ben de senin iğdiş atını sürerim,” dedi Mat’e. “Yüksek Leydi, o arabalardaki insanlar köpeklerle bizi izliyor. Yayalar, ama yakında burada olurlar. Köpekleri havlamıyor.”

“Demek ki eğitimli koruma köpekleri,” dedi Tuon, dizginlerini toparlayarak. “Atlı olduğumuz için onlardan kolaylıkla kaçınabiliriz.”

“Buna gerek yok, faydası da yok,” dedi Mat ona. Bunu beklemiş olmalıydı. “O insanlar Tenekeci –Tuatha’an– ve kimse için tehlikeli değiller. Canları pahasına bile olsa şiddete başvurmazlar. Abartmıyorum, basit gerçek bu. Ama siz ikinizin kaçtığını gördüler. Benden kaçmaya çalışıyor gibiydiniz ve ben de peşinizden geldim. O köpekler kokumuzu aldığına göre, sizin kaçırılmadığınızdan ya da zarar görmediğinizden emin olmak için gerekirse sirke kadar izlerler bizi. Onlara zaman kazandırmak ve daha fazla yormamak için o tarafa doğru gidelim.” Asıl umurunda olan

Tenekecilerin zamanı değildi. Bir avuç Tenekeci yollarına çıkıp sirkin yola çıkmasını geciktirse Luca'nın umurunda olması muhtemelen, ama Mat'in kesindi.

Selucia kızgınlıkla kaşlarını çattı ona ve parmaklarını hızlı hızlı oynattı, ama Tuon kahkaha attı. "Oyuncak bugün buyurgan olmak istiyor, Selucia. Bırakacağım buyursun. Bakalım ne kadar başarılı olacak." Çok da nazikti.

Geldikleri yönden döndüler –bu sefer devrilmiş ağaçların çevresinden dolandılar, ama zaman zaman Tuon bir tanesinin üzerinden sıçramayı düşünürmüş gibi dizginleri topluyor, sonra yaramaz yaramaz Mat'e sırıtıyordu– ve kısa süre sonra ağaçların arasında, dev mastiflerinin peşinde bir kelebek sürüsü gibi koşan Tenekecileri gördüler. Parlak ve genellikle uyumsuz renkler içinde elli kadar kadın ve erkektiler. Örneğin bir erkek mavi kırmızı çizgili ceket giymiş, bol sarı pantolonunu diz boyu çizmesinin içine tıkmış olabiliyordu. Ya da kırmızı pantolon üzerine menekşe rengi ceket giymiş olabiliyordu. Hatta daha kötüsü. Bazı kadınlar her renkte, hatta Mat'in isimlerini bilmediği renkte çizgilerle donanmış elbiseler giymişti. Diğerleri erkeklerin ceket ve pantolonları kadar değişik ve uyumsuz renklerde etekler ve bluzlar giymişti. Çoğunun şalları da vardı ve göz kamaştıran renk kargaşasına ayrıca katkıda bulunuyorlardı. Öndeki arabayı süren gri saçlı adam dışında hepsi orta yaşlarına gelmemiş görünüyordu. Adam Arayıcı olmalıydı, kervanın lideri. Mat atından indi ve bir an sonra Tuon ile Selucia da onu taklit ettiler.

Bunun üzerine Tenekeci durdu ve köpekleri yanına çağırdı. İri hayvanlar dillerini sarkıtarak yere çöktüler ve insanlar yavaşladılar. Hiçbirinin elinde sopa bile yoktu ve Mat de görünen silah taşımıyor olmasına rağmen onu ihtiyatla süzüyorlardı. Adamlar önünde toplandılar, kadınlar da Tuon ile Selucia'nın çevresini aldılar. Bunda tehdit yoktu, ama böylece Tuon ile Selucia kolaylıkla Mat'ten yalıtılmıştı ve Tenekeci kadınlar tarafından sorgulanabilecekti. Aniden Mat'in aklına, Tuon'un Mat tarafından rahatsız edildiğini iddia etmenin iyi bir oyun olduğunu düşünebileceği geldi. Mat, eyerine tırmanamasın diye onun ve Zar'ın çevresine toplanmış Tenekecilerle uğraşırken o ve Selucia atlarına atlayıp uzaklaşabilirlerdi. Tenekeciler bundan fazlasını yapmazlardı, ama Mat dövüşerek kurtulmayı denemediği sürece onu saatlerce orada tutabilirler, kadınların "kaçması" için zaman tanırlardı.

Gri saçlı adam ellerini göğsüne bastırarak eğildi. "Barış sizin ve sizinkilerin üzerinde olsun, Lordum. Rahatsız ediyorsak özür dileriz, ama

köpeklerimizin leydilerin atlarını korkuttuğunu düşündük."

Mat aynı şekilde eğilerek karşılık verdi. "Barış daima sizin ve Halkınızın üzerinizde olsun, Arayıcı. Leydilerin atları korkmadı. Yalnızca leydiler zaman zaman... düşüncesiz davranıyor." Kadınlar ne diyordu? Dinlemeye çalıştı, ama alçak mırıltılarla konuşuyorlardı.

"Halkımız hakkında bir şeyler biliyorsunuz demek, Lordum?" Arayıcı şaşırmış gibiydi ve haklıydı da. Tuatha'anlar orta boy bir köyden daha büyük olan her yerden kaçınırdı. Nadiren ipek ceketli insanlarla karşılaşırlardı.

"Birazcık," diye yanıt verdi Mat. Çok çok az. Tenekecilerle karşılaştığı zamanlara dair anıları vardı, ama kendisi daha önce hiçbir Tenekeci ile konuşmamıştı. O lanet kadınlar ne diyordu? "Bir soruma yanıt verir misin? Son birkaç gündür sizin kervanlarınızdan birkaç tanesini gördüm, beklemediğim kadar çok kervan ve hepsi Ebou Dar'a gidiyordu. Bir sebebi var mı?"

Adam kadınlara bir bakış fırlatarak duraksadı. Hâlâ mırıldanıp duruyorlardı. Adam sohbetlerinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor olmalıydı. Ne de olsa, evet, yardıma ihtiyacım var ya da hayır, demek için birkaç saniye gerekiyordu yalnızca. "Seanchan adlı halk yüzünden, Lordum," dedi sonunda. "Halkımız arasında, Seanchanların hükmettiği yerde güvenlik olduğuna ve adaletin herkese eşit davrandığına dair bir söylenti yayıldı. Başka her yerde... Anlıyor musunuz, Lordum?"

Mat anlıyordu. Tıpkı sirk halkı gibi, Tenekeciler de gittikleri her yerde yabancıydılar. Daha da kötüsü, haksız yere hırsız olarak ünlenmiş yabancılar –eh, başkalarından daha fazla hırsızlık yapmıyorlardı. Genç insanları cezbedip aralarına katılmaya ikna etmeleriyle ünlenmeleri ise haklıydı. Üstüne üstlük, biri onları soymaya ya da kovalamaya kalkıştığında, Tenekecilerin karşı koyması söz konusu değildi. "Kendinize dikkat edin, Arayıcı. Sağladıkları güvenliğin bir bedeli var ve kanunlarının bazıları sert. Yönlendirebilen kadınlara ne yaptıklarını biliyor musunuz?"

"İlginiz için teşekkür ederim, Lordum," dedi adam sakin sakin, "ama kadınlarımızın pek azı yönlendirmeye başlar ve biri başladığında hep yaptığımız gibi yapar, onu Tar Valon'a göndeririz."

Aniden kadınlar yüksek sesle kahkahalar atmaya başladılar. Arayıcı gözle görülür bir biçimde rahatladı. Eğer kadınlar gülüyorsa, Mat onlara vuracak ya da yoluna çıktıkları için onları öldürecek türden bir adam değildi. Mat ise kaşlarını çattı. O kahkahalardan hiç hoşlanmamıştı.

Tenekeciler, onları rahatsız ettikleri için tekrar tekrar özür dileyerek ayrıldılar, ama kadınlar dönüp dönüp arkalarına bakıyor, ellerini ağızlarına kapatarak gülüyorlardı. Yürürlerken adamların bazıları onlara doğru eğiliyorlar, soru soruyorlardı, ama kadınlar başlarını iki yana sallamakla yetiniyorlardı. Sonra yine gülerek arkalarına bakıyorlardı.

“Onlara ne söylediniz?” diye sordu Mat ekşi ekşi.

“Ah, seni hiç ilgilendirmez, değil mi, Oyuncak?” diye yanıt verdi Tuon ve Selucia kahkaha attı. Ah, aslında cadı gibi gülmüştü. Mat bilmese daha iyi olacağına karar verdi. Kadınlar adamı iğnelemekten büyük zevk alıyordu.

9
Kısa Bir Yol

Mat'in başına dert açan yegâne kadınlar Tuon ile Selucia değildi, elbette. Bazen başına açılan çoğu derdin kadınlardan kaynaklandığını düşünüyordu ve bunu hiç anlamıyordu, çünkü onlar her zaman iyi davranmaya çalışırdı. Egeanin bile ona acı veriyordu, ama daha küçük bir acı.

"Haklıymışım. Gerçekten de onunla evlenebileceğini düşünüyorsun," dedi kadın, Mat Tuon konusunda yardımını istediği zaman. O ve Domon arabanın basamaklarına oturmuş, kollarını birbirlerine dolamıştı. Domon'un piposundan duman yükseliyordu. Güzel bir gündü ve sabah ortasıydı, ama toplanan bulutlar daha sonra yağmur yağabileceğini gösteriyordu ve göstericiler, birleşseler belki Runnien Geçidi kadar büyük olabilecek dört köyün halkına gösteri yapıyorlardı. Mat'in içinden gidip izlemek gelmiyordu. Ah, beden bükücülerin gösterilerini izlemek hâlâ hoşuna gidiyordu, kadın akrobatların ve palyaçoların gösterileri daha da iyiydi, ama her gün jonglör, ateş yiyici gösterisi izledikten sonra, Miyora ve leoparları bile, eh, tam olarak sıradan olmasa bile daha az ilginç gelmeye başlıyordu.

"Benim ne düşündüğümü boş ver, Egeanin. Onun hakkında bildiklerini söyler misin bana? Ondan öğrenmeye çalışmak körlemesine ve çıplak ellerle dikenli çalının içinde tavşan yakalamaya çalışmaktan farksız."

"Adım Leilwin, Cauthon. Bir daha unutma," dedi kadın, bir gemi güvertesinde emir vermeye daha uygun bir sesle. Mavi çekiçlere benzeyen gözleri o emri Mat'in kafasına çakmaya çalışıyordu sanki. "Neden sana yardım edeyim? Kendinden çok yükseklere göz diktin, güneşe imrenen köstebekten farksızsın. Onunla evlenmek istediğini söylediğin için bile idam edilebilirsin. İğrenç bir şey bu. Dahası, ben bütün bunları geride

bıraktım. Ya da onlar beni bıraktı," diye ekledi acı acı. Domon tek koluyla sarıldı ona.

"Bütün onları geride bıraktıysan, onunla evlenmek istememin iğrençliğinden sana ne?" İşte. Sonunda açıkça söylemişti. En azından kısmen.

Domon piposunu ağzından çekip Mat'in yüzüne bir duman halkası üfledi. "Sana yardım etmek istemiyorsa vazgeç." O da aynı, gemi güvertesine yakışır türden bir emir vermişti.

Egeanin kendi kendine homurdandı. Kendi kendisiyle tartışıyor gibiydi. Sonunda başını iki yana salladı. "Hayır, Bayle. O haklı. Eğer başıboş bırakılmışsam, yeni bir gemi ve yeni bir rota bulmalıyım. Asla Seanchan'a dönemem, bu yüzden halatı kesip o işi bitirsem de olur."

Tuon hakkında bildikleri daha çok söylentilerden ibaretti –İmparatorluk ailesi herkesin gözü önünde olsalar bile, yaşamlarını duvarlar arkasında sürdürüyor gibiydi ve o duvarların arkasında olup bitenlere dair yalnızca fısıltılar sızıyordu dışarı– ama onlar bile Mat'in ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetti. Müstakbel karısı bir erkek ve bir kız kardeşini *öldürtmüş müydü?* Evet, onlar *onu* öldürtmeye çalıştıktan sonra, ama yine de! Nasıl bir aile birbirlerini öldürmeye çalışırdı? Her şeyden önce, Seanchan Kanı ve İmparatorluk ailesi. Tuon'un kardeşlerinin yarısı ölmüş, ölenlerin çoğu suikasta kurban gitmişti, belki diğerleri de. Egeanin'in –ya da Leilwin'in– anlattıklarının bir kısmı Seanchanlar arasında bilinen şeylerdi ve daha rahatlatıcı değildi. Tuon bebekliğinden itibaren entrika konusunda eğitiliyor olmalıydı, silah ve çıplak ellerle dövüşme eğitimi almıştı, dikkatle korunmasına rağmen son savunma hattının kendisi olması bekleniyordu. Kan'a doğanların hepsine örtmece, niyetlerini ve hırslarını saklama öğretilmişti. Kan arasında Güç dengeleri devamlı değişiyordu, bazıları yükseliyor, bazıları düşüyordu ve İmparatorluk ailesinde dans hem daha hızlı, hem daha tehlikeliydi. İmparatoriçe –kadın, "Sonsuza dek yaşasın," diye eklemek istedi, sözcükleri yutarken neredeyse boğulacaktı ve devam etmeden önce uzun süre gözlerini kapatıp bekledi– pek çok çocuk doğurmuştu, tıpkı tüm İmparatoriçelerin yaptığı gibi, ki aralarında hayatta kalan kişi ondan sonra hüküm sürmeye layık olabilsin. Aptal ya da budala birinin Kristal Taht'a çıkması yakışık almazdı. Tuon aptal ya da budala olmaya çok uzak bulunuyordu. Işık! Mat'in evleneceği kadın aynı kişide cisimleşmiş bir Muhafız ve Aes Sedai kadar kötüydü. Üstelik belki daha da tehlikeliydi.

Mat Egeanin ile pek çok kez konuştu –kadın hançerine sarılmasın diye, onun yanındayken ona Leilwin diye hitap etmeye özen gösteriyordu, ama onu Egeanin olarak düşünüyordu– ve daha fazlasını öğrenmeye çalıştı, ama kadının Kan'a dair bildikleri daha çok içeriye bakan dışarlıklı birinin öğrendikleriydi ve kendisinin itiraf ettiği gibi, İmparatorluk Sarayı hakkında bildikleri Seandar'da bir sokak çocuğunun bildiklerinden daha fazla değildi. Mat Tuon'a kısrağı verdiği gün, Egeanin'in arabasının yanında at sürerek o kısır sohbetlerden birini sürdürdü. Bir süre Tuon ile Selucia'ya eşlik etmişti, ama iki kadın durmaksızın ona yan yan bakmış, sonra bakışarak kıkırdamıştı. Kuşkusuz, Tenekeci kadınlara söyledikleri hakkında kıkırdıyorlardı. Bir erkek bu tür şeylere ancak bir yere kadar dayanabilirdi.

"Akıllıca bir armağan, o kısrak," dedi Egeanin, sürücü koltuğundan eğilip araba dizisine bakarak. Dizginler Domon'daydı. Bazen Egeanin de sürüyordu, ama gemilerde öğrendiği beceriler arasında at idare etmek yoktu. "Nereden bildin?"

"Neyi?" diye sordu Mat.

Kadın doğruldu ve peruğunu düzeltti. Mat kadının neden o şeyi takmaya devam ettiğini bilmiyordu. Kendi siyah saçları kısaydı, ama Selucia'nınkilerden daha kısa değil. "Flört armağanlarını. Kan arasında, senden daha yüksek biri ile flört ediyorsan, geleneksel olarak egzotik ya da nadir bir şey hediye edersin. En iyisi de, armağanı bir şekilde ilgilendiğin kişinin zevkleriyle birleştirmektir ve Yüksek Leydi'nin atları sevdiği iyi bilinir. Onun dengi olmayı beklediğini kabullenmiş olman da iyi. İşe yarayacağından değil, anlamalısın. Sen başında beklemeyi bıraktığına göre, onun neden hâlâ burada olduğuna dair en ufak fikrim yok, ama onun gerekli kelimeleri söyleyeceğine inanıyor olamazsın. O evlendiğinde, İmparatorluk'un çıkarı için evlenecek, senin gibi bir aylak ona at verdiği ve gülümsemesini sağladığı için değil."

Mat bağıra çağıra küfretmemek için dişlerini gıcırdattı. *Neyi* kabullenmişti? O lanet zarların bir çiftinin durmasına şaşmamak gerekirdi. Tuon ancak Güneşgünü'nde kar yağdığında unutmasına izin verirdi. Mat bundan emindi.

Leilwin kahrolası Gemisiz ona küçük acılar veriyorsa, Aes Sedailer daha büyüklerini vermeyi başarıyordu. Mola verdikleri her köyde ve kasabada gezintiye çıkmalarına, sorular sorup Işık bilir başka neler yapmalarına boyun eğmişti artık. Boyun eğmekten başka çaresi yoktu, onları durdurmak için bir yol bilmiyordu. Dikkat ettiklerini iddia

ediyorlardı –en azından Teslyn ile Edesina ediyordu; Joline endişelendiği için aptal olduğunu söyleyerek azarlıyordu onu– ama dikkat eden bir Aes Sedai'nin bile, insanlar onun kim olduğunu anlasa da anlamasa da, önemli biri olduğu açıktı. İpek alacak paraları olmadığından, Jurador'da top top kaliteli yünlü kumaşlar almışlardı ve terziler Aes Sedailer için, Mat'in altını için çalıştıkları kadar sıkı çalışmışlardı, böylece Aes Sedailer zengin tüccarlara benzeyerek, asiller kadar kendilerinden emin bir biçimde ortalarda dolanıyorlardı. Onların beş adım atmasını izleyen herkes, dünyanın kendini onlara göre ayarlamasını beklediklerini anlardı. Bir sirkle birlikte yolculuk eden bu tür üç kadın söylentilere sebep olurdu mutlaka. En azından Joline Büyük Yılan yüzüğünü kemer kesesinde bırakıyordu. Diğer ikisi kendi yüzüklerini Seanchanlara kaptırmışlardı. Mat Joline'in yüzüğünü taktığını görse ağlayacağını düşünüyordu.

Onların yaptıklarını artık eski *sul'dam*'lardan öğrenemiyordu. Joline Bethamin'i avucuna almıştı; uzun boylu esmer kadın Joline koş dediğinde koşuyor, Joline kurbağa dediğinde sıçrıyordu. Edesina da ona ders veriyordu, ama Joline bir sebepten Bethamin'i kendi kişisel projesi sayıyordu. Mat'in gördüğü kadarıyla asla haşin davranmıyordu, tokatlama olayında sonra değil, ama Bethamin'i Kule'ye gitmeye hazırladığını sanırdınız. Bethamin ise, sadakatinin hedefinin değiştiğini açıkça gösteren türden bir minnetle karşılık veriyordu. Seta'ya gelince, sarı saçlı kadın Aes Sedailerden o kadar çok korkuyordu ki artık onları izlemeye cesaret edemiyordu. Mat bunu önerdiğinde kadın titremeye başlamıştı. Ne kadar tuhaf gelse de, Seta ile Bethamin yönlendirebilen Seanchan kadınların kendilerini nasıl gördüğüne o kadar alışmışlardı ki, Aes Sedailerin farklı olamayacağına gerçekten inanmışlardı. Yönlendirebilen kadınlar tasmasızken tehlikeliydiler, ama nasıl yapacağını bilen biri tehlikeli köpekleri idare edebilirdi ve onlar bu tür tehlikeli köpeklere alışıktılar. Artık Aes Sedailerin köpek falan olmadığını biliyorlardı. Onlar kurttular. Mümkün olsa, Seta uyuyacak başka yer bulurdu. Mat Anan Hanım'dan, ne zaman Joline ya da Edesina arabada Bethamin'e ders vermeye başlasa, Seanchan kadının gözlerini elleriyle kapattığını öğrendi.

"Örgüleri görebildiğinden eminim," dedi Setalle. Kadının birilerini kıskanabileceğini düşünse, kadının kıskandığını düşünürdü. "İtiraf etmesi yakın, yoksa gözlerini kapatmazdı. Er geç fikir değiştirecek ve öğrenmek isteyecek." Belki gerçekten kıskanıyordu.

Mat Seta’nın geç değil bir an önce fikir değiştirmesini diliyordu. Bir öğrenci daha çıksa, Aes Sedailer onu rahatsız etmek için daha az zaman bulurlardı. Sirk durduğunda, her döndüğünde Joline ya da Edesina’nın bir çadırın ya da arabanın köşesinden uzanmış ona baktığını görüyordu. Genelde göğsündeki tilkibaşı soğuyordu. Kadınların onu hedef alarak yönlendirdiklerini kanıtlayamazdı, ama o emindi. Korumasındaki, Adeleas ile Vandene’in bulduğu aynı deliği, yani Güç’le fırlatılan bir şeyin ona çarpacağını hangisinin bulduğundan emin değildi, ama bundan sonra taş yemeden çadırından çıkamaz olmuştu. Daha sonra fırlattıkları, demirhane ateşinden fışkıranlara benzer alev alev, can acıtan kıvılcımlar yerinde sıçramasına, saçlarının diken diken olmaya çalışmasına sebep oluyordu. Bunun arkasında Joline’in olduğundan emindi. Şüphesinin tek sebebi kadını Blaeric ile Fen tarafından korunmazken hiç görmemesi olsa bile. Ve kadın bir fareye gülümseyen kedi gibi gülümsüyordu.

Mat kadını nasıl yalnız yakalayacağını planlarken –ya bunu yapacaktı ya da tüm zamanını ondan saklanarak geçirecekti– o ve Teslyn bağrışma yarışmasına giriştiler ve Edesina beyaz badanalı arabadan Bethamin ile Seta kadar hızla fırladı. O ikisi dışarı kaçmış, alık alık arabaya bakıyorlardı. Sarı Aes Sedai sakin sakin uzun siyah saçlarını fırçalamaya devam etti, bir eliyle saçlarını kaldırıyor, diğeri ile tahta saplı saç fırçasını kullanıyordu. Mat’i görünce, fırçayı durdurmadan ona gülümsedi. Madalyon soğudu ve bağrışmalar bıçakla kesilmiş gibi durdu.

Mat o Güç’le örülmüş kalkanın arkasında neler söylendiğini hiç öğrenemedi. Teslyn ona biraz daha iyi davranıyordu, ama ona sorduğunda kadın ona bir bakış fırlattı ve sessizliğini korudu. Bu Aes Sedai işiydi ve Mat’i ilgilendirmezdi. Ama orada her ne olmuşsa, fırlatılan taşlar ve kıvılcımlar kesildi. Mat Teslyn’e teşekkür etmeye çalıştı, ama kadın onu dinlemedi.

“Bir şeyden bahsedilmemesi gerekiyorsa bahsedilmez,” dedi ona kararlılıkla. “Aes Sedailerin yakınında yaşayacaksan, bu dersi öğrensen iyi olur ve ben senin hayatının Aes Sedailerle bağlantılı olduğunu her zamankinden daha fazla düşünüyorum.” Tam da söylenecek şeydi.

Kadın Mat’in *ter’angreal*’i hakkında tek kelime etmiyordu, ama tartışmadan sonra bile, aynı şey Joline ile Edesina hakkında söylenemezdi. Her gün Mat’i o şeyi onlara vermesi için zorluyorlardı, Edesina onu kendi başına köşeye kıstırıyor, Joline’in Muhafızları ise kadının omuzlarının üzerinden Mat’e dik dik bakıyor oluyorlardı. *Ter’angreal*’ler Beyaz

Kule’nin malı sayılırlardı. *Ter’angreal*’lerin doğru düzgün incelenmesi gerekirdi, özellikle de söz konusu *ter’angreal* gibi tuhaf özelliklere sahip olanlar. *Ter’angreal*’ler tehlikeli olabilirdi; Kule sakinleri dışındaki kişilerin ellerinde bırakılmayacak kadar tehlikeli. İkisi de, özellikle bir erkeğin ellerinde demiyordu, ama Joline demeye çok yaklaşmıştı. Mat Yeşil Aes Sedai’nin Blaeric ile Fen’e onu Mat’ten almalarını söyleyeceğinden korkmaya başlamıştı. O iki adam kadının başına gelenlerde Mat’in parmağı olduğundan kuşkulanıyorlardı hâlâ ve ona fırlattıkları karanlık bakışlar onu davul gibi dövmek için bahane aradıklarını söylüyordu.

“Bu hırsızlık olur,” dedi Anan Hanım ona, ders verircesine bir sesle, pelerinine sarınarak. Gün ışığı solmaya başlamıştı ve hava serinliyordu. Tuon’un arabasının dışında duruyorlardı ve Mat içeri girip yemek yemeyi umuyordu. Noal ve Olver hâlâ içerideydi. Anlaşıldığı kadarıyla Setalle Aes Sedaileri ziyaret etmeye gitmişti, ki sık sık yaptığı bir şeydi bu. “Bu konuda Kule kanunu açıktır. Sana geri verilmesinin gerekli olup olmadığı konusunda epey... tartışma... olur –ben sonunda verilmeyeceğine karar vereceklerini düşünüyorum– ama yine de Joline hırsızlık ettiği için sert bir cezaya çarptırılır.”

“Belki onu almanın cezaya çarptırılmaya değeceğini düşünüyordur,” diye mırıldandı Mat. Midesi guruldayordu. Lopin’in gururla öğle yemeği olarak sunduğu ispinoz konservelerinin ve kremalı soğanların, Tearlıyı fena halde rezil ederek, bozulmaya yüz tuttuğu anlaşılmıştı, yani Mat kahvaltıdan sonra bir parça ekmekten başka hiçbir şey yememişti. “Beyaz Kule hakkında çok şey biliyorsun.”

“Benim bildiğim, Lord Mat, bir erkeğin Aes Sedailer karşısında yapabileceği her yanlışı yaptığın. Bir, Aes Sedai öldürmediğin kaldı. Kocamla gitmek yerine seninle gelmemin bir sebebi de, hâlâ burada olmanın yarı sebebi de, senin çok fazla yanlış yapmanı engellemek. Doğrusunu söylemek gerekirse, neden umurumda olsun, bilmiyorum, ama umurumda, o kadar. Sana rehberlik etmeme izin verseydin, şimdi başın Aes Sedailerle belada olmayacaktı. Bu saatten sonra seni ne kadar kurtarabileceğimi bilmiyorum, ama yine de denemeye razıyım.”

Mat başını iki yana salladı. Aes Sedailerle kavrulmadan başa çıkmanın yalnızca iki yolu vardı. Ya sizi ezmelerine izin verecektiniz ya da onlardan uzak duracaktınız. Mat ilkini yapmazdı, ikincisini de yapamazdı, bu yüzden üçüncü bir yol bulması gerekiyordu ve üçüncü yolu Setalle’nin tavsiyelerini dinleyerek bulabileceğinden kuşkuluydu. Kadınların Aes Sedailer

hakkındaki tavsiyesi genelde ilk yolu izlemek oluyordu, ama asla bu şekilde dile getirmiyorlardı. Onlar uyum sağlamaktan bahsederdi, ama uyum sağlaması gerekenler asla Aes Sedailer olmazdı. “Yarı sebebi mi? Diğer yarı?..” Midesine yumruk yemiş gibi homurdandı. “Tuon mu? Tuon konusunda bana güvenilmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Anan Hanım gür bir kahkahayla güldü ona. “Tam bir serserisin, Lordum. Şimdi, bazı serserilerden iyi koca olur, ama ilk önce biraz ehlileştirilmeleri gerekir –onunla tanıştığımda benim Jasfer da serseriydi– ama sen burada bir pastayı, orada başka bir pastayı kemirebileceğini ve oynaya oynaya bir sonrakine gidebileceğini düşünüyorsun.”

“Bu işten oynaya oynaya kurtulmamın yolu yok,” dedi Mat, araba kapısına kaşlarını çatarak. Zarlar kafasının içinde tıkırdıyordu. “Benim için değil.” Artık kurtulmak istediğinden emin değildi, ama ne dilerse dilesin, bu sefer gerçekten yakalanmıştı.

“Öylesine, öyle mi?” diye mırıldandı kadın. “Ah, tam da kalbini kıracak kadını seçmişşin.”

“Öyle olabilir. Anan Hanım, ama kendime has sebeplerim var. Onlar her şeyi yeyip bitirmeden içeri girsem daha iyi olacak.” Arabanın arkasındaki basamaklara döndü ve kadın elini onun koluna koydu.

“Görebilir miyim? Yalnızca görmek istiyorum.”

Neyi kastettiğinden kuşkusu yoktu. Mat duraksadı, sonra elini gömleğinin yakasından içeri soktu ve deri sicimin ucundaki madalyonu buldu. Neden, bilmiyordu. Joline ile Edesina’ya göstermeyi reddetmişti. Güzel bir madalyondu, gümüş tilkibaşı avucu kadar büyüktü neredeyse. Yalnızca tek gözü görünüyordu ve gün ışığı henüz çok solmadığından, yakından bakarsanız gözbebeğinin kadim Aes Sedai simgesi şeklinde olduğunu görebiliyordunuz. Anan Hanım o gözün üzerinde parmağını gezdirirken hafifçe titriyordu. Yalnızca görmek istediğini söylemişti, ama Mat onun madalyona dokunmasına izin verdi. Kadın uzun uzun nefes verdi.

“Sen eskiden Aes Sedai’ydin,” dedi Mat sessizce ve kadının eli dondu.

O kadar çabuk kendine geldi ki Mat hayal görmüş de olabilirdi. O azametli Setalle Anan’dı, kulaklarında iri altın halkalar olan, dekoltesinde evlilik hançeri kabza aşağı sarkan Ebou Darlı hancı ve bir Aes Sedai’den daha uzak olamazdı. “Aes Sedailer Kule’ye hiç gitmediğim konusunda yalan söylediğimi düşünüyorlar. Genç bir kadınken orada hizmetçi olduğumu ve dinlemememem gereken konuşmaları dinlediğimi düşünüyorlar.”

“Seni buna bakarken görmediler.” Mat tilkibaşını bir kez avucunda zıplattı, sonra gömleğinin altına tıkarak güvene aldı. Kadın aldırmıyormuş gibi yaptı. Mat de onun numara yaptığını bilmiyormuş gibi.

Kadın, Mat’in ne düşündüğünü bilirmiş gibi kısa, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. “Kendilerine izin verseler Aes Sedailer anlardı,” dedi, yağmur olasılığını tartışıyorlarmış gibi basitçe, “ama Aes Sedailer... belli şeyler... olduğu zaman, söz konusu kadının vakarla gideceğini ve kısa süre sonra da öleceğini düşünüyor. Ben gittim, ama Jasfer beni Ebou Dar sokaklarında yarı aç ve hasta halde buldu ve beni annesine götürdü.” Yalnızca kocasını nasıl bulduğunu anlatan bir kadınmış gibi güldü. “Jasfer sokakta bulduğu yavru kedileri de alırdı. Artık sırlarımdan bazılarını biliyorsun, ben de senin sırlarından bazılarını biliyorum. Onları kendimize saklayalım mı?”

“Sen benim hangi sırlarımı biliyorsun?” diye sordu Mat, hemen ihtiyat kazanarak. Bazı sırlarının bilinmesi tehlikeliydi ve onları çok fazla insan bilirse artık sır sayılmazlardı.

Anan Hanım kaşlarını çatarak arabaya baktı. “Tıpkı senin onunla oyun oynadığın gibi, o kız da seninle oyun oynuyor. Seninkiyle aynı oyunu değil. O birinin flört ettiği kadın değil, daha çok savaş planlayan bir general. Ama ona tutkun olduğunu öğrenirse, daha da fazla avantaj kazanacak. Senin onunla eşit şansa sahip olmana izin verebilirim. Ya da beyni olan bir kadın karşısında herhangi bir erkeğin sahip olacağı kadar şansa. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi Mat hararetle. “Evet, anlaştık.” O anda zarlar dursa şaşırmazdı, ama onlar sıçramaya devam ettiler.

Aes Sedailerin başına açtığı tek dert madalyonla ilgili saplantıları olsaydı, sirkin durduğu her yerde söylentilere sebep olmakla yetinselerdi, Mat o günlerin Aes Sedailerle yolculuk yaparken yaşanabilecek tahammül edilebilir ölçüde kötü günler olduğunu söylemekle yetinebilirdi. Ne yazık ki, sirk Jurador’dan ayrıldığında, Tuon’un kim olduğunu öğrenmişlerdi artık. Onun Dokuz Ayın Kızı olduğunu değil, konum ve nüfuz sahibi bir Seanchan Yüksek Leydisi olduğunu.

“Sen beni aptal mı sanıyorsun?” diye itiraz etti Luca, Mat onu Aes Sedailere söylemekle suçladığında. Adam arabasının yanında, yumruklarını kalçalarına dayayarak diklendi. Nasıl dik dik baktığına bakarak, fena kızmış ve bu yüzden kavga etmeye hazır, uzun boylu bir adamdı. “Ben bu sırrın derinlere gömülmesini isterdim, ta ki... eh... ta ki o koruma belgesini kullanabileceğimi söyleyene kadar. Onun gizli kalmasını istediği bir şeyi

başkalarına söylersem ve bu yüzden belgeyi iptal ederse, bu pek işime yaramaz.” Ama sesi biraz fazla içten çıkıyordu ve gözlerini Mat’in gözlerine tam olarak dikemiyordu. Doğrusu şuydu ki, Luca altını sevdiği kadar, böbürlenmeyi de severdi. Aes Sedailere söylemenin güvenli – güvenli!– olacağını düşünmüş ve sözler ağzından çıkar çıkmaz nasıl bir kargaşa yarattığını fark etmiş olmalıydı.

Gerçekten de tam bir kargaşaydı, yılan dolu bir çukur kadar dolaşıktı. Ellerinin altındaki Yüksek Leydi Tuon, hiçbir Aes Sedai’nin direnemeyeceği bir fırsat oluşturuyordu. Teslyn de Joline ve Edesina kadar kötüydü. Üçü her gün Tuon’un arabasını ziyaret ediyordu ve kadın yürüyüşe çıkmak istediğinde tepesine biniyorlardı. Ateşkeslerden, anlaşmalardan, pazarlıklardan bahsediyor; onun istila liderleri ile nasıl bir bağlantısı olduğunu öğrenmeye çalışıyor, savaşı durduracak konuşmaların başlatılmasına yardım etmesi için onu ikna etmeye çabalıyorlardı. Sirkten ayrılıp evine dönmesi için yardım bile önermişlerdi!

Aes Sedailer açısından yazık ki, Tuon, yeryüzündeki belki en büyük güç olan Beyaz Kule’nin temsilcisi olan üç Aes Sedai görmüyordu, terziler üç kadının binici elbiselerini teslim etmeye başladıkları ve kadınlar Mat’in onlar için bulduğu paçavralar yerine onları giydikleri zaman bile. Tuon, iki kaçmış *damane* ve bir *marath’damane* görüyordu ve gerektiği gibi tasmalanana kadar hiçbirinden hoşlanmayacaktı. Bunu kendi söylemişti. Arabasına geldiklerinde kapısını sürgülüyordu ve üç kadın ondan önce içeri girmeyi başarmışsa, o gidiyordu. Onu köşeye kıstırdıklarında ya da köşeye kıstırmaya çalıştıklarında, bir ağaç kütüğünün çevresinden dolaşırmış gibi, onların çevresinden dolaşıyordu. Aes Sedailer sesleri kısılana kadar konuşuyorlardı. Ve Tuon dinlemeyi reddediyordu.

Her Aes Sedai gerekirse taşa sabır öğretebilirdi, ama duymazdan gelinmeye alışık değildiler. Mat kızgınlıklarının gittikçe büyüdüğünü görebiliyordu; gözlerindeki ve ağızlarındaki gerginliğin dağılması, Tuon’u yakalayıp sarsmamak için eteklerini kavradıkları yumruklarının gevşemesi gittikçe daha fazla zaman alıyordu. Aes Sedailerin kızgınlıkları Mat’in beklediğinden daha erken taştı, hem de hiç hayal etmediği bir biçimde.

Tuon’a kısrağı verdiği gece, Mat akşam yemeğini Tuon ve Selucia’yla yedi; Noal ile Olver de oradaydı, elbette. O ikisi Tuon’la Mat kadar çok zaman geçirmeyi başarıyor gibiydiler. Kimsenin kıpırdamasına izin vermeyecek kadar küçük bir odada değil de bir saraydaymış kadar resmi davranan Lopin ile Nerim tipik bir bahar başı yemeği sundular; kurumuş

bezelyeli sert koyun eti ve birinin kilerinde çok fazla kalmış şalgamlar. Henüz herhangi bir şey hasat etmek için çok etkendi. Yine de, Lopin koyun eti için biberli sos yapmıştı, Nerim bezelye için çam fıstığı bulmuştu, bol bol yemek vardı ve hiçbirinin tadı bozulmuş gibi değildi, bu yüzden mümkün olabilecek en iyi yemekti. Tuon'la oyununu çoktan oynamış olan Olver yemek bittikten sonra gitti ve Mat taş oyunu oynamak için Selucia ile yer değiştirdi. Anlamlı bakışlarına rağmen Noal da kaldı; Cairhien'deki kulelerden daha üstün olduğu anlaşılan, ölü Malkier'deki Yedi Kule, Arafel'deki On Bin Çanlı Şehir Shol Arbela ve çeşit çeşit Sınırboyu harikaları, çelikten daha sert kristalden yapılmış tuhaf minareler, bir yamaca kurulmuş, yüz adım genişliğindeki metal çanak ve benzerleri hakkında gevezelik yapmaya başladı. Zaman zaman Mat'in oyunu üzerine yorumlar yapıyor, tam Tuon tuzağa düşmek üzereyken Mat'in sağda iyi bir tuzak kurduğunu belirtiyordu. Bu tür şeyler işte. Mat, Tuon ile gevezelik ettiği zamanlar dışında çenesini açmıyordu, ama bunu başarmak için dişlerini gıcırdatması gerekiyordu. Tuon Noal'ın gevezeliğini eğlenceli buluyordu.

Mat tahtayı inceyip oyunu berabere bitirme şansı yakalayıp yakalayamayacağını düşünüyordu ki Joline, Teslyn ile Edesina eşliğinde arabaya geldi. Her biri kaide üzerinde kibir abideleri gibiydi; tepeden tırnağa ifadesiz yüzlü Aes Sedai timsalleri. Joline Büyük Yılan yüzüğünü takmıştı. Selucia'nın yanına sıkıştılar, kadın yana çekilmekte ağır davranınca çok soğuk bakışlar fırlattılar ve dar masanın ucunda yan yana dizildiler. Noal yerinde donarak Aes Sedaileri yan yan süzdü. Ahmak adamın bir eli, hançerler burada bir işe yarayacakmış gibi, ceketinin altına gitmişti.

"Bu işe bir son vermeli, Yüksek Leydi," dedi Joline, Mat'i anlamlı anlamlı görmezden gelerek. Yalvarmıyor, söylüyordu; ne olacağını, ne olması gerektiğini bildiriyordu. "Halkınız Yüzyıl Savaşları'ndan, belki Trolloc Savaşları'ndan bu yana hiç görülmemiş türden bir savaş getirdi bu topraklara. Tarmon Gai'don yaklaşıyor ve o gelmeden önce bu savaş sona ermeli, yoksa tüm dünyaya felaket getirecek. Yarattığı tehdit bundan az değil. Bu yüzden hırçınlığınız bir son bulacak. Aranızda idare her kimdeyse, önerimizi ona götüreceksiniz. Siz denizin ötesindeki kendi topraklarınıza dönene kadar barış korunabilir ya da Sınırboyları'ndan Fırtınalar Denizi'ne dek tüm ulusların desteğini arkasına alan Beyaz Kule'nin tüm kudreti ile yüzleşebilirsiniz. Amyrlin Makamı size karşı onları çağırmış olmalı şimdiye kadar. Güneyde büyük Sınırboyu orduları

bulunduğunu ve hareket halinde başka ordular olduğunu duydum. Bu işi daha fazla kan dökülmeden bitirmek en iyisi. Bu yüzden halkınızın getirdiği yıkıma son verin ve barışa yardım edin."

Mat Edesina'nın tepkisini göremiyordu, ama Teslyn gözlerini kırpıştırdı. Bir Aes Sedai için, inlemekten farksızdı bu. Belki Joline'in söylemesini beklediği şeyler tam olarak bunlar değildi. Mat kendi adına, kendi kendine homurdandı. Joline, pazarlıklarda yetenekli bir jonglör kadar becerikli olan Grilerden değildi, orası kesindi, ama Mat de değildi. Yine de, kadının Tuon'u kızdırmanın kısa yolunu bulduğunu tahmin ediyordu.

Ama Tuon ellerini masanın altında, kucağında kavuşturdu ve dimdik durarak Aes Sedai'yi görmezden geldi. Mat kadının yüzünü hiç bu kadar sert görmemişti. "Selucia," dedi sessizce.

Sarı saçlı kadın Teslyn'in arkasına gitti, eğilip Mat'in üzerinde oturduğu battaniyenin altından bir şey aldı. Kadın doğrulurken her şey bir anda oldu sanki. Bir tıkırtı duyuldu ve Teslyn haykırarak ellerini boğazına götürdü. Mat'in göğsündeki tilkibaşı buza döndü ve Joline yüzünde inanmaz bir bakışla Kızıl'a döndü. Edesina döndü ve kapıya koştu, ama kapı yarı açıldıktan sonra çarpılarak kapandı. Arabanın basamaklarından düşen adam seslerine bakarak, Blaeric ya da Fen'in yüzüne kapanmıştı. Edesina irkilerek durdu ve kaskatı kesildi. Görünmez ipler kollarını yanlarına, bölünmüş eteğini bacaklarına yapıştırmıştı. Bütün bunlar saniyeler içinde olmuştu, ama Selucia da yerinde kalmamıştı. Noal'ın üzerinde oturduğu yatağa eğildi ve sonra bir başka *a'dam*'ın tasmasını Joline'in boynuna taktı. Mat Teslyn'in şimdi iki eliyle kavradığı şeyin *a'dam* olduğunu görebiliyordu. Kadın onu çıkarmaya çalışmıyordu, yalnızca tutuyordu, ama parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Kızıl'ın dar yüzü bir çaresizlik tablosuydu, gözleri iri iri açılmış ve korku doluydu. Joline Aes Sedailerin mutlak sükûnetine kavuşmuştu yine, ama o da boynundaki parçalı tasmaya dokunuyordu.

"Eğer sandığın gibi," diye başladı, sonra aniden sustu ve ağzı gerildi. Gözlerinde öfkeli bir ışık belirdi.

"Görüyorsun, *a'dam* ceza vermek için kullanılabilir, ama bu nadiren yapılır." Tuon ayağa kalktı. İki bileğinde iki *a'dam*'ın bilezikleri vardı, ışıl ışıl zincirler yatakların battaniyelerinin altında kıvrılıyordu. Işık aşkına, kadın onları nasıl ele geçirmişti?

"Hayır," dedi Mat. "Takipçilerime zarar vermemeye söz verdin, Kıymetlim." Belki o anda o ismi kullanmak en akıllıca şey değildi, ama

sözünü geri alması için çok geçti. “Şimdiye dek sözlerini tuttun. Şimdi bozma.”

“Takipçilerin arasında ayrılık yaratmamaya söz verdim, Oyuncak,” dedi Tuon aksi aksi, “ve her durumda, bu üçünün senin takipçilerin olmadıkları çok açık.” Araba sürücüsü ile konuşmak ya da ona yemek iletmek için kullanılan kayar kapak güm diye açıldı. Tuon omzunun üzerinden arkaya baktı ve kapak daha da yüksek bir sesle kapandı. Dışarıda bir adam küfretti ve kapıyı dövmeye başladı.

“*A’dam* zevk vermek, ödüllendirmek için de kullanılabilir,” dedi Tuon Joline’e, arkasındaki gümlemeleri duymazdan gelerek.

Joline’in dudakları aralandı ve gözleri iyice irileşti. Kadın yerinde sallandı, düşmemek için iki eliyle masaya tutununca halatlarla tavandan sarkıtılmış masa da sallandı. Ama kadın etkilenmişse, hiç belli etmedi. Doğrulmayı başardığında koyu gri eteğini sıvazladı, ama bunun bir anlamı olmayabilirdi de. Kadının yüzü Aes Sedai hâkimiyetine sahipti. Omzunun üzerinden bakan Edesina da üçüncü *a’dam*’ı boynunda taşıyor olmasına rağmen onun yüzü de aynı ölçüde sakindi –bir düşününce, kadının yüzü her zamankinden daha solgundu– ama Teslyn sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı. Omuzları sarsılıyor, yanaklarında gözyaşları süzülüyordu.

Noal, aptalca bir şey yapmak üzere olan bir adam gibi gerilmişti. Mat masanın altından onu tekmeledi ve adam dik dik ona baktığında başını iki yana salladı. Noal’ın kaşları daha fena çatıldı, ama elini ceketinin altından çıkardı ve sırtını duvara verdi. Hâlâ dik dik bakıyordu. Eh, bırak baksın. Burada hançerler işe yaramazdı, ama belki sözcükler yarayabilirdi. Bu iş sözcüklerle halledilebilirse çok daha iyiydi.

“Dinle,” dedi Mat Tuon’a. “Bir düşünürsen, bunun işe yaramaması için yüz ayrı sebep bulabilirsin. Işık, yönlendirmeyi kendin de öğrenebilirsin. Bunu bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor mu? Onlardan o kadar da farklı değilsin.” Tuon’un ona ne kadar aldırdığına bakarak, sanki Mat dumana dönüşmüş, uçup kaybolmuştu.

“*Saidar*’a kucak açmayı dene,” dedi, sert gözlerini Joline’e dikerek. Bakışları ile karşılaştırıldığında sesi oldukça ılımlıydı, ama itaat beklediği açıktı. İtaat? Üç bağlı keçiye bakan lanet bir leopar gibi görünüyordu. Ve tuhaf bir biçimde, her zamankinden de güzeldi. Keçiler gibi Mat’i de pençeleyebilecek güzel bir leopar. Eh, bundan önce Mat birkaç kez leoparlarla yüzleşmişti ve bunlar kendi anılarıydı. Bir leopar ile karşılaşmak insana tuhaf bir heyecan veriyordu. “Hadi,” diye devam etti Tuon.

“Kalkanın gittiğini biliyorsun.” Joline hayretle hafifçe homurdandı ve Tuon başını salladı. “Güzel. İlk defa itaat ettin. Ve *a’dam* boynundayken, ben istemeden Güç’e dokunamayacağını anladın. Ama şimdi, senden Güç tutmanı istiyorum ve ona kucak açmak istemediğin halde yapıyorsun.” Joline’in gözleri hafifçe irileşti, sükûneti hafifçe çatladı. “Ve şimdi,” diye devam etti Tuon, “senden Güç tutmamanı istiyorum ve Güç kayboldu. Bunlar ilk dersler.” Joline derin bir nefes aldı. Kadın... korkmuş gibi değil, ama huzursuz görünüyordu.

“Kan ve lanet küller, kadın,” diye hırladı Mat, “kimse fark etmeden onları o tasmaların ucunda gezdirebileceğini mi düşünüyorsun?” Kapıdan ağır bir gümleme geldi. İkincisi tahtaları çatlattı. Tahta pencereyi her kim dövüyorsa, dövmeye devam ediyordu. Bir şekilde, bunlar hiç aciliyet yaratmadı. Muhafızlar içeri girse ne yapabilirlerdi ki?

“Onları kullandıkları arabada barındıracağım ve geceleri egzersiz yaptıracağım,” diye tersledi Tuon onu sinirle. “Ben bu kadınlar gibi değilim, Oyuncak. Hem de *hiç* değilim. Belki öğrenebilirdim, ama öğrenmemeyi seçtim, tıpkı hırsızlık yapmamayı ya da cinayet işlememeyi seçmek gibi. Bu çok fark ediyor.” Gözle görülür bir çabayla kendine geldi, ellerini masaya koyarak oturdu ve bir kez daha Aes Sedailere odaklandı. “Senin gibi bir kadında epey başarı kazanmıştım.” Edesina inledi ve duyulamayacak kadar alçak bir sesle bir isim mırıldandı. “Evet,” dedi Tuon. “Mylen’imle yuvalarda ya da egzersiz sırasında karşılaşmış olmalısın. Seni de onun kadar iyi eğiteceğim. Kara bir leke ile lanetlenmişsin, ama ben sana İmparatorluk’a ettiğin hizmetle gurur duymayı öğreteceğim.”

“Bu üçünü sen geri alasın diye çıkarmadım Ebou Dar’dan,” dedi Mat kararlılıkla, yatak boyunca kayarak. Tilkibaşı daha da soğudu ve Tuon şaşkın bir ses çıkardı.

“Bunu... nasıl yaptın, Oyuncak? Örgü sana dokunduğunda... eriyiverdi.”

“Bir armağan, Kıymetlim.”

Mat ayağa kalkarken Selucia çökerek ve ellerini yakarırcasına uzatarak ona doğru ilerledi. Yüzü korkuluydu. “Yapmamalısın,” diye başladı.

“Hayır!” dedi Tuon keskin bir sesle.

Selucia doğruldu ve geriledi, ama gözlerini Mat’ten ayırmadı. Tuhaf bir biçimde, yüzündeki korku kaybolmuştu. Mat başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. İri göğüslü kadının Tuon’a hemen itaat ettiğini biliyordu –ne de olsa *so’jhin*’di, Tuon’un atından farksızdı ve bunun iyi ve doğru olduğuna

inanıyordu– ama bir emirle korkunun silinmesi için ne kadar itaatkâr olması gerekirdi?

“Onlar benim canımı sıktılar, Oyuncak,” dedi Tuon, Mat elini Teslyn’in tasmasına uzatırken. Kızıl Aes Sedai titreyerek, yanaklarından yaşlar süzülerek, Mat’in o şeyi çıkaracağına inanamıyormuş gibi baktı.

“Onlar benim de canımı sıkıyorlar.” Mat parmaklarını gerekli yerlere koydu, bastırdı ve tasma tıkırdayarak açıldı.

Teslyn onun ellerini yakaladı ve öpmeye başladı. “Teşekkür ederim,” diye ağladı tekrar tekrar. “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

Mat boğazını temizledi. “Önemli değil, ama buna gerek yok... Şunu keser misin? Teslyn?” Ellerini kurtarmak biraz çaba gerektirdi.

“Canımı sıkmayı bırakmalarını istiyorum, Oyuncak,” dedi Tuon, Mat Joline’e dönerken. Başkası söylese, hırçınlık gibi gelirdi. Ufak tefek esmer kadın ise talep edercesine söylemişti.

“Bu olaydan sonra kabul edeceklerini düşünüyorum,” dedi Mat kuru kuru. Ama Joline inatçı bir ifadeyle bakıyordu ona. “Kabul edeceksin, değil mi?” Yeşil Aes Sedai hiçbir şey söylemedi.

“Ben kabul ediyorum,” dedi Teslyn çabucak. “Hepimiz kabul ediyoruz.”

“Evet, hepimiz kabul ediyoruz,” diye ekledi Edesina.

Joline sessizce, inatla Mat’e baktı ve Mat içini çekti.

“Kıymetlimin seni fikrini değiştirene kadar, birkaç gün alıkoymasına izin verebilirim.” Joline’in tasması tık diye açıldı. “Ama vermeyeceğim.”

Kadın Mat’in gözlerinin içine bakarak, tasmanın gittiğinden emin olmak istermiş gibi boğazına dokundu. “Muhafızlarımdan biri olmak ister misin?” diye sordu, sonra alçak sesle güldü. “Öyle bakmana gerek yok. İstemediğin halde seninle bağ kuracak biri olsam bile, o *ter’angreal* sende olduğu sürece yapamazdım. Kabul ediyorum, Cauthon Efendi. Seanchanları durdurmak için elimize geçen en iyi fırsata mal olabilir, ama bir daha senin... Kıymetlini... rahatsız etmeyeceğim.”

Tuon üzerine su dökülmüş kedi gibi tısladı ve Mat yine içini çekti. Her şeyin bir bedeli vardı.

O gecenin bir kısmını, dünyada en az sevdiği şey için harcadı. Çalışmak için. Derin bir çukur kazıp üç *a’dam*’ı gömmek için. Bu işi o yapıyordu, çünkü şaşırtıcı şekilde, *a’dam*’ları Joline almak istemişti. Ne de olsa onlar *ter’angreal*’di ve Beyaz Kule’nin onları incelemesi gerekirdi. Öyle olabilirdi, ama Kule başka yerden *a’dam* bulmak zorunda kalacaktı. O şeyleri gömmelerini Kızılkollardan istese, adamların onları Aes Sedailere

teslim edeceğini sanmıyordu, ama bir kez daha ortaya çıkıp sorun yaratmaları riskine girmeyecekti. Çukur daha diz boyu olmadan yağmur yapmaya başladı, soğuk, şiddetli bir yağmur ve Mat'in işi bittiğinde iliklerine dek ıslanmış, beline kadar çamurlanmıştı. Güzel bir gece için güzel bir son. Üstelik zarlar kafatasının içinde seke seke dönüyordu.

10
Shiota’da Bir Köy

Ertesi gün biraz rahatlama getirdi ya da öyle göründü. Mavi ipekten binici elbisesi giymiş, beline geniş, işlenmiş deriden kemer takmış olan Tuon, sirk ağır ağır kuzeye doğru ilerlerken Mat’in yanında at sürmekle kalmadı, Selucia boz donlu atını aralarına sokmaya çalıştığında kadına parmaklarını oynattı. Selucia bir şekilde bir at edinmişti. Zar ya da Akein’e ayak uyduramayacak, ama yine de benekli attan epey üstün, derli toplu bir iğdiş at. Mavi gözlü kadın bugün başlığının altına yeşil bir eşarp takmıştı. Tuon’un diğer yanında at sürüyordu. Konu ifadesiz olmaksa, yüzü Aes Sedaileri gururlandırırdı. Mat elinde olmadan sırıttı. Bırak bu sefer *Selucia* kızgınlığını gizlesin. Atları olmayan gerçek Aes Sedailer arabalarında kapalı kalmışlardı; Metwyn çok uzaklarda, mor arabanın sürücü koltuğundaydı, bu yüzden Mat’in Tuon’a söylediklerine kulak misafiri olamazdı; geceki yağmurdan sonra gökyüzünde yalnızca birkaç seyrek bulut kalmıştı ve dünyadaki her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Mat’in kafasının içinde seken zarlar bile bozamıyordu bunu. Eh, kötü anlar da yaşanıyordu, ama yalnızca andı onlar.

Biraz önce, tepelerinde bir kuzgun sürüsü kanat çırpmıştı; bir düzine kadar iri kara kuş. Hızla uçmuşlar, belli bir çizgiden ayrılmamışlardı, ama yine de Mat onlar nokta haline dönüşüp gözden kaybolana dek izledi onları. Günü bozacak bir şey değillerdi. En azından onun için. Belki daha kuzeyde birinin gününü bozabilirlerdi.

“Onlarda alamet gördün mü, Oyuncak?” diye sordu Tuon. Eyerde de başka her zamanki kadar zarifti. Mat onun beceriksiz davrandığını hiç görmemişti. “Benim bildiğim, kuzgunlarla ilgili alametlerin çoğu, birinin çatısına tüneyip alacakaranlık ya da şafakta gaklamaları ile ilgili.”

“Karanlık Varlık’ın casusları olabilirler,” dedi Mat ona. “Bazen. Kargalar da. Ve sıçanlar. Ama durup bize bakmadılar, bu yüzden endişelenmemize gerek yok.”

Tuon yeşil eldivenli elini başının üzerinden geçirerek içini çekti. “Oyuncak, Oyuncak,” diye mırıldandı, pelerininin başlığını yeniden takarak. “Kaç çocuk masalına inanıyorsun? Dolunayda İhtiyar Hob’un Tepesi’nde uyursan, yılanların üç soruna gerçek yanıtlar vereceğine ya da tilkilerin insanların derisini çalacağına ve sen tıka basa yemek yerken besini onların çalacağına ve senin açlıktan öleceğine inanıyor musun?”

Gülümsemek çaba gerektiriyordu. “Onların hiçbirini duyduğumu sanmıyorum.” Eğlentili bir sesle konuşmak da çaba gerektiriyordu. Kadının tilkilerin insanların derisini çalması ile yılanların gerçek yanıtlar vermesinden aynı cümlede bahsetmesi olasılığı ne kadardı? Aelfinnler bir açıdan öyle yapmıştı. Eelfinnlerin de Tuon’un dediğini yaptıklarından ve o derileri kuşandıklarından emindi. Ama asıl İhtiyar Hob’dan bahsettiğinde neredeyse irkilecekti. Diğeri büyük olasılıkla *ta’veren*’liğinin dünyayı çarpıtmasıydı yalnızca. Tuon; Mat, yılanlar ve tilkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama Artur Şahinkanadı’nın doğduğu yer olan Shandalle’de İhtiyar Hob, *Caisen Hob*, Karanlık Varlık’ın diğer adıydı. Aelfinnler ve Eelfinnler Karanlık Varlık’la ilişkilendirilmeyi hak ediyordu kesinlikle, ama o lanet tilkilerle kendi bağlantısı hesaba katılınca, Mat’in düşünmek istediği bir şey değildi. Hem de yılanlar? O olasılık midesini ekşitmeye yetiyordu.

Yine de hoş bir at yolculuğuydu, güneş yükseldikçe gün ısınıyordu, ama ılık denemezdi yine de. Mat renkli altı topu çevirdi ve Tuon kahkahalar atarak el çırptı, ki doğaldı bu. Mat’in becerisi topları satın aldığı jonglörü de etkilemişti ve at sürerken jonglörlük yapmak daha zordu. Mat pek çok öykü anlatarak Tuon’u güldürdü, bir tanesi kadının gözlerini yuvarlamasına ve Selucia ile karşılıklı parmak oynatmasına sebep oldu. Belki de ortak salon hizmetkâr kadınları hakkında fıkralardan hoşlanmıyordu. Hiç de yersiz bir fıkra değildi. Mat aptal değildi. Ama Tuon’un gülmüş olmasını diliyordu. Kadının harika bir kahkahası vardı; gür, sıcak ve serbest. Atlardan bahsettiler ve inatçı hayvanları terbiye yöntemleri üzerine tartıştılar. O güzel kafada birkaç tuhaf fikir vardı, örneğin huysuz bir atı kulağını ısırarak sakinleştirebileceğinizi iddia ediyordu! Bunun hayvanın saman alevi gibi parlamasına sebep olması daha olasıydı. Ve Tuon bir atı sakinleştirmek için alçak sesle mırıldanmak gerektiğini hiç duymamıştı, Mat’in babasının ona böyle bir beceri öğrettiğine görmeden inanmayacaktı.

“Eh, yatıştırılması gereken bir at olmadan gösteremem, değil mi?” dedi Mat. Tuon yine gözlerini yuvarladı. Selucia da onu taklit etti.

Ama tartışmaları hararetli değildi, öfke yoktu, yalnızca canlılık vardı. Tuon o kadar canlı biriydi ki bu kadar ufak tefek bir kadına o kadar canlılık sığması imkânsız geliyordu. Günün hoşluğunu bozan, yılanlar ve tilkilerden çok Tuon’un sessizlikleriydi. Yılanlar ve tilkiler çok uzaklardaydılar ve o konuda yapacak bir şey yoktu. Tuon ise yanı başındaydı ve Mat’in onunla epey ilgisi vardı. Tuon üç Aes Sedai’yle olanlardan ya da Aes Sedailerin kendilerinden hiç bahsetmiyordu. Mat’in *ter’angreal*’inden hiç söz etmemişti, Teslyn ya da Joline’e Mat aleyhine ördürdüklerinin işe yaramadığı gerçeğinden de. Önceki gece yalnızca bir rüyaydı sanki.

Savaş planlayan bir general gibi, demişti Setalle. Egeanin’e göre, bebekliğinden itibaren entrika ve örtmece konusunda eğitilmişti. Ve bütün bunlar Mat’e odaklanmıştı. Ama ne amaç için? Kuşkusuz Seanchan Kanının flört yöntemi olamazdı. Egeanin bu konuda pek az şey biliyordu, ama kuşkusuz bu olamazdı. Mat Tuon’u kaçırdığında birkaç haftadır tanışıyorlardı, kadın ona Oyuncak diyordu, onu satın almaya çalışmıştı ve ancak kibirli bir ahmak bu gerçeği çarpıtıp bir kadının açık olması olarak yorumlayabilirdi. Geriye girift bir intikam planı olması olasılığı kalıyordu... Işık bilir neyin intikamı. Tuon Mat’i fincan taşıyıcı yapmakla tehdit etmişti. Bu, Egeanin’e göre, *da’covale* demekti, ama bu fikre gülmüştü. Fincan taşıyıcıları güzelliklerine bakarak seçilirlerdi ve Egeanin’e göre Mat fincan taşıyıcı standartlarından çok uzaktı. Eh, doğruyu söylemek gerekirse Mat’in kendisine göre de öyleydi, ama bunu kimseye itiraf edecek değildi. Yüzüne hayran olan bir sürü kadın çıkmıştı. Tuon’un sırf Mat’in kendini özgür ve güvende hissetmesi için evlilik törenini tamamladıktan sonra onu idam ettirmeyeceğini söyleyen hiçbir şey yoktu. Kadınlar asla basit değildi, ama Tuon’un yanında diğerleri çocuk oyunu gibi kalıyordu.

Uzun süre, bir çiftlik bile görmediler, ama güneş zirvesini geçtikten yaklaşık iki saat sonra büyükçe bir köye geldiler. Örse çarpan demirci çekicinin çınlaması belirsizce duyulabiliyordu. Bazıları üç katlı olan binaların hepsinin iskeleti kütüklerden yapılmıştı ve aralar beyazımsı badana ile doldurulmuştu. Hepsinin sivri tepeli saz damları ve yüksek, taş bacaları vardı. Binalarda bir şey Mat’in hafızasını çekiştirdi, ama ne olduğunu çıkartamıyordu. Kesintisiz ormanın içinde çiftlik görünmüyordu. Ama köyler her zaman çiftliklerle bağlantılı olurlardı, köyler çiftlikleri

destekler, onlardan geçinirdi. Yoldan daha uzakta, ağaçların arkasında olmalıydılar.

Tuhaf bir biçimde, gördüğü insanlar yaklaşan sirk kervanını görmezden geliyorlardı. Yolun yanında duran gömlekli bir adam, ayak pedalı sayesinde çevirdiği bileği taşı üzerinde bilemekte olduğu baltadan başını kaldırdı, sonra hiçbir şey görmemiş gibi işine devam etti. Bir köşeden bir grup çocuk fırladı ve sirkten yana bakmadan bir başka sokağa daldı. Çok tuhaf. Çoğu köyün çocukları durup geçen tüccar kervanlarını izler, tüccarın gittiği yabancı yerler hakkında spekülasyonlar yapardı ve sirkte tüccar kervanlarından çok daha fazla araba vardı. Kuzeyden, altı atın çektiği arabasıyla bir çerçi geliyordu. Arabaya örtülmüş kanvas, altındaki tencere, tava ve kazan yığınını gizliyordu. Bu da ilgi çekmeliydi. Trafiği yoğun bir yolun kenarına kurulmuş büyük bir köy bile, insanların satın aldığı çoğu şey için çerçilere ihtiyaç duyardı. Ama kimse parmağını uzatarak çerçinin geldiğini bağırmadı. İşleriyle ilgilenmeye devam ettiler.

Köye üç yüz adım kadar kala, Luca sürücü koltuğunda doğruldu ve arabasının üzerinden arkaya baktı. “Buraya dönüyoruz,” diye bağırdı, yabançiçeklerinin, kedi papatyalarının, yerdenfırlayanların ve âşıkdüğümü olabilecek çiçeklerin otuz santim büyümüş bahar otlarını süslediği çimenliğe doğru işaret ederek. Adam yerine oturarak dediğini yaptı ve diğer arabalar, tekerlekleri yağmurla ıslanmış toprakta oyuklar açarak takip ettiler.

Mat Zar’ı çimenliğe çevirdiğinde, çerçinin arabalarının döşeme taşlarında çınladığını duydu. Sesle doğruldu. O yola en son taş döşendiğinde... İğdiş atını çevirdi. Kanvas tepeli araba köy boyunca uzanan düz gri döşeme taşlarının üzerinden geçiyordu. Geniş şapkalı tombul bir adam olan çerçi taşlara bakarak başını iki yana sallıyor, sonra köye bakarak yine başını iki yana sallıyordu. Çerçiler hep aynı yolu izlerdi. Adam bu yoldan yüz kez geçmiş olmalıydı. Biliyor olmalıydı. Çerçi atlarını durdurdu ve dizginleri el frenine bağladı.

Mat iki elini ağzında boru yaptı. “Yoluna devam et, adam!” diye bağırdı bütün gücüyle. “Gidebildiğin kadar hızlı git! Yoluna devam et!”

Çerçi ondan yana baktı, sonra o kiloda bir adam için koltuğundan oldukça çevik bir biçimde sıçradı. Luca kadar azametli bir jestle, hararetle konuşmaya başladı. Mat adamın sözlerini seçemiyordu, ama ne anlatıyor olması gerektiğini biliyordu. Yolda duyduğu haberler; araya serpiştirilmiş,

malları hakkında bilgiler, mallarının ne kadar üstün iddiaları. Köyde kimse durup dinlemedi, hatta duraksamadılar bile.

“Yoluna devam et!” diye bağırdı Mat. “Onlar ölü! Yoluna devam et!” Arkasında biri inledi, Tuon ya da Selucia ya da ikisi birden.

Aniden çerçinin atları başlarını delice sallayarak kişnediler. Dehşetin sınırında hayvanlar gibi çığlık attılar ve çığlık atmaya devam ettiler.

Zar korkuyla irkildi ve Mat onunla ilgilenmek zorunda kaldı; iğdiş at halkalar çiziyor, burası dışında herhangi bir yöne koşmak istiyordu. Sirkteki bütün atlar o çığlıkları duydular ve onlar da korkuyla kişnemeye başladılar. Aslar ve ayılar kükrediler, leoparlar da katıldı. Bu sirk atlarının da çığlık atmaya ve koşum takımlarına direnerek şahlanmaya başlamasına sebep oldu. Birkaç dakika içinde şamata arttı. Mat Zar’ı kontrol etmeye çabalayarak dönerken, görebildiği herkes deliye dönmüş hayvanların kaçmasını ya da kendilerini yaralamasını engellemek için dizginlere yapışmıştı. Tuon’un kısrağı ile Selucia’nın boz donlu atı da tepiniyordu. Mat bir anlığına Tuon için korktu, ama kadın Akein’i ormandaki yarıştaki kadar iyi kontrol edebiliyor gibiydi. Selucia’nın bile, atını sakinleştirebileceği olmasa bile eyerde kalacağı kesin görünüyordu. Mat çerçiyi de görebiliyordu, adam şapkasını çıkarmış, sirke bakıyordu. Mat sonunda Zar’ı kontrol altına aldı. Zar şimdi, çok uzun süre dörtnala koşmuş gibi hızlı nefesler veriyordu, ama artık kaçmaya çalışmıyordu. Artık çok geçti. Büyük olasılıkla, baştan beri çok geçti. Şişman çerçi, şapkası elinde, atlarına ne olduğunu görmek için yere atladı.

Yere indiğinde beceriksizce sallandı ve ayaklarına baktı. Şapkası elinden düştü, sert yola indi. İşte o zaman haykırmaya başladı. Döşeme taşları gitmişti ve adam bileğine dek yola batmıştı, çığlıklar atan atları da öyle. Bileklerine dek batmıştı ve kaya kadar sert olan kil bataklıkmış gibi, batmaya devam ediyordu. Atları ve arabası da öyle. Ve köy, evler ve insanlar ağır ağır eriyip toprağa karışıyordu. İnsanlar yaptıkları işe ara vermiyorlardı. Kadınlar sepet taşıyarak geçiyor, bir dizi adam omuzlarında büyük bir kütük taşıyor, çocuklar koşturuyor, bileği taşının başındaki adam baltasını biliyordu ve artık hepsi dizlerine dek yere gömülmüştü.

Tuon bir yandan, Selucia diğer yandan, Mat’in ceketini yakaladılar. Mat ancak o zaman Zar’ı harekete geçirdiğini fark etti. Çerçiye doğru. Işık!

“Ne yapabileceğini sanıyorsun?” diye sordu Tuon sertçe.

“Hiçbir şey,” diye yanıt verdi Mat. Yayı bitmiş, boynuz kertikleri takılmış, keten kiriş örülüp mumlanmıştı, ama henüz dişbudak oka ok başı

takmamıştı ve bunca yağmurdan sonra, kaz tüyünü yerinde tutan tutkal hâlâ ıslaktı. Mat'in düşünebildiği tek şey buydu, adam tamamen toprağa gömülmeden çerçinin yüreğine saplanacak bir okun merhameti. Adam ölür müydü, yoksa o ölü Shiotalılar her nereye gidiyorsa oraya mı giderdi? O binalarda dikkatini çeken buydu. Yaklaşık üç yüz sene önce, Shiota köylüleri binalarını bu şekilde yapardı.

Bakışlarını koparamıyordu. Batan çerçi, atlarının çığlıkları üzerinden duyulabilecek kadar yüksek sesle haykırıyordu.

"Yardım edin banaaaaa!" diye bağırarak kollarını sallıyordu. Adam doğrudan Mat'e bakıyor gibiydi. "Yardım edin banaaaa!" Tekrar tekrar.

Mat adamın ölmesini bekleyerek, adamın ölmesini umarak bekledi – kuşkusuz bu diğer seçenekten daha iyiydi– ama adam beline, sonra göğsüne dek batarken haykırdı. Suya batan biri gibi, çaresizce başını arkaya attı ve son bir nefes çekti. Sonra başı da kayboldu ve yalnızca kolları kaldı. Onlar da gidene dek çılgınca sallandılar. Orada bir adam olduğunu, yalnızca yolun üzerinde duran şapkası anlatıyordu.

Saz damların ve yüksek bacaların sonuncusu da eriyip gittiğinde Mat uzun bir nefes verdi. Biraz önce köyün durduğu yerde, kedi papatyaları ve yerdenfırlayanlarla kaplı, kırmızı ve sarı kelebeklerin çiçekten çiçeğe uçuştuğu bir başka çimenlik vardı. Öylesine huzurlu. Mat çerçinin öldüğüne inanabilmeyi diledi.

Luca'nın arkasından çimenliğe giden birkaç kişi dışında, sirkin arabaları hâlâ yolda duruyordu. Herkes yere inmişti, kadınlar çocukları sakinleştiriyor, erkekler titreyen atları yatıştırıyordu; herkes ayıların, aslanların ve leoparların seslerinin üzerinden korkuyla, yüksek sesle konuşuyordu. Eh, üç Aes Sedai dışında herkes. Onlar telaşla, süzülürcesine seğirttiler, Blaeric ile Fen Joline'in arkasından geliyordu. Yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, hem Aes Sedailer hem de Muhafızlar için yere batan köyler ev kedileri kadar olağan bir şeydi. Üçü çerçinin geniş şapkasının yanında durup baktılar. Teslyn şapkayı aldı, evirip çevirdi, sonra bıraktı. Biraz önce köyün durduğu çimenliğe girdiler. Aes Sedailer konuşarak gezindiler, yabançiçeklerinden ve otlardan bir şey öğrenebilirlermiş gibi oraya buraya bakındılar. Hiçbiri pelerin takmaya zahmet etmemişti, ama bu sefer Mat'in içinden onları paylamak gelmiyordu. Yönlendiriyor olabilirlerdi, ama eğer yönlendiriyorlarsa, tilkibaşını soğutacak miktarda değildi. Yönlendirseler de aldırmazdı. Bugün değil, biraz önce gördüklerinden sonra değil.

Tartışma hemen başladı. Kimse, taş döşeli görünen o sert kil yoldan geçmek istemiyordu. At bakıcıları ve terziler de dahil herkes birbirlerini dinlemeden bağırıyordu, hepsi Luca'ya hemen şu anda ne yapılması gerektiğini anlatıyordu. Bazıları geri dönüp bir köy yolu bulmak, o dar yolları kullanarak Lugard'a gitmek istiyordu. Diğerleri Lugard'ı tamamen unutma, o köy yollarını kullanarak Illian'a gitme ya da Ebou Dar'a, hatta daha ötesine dönme taraftarıydı. Amadicia ve Tarabon seçenekleri de vardı. Ghealdan da, elbette. Orada, bu Gölge'nin lanetlediği yerden çok uzaklarda, pek çok kasaba ve şehir vardı.

Mat Zar'ın eyerinde oturdu ve aylak aylak dizginlerle oynadı. Bağırış çığırış ve kol sallamalar sürerken o sessizliğini korudu. İğdiş at zaman zaman titremeye başlıyordu, ama artık kaçmaya kalkışmıyordu. Thom uzun adımlarla kalabalığı yarıp geçti ve elini Zar'ın boynuna koydu. Juilin ile Amathera hemen arkasındaydılar; kadın adama yapışıyor, korku içinde sirk halkını izliyordu. Arkalarından Noal ile Olver geliyordu. Oğlan da birine sarılıp rahatlamak ister gibiydi, ama bunu istiyorsa bile başkalarının önünde yapmayı istemeyecek kadar büyümüştü. Noal da huzursuz görünüyordu, başını iki yana sallıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Aes Sedailere doğru bakıp duruyordu. Kuşkusuz gece çöktüğünde, buna çok benzeyen, ama çok daha büyük ölçekte bir şeyi daha önce de gördüğünü iddia edecekti.

"Sanırım buradan sonra yalnız gideceğiz," dedi Thom sessizce. Juilin sertçe başını salladı.

"Eğer zorunluysak," diye yanıt verdi Mat. Küçük gruplar Tuon'u, Seanchan İmparatorluğu'nun vârisini kaçıranları arayanların dikkatini çekerdi, yoksa Mat çoktan sirkten ayrılmış olurdu. Sirkin içinde saklanmadan güvenliğe yol almak çok daha tehlikeli olurdu, ama belki de böyle yapmalılardı. Bu insanların fikirlerini değiştiremezdi. O korku dolu yüzlere baktığında, buna yetecek kadar altını olmadığını anladı. Dünyadaki tüm altın bile yetmeyebilirdi.

Luca parlak kırmızı pelerinine sarınarak, sirk halkının enerjisi tükenene kadar sessizlik içinde dinledi. Bağırışları dindiğinde pelerinini arkaya attı ve aralarında yürüdü. Artık gösterişli jestler yoktu. Burada bir adamın omzuna şaplak atıyor, orada bir kadının gözlerinin içine içtenlikle bakıyordu. Köy yolları? Yarısı çamur olmalıydı, bahar yağmurları yüzünden yoldan çok dereye benziyor olmalıydılar. Bu şekilde Lugard'a varmak iki kat uzun sürerdi, hatta üç kat, belki daha fazla. Luca hızdan bahsedince Mat boğulacak gibi oldu, ama adam daha yeni yeni ısınıyordu. Çamura batmış

arabaları kurtarmanın zahmetinden bahsetti; dinleyicilerin kendilerini, akslarına dek çamura batmış arabaları çamurdan kurtarmak için atlara yardım etmeye çalışırken hayal etmelerini sağladı. Bir köy yolu bile bu kadar kötü olmazdı, ama Luca onların böyle görmesini sağlıyordu. En azından, Mat'in görmesini sağladı. O arka yollar arasında kasabalar seyrek ve uzak, köylerin çoğu minicik olmalıydı. Gösteri yapacak pek az yer, yiyecek bulmak zor olmalıydı. Annesinin eteğinin dibinden ona bakan altı yaşlarındaki kız çocuğuna hüzünle gülümseyerek bunu söylediğinde, Luca'nın kızın açlıktan ağlamasını gözlerinin önüne getirdiğini anlayabiliyordunuz. Birden çok kadın çocuklarını kendilerine çektiler.

Amadicia ile Tarabon'a gelince ve evet, Ghealdan'ı düşününce, gösteri yapacak iyi yerlerdi. Valan Luca'nın Muhteşem Gezgin Sirki ve Muazzam Harikalar ve Mucizeler Gösterisi o ülkeleri ziyaret edecek, büyük kalabalıklar çekecekti. Bir gün. Şimdi o yerlere ulaşmak için ilk önce Ebou Dar'a dönmeleri, son haftalarda gittikleri yolları tektar aşmaları, aynı kasabalardan geçmeleri gerekirdi ve o kasabaların halkları daha kısa süre önce gördükleri gösterileri izlemek için para vermezdi büyük olasılıkla. Uzun bir yoldu, her geçen gün herkesin kesesi hafifleyecek, kemerleri sıkılacaktı. Ya da yollarına devam edip Lugard'a gidebilirlerdi.

Burada sesi yine canlandı. Basit jestlerle konuştu. Hâlâ kalabalığın arasında dolaşıyordu, ama adımları hızlanmıştı. Lugard muazzam bir şehirdi. Ebou Dar'ı gölgeleyecek bir şekil. Lugard *gerçekten de* büyük şehirlerden biriydi, nüfusu o kadar çoktu ki bütün bahar gösteri yapabilirler, yine de kalabalıkları çekebilirlerdi. Mat Lugard'ı hiç görmemişti, ama yarısının yıkıntıya dönüştüğünü, kralının sokakları temiz tutacak parayı bulamadığını duymuştu, ama Luca öyle anlatıyordu ki Caemlyn'den farksız bir yer sanırdınız. Bu insanlar arasında şehri görenler de vardı kuşkusuz, ama yanında Ebou Dar'daki Tarasin Sarayı'nın ağıl gibi kalacağı sarayları tarif ederken, onların gösterisini izlemeye gelecek, hatta özel gösteriler isteyecek düzinelerce ipek giyimli asilden bahsederken, onlar da kendinden geçmiş yüzlerle dinliyorlardı. Kuşkusuz Kral Roedran da özel gösteri isterdi. Aralarında, daha önce bir kralın huzurunda gösteri yapmış biri var mıydı? Olacaktı işte. Onlar yapacaktı. Lugard'dan Caemlyn'e gideceklerdi, yanında Lugard'ın bir şehir taklidi gibi kalacağı bir şehre. Caemlyn, dünyadaki en büyük ve en zengin şehirlerden biri. Bütün yaz, bitmek tükenmek bilmez kalabalıkların önünde gösteri yapabilecekleri bir yer.

“Bu şehirleri görmek isterim,” dedi Tuon, Akein’i Zar’a yanaştırarak. “Onları bana gösterir misin, Oyuncak?” Selucia boz donlu atını Tuon’unkinin sağrısında tuttu. Kadın kendine hâkim görünüyordu, ama gördükleri onu da sarsmıştı kuşkusuz.

“Lugard olabilir. Oradan, seni Ebou Dar’a göndermenin bir yolunu bulabilirim.” İyi korunan bir tüccar kervanı ile ve tutabildiği kadar güvenilir koruma tutarak. Tuon Egeanin’in anlattığı kadar becerikli ve tehlikeli bir kadın olabilirdi, ama yalnız gezen iki kadın çok fazla kişiye kolay av gibi görünürdü, üstelik yalnızca haydutlara değil. “Belki Caemlyn de.” Lugard’a gitmek için gereken zamandan daha fazlasına ihtiyacı olabilirdi.

“Ne göreceksek göreceğiz,” diye yanıt verdi Tuon, gizemli sözlerle, sonra Selucia ile karşılıklı parmak oynatmaya başladılar.

Arkamdan konuşuyorlar, ama burnumun dibinde yapıyorlar bunu. Mat bunu yapmalarından nefret ediyordu. “Luca bir âşık kadar iyi, Thom, ama fikirlerini değiştirebileceğini sanmıyorum.”

Thom küçümsercesine hıhladı ve uzun beyaz bıyıklarını sıvazladı. “Hakkını vermek gerekir, kötü değil, ama âşık da sayılmaz. Yine de, onları yakaladı, bana göre. İddiaya girer misin, evlat? Diyelim ki, bir altın krona?”

Mat kahkaha atarak kendini şaşırttı. Yola gömülen çerçinin ve atların imgesini kafasından silmeden bir daha gülebileceğini sanmıyordu. Atların sesleri hâlâ kulaklarındaydı, zarları boğacak kadar yüksektiler. “*Benimle mi* iddiaya girmek istiyorsun? Pekâlâ. Anlaştık.”

“Seninle zar atmam,” dedi Thom kuru kuru, “ama bir adamın sözlerle bir kalabalığın başını döndürdüğünü gördüğümde anlarım. Benim de yaptığım olmuştur.”

Luca Caemlyn’le bitirerek, her zamanki gösterişliliğini hatırlatan bir şekilde toparlandı. Adam kasıla kasıla yürüyordu. “Ve oradan,” diye bildirdi, “Tar Valon’a gideriz. Hepimizi taşıyacak gemiler kiralarız.” Mat bunu duyunca boğulacak gibi olmadı. Luca *gemi mi* kiralayacaktı? Fareden yağ çıkaracak kadar pinti biri olan *Luca mı?* “Tar Valon’da öyle kalabalıklar gelecek ki, hayatımızın geri kalanını o engin şehrin ihtişamı içinde geçirebiliriz. Orada, Ogier yapımı dükkânlar saray gibi görünür, saraylar ise tarif bile edilemez. Tar Valon’u ilk kez gören hükümdarlar, kendi şehirleri köy gibi, kendi sarayları köylü kulübesi gibi kaldığı için ağlarlar. Beyaz Kule’nin kendisi Tar Valon’dadır, hatırlayın ve dünyadaki en büyük yapıdır. Amyrlin Makamı bizden onun için gösteri yapmamızı isteyecek. İhtiyaç

içindeki üç Aes Sedai'yi barındırdık. Amyrlin Makamı'nın huzurunda lehimize konuşacaklarına inanmayan çıkar mı?"

Mat omzunun üzerinden arkasına baktı ve üç Aes Sedai'nin artık köyün kaybolduğu çimenlikte dolaşmadıklarını gördü. Bunun yerine, yolda yan yana durmuş, kusursuz Aes Sedai dinginliği timsalleri olarak onu izlemekteydiler. Hayır, onu izlemiyorlardı. Tuon'u inceliyorlardı. Üçü onu bir daha rahatsız etmemeyi kabul etmişlerdi ve Aes Sedai olduklarından sözlerini tutmaları gerekirdi, ama Aes Sedailerin sözü ne kadar işe yarardı? Yalanı yasaklayan Yemin'in çevresinden dolanmanın yolunu buluyorlardı devamlı. Bu yüzden Tuon Caemlyn'i göremeyecekti, belki Lugard'ı da göremeyecekti. Büyük olasılıkla, iki şehirde de Aes Sedailer vardı. Joline ile diğerlerinin oradaki Aes Sedailere Tuon'un bir Seanchan Yüksek Leydisi olduğunu haber vermeleri ne kadar zor olabilirdi ki? Büyük olasılıkla, daha Mat gözünü kırpamadan Tuon Tar Valon yoluna çıkmış olurdu. Savaşın durmasına yardımcı olmak üzere, bir "konuk" olarak, elbette. Kuşkusuz pek çok kişi bunun herkesin iyiliğine olduğunu, Mat'in onu bizzat teslim etmesi ve Tuon'un kimliğini açıklaması gerektiğini söylerdi, ama Mat söz vermişti. Tuon'u Ebou Dar'a göndermeden önce Lugard'a ne kadar yaklaşabileceğini hesaplamaya başladı.

Luca, Caemlyn'i bu şekilde övdükten sonra, Tar Valon'u daha da ihtişamlı göstermekte güçlük çekiyordu. Eğer Tar Valon'a ulaşırlarsa, adamın çılgın tariflerinden sonra bazıları hayal kırıklığına bile uğrayabilirdi –Beyaz Kule bin adım yüksekliğindeydi, öyle mi? Ogier yapımı saraylar küçük dağlar kadardı, öyle mi? Adam şehrin içinde bir Ogier *yurdu* olduğunu iddia ediyordu!– ama sonunda yola devam etme kararının oylanmasını istedi. Büyün eller, hatta çocukların elleri kalktı.

Mat ceketinin cebinden bir kese çekti ve bir Ebou Dar kronu uzattı. "Kaybettiğime bundan fazla sevinmemişimdir, Thom." Eh, kaybetmek *asla* hoşuna gitmezdi, ama bu seferki kazanmaktan daha iyiydi.

Thom hafifçe eğilerek kabul etti. "Sanırım bunu bir andaç olarak saklayacağım," dedi, şişman altın parayı parmaklarının arkasında yuvarlayarak. "Dünyadaki en şanslı adamın bile kaybedebileceğini hatırlamak için."

Bütün ellerin kalkmasına rağmen, yoldaki korktukları yeri geçmekte gönülsüzdüler. Luca arabasını yola geri getirdikten sonra, yola bakarak oturdu. Latelle adamın koluna, Amathera'nın Juilin'e yapıştığı gibi yapışmıştı. Sonunda Luca küfür olabilecek bir şeyler mırıldandı ve

dizginleri atların sırtlarında şaklattı. Tehlikeli kısma geldiklerinde dörtnala koşturuyorlardı ve Luca yoldaki döşeme taşlarını epey geçene kadar aynı şekilde devam etti. Her araba onunki gibi davrandı. İlerideki araba geçene kadar durdular, sonra dizginleri şaklatarak atları dörtnala kaldırdılar. Mat'in kendisi de, Zar'ı topuklamadan önce derin bir nefes aldı. Dörtnala değil yürüyüş hızında geçti, ama topuklarını vurmamak çaba gerektiriyordu, özellikle de çerçinin şapkasının yanından geçerken. Tuon'un esmer yüzü ve Selucia'nın solgun yüzü Aes Sedailerinki kadar ifadesizdi.

"Bir gün Tar Valon'u göreceğim," dedi Tuon sakin sakin, tehlikeli kısmın ortasında. "Muhtemelen orayı başkentim yaparım. Sen beni şehirde gezdirirsin, Oyuncak. Oraya gittin mi?"

Işık! Gerçekten zorlu bir kadındı. Muhteşem, ama kesinlikle çivi kadar sert.

Luca dörtnala giden atlarını yavaşlattıktan sonra, her zamanki ağır ilerleyişine değil hızlı bir yürüyüş hızına döndü. Güneş daha da alçaldı ve yol kenarında, sirki barındıracak kadar büyük pek çok çimenlik geçtiler, ama Luca gölgeler önlerinde uzayana ve güneş ufukta oturan şişman kırmızı bir topa dönüşene kadar ilerlemeye devam etti. O zaman bile, dizginleri tutarak oturdu ve yolun kenarındaki geniş çimenliğe baktı.

"Yalnızca bir çimenlik," dedi sonunda, fazla yüksek sesle, atlarını o yana çevirirken.

Atlarını Metwyn'e teslim ettikten sonra Mat mor arabaya dönen Tuon ile Selucia'ya eşlik etti, ama bu gece Tuon'la yemek yiyemeyecek, taş oynayamayacaktı.

"Bu gece dua edilmeli," dedi Tuon ona, hizmetçisi ile içeriye girmeden önce. "Sen hiçbir şey bilmez misin, Oyuncak? Yürüyen ölüler Tarmon Gai'don'un yakın olduğunun işareti." Mat bunu kadının batıl inançlarından biri olarak kabul etmedi; ne de olsa, kendisi de buna çok benzer bir şey düşünmüştü. Dua etmekle arası pek yoktu, ama oracıkta, o anda küçük bir dua etti. Bazen yapacak başka hiçbir şey kalmıyordu.

Kimse uyumak istemiyordu, bu yüzden kampın her yerinde, lambalar geç saatlere kadar yandı. Kimse yalnız kalmak da istemiyordu. Mat çadırında yalnız yemek yedi, pek iştahı yoktu ve kafasının içindeki zarlar her zamankinden yüksek geliyordu, ama yemeğini bitirdiğinde Thom taş oynamaya geldi, Noal da hemen ardından girdi. Lopin ile Noal birkaç dakikada bir içeri dalıyor, eğiliyor, Mat'in ya da diğerlerinin bir şey isteyip istemediğini soruyorlardı, ama iki adam şarabı ve kupaları getirdikten sonra

–Lopin yüksek çömlek sürahiyi getirdi ve mum mührü kırdı; Nerim tahta bir tepsiyle kupaları taşıdı– Mat onlara Harnan ile diğer askerleri bulmalarını söyledi.

“Eminim sarhoş oluyorlardı, ki bence de iyi bir fikir,” dedi. “Bu bir emirdir. Paylaşmalarını söylediğimi iletin.”

Lopin ciddiyetle yuvarlak göbeğinin üzerine eğildi. “Birlik önderine zaman zaman, onun için birkaç şey satın alarak yardım ettim, Lordum. Brendi konusunda cömert olacağını düşünüyorum. Gel, Nerim. Lord Mat sarhoş olmamızı istiyor ve tepene binip gırtlağından aşağı brendi dökmem gerekse bile, benimle sarhoş oluyorsun.” Normalde dünyevi zevklerden kaçınan biri olan Cairhienlinin dar yüzü kınamayla büzüldü, ama eğildi ve Tearlıyı çeviklikle izledi. Mat Lopin’in adamın tepesine binmesi gerekeceğini sanmıyordu, bu gece değil.

Juilin Amathera ve Olver ile geldi, böylece küçük masada oynanan taş oyununa ek olarak, yer örtüsü üzerinde Yılanlar ve Tilkiler de oynanmaya başlandı. Amathera taş oyununda yeterli beceriye sahipti, kadının bir zamanlar hükümdar olduğu düşünülünce şaşırtıcı olmayan bir şeydi, ama o ve Olver Yılanlar ve Tilkiler’de kaybedince kadının somurtkan dudakları daha da uzadı. Halbuki, o oyunda kimse kazanamazdı. Mat kadının pek iyi bir hükümdar olmadığını düşünüyordu zaten. Oyun oynamayanlar yatağın üzerinde oturuyordu. Mat oturma sırası geldiğinde oyunları izliyordu, Amathera oynuyorsa Juilin de öyle. Adam, oynamaya sırası kendine gelinceye kadar kadından gözlerini hiç ayırmıyordu. Noal öykülerini anlatıyordu –ama diğer yandan, oyun oynarken bile öykü anlatıyordu, konuşmasının oyun becerisi üzerinde hiç etkisi olmuyor gibiydi– ve Thom oturmuş, şimdi çok uzun zaman önce gibi gelen bir zamanda Mat’in ona getirdiği mektubu okuyordu. Thom’un ceket cebinde taşıdığı kâğıt iyice kırışmıştı ve tekrar tekrar okunmak yüzünden fena lekelenmişti. Adam mektubun ölü bir kadından olduğunu söylemişti.

Domon ile Egeanin’in eğilerek içeri girmesi sürpriz oldu. Mat yeşil arabadan taşındığından beri ondan kaçındıkları söylenemezdi tam olarak, ama onunla görüşmek için çaba göstermiş de değillerdi. Başka herkes gibi, başlangıçta kimliklerini saklamak için giydikleri giysilerden daha iyi giysiler giymişlerdi. Egeanin’in bölünmüş eteği ve yüksek yakalı ceketi iyi yünden dikilmişti, etek uçları ve manşetleri altın sarısı iplikle işlenmişti ve üniformaya benziyordu. Domon’un iyi kesimli kahverengi ceketi ve aşağı

katlanmış çizmelerine tıktığı bol pantolonu, tam olarak zengin olmasa bile, kesinlikle refah içinde yaşayan Illianlı bir tüccar olduğunu anlatıyordu.

Egeanin içeri girer girmez, Olver'le birlikte yer örtüsünün üzerinde oturmakta olan Amathera dizlerinin üzerinde büzülerek topa dönüştü. Juilin içini çekti ve Mat'in karşısındaki tabureden kalktı, ama Egeanin kadına ondan önce ulaştı.

"Artık benim ya da bir başkasının karşısında bunu yapmana gerek yok," dedi Egeanin. Eğilip Amathera'yı omuzlarından tuttu ve çekerek ayağa kaldırdı. Amathera ağır ağır, tereddütle doğruldu ve Egeanin elini çenesinin altına koyup başını nazikçe kaldırana kadar gözlerini yere dikti. "Gözlerime bak. Herkesin gözlerine bak." Tarabonlu kadın huzursuzca dilini dudaklarına dokundurdu ama el çenesini bıraktığında Egeanin'in yüzüne bakmaya devam etti. Kadın gözlerini iri iri açmıştı.

"Bu değişiklik oldu," dedi Juilin kuşkuyla. Ve biraz da öfkeyle. Kara ahşaptan oyulmuş bir heykel kadar kıpırtısız duruyordu. Amathera'ya yaptıkları yüzünden bütün Seanchanlardan nefret ediyordu. "Onu serbest bıraktığım için bana hırsız dedin." Bunda öfkeden daha fazlası vardı. Juilin hırsızlardan nefret ederdi. Domon gibi kaçakçılardan da.

"Zamanla her şey değişir," dedi Domon neşeyle, daha hararetli sözlerden kaçınmak için gülümseyerek. "Niye, dürüst bir adama benziyorsun, Hırsız Avcısı Efendi. Leilwin benimle evlenmeyi kabul etmeden önce kaçakçılığı bırakmaya söz verdirdi. Talih beni dürtüklesin, bir erkeğe, kârlı bir işi bırakmazsa onunla evlenmeyeceğini söyleyen kadın duydun mu?" Dünyadaki en komik espriymiş gibi kahkaha attı.

Egeanin'in adamın kaburgalarına attığı yumruk o kahkahaların homurtuya dönüşmesine sebep oldu. Domon'un kaburgaları morluklarla dolu olmalıydı. "Bu sözü tutmanı bekliyorum, Bayle. Ben değişiyorum, sen de değişmelisin." Amathera'yı kısaca süzdükten sonra –belki kadının hâlâ itaat edip etmediğini kontrol etmek içindi; Egeanin söylediklerinin yapılmasını bekleyen biriydi– elini Juilin'e uzattı. "Ben değişiyorum, Sandar Efendi. Sen de değişir misin?"

Juilin duraksadı, sonra kadının elini tuttu. "Bir denerim." Sesi kuşkuluydu.

"Tek istediğim dürüstçe denemen." Egeanin kaşlarını çatarak çadırdakilere göz gezdirdi ve başını iki yana salladı. "Bundan daha az kalabalık alt güverteler görmüşümdür. Arabamızda düzgün şarap var, Sandar Efendi. Sen ve hanımın bir iki kupa için bize katılır mısınız?"

Juilin yine duraksadı. “Mat bu oyunu kazandı sayılır,” dedi sonunda. “Oyunu bitirmenin bir anlamı yok.” Koni şeklindeki kırmızı şapkasını kafasına geçirdi, gerekmediği halde koyu renk, bol Tear ceketini düzeltti ve kolunu resmi bir tavırla Amathera’ya uzattı. Kadın o kolu sıkı sıkı tuttu ve gözleri hâlâ Egeanin’in yüzünde olmasına rağmen gözle görülür bir biçimde titriyordu. “Herhalde Olver burada kalıp oyununu oynamak ister, ama hanımım ve ben siz ve kocanızla şarap paylaşmaktan memnun oluruz, Gemisiz Hanım.” Juilin’in bakışlarında meydan okuma vardı. Egeanin’in Amathera’yı çalıntı mal olarak görmediğini kanıtlamak için daha ileri gitmesi gerektiğini düşündüğü açıktı.

Egeanin bunu çok iyi anlamış gibi başını salladı. “Işık bu gece üzerinizde parlasın, kalan tüm gece ve gündüzlerimizde de,” dedi kalanlara veda olarak. Ne kadar da neşeliydi.

Dördü çıkar çıkmaz yukarıda gök gürledi. Yeni bir gök gürültüsünden sonra yağmur çadır tavanını dövmeye başladı ve çabucak sağanağa dönüştü. Juilin ile diğerleri koşmadıysa, şaraplarını ıslak ıslak içeceklerdi.

Noal kırmızı örtünün üzerine, Olver’in karşısına oturdu ve Amathera’nın yerine oynamaya başladı, yılanlar ve tilkiler için zar attı. Olver’i ve onu temsil eden siyah diskler ağ desenli örtünün hemen hemen kıyısındaydı, ama ikisinin de kazanamayacağı çok açıktı. En azından Olver hariç herkes için çok açıktı. Üzerinde yılanı temsil eden kıvrımlı çizgi olan açık renk bir disk kendi diskine dokunduğunda çocuk yüksek sesle homurdandı, üçgen işaretli disk Noal’ınkine dokunduğunda yine homurdandı.

Noal Egeanin ile Domon geldiğinde bıraktığı öyküyü anlatmaya devam etti, sözde bir Deniz Halkı gemisinde yaptığı yolculuğun öyküsüydü. “Atha’an Miere kadınları dünyadaki en zarif kadınlardır,” dedi, siyah diskleri örtünün ortasındaki halkaya geri götürerek, “Domanlılardan da zariftirler ve bunun ne demek olduğunu bilirsiniz. Ve kara görünmez olduğunda...” Aniden sustu ve Olver’e bakarak boğazını temizledi. Çocuk yılanları ve tilkileri oyun tahtasının köşelerine yığmakla meşguldü.

“O zaman ne yaparlar?” diye sordu Olver.

“Niye...” Noal boğum boğum parmağıyla burnunu ovaladı. “Niye, halatlara o kadar çabuk tırmanırlar ki ayaklarının olması gereken yerde el olduğunu sanırsınız. Yaptıkları bu işte.” Olver bir “oooo” çekti ve Noal rahat bir nefes aldı.

Mat masadaki oyun tahtasındaki siyah ve beyaz taşları kaldırmaya ve iki oymalı tahta kutuya yerleştirmeye başladı. Kafasının içindeki zarlar en şiddetli gök gürültüsünden daha beter takırdıyorlardı. “Bir oyun daha, Thom?”

Beyaz saçlı adam mektuptan başını kaldırdı. “Sanmıyorum, Mat. Bu gece aklım karmakarışık.”

“Sormama izin verirsen, Thom, neden o mektubu öyle okuyorsun? Demek istediğim, bazen anlamını çözmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyorsun.” İyi zar gelince Olver sevinçle haykırdı.

“Çünkü bir açıdan öyle. Al.” Mektubu uzattı, ama Mat başını iki yana salladı.

“Beni ilgilendirmez, Thom. Bu senin mektubun ve ben bilmeceler konusunda pek iyi değilimdir.”

“Ah, seni de ilgilendirir. Moiraine bunu tam şeyden önce... Eh, her neyse, yazmış işte.”

Mat Thom’a bakakaldı, sonra kırışık kâğıdı aldı ve gözleri lekeli mürekkebe takılınca gözlerini kırpıştırdı. Sayfa küçük, kusursuz bir el yazısı ile kaplıydı, ama “Çok Sevgili Thom” diye başlıyordu. Moiraine’in ihtiyar Thom Merrilin’e bu şekilde hitap edeceği kimin aklına gelirdi? “Thom, bu çok kişisel. Bence ben...”

“Oku,” diye sözünü kesti Thom. “Göreceksin.”

Mat derin bir nefes aldı. Ölü bir Aes Sedai’den gelen, bilmece gibi bir mektup bir şekilde onu da ilgilendiriyordu, öyle mi? Aniden mektubu okumayı hiç istemez oldu. Ama yine de okumaya başladı. Saçlarını diken diken olmaya çalışıyordu.

Çok Sevgili Thom,

Sana yazmak istediğim çok şey var, yürekten gelen sözler, ama yazmayı erteledim, çünkü ertelemem gerektiğini biliyordum ve şimdi çok az vaktim var. Felakete yol açma korkusuyla sana söyleyemeyeceğim çok şey var, ama söyleyebileceklerimi söyleyeceğim. Söylediklerimi dikkatle dinle. Kısa süre sonra rıhtımlara ineceğim ve orada Lanfear ile yüzleşeceğim. Bunu nasıl bilebilirim? Bu sır başkalarına ait. Bildiğimi bilmen yeterli, bu söyleyeceklerimin kalanının kanıtı olsun.

Bu mektubu aldığında, sana benim öldüğüm söylenecek. Buna herkes inanacak. Ben ölmedim, bana ayrılan seneleri yaşayabilirim. Aynı zamanda sen, Mat Cauthon ve tanımadığım bir adam beni

kurtarmaya çalışabilir. Olabilir diyorum, çünkü belki de yapmazsınız, yapamazsınız, çünkü Mat reddedebilir. Beni senin sever göründüğün kadar sevmiyor ve bunun için sağlam olduğuna inandığı sebepleri var. Eğer beni kurtarmayı denerseniz yalnızca sen, Mat ve diğer adam olmalı. Daha fazlası herkesin ölmesi demek olacak. Daha azı herkesin ölmesi demek olacak. Yalnızca Mat ve diğer adamla birlikte gelsen bile, yine de ölüm gelebilir. Bir, iki ya da üç kişiyle gelip denediğinizi ve öldüğünüzü gördüm. Sizin teşebbüsünüz sırasında benim öldüğümü gördüm. Hepimizin hayatta kaldığını ve tutsak olarak öldüğümüzü gördüm.

Yine de girişimde bulunmaya karar verirseniz, genç Mat beni bulmanın yolunu biliyor, ama kendisi sorana kadar bu mektubu ona göstermemelisin. Bu son derece önemli. Sorana dek bu mektupta yazılı olanların hiçbirini bilmemeli. Ne pahasına olursa olsun olaylar belli şekilde gelişmeli.

Lan'i bir daha görürsen ona söyle, bütün bunlar herkes için en iyisi. Onun yazgısı benimkinden ayrı bir yol izliyor. Ona Nynaeve ile mutluluklar diliyorum.

Son bir nokta. Yılanlar ve Tilkiler oyunu hakkında bildiklerinizi hatırlayın. Hatırlayın ve buna göre davranın.

Zamanı geldi, ne yapılması gerekiyorsa yapmalıyım.

Işık sizi aydınlatsın ve size sevinç versin, çok sevgili Thom. Birbirimizi bir daha görecek olsak da olmasak da.

Moiraine

Mat mektubu bitirirken gök gürültüsü patladı. Çok uygun düşüyordu. Başını iki yana sallayarak mektubu geri verdi. “Thom,” dedi nazikçe, “Lan'in onunla bağı kırıldı. Bunun için ölmesi gerekir. Onun öldüğünü Lan'in kendisi söyledi.”

“Ve mektubu herkesin buna inanacağını söylüyor. Biliyordu, Mat. Her şeyi önceden biliyordu.”

“Öyle olabilir, ama Moiraine ile Lanfear o kap çerçevesi şeklindeki *ter'angreal*'den içeri düştü ve *ter'angreal* eridi. O şey kızıltaştandı ya da *taşa* benziyordu, Thom, ama mum gibi eridi. Gözlerimle *gördüm.* O

Eelfinnler her neredeyse oraya gitti ve hâlâ yaşıyorsa bile, artık oraya gitmemizin yolu yok."

"Ghenjei Kulesi," diye araya girdi Olver ve üç yetişkin dönüp ona baktı. "Birgitte söyledi," dedi çocuk, kendini savunurcasına. "Aelfinnlerin ve Eelfinnlerin ülkelerine Ghenjei Kulesi'nden gidiliyor." Yılanlar ve Tilkiler oyununu başlatan jestleri yaptı, havada bir üçgen çizdi, sonra ortasına dalgalı çizgi çekti. "Birgitte senden daha fazla öykü biliyor, Charin Efendi."

"Bu Birgitte Gümüşyay olamaz, değil mi?" dedi Noal alayla.

Oğlan ona sakin sakin baktı. "Ben bebek değilim, Charin Efendi. Ama okçuluğu çok iyi, bu yüzden belki de odur. Birgitte'in yeniden doğmuş halidir, demek istiyorum."

"Ben bunun olası olduğunu sanmıyorum," dedi Mat. "Ben de onunla konuştum, biliyorsun ve kadının istediği son şey bir tür kahraman olmak." Mat sözlerini tutardı ve Birgitte'in sırrı güvendeydi. "Her durumda, nerede olduğunu sana söylememişse, bu kule meselesini bilmek pek işe yaramıyor." Olver başını üzüntüyle iki yana salladı ve Mat eğilip oğlanın saçlarını karıştırdı. "Senin hatan değil, evlat. Sen olmasaydın, onun var olduğunu bile bilemezdik." Bu pek işe yaramamış gibiydi. Olver üzüntü içinde kırmızı kumaştan oyun tahtasına bakıyordu.

"Ghenjei Kulesi," dedi Noal, bağdaş kurduğu yerde sırtını dikleştirip ceketini düzelterek. "Artık bu öyküyü bilen çok kişi kalmadı. Jain her zaman, bir gün onu aramaya gideceğini söylerdi. Gölge Kıyısı'nda bir yerde olduğunu söylerdi."

"Yine de aranacak geniş bir alan demek." Mat kutulardan birinin kapağını taktı. "Seneler alabilir." Tuon haklıysa, sahip olmadıkları seneler ve Mat onun haklı olduğundan emindi.

Thom başını iki yana salladı. "Senin bildiğini söylüyor, Mat. 'Mat beni bulmanın yolunu biliyor.' Bunu bir kaprisle yazdığını hiç sanmıyorum."

"Eh, onun ne dediği benim elimde değil, değil mi? Ben bu geceye dek Ghenjei Kulesi diye bir yer duymadım."

"Yazık," diye içini çekti Noal. "Görmek isterdim. Jain Uzakgezgini'nin hiç yapmadığı bir şey. Pes etsen daha iyi," diye ekledi, Thom ağzını açtığında. "Görse unutmazdı ve ismini hiç duymuş olmasa da, insanları başka diyarlara götüren bir kule duyduğunda orası aklına gelirdi. O şey cilalı çelik gibi parlarmış, öyle anlatıyorlar; altmış metre yüksekliğinde, on iki metre genişliğindeymiş ve kapısı penceresi yokmuş. Öyle bir şey gördüğünü kim unutabilir?"

Mat donakaldı. Boynundaki yara izine doladığı siyah eşarp çok sıkı geliyordu. Aniden yaranın kendisi taze ve sıcak geldi. Nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Kapısı ve penceresi yoksa nasıl gireceğiz?” diye sordu Thom.

Noal omuzlarını silkti, ama Olver bir kez daha sesini yükseltti. “Birgitte diyor ki, bronz bir bıçakla duvarına bir işaret çiziyormuşsun.” Oyunu başlatan işareti çizdi. “Bıçak bronz olmalıymış. İşareti yapınca kapı açılıyormuş.”

“Sana başka neler anlattı...” diye başladı Thom, sonra kaşlarını çatarak bıraktı. “Senin neyin var. Mat? Kusacak gibi görünüyorsun.”

Mat’i hasta eden şey anılarıydı, hem de başka adamların anıları değil. Onlar, kendi anılarından kalan boşlukları doldurmak için beynine tıkılmıştı ve o boşlukları dolduruyorlardı da. Yaşadığından çok daha fazla gün hatırladığı kesindi. Ama kendi hayatından bazı bölümler kayıptı ve diğerleri güve yeniği battaniyeler gibi ya da gölgeli ve loştu. Shadar Logoth’tan kaçması delik deşikti ve Domon’un ırmak teknesine kaçması hakkında belli belirsiz anıları vardı, ama o yolculukta gördüğü bir şey çok belirgindi. Cilalı çelik gibi parlayan bir kule. Kusmak? Midesi kendi kendini boşaltmak istiyordu.

“Sanırım o kulenin nerede olduğunu biliyorum, Thom. Daha doğrusu, Domon biliyor. Ama ben seninle gelemem. Eelfinnler benim geldiğimi anlar, belki Aelfinnler de. Yak beni, okuduğum için bu mektubu bile biliyor olabilirler. Söylediğim her kelimeyi biliyor olabilirler. Onlara güvenemezsin. Ellerinden gelirse faydalanırlar ve senin geldiğini öğrenirlerse tam olarak bunu yapmayı planlarlar. Derini yüzerler ve ondan kendilerine kemerler yaparlar.” Onlarla ilgili anıları tamamen kendisine aitti, ama bu yargıyı desteklemeye yeter de artarlardı.

Herkes ona delirmiş gibi baktı, Olver bile. Onlara Aelfinnler ve Eelfinnlerle karşılaşmasını anlatmaktan başka çaresi yoktu. En azından anlatılması gerekenleri. Aelfinnlerden aldığı yanıtları değil kesinlikle, Eelfinnlerin verdiği iki armağanı da değil. Ama Aelfinnlerle Eelfinnlerin onunla nasıl bir bağlantısı olduğunu açıklamak için diğer adamların anıları gerekiyordu. Ve Eelfinnlerin taktığı solgun kuşakları; onlar önemli geliyordu. Ve onu nasıl öldürmeye çalıştıklarını. Bu çok önemliydi. Mat çıkmak istediğini söylemişti ve canlı çıkmak istediğini söylemek aklına gelmemişti, bu yüzden onu dışarı çıkarıp asmışlardı. Hatta, sözlerine ağırlık versin diye eşarbı çıkarıp yara izini gösterdi. Üstelik onu insanların

görmesine nadiren izin verirdi. Üçü onu sessizlik içinde dinlediler; Thom ile Noal dikkatle, Olver ağzı hayretle yavaş yavaş açılarak. Mat'in sesinden başka tek ses, çadırın tavanını döven yağmurunkiydi.

"Bütün bunlar bu çadırda kalmalı," diye bitirdi. "Aes Sedailerin beni ele geçirmeyi istemek için yeterli sebebi vardı. O anıları öğrenirlerse, onlardan asla kurtulamam." Onlardan tam olarak *kurtulabilecek* miydi ki? Kurtulamayacağını düşünmeye başlamıştı, ama hayatına karışmaları için yeni sebepler vermesi de gerekmiyordu.

"*Senin* Jain'le bir ilgin var mı?" Noal yatıştırırcasına ellerini kaldırdı. "Sakin ol, adam. Sana inanıyorum. Yalnızca, işittiğim her şeyi gölgede bırakıyor. Jain'in yaptığı her şeyi de. Üçüncü kişinin ben olmama izin verir misin? Sıkışık anlarda işe yarayabilirim, biliyorsun."

"Yak beni, söylediğim her şey bir kulağından girdi, diğerinden çıktı, değil mi? Benim geldiğimi biliyor olacaklar. Şimdiden her şeyi biliyor olabilirler!"

"Fark etmez," diye araya girdi Thom. "Benim için fark etmez. Gerekirse ben kendi başıma giderim. Ama eğer bu mektubu doğru okuduysam," mektubu neredeyse şefkatle katlamaya başladı, "tek başarı ihtimali, üç kişiden biri sen olursan var." Yatağın üzerinde sessizce oturup Mat'in gözlerinin içine baktı.

Mat bakışlarını kaçırmak istiyordu, ama yapamadı. Lanet Aes Sedai! Kadın hemen hemen kesin olarak ölmüştü, ama yine de onu kahraman olmaya zorluyordu. Eh, kahramanların kafası okşanırdı ve bir kahraman gereken bir sonraki sefere kadar kenara itilirdi. O da, ilk seferden canlı kurtulmuşsa. Genellikle kahramanlar canlı çıkmıyordu. Mat Moiraine'i asla tam olarak güvenmemişti, ondan hoşlanmamıştı da. Yalnızca ahmaklar Aes Sedailere güvenirdi. Ama diğer yandan, o olmasa şimdi İki Nehir'de ahırdaki dışkıları kürüyor ve babasının ineklerine bakıyor olurdu. Ya da ölmüş olurdu. Ve Thom oracıkta oturmuş, hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. İşin pis tarafı buydu. Thom'u severdi. *Ah, kan ve lanet küller.*

"Ahmaklığıma yanayım," diye mırıldandı. "Gideceğim."

Gök gürültüsü patladı, aynı anda tam tepede bir şimşek o kadar parlak çaktı ki çadırın içerisini aydınlattı. Gürlemeler solduğunda, Mat'in kafasının içinde ölüm sessizliği vardı. Son zarlar da durmuştu. İçinden ağlamak geliyordu.

11
Maderin’de Bir Cehennem

O gece herkes geç saatlere kadar uyanık kalsa da, ertesi sabah sirk çok erkenden yola çıktı. Gözleri yanan Mat uykulu uykulu çadırından çıktığında gökyüzü hâlâ karanlıktı. Dışarıda, lambalı erkek ve kadınların hazırlanmak için, koşmadıkları yerlerde koşturduklarını gördü. Herkes birilerine daha hızlı hareket etmesini bağırıyordu. Pek çok kişi, uykusuz insanların kararsız adımlarıyla koşuyordu. Herkes, gözlerinin önünde bir köyün kaybolduğu yerden ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar iyi olacağını hissediyordu. Luca’nın büyük, cafcaflı arabası daha güneş ufuktan doğmadan yola çıktı ve bir kez daha iyi bir hızla ilerledi. Her biri yaklaşık yirmi arabadan oluşan, güneye giden iki tüccar kervanı, bir de ağır Tenekeci kervanı yanlarından geçti, ama diğer yöne giden kimse yoktu. Ne kadar uzağa giderlerse o kadar iyiydi.

Mat Tuon ile at sürüyordu ve Selucia boz donlu atını aralarına sokma teşebbüsünde bulunuyordu, ama yine de Mat ne kadar uğraşırsa uğraşsın sohbet etmiyorlardı. Zaman zaman, Mat sohbet başlatmaya çalıştığında ya da espri yaptığında fırlattığı okunamaz bakış dışında, Tuon dümdüz önüne bakarak at sürüyor, mavi pelerininin başlığı yüzünü gizliyordu. Mat’in jonglörlüğü bile dikkatini çekemiyordu. Kadının sessizliğinde düşünceli bir hal vardı ve bu Mat’i endişelendiriyordu. Bir kadın sizin yanınızda sessiz kalıyorsa, genelde sorun kapıda demekti. Tuon düşüncelere dalıyorsa, genelde neler olduğunu unutsanız da olurdu. Mat onu düşündürenin ölüler köyü olduğundan kuşkuluydu. Tuon bunu yapmayacak kadar zorluydu. Hayır, Mat’i sorun bekliyordu.

Yola çıkmalarından bir saat kadar sonra, yükselip alçalan bir arazide bir çiftlik belirdi. Düzinelerce kara yüzlü keçi geniş bir merada ve büyük bir zeytinlikte otluyordu. Koyu renk yapraklı zeytin sıralarının arasındaki otları

temizleyen oğlanlar çapalarını bırakıp taş çitlere koşarak sirkin geçişini izlediler; kim olduklarını, nereye gittiklerini, nereden geldiklerini sorarak heyecanla bağırdılar. Yaygın, kiremit çatılı çiftlik evinden ve iki büyük saz damlı ahırdan erkekler ve kadınlar çıktı, gözlerini gölgeleyerek izlediler. Mat bunu görünce rahatladı. Ölüler yaşayanlara aldırmazdı.

Sirk ilerledikçe, çiftlikler ve zeytinlikler yoğunlaştı, sonunda yan yana belirmeye başladılar; ormanı yolun iki yanında, bir buçuk kilometre kadar ötelediler. Jurador'dan büyükçe, refah sahibi bir kasabaya geldiklerinde daha öğle olmamıştı. Ana kapılarda, koni şeklinde cilalı miğferleri ve çelik disk dikilmiş deri ceketleri içinde yarım düzine adamın baltalı kargılarla nöbet beklediği yerde, bir tüccarın kanvas örtülü arabalardan oluşan uzun kervanı içeri giriyordu. Arbaletlerini kollarına dayamış daha fazla adam iki kapı kulesinin tepesinde nöbet tutuyordu. Ama eğer Maderin'in Nathin Sarmain Vendare adlı Lordu sorun bekliyorduysa da, bunun tek işareti bekleyen nöbetçilerdi. Çiftlikler ve zeytinlikler Maderin'in taş duvarlarına dayanmıştı, ki pek sağduyulu bir şey değildi bu ve kasabanın savunulması gerektiğinde epey maliyetli olurdu. Luca sirki kullanılmayan bir otlağa kurmak için bir çiftçiyle pazarlık etmek zorunda kaldı ve sahtekâr adama bir, belki iki keçi sürüsü daha satın aldığı hakkında homurdanarak döndü. Ama kısa süre sonra kanvas duvar dikiliyordu ve Luca acele etmeleri için herkesi paylıyordu. Bugün gösteri yapacaklardı ve yarın sabah erkenden yola çıkacaklardı. Çok erkenden. Kimse yakınmadı, hatta gereksiz laf bile etmedi. Ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar iyiydi.

"Ayrıca, gördüklerinizi kimseye anlatmayın," diye uyardı Luca insanları, pek çok kez. "Sıradışı hiçbir şey görmedik. Müşterileri korkutup kaçırmak istemeyiz." İnsanlar ona delirmiş gibi baktılar. Kimse, değil bahsetmek, o eriyen köyü ve çerçiyi düşünmek bile istemiyordu.

Mat gömleği içinde çadırında oturmuş, Seanchan olup olmadığını öğrenmek için kasabaya gitmiş olan Thom ile Juilin'in dönmesini bekliyordu. Küçük masasının üzerinde aylak aylak zar atıyordu. Başta daha çok yüksek sayılar geldikten sonra, art arda on kez beş zar da bir geldi; çoğu insan Karanlık Varlık'ın gözlerini şanssız sayardı.

Selucia çadırın kapağını çekip içeri girdi. Sade, kahverengi bölünmüş eteğine ve beyaz bluzuna rağmen, bir ahıra giren kraliçe gibi görünmeyi başarıyordu. Yüzündeki ifadeye bakarak, pis bir ahıra. Halbuki iş temizlik olunca, Lopin ile Nerim Mat'in annesini bile tatmin edebilirlerdi.

“Seni çağırıyor,” dedi kadın buyurgan bir sesle, kısa sarı saçlarının örtülü olduğundan emin olmak için çiçekli eşarbına dokunarak. “Gel.”

“Benden ne istiyormuş?” dedi Mat ve dirseklerini masaya dayadı. Hatta bacaklarını uzatıp ayak bileklerini çaprazladı. Bir kadının her çağırdığında sıçrayacağınıza inanmasına bir kez sebep oldunuz mu, bir daha asla kurtulamazdınız.

“O sana söyleyecek. Zaman harcıyorsun, Oyuncak. Memnun olmayacak.”

“Eğer Kıymetlim her parmağını büktüğünde koşa koşa gideceğimi sanıyorsa, memnun olmamaya alışsa da olur.”

Selucia yüzünü buruşturarak –hanımı lakaba tahammül ediyor olsa da, kadın onu kişisel bir hakaret kabul ediyordu– kollarını etkileyici göğsünde kavuşturdu.

Mat onunla gidene kadar orada bekleyeceği cam kadar berraktı ve Mat kadını epey bekletmeyi düşünüyordu. Zarları attı. Karanlık Varlık’ın gözleri. Tuon kurbağa dediğinde sıçramasını beklemek. Hah! Yeniden zar attı. Zarlar masanın üzerinde döndü, bir tanesi neredeyse kenardan düşecekti. Karanlık Varlık’ın gözleri. Yine de, o anda yapacak daha iyi bir işi yoktu.

Buna rağmen iyi, bronz renkli ipekten ceketini hiç acele etmeden giydi. Şapkasını aldığında, kadının sabırsızlıkla ayağını yere vurduğunu duyabiliyordu. “Ee, ne bekliyorsun?” diye sordu Mat. Kadın ona tısladı. Giriş kapısını açık tuttu, ama yine de kedi gibi tısladı.

Mat mor arabaya girdiğinde Setalle ile Tuon yataklardan birine oturmuş, konuşuyorlardı, ama Mat kapıdan girer girmez sustular ve onu kısaca, ama tartarcasına süzdüler. Bu da Mat’e, konunun Mat Cauthon olduğunu anlattı. Tüyleri diken diken oldu. Açık ki, Tuon her ne istiyorsa, Mat’in onaylamayacağı bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Ve aynı ölçüde açıktı ki, Tuon yine de istediğini elde etmeyi düşünüyordu. Masa tavana kaldırılmıştı ve Selucia Mat’in yanından geçerek Tuon’un arkasına dikildi. Ufak tefek kadın sert bir ifade ve o güzel iri gözlerinde sabit bir bakışla tabureye oturdu. Bütün tutsakları hemen asın.

“Bir hanın ortak salonunu ziyaret etmek istiyorum,” diye bildirdi. “Ya bir meyhaneyi. İkisinin de içini görmedim. Bu kasabada beni bir tanesine götüreceksin, Oyuncak.”

Mat bir kez daha nefes aldı. “Bu kolay. Thom ya da Juilin güvenli olduğunu söyler söylemez.”

“Düşük bir yer olmalı. Cehennem dediklerinden.”

Mat’in ağzı açık kaldı. Düşük? Cehennem denen yerler düşüklerin en düşüğüydü; pis ve loş, biranın ve şarabın ucuz olduğu, ama yine de ödediğiniz paranın yarısı kadar etmediği, yiyeceklerin daha da kötü olduğu ve kucağınıza oturan kadınların ceplerinizi karıştıracağı ya da kesenizi alacağı ya da odasına girdiğiniz anda orada bekleyen iki adamın kafanızı yaracağı türden yerler. Gece ya da gündüz, bir düzine oyunda zar atılıyor, ortam düşünülünce insanı şaşırtan bahisler oynanıyor olurdu. Altınına değil –ancak eksiksiz bir ahmak bir cehennemde altın teşhir ederdi– ama masalarda sık sık gümüş el değiştirirdi. Kumarbazların pek azı paralarını dürüst yollardan kazanmış olurdu ve o birkaç kişi de kafa kıranlar ve gece sarhoşlardan geçinen bıçakçılar kadar sert insanlar olurdu. Cehennemlerde her zaman, dövüşleri ayırmak için, sopa taşıyan iki üç fedai olurdu ve çoğu gün maaşlarını fazlasıyla hak ederlerdi. Normalde müşterilerin birbirlerini öldürmesini engellerlerdi, ama başarısız olduklarında ceset arka tarafa sürüklenir, bir yerlerde bir geçide ya da bir çöp yığınına bırakılırdı. Ve onlar bu işi yaparken, içkiler akmaya, kumarlar oynanmaya devam ederdi. Bir cehennem buydu işte. Kadın bu tür yerleri nereden duymuştu?

“Bu aptalca fikri sen mi soktun onun kafasına?” diye sordu Setalle’ye.

“Niye, Işık aşkına, bunu sana düşündüren ne?” diye yanıt verdi kadın, masum numarası yapan kadınların hep yaptığı gibi gözlerini iri iri açarak. Ya da, sırf kafanızı karıştırmak için, numara yaptıklarını düşünmenizi istediklerinde. Niye zahmet ettiklerini anlamıyordu Mat. Kadınlar hiç uğraşmasalar da kafasını karıştırıyordu zaten.

“Söz konusu bile olamaz, Kıymetlim. Senin gibi bir kadınla bir cehenneme girersem, bir saat içinde altı hançerli kavgaya karışmış bulurum kendimi. O kadar yaşarsam, elbette.”

Tuon memnun memnun gülümsedi. Çok kısa sürmüştü, ama kesinlikle memnun bir gülümsemeydi. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesin olarak biliyorum.” Bu, kısa bir sevinç gülümsemesi getirdi. Sevinç! Lanet kadın Mat’in hançerli bir kavgaya karıştığını görmek *istiyordu!*

“Yine de, Oyuncak, söz verdin.”

Mat’in söz verip vermediği üzerine tartışmaya başladılar. Eh, Mat sakin sakin, bir şeyin kolay olduğunu söylemenin söz vermek sayılmayacağını açıklıyordu. Tuon yalnızca inatla, onun söz verdiğini öne sürüyordu. Setalle nakış çemberini eline aldı. Selucia bir erkeğin savunulamaz olanı

savunmasını izleyen birinin eğlenti dolu ifadesi ile onu seyrediyordu. Ve Tuon ne derse desin, Mat bağırmıyordu işte. Tam o anda kapı çalındı.

Tuon duraksadı. “Gördün, değil mi, Oyuncak,” dedi bir an sonra, “böyle yapılır işte. Kapıyı çalarsın, sonra beklersin.” Bir omzunun üzerinde hizmetçisine basit bir jest yaptı.

“Huzura girebilirsin,” diye seslendi Selucia, azametle sırtını dikleştirerek. Muhtemelen içeri giren kişinin yere kapanmasını bekliyordu!

Gelen Thom’du. Üzerinde, herhangi bir ortak salonda ya da meyhanede kalabalığa karışmasını sağlayacak koyu mavi ceket ve koyu gri pelerin vardı. İkisi de ne çok iyi, ne çok kötüydü. Dedikoduları dinlerken içkisinin parasını ödeyebilecek ya da haberleri ve en son söylentileri anlatacak birine bir kupa şarap ısmarlayabilecek biri. Thom yere kapanmadı, ama sakat sağ bacağına rağmen zarafetle reverans yaptı. “Leydim,” diye mırıldandı Tuon’a, sonra dikkatini Mat’e çevirdi. “Harnan bu tarafa geldiğini söyledi. Umarım bir şeyi bölmüyorum? Ben... sesler... işittim.”

Mat kaşlarını çattı. Hiç de bağırmamıştı işte. “Bir şeyi bölmüyorsun. Ne öğrendin?”

“Zaman zaman kasabada Seanchanlar olabildiğini. Asker yok, ama yolun birkaç kilometre kuzeyinde ve beş altı kilometre güneyinde iki çiftlik köyü kuruyorlar, anlaşılan. Köylüler zaman zaman bir şeyler satın almak için kasabaya geliyorlarmış.”

Mat omzunun üzerinden arkaya doğru konuşurken gülümsemesine hâkim olmayı başardı. Hatta sesine bir üzüntü tınısı kattı. “Korkarım Maderin’e gezmeye gidemeyeceksin, Kıymetlim. Fazla tehlikeli.”

Tuon kollarını kavuşturarak göğsünü vurguladı. Kadında, Mat’in ilk başta düşündüğünden daha fazla kıvrım vardı. Selucia gibi değildi kesinlikle, ama güzel kıvrımlardı yine de. “Çiftçiler, Oyuncak,” dedi önemsemezce. “Hiçbir çiftçi yüzümü görmedi. Bana bir meyhane ya da ortak salon söz verdin ve bu önemsiz bahane ile kaçamayacaksın.”

“Ortak salon sorun değil,” dedi Thom. “Bu çiftçiler içki değil bir makas ya da yeni bir tencere peşinde. Kendi biralarını yapıyorlarmış anlaşıldığı kadarıyla ve köyün birasından pek hoşlanmamışlar.”

“Teşekkür ederim, Thom,” dedi Mat sıktığı dişlerinin arasından. “O bir cehennem görmek istiyor.”

Beyaz saçlı adam hırıldaya hırıldaya öksürdü ve hararetle bıyıklarını sıvazladı. “Cehennem,” diye mırıldandı.

“Cehennem. Bu kasabada, isyan başlatmadan onu götürebileceğim bir cehennem biliyor musun?” İstihza yapmaya çalışmıştı, ama Thom başını sallayarak şaşırttı onu.

“Öyle bir yer biliyor olabilirim,” dedi yavaşça. “Beyaz Halka. Ne haberler alabileceğime bakmak için oraya gitmeyi düşünüyordum zaten.”

Mat gözlerini kırpıştırdı. Thom başka yerlerde dikkat çekmese de, o ceketin içindeyken bir cehennemde herkes ona yan bakardı. Yan bakmaktan da fazlasını yaparlardı. Orada giyilen standart kıyafet kirli kaba yünlüler ve lekeli ketenlerdi. Dahası, bir cehennemde sorular sormak, sırtınıza bir bıçak saplatmanın en garantili yoluydu. Ama belki Thom bu Beyaz Halka’nın aslında cehennem olmadığını biliyordu. Mekân her zamankinde biraz daha kötüyse, Tuon farkı anlamayabilirdi. “Harnan ve diğerlerini alayım mı?” dedi sınamak için.

“Ah, bence sen ve ben Leydi için yeterli koruma oluruz,” dedi Thom, bir gülümsemenin hayaleti olabilecek bir ifade ile ve Mat’in omuzlarındaki düğümler gevşedi.

Yine de iki kadını, başlıklarını iyice örtmeleri konusunda uyardı – Selucia’nın arkada kalması söz konusu değildi elbette; Anan Hanım Tuon’un onlara eşlik etmesi davetini reddetti, hayatı boyunca yetecek kadar cehennem gördüğünü söyledi. Tuon hiçbir çiftçinin yüzünü görmediğine inanıyor olabilirdi, ama eski deyimin söylediği gibi, bir kedi krala bakabiliyorsa, o zaman bir çiftçi de o ya da bu zamanda Tuon’a bakmış olabilirdi ve bu şansla, onlardan bir iki tanesi Maderin’de olurdu. Mat’in deneyimlerine göre, *ta’veren* olması genelde Desen’i en kötü şekilde çarpıtıyordu.

“Oyuncak,” dedi Tuon nazikçe, Selucia mavi pelerini onun zayıf omuzlarına yerleştirirken, “kırsalı ziyaret ederken pek çok çiftçiyle karşılaştım, ama ayağa kalkmalarına izin verdiğim zaman bile, gerektiği gibi gözlerini yere diktiler. İnan bana, yüzümü hiçbiri görmedi.”

Ah. Mat kendi pelerinini almaya gitti. Beyaz bulutlar, henüz zirvesine çıkmamış olan güneşi hemen hemen örtmüştü ve bahar için sert bir gündü, güçlü bir esinti de vardı.

Kasaba halkı sirkin anacaddesini doldurmuştu; kaba yünlüler ya da daha iyi malzemeden, manşetleri birazcık işlenmiş ağırbaşlı ceketler içinde adamlar; ağırbaşlı, dik yakalı elbiselerin üzerine uzun beyaz önlükler takmış ya da korsesinde işlemelerin kıvrıldığı koyu renk, yüksek yakalı elbiseler giymiş, çoğu dantel başlık takmış kadınlar; her yerde koşturan,

anne babalarından kaçan, kovalanan, Miyora'nın leoparlarını ya da Latelle'in ayılarını, jonglörleri ya da birlikte hareket eden iki zayıf erkek kardeş Balat ile Abar'ın ateş yemesini gördüklerinde uuuu'lar ve aaaa'lar çeken çocuklar. Mat kadın akrobatlara bakmak için bile duraksamadan, kolunda Tuon ile kalabalığın içinden geçti. Tuon'un elini kendi sol bileğine koymuştu. Bunu yaptığında Tuon bir an duraksadı, sonra bir köylüye izin veren kraliçe gibi, hafifçe başını salladı. Thom kolunu Selucia'ya önermişti, ama kadın hanımının sol yanında kaldı. En azından aralarına girmeye kalkışmamıştı.

Kızıl ceket ve pelerin içindeki Luca, girişteki büyük tabelanın altında, paraların cam sürahiye şıkırdayarak düşmesini, sonra yine şıkırdayarak kasaya aktarılmasını izliyordu. Adamın yüzünde bir gülümseme vardı. İçeriye girmek için bekleyenlerin oluşturduğu sıra kanvas duvar boyunca yüz adım uzanıyordu ve daha fazla insan kasabadan çıkıyor, sirke yöneliyordu. "İki üç gün kalsak burada iri para kazanabilirim," dedi Mat'e. "Ne de olsa sağlam bir yer ve şeyden uzaktayız..." Gülümsemesi üflenmiş mum gibi titredi ve söndü. "Sence de yeterince uzaktayızdır, değil mi?"

Mat içini çekti. Altın Valan Luca'nın içindeki korkuyu her zaman yenecekti.

Tuon kolundayken pelerinini kapalı tutamıyordu, bu yüzden esintide arkasında dalgalanıyordu, ama böylesi iyiydi. Düzensiz bir sıra halinde bekleyen kapı nöbetçileri onları merakla süzdü ve bir tanesi kabaca eğildi. İpek ve dantel en azından köylü silahlı adamlarda bu etkiyi yaratıyordu ve miğferlerini ve pul zırhlı ceketlerini ne kadar iyi cilalamış olurlarsa olsunlar bu adamlar silahlı korumalardan daha fazlası değildi. Çoğu baltalı kargısına, küreğine dayanan çiftçiler gibi dayanmıştı. Ama kapının birkaç adım ötesinde Thom durdu ve Mat de durmak zorunda kaldı. Ne de olsa, Beyaz Halka'nın nerede olduğuna dair en ufak fikri yoktu.

"Sıkı koruma, Yüzbaşı," dedi Thom, endişeli bir sesle. "Bölgede haydutlar mı var?"

"Buralarda kanun kaçağı yoktur," dedi saçlarına kır düşmüş nöbetçi kabaca. Adamın kare yüzünde çaprazlama uzanan büzülmüş beyaz bir yara izi ve gözlerini kısması adama alçak bir görüntü veriyordu. Adam kargısına yaslanmıyordu ve silahını kullanmayı bilirmiş gibi tutuyordu. "Bizim yakalamadığımız birkaç tanesini de Seanchanlar temizledi. Yürü artık, ihtiyar. Yolu tıkıyorsun." Görünürde araba yoktu ve kasabadan yaya ayrılan

birkaç kişi için de bol bol yer vardı. Kapı kemeri, sıkışarak da olsa, iki arabanın yan yana geçebileceği kadar genişti.

“Seanchanlar yeterince nöbetçi koymadığımızı söylediler,” diye araya girdi Mat yaşlarında tıknaz bir adam neşeyle, “Ve Lord Nathin Seanchanlar ne derse can kulağıyla dinler.”

Kır saçlı adam çelik eldivenli eliyle adamın miğferinin ensesine öyle hızlı vurdu ki adam sendeledi. “Yabancıların yanında ağzından çıkana dikkat et, Keilar,” diye hırladı yaşlı adam, “yoksa daha gözlerini kırpamadan kendini sabanın arkasında bulursun. Lordum,” diye ekledi, Mat’e hitaben, sesini yükselterek, “hizmetkârınız sorun yaratmadan onu yanınıza çağırsanız iyi olacak.”

“Özür dilerim, Yüzbaşı,” dedi Thom alçakgönüllülükle, beyaz başını eğerek, tam bir yola gelmiş hizmetkâr timsali gibi. “Gücendirmek istemedim. Özür dilerim.”

“Ben burada olmasam sana da vururdu,” dedi Mat ona, Thom yetiştiğinde. Adam gözle görülür bir biçimde aksıyordu. Bu kadar belli olduğuna göre epey yorulmuş olmalıydı. “Benim orada olmama rağmen vuracaktı neredeyse. Peki, riske girmeye değer ne öğrendin?”

“Sen o ceket içinde yanımda olmasan sormazdım.” Kasabanın içlerine yürürlerken Thom güldü. “İlk ders, hangi soruların sorulacağıdır. İkincisi, ki bu da aynı ölçüde önemlidir, ne zaman ve nasıl sorulacağıdır. Haydut olmadığını öğrendim, ki bunu bilmek her zaman iyidir, ama sirk kadar büyük bir şeye saldıracak büyüklükte pek az haydut çetesi duydum. Nathin’in Seanchanların avucunda olduğunu öğrendim. Ya daha fazla nöbetçi bulundurma emrine uyuyor ya da önerileri emir kabul ediyor. En önemlisi de, Nathin’in silahlı adamlarının Seanchanlara karşı olmadığını öğrendim.”

Mat ona bakarak tek kaşını kaldırdı.

“İsmi söylerken tükürmediler, Mat. Yüzlerini buruşturmadılar ve hırlamadılar da. Nathin emretmediği sürece Seanchanlarla savaşmazlar ve Nathin böyle bir emir vermez.” Thom derin bir nefes verdi. “Çok tuhaf. Ebou Dar’dan bu yana her yerde böyleydi. Bu yabancılar geliyor, kontrolü ele geçiriyor, kendi kanunlarını dayatıyor, yönlendirebilen kadınları yakalıyor ve asiller onlara kızıyor olsa da, sıradan insanlar arasında pek az kişi onlara karşı çıkıyor. En azından kendi karıları ya da akrabaları tasmalanmadığı sürece. Çok tuhaf ve onları buradan kovmak konusunda kötü bir işaret. Ama diğer yandan, Altara Altara’dır. İddiaya girerim

Amadicia ve Tarabon'da daha soğuk karşılandıklarını göreceğiz." Başını iki yana salladı. "Öyle olduğunu umsak daha iyi, yoksa..." Yoksa ne olacağını söylemedi, ama hayal etmek kolaydı.

Mat Tuon'a baktı. Thom'un halkından bu şekilde bahsetmesi karşısında nasıl hissetmişti? Kadın hiçbir şey söylemedi, Mat'in yanında yürümek ve başlığının altından merakla her şeye bakmakla yetindi.

Kiremit çatılı binalar üç dört katlıydı, çoğu tuğladan yapılmıştı ve Maderin'in geniş, taş döşeli anacaddesinin iki yanına dizilmişlerdi. Sert esinti ile tabelaları sallanan dükkânlar ve hanlar, ahırlar ve kemerli kapıların üzerinde büyük lambalar bulunan zengin insanların evleri, hemen her penceresinden sarkan çamaşırlara bakılırsa fakirleri barındıran daha mütevazı yapılar ile yan yana duruyordu. Balya, sandık ya da fıçı yüklü at arabaları ve el arabaları ortalama yoğunlukta kalabalığın arasında ağır ağır ilerliyordu. Erkekler ve kadınlar, o ünlü güneyli çalışkanlığı ile, hızlı adımlarla yürüyor, çocuklar kovalamaca oynayarak koşturuyordu. Tuon her şeyi aynı ilgiyle inceliyordu. Tekerlekli bir bileği taşı ittiren ve makasları ya da bıçakları, dilekleri kesebilecek kadar keskinleştirebildiğini haykıran bir adam; sırtında iki kılıç taşıyan deri pantolonlu, zayıf ve sert yüzlü kadın kadar çok ilgisini çekiyordu. Kuşkusuz kadın bir tüccar koruması ya da Boru Avcısı'ydı, ama her durumda nadir görülen bir şeydi. Üzerine yapışan ve saydam olmasına ramak kalmış kırmızı bir elbise giymiş etli butlu bir Domanlı ile arkasındaki, pullu zırh-yelekler giymiş iki iri yarı koruması, lime lime yünlüler içinde, tepsisinden topluiğne, dikiş iğnesi ve kurdele satan sıska, tek gözlü adamdan ne çok, ne de az dikkat çekmişti. Mat Jurador'da kadının bu kadar meraklı olduğunu hatırlamıyordu, ama Jurador'da ipek bulmaya odaklanmıştı. Burada, gördüğü her şeyi ezberlemeye çalışır gibiydi.

Kısa süre sonra Thom onları kıvrılan sokakların oluşturduğu bir labirente soktu. O sokakların çoğu, yalnızca iki erkek yumruğu boyunda kaba taşlarla döşeli olduğu için sokak ismini hak ediyordu. Sokakların iki yanında, anacaddedeki kadar büyük binalar yükseliyordu. O binaların bazılarının zemin katı dükkândı ve gökyüzünü neredeyse kaplıyorlardı. Sokakların çoğu at arabalarının geçemeyeceği kadar dardı –bazılarında Mat kollarını uzatıp iki yandaki duvarlara dokunabilirdi– ve birden çok kez, rahatsız ettiği için özürler dileyerek yavaşlamadan yürüyen birinin ittiği tıka basa yüklü bir el arabasının düzensiz döşeme taşlarının üzerinde gürleyerek geçmesi için Tuon'u bir binanın önüne yaslaması gerekmişti. O sıkışık

labirentte hamallar da vardı; yere neredeyse paralel yürüyen, her biri sırtında, kalçalarına bağlanmış dolgulu deri rulo ile dengelenmiş bir balya ya da sandık taşıyan adamlar. Onları görmek bile Mat'in sırtının ağrımasına sebep oluyordu. Ona, çalışmaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlatıyorlardı.

Tam Thom'a daha ne kadar yürüyeceklerini sormak üzereyken –Maderin o kadar da büyük bir kasaba değildi– kolları ile iki yandaki binalara dokunabildiği dolambaçlı sokaklardan birinde Beyaz Halka'ya vardılar. Bir bıçakçı dükkânının karşısında, üç katlı tuğla bir binaydı. Hanın kırmızı kapısının üzerinde sarkan ve fırfırlı, dantelden beyaz bir halka betimleyen tabela o düğümlerin omuzlarına geri gelmesine sebep oldu. Adı Halka olabilirdi, ama o gördüğü bir kadın jartiyeriydi. Burası bir cehennem olmayabilirdi, ama bu tür tabelalara sahip hanlar genelde yeterince bayağı yerler oluyordu. Mat kol yenlerindeki, çizmesinin içindeki hançerleri gevşetti, ceketinin altındakileri yokladı, ensesinden sarkanı hissetmek için omuzlarını silkti. Durum o kadar ileri giderse... Tuon onayla başını salladı. Lanet kadın onu hançer dövüşünde görmek için *ölüyordu!* Selucia kaşlarını çatacak kadar sağduyuluydu.

“Ah, evet,” dedi Thom. “Akıllıca bir önlem.” O da kendi hançerlerini kontrol ederek Mat'in omuzlarının biraz daha gerilmesine sebep oldu. Thom da, kol yenlerinde ve ceketinin altında Mat kadar çok hançer taşıyordu.

Selucia Tuon'a hitaben parmaklarını oynattı ve aniden çakarcasına hareket eden parmaklarla, sessiz bir tartışma başladı. Elbette, tartışma olamazdı –Tuon, tıpkı bir köpeğe sahip olunduğu gibi, Selucia'nın sahibiydi ve köpeğinizle tartışmazdınız– ama yine de tartışmaya benziyordu, iki kadın da çenelerini inatla çıkarmışlardı. Sonunda Selucia ellerini kavuşturdu ve başını onayla eğdi. Gönülsüz bir boyun eğme.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Tuon ona neşeli bir sesle. “Göreceksin. Her şey yolunda gidecek.”

Mat bundan emin olabilmeyi diledi. Derin bir nefes alarak Tuon'un elini koyması için bileğini uzattı ve Thom'un peşinden gitti.

Beyaz Halka'nın geniş, tahta panelli ortak salonunda, kalın kirişli tavanın altındaki kare masalarda, iki düzineden fazla erkek ve kadın vardı, hemen hemen yarısının dışarlıklı olduğu açıktı. Hepsi ince dokunmuş yünden, pek az süslenmiş düzgün giysiler giymişlerdi. Çoğu, ikililer halinde, şarap eşliğinde sessizce konuşuyordu. Pelerinlerini alçak sırtlı sandalyelerine asmışlardı. Üç erkek ve uzun, boncuklu örgüleri olan bir

kadın bir masada, bir şarap kadehinden kırmızı zarlar atıyorlardı. Mutfaktan hoş kokular geliyordu ve aralarında kızaran et kokuları vardı. Büyük olasılıkla keçi eti. İçinde pinti bir ateşin yandığı, rafında cilalı pirinçten bir saatin durduğu geniş taş şöminenin yanında, Selucia ile yarışabilecek –kadının neredeyse beline dek çözülmüş bluz bağcıkları bunu kanıtlıyordu– sırnaşık bakışlı genç bir kadın, çekiçli santur ve flüt eşliğinde, kalçalarını sallayarak şarkı söylüyordu. Şarkı devamlı sevgili değiştiren bir kadın hakkındaydı. Kadın şarkıya uygun düşen müstehcen bir tavırla söylüyordu. Müşterilerin hiçbiri dinlemiyor gibiydi.

"Güzel bir bahar günü yürüyüşe çıktığımda,
Karşılaştım saman yığmakta olan Genç Jac'la,
Saçları ne sarıydı, gözleri ne güzeldi.
Bir öpücük verdim ona; ah vermesem olmazdı.
Güneş yükselene kadar sarılıp oynaştık, ama,
Kaç kez göğüs geçirdiğimi söylemeyeceğim sana."

Tuon başlığını çıkararak kapının hemen içinde durdu ve kaşlarını çatarak odada göz gezdirdi. "Buranın bir cehennem olduğundan emin misin, Merrilin Efendi?" diye sordu. Işık'a şükür alçak sesle. Bazı yerlerde, böyle bir soru, ipek ceketli olsanız da olmasanız da, kabaca dışarı atılmanıza sebep olurdu.

"Sizi temin ederim, bu saatte Maderin'de bundan daha büyük bir hırsız ve serseri koleksiyonu bulamazsınız," diye mırıldandı Thom, bıyıklarını sıvazlayarak.

"Gökyüzü açıkken Jac'a bir saat veriyorum,
Babam yakında değilse Willi'ye de bir saat.
Korkusuz olduğu için Moril'le samanlığa gidiyorum,
Keilin ise öğlen geliyor; ah, onunki ne cüret!
Gece soğuksa Lord Brelan alıyor akşamları.
Andril Efendi ise sabahı, ama o çok yaşlı.
Ah, ne yapsın benim gibi bir zavallı?
Âşıklarım sayısız, saatler ise sayılı."

Tuon kuşkulu görünüyordu, ama yanı başındaki Selucia ile birlikte gidip şarkıcının önünde durdu. Tuon'un yoğun bakışları altında şarkıcı bir anlığına duraksadı, sonra yine şarkıya yetişti. Tuon'u görmezden gelme çabasıyla, kadının arkasındakilere hitaben söyledi. Şarkıdaki kadın, her iki dizede bir listesine yeni bir âşık ekliyor gibiydi. Çekiçli santur çalan erkek müzisyen Selucia'ya gülümsedi ve karşılığında buz gibi bir bakış aldı. Tuon ile Selucia da dikkatleri üzerine çekiyordu, biri çok ufak tefekti ve siyah saçları çok kısaydı. Diğeri ise başına eşarp takmıştı ve şarkıcıyla boy ölçüşebilirdi. Ama insanlar bakmaktan daha fazlasını yapmadılar. Müşteriler kendi işlerine yoğunlaşmışlardı.

"Burası bir cehennem değil," dedi Mat alçak sesle, "ama nedir? Gün ortasında neden bu kadar çok insan burada olsun?" Ortak salonlar yalnızca sabahları ve akşamları bu kadar dolardı.

"Yerli halk zeytinyağı, lake işleri ve dantel satıyor," diye yanıt verdi Thom, onun gibi alçak sesle, "ve dışarlıklılar da alıyor. Anlaşılan, buranın âdetlerine göre işe birkaç saat boyunca içki içip sohbet ederek başlıyormuşsun. İçki kaldıramıyorsan da," diye ekledi kuru kuru, "şarap kafana gittiğinde sandığından çok daha kötü bir anlaşma yaptığını anlayarak ayılıyormuşsun."

"Işık, Thom, Tuon buranın bir cehennem olduğuna asla inanmaz. Bizi tüccar korumalarının ya da çırakların içki içtiği bir yere götüreceğini sanmıştım. En azından buna inanabilirdi."

"Güven bana, Mat. Onun bazı açılardan çok korunaklı bir hayat yaşadığını göreceksin bence."

Korunaklı mı? Kendi erkek ve kız kardeşleri onu öldürmeye çalışırken mi? "Bir kronuna iddiaya girmezsin, değil mi?"

Thom güldü. "Paranı almak her zaman zevk verir."

Tuon ile Selucia, ifadesiz yüzlerle, süzülürcesine geri geldiler. "Müşterilerin daha kaba giyinmiş olacağını düşünmüştüm," dedi Tuon sessizce, "belki bir iki de kavga göreceğimi, ama şarkı saygın bir han için fazla müstehcen. Ama bana göre, kadın şarkının gerektirdiğinden daha fazla örtünmüş. Bu ne için?" diye ekledi kuşkulu bir sesle. Mat Thom'a para uzattığında.

"Ah," dedi Thom, kronu ceketinin cebine atarak. "Ben, yalnızca başarılı karakorumalar bulunduğu için hayal kırıklığına uğrayabileceğinizi düşündüm –onlar fakirler kadar renkli değildir– ama Mat asla fark etmeyeceğinizi söyledi."

Tuon Mat'e ifadesiz bir bakış fırlattı. Mat kızgınlıkla ağzını açtı, ama sonra yine kapattı. Ne söyleyebilirdi ki? Turşu fıçısına girmişti artık. Yangına körükle gitmenin gereği yoktu.

Hancı yaklaşıyordu. Beyaz dantel başlığının altında kuşku uyandırıcı ölçüde siyah saçlara sahip, geniş göğsü kırmızı ve yeşil işlemelerle süslenmiş gri elbisesine tıkılmış gibi görünen, tombul bir kadındı. Thom eğildikten ve, "İzninizle, Lordum, Leydim," diye mırıldandıktan sonra uzaklaştı. Heilin Hanım'ın duyabileceği şekilde mırıldanmıştı.

Hancının sert bir gülümsemesi vardı, yine de bir lord ve leydi için kullandı onu, öyle derin bir reverans yaptı ki doğrulurken homurdandı ve Mat'in oda değil yalnızca şarap ve belki yiyecek istediğini duyunca yalnızca birazcık hayal kırıklığına uğramış göründü. Mat kadının en iyi şarabını istedi. Yine de, parasını öderken, kesesinde gümüşe ek olarak altın paralar da olduğunu kadının görmesine izin verdi. İpek ceket iyiydi, güzeldi, ama paçavra giymiş altın, ipek giymiş bakırdan daha iyi hizmet görürdü.

"Siyah bira," dedi Tuon peltek aksanıyla. "Siyah biranın hiç tadına bakmadım. Söyle bana, iyi hanım, bu insanlar yakında kavga etmeye başlar mı?" Mat neredeyse dilini yutacaktı.

Heilin Hanım gözlerini kırpıştırdı ve, duyduğunu sandığı şeyi gerçekten duyup duymadığından emin olamamış gibi, başını iki yana salladı. "Endişeye gerek yok, Leydim," dedi. "Zaman zaman, çok içtiklerinde oluyor, ama olursa ben hemen yatıştırırım."

"Benim için zahmet etme," dedi Tuon ona. "Bırak eğlensinler."

Hancının gülümsemesi çarpıldı ve zar zor yerinde kaldı, ama kadın bir kez daha diz kırmayı başardıktan sonra, Mat'in parasını sıkı sıkı tutarak ve seslenerek uzaklaştı: "Jera, lord ve leydi için şarap, bir sürahi Kiranaille. Bir kupa da siyah bira."

"Bu tür sorular sormamalısın, Kıymetlim," dedi Mat sessizce, Tuon ile Selucia'yı boş bir masaya götürürken. Selucia oturmayı reddetti, Tuon'un pelerinini aldı, Tuon için tuttuğu sandalyeye astı, sonra sandalyenin arkasında durdu. "Nazik bir davranış değil. Dahası, gözlerini indiriyor." Egeanin'le ya da her ne isim kullanmak istiyorsa onunla ettiği sohbetler için Işık'a şükrediyordu. Seanchanlar gözleri yere dikilmesin diye her tür aptalca şeyi yapabiliyor ya da mantıklı şeyleri yapmayı reddedebiliyordu.

Tuon düşünceli düşünceli başını salladı. "Geleneklerinizin çoğu çok tuhaf, Oyuncak. Bana onları öğretmen gerekecek. Bazılarını öğrendim, ama

İmparatoriçe adına, sonsuza dek yaşasın, hüküm süreceğim halkların âdetlerini öğrenmem gerek."

"Öğretebileceklerimi öğretmekten memnunluk duyarım," dedi Mat, pelerininin iğnesini çözüp dikkatsizce sandalyesinin sırtına bırakarak. "Beklediğinden biraz daha azı üzerinde hüküm sürecek olsan bile, âdetlerimizi bilmen iyi olacak." Şapkasını masanın üzerine bıraktı.

Tuon ve Selucia aynı anda inlediler, elleri şapkaya gitti. İlk önce Tuon ulaştı ona ve şapkayı çabucak yanındaki sandalyeye koydu. "Bu *çok* kötü şans getirir, Oyuncak. *Asla* masaya şapka koyma." Şer kovmak için yaptıkları şu tuhaf jestlerden birini yaptı, orta parmağıyla yüzük parmağını avucuna katladı ve kalan ikisini dimdik uzattı. Selucia da aynısını yaptı.

"Bunu hatırlarım," dedi Mat kuru kuru. Belki fazla kuru kuru Tuon ona düz bir bakış fırlattı. Dümdüz.

"Fincan taşıyıcı olamayacağına karar verdim, Oyuncak. Uysallık öğrenene kadar olmaz, ki sana öğretebileceğimden umudumu kesmek üzereyim. Belki seni koşan seyis yaparım. Atlar konusunda iyisin. Ben at sürerken üzengimin yanında koşmak ister misin? Giydikleri cüppeler fincan taşıyıcılarınkine çok benzer, ama ben seninkini kurdelelerle süsletirim, pembe kurdelelerle."

Mat yüzündeki ifadesizliği korumayı başardı, ama yanaklarının kızardığını hissetti. Pembe kurdelelerin Mat için özel bir anlamı olduğunu bilmesinin yalnızca bir yolu vardı. Tylin söylemişti. Öyle olmalıydı. Kavrulası, kadınlar *her* konuda konuşabiliyordu!

Hizmetkâr kadının içkileriyle gelmesi Mat'i yanıt vermekten kurtardı Jera; şarkıcı kadar kıvrımlı hatlara sahip, güleç bir genç kadındı. Kendini şarkıcı kadar iyi teşhir etmiyordu, ama sıkı sıkı bağladığı beyaz önlük hatlarını çok da saklamıyordu. Koyu renk yünlü elbisesi de üzerine oturuyordu. Mat kadına uzun uzun baktığından değil, elbette. Müstakbel karısıyla birlikteydi. Ancak yün kafalı biri bir kadının yanındayken başka bir kadına bakardı.

Jera yüksek kalay şarap sürahisini ve iki parlak kalay kupayı masaya bıraktı ve Selucia'ya bira dolu kalın bir kupa uzattı, sonra Selucia kupayı Tuon'a uzattığı ve bir şarap kadehi aldığı zaman şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Mat kadını kendine getirmek için bir gümüş peni uzattı ve kadın diz kırarak gülümsedikten sonra, hancının seslenmesi üzerine hızla uzaklaştı. Bahşiş olarak pek fazla gümüş aldığını sanmıyordu Mat.

“Kadının gülümsemesine karşılık verebilirdin, Oyuncak,” dedi Tuon. Kupayı kaldırıp kokladı ve burnunu kırıştırdı. “Çok güzel bir kadın. Öyle taş suratlıydın ki muhtemelen korkuttun onu.” Bir yudum aldı ve gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Bu gerçekten oldukça iyi.”

Mat içini çekti ve hafifçe çiçek kokan koyu renk şarabından büyük bir yudum aldı. Anılarının hiç birinde, ne kendine ait olanlarda, ne de diğer adamlarınkinde, kadınları anladığını hatırlamıyordu. Ah, orada burada bir iki şey anlamıştı, ama asla tamamen değil.

Tuon, bu deli edici ufak tefek kadın, birasından küçük yudumlar alarak –Mat’in içinden ona biranın yudum yudum içildiğini, azıcık azıcık yudumlanmadığını söylemek geçti; kadın, sırf bir cehennemi tam olarak tecrübe etmek için, bilinçli olarak sarhoş olabilirdi; Mat onun bugün her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Ya da her gün– Mat’i gelenekler hakkında sorguladı. Ona bir cehennemde nasıl davranması gerektiğini söylemek kolaydı. Kendi işine bak, soru sorma, mümkünse sırtını duvara vererek otur, aniden çıkman gerekmesi ihtimaline karşı kapının yakınında bir yer seç. Hiç gitmemen en iyisi, ama eğer zorunluysan... Ama Tuon çabucak saraylara geçti ve o konuda birkaç yanıt aldı. Mat Eharon, Shiota ya da bir düzine başka eski ulusun sarayları hakkında çok şey anlatabilirdi, ama yaşayan uluslar hakkında anlatacak o kadar çok şeyi yoktu. Caemlyn ve Tear’da işlerin nasıl yürüdüğü konusunda birkaç bilgi kırıntısına sahipti yalnızca. Shienar’daki Fal Dara hakkında da bir şeyler biliyordu. Eh, bir de Ebou Dar hakkında, ama Tuon oradaki âdetleri biliyordu zaten.

“Demek çok yer gezdin ve Tarasin dışında saraylar gördün,” dedi Tuon sonunda ve kupasındaki birayı bitirdi. Daha Mat şarabının yarısını bitirmemişti; Selucia’nın kendi kadehinden en fazla iki küçük yudum aldığını sanıyordu. “Ama sen asil doğumlu değilsin, anlaşılan. Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Değilim,” dedi Mat kararlılıkla. “Asiller...” Boğazını temizleyerek sustu. Ona asillerin aptal olduğunu, burunları havada gezdikleri için bastıkları yeri bile göremediklerini söyleyemezdi. Ne de olsa, Tuon kim ve neyse oydu.

Tuon ifadesizce onu inceleyerek boş kupayı bir kenara itti. İncelemeye devam ederek sol elinin parmaklarını omzunun üzerinden arkaya doğru oynattı ve Selucia yüksek sesle ellerini çırptı. Diğer müşterilerin çoğu şaşkınlıkla onlara baktılar. “Kendine kumarbaz dedin,” dedi Tuon, “Merrilin Efendi de sana dünyadaki en şanslı adam dedi.”

Jera koşa koşa geldi ve Selucia boş kupayı uzattı. “Bir tane daha, çabuk,” diye emretti, ama kabaca değil. Yine de, azametli bir hali vardı. Jera çabucak diz kırdı ve Selucia ona bağırmış gibi koşa koşa uzaklaştı.

“Bazen şansım yaver gidiyor,” dedi Mat ihtiyatla.

“Bugün şansın yaver gidecek mi, görelim, Oyuncak.” Tuon zar atılan masaya baktı.

Mat bunda bir zarar göremedi. Kaybettiğinden daha fazla kazandığı kesindi, ama şansı ne kadar iyi giderse gitsin tüccarlardan birinin hançer çekeceğini sanmıyordu. Daha güneyde herkesin taşıdığı o uzun kemer bıçaklarından takan kimseyi görmemişti. Ayağa kalkarak kolunu Tuon’a sundu ve kadın elini hafifçe onun bileğine koydu. Selucia şarabını masada bıraktı ve hanımının peşine takıldı.

Mat oyuna bir yabancının da katılıp katılamayacağını sorduğunda Altaralılardan ikisi –biri zayıf ve tepesi keldi, diğeri ise yuvarlak yüzlüydü ve üç çenesi vardı– kaşlarını çattı. Saçları kırlaşmaya başlamış bir üçüncüsü, sarkık alt dudaklı tıknaz bir adam direk gibi kaskatı kesildi. Tarabonlu kadın daha dost canlısıydı.

“Elbette, elbette. Neden olmasın?” dedi, içkiden hafifçe peltekleşmiş bir dille. Kadının yüzü kızarmıştı ve Mat’e yönelttiği gülümseme gevşekti. Görünüşe göre, şaraba dayanamayan insanlardan biriydi. Yerliler kadını mutlu etmeye çalışıyor gibiydi, çünkü kaş çatmaktan vazgeçtiler, ama kır saçlı adamın yüzü tahta gibi kaldı. Mat yakındaki masadan kendisi ve Tuon için sandalye getirdi. Selucia yine Tuon’un arkasında ayakta kaldı, ki böylesi daha iyiydi. Masadaki altı kişi kalabalık ediyordu.

Jera geldi ve diz kırarak dolu kupayı iki eliyle Tuon’a uzatarak, “Leydim,” diye mırıldandı. Saçları grileşmiş, neredeyse Heilin Hanım kadar tombul bir kadın kumarbazların masasındaki şarap sürahisini yeniledi. Kel adam gülümseyerek Tarabonlunun kupasını ağzına kadar doldurdu. Kadını mutlu ve sarhoş tutmak istiyorlardı. Kadın kupayı başına dikerek yarısını içti ve bir kahkaha atarak dudaklarını nazikçe dantel kenarlı mendiline sildi. Mendili kol yenine geri sokmak için iki kere denemesi gerekti. Bugün bu kadın iyi bir anlaşma yapamayacaktı.

Mat oyunu bir süre izledi ve ne oyun oynandığını anladı. İki yerine dört zarla oynanıyordu, ama *Piri,* yani Karşılık adlı oyunun bir versiyonu olduğu kesindi. Bu oyun Artur Şahinkanadı’nın yükselişi başlamadan önce de bin senedir revaçtaydı. Her oyuncunun önünde birkaç altın para ve küçük gümüş para yığınları duruyordu. Mat masanın ortasında gümüş bir marka

koyarak zarları aldı. Bu arada, tıknaz adam son atışta kazandıklarını önüne çekiyordu. Mat tüccarların sorun çıkarmayacağını düşünüyordu, ama altın değil gümüş kaybederlerse sorun çıkması olasılığı daha azdı.

Zayıf adam ortaya para koyarak bahse karşılık verdi. Mat kalay kupanın içindeki kırmızı zarları salladı ve masaya attı. Dört zar da beş geldi.

"Kazanan bir atış mı?" diye sordu Tuon.

"On dört ya da Karanlık Varlık'ın gözleri atmadan karşılık verirsem değil," diye yanıt verdi Mat, zarları kupanın içine koyarak. Zarlar kupada tıkırdadı ve masaya atıldı. Dört tane beş. Mat'in şansı yaver gidiyordu, orası kesindi. Bir parayı önüne çekti ve diğerini bıraktı.

Gri saçlı adam aniden sandalyesini arkaya itti ve ayağa kalktı. "Bu kadarı bana yeter," diye mırıldanıp, önündeki paraları ceket ceplerine doldurmaya başladı. Diğer iki Altaralı inanamayarak ona baktılar.

"*Gidiyor musun*, Vane?" diye sordu zayıf adam. *"Şimdi mi?"*

"Sana yeter dedim, Camrin," diye hırladı gri saçlı adam ve kaş çatan Camrin'in bakışları altında ayaklarını yere vura vura sokağa çıktı.

Tarabonlu kadın sallanarak uzandı ve boncuklu örgüleri masada tıkırdayarak şişman adamın bileğine dokundu. "Bu, lake işlerimi senden alacağım anlamına geliyor, Kostelle Efendi," dedi. "Senden ve Camrin Efendi'den."

Kostelle gülerken üç çenesi sallandı. "Öyle, Alstaing Hanım. Öyle. Değil mi, Camrin?"

"Sanırım," diye yanıt verdi kel adam surat asarak. "Sanırım." Mat'in ortaya koyduğu paraya karşılık bir marka koydu.

Bir kez daha, zarlar masada döndü. Bu sefer toplamları on dörttü.

"Ah," dedi Tuon, hayal kırıklığına uğramış gibi. "Kaybettin."

"Kazandım, Kıymetlim. İlk atışınsa, bu kazanan atıştır." İlk başta ortaya sürdüğü parayı masada bıraktı. "Bir daha?" dedi, sırıtarak.

Şansı gerçekten de her zaman olduğu kadar iyiydi. Parlak kırmızı zarlar masanın üzerinde yuvarlandı, sekti, birkaç kez ortaya konan paralara çarptı ve peş peşe toplam on dört beyaz nokta göstererek durdu. Mat, olası her zar kombinasyonuyla on dört attı. Her atışta bir gümüş para koymasına rağmen, önündeki para yığını gittikçe büyüdü. Ortak salondaki insanların yarısı masanın çevresine toplanmış, izliyorlardı. Mat Tuon'a sırıttı, kadın hafifçe başını salladı. Mat kumar oynamayı, bir ortak salonda ya da meyhanede zar atmayı, masadaki paraları, şansının yaver gidip gitmeyeceğini merak etmeyi

özlemişti. Ve kumar oynarken yanında güzel bir kadın olmasını. Zevkten kahkaha atmak istiyordu.

Zarları bir kez daha kupanın içinde sallarken, Tarabonlu tüccar ona bir bakış fırlattı ve bir anlığına hiç de sarhoş gibi görünmedi. Aniden, Mat'in içinden kahkaha atmak geçmez oldu. Kadının yüzü hemen gevşedi, gözleri biraz daha dalgınlaştı, ama o tek anın içinde tığ kadar keskindiler. Kadın şaraba, Mat'in düşündüğünden çok daha dayanıklıydı. Camrin ile Kostelle kötü ürünleri en yüksek fiyattan veremeyecekti ya da her ne entrika çevirmeyi düşünmüşlerse çeviremeyeceklerdi anlaşılan. Ama Mat'i asıl ilgilendiren, kadının ondan şüphelenmesiydi. Bir düşününce, kadının kendisi bahis oynamamıştı. İki Altaralı Mat'e kaşlarını çatıyorlardı, ama yalnızca kaybeden insanların kötü şanslarına kaş çatması gibi çatıyorlardı. Kadın Mat'in hile yapmanın bir yolunu bulduğunu düşünüyordu. Onların zarını ya da daha büyük olasılıkla hanın kendi zarlarını kullanmasını boş ver; hile suçlaması, bir tüccar hanında bile, insanın dayak yemesine sebep olabilirdi. İnsanlar böyle bir suçlamanın kanıtlanmasını beklemezdi pek.

"Son bir atış," dedi, "sonra bırakacağım sanırım. Heilin Hanım?" Hancı da izleyiciler arasındaydı. Mat kadına yeni kazandığı gümüş paralardan küçük bir avuç uzattı. "Talihimi kutlamak için herkese içki ver. Para tükenene kadar." Bu takdir dolu mırıltılar getirdi ve arkasında biri sırtına şaplak attı. Sizin şarabınızı içen bir adamın, o şarabı hileyle kazanılmış parayla aldığınızı düşünmesi olasılığı düşüktü. Ya da en azından, Mat'in Tuon'u dışarı çıkartmasına yetecek kadar duraksayabilirlerdi.

"Sonsuza dek bu şekilde devam edemez," diye mırıldandı Camrin, elini sahip olmadığı saçlardan geçirerek. "Ne diyorsun, Kostelle? Yarı yarıya?" Önüne yığılmış paraların arasından altın bir kron çekti ve Mat'in gümüş markasının yanına itti. "Tek bir atış daha olacaksa, gerçek bir bahis oynayalım. Bu kadar iyi şansın ardından kötü şans gelmeli." Kostelle duraksadı, düşünceli düşünceli çenelerini ovaladı, sonra başını salladı ve o da bir altın kron ekledi.

Mat içini çekti. Bahsi reddedebilirdi, ama şimdi yürüyüp gitmesi Alstaing Hanım'ın onu suçlamasına yol açardı. Bu atışı kazanması da öyle. Gönülsüzce, altın paralara karşılık vermek için daha fazla gümüş para sürdü. Önünde yalnızca iki gümüş para kalmıştı. Kupayı iyice salladı ve zarları masaya döktü. Bunun herhangi bir şeyi değiştireceğini sanmıyordu. Yalnızca can sıkıntısını ifade ediyordu.

Kırmızı zarlar masada yuvarlandı, para yığınına çarptı, sekti ve dönerek durdular. Her biri bir nokta gösteriyordu. Karanlık Varlık'ın gözleri.

Camrin ile Kostelle, aldıkları kendi paraları değilmiş gibi gülerek, kazandıklarını paylaşmaya başladılar. İzleyiciler iki tüccarı tebrik ederek, Mat'in kaybına üzüldüklerini ifade ederek, bazıları Mat'in parasını ödediği içki kupalarını ona doğru kaldırarak dağıldılar. Alstaing Hanım kendi şarabından büyük bir yudum aldı. Kaz kadar sarhoş görünmesine rağmen kupanın üzerinden onu izliyordu. Mat kadının artık hileden kuşkulandığını sanmıyordu, ilk ortaya koyduğu paradan yalnızca bir gümüş marka fazlasıyla ayrılırken değil. Bazen kötü şansa sahip olmak daha talihli oluyordu.

"Demek ki şansın sonsuz değilmiş, Oyuncak," dedi Tuon, Mat eşliğinde kendi masalarına dönerken. "Yoksa yalnızca önemsiz konularda mı şanslısın?"

"Kimsenin şansı sonsuz değildir, Kıymetlim. Kendi adıma, o son atışın yaptığım en şanslı atışlardan biri olduğunu düşünüyorum." Tarabonlu kadının kuşkularını ve neden herkese şarap ısmarladığını açıkladı.

Masada, Tuon'un oturması için bir sandalye çekti, ama kadın ona bakarak ayakta kaldı. "Seandar'da çok başarılı olabilirsin," dedi sonunda, hemen hemen boşalmış kupasını ona doğru iterek. "Ben dönene kadar buna göz kulak ol."

Mat korku içinde doğruldu. "Nereye gidiyorsun?" Tuon'un kaçmayacağına güveniyordu, ama Mat yanında değilken başını belaya sokmayacağına güvenmiyordu.

Tuon sabırlı bir ifade takındı. Bu bile güzeldi. "Mutlaka bilmen gerekiyorsa, lavaboya gidiyorum, Oyuncak."

"Ah. Hancı nerede olduğunu söyleyebilir sana. Ya da hizmetkâr kadınlardan biri."

"Teşekkür ederim, Oyuncak," dedi Tuon tatlı tatlı. "Sen olmasan onlara *sormak* benim hiç aklıma gelmezdi." Parmaklarını Selucia'ya salladı ve ikisi sessizce konuşarak ve kıkırdayarak ortak salonun arka tarafına yollandılar.

Mat oturup şarap kadehine kaşlarını çattı. Kadınlar sizi aptal yerine koymanın yollarını bulmaktan hoşlanıyorlardı. Ve Mat bu kadınla yarı evli sayılırdı.

"Kadınlar nerede?" diye sordu Thom, Mat'in yanındaki sandalyeye çöküp hemen hemen dolu şarap kupasını masaya koyarak. Mat

açıkladığında homurdandı ve dirseklerini masaya dayayıp eğilerek alçak sesle konuştu. “Hem geride, hem ileride sorun var. Burada başımızı ağrıtmayacak kadar ileride, ama onlar döner dönmez buradan ayrılmamız en iyisi.”

Mat dimdik oturdu. “Nasıl sorun?”

“Son birkaç gündür yanımızdan geçen tüccar kervanları, bizim ayrıldığımız zamanlarda Jurador’da bir cinayet işlendiği haberini getirmişler. Belki bizden bir iki gün sonra; emin olmak zor. Bir adam kendi yatağında, gırtlağı parçalanmış halde bulunmuş, ama yeterince kan yokmuş.” Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Mat şarabından büyük bir yudum aldı. Lanet *gholam* hâlâ peşindeydi. Luca’nın sirkiyle yolculuk ettiğini nasıl öğrenmişti? Ama sirkin hızıyla bir iki gün gerideyse, büyük olasılıkla yakın zamanda yetişemezdi. Ceketinin üzerinden gümüş tilkibaşını elledi. En azından *gholam* tekrar ortaya çıkarsa onunla savaşmanın bir yolu vardı. Yaratık, Mat’in sebep olduğu bir yara izi taşıyordu. “İlerideki sorun nedir?”

“Murandy sınırında bir Seanchan ordusu var. Ben daha önce öğrenmeden nasıl toplandıklarını...” Bıyıklarını üfledi. Kendi başarısızlığına kızmıştı. “Eh, fark etmez. Yanlarından geçen herkese bir tür bitki çayı içiriyorlar.”

“*Çay* mı?” dedi Mat inanmazlıkla. “Çay neden sorun oluyor?”

“Zaman zaman, bu çay bir kadının bacaklarını titretiyor ve sonra *sul’dam*’lar gelip kadına tasma takıyor. Ama en kötüsü bu değil. Ufak tefek, genç bir Seanchan kadın bulmak için büyük çaba harcıyorlar.”

“Eh, elbette harcarlar. Harcamayacaklarını mı düşünmüştün? Bu en büyük sorunumu çözüyor, Thom. Oraya yaklaştığımızda sirkten ayrılıp ormana girebiliriz. Tuon ile Selucia Luca ile yola devam eder. Dokuz Ayın Kızı’nı onlara götürdüğü için kahraman ilan edilmek Luca’nın hoşuna gidecektir.”

Thom başını kasvetle iki yana salladı, “Onlar bir sahtekâr arıyor, Mat. Dokuz Ayın Kızı olduğunu *iddia eden* birini. Yalnız, tarif Tuon’a çok benziyor. Bundan açık açık bahsetmiyorlar, ama her zaman fazla içen adamlar olur ve o adamların bazıları çok fazla konuşur. Onu bulduklarında öldürmeyi düşünüyorlar. Sebep olduğu utancı silmek hakkında bir şeyler söyleniyor.”

“Işık!” diye nefes verdi Mat. “Bu nasıl olabilir, Thom? O orduya hangi general kumanda ediyorsa, onun yüzünü biliyor olmalı, değil mi? Diğer

subaylar da, herhalde. Onu tanıyan asiller olmalı."

"Olsa da onun işine yaramazlar. O bulunur bulunmaz en düşük asker bile onun gırtlağını kesebilir ya da kafasını kırabilir. Bunu üç ayrı tüccardan duydum, Mat. Hepsi yanılmış olsa bile, riske girebilir misin?"

Mat riske giremezdi ve şaraplarını içerek plan yapmaya başladılar. Fazla içtiklerinden değil. Ortak salonlara ve meyhanelere yaptığı onca ziyarete rağmen Thom nadiren içerdi. Mat ise ayık kalmak istiyordu.

"Sen ona ne kadar ödeme yaparsan yap, herkesi bindirecek kadar at alman Luca'yı küplere bindirecek," dedi Thom bir noktada. "Ormana giriyorsak, bir de erzak taşıyacak yük atları lazım."

"O zaman satın almaya başlarım, Thom. Gitme zamanımız geldiğinde, bize gerektiği kadar atımız olacak. Burada birkaç iyi hayvan bulabileceğimize iddiaya girerim. Vanin'in gözü de iyidir. Endişelenme. Aldığı atların parasını ödediğinden emin olacağım." Thom kuşkuyla başını salladı. Vanin'in ne kadar düzeldiğinden emin değildi.

"Aludra da bizimle geliyor mu?" dedi beyaz saçlı adam biraz sonra. "Tüm malzemesini almak isteyecek. Bu, daha fazla yük atı demek."

"Zamanımız var, Thom. Murandy sınırına daha çok var. Kuzeye, Andor'a ya da Vanin dağları aşmanın bir yolunu biliyorsa doğuya gitmeyi düşünüyorum. Doğu daha iyi." Vanin'in bildiği her yol bir kaçakçı ya da bir at hırsızının kaçış yolu olurdu. Öyle bir yolda talihsiz karşılaşmalar yaşanması olasılığı düşüktü. Seanchanlar Altara'da, her yerde olabilirlerdi ve kuzey yolu onu orduya fazla yaklaştırırdı.

Tuon ile Selucia ortak salonun arka tarafından döndü ve Mat ayağa kalkarak Tuon'un pelerinini sandalyeden aldı. Thom da kalktı ve Selucia'nın pelerinini aldı. "Gidiyoruz," dedi Mat, pelerini Tuon'un omuzlarına dolamaya çalışarak. Selucia pelerini elinden kaptı.

"Daha bir kavga bile görmedim," diye itiraz etti Tuon, fazla yüksek sesle. Bir sürü insan, tüccarlar ve hizmetkâr kadınlar dönüp onlara baktı.

"Dışarıda açıklarım," dedi Mat sessizce. "Meraklı kulaklardan uzakta."

Tuon ifadesiz bir suratla Mat'in yüzüne baktı. Mat onun zorlu bir kadın olduğunu biliyordu, ama o kadar minikti, güzel bir bebeğe o kadar benziyordu ki, hoyrat davranılırsa kırılacağına inanmak çok kolaydı. Mat onun kırılmaması için ne gerekirse yapacaktı. Ne gerekirse. Sonunda Tuon başını salladı ve Selucia'nın mavi pelerini omuzlarına yerleştirmesine izin verdi. Thom da aynısını sarı saçlı kadın için yapmaya çalıştı, ama kadın

pelerini ondan aldı ve kendisi giydi. Mat Selucia'nın pelerinini bir başkasının giydirmesine izin verdiğini görmemişti.

Dışarıdaki dolambaçlı sokakta kimse yoktu. Kaburgaları çıkmış kahverengi bir köpek ürkek ürkek süzdü onları, sonra en yakında dönemece koşarak kayboldu. Mat hızla aksi yöne gitti ve yürürken açıkladı. Şok ya da dehşet beklediyse, hayal kırıklığına uğramış olmalıydı.

"Ravashi ya da Chimal olabilir," dedi ufak tefek kadın düşünceli düşünceli, onu öldürmeye çıkmış koca bir Seanchan ordusu olması aylak bir oyalamacadan fazlası değilmiş gibi. "Yaşça bana en yakın iki kız kardeşim. Aurana fazla genç sanırım, yalnızca sekiz yaşında. Size göre on dört yaşında. Chimal'ın hırsı sessizdir, ama Ravashi, sırf yaşça daha büyük olduğu için kendisinin vâris ilan edilmesi gerektiğine inanmıştır hep. Bir süreliğine ortadan kaybolmam ihtimaline karşı söylenti yayacak birilerini göndermiş olabilir. Gerçekten de çok akıllıca. Eğer o yaptıysa." Yağmur yağma ihtimalinden bahseder gibi serinkanlılıkla konuşuyordu.

"Yüksek Leydi olması gerektiği yerde, Tarasin Sarayı'nda olsaydı bu entrikayla kolaylıkla baş edilebilirdi," dedi Selucia ve Tuon'un serinkanlılığı kayboldu.

Ah, yüzü bir celladın yüzü kadar soğuktu, ama hızla hizmetçisine döndü, parmakları öyle öfkeyle çakıyordu ki kıvılcımlar fışkırtıyor olmalıydılar. Selucia'nın yüzü soldu ve başını eğerek dizlerinin üzerine çöküp büzüldü. Parmakları kısa bir jest yaptı ve Tuon elini indirdi, Selucia'nın eşarpla örtülü başına bakarak, nefes nefese durdu. Bir an sonra, eğilip diğer kadını ayağa kaldırdı. Çok yakınında durarak, parmak konuşmasıyla çok kısa bir şey söyledi. Selucia sessizce yanıt verdi, Tuon aynı jestleri yine yaptı titrek tebessümlerle gülümsediler. Gözlerinde gözyaşları parlıyordu. Gözyaşları!

"Bana *bunların* ne hakkında olduğunu söyleyecek misiniz?" diye sordu Mat. Başlarını çevirip onu süzdüler.

"Ne yapmayı planlıyorsun, Oyuncak?" diye sordu Tuon sonunda.

"Eğer düşündüğün buysa, Ebou Dar'a gitmeyi planlamıyorum, Kıymetlim. Seni öldürmek isteyen bir ordu varsa, muhtemelen hepsi istiyordur ve burası ile Ebou Dar arasında çok fazla asker var. Ama endişelenme; seni sağ salim geri götürmenin bir yolunu bulacağım."

"Demek sen her zaman..." Kadının gözleri Mat'in arkasına gitti, irileşti ve Mat omzunun üzerinden arkaya baktığında yedi sekiz adamın son

dönemeci döndüğünü gördü. Hepsinin elinde yalın kılıç vardı. Onu görünce adımlarını sıklaştırdılar.

"Kaç, Tuon!" diye bağırdı Mat, saldırganlarla yüzleşmek için hızla dönerek. "Thom, onu buradan götür!" Kol yenlerinden iki eline birer hançer geldi ve onları aynı anda fırlattı. Sol elindeki hançer saçları kırlaşmaya başlamış bir adamın gözüne, sağ elindeki sıska bir adanın gırtlağına saplandı. Kemikleri erimiş gibi düşüverdiler, ama daha kılıçları takırdayarak döşeme taşlarının üzerine düşmeden Mat çizmelerinin tepesinden iki hançer daha almış, saldırganlara doğru koşuyordu.

Aralarındaki iki kişiyi bu kadar çabuk kaybetmek ve Mat'in kaçmak yerine üstlerine üstlerine gelmesi adamları şaşırttı. Ama Mat'in bu kadar çabuk yaklaşması ve dar sokakta sıkışık durmaları, kılıçların hançer karşısında sağladığı avantajı kaybetmelerine sebep oldu. Ne yazık ki, tüm avantajı değil. Mat'in hançerleri bir kılıcı karşılayabilirdi, ama Mat yalnızca biri kılıcını saplamak için geri çektiğinde bunu yapmaya zahmet etti. Kısa sürede, kaburgalarına, sol kalçasına, çenesinin sağ yanına bir sürü yara almıştı, tam zamanında kenara çekilmiş olmasa gırtlağı kesiliverecekti. Ama kaçmaya çalışsa, onu arkadan şişlerlerdi. Canlı olmak ve kan kaybetmek ölmekten daha iyiydi.

Elleri hiç olmadığı kadar, kısa ve neredeyse hassas hamlelerle hareket ediyordu. Süslü hareketler onu öldürtürdü. Bir hançer şişman bir adamın kalbine saplandı ve daha adamın dizleri boşanmadan çekildi. Mat demirciler kadar yapılı bir adamın dirseğinin içini kesti. Adam kılıcını düşürdü ve sol eliyle beceriksizce kemer bıçağını çekti. Mat adamı görmezden geldi; daha bıçak kınından çıkmadan adam kan kaybından sendelemeye başlamıştı. Mat boynunun yanını kestiğinde kare yüzlü bir adam inledi. Elini yaraya kapattı, ama sendeleyerek iki adım geriledikten sonra düştü. Bazı adamlar ölürken diğerleri hareket edecek yer buluyordu, ama Mat daha da hızlı, dans edercesine hareket ediyor, düşen bir adamı bir başkasının kılıcına siper ediyor, bu arada bir üçüncünün hamlesini savuşturup yaklaşıyordu. Onun için dünya iki hançer ve ona ulaşmak için birbirini sıkıştıran adamlardan ibaretti ve hançerleri adamların en çok kan kaybettiği yeri arıyordu. O eski anıların bazıları, hiç de hoş olmayan adamlardan geliyordu.

Sonra, mucize eseri, epey kan kaybederek, ama deli akan kanı yüzünden acıyı tam olarak hissedemeyecek, daha önce fark etmediği son rakibinin karşısında buldu kendini. Genç bir kızdı, lime lime elbise giymiş ince bir

kız. Yüzü temiz olsa, dişlerini çıkarmış olmasa güzel sayılabilirdi. Elinden eline attığı hançer Mat'in iki eli boyundaydı ve çifte kenarlıydı.

"Diğerlerinin başarısız olduğu yerde tek başına işi bitirebileceğini düşünemezsin," dedi Mat ona. "Kaç. Sağ salim uzaklaşmana izin veririm."

Kız vahşi kedi gibi haykırarak, hançerini çılgınca savurarak Mat'in üzerine atıldı. Mat'in elinden gelen tek şey beceriksizce gerileyerek kızı savuşturmaya çalışmaktı. Kana bastığında çizmesi kaydı. Sendelerken, öleceğini anladı.

Aniden Tuon yanında bitti, sol eli genç kızın bileğini yakaladı –ne yazık ki bıçak kullanan elinin bileğini değil. Bileği kıvırdığı zaman kızın kolu kaskatı kesildi ve kız iki büklüm olmak zorunda kaldı. Sonra, kızın hançerini hangi eliyle tuttuğunun önemi kalmadı, çünkü Tuon sağ elini balta gibi savurdu ve kızın boynuna öyle hızlı vurdu ki Mat kıkırdağın kırıldığını duydu. Kız boğularak mahvolmuş boynunu tuttu ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra nefes almaya çalışarak devrildi.

"Sana kaçmanı söylemiştim," dedi Mat, iki kızdan hangisine hitap ettiğinden emin olamayarak.

"Neredeyse seni öldürüyordu, Oyuncak," dedi Tuon sertçe. "Neden?"

"Kendi kendime, bir kadın daha öldürmeyeceğime dair söz vermiştim," dedi Mat bitkinlikle. Kanı sakinleşmeye başlamıştı ve Işık, nasıl da canı acıyordu! "Bu ceketi de mahvettim gibi," diye mırıldandı, kan lekeli kesiklerden birini elleyerek. İrkildi. Sol kolu ne zaman yaralanmıştı?

Tuon'un bakışları Mat'in kafatasını deliyordu sanki. Bir karara varmış gibi başını salladı.

Thom ve Selucia sokağın biraz aşağısında, Tuon'un hâlâ orada olmasının sebebinin önünde, döşeme taşlarının üzerine yayılmış yarım düzineden fazla cesedin önünde ayakta duruyordu. Thom'un iki elinde birer hançer vardı ve ceketindeki yırtığın arkasında, kaburgalarındaki yarayı Selucia'nın incelemesine izin veriyordu. Ceketinin üzerinde kara kara parlayan lekelere bakarak, Mat'ten daha az yara almış gibiydi. Mat Tuon'un orada da rol oynayıp oynamadığını merak etti, ama kadının üzerinde tek bir kan lekesi bile göremiyordu. Selucia'nın sol kolunda kanlı bir kesik vardı, ama kadına rahatsızlık vermiyor gibiydi.

"Ben yaşlı bir adamım," dedi Thom aniden, "ve bazen olamayacak şeyler gördüğümü hayal ediyorum, ama neyse ki onları hep unutuyorum."

Selucia durup soğuk soğuk baktı ona. Leydi hizmetçisi olabilirdi, ama kan onu hiç etkilemiyor gibiydi. "Peki neyi unutmaya çalışıyorsun?"

“Hatırlayamıyorum,” diye yanıt verdi Thom. Selucia başını salladı ve onun yaralarını incelemeye devam etti.

Mat başını iki yana salladı. Bazen Thom’un aklının tamamen başında olduğundan kuşkuya kapılıyordu. Aynı şekilde, Selucia da zaman zaman pek aklı başında görünmüyordu.

“Bu kız sorgulanacak kadar yaşamaz,” dedi Tuon, ayaklarının dibinde boğulur gibi sesler çıkararak çırpınan kıza bakarak, “ve bir şekilde yaşamayı başarsa bile konuşamaz.” Rahatça eğildi, kızın hançerini aldı ve göğüs kemiğinin altına sertçe sapladı. O hırıltılı nefes alma savaşı kesildi; donuk bakışlar binaların arasından görünen gökyüzüne dikildi. “Hak etmediği bir merhamet, ama gereksiz acı çekmesine gerek yoktu. Ben kazandım, Oyuncak.”

“Sen mi kazandın? Neden bahsediyorsun?”

“Ben senin ismini kullanmadan sen benimkini kullandın, bu yüzden ben kazandım.”

Mat dişlerinin arasından hafif bir ıslık çaldı. Ne zaman kadının ne kadar zorlu biri olduğunu öğrendiğini düşünse, Tuon Mat’in daha yarısını bilmediğini göstermenin bir yolunu buluyordu. Biri pencereden bakıyor olsa, yerde yatan kızı hançerlemesi buranın hâkiminin, büyük olasılıkla da Lord Nathin’in sorular sormasına sebep olurdu. Ama Mat’in görebildiği kadarıyla pencerelerde kimse yoktu. İnsanlar, bu tür olaylara mümkün olduğunca karışmamaya çalışıyordu. Kavga sırasında hamallar ve el arabacıları gelmiş olabilirdi. Hemen geri dönüp, hızla uzaklaşmış olmalıydılar. Aralarından birinin Lord Nathin’in korumalarına gidip gitmediği ayrı bir soruydu. Yine de, Mat Nathin’den ya da onun yargıcından korkmuyordu. İki kadına eşlik eden iki adam, bir düzine kılıçlı insana saldırmaya karar vermezdi. Büyük olasılıkla korumalar o adamları ve talihsiz genç kızı iyi tanıyorlardı.

Aksaya aksaya gidip fırlattığı hançerleri aldı. Gri saçlı adamın gözüne saplanmış hançeri çekerken duraksadı. Her şey çok hızlı olmuştu, genel izlenimlerden daha fazlasını fark etmemişti. Hançeri dikkatle adamın ceketine sildi ve doğrulurken kol yenine soktu. “Planlarımız değişti, Thom. En kısa zamanda Maderin’den ayrılıyoruz ve en kıza zamanda sirkten de ayrılıyoruz. Luca bizden kurtulmayı o kadar çok isteyecek ki, ne kadar at gerekiyorsa verecek.”

“Bu olayın raporlanması gerek, Oyuncak,” dedi Tuon sertçe. “Bunu yapmamak, onların yaptıkları iş kadar kanundışıdır.”

“O adamı tanıyor musun?” diye sordu Thom.

Mat başını salladı. “Adı Vane, bu kasabada saygın bir tüccarın bize sokakta saldırdığına inanacak tek kişi çıkacağını sanmıyorum. Luca bu işten kurtulmak için atları bize *verecek.*” Çok tuhaftı. Adam Mat karşısında para kaybetmemişti, *bahis* bile oynamamıştı. O zaman neden? Gerçekten de çok tuhaftı. Ve bir an önce gitmek için yeterli sebepti.

12
Bir İmalathane

Amadicia'nın öğle güneşi Perrin'in başını ısıtıyordu. Çevik'in sırtında, kayarak geçen yüksek, beyaz bulutların altında, Amador'un yüz altmış kilometre güneybatısında, Almizar'ın çatılarına doğru ilerliyordu. Sabırsızca, doru atı tırıs sürüyordu. Yolun iki yanında, çiftlikler göz görebildiğince uzanıyordu. Saz damlı taş evlerin bacalarından gri dumanlar yükseliyor, ahırların önünde tavuklar eşeleniyordu. Şişman kuyruklu koyunlar ve benekli siyah sığırlar taş duvarlarla çevrili meralarda otluyordu ve erkeklerle oğlan çocukları tarlaları sürüyor, daha önce sürülmüş olanları ekiyordu. Bugün çamaşır günüydü anlaşılan; Perrin evlerin arkasında, ateşlerin üzerinde oturan kocaman kazanları görebiliyordu. Kadınlar ve kızlar uzun çamaşır iplerine kurumaları için gömlekler, bluzlar ve yatak örtüleri asıyordu. Yabani bitki örtüsü pek azdı, yalnızca dağınık ağaçlıklar vardı ve onların da çoğu ateşlik odun edinmek için korunmuştu.

Perrin zihniyle kurtlara uzandı ve hiçbir şey bulamadı. Şaşırtıcı değildi. Kurtlar bu kadar çok insandan, bu kadar çok ehlilikten uzak dururdu. Esinti sertleşti ve Perrin pelerinine sarındı. Gösterişli olma ihtiyacına rağmen, pelerini sade kahverengi yündendi. Sahip olduğu tek ipek pelerin kürk astarlıydı ve bugün için fazla sıcak gelirdi. Gümüş işlemeli yeşil ipek ceketi yeterli olurdu. Bu, bir de gümüş ve altından yapılmış iki kurtbaşı şeklindeki pelerin iğnesi. Faile'in armağanıydı, her zaman takılamayacak kadar süslü gelmişti, ama Perrin bu sabah onu bir sandığın dibinden çıkarmıştı. Sade pelerinini telafi edecek bir şeydi.

Şaşırtıcı olan, kasabanın çevresindeki tarlalara kamp kurmuş Tenekeci kervanlarıydı. Görüş alanı içinde beş tane vardı. Elyas'a göre, iki kervan karşılaştığında her zaman ziyafetler olur, üç tanesi karşılaştığında günlerce

kutlama yapılırdı, ama daha büyük buluşmalar, yazın, belirli yerlerde buluştukları Güneşgünü haricinde çok nadirdi. Mat, Masema'nın çok şey öğrenmesi riskine rağmen Aram'ı getirmiş olmayı diliyordu. Belki adam kendi halkının arasında biraz zaman geçirirse, kılıcını bırakmaya karar verebilirdi. Dikenli bir sorun için Perrin'in aklına gelen tek çözüm buydu, ama işe yaramazdı muhtemelen. Aram kılıcı seviyordu, belki çok fazla seviyordu. Ama adamı gönderemezdi. O kılıcı Aram'ın eline kendisi vermiş sayılırdı ve şimdi Aram ve kılıcı onun sorumluluğuydu. Işık bilir, adam gerçekten Masema'nın yandaşlarına katılsa ne hale gelirdi.

"Tuatha'anları inceleyip kaşlarınızı çatıyorsunuz, Lordum," dedi General Khirgan, peltek aksanıyla. Bir süredir birlikte olduklarından Perrin kadının konuşmasını daha iyi anlar olmuştu. "Topraklarınızda onlarla sorun mu yaşıyorsunuz? Bizim topraklarımızda onlar gibileri yok, ama bildiğim kadarıyla onlarla ilgili tek sorun yerli halkın onları uzaklaştırmaya çalışması. Anlaşıldığı kadarıyla, fena hırsızlık yaparlarmış."

Kadın ve Mishima bugün kenarları sarı ve kırmızı işlenmiş mavi pelerinler, mavi manşetli ve kenarları sarı işlenmiş klapalı kırmızı ceketler ile pek süslüydüler. Kadının ceketinin sol göğsündeki, Seanchan miğferlerinde bulunan ince tüyler şeklinde işlenmiş üç küçük dikey mavi çizgi kadının rütbesini ifade ediyordu. Mishima'nın ceketinde iki tüy deseni vardı. Arkadan gelen bir düzine süvari çizgili zırhlarını ve boyalı miğferlerini takmışlardı ve çelik uçlu mızraklarını tıpatıp aynı açıda tutuyorlardı. Faile'in takipçileri –on iki kişi– Seanchanların arkasından geliyordu. Saten çizgili ve bol kollu Tear ceketleri ve göğüslerinde Ev çizgileri bulunan Cairhien ceketleri ile onlar da gösterişliydiler, ama kılıçlarına rağmen askerlerden daha az tehlikeli görünüyorlardı ve bunu biliyor gibiydiler. Ne zaman arkadan bir esinti gelse, Perrin'in Seanchanlardan geldiğinden kuşkulu olduğu sinir kokuları getiriyordu, Askerler kıpırtısız, bekliyor gibi kokuyordu, tıpkı şimdi değil ama yakında dişlerin lazım olacağını bilen kurtlar gibi. Şimdi değil.

"Ah, zaman zaman bir tavuk çaldıkları oluyor, General," dedi Neald kahkaha atarak ve ince, mumlanmış bıyıklarından birini burarak, "ama ben onlara fena hırsızlık yapıyor demezdim." Hepsini buraya getiren kapıyol karşısında Seanchanların hayrete düşmesi hoşuna gitmişti ve hâlâ başarısı yüzünden hava atıyor, eyerinde oturmasına rağmen kasılmayı başarıyordu. O siyah ceketi kazanmamış olsa, şu anda babasının çiftliğinde çalışıyor ve belki bir iki sene içinde bir komşu kızı ile evlenip evlenemeyeceğini merak

ediyor olacağını hatırlamak güç geliyordu. “Büyük hırsızlık cesaret gerektirir ve Tenekecilerde hiç cesaret bulunmaz.”

Koyu renk pelerinine sarınmış olan Balwer yüzünü buruşturdu ya da belki gülümsedi. Bazen, Perrin kokusunu alamadığında, o kuruyup gitmiş ufak tefek adamın yüz ifadelerini ayırt etmek zor oluyordu. Siyah saçlarına kır düşmüş soğuk bakışlı *damane*’sine zincirle bağlanmış, gri saçlı bir *sul’dam* nasıl Khirgan ile Mishima’yı takip ediyorsa, o ikisi de, sözde sayıları dengelemek için, Perrin’i takip ediyordu. Seanchanlar için *sul’dam* ile *damane*, parçalı metal zincirle bağlandıkları zaman bir kişi sayılıyordu. Perrin yanına yalnızca Neald’ı almakla yetinebilirdi ya da en azından Neald ile Balwer’i, ama Seanchanlar ve protokol konusunda Tallanvor haklı çıkmıştı. Konuşmalar üç gün sürmüştü ve Perrin’in planının mı izlenmesi, yoksa o planın Tylee’nin yapacağı plana dahil mi edilmesi gerektiği konusu üzerine biraz zaman harcanmış olsa da –kadın sonunda, sırf daha iyi bir plan bulamadığı için teslim olmuştu– iki tarafın kaçar kişi getireceği üzerine epey zaman harcanmıştı. İki taraf da aynı sayıda adam getirmeliydi ve Bayrak-General yüz asker ve iki *damane* getirmek istemişti. Şeref için. Perrin’in daha az kişiyle gelmeye razı olması hayrete düşürmüştü onu ve ancak Perrin, Faile’in adamları arasında herkesin kendi topraklarında asil sayıldığına işaret ettiğinde kabul etmişti. Perrin, onun eşlikçilerinin konumları ile boy ölçüşemediği için kadının aldatıldığını düşündüğünü hissediyordu. Tuhaf bir halktı bu Seanchanlar. Ah, taraflar vardı, orası kesindi. Bu ittifak geçiciydi, hassas olduğundan bahsetmeye bile gerek yoklu ve Bayrak-General de Perrin kadar farkındaydı bunun.

“İki kez, ihtiyaç duyduğumda bana sığınma hakkı verdiler, hem bana hem dostlarıma ve karşılığında hiçbir şey istemediler,” dedi Perrin sessizce. “Ama onlar hakkında hatırladığım en iyi şey, Emond Meydanı’nı Trolloclar kuşattığındaydı. Tuatha’anlar çocukları sırtlarına bağlayıp çayırda durdular, hayatta kalan kendi çocuklarını ve bizimkileri. Savaşmayacaklardı –onların yolu değil– ama Trolloclar bizi ezip geçseydi, çocukları güvenli bir yere taşımaya hazırdılar. Bizim çocuklarımızı taşımak onların yavaşlatırdı, kaçma şanslarını olduğundan da azaltırdı, ama bu görevi kendileri istedi.” Neald utançla öksürdü ve bakışlarını kaçırdı. Yanakları kızarmıştı. Gördüğü ve yaptığı onca şeye rağmen, daha gençti, yalnızca on yedi yaşındaydı. Bu sefer, Balwer’in ince ince gülümsediğine dair şüphe yoktu.

“Bence hayatınız bir öykü olurdu,” dedi general. Yüzündeki ifade, Perrin’in daha fazlasını anlatmaya cesaretlendiriyordu.

“Hayatımın sıradan olmasını tercih ederdim,” dedi Perrin kadına. Öyküler huzur isteyen bir adam için uygun yer değildi.

“Bir gün, işitip durduğum şu Trollocları görmeyi çok isterim,” dedi Mishima, sessizlik uzamaya başladığında. Kokusunda eğlenti vardı, ama belki de farkında olmadan kılıcının kabzasını okşuyordu.

“Hayır, istemezdiniz,” dedi Perrin ona. “Eninde sonunda onları görme şansını elde edeceksiniz, ama bundan hiç hoşlanmayacaksınız.” Bir an sonra, yara izli adam anlayışla başını salladı. Eğlenti kokusu solmuştu. Sonunda, Trollocların ve Myrddraallerin gezginlerin hayali hikâyeleri olmadığına inanmaya başlamış olmalıydı, Hâlâ kuşkusu kaldıysa, onu sonsuza dek silecek zaman yaklaşıyordu.

Almizar’a giderken, dar bir araba yolunda atlarını kasabanın kuzey ucuna çevirdiklerinde Balwer uzaklaştı. Medore de onunla gitti. Medore neredeyse Tylee kadar esmer, uzun boylu bir kadındı, ama koyu mavi gözleri, koyu renk pantolonu, kırmızı çizgili bol kollu erkek ceketi ve kalçasında kılıcı vardı. Balwer omuzlarını kaldırarak yürüyordu. Bu haliyle, eyere tünemiş bir kuşa benziyordu. Medore’nin sırtı dimdikti ve gururla oturuyordu. Tepeden tırnağa, bir Yüksek Lord’un kızı ve Faile’in adamlarının önderiydi, ama Balwer’in yanında değil arkasında at sürmeyi tercih etmişti. Şaşırtıcı şekilde, Faile’in takipçileri o titiz ufak tefek adamdan emir almayı kabul etmişlerdi. Böylece, Perrin’i eskisi kadar rahatsız etmez olmuşlardı; tam tersine, bazı açılardan faydalı olmaya başlamışlardı, ki Perrin bunun imkânsız olduğunu sanıyordu. Bayrak-General onların uzaklaşmasına itiraz etmedi, ama düşünceli düşünceli arkalarından baktı.

“Leydi’nin bir hizmetkârın arkadaşını ziyaret etmesi ne nazik bir davranış,” dedi. Balwer’in anlattığı hikâye buydu, Almizar’da yaşayan bir kadın tanıdığını söylemişti ve Medore de, kadın hâlâ yaşıyorsa onunla tanışmak istemişti.

“Medore nazik bir kadın,” diye yanıt verdi Perrin. “Biz böyleyizdir, hizmetkârlarımıza nazik davranırız.” Tylee ona bir bakış fırlattı, yalnızca o kadar, ama Perrin kendi kendine kadını aptal yerine koymaması gerektiğini hatırlattı. Seanchan âdetleri hakkında hiçbir şey bilmemesi çok kötüydü, bilseler daha iyi bir hikâye uydurabilirlerdi. Ama diğer yandan, Seanchan kontrolündeki Amadicia’da neler olduğunu öğrenme şansını kullanmak için Balwer deli oluyordu –kuru, tozlu bir delilik, ama yine de delilikti. Kendi

adına, Perrin'in umurunda değildi. Artık tek önemli olan Faile'di. Daha sonra, başka meselelerle ilgilenebilirdi.

Almizar'ın hemen kuzeyinde, yedi sekiz tarlayı bölen taş duvarlar kaldırılmış, tapanla tamamen tersyüz edilmiş görünen uzun bir toprak alan ortaya çıkmıştı. Toprağın yüzeyi epey kertilmiş, çizilmişti. Sırtına iki başlıklı insanın çöktüğü iri, tuhaf bir yaratık hantal hantal o alanda, cüssesine göre fazla sıska görünen iki bacağının üzerinde koşuyordu. Aslında, manzarayı tanımlamak için "tuhaf" sözcüğü hafif kalıyordu. Köselemsi ve gri yaratığın bedeni bir atınkinden daha büyüktü; uzun, yılansı bir boynu vardı, arkasında dimdik uzattığı ince kuyruğu daha da uzundu. Yaratık koşarken, yarasa gibi kemikli, çoğu ırmak teknesi kadar uzun kanatlarını çırpıyordu. Perrin daha önce de buna benzer hayvanlar görmüştü, ama onları havada ve uzaktan görmüştü. Tylee ona yaratıklara *raken* dendiğini söylemişti. Yaratık ağır ağır havalandı, alanın ucundaki koruluğa geldiğinde ağaç tepelerini sıyırıp geçti. *Raken* yavaş yavaş gökyüzünde tırmanırken Perrin bakışlarıyla takip etti onu. Hayvanın hantallığı gökyüzünde kaybolmuştu. İşte, o şeylerden birini uçurmak güzel olurdu. Dikkatinin bu şekilde dağılmasına izin verdiği için utanıp kızarak düşünceyi ezdi.

Bayrak-General doru atını yavaşlattı ve alana bakarak kaşlarını çattı. Uzak uçta, adamlar o tuhaf hayvanlardan dördünü besliyorlardı. Hayvanların yemesi için kocaman sepetleri önlerinde tutuyorlardı ve boynuzlu burunlar sepetlere dalıyor, kemiksi ağızlar yutuyordu. Perrin öyle görünen bir yaratığın ne yiyeceğini düşünmekten nefret ediyordu. "Burada daha fazla *raken* olmalıydı," diye mırıldandı kadın. "Eğer hepsi buysa..."

"Alabildiğimizi alır, yolumuza devam ederiz," dedi Perrin. "İş buna gelirse, hiç almayız. Shaidoların nerede olduğunu biliyoruz zaten."

"Ben arkamdan yaklaşan olup olmadığını bilmek isterim," dedi kadın kuru kuru, hızlanarak.

Seanchanlar tarafından el konulmuş görünen yakındaki çiftlikte, bir düzine kadar asker saz damlı evin önüne gelişigüzel kurulmuş masalarda zar atıyordu. Başka askerler taş ahıra girip çıkıyorlardı, ama bir arabaya koşulmuş olanlar dışında at göremiyordu Perrin. Arabadaki sandıklar, fıçılar ve jüt çuvallar kaba yünlüler içinde iki adam tarafından indiriliyordu. En azından, Perrin diğerlerinin asker olduğunu varsayıyordu. Yaklaşık yarısı kadındı, erkeklerin çoğu da kadınlar kadar kısa boyluydu ve daha uzun boylu olanlar da daha zayıftı ve hiçbiri kılıç taşımıyordu, ama hepsi gök

mavisi dar ceket giymişti ve her biri, dar çizmelerinin üzerine dikilmiş kınlarda ikişer bıçak taşıyordu. Üniforma demek asker demekti.

Mat bu insanların arasında kendini rahat hissederdi, diye düşündü Perrin, adamların iyi gelen zarlara gülmesini ve kötü gelenlere homurdanmasını izlerken. O renkler kafasında döndü ve bir anlığına Mat'i bir yoldan sapıp ormana girerken gördü. Mat'in arkasından atlı insanlar ve yük atları geliyordu. Yalnızca bir an sürmüştü, çünkü Perrin Mat'in ormanda ne işi olduğunu ve yanındakilerin kim olduğunu düşünmeden imgeyi kenara itti. Önemli olan tek şey Faile'di. O sabah cebinde taşıdığı deri sicime elli birinci düğümü atmıştı. Faile elli bir gündür tutsaktı. Perrin, Faile'in tutsak olduğunu umuyordu. Bu, hayatta olduğu ve kurtarılabileceği anlamına gelirdi. Eğer ölmüşse... Eli kemerinde asılı duran çekicin başını kavradı, öyle sıkı kavradı ki parmak boğumları acıdı.

Bayrak-General ve Mishima'nın onu izlemekte olduğunu fark etti. Mishima bir elini kılıç kabzasına yaklaştırmış, ihtiyatla izliyordu. Tylee ise düşünceli düşünceli. Hassas bir ittifaktı bu ve iki yanda da pek az güven vardı. "Bir anlığına uçucuları öldüreceğini sandım," dedi kadın sessizce. "Sana söz veriyorum. Karını kurtaracağız. Ya da intikamını alacağız."

Perrin titrek bir nefes aldı ve çekici bıraktı. Faile yaşıyor olmalıydı. Alyse onu koruması altına aldığını söylemişti. Ama Aes Sedai'nin kendisi *gai'shain* beyazı giyerken onu ne kadar koruyabilirdi? "Buradaki işimizi yapalım. Zaman harcıyoruz." O sicime daha kaç düğüm atması gerekecekti? Işık izin verse de çok olmasa.

Atından indi, Çevik'in dizginlerini Carlon Belcelona'ya –temiz tıraşlı, uzun burunlu ve ne yazık ki dar çeneli bir Tearlıya– verdi. Carlon, sakalının nereye gittiğini merak edermiş gibi çenesini elleme alışkanlığına sahipti, bir de neden ensesinde bir kurdeleyle, boynuna kadar gelen bir kuyruk halinde bağlandıklarını merak edermiş gibi elini saçlarından geçirme alışkanlığına. Ama tıpkı diğerleri gibi, Aiel âdetlerine göre yaşarmış gibi yapmayı hâlâ bırakmamıştı. Balwer onlara talimatlarını vermişti ve en azından onlara itaat ediyorlardı. Çoğu atlarını kalanlara bırakıp masalara gidiyor, bazıları para çıkarıyor, diğerleri deri şarap mataraları uzatıyordu. Tuhaftır, askerler şarabı reddediyordu, ama gümüş sahibi herkesi oyunlarına alıyorlarmış gibiydi.

Perrin onlardan yana bir bakış fırlattı, sonra çelik sırtlı eldivenlerini kalın kemerinin arkasına tıkıp iki Seanchan'ın arkasından içeri girdi. İpek ceketi görünsün diye pelerinini arkaya atmıştı. Dışarı çıktığında Faile'in

adamları –kendi adamları diyebilirdi herhalde– o adamların ve kadınların neler bildiği konusunda çok şey öğrenmiş olacaktı. Perrin Balwer'den bir şey öğrenmişti. Bilgi çok faydalı olabilirdi ve hangi bilgi kırıntısının altından daha değerli çıkacağını asla bilemezdiniz. Ama şimdilik onun ilgilendiği tek bilgiyi buradan öğrenmeyeceklerdi.

Çiftlik evinin ön odası kapıya bakan masalarla doluydu ve her birinde kâtipler oturmuş, belgeler okuyor ya da yazıyordu. Kalemlerin kâğıt üzerinde cızırdamasından ve bir adamın ısrarlı öksürüğünden başka ses yoktu. Adamlar koyu kahverengi ceketler ve pantolonlar, kadınlar tıpatıp aynı renkte elbiseler giymişlerdi. Bazıları tüy kalem şeklinde, gümüş ya da pirinç iğneler takmıştı. Seanchanların her şey için üniformaları vardı anlaşılan. Tylee içeri girer girmez odanın arkasındaki, göğsünde iki gümüş kalem taşıyan yuvarlak yanaklı adam ayağa kalktı ve ceketini zorlayarak yerlere kadar eğildi. Tylee ile Perrin, çizmeleri tahta zeminde yüksek sesler çıkararak, masaların arasından adama doğru yürüdüler. Adam, onlar masasına ulaşana kadar doğrulmadı.

"Tylee Khirgan," dedi kadın sertçe. "Burada kumanda kimdeyse onunla konuşmak istiyorum."

"Bayrak-General nasıl emrederse," diye yanıt verdi adam dalkavukça, yeniden yerlere kadar eğildi ve arkasındaki kapıdan içeri seğirtti.

Öksüren kâtip, Perrin'den daha genç, pürüzsüz yüzlü bir adamdı. Yüzüne bakarak, İki Nehirli de olabilirdi. Adam kötü kötü öksürmeye başladı ve elini ağzıyla kapattı. Boğazını yüksek sesle temizledi, ama sert öksürük geri geldi.

Mishima ona bakarak kaşlarını çattı. "Eğer hastaysa bu adam burada olmamalı," diye mırıldandı. "Ya bulaşıcıysa? Bugünlerde her tür tuhaf hastalık duyuyor insan. Gün doğumunda adam sağ salim, gün batımında cesede dönüşmüş ve yarım kat şişmiş. Üstelik neyden öldüğünü kimse bilmiyor. Bir saat içinde deliren bir kadın duydum. Ona dokunan herkes de delirmiş. Üç gün içinde, o ve köyden kaçmayan herkes ölmüş." Adam, başparmağını ve işaret parmağını yay yaptı, diğerlerini katlayarak tuhaf bir jest yaptı.

"Söylentilere inanmaman ve onları tekrarlamaman gerektiğini biliyorsun," dedi Bayrak-General keskin bir sesle, aynı jesti yaparak. Kadın bunu yaptığının farkında değil gibiydi.

Tombul kâtip yeniden belirdi ve saçları kırlaşmış, ince yüzlü, olmayan sağ gözünü siyah deri bir yama ile örtmüş bir adam için kapıyı tuttu.

Büzülmüş, beyaz bir yara adamın alnından iniyor, yamanın arkasından geçiyor, yanağına uzanıyordu. Dışarıdaki adamlar kadar kısa boyluydu, daha koyu mavi ceket giymişti, ceketinin göğsünde iki küçük beyaz çizgi vardı, ama çizmelerinde aynı hançer kınlarını taşıyordu. “Blasic Faloun, Bayrak-General,” dedi eğilerek, kâtip masasına geri dönerken. “Size nasıl hizmet edebilirim?”

“Yüzbaşı Faloun, konuşmamız...” Öksüren adam ayağa fırlar, taburesi tangırdayarak devrilirken Tylee sustu.

Genç adam karnını tutarak iki büklüm oldu ve koyu koyu kustu. Kusmuğu yere düştü ve dağılarak minik siyah böceklere dönüştü, böcekler her yöne kaçıştı. Ölüm sessizliğinin içinde biri yüksek sesle küfretti. Genç adam dehşet içinde böceklere bakakalmıştı, onları inkâr ederek başını iki yana sallıyordu. Başını iki yana sallayarak çılgın gibi çevresine bakındı ve konuşacakmış gibi ağzını açtı. Bunun yerine, iki büklüm oldu ve yine kara kara kustu. Bu seferki daha uzun sürmüştü. Kusmuğu yine dağılıp böceklere dönüştü ve böcekler kaçıştılar. Adamın yüzü, kafatasının dışında böcekler sürünüyormuş gibi kıvranmaya başladı. Bir kadın uzun bir dehşet çığlığı attı ve aniden kâtipler bağrışmaya, ayağa fırlamaya, telaşları içinde tabureleri, hatta masaları devirmeye, kara böceklerden kaçmak için koşturmaya başladılar. Adam dizlerinin üzerine çökerek tekrar tekrar kustu, sonra yere devrilip gelişigüzel kasılarak, düzenli bir akıntı halinde daha fazla böcek kustu. Adam bir şekilde daha... düz hale geliyordu. Sönüyormuş gibi. Kasılmaları kesildi, ama açık ağzından böcekler akmaya, yere yayılmaya devam ediyordu. Sonunda –bir saat sürmüş gibi geliyordu, ama bir iki dakikadan fazla sürmüş olamazdı– böcek seli azaldı ve kesildi. Adamdan geriye, giysilerinin içinde beyaz, yassı bir şey kalmıştı, tıpkı boşalmış bir şarap tulumu gibi. Bağırışlar devam etti elbette. Kâtiplerin yarısı, hem erkekler hem kadınlar, dik kalmış masaların üzerine çıkmıştı. Ciğerlerini patlatırcasına küfrediyor, dua ediyor ya da sırayla her ikisini birden yapıyorlardı. Diğer yarısı dışarıya kaçmıştı. Zeminin her yerinde küçük siyah böcekler koşturuyordu. Oda pis pis dehşet kokuyordu.

“Bir söylenti duymuştum,” dedi Faloun boğuk bir sesle. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Adam korku kokuyordu. Dehşet değil, ama kesinlikle korku. “Buranın doğusundan. Ama oradaki kırkayaklardı. Küçük siyah kırkayaklar.” Böceklerin bazıları ona doğru koşturdu ve adam küfrederek, Tylee ile Mishima’nın yaptığı tuhaf jestin aynısını yaparak geriledi.

Perrin böcekleri çizmesinin altında ezdi. Ensesindeki saçlar dimdik olmaya çalışıyordu, ama Faile dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin! “Bunlar yalnızca ağaç böceği. Eski, devrilmiş ağaçların olduğu her yerde görebilirsiniz.”

Adam irkildi, bakışlarını kaldırdı ve Perrin’in gözlerini gördüğünde yine irkildi. Perrin’in kemerindeki çekici görünce Bayrak-General’e hızlı, şaşkın bir bakış fırlattı. “Bu böcekler kütüklerden gelmedi. Onlar Ruhköreden’in işi!”

“Olabilir,” diye yanıt verdi Perrin sakin sakin. Ruhköreden’in Karanlık Varlık’a verdikleri isim olduğunu tahmin ediyordu. “Fark etmez.” Ayağını kaldırdı ve yedi sekiz ezilmiş böcek gösterdi. “Öldürülebiliyorlar. Ve benim ayakaltında ezilebilen böcekler için harcayacak zamanım yok.”

“Özel olarak konuşmalıyız, Yüzbaşı,” diye ekledi Tylee. Kadının kokusu da korkuluydu, ama sıkı kontrol altında bir korku. Mishima’nın eli aynı tuhaf jest halinde donmuş gibiydi. Adamın korkusu da neredeyse kadınınki kadar kontrol altındaydı.

Faloun gözle görülür bir biçimde kendini topladı, korku kokusu soldu. Tamamen kaybolmadı, ama adam artık kendine hâkimdi. Ama böceklere bakmaktan kaçınıyordu. “Nasıl isterseniz, Bayrak-General. Atal, o masadan in ve bu... bu şeyleri buradan süpürt. Ve Mehtan’ın cenaze töreni için hazırlanmasını sağla. Nasıl ölmüş olursa olsun, görev başında öldü.” Tıknaz memur eğildi, sonra tereddütle masadan indi ve yere bastığında yine eğildi, ama yüzbaşı sırtını dönmüştü bile. “Beni izler misiniz, Bayrak-General?”

Adamın çalışma odası eskiden yatak odası olabilirdi, ama şimdi, üzerindeki kâğıt tepsileri belgelerle dolu bir yazı masası ve mürekkep şişeleri, taşlar ve küçük pirinç biblolarla tutturulmuş haritaların kapladığı daha büyük bir masa barındırıyordu. Bir duvara yaslanmış tahta raflarda, yine haritaya benzeyen başka rulolar vardı. Gri taş şömine soğuktu. Faloun yazı masasının önünde, çıplak zeminde duran yarım düzine, birbirine benzemez sandalyeye işaret etti ve şarap getirtmeyi önerdi. Tylee hem sandalyeyi, hem de şarabı reddettiğinde hayal kırıklığına uğramış göründü. Belki sinirlerini yatıştırmak için bir içki içmek istiyordu. Adamda hâlâ hafif bir korku kokusu vardı.

Tylee söze başladı. “Altı *raken*’in yerine yenilerine ihtiyacım var, Yüzbaşı. On sekiz de *morat’raken*’e. Ve bir yer görevlisi birliğine. Benim elimdeki şu anda Amadicia’da bir yerde, batıya gidiyor ve bulunması imkânsız.”

Faloun irkildi. “Bayrak-General, eğer *raken*’leri kaybederseniz her şeyi bırakmamız...” Bir gözü Perrin’e kaydı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. “Sahip olduğum hayvanların dörtte üçünü istiyorsunuz. Mümkünse daha azıyla, belki bir ikisiyle, yapamaz mısınız?”

“Dört,” dedi Tylee kararlılıkla, “ve on iki uçucu. Bu kadarıyla idare ederim.” Kadın istediğinde o peltek Seanchan aksanını sertçe kullanabiliyordu. “Bu bölgenin Seandar kadar kararlı olduğunu duydum, ama size dört tane bırakıyorum.”

“Nasıl dilerseniz, Bayrak-General,” diye içini çekti Faloun. “Emri görebilir miyim, lütfen? Her şeyin kaydedilmesi gerek. Uçma yeteneğini kaybettiğimden beri tüm zamanımı, bir memur gibi kalem kullanarak geçiriyorum.”

“Lord Perrin?” dedi Tylee ve Perrin ceketinin cebinden Suroth tarafından imzalanmış belgeyi çıkardı.

Faloun belgeyi okurken kaşları gittikçe daha fazla kalktı. Mum mührü hafifçe yokladı, ama tıpkı Bayrak-General gibi o da belgeyi sorgulamadı. Seanchanlar bu tür şeylere alışık gibiydi. Ama belgeyi geri vermek adamı rahatlatmış gibiydi ve farkında olmadan ellerini ceketine sildi. Bu tür belgelere alışıktı, ama rahat hissettirecek kadar değil. Gizlice Perrin’i süzmeye çalıştı ve Perrin adamın yüzünde, Bayrak-General’in sorduğu soruyu okuyabiliyordu. O kimdi ki elinde böyle bir belge vardı?

“Elinizde varsa, Altara’nın bir haritasını istiyorum, Yüzbaşı,” dedi Tylee. “Yoksa idare ederim, ama varsa daha iyi. Ülkenin kuzeybatı bölgesiyle ilgileniyorum.”

“Işık’ın inayeti üzerinizde, Bayrak-General,” dedi adam, eğilip en alt raftan bir rulo çekerek. “Tam da istediğiniz şey var. Yanlışlıkla bana teslim edilen Amadicia haritalarının arasına karışmış. Siz bahsedene kadar unutmuştum. Olağanüstü şanslısınız gibi görünüyor.” Perrin başını hafifçe iki yana salladı. Yanlışlık, *ta’veren* işi değil. Rand bile bunun olmasını sağlayacak kadar güçlü bir *ta’veren* değildi. Renkler döndü ve Perrin bir imge oluşturmadan kovaladı onları.

Faloun haritaları harita masasına yayıp köşelerini *raken* biçiminde pirinç kâğıt ağırlıkları ile tutturduğunda, Bayrak-General onu inceledi ve aradığı nirengi noktalarını buldu. Harita masayı kaplayacak kadar büyüktü ve kadının istediği şeylerin hepsini, Amadicia ve Ghealdan topraklarının bir kısmını gösteriyordu. Arazi detaylı olarak betimlenmişti; kasabaların ve köylerin isimleri, ırmaklar ve dereler küçük harflerle yazılmıştı. Perrin

harita ressamlığının güzel bir örneğine bakmakta olduğunu biliyordu. Çoğu haritadan daha iyiydi. Bu *ta'veren* işi olabilir miydi? Hayır. Hayır, bu imkânsızdı.

"Askerlerimi burada bulacaklar," dedi kadın, parmağıyla bir noktaya işaret ederek. "Hemen yola çıkmalılar. *Raken* başına bir uçucu. Kişisel eşya almayacaklar. Hafif ve mümkün olduğunca hızlı uçacaklar. Yarın geceden önce oraya varmalarını istiyorum. Diğer *morat'raken*'ler yer görevlileri ile birlikte yolculuk edecek. Birkaç saat içinde yola çıkmayı umuyorum. Toplanıp hazırlansınlar."

"Küçük arabalar," dedi Perrin. Neald büyük arabaların geçmesine yetecek kadar geniş bir kapıyol yapamazdı. "Her ne getireceklerse, küçük arabalarla getirmeliler, büyük arabalarla değil." Faloun inanmazlık içinde, sözcüğü sessizce ağzıyla şekillendirdi.

"Küçük arabalar," diye onayladı Tylee. "Hallet, Yüzbaşı."

Perrin adamda bir heves kokusu aldı ve soru sorma arzusu olarak yorumladı, ama Faloun eğilerek, "Emredersiniz, Bayrak-General, dediğiniz gibi yapılacak," demekle yetindi.

Yüzbaşının yanından ayrıldıklarında diğer oda kargaşa içindeydi. Memurlar her yerde koşturuyor, çılgınca süpürüyor ya da süpürgeleri ile kalan böcekleri çılgınca dövüyordu. Kadınların bazıları süpürge kullanırken ağlıyordu, adamların bazıları ağlamaklı görünüyordu ve oda hâlâ dehşet kokuyordu. Ölü adamdan iz yoktu, ama Perrin memurların onun biraz önce yattığı yerin çevresinden dolaştıklarını, oraya basmayı reddettiklerini fark etti. Aynı zamanda, böceklere basmamaya çalışıyorlardı ve bu yüzden ayakuçlarında epey dans etmek zorunda kalıyorlardı. Perrin böcekleri eze eze dış kapıya yöneldiğinde durup ona bakakaldılar.

Dışarıdaki ortam daha sakindi, ama çok da değil. Tylee'nin askerleri hâlâ sıra halinde, atlarının yanında duruyorlardı ve Neald bir kayıtsızlık havası takınmıştı, hatta eliyle ağzını kapatarak esniyordu, ama *sul'dam*'lar titreyen *damane*'lerini okşuyor, yatıştırırcasına mırıldanıyorlardı. Öncekinden çok daha kalabalık bir mavi ceketli asker grubu toplaşmış, endişeli endişeli konuşuyorlardı. Cairhienliler ve Tearlılar atlarını çekerek koşup Perrin'in çevresini aldılar ve bir ağızdan konuşmaya başladılar.

"Doğru mu, Lordum?" diye sordu Camaille, solgun yüzü endişeyle çarpılarak. Kadının erkek kardeşi Barmanes huzursuzca konuştu, "Dört adam battaniye içinde bir şey taşıdılar, ama her ne idiyse, gözlerini kaçırıyorlardı."

Hepsi bir ağızdan konuşuyordu ve panik kokuyorlardı. “Adamın böcek kustuğunu söylediler.” “Böceklerin onu kemirip dışarı çıktığını söylediler.” “Işık bize yardım etsin, kapıdan dışarı böcek süpürüyorlar; hepimiz öleceğiz.” “Ruhum kavrulsun, Karanlık Varlık serbest kalıyor,” ve daha da az mantıklı gelen başka sözler.

“Sessiz olun,” dedi Perrin ve hepsi susarak onu şaşırttılar. Normalde ona karşı huysuz davranırlar, ona değil Faile’e hizmet ettikleri konusunda ısrar ederlerdi. Şimdi durmuş ona bakıyorlar, Perrin’in korkularını dindirmesini bekliyorlardı. “Bir adam gerçekten de böcek kustu ve öldü, ama her yerde, ölü kütüklerde bulabileceğiniz sıradan böceklerdi. O böceklerden birinin üzerine oturursanız fena ısırır, ama daha kötüsünü yapamaz. Büyük olasılıkla, bir şekilde Karanlık Varlık’ın işiydi, orası doğru, ama Leydi Faile’i serbest bırakmamızla bir ilgisi yok, yani bizimle bir ilgisi yok. Bu yüzden sakin olun ve işimize bakalım.”

Tuhaftır, sözleri işe yaradı. Birden fazla yanak kızardı ve korku kokusu kaybolarak –ya da en azından bastırılarak– yerini paniğe kapılmalarına izin verdikleri için duydukları utancın kokusu aldı. Mahcup görünüyorlardı. Atlarına binmeye başladıklarında kendi doğaları baskın çıktı. Art arda, Faile’i kurtarmak için ne tür başarılara imza atacaklarını anlatarak böbürlendiler ve her biri bir öncekinden daha çılgıncaydı. Çılgınca olduklarını kendileri de biliyordu, çünkü her böbürlenme diğerlerinin kahkahalarla gülmesine sebep oluyordu, ama bir sonraki yine de daha çılgınca bir fikir öne sürüyordu.

Perrin Çevik’in dizginlerini Carlon’dan alırken, Bayrak-General’in yine onu izlediğini fark etti. Ne görmüştü ki? Ne öğrenebileceğini düşünüyordu? “Bütün *raken*’lerin gitmesine sebep olan neydi?” diye sordu.

“Buraya ikisinde ya da üçünde gelmeliydik,” diye yanıt verdi kadın, atına binerek. “Daha *a’dam* bulmam gerek. Bir şansım olduğuna mümkün olduğunca uzun süre inanmak istedim, ama artık işin özüne baksak daha iyi olacak. O kâğıt parçası şimdi gerçekten sınanacak ve işe yaramazsa, *a’dam* peşine düşmenin bir anlamı yok.” Kırılgan bir ittifak ve pek az güven vardı.

“Neden işe yaramasın? Burada işe yaradı?”

“Faloun bir asker, Lordum. Şimdi bir İmparatorluk görevlisi ile konuşmalıyız.” Sözlerinde epey horgörü vardı. Doru atını çevirdi ve Perrin’in atına atlayıp kadını izlemekten başka çaresi kalmadı.

Almizar epey büyük ve zengin bir kasabaydı. Duvarı yoktu, ama kıyılarında altı yüksek gözlem kulesi vardı. Elyas Amadicia yasalarının,

Amador dışında hiçbir yerde duvar inşa edilmesine izin vermediğini söylemişti. Beyazpelerinler tarafından talep edilen ve tahta her kim oturuyorsa onunla beraber Beyazpelerinler tarafından dayatılan bir yasa. Balwer Ailron öldükten sonra tahta kimin oturduğunu öğreneceğinden kuşku etmiyordu. Sokaklara granit bloklar döşenmişti ve iki yanlarına tuğla ya da taştan, gri ya da siyah, sağlam binalar dizilmişti. Çoğu bina üç dört katlıydı ve çoğunun çatısı koyu renk arduvaz kiremitliydi ve kalanlar sazdandı. Sokaklar insanlarla doluydu, yolcu ve binek arabalarının arasında dolanıyorlardı. Sokak satıcıları bağıra çağıra mallarını tanıtıyor, yüzlerini gizleyen kocaman boneler takmış kadınlar alışveriş sepetleri taşıyor, dizlerine dek gelen ceketler giymiş adamlar kasıla kasıla yürüyor, önlüklü ya da yelekli çıraklar iş peşinde koşturuyordu. Sokaklarda yerli halk kadar askerler de vardı; Tearlılar kadar esmer ve bal rengi tenli, Cairhienliler kadar beyaz ama sarı saçlı ve uzun boylu, hepsi parlak renkli Seanchan üniformaları içinde erkekler ve kadınlar. Çoğu bir kemer bıçağı ya da hançerden başka silah taşımıyordu, ama Perrin kılıçlı birkaç kişi de gördü. Çevrelerindeki herkese dikkat ederek, ikililer halinde yürüyorlardı ve bellerinde cop da taşıyorlardı. Perrin onların kasaba Bekçileri olduğunu tahmin ediyordu, ama Almizar büyüklüğünde bir yer için çok fazlaydılar. Görüş alanı içinde her zaman en az iki çift Bekçi oluyordu.

Yüksek, arduvaz çatılı bir handan iki adam ve bir kadın çıktı ve seyislerin tuttuğu atlara bindiler. Perrin üçüncü kişinin kadın olduğunu ancak, uzun ve çift kuyruklu ceketin göğüs kısmına tam oturması sayesinde anlamıştı, çünkü kadının saçları adamlarınkinden de kısa kesilmişti ve diğer ikisi gibi erkek kıyafetleri giymiş, kılıç takmıştı. Kadının yüzü kesinlikle adamlarınki kadar sertti. Üçü atlarını eşkin kaldırarak batıya yöneldiklerinde Mishima ekşi ekşi homurdandı.

"Boru Avcıları," diye mırıldandı. "Değillerse gözlerim. O iyi şahıslar gittikleri her yerde sorun çıkarıyor, kavgaya karışıyor, burunlarını ait olmadıkları yerlere sokuyorlar. Valere Borusu'nun çoktan bulunduğunu duydum. Siz ne düşünüyorsunuz, Lordum?"

"Ben de bulunduğunu duydum," diye yanıt verdi Perrin ihtiyatla. "Her tür söylenti dolaşıyor."

İkisi de ona bakmadı ve kalabalık bir sokağın ortasındayken kokularını yakalamak imkânsızdı, ama bir sebepten verdiği yanıtın gizli derinlikleri varmış gibi, üzerinde düşünüp taşındıklarını hissediyordu. Işık, *Perrin*'in Boru'yla bağlantısı olduğunu düşünüyor olabilirler miydi? Onun nerede

olduğunu biliyordu. Moiraine onu Beyaz Kule'ye götürmüştü. Ama onlara söyleyecek değildi. Güvensizlik iki yönlüydü.

Yerli halk askerlere dikkat etmiyordu, Bayrak-General'e ve zırhlı takipçilerine de etmediler, ama Perrin başkaydı. En azından, altın rengi gözlerini fark ettilerinde. Perrin birinin fark ettiğini hemen anlayabiliyordu. Bir kadının başını hızla çevirmesi, bakarken ağzının açık kalması; bir adamın ağzı bir karış açık donakalması; bir adamın kendi çizmelerine takılıp dizlerinin üzerine çökmesi yeterli işaretti. Sonuncusu bakakalmış, sonra ayağa fırlayıp, yoluna çıkanları ite kaka kaçmıştı. Adam Perrin'in onu kovalamasından korkmuştu sanki.

"Sanırım sarı gözlü adam görmemişler," dedi Perrin alayla.

"Sizin geldiğiniz yerde olağan mıdır?" diye sordu Bayrak-General.

"Olağan değil, bunu söyleyemem, ama sizi sarı gözlü bir başka adamla tanıştırabilirim."

Kadın ve Mishima bakıştılar. Işık, Perrin Kehanetlerde sarı gözlü *iki* adamla ilgili bir şey olmadığını umuyordu. O renkler döndü ve Perrin onları bastırdı.

Bayrak-General nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Kasabanın güney ucunda taş bir ahıra vardılar, ama kadın boş avluda atından indiğinde onları karşılamak için koşan seyis yoktu. Ahırın yanında taş duvarlı bir padok vardı, ama içinde at yoktu. Tylee dizginlerini askerlerinden birine uzattı ve durup ahır kapılarına baktı. Kapıların yalnızca biri açıktı. Perrin kadının kokusuna bakarak, kendini hazırladığını tahmin etti.

"Beni takip edin, Lordum," dedi kadın sonunda, "ve zorunlu olmadığınız sürece konuşmayın. Yanlış bir şey söyleyebilirsiniz. Konuşmanız gerekirse, benimle konuşun. Benimle konuştuğunuzu açıkça belli edin."

Bu iyi bir işaret değildi, ama Perrin başını salladı. Ve işler kötüye giderse nasıl çatalkök çalacağını planlamaya başladı. Mekânın geceleri korunup korunmadığını öğrenmesi gerekecekti. Balwer biliyor olabilirdi. Ufak tefek adam hiç uğraşmadan bilgi toplayabiliyor gibiydi. Kadının ardından içeri girdiğinde, Mishima atların yanında kaldı. Onlara eşlik etmediği için rahatlamış görünüyordu. Bunun anlamı neydi? Ya da bir anlamı var mıydı? Seanchanlar. Birkaç gün içinde, her şeyde gizli anlamlar arama alışkanlıklarını Perrin'e de bulaştırmışlardı.

Mekânın bir zamanlar bir ahır olduğu açıktı, ama şimdi apayrı bir şeydi. Taş zemin, çiftçi kadınları tatmin edecek kadar iyi süpürülmüştü, at yoktu

ve baskın nane kokusunun altında kalan at kokusunu ancak Perrin'in ya da Elyas'ın burunları alabilirdi. Ön taraftaki bölmeler tahta sandık yığınlarıyla doluydu. Arkada, samanlığı destekleyen direkler haricindeki bütün bölmeler kaldırılmıştı. Orada erkekler ve kadınlar çalışıyordu, bazıları masalarda havan, havan tokmağı ve elek kullanıyor, diğerleri kömür mangallarının üzerinde, metal bacakların üstünde oturan düz tavalarla ilgileniyor, maşa kullanarak köke benzeyen şeyleri çeviriyorlardı.

Gömlekli ince bir genç adam tombul bir jüt torbayı sandıklardan birine koydu, sonra Tylee'nin karşısında önceki kâtip gibi yerlere kadar, vücudu yere paralel gelecek şekilde eğildi. Kadın konuşana kadar da doğrulmadı.

"Bayrak-General Khirgan. Burada sorumlu kimse onunla konuşmak istiyorum, mümkünse." Sesi, kâtip için kullandığından çok farklıydı, hiç de buyurgan değildi.

"Emredersiniz," diye yanıt verdi ince adam, Amadicia aksanına benzeyen bir aksanla. En azından, eğer Seanchan'sa, doğru hızda ve sözcükleri gevelemeden konuşuyordu.

Tekrar yerlere kadar eğildi ve sol tarafta, altı bölmenin duvarlarla kapatılmış olduğu yere seğirtti. Çekinerek kapıyı çaldı, sonra içeri girme izninin verilmesini bekledi. Dışarı çıktığında, Perrin ile Tylee'ye bakmadan binanın arka tarafına yöneldi. Birkaç dakika sonra Perrin ağzını açtı, ama Tylee yüzünü buruşturarak başını iki yana sallayınca kapattı ve bekledi. On beş dakika, her yürek atımında daha da sabırsızlanarak beklediler. Bayrak-General yalnızca sabır kokuyordu.

Sonunda tuhaf kesimli koyu yeşil elbise giymiş zarif ve tombul bir kadın küçük odadan çıktı, ama Tylee ile Perrin'i görmezden gelerek durup binanın arka tarafında yürüyen işleri inceledi. Kadının kafasının yarısı tıraşlanmıştı! Kalan saçları kalın, gri bir örgü halinde omzuna sarkıyordu. Sonunda tatminle başını salladı ve acele etmeden yaklaştı. Göğsünde, oval şeklindeki mavi panelde üç altın el işlemesi vardı. Tylee, Faloun'un onun önünde eğildiği gibi yerlere kadar eğildi ve kadının tembihini hatırlayan Perrin de aynısını yaptı. Zarif kadın başını eğdi. Hafifçe. Kibir kokuyordu.

"Benimle konuşmak mı istemiştiniz, Bayrak-General?" Kadının, kendisi kadar zarif, pürüzsüz bir sesi vardı. Ve hiç de sıcak değildi. O, rahatsız edilmiş meşgul bir kadındı. Kendi önemini çok iyi bilen, meşgul bir kadın.

"Evet, Müşerref," dedi Tylee saygıyla. Kokusuna küçük bir sinir kokusu katıldı, sonra bastırıldı. Kadının yüzü ifadesiz kaldı. "Bana elinizde ne kadar kullanıma hazır çatalkök olduğunu söyleyebilir misiniz?"

“Tuhaf bir talep,” dedi diğer kadın, yanıt verip vermemeyi düşünürmüş gibi. Başını düşünceli düşünceli yana eğdi. “Pekâlâ,” dedi bir an sonra. “Sabah ortası sayımına göre, iki bin iki yüz yedi kilo ve yetmiş iki gram. Kendim söylüyor olsam da, ne kadarını teslim ettiğimiz ve kazıcıları mantıksız mesafelere göndermeden yabani bitkilerden bulmanın ne kadar zor olduğu düşünülünce, olağanüstü bir başarı.” İmkânsız gelse de, kadının kibir kokusu daha da güçlendi. “Ama o sorunu, yerli çiftçilerden tarlalarından bazılarına çatalkök ekmelerini isteyerek çözdüm. Yazın, bu imalathane için daha büyük bir bina inşa ettirmem gerekecek. Size sır verebilirim, bu iş karşılığında bana yeni bir isim önerilirse hiç şaşırmam. Ama elbette, kabul etmeyebilirim.” Küçük, zarif bir gülümseme ile gülümseyerek hafifçe, okşarcasına oval panele dokundu.

“Eminim Işık’ın inayeti üzerinizde olacaktır, Müşerref,” diye mırıldandı Tylee. “Lordum, belgeyi Müşerref’e gösterme iyiliğini yapar mısınız?” Bunu, Perrin’e çok daha sığ bir eğilme ile söylemişti. Zarif kadının kaşları seğirdi.

Belgeyi Perrin’den alacakken, yüzüne bakarak dondu. Sonunda gözlerini fark etmişti. Hafifçe silkelenerek, belgeyi şaşkınlık göstermeden okudu, sonra belgeyi katladı ve boş eline vurarak durdu. “Yükseklerde yürüyorsunuz gibi görünüyor, Bayrak-General. Hem de çok tuhaf bir yol arkadaşı ile birlikte. Siz –ya da o– benden ne yardım istiyorsunuz?”

“Çatalkök, Müşerref,” dedi Tylee ılımlı bir sesle. “Elinizde ne kadar varsa. En kısa zamanda arabalara yüklenmesini istiyorum. Korkarım arabaları ve sürücüleri de sizin sağlamanız gerekecek.”

“İmkânsız!” diye terslendi zarif kadın, kibirle diklenerek. “Her hafta kaç kilo çatalkök yüklenebileceğine dair katı programlarımız var ve şimdiye dek o programları dikkatle takip ettik. Başarımıza gölge düşmesine izin vermeyeceğim. İmparatorluk büyük zarara uğrayabilir. Her yerde *sul’dam*’lar *marath’damane* yakalıyor.”

“Affınızı dilerim, Müşerref,” dedi Tylee, tekrar eğilerek. “Eğer sizin için de uygunsa bize...”

“Bayrak-General,” diye araya girdi Perrin. Bunun hassas bir görüşme olduğu açıktı. Perrin yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı, ama kaşlarını çatmaktan kendini alamamıştı. O şeyden beş tonunun bile yeterli olacağından emin olamıyordu ve kadın daha azı için pazarlık yapmaya kalkışıyordu! Bir çıkış yolu bulmak için beyni hızla çalışıyordu. Onun fikrine göre hızlı düşünmek etraflıca düşünmemekti –hatalara ve kazalara

yol açabilirdi– ama başka seçeneği yoktu. “Bu Müşerref’i ilgilendirmeyebilir, elbette, ama Suroth planlarını engelleyen herkese ölüm ve daha kötüsünü vadetti. Öfkesinin ben ve sizden daha öteye gideceğini sanmıyorum, ama hepsini al demişti.”

“Elbette, Yüksek Leydi’nin öfkesi Müşerref’e dokunmaz.” Tylee bundan o kadar emin değilmiş gibi konuşmuştu.

Zarif kadın derin derin nefesler alıyor, altın el desenli mavi oval kalkıp kalkıp iniyordu. Kadın Perrin’in önünde Tylee gibi eğildi. “Yeterince araba bulup yüklemek günün büyük kısmını alır. Bu yeterli olur mu, Lordum?”

“Yeterli olmak zorunda, değil mi,” dedi Perrin, belgeyi kadının elinden çekerek. Kadın belgeyi gönülsüzce bıraktı ve aç gözlerle Perrin’in onu ceketinin cebine tıkmasını izledi.

Dışarıda, Bayrak-General eyere tırmanırken başını iki yana salladı. “Düşük Ellerle uğraşmak her zaman güçtür. Hiçbiri kendilerinde düşüklük göremezler. Burada Dördüncü ya da Beşinci Rütbe’de biri olacağını sanıyordum ve bu da yeterince güç olurdu. Kadının Üçüncü Rütbe’de olduğunu görünce –İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, altındaki bir El’den yalnızca iki basamak aşağıda– birkaç yüz kilodan daha fazlasını alamayacağımızı düşündüm. Ama çok iyi idare ettiniz. Risk aldınız, ama yine de bunu çok iyi sakladınız.”

“Eh, kimse ölüm riskine girmek istemez,” dedi Perrin, avludan çıkıp kasabaya yönelerek. Herkes arkalarına dizilmişti. Şimdi arabaların yüklenmesini beklemeleri, belki bir han bulmaları gerekiyordu. İçi sabırsızlıkla yanıyordu. Işık izin verse de gece boşa geçmese.

“Bilmiyordunuz,” diye nefes verdi esmer kadın. “O kadın Suroth’un sözlerini okur okumaz ölüm gölgesinde durduğunu anladı, ama İmparatoriçe’ye karşı görevini yapmak için riske girmeye hazırdı. Üçüncü Rütbe’den bir Düşük El, görevini yaptığı iddiasıyla ölümden kurtulabilecek konumdadır. Ama siz Suroth’un adını kullandınız. Çoğu zaman sorun yaratmaz bu, ama bir Düşük El’in karşısında onun ismini unvansız kullanmanız ya cahil bir yerli ya da Suroth’un yakın çevresinden olduğunuzu anlatır. Işık’ın inayeti üzerinizde ve kadın sizin yakın olduğunuz sonucuna vardı.”

Perrin neşesizce, havlarcasına kahkaha attı. Seanchanlar. Belki *ta’veren*’liği de rol oynamıştı.

“Soru sizi gücendirmeyecekse söyleyin bana, Leydiniz güçlü bağlantılar ya da belki büyük topraklar getirdi mi?”

Bu Perrin’i o kadar şaşırttı ki eyerinde dönüp kadına baktı. Bir şey hızla göğsüne çarptı, göğsü boyunca ateşten bir çizgi çekti ve koluna vurdu. Arkasında, bir at acıyla haykırdı. Perrin sersem sersem sol kolundan çıkan oka baktı.

“Mishima,” diye bağırdı Bayrak-General, işaret ederek, “şu saz damlı dört katlı bina, iki arduvaz damın arasındaki. Çatıda hareket gördüm.”

Mishima askerlere takip etmelerini bağırarak dörtnala kalabalık sokakta koşturdu. Altı Seanchan mızraklı askeri, atlarının nalları taşların üzerinde çınlayarak takip etti. İnsanlar onların yolundan kaçıştı. Diğerleri bakakaldı. Sokaktaki kimse olanları fark etmemiş gibiydi. Diğer mızraklı askerlerden ikisi yere inmiş, omzuna bir ok saplanmış olan askerin titreyen atıyla ilgileniyorlardı. Perrin ipliğinden sarkan kırık bir düğmeyi elledi. İpek ceketinin göğsü kesilmişti. Kan sızıyor, gömleğini ıslatıyor, kolundan aşağı akıyordu. Tam o anda dönmüş olmasa, o ok koluna değil kalbine saplanırdı. Belki diğeri de vururdu, ama ilki işi bitirirdi. İki Nehir oku bu kadar kolay savuşturulamazdı.

Perrin atından inerken Cairhienliler ile Tearlılar çevresini almışlardı. Hepsi yardım etmeye çalışıyordu, ama Perrin’in yardıma ihtiyacı yoktu. Kemer bıçağını çekti, ama Camaille bıçağı ondan aldı ve temiz bir biçimde kırabilmek için tam kolunun üzerinden oka çentik attı. Bu Perrin’in kolundan bir sancı geçmesine sebep oldu. Kadın parmaklarının kanlanmasına aldırmadı, dantel kenarlı mendilini kol yeninden çıkardı – mendil açık yeşildi, Cairhienlilerin her zaman kullandığından daha solgun bir renk– ve parmaklarını sildi, sonra kıymık olmadığından emin olmak için Perrin’in kolundan çıkan oku inceledi.

Bayrak-General de doru atından indi. Kaşlarını çatmıştı. “Yaralanmanız gözlerimi indirdi, Lordum. Son zamanlarda suç sayısının arttığını duydum; kundakçılık, gerekmediği halde adam öldüren soyguncular, sebepsiz yere işlenen cinayetler. Sizi daha iyi korumam gerekirdi.”

“Dişlerinizi sıkın, Lordum,” dedi Barmanes, ok başının hemen altına deri sicim bağlayarak. “Hazır mısınız, Lordum?” Perrin çenesini sıktı ve başını salladı. Barmanes kanlı ok sapını çekerek kurtardı. Perrin inlemesini bastırdı.

“Gözleriniz inmedi,” dedi boğuk bir sesle. Her ne demekse. Kadının söyleme tarzı hoşuna gitmemişti. “Kimse beni kundaklamanızı istemedi. Ben hiç istemedim.” Neald Perrin’i çevreleyen kalabalığı ittirerek yaklaştı. Ellerini kaldırmıştı, ama Perrin elini sallayarak istemediğini belli etti.

“Burada değil, adam. İnsanlar görebilir.” Sokaktaki insanlar sonunda fark etmişti ve heyecanlı heyecanlı mırıldanarak izliyorlardı. “Neald buna Şifa verebilir, hiç yaralanmamış gibi olursunuz,” diye açıkladı, kolunu sınamak için gererek. İrkildi. Bu kötü bir fikirdi.

“Üzerinizde Tek Güç kullanmasına izin mi veriyorsunuz?” dedi Tylee inanmazlıkla.

“Kolumdaki bir delikten ve göğsümdeki çizikten kurtulmak için mi? Kasabanın yarısının bizi izlemediği bir yere gelir gelmez. Siz vermez miydiniz?”

Kadın ürperdi ve yine o tuhaf jesti yaptı. Kadına bunun ne anlama geldiğini sorması gerekecekti.

Mishima atını çekerek aralarına katıldı. Ciddi görünüyordu. “İki adam yayları ve sadakları ile birlikte o çatıdan düşmüş,” dedi sessizce, “ama onları öldüren düşüş değildi. Yere hızla çarpmışlar, ama hemen hemen hiç kan yok. Sanırım sizi öldüremediklerini görünce zehir aldılar.”

“Bu hiç mantıklı gelmiyor,” diye mırıldandı Perrin.

“Adamlar başarısız olduklarını raporlamak yerine kendilerini öldürüyorlarsa,” dedi Tylee ciddiyetle, “güçlü bir düşmanınız var demektir.”

Güçlü bir düşman? Masema onu ölü görmek isterdi muhtemelen, ama Masema’nın elinin bu kadar uzağa erişmesi imkânsızdı. “Bütün düşmanlarım çok uzakta ve nerede olduğumu bilmiyorlar.” Tylee ve Mishima bunu biliyor olması gerektiğini onayladılar, ama kuşkulu görünüyorlardı. Diğer yandan, Terkedilmişler de vardı her zaman. Bazıları daha önce onu öldürmeye çalışmışlardı. Diğerleri onu kullanmaya çalışmışlardı. Perrin Terkedilmişleri işe karıştırmayı düşünmüyordu. Kolu zonkluyordu. Göğsündeki kesik de... “Oda tutabileceğim bir han bulalım.” Elli bir düğüm. Daha kaç tane olacaktı? Işık, daha kaç tane olacaktı?

13
Kuşatma

“İttirin onları!” diye bağırdı Elayne. Ateşyürek, diğer atlarla ve yaya kadınlarla birlikte dar bir taş döşeli sokakta sıkıştığı için sabırsızlanarak dans etmeye çalıştı, ama Elayne siyah iğdiş atı kararlılıkla kontrol altına aldı. Birgitte çok arkada kalması konusunda ısrar etmişti. Israr! O beyinsiz bir aptalmış gibi! “İttirin onları, kavrulasılar!”

Elli metre yüksekliğinde, beyaz çizgili gri taştan şehir duvarının tepesindeki geniş yürüyüş yolunda bulunan yüzlerce adamın hiçbiri ona kulak asmadı, elbette. Onu işittikleri bile kuşkuluydu. Nadir görülen bulutsuz gökyüzü altında, o duvar boyunca uzanan geniş sokakta, kendi bağırışları, küfürleri ve çığlıkları ile çeliğe çarpan çeliğin çınlamaları arasında, o adamlar terliyor ve kılıç, mızrak ya da baltalı kargı ile birbirlerini öldürüyordu. Çatışma duvarın iki yüz adımlık bir kesiminde sürüyordu. Andor’un Beyaz Aslanlı bayrağının dalgalandığı üç kuleyi sarmıştı ve iki tanesini daha sarmak üzereydi, ama şimdilik her şey güvende görünüyordu, Işık’a şükür. Adamlar kesiyor, çentiyor, ittiriyordu, Elayne’in görebildiği kadarıyla kimse gerilemiyordu. Kulelerin tepesindeki kırmızı ceketli arbaletçiler de öldürüyordu, ama arbaletler ateşlendikten sonra tekrar kurulması zaman istiyordu ve zaten sayıları saldırıyı durduramayacak kadar azdı. Oradaki tek Kraliçenin Askerleri onlardı. Kalanlar paralı askerdi. Birgitte dışında.

Bu kadar yakından, Elayne’in bağı sayesinde Muhafızını kolaylıkla bulabiliyordu. Birgitte girift altın rengi örgüsünü savurarak askerlerine teşvik sözleri haykırıyor, yayını destek isteyen yerlere doğrultuyordu. Beyaz yakalı kısa kırmızı ceketi ve çizmelerine tıktığı bol gök mavisi pantolonu ile, duvar üzerindeki zırh giymeyen tek kişi oydu. Elayne’in

dikkat çekmemek, onu yakalama ya da öldürme girişimlerinden kaçınmak için sade grilere bürünmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti –oradaki adamların bazılarının sırtından arbaletler ya da kısa yaylar sarkıyordu ve en önde olup da çatışan adamlar dışındakiler için elli adım kolay bir atış mesafesiydi– ama kendi omzundaki dört altın rütbe düğümü Arymilla'nın gözü gören bütün adamları için Birgitte'i hedef haline getiriyordu. En azından saldırganların arasına karışmıyordu. En azından...

Plaka zırh ve koni şeklinde çelik miğfer giymiş sırım gibi bir adam kılıcıyla Birgitte'in üzerine atılınca Elayne'in nefesi kesildi, ama altın saçlı kadın hamleyi sakinlikle savuşturdu –bağ sıkı bir at gezintisinin sebep olacağından daha fazla gerilim getirmiyordu!– ve yayını elinin tersine savurarak adamın kafasının yanına vurdu, adamı rampadan aşağı devirdi. Adam çığlık atarak, mide bulandırıcı bir şaklama ile taşların üzerine düştü. Sokağı süsleyen tek ceset onunki değildi. Birgitte, onlarla aynı tehlikelere ve güçlüklere göğüs germeye hazır olduğunuza inanmazlarsa askerlerin sizi takip etmeyeceğini söylemişti, ama bu erkeksi aptallık yüzünden kendini öldürürse...

Caseille atın başlığını yakalayana kadar Ateşyürek'i topukladığını fark etmedi. "Ben ahmak değilim, Asker Teğmen," dedi soğuk soğuk. "*Güvenli* olana kadar yaklaşmaya niyetim yok."

Arafelli kadın elini çekti ve koni şeklindeki cilalı miğferin yüz parmaklıklarının arkasındaki yüzü dondu. Elayne patladığı için pişman oldu –Caseille yalnızca işini yapıyordu– ama yine de soğuk bir öfke de hissediyordu. Özür dilemeyecekti. Kendi düşüncelerindeki huysuzluğu fark edince içinde utanç kabardı. Kan ve lanet küller, bu bebekleri içine yerleştirdiği için Rand'ı tokatlamak istiyordu bazen. Bugünlerde, bir andan diğerine duygularının nasıl bir sıçrama yapacağını bilemiyordu. Ama sıçrıyorlardı yine de.

"Hamile kaldığında bu hale geliyorsan," dedi Aviendha, kollarına doladığı koyu renk şalı düzelterek, "ben hiç çocuk yapmayacağım herhalde." Doru atının yüksek kaşlı eyeri yüzünden kadının bol Aiel eteğini dizlerine dek sıyrılıyor, çoraplı bacaklarını teşhir ediyordu, ama bu Aviendha'yı rahatsız etmiyor gibiydi. Kıpırdamadan duran kısrağının sırtında rahat görünüyordu. Ama diğer yandan Mageen ya da Kadim Lisan'da Papatya, tombulca, nazik ve sakin bir hayvandı. Neyse ki Aviendha atlar konusunda, bunu bilemeyecek kadar cahildi.

Elayne boğuk bir kahkaha duyunca başını çevirdi. Koruması olan, cilalı miğferler ve plaka zırhlar giymiş, bu sabah atanan, Caseille dahil yirmi bir kadının yüzü ifadesizdi –aslında, aşırı ifadesiz; kuşkusuz içten içe gülüyorlardı– ama arkalarında duran dört Kandaş kafa kafaya vermiş, ellerini ağızlarına kapatmışlardı. Normalde hoş yüzlü, saçlarına kır düşmüş biri olan Alise Elayne'in baktığını gördü –eh, dik dik baktığını– ve göstere göstere gözlerini yuvarladı, bu yeni bir kahkaha dalgasına sebep oldu. Tombul ve güzel bir Domanlı olan Caiden öyle kahkaha atıyordu ki Kumiko'ya tutunması gerekiyordu, ama gri saçlı tıknaz kadın da güçlük çekiyor gibiydi. Elayne sinirlendi. Kahkahalar yüzünden değil –tamam, birazcık kahkahalar yüzünden–, Kandaşlar yüzünden hiç değil. En azından, fazla değil. Onlar paha biçilmezdi.

Bu duvar üstü savaşı, son haftalar içinde Arymilla'nın düzenlediği ilk saldırı değildi. Aslında, saldırıların sıklığı gittikçe artıyordu, artık bazı günlerde üç dört saldırı düzenleniyordu. Kadın Elayne'in askerlerinin altı fersah duvarı korumak için yetersiz olduğunu biliyordu. Kavrulası kadın, Elayne kilometrelerce duvar ve kuleye istif yapacak eğitimli adamları bile bulamadığının farkındaydı. Eğitimsiz adamlar işi mahvetmekten başka işe yaramazdı. Arymilla'nın ihtiyacı olan tek şey, yeterince adamı duvardan aşırmak ve bir kapıyı ele geçirmekti. O zaman savaşı şehrin içine getirebilirdi ve orada Elayne'in güçleri sayıca çok zayıftı. Şehir halkı onun lehine ayaklanabilirdi, ki bu da kesin değildi, ama bu katliamın artması anlamına gelirdi; çıraklar, seyisler, dükkâncılar eğitimli korumalar ve paralı askerlerle çarpışmak zorunda kalırdı. O zaman, Aslan Tahtı'na kim oturursa otursun –ve büyük olasılıkla o kişi Elayne Trakand olmazdı– Caemlyn'in kanıyla lekelenmiş olurdu. Bu yüzden, kapıları tutmak ve kulelere nöbet beklemek için gerekenler dışında bütün askerlerini İç Şehir'e, Kraliyet Sarayı'nın yakınına çekmişti ve sarayın en yüksek kulelerine dürbünlü adamlar yerleştirmişti. Ne zaman gözetçilerden biri saldırı hazırlığı işaret etse, zincir kurmuş Kandaşlar askerleri oraya götürecek kapıyollar örüyordu. Onlar çatışmalara karışmıyordu, elbette. Kendileri gönüllü olsa bile, Elayne onların Güç'ü silah olarak kullanmasına izin vermezdi.

Şimdiye dek, kıl payı farkla da olsa, işe yaramıştı. Duvarların dışındaki Aşağı Caemlyn evler, dükkânlar, hanlar ve depolardan oluşan bir labirentti ve adamların görülmeden yaklaşmasına izin veriyordu. Askerleri üç kez duvarın içinde, yerde savaşmak ve en az bir duvar kulesini geri almak zorunda kalmıştı. Kanlı bir işti. Arymilla'nın adamlarının saklanmasını

engellemek için Aşağı Caemlyn'i yakabilirdi, ama yangın kolaylıkla duvarların içine sıçrar, bahar yağmurları yağsa da yağmasa da, büyük bir yangına dönüşürdü. Şu haliyle bile, her gece şehrin içine kundakçılık olayları görülüyordu ve onları kontrol altına almak yeterince zordu. Dahası, kuşatmaya rağmen o evlerde insanlar yaşıyordu, Elayne onların evlerini ve geçim kaynaklarını yok eden kişi olarak hatırlanmak istemiyordu. Hayır, onu asıl rahatsız eden, Kandaşları bu şekilde kullanmayı daha önce akıl edememiş olmasıydı. Onları daha önce kullanmış olsa, Deniz Halkı başına kalmazdı, Andor'un iki küsur kilometrekarelik bir bölgesinden vazgeçmesi ile sonuçlanan bir pazarlıktan bahsetmiyordu bile. Işık! İki küsur kilometrekare! Annesi Andor'un bir santiminden bile vazgeçmemişti. Kavrulası, bu kuşatma annesinin yasını tutmasına bile izin vermiyordu. Ya da yaşlı dadısı Lini'nin. Rahvin annesini öldürmüştü ve büyük olasılıkla Lini onu korumaya çalışırken ölmüştü. Beyaz saçlı, yaşlılıktan sıskalaşmış Lini, bir Terkedilmiş'in karşısında bile gerilemezdi. Ama Lini'yi düşününce onun tiz sesini duyar gibi oluyordu. *Dökülen balı peteğine geri dolduramazsın, çocuğum.* Olan olmuştu ve bu gerçekle yaşamak zorundaydı.

"Bu iş bitti," dedi Caseille. "Merdivenlere dönüyorlar." Doğruydu. Duvar boyunca, Elayne'in askerleri ilerliyor, Arymilla'nınkiler geriliyordu. Merdivenlerini diktikleri mazgallardan geçiyorlardı. Hâlâ rampada adamlar ölüyordu, ama çatışma sona eriyordu.

Elayne topuklarını Ateşyürek'in böğrüne vurarak kendini şaşırttı. Bu sefer kimse çabuk davranıp onu yakalayamadı. Arkasından gelen bağırışlar eşliğinde, dörtnala sokağı aştı ve iğdiş at tam olarak duramadan, en yakın kulenin dibinde kendini eyerden aşağı fırlattı. Ağır kapıyı ittirip açtı, bölünmüş eteklerini topladı ve batıdan doğuya dönerek sarmallar çizen merdiveni koşarak tırmandı, önünde zırhlı adamların şaşkın şaşkın ona bakakaldığı büyük nişlerden geçti. O kuleler aşağı inip şehre gitmeye çalışan saldırganlara karşı savunulmak üzere yapılmıştı. Sonunda merdiven geniş bir odaya açıldı. Karşı tarafta bir başka merdiven dönerek tırmanıyordu. Uyumsuz miğferler ve plaka zırhlar içinde yirmi adam, duvara yaslanarak oturmuş, rahat rahat zar atıyor, odanın iki demir destekli kapısının arkasında ölü adamlar yokmuş gibi konuşup gülüşüyordu. Her ne yapıyorlarsa, Elayne'i görünce ağızları açık kaldı.

"Ah, Leydim, ben olsam bunu yapmazdım," dedi kaba bir ses, Elayne elini kapılardan birinin üzerindeki demir sürgüye uzatınca. Elayne adamı

duymazdan gelerek sürgüyü çevirdi ve kapıyı ittirip açtı. Bir el eteğini yakaladı, ama o çekip kurtardı.

Duvarın üzerinde Arymilla'nın adamlarından hiçbiri kalmamıştı. En azından ayakta kalmamıştı. Kan lekeli yürüyüş yolunda düzinelerce adam yatıyordu, bazıları kıpırtısızdı bazıları inliyordu. O adamların ne kadarının Arymilla'nın adamlarından olduğu belli değildi, ama çelik çınlamaları kesilmişti. Paralı askerlerin çoğu yaralılarla ilgileniyordu ya da nefeslenmek için çömelmişlerdi.

“Onları silkeleyin ve lanet merdivenleri yukarı çekin!” diye bağırdı Birgitte. Duvarın dibindeki toprak Aşağı Caemlyn yolunda kaçışan adamlara bir ok yolladı, yeni bir tane taktı ve onu da fırlattı. “Bir daha gelmek istiyorlarsa yeni merdiven yapsınlar!” Paralı askerlerin bazıları itaat etmek için mazgallara yaslandı, ama yalnızca birkaçı. “Bugün senin gelmene izin vermemem gerektiğini biliyordum,” diye devam etti, çekebildiği hızda ok fırlatmaya devam ederek. Kule tepelerinden fırlatılan arbalet okları da aşağıdaki adamları vuruyordu, ama kiremit çatılı depolar içeri girebilenlere sığınak olmuştu.

Elayne'in son yorumun ona hitaben yapıldığını anlaması bir an aldı ve yüzü kızardı. “Peki beni nasıl durdurmayı düşünüyordun?” diye sordu, sırtını dikleştirerek.

Sadağı boşalan Birgitte yayını indirdi ve kaşlarını çatarak döndü. “Seni bağlayıp onu senin üzerine oturmakla görevlendirerek,” dedi, uzun adımlarla kuleden çıkan Aviendha'ya doğru başını sallayarak. Aviendha *saidar* parıltısına sarınmıştı, ama kemik kabzalı kemer bıçağı elindeydi. Caseille ve kalan Askerler, sert yüzlerle, yalın kılıç arkasından fırladılar. Elayne'in zarar görmediğini görünce ifadeleri hiç değişmedi. İş Elayne'e bir tıklamada kırılabilecek üfleme camdan bir vazo gibi davranmak olunca, o lanet kadınlar gerçekten tahammül edilmez oluyordu. Bu olaydan sonra daha da beter olacaklardı. Ve Elayne tahammül etmek zorunda kalacaktı.

“Seni yakalayabilirdim,” diye mırıldandı Aviendha, kalçasını ovalayarak, “ama o aptal at beni yere fırlattı.” O kadar dingin bir kısrağın bunu yapması hiç olası değildi. Aviendha düşmeyi başarmıştı. Durumu görünce bıçağı çabucak kınına soktu ve onu hiç çekmemiş gibi yapmaya çalıştı. *Saidar* parıltısı da kayboldu.

“Ben güvendeydim.” Elayne sesindeki ekşiliği yok etmeye çalıştı, ama başaramadı. “Min bebeklerimi doğuracağımı söyledi, kardeşim. Onlar doğana kadar başıma bir şey gelmez.”

Aviendha yavaşça, düşünceli düşünceli başını salladı, ama Birgitte hırladı, “Min’in görülerini sınamaya kalkmamanı tercih ederim. Çok fazla riske girersen, onun yanıldığını kanıtlayabilirsin.” Bu aptalcaydı. Min *asla* yanılmazdı. Kuşkusuz hayır.

“O Aldin Miheres’in birliğiydi,” dedi uzun boylu bir paralı asker, kaba ama ezgili bir Murandy aksanıyla, miğferini çıkarıp ince, terli bir yüz ve mumla sivriltilmiş gri bıyıklar sergileyerek. Adam kendine Rhys a’Balaman diyordu; taş gibi gözleri, her zaman müstehcen görünen ince dudaklı bir gülümsemesi vardı. Adam konuşmalarını dinlemişti ve Birgitte ile konuşurken yan yan Elayne’e bakıyordu. “Onu tanıdım, gerçekten. İyi bir adamdır, Miheres. Sayamayacağım kadar çok sefer yanında savaştım. Okunuz boynuna saplandığında o deponun kapısına varmak üzereydi, Kumandan General. Yazık oldu.”

Elayne kaşlarını çattı. “O da senin gibi, bir seçim yaptı, Yüzbaşı. Dostunun ölümüne üzülebilirsin, ama umarım yaptığın seçimden pişman olmamışsındır.” Şehirden çıkardığı paralı askerlerin çoğu, hatta belki hepsi Arymilla’ya katılmıştı. O andaki en büyük korkusu, kadının hâlâ duvarların içinde kalan paralı asker birliklerini rüşvetle kandırmasıydı. Paralı askerlerin kumandanlarının hiçbiri öyle bir rapor vermemişti, ama Harfor Hanım bazı girişimlerde bulunulduğunu söylemişti. A’Balaman’la görüşmek için de.

Murandyli resmiyetle eğilerek, üzerinde olmayan pelerinini savurarak, ona müstehcen gülümsemelerinden birini bahşetti. “Ah, onun yanında olduğu kadar ona karşı da savaştım, Leydim. Bu güzel günde karşı karşıya gelsek ya ben onu öldürecektim ya da o beni öldürecekti. Dosttan çok tanıdığız, anlıyorsunuzdur. Ve böyle bir duvara saldırmak için para alacağıma, onu savunmak için para almayı tercih ederim.”

“Adamlarının bazılarının arbaletlerini sırtlarına astığını görüyorum, Yüzbaşı, ama onları kullanan adam görmedim.”

“Paralı askerlerin âdeti öyle değildir,” dedi Birgitte kuru kuru. Bağdan bir sinir dalgası geldi, ama a’Balaman’a karşı mı, yoksa Elayne’e karşı mı, anlamanın yolu yoktu. Duygu hemen kayboldu. Elayne ile arasındaki bağın duygularını nasıl yansıttığını anladığında Birgitte duygularına hâkim olmayı öğrenmişti. Büyük olasılıkla Elayne’in de aynısını yaptığını diliyordu, ama Elayne de aynı şeyi diliyordu zaten.

A’Balaman miğferini kalçasına dayadı. “Görüyorsunuz, Leydim, âdetimiz şöyle: savaş meydanından kaçmaya çalışan birini çok zorlarsanız,

onu ezmeye falan çalışırsanız, eh, bir dahaki sefere siz savaş meydanından kaçmaya çalışırken o da aynı şeyi yapar. Ne de olsa, bir adam meydandan ayrılmaya çalışıyorsa, savaştan çıkıyordur, değil mi?"

"Yarın geri gelene kadar," diye terslendi Elayne. "Bir dahaki sefere, arbaletlerinizi kullandığınızı görmek istiyorum!"

"Nasıl dilerseniz, Leydim," dedi a'Balaman gergin gergin, aynı ölçüde gergin bir biçimde eğilerek. "Bana izin verirseniz, adamlarıma ilgilenmem gerek." Elayne'in iznini beklemeden, adamlarına tembel kütüklerini kaldırmalarını bağırarak yürüyüp gitti.

"Ona ne kadar güvenilebilir?" diye sordu Elayne alçak sesle.

"Tüm diğer paralı askerler kadar," diye yanıt verdi Birgitte sessizce. "Biri ona yeterince altın teklif ederse, karar zara kalır ve zarların nasıl geleceğini Mat Cauthon bile bilemez."

Bu çok tuhaf bir yorumdu. Elayne Mat'in nasıl olduğunu bilmeyi diledi. Ve sevgili Thom'un. Ve zavallı küçük Olver'in. Her gece, Seanchanlardan sağ salim kaçmış olmaları için dua ediyordu. Ama onlara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O anda kendi kendine yardım etmek için yapması gereken çok şey vardı zaten. "Bana itaat edecek mi? Arbaletler hakkında?"

Birgitte başını iki yana salladı ve Elayne içini çekti. İtaat edilmeyecek emirler vermek kötüydü. İnsanları itaat etmemeye alıştırırdı.

Yanaşarak fısıldadı. "Yorgun görünüyorsun, Birgitte." Bunu, başkalarının duyabileceği şekilde söyleyemezdi. Birgitte'in yüzü gergin, gözleri yorgundu. Bunu herkes görebilirdi, ama bağ onun iliklerine dek bitkin düştüğünü söylüyordu. Günlerdir öyleydi. Ama diğer yandan Elayne aynı bitkinliği hissediyordu, kolları ve bacakları kurşun gibiydi. Bağları duygulardan daha fazlasını yansıtıyordu. "Her karşı saldırıyı bizzat yönetmen gerekmiyor."

"Başka kim var ki?" Bir anlığına Birgitte'in sesi de yorgun çıktı, omuzları çöktü, ama hemen sırtını dikleştirdi ve sesini sertleştirdi. Sırf irade gücüyle olmuştu. Elayne, bağdan gelen taş kadar sert irade gücünü hissedebiliyordu, öyle sertti ki ağlamaklı oluyordu. "Subaylarım deneyimsiz oğlan çocukları," diye devam etti Birgitte, "ya da emekliliği bırakıp gelmiş, torunlarının şöminesinin önünde kemiklerini ısıtıyor olması gereken adamlar. En azından paralı askerlerin kumandanları dışındakiler ve omzunun üzerinden yaptığı işi izleyen birileri olmadan hiçbirine güvenmem. Bu da bizi soruma geri getiriyor: Benden başka kim var?"

Elayne itiraz etmek için ağzını açtı. Paralı askerler hakkında değil. Birgitte onları acı acı ve uzun uzun açıklamıştı. Zaman zaman, paralı askerler Kraliçenin Askerleri kadar sıkı dövüşürdü, ama başka zamanlarda çok fazla zayi vermemek için geri çekilirlerdi. Daha az adam demek, yerlerine aynı ölçüde becerikli adamlar bulamazlarsa, daha az altın demekti. Paralı askerleri sayılarını korumak amacıyla meydan ayrıldığı için, kazanılabilecek savaşlar kaybedilmişti. Ama kendi türlerinden insanlar dışında birileri izlerken bunu yapmaktan hoşlanmıyorlardı. Bu ünlerine zarar veriyor, ücretlerini düşürüyordu. Ama bir başkası olmak zorundaydı. Birgitte'in bitkinlikten yere yığılması ihtimalini göze alamazdı. Işık, keşke Gareth Bryne orada olsaydı. Egwene'in ona ihtiyacı vardı, ama Elayne'in de vardı. Ağzını açtı ve aniden arkasındaki şehirden gürleyen patlamalar geldi. Döndü ve ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Birkaç dakika önce İç Şehir'in üzerindeki gökyüzü açıktı, ama şimdi dik yamaçlı dağlara benzeyen dev, kara bulutlar yığılmıştı; şehir duvarları kadar yoğun görünen gri bir yağmur duvarının içinde çatallı yıldırımlar düşüyordu. Güneşte ışıldıyor olması gereken Kraliyet Sarayı'nın yaldızlı kubbesi o duvarın ardında görünmez olmuştu. Sağanak yağmur yalnızca İç Şehir'e yağıyordu. Başka her yerde gökyüzü parlak ve bulutsuzdu. Bu hiç de doğal değildi. Ama şaşkınlığı yalnızca birkaç saniye sürdü. O üç çatallı, beş çatallı gümüş mavi yıldırımlar Caemlyn'in içine düşüyor; zararlara, hatta belki ölümlere yol açıyordu. O bulutlar nereden gelmiş olabilirdi? Onları dağıtmak için *saidar*'a kucak açmaya çalıştı. Gerçek Kaynak kayıp gitti, sonraki teşebbüsünde de aynı şey oldu. Yağ dolu bir tencereye düşmüş bir boncuğu kavramaya çalışmak gibiydi. Tam kavradığını sandığında kayıp gidiyordu. Artık bu çok sık oluyordu.

"Aviendha, onunla sen ilgilenir misin, lütfen?"

"Elbette," diye yanıt verdi Aviendha, *saidar*'a kolaylıkla kucak açarak. Elayne hissettiği kıskançlığı boğdu. Yaşadığı güçlük Rand'ın suçuydu, kız kardeşinin değil. "Ve teşekkür ederim. Egzersize ihtiyacım vardı."

Bu doğru değildi, Aviendha Elayne'i üzmemeye çalışıyordu. Aviendha Hava, Ateş, Su ve Toprak'ı karmaşık bir desenle örmeye başladı. Bunu, Elayne'den daha yavaş olmakla birlikte, neredeyse aynı rahatlıkla yapıyordu. Kız kardeşi hava durumunu kontrol etmek konusunda Elayne'in becerisine sahip değildi, ama Elayne Deniz Halkı'ndan ders almış olma avantajına sahipti. Bulutlar öylesine kayboluvermediler, elbette. İlk önce yıldırımlar çatallarını kaybettiler, seyreldiler, sonra kesildiler. En zor kısmı

buydu. Şimşek çağırmak, şimşek durdurmayla karşılaştırıldığında, parmaklarınızın arasında tüy çevirmek sayılırdı. Durdurmak ise, ellerinizle bir demirci örsünü kaldırmak gibi. Sonra bulutlar yayılmaya, seyrelerek solmaya başladılar. Bu da yavaş yavaş oldu. Çok hızlı yapılması, hava durumunun etkisinin fersahlarca uzaklara yayılmasına sebep olabilirdi ve bunun ne etki yaratacağını asla bilemezdiniz. Şiddetli fırtınalar ve ani seller de olabilirdi, yumuşak günler ve hafif esintiler de. Bulutlar Caemlyn'in dış duvarına kadar yayıldığında, renkleri griydi ve düzenli bir yağmur bırakıyorlardı. Yağmur Elayne'in buklelerini hemen kafasına yapıştırdı.

"Bu yeterli mi?" Aviendha gülümseyerek yüzünü kaldırdı ve yağmurun yanaklarından süzülmesine izin verdi. "Gökyüzünden su dökülmesini izlemeye bayılıyorum." Işık, yeterince yağmur gördüğünü sanırdınız. Bahar geldiğinden beri hemen hemen her lanet gün yağmur yağmıştı!

"Saraya dönme zamanı, Elayne," dedi Birgitte, kirişini ceketinin cebine sokarak. Bulutlar onlara doğru gelmeye başlar başlamaz yayının kirişini çözmüştü. "O adamların bazılarının Aes Sedai ilgisine ihtiyacı var. Ve son kahvaltımın üzerinden iki gün geçmiş gibi geliyor."

Elayne kaşlarını çattı. Bağdaki ihtiyat ona gereken her şeyi anlatıyordu. Hassas durumdaki Elayne'i yağmurdan kaçırmak için saraya dönmeleri gerekiyordu. Sanki yağmurda eriyecekti! Aniden yaralıların inlemelerini duydu ve yüzü kızardı. O adamların gerçekten de Aes Sedai ilgisine ihtiyacı vardı. Elayne *saidar* tutabilse bile, en ufak yaralar dahi onun mütevazı becerilerinin ötesindeydi. Aviendha da Şifa konusunda ondan daha iyi değildi.

"Evet, gerçekten zamanı geldi," dedi. Bir de duygularını kontrol altına alabilse! Birgitte buna memnun olurdu. Onun yanakları da, Elayne'in duygularını yankılayarak kızarmıştı. Elayne'i kuleye koştururken çatılan kaşlarının yanında, o kızarmış yanaklar çok tuhaf duruyordu.

Elayne'in tahmin ettiği gibi Ateşyürek, Mageen ve diğer atlar dizginlerinin bırakıldığı yerlerde, sabırla duruyorlardı. Mageen bile iyi terbiye edilmişti. Alise ve diğer Kandaşlar daha dar bir yoldan çıkana kadar, duvar sokağında yalnızdılar. Görünürde araba yoktu. Bütün kapılar sıkı sıkı kapatılmış, pencerelerdeki bütün perdeler çekilmişti, ama arkalarında hiç kimse olmayabilirdi de. Çoğu insan, yüzlerce adamın mahallelerinde kılıç sallayacağını anlar anlamaz akıllılık edip gitmiş olmalıydı. Bir perde sallandı; bir anlığına bir kadın yüzü belirdi, sonra kayboldu. İzlemekten şeytanca bir zevk alan insanlar vardı.

Kendi aralarında sessiz sessiz konuşmakta olan dört Kandaş, birkaç saat önce kapıyol açtıkları yerde yerlerini aldılar. Sokaktaki cesetleri süzerek başlarını iki yana salladılar, ama gördükleri ilk ölüler bunlar değildi. Teki bile Kabuledilmiş sınavına sokulmazdı, ama elbiselerini ıslatan yağmura rağmen Aes Sedailer kadar vakur, sakin ve kendilerinden emindiler. Egwene'in Kandaşlar için yaptığı, onları Kule ile ilişkilendirme ve Aes Sedailerin emekli olduklarında katılacakları bir grup olmaları planlarını işittikten sonra gelecek korkuları azalmıştı, özellikle de kendi Kurallarının uygulanmaya devam edeceğini ve eski Aes Sedailerin de o kurallara uymak zorunda kalacağını işittiklerinde. Buna hepsi inanmamıştı –son ay içinde, yedi tanesi daha, bir not bile bırakmadan kaçmıştı– ama çoğu inanmıştı ve inançlarından güç alıyorlardı. Yapacak işleri olması gururlarını geri getirmişti. Elayne, Kandaşlar kendilerini ona bağımlı mülteciler olarak görmeyi bırakana kadar, gururlarının incindiğini anlamamıştı. Artık başları daha dikti. Yüzlerindeki endişe kaybolmuştu. Ve ne yazık ki, bir Aes Sedai'nin karşısında boyun eğmeye daha gönülsüzdüler. Gerçi, bu kısmı daha önceden başlamıştı. Eskiden Aes Sedaileri tüm ölümlülerden daha üstün görüyorlardı, ama şalın bir kadını şalsız bir kadından daha fazlası yapmadığını üzülerek öğrenmişlerdi.

Alise, bir anlığına dudaklarını bastırarak ve gereksiz yere kahverengi eteğini düzelterek Elayne'i süzdü. Elayne'in buraya gelmesine izin verilmesine –izin verilmesine!– karşı çıkmıştı. Ve Birgitte neredeyse kadına boyun eğecekti! Alise ısrarlı bir kadındı. "Bizim için hazır mısınız, Kumandan General?"

"Hazırız," dedi Elayne, ama Alise Birgitte'in baş sallamasını bekledi, sonra diğer üç Kandaş ile zincir kurdu. O tek bakıştan sonra Elayne'i görmezden geldi. Gerçekten de Nynaeve, kendi deyişiyle, "onları yüreklendirmek" için hiç uğraşmamalıydı. Nynaeve'i eline geçirdiğinde, ona edecek iki çift lafı olacaktı.

Aşina dikey çizgi belirdi ve dönerek sarayın içindeki ana ahır avlularından birine açılan, dört adıma dört adım bir delik oldu, ama açıklıktan gördüğü beyaz mermer ahırlardan birinin yüksek kemerli kapıları, beklediğinden biraz daha kaymıştı. Atını ahır avlusunun ıslak taşlarına sürdüğü zaman nedenini anladı. Biraz daha küçük bir başka kapıyol açılmıştı. Bir kapıyolu bir başkasının olduğu yerde açmaya çalıştığınızda, ikincisi birincisine dokunmayacak şekilde kayıyordu, ama aralarındaki boşluk ustura kenarından da dardı. Diğer kapıyol ahır

avlusunun duvarına açılmış görünüyordu ve ahır avlusundan ikili sıralar halinde biniciler çıkıyor, oluşturdukları sıra kıvrılarak ahır avlusunun açık duran demirli kapılarından çıkıyordu. Bazıları parlak miğferler, plaka ya da zincir zırhlar takmıştı, ama her birinin üzerinde Kraliçenin Askerleri'nin beyaz yakalı kırmızı ceketi vardı. Kırmızı ceketinin sol omzunda iki altın düğüm bulunan uzun boylu, geniş omuzlu bir adam yağmur altında durmuş, miğferini kalçasına dayamış, adamlarının kapıyoldan geçmesini izliyordu.

"İşte bu gözlere şenlik bir manzara," diye mırıldandı Birgitte. Küçük Kandaş grupları kırsalda Elayne'i desteklemeye gelecek insan arıyordu, ama işleri şansa bakıyordu. Şimdiye dek, şehre ulaşmaya çalışan düzinelerce gruptan haber getirmişlerdi, ama sayıları binden az olan beş birlik bulabilmişlerdi ancak. Arymilla'nın şehri kuşatan adamlarının sayılarına dair söylentiler yayılmıştı ve Trakand Evi'ni destekleyen adamlar bulunmaktan çekiniyorlardı. Onları kimin bulacağından çekiniyorlardı.

Elayne ve diğerleri gelir gelmez kırmızı üniformalı, sol omuzlarında Beyaz Aslan resmi taşıyan seyisler koşa koşa geldi. Beyaz saçlarının tepesi kelleşmiş, gedik dişli sıska bir adam Ateşyürek'in başlığını tutarken, gri saçlı ve ince bir kadın Elayne'in inmesi için üzengisini yakaladı. Elayne sağanak yağmura aldırmadan, her adımda sular sıçratarak uzun boylu adama doğru yürüdü. Saçları dağılmış, yüzüne doğru sarkıyordu ve ıslak ıslak yapışıyordu, ama adamın genç olduğunu, daha orta yaşlarına gelmediğini görebiliyordu.

"Işık üzerinde parlasın, Teğmen," dedi. "Adın nedir? Kaç kişi getirdin? Nereden?" O küçük kapıyoldan, yüksek ağaçların arasında uzanarak gözden kaybolan binici sıralarını görebiliyordu. Ne zaman iki adam kapıyoldan geçse, sıranın arkasında iki tanesi daha beliriyordu. Bir yerlerde bu kadar Asker kaldığını söyleseler de inanmazdı.

"Charlz Guybon, Kraliçem," diye yanıt verdi adam, tek dizinin üzerine çöküp çelik eldivenli yumruğunu döşeme taşlarına bastırarak. "Aringill'deki Yüzbaşı Kindlin Caemlyn'e ulaşmaya çalışmam için izin verdi bana. Bu, Leydi Naean ile diğerlerinin kaçtığını duymamızdan sonraydı."

Elayne kahkaha attı. "Ayağa kalk. Daha Kraliçe olmadım." Aringill? Orada asla o kadar Asker olmamıştı.

"Nasıl dilerseniz, Leydim," dedi adam ayağa kalkarken. Kız-Veliaht'a yakışır bir biçimde eğildi.

“Konuşmamıza içeride devam edebilir miyiz?” diye araya girdi Birgitte sinirle. Guybon Birgitte’in üzerindeki, manşetleri altın çizgili, rütbe düğümlü ceketine baktı ve selam verdi. Birgitte çabucak kolunu göğsüne çaprazlayarak karşılık verdi. Adam Kumandan General’in bir kadın olduğunu gördüğünde şaşırmışsa da, belli etmeyecek kadar akıllıydı. “İliklerime dek ıslandım. Sen de öyle, Elayne.” Aviendha hemen arkasındaydı, şalını başına sarmıştı ve beyaz bluzu ıslak ıslak üzerine yapışırken ve koyu renk eteği sulu sulu sarkarken yağmurdan o kadar da memnun görünmüyordu. Asker kadınlar atlarını ahırlardan birine götürüyorlardı. Elayne’in yanında, yenileri gelene kadar sekiz Asker kadın kalmıştı. Guybon onlar hakkında da yorum yapmadı. Çok akıllı bir adam.

Elayne, onu saraya açılan sade sütunlu revaka kadar götürmelerine izin verdi. Burada bile, Asker kadınlar dördü önde, dördü arkada olacak şekilde sarmışlardı onu ve bu yüzden Elayne tutsakmış gibi hissediyordu. Ama yağmurdan kurtulunca direndi. *Bilmek* istiyordu. Bir kez daha *saidar*’a sarınmaya çalıştı –giysilerindeki ıslaklıktan kurtulmak Güç’le kolay olurdu– ama Kaynak bir kez daha kayıp gitti. Aviendha örgüyü bilmiyordu, bu yüzden sular damlatarak durdular. Duvar boyunca dizilmiş sade demirden ayaklı şamdanlar yakılmamıştı ve yağmur yüzünden ortam loştu. Guybon parmaklarıyla saçlarını tarayarak biraz düzeltti. Işık, adam güzel biri olmaya çok yakındı! Yeşilimsi ela gözleri yorgundu, ama yüzü gülümsemek için yapılmış gibi görünüyordu. Çok uzun zamandır gülümsememiş gibi görünüyordu.

“Yüzbaşı Kindlin, Gaebril tarafından işten atılmış adamları bulmaya çalışmamı söyledi, Leydim. Ben çağrı yapar yapmaz akın akın geldiler. Kaç kişinin, bir gün yine lazım olabilir diye üniformasını sandığa tıktığını duysanız şaşarsınız. Çoğu zırhlarını da götürmüş. Doğrusu, bunu yapmamaları gerekirdi, ama yaptıklarına sevindim. Kuşatmayı duyduğumda çok fazla oyalandığımdan korktum. Ben şehir kapılarından birinden girmenin yolunu bulmaya çalışırken Zigane Hanım ve diğerleri beni buldu.” Yüzüne şaşkın bir ifade geldi. “Ona Aes Sedai dediğimde çok kızdı, ama bizi buraya getiren Tek Güç olmalı.”

“Öyle, ama kadın Aes Sedai değil,” dedi Elayne sabırsızlıkla. “Kaç adamın var?”

“Dört bin yedi yüz altmış iki Asker, Leydim. Silahlı adamlarıyla Caemlyn’e ulaşmaya çalışan lordlar ve leydilerle de karşılaştım. Endişe etmeyin. Bana katılmalarına izin vermeden önce size sadık olduklarından

emin oldum. Büyük Evlerin hiçbiri yok, ama yaklaşık on bin adam getirdiler, Leydim.” Bunu, hiç önemli bir şey değilmiş gibi söylemişti. Ahırda, binmeye uygun kırk at var. Size on bin asker getirdim.

Elayne kahkaha attı ve sevinçle ellerini çırptı. “Harika, Yüzbaşı Guybon! Harika!” Arymilla’nın adamları yine de daha kalabalıktı, ama eskisi kadar kötü değil.

“Asker Teğmen, Leydim. Ben bir Teğmen’im.”

“Şu andan itibaren Yüzbaşı Guybon’sun.”

“Ve benim yardımcımsın,” diye ekledi Birgitte, “en azından şimdilik. Becerikli olduğunu gösterdin, deneyim sahibi olacak yaştasın ve benim ikisine de ihtiyacım var.”

Guybon şaşakalmış görünüyordu, eğildi ve kekeleyerek teşekkür etti. Eh, bu yaşta bir adam yüzbaşı olmak için en az on on beş sene daha hizmet etmesi gerekeceğini beklerdi, geçici olsa da Kumandan General yardımcısı olmayı ise hiç beklemezdi.

“Artık üzerimize kuru giysiler geçirmemizin zamanı geldi de geçti bile,” diye devam etti Birgitte. “Özellikle de sen, Elayne.” Muhafız bağı, oyalanırsa Elayne’i sürükleye sürükleye götürmeyi düşünüyormuş gibi, amansız bir kararlılık taşıdı.

Kızgın, keskin bir öfke kabardı, ama Elayne onu bastırdı. Askerlerinin sayısı neredeyse iki katına çıkmıştı. Bugünü hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecekti. Ayrıca, kuru giysiler giymeyi o da istiyordu.

14
Islak Şeyler

İçeride, yaldızlı ayaklı şamdanlar yakılmıştı, çünkü gün ışığı asla sarayın bu kadar içlerine kadar ulaşamıyordu. Cam şişesiz lambalardaki alevler titreşiyordu. Ama lambaların aynaları kalabalık koridorda iyi ışık veriyordu. Üniformalı hizmetkârlar her yöne koşturuyor, süpürüyor, siliyordu. Kırmızı ceketlerinin sol göğüslerinde Beyaz Aslan bulunan hizmetkâr adamlar yüksek merdivenlere çıkmış, daha çok çiçek ve yaz manzaralı kış duvar halılarını indiriyor, yerine rengârenk sonbahar yaprakları betimleyen bahar halılarını asıyorlardı. Gelenek gereği, her zaman iki sonraki mevsimi betimleyen halılar asılırdı, böylece kışın soğuğunda ya da yazın sıcağında biraz rahatlama sağlar, dallarda bahar filizleri çıkarken dalların çıplak kalacağını ve ilk karların yağacağını, günler soğurken ise baharın geleceğini hatırlatırdı. Duvar halılarının bazıları savaşlar betimliyor, Andor'un ihtişam günlerini gösteriyordu, ama Elayne onlara bakmaktan çocukluğundaki kadar hoşlanmıyordu. Yine de, şu anda savaşın gerçekten ne olduğunu hatırlatan andaçlar olarak özel yerleri vardı. Bir çocuğun bakışı ile bir kadının bakışı ne kadar farklıydı. İhtişam her zaman kanla gelirdi. İhtişam bir kenara, gerekli şeylerin bedelleri bile genellikle savaş ve kanla ödenirdi.

İşleri zamanında yapmaya yetmeyecek kadar az hizmetkâr vardı ve olanların da çoğu beli bükük, yavaş hareket eden, emeklilikten dönmüş beyaz saçlı hizmetkârlardı. Ne kadar yavaş hareket ederlerse etsinler, Elayne onların gönüllü olarak geri dönmelerine, yeni tutulan hizmetkârları eğitmelerine ve Gaebril'in hükümranlığı sırasında ya da Caemlyn'i Rand ele geçirdikten sonra kaçanların yerine işleri ele almalarına minnettardı, yoksa bu zamana kadar saray ahıra dönecekti. Kirli bir ahıra. En azından kış

yollukları yerden kaldırılmıştı. Bunca bahar yağmurundan sonra, ıslak yolluklar gece çökmeden küflenmeye başlardı.

İşleri peşinde koşturan kırmızı beyazlı hizmetkârlar ona eğilir ya da diz kırarken hayretler içinde kalmış görünüyordu, ki bu Elayne'in neşesini hiç de yerine getirmiyordu. Aviendha, Birgitte ya da Asker kadınları sırılsıklam gördüklerine şaşırmıyorlardı. Kavrulası, herkes Elayne'in sabahtan akşama kadar el bebek gül bebek bakılmasını bekliyordu!.. Öyle fena kaş çatıyordu ki hizmetkârlar çabucak diz kırıp koşarak uzaklaşmaya başladılar. Elayne'in öfkesi, akşam şöminenin önünde anlatılan hikâyelere konu olmaya başlamıştı, ama Elayne öfkesini hizmetkârlardan çıkarmamaya çalışıyordu. Aslında, kimseden çıkarmamaya çalışıyordu, ama hizmetkârlardan hiç. Onların bağırarak karşılık vermek gibi bir lüksü yoktu.

Doğrudan dairesine gidip üzerini değiştirmeyi düşünüyordu, ama niyeti ne olursa olsun, Reanne Corly'nin tüm seramikleri kırmızı olan bir çapraz koridorda yürüdüğünü görünce yolundan saptı. Bunun hizmetkârların tepkileri ile ilgisi yoktu. Hiç de inatçılık etmiyordu. Islaktı ve kuru giysiler ve ılık havlu bulmayı fena halde istiyordu, ama Kandaş kadını görmek onu şaşırtmıştı ve Reanne'in yanındaki iki kadın da dikkatini çekmişti. Birgitte bir küfür mırıldandıktan sonra ardından geldi. Birilerine vurmayı düşünürmüş gibi, yay sopasını havada hışırdatarak sarınıyordu. Bağdan sabır ve sinir geldi, sonra bastırıldı. Aviendha Elayne'in yanından ayrılmadı, ama bir yandan da şalını sıkıp suyunu çıkarmaya çalışmakla meşguldü. Dünyanın Omurgası'nı aştığından beri bol bol yağmur, ırmak ve şehrin altındaki büyük sarnıçları görmüş olmasına rağmen, Aviendha boş yere akan, israf edilen su görünce irkiliyordu hâlâ. Elayne'in aniden yol değiştirmesi sonucunda geride kalmış olan sekiz Asker kadın yetişmek için seğirttiler. Yer seramiklerine çarpan çizmelerinin sesi dışında sessiz ve aldırışsızdılar. Kime kılıç ve çizme verirseniz verin, hemen ayaklarını yere vura vura yürümeye başlıyorlardı.

Reanne'in yanındaki kadınlardan biri, Seanchanlar tarafından tasmalanmadan önce Tümen Başı'ndaki bir balıkçı köyünün bilge kadını ya da Şifacısı olan Kara Defane'di. Manşetleri mavi ve beyaz çiçeklerle işlenmiş kahverengi yünlü elbise giymiş olan tombul ve şen bakışlı Kara Elayne'den biraz daha büyük görünüyordu, ama aslında ellisine yakındı. Diğer kadının adı Jillari'ydi, Seanchanların eski *damane*'lerindendi. Her şeye rağmen, kadını görmek Elayne'in üşümesine sebep oldu. Hakkında başka ne denirse densin, kadın tam bir Seanchan'dı.

Jillari'nin kendisi bile yaşını bilmiyordu, ama orta yaşlarına yeni girmiş görünüyordu. Ufak tefek, uzun ve kızıl saçlı, Aviendha'nınkiler kadar yeşil gözlü bir kadındı. O ve sarayda kalan diğer Seanchan doğumlu *damane* olan Marille, hâlâ *damane* oldukları, yapabildikleri yüzünden tasmalanmaları gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Kandaşlar onları her gün yürüyüşe çıkararak özgürlüğe alıştırmaya çalışıyordu. Yürüyüşler dikkatle denetleniyordu, elbette. Gece gündüz, her zaman dikkatle izleniyorlardı. Aksi halde, iki kadından biri *sul'dam*'ları kurtarmaya kalkabilirdi. Aynı şekilde, *sul'dam*'lar konusunda Kara'ya da güvenilmiyordu, Tanchico düştüğünde tasmalanan genç bir Tarabonlu asil olan Lemore'ye de. Kadınlar *sul'dam*'ları kurtarmayı kendiliklerinden düşünmezdi, ama bir *sul'dam* kaçmasına yardım etmelerini isterse ne yapacaklarını bilmenin yolu yoktu. İtaat alışkanlığı hem Kara'da, hem de Lemore'de hâlâ güçlüydü.

Elayne'i görünce Jillari'nin gözleri irileşti ve hemen güm diye dizlerinin üzerine bıraktı kendini. Yerde iki büklüm olmaya çalıştı, ama Kara onu omuzlarından yakaladı ve nazikçe ayağa kaldırdı. Elayne hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalıştı. Ve belli olmuşsa bile, kadının diz çökmesi ve büzülmesi yüzünden olduğunu düşündüklerini umdu. Kısmen öyleydi de. İnsan tasmalanmayı nasıl *isteyebilirdi?* Lini'nin sesini duyar gibi oldu ve ürperdi. *Bir başka kadının sebeplerini, bir sene boyunca onun elbisesini giymeden anlayamazsın.* Bunu yapmak için en ufak arzu duyuyorsa kavrulsundu!

"Buna gerek yok," dedi Kara. "Biz böyle yaparız." Pek de zarif olmayan bir biçimde diz kırdı. Seanchanlar onu yakaladığında birkaç yüz kişilik bir kasabadan daha büyüğünü görmemişti. Bir an sonra, kızıl saçlı kadın kendi koyu renk eteğini daha da beceriksiz bir biçimde açtı. Aslında, neredeyse devrilecekti. Kıpkırmızı kesildi.

"Jillari üzgün," diye fısıldadı neredeyse, ellerini bel hizasında kavuşturarak. Gözlerini uysallıkla yere dikmişti. "Jillari hatırlamaya çalışacak."

"'Ben,'" dedi Kara. "Sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Ben sana Jillari diyorum, ama sen kendine 'ben' diyorsun. Bir dene. Ve bana bak. Yapabilirsin." Bir çocuğu teşvik edercesine konuşuyordu.

Seanchan kadın yan yan Kara'ya bakarak dudaklarını yaladı. "Ben," dedi alçak sesle. Ve hemen ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından öyle hızlı akıyordu ki parmaklarıyla silmeye yetişemiyordu. Kara ona

sarıldı ve teselli etmeye çalıştı. O da ağlamak üzere gibi görünüyordu. Aviendha huzursuzca kıpırdandı. Sebep gözyaşları değildi –erkek ya da kadın, bütün Aieller ağlamak istediklerinde utanmadan ağlıyordu– ama onlar için el ele tutuşmak bile herkesin önünde yapılmayacak bir şeydi.

“Neden siz ikiniz bir süre yalnız yürümüyorsunuz?” dedi Reanne ikisine, mavi gözlerinin köşelerindeki çizgileri derinleştiren rahatlatıcı bir gülümseme ile. Sesi tiz ve güzeldi, şarkı söylemeye uygun bir sesti. “Ben size yetişirim ve birlikte yemek yeriz.” İkisi ona da diz kırdılar. Jillari hâlâ ağlıyordu. Kara kolunu ufak tefek kadının omuzlarına atarak döndü. “Dilerseniz, Leydim,” dedi Reanne, daha iki kadın iki adım atamadan, “dairenize giderken konuşabiliriz.”

Kadının yüzü sakindi, ama ses tonu sözcüklere özel bir vurgu katıyordu, ama Elayne dişlerini sıktı. Gevşemeye çalıştı. İnatla aptallık etmenin bir anlamı yoktu. Gerçekten ıslaktı. Ve hava soğuk olmasa da, titremeye başlamıştı. “Mükemmel bir öneri,” dedi, ıslak gri eteğini toparlayarak. “Gel.”

“Biraz daha hızlı yürüyebiliriz,” diye mırıldandı Birgitte, pek de alçak olmayan bir sesle.

“Koşabiliriz,” dedi Aviendha, alçak sesle konuşmak için en ufak çaba göstermeden. “Harcadığımız enerji ile kuruyabiliriz.”

Elayne onları duymazdan geldi ve uygun bir hızda, süzülürcesine yürüdü. Annesi olsa, azametli denebilirdi. Elayne azametli yürümeyi başardığından kuşkuluydu, ama sarayda koşacak da değildi. Acele bile etmeyecekti. Onun koşa koşa geçtiğinin görülmesi, yüz olmasa bile bir düzine dedikodu başlatırdı ve her biri bir öncekinden daha korkunç bir olaya bağlanırdı. Havada, her nefeste daha fazla dedikodu yayılıyordu zaten. En kötüsü de şehrin düşeceğini, Elayne’in şehir düşmeden kaçacağını iddia eden söylentiydi. Hayır, tamamen rahat görünecekti. Herkesin onun kendine tamamen güvendiğine inanması gerekiyordu. Sahte bir özgüven maskesiyle olsa bile. Aksi halde, Arymilla’ya teslim olsa da olurdu. Yenilgi korkusu da zayıflık kadar çok savaş kaybettirmişti ve Elayne tek bir çatışma bile kaybetmeyi göze alamazdı. “Kumandan General’in seni keşfe gönderdiğini sanıyordum, Reanne.”

Birgitte öteden beri iki Kandaş’ı, bir at arabasının geçmesine izin verecek kadar geniş kapıyol ören iki kadını keşif için kullanıyordu, ama Kandaş kadınların zincir kurarak asker nakletmek ve ticaret amacıyla kapıyol açabilmesi sayesinde, Yolculuk yapabilen kalan altı kadını da

almıştı. Kuşatma ordusu onlar için engel oluşturmuyordu. Ama Reanne'in iyi kesimli, yüksek yakasına taktığı kırmızı mineli iğne dışında süssüz, kaliteli mavi yünden elbisesi kırlarda gezinmeye kesinlikle uygun değildi.

"Kumandan General izcilerinin dinlenmesi gerektiğine inanıyor. Kendisinin aksine," diye ekledi Reanne ılımlı bir sesle, tek kaşını kaldırıp Birgitte'e bakarak. Bağdan kısa bir sinir çakması geldi. Aviendha bir sebepten kahkaha attı; Elayne Aiel mizahını hâlâ anlamıyordu. "Yarın yine çıkacağım. Uzun zaman önce, tek katırı olan bir çerçi olduğum günleri hatırlatıyor." Kandaşlar, uzun ömürleri süresince pek çok değişik iş yapıyorlardı; birileri ne kadar ağır yaşlandıklarını fark etmeden, durmaksızın yer ve zanaat değiştiriyorlardı. Aralarındaki en yaşlı kadın yarım düzineden fazla işte usta olmuştu ve dilediği işi kolaylıkla yapabiliyordu. "Boş günümü Jillari'nin bir soyadında karar kılmasına yardım etmeye ayırdım." Reanne yüzünü buruşturdu. "Seanchanlarda, tasmalandığı zaman kızların isimlerini aile kayıtlarından çıkarma geleneği var. Zavallı kadın doğumundaki soyadını kullanmaya hakkı olmadığını hissediyor. Jillari ismi tasmalandığı zaman takılmış, ama bu ismini kullanmak istiyor."

"Seanchanlardan nefret etmek için sayısız sebebim var," dedi Elayne hararetle. Sonra, bütün bunların anlamını geç de olsa kavradı. Diz kırmayı öğrenmek. Yeni bir soy isim seçmek. Kavrulası, her şeyin üzerine, hamilelik aklını da yavaşlatmıştı! "Jillari tasma konusunda fikrini mi değiştirdi?" Bugün aptallık ettiğini başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Diğer kadının yüzündeki ifade hiç değişmedi, ama bir an tereddüt etmesi Elayne'e aldatmacasının işe yaramadığını anlattı. "Daha bu sabah, siz ve Kumandan General çıktıktan sonra, yoksa size bilgi verilirdi." Reanne, konunun dallanıp budaklanmaması için telaşla devam etti. "Başka iyi haberler de var. En azından, biraz iyi. *Sul'dam*'lardan biri, Marli Noichin –onu hatırlıyor musunuz?– örgüleri gördüğünü itiraf etti."

"Ah, bu *gerçekten* iyi haber," diye mırıldandı Elayne. "Çok güzel. Yirmi sekiz kişi kaldı, ama içlerinden biri kırıldığına göre diğerleri daha kolay olabilir." Marli'yi yönlendirebileceğine, örgüleri görebildiğine ikna etme çabalarından birini izlemişti. Tombul Seanchan kadın, ağlamaya başladıktan sonra bile inatla meydan okumaya devam etmişti.

"Biraz iyi, dedim," diye içini çekti Reanne. "Marli'nin fikrine göre, çocukları öldürdüğünü itiraf etmekten farkı yok. Şimdi tasmalanması

gerektiği konusunda ısrar ediyor. *A'dam* takılması için *yalvarıyor.* Tüylerimi diken diken ediyor. Onunla ne yapacağım, hiç bilmiyorum."

"En kısa zamanda Seanchanlara geri gönderelim," diye yanıt verdi Elayne.

Reanne şokla kalakaldı, kaşları kalktı. Birgitte yüksek sesle boğazını temizledi –bağ sabırsızlık doldu, sonra bastırıldı– ve Kandaş irkildi, sonra öncekinden de hızlı yürümeye başladı. "Ama onu *damane* yaparlar. Hiçbir kadını bu yazgıya mahkûm edemem."

Elayne Muhafızına, iyi zırhtan kayan hançer gibi bir bakış fırlattı. Birgitte'in yüzündeki ifade... ılımlıydı. Altın saçlı kadın için, Muhafız olmak büyük ölçüde abla olmaya benziyordu. Daha da kötüsü, bazen anne olmaya.

"Ben edebilirim," dedi Elayne vurgulayarak ve kendi adımlarını da açarak. Eh, bir an önce kurumanın bir zararı dokunmazdı. "O kadar çok tutsağın alıkoyulmasına yardım etti ki, biraz tutsaklık yaşamayı hak ediyor, Reanne. Ama onu geri göndermeyi düşünmemin sebebi bu değil. Diğerleri kalmak ve öğrenmek, yaptıklarını telafi etmek istiyorsa, onu kesinlikle Seanchanlara teslim etmem, ama Işık'ın gerçeği, hepsinin Marli gibi hissedeceğini umuyorum. Ona *a'dam* takarlar, Reanne, ama onun eskiden kim olduğu sırrını saklayamazlar. Seanchanlara tasmalanmak üzere gönderdiğim her eski *sul'dam,* köklerini kazan yeni bir kazma demektir."

"Haşin bir karar," dedi Reanne hüzünle. Sinirli sinirli eteğini çekiştirdi, sıvazladı, sonra yine çekiştirdi. "Belki birkaç gün düşünmek istersiniz? Kuşkusuz hemen yapılması gereken bir şey değil."

Elayne dişlerini gıcırdattı. Kadın Elayne'in bu karara ruh halindeki değişimlerden biri sırasında vardığını ima etmiş kadar olmuştu! Ama öyle miydi gerçekten? Mantıklı ve sağduyulu bir karar gibi geliyordu. *Sul'dam*'ları sonsuza dek hapsedemezlerdi. Özgür olmayı *istemeyenleri* Seanchanlara geri göndererek hem onlardan kurtulmuş, hem de Seanchanlara bir darbe indirmiş olurlardı. Seanchanlara duyduğu nefretten daha fazlası vardı bunda. Elbette vardı. Kavrulası, kendi kararlarının sağlam olduğundan kuşku etmekten nefret ediyordu! Sağlam olmayan kararlar vermeyi göze alamazdı. Yine de, acelesi yoktu. Her durumda, geriye bir grup kadın göndermek daha iyi olurdu. Böylece, birinin bir "kaza" ayarlaması olasılığı düşerdi. Bu tür şeyleri Seanchanlara konduramıyor değildi. "Düşüneceğim, Reanne, ama fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum."

Reanne derin derin iç çekti. Beyaz Kule’ye ve çömez beyazına geri gönderilmesi vaadi üzerine heveslenen kadın –Kirstian ile Zarya’yı kıskandığını söylediği duyulmuştu– Yeşil Ajah’a girmeyi çok istiyordu, ama Elayne’in bazı kuşkuları vardı. Reanne iyi yürekli bir kadındı, aslında yumuşak yürekli ve Elayne yumuşak denebilecek bir Yeşil ile hiç karşılaşmamıştı. Yüzeyde süslü ve kırılgan görünenler bile içten içe çelik kadar soğuktu.

Önlerinde, Vandene bir çapraz koridordan çıktı. İnce, beyaz saçlı ve koyu kahverengi kenarlı gri yünlü elbise içinde zarif bir kadındı. Onları fark etmeden, onların gittiği yöne döndü. Vandene Yeşil’di ve çekiç kadar sertti. Muhafızı Jaem kadının yanında yürüyordu. Kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Jaem zaman zaman parmaklarını seyrelmeye başlamış gri saçlarından geçiriyordu. Boğum boğum, zayıf bir adamdı, koyu yeşil ceketi üzerine bol geliyordu, adam yaşlıydı, ama Vandene kadar sert biriydi, tıpkı baltaları köreltebilecek yaşlı bir kök gibi. Sade çömez beyazlarına bürünmüş Kirstian ile Zarya, ellerini bel hizasında kavuşturmuş, uysal uysal arkalarından gidiyordu. Biri bir Cairhienli kadar solgun, diğeri kısa ve zayıf kalçalıydı. Pek az kadının başarabildiğini başaran, senelerce Beyaz Kule’nin eline geçmeden yaşayan –Kirstian’ın durumunda üç yüz sene boyunca– kaçaklar için, çömez hayatlarına olağanüstü kolaylıkla alışmışlardı. Ama diğer yandan, Kandaşları Kuralları çömez ve Kabuledilmiş kurallarının bir karışımından oluşuyordu. Belki, onlar için beyaz yün elbiseler ve diledikleri gibi gidip gelme özgürlüklerini kaybetmek, yaşadıkları tek gerçek değişimdi, ama Kandaşlar bu sonuncusunu da bir ölçüye dek kurallarla düzenliyordu.

“O iki kadının onu meşgul etmesine çok memnun oluyorum,” diye mırıldandı Reanne duygudaş bir sesle. Gözlerinde acılı bir ilgi parladı. “Kız kardeşinin yasını tutması güzel, ama korkarım Kirstian ile Zarya olmasa Adeleas’ın ölümü onda saplantı haline gelirdi. Yine de gelebilir. Üzerindeki elbisenin Adeleas’a ait olduğunu sanıyorum. Onu teselli etmeye çalıştım –insanların ıstıraplarını yenmelerine yardım etmek konusunda deneyimliyim; seneler önce, Ebou Dar’da kırmızı kemer takmaya ek olarak bir köyün Bilge Kadınıydım– ama iki kelime bile etmedi.”

Aslında, Vandene artık *yalnızca* ölen kız kardeşinin elbiselerini giyiyordu. Adeleas’ın çiçek parfümünü de. Elayne zaman zaman Vandene’in Adeleas’a dönüşmeye çalıştığını, kız kardeşini hayata döndürmek için kendinden vazgeçtiğini düşünüyordu. Ama kız kardeşini

kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmayı saplantı haline getirmesinde kusur bulabilir miydiniz? Bunu yaptığını bilen bir avuçtan fazla kişi olduğundan değil. Başka herkes Reanne'in inandığı şeye inanıyordu, yani onun kendini Kirstian ile Zarya'nın derslerine verdiğine. Bu, bir de kaçtıkları için onları cezalandırmaya. Vandene ikisini de yapıyordu elbette, hem de kararlılıkla, ama aslında yalnızca gerçek amacını saklamak içindi.

Elayne bakmadan utandı ve Aviendha'nın onunkini tutmak için bekleyen elini buldu. Aviendha Elayne'in elini sıktı. Elayne de karşılık verdi. Aviendha'yı kaybetmenin acısını hayal bile edemiyordu. Bakıştılar ve Aviendha'nın gözleri de Elayne'in hislerini yansıtıyordu. Gerçekten de Aiellerin yüzlerinin duygusuz ve okunmaz olduğunu düşündüğü zamanlar olmuş muydu?

"Dediğin gibi, Reanne; Kirstian ile Zarya onu meşgul ediyor." Reanne gerçeği bilen bir avuç kişiden biri değildi. "Hepimiz kendimize has yöntemlerle yas tutarız. Vandene kendi yöntemiyle teselli bulacak."

Adeleas'ın katilini bulduğunda teselli bulacağını umuyordu. Bu, kadının acısını dindirmeye yetmezse... Eh, zamanı geldiğinde yüzleşilecek bir şeydi. Şimdilik, Vandene'in dilediği gibi yapmasına izin vermeliydi. Özellikle de Yeşil Aes Sedai'nin onu dizginleme girişimlerini reddedeceğinden kuşkusu olmadığı için. Bu çok sinir bozucuydu; Elayne'i öfkelendiriyordu. Vandene'in belki de kendine zarar vermesine seyirci kalmak zorundaydı. Daha da kötüsü, bundan faydalanmalıydı. Başka seçeneğinin olmaması, durumu sindirmeyi kolaylaştırmıyordu.

Vandene ve yanındakiler bir başka koridora döndüklerinde, Elayne'in tam önündeki bir yan koridordan Reene Harfor çıktı. Gri saçlarını topuz yapmış, sessiz, tıknaz bir kadındı ve azametli bir vakar timsaliydi. Andor'un Beyaz Aslanı desenli resmi kırmızı önlüğü her zaman yeni ütülenmiş görünürdü. Elayne kadının saçlarını bozulmuş, hatta saraydaki işleri denetlemekle geçen uzun bir günden sonra hafifçe dağılmış bile görmemişti. Kadın işleri denetlemekten daha fazlasını yapıyordu. Yuvarlak yüzü bir sebepten şaşkındı, ama Elayne'i görünce endişeye dönüştü. "Niye, Leydim, sırılsıklam olmuşsunuz," dedi diz kırarken, şoke olmuş gibi. "O ıslak şeyleri hemen çıkarmanız gerek."

"Teşekkür ederim, Harfor Hanım," dedi Elayne, sıktığı dişlerinin arasından. "Hiç farkında değildim."

Patladığına hemen pişman oldu –Birinci Hizmetkâr annesine olduğu kadar sadıktı ona da– ama daha da kötüsü, Harfor Hanım Elayne'in

patlamasının üzerinde durmadı, gözlerini bile kırpmadı. Elayne Trakand'ın ruh halleri artık kimseyi şaşırtmıyordu.

"İzin verirseniz sizinle yürüyeceğim, Leydim," dedi kadın sakin sakin, Elayne'in yanına geçerek. Bir sepet dolusu katlanmış yatak örtüsü taşıyan genç, çilli bir hizmetkâr kız durup diz kırdı. Elayne karşısındaki diz kırması, Birinci Hizmetkâr karşısındakinden birazcık daha derindi yalnızca, ama Reene bir jestle kızı daha dizlerini kırmayı bitirmeden yoluna gönderdi. Belki de kulak misafiri olmasın diyeydi. Reene konuşmayı bırakmadı. "Paralı askerlerin kumandanlarından üç tanesi sizinle görüşmek istiyor. Onları Mavi Kabul Odası'na yerleştirdim ve hizmetkârlardan onlara göz kulak olmalarını istedim, böylece küçük kıymetli eşyalar kazayla ceplerine düşmez. Gerçi bunu yapmama gerek yokmuş. Careane Sedai ile Sareitha Sedai kısa süre sonra geldiler ve kumandanlara eşlik etmek üzere oturdular. Yüzbaşı Mellar da yanlarında."

Elayne kaşlarını çattı. Mellar. Adamı bir yaramazlık edememesi için devamlı meşgul ediyordu, ama Elayne'in onu görmeyi en az istediği zamanda ve yerde ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı adamın. Careane ile Sareitha da öyle. İçlerinden biri Kara Ajah katili olmalıydı. Merilille değilse ve kadın ulaşılamayacak bir yerde gibiydi. Reene bunu biliyordu. Onu karanlıkta bırakmak kötü olurdu. Kadının her yerde gözleri vardı ve o gözler yaşamsal öneme sahip bir ipucunu görebilirdi. "Paralı askerler ne istiyormuş, Harfor Hanım?"

"Benim tahminime göre para," diye hırladı Birgitte ve yayını sopa gibi savurdu.

"Mümkün," diye onayladı Reene, "ama bana söylemeyi reddettiler." Ağzı hafifçe gerildi. Yalnızca bu kadardı, ama o paralı askerler kadını kızdırmayı başarmış gibiydi. Kadının üst düzey bir hizmetkârdan daha fazlası olduğunu göremeyecek kadar aptallarsa, gerçekten de kafaları hiç çalışmıyor demekti.

"Dyelin döndü mü?" diye sordu Elayne ve Birinci Hizmetkâr başını salladığında ekledi, "O zaman üzerimi değiştirir değiştirmez bu paralı askerlerle görüşeceğim." Bu işi aradan çıkarsa daha iyi olacaktı.

Bir köşeyi döndüğünde kendini iki Rüzgârbulan ile yüz yüze buldu ve içini çekecekken kendine zor engel oldu. Deniz Halkı, o anda görmek istediği son kişilerdi. İnce, esmer, yalınayak, kırmızı brokar ipek pantolon ve mavi brokar ipek bluz gitmiş, yeşil kuşağını girift bir düğüm ile bağlamış Chanelle din Seran Beyaz Köpekbalığı tam da ismine layık bir kadındı. Bir

beyaz köpekbalığının neye benzediğine dair en ufak fikri yoktu Elayne'in –küçük bir balık da olabilirdi– ama Chanelle'in iri gözleri vahşi bir avcıya yakışacak kadar sertti, özellikle de Aviendha'ya takıldıklarında. Orada kötü kan vardı. Kadın dövmeli eliyle, bir zincirin ucundan sarkan altın kafesten koku kutusunu kaldırdı ve kötü bir kokuyu bastırmaya çalışıyormuş gibi, keskin, baharatlı kokuyu içine çekti. Aviendha yüksek sesle kahkaha attı ve bu Chanelle'in dolgun dudaklarının incelmesine sebep oldu. En azından, normal hallerine göre daha ince olmalarına. O dudakların incelmesi imkânsızdı.

Diğeri, eskiden Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı olan Renaile din Calon'du. Mavi keten pantolon, kırmızı bluz ve daha az girift bir düğümle bağlanmış mavi kuşağı vardı. İki kadın da Nesta din Reas için uzun beyaz yas etolleri takmıştı, ama Renaile Nesta'nın ölümünden daha fazla etkilenmiş olmalıydı. Oyma ahşaptan bir yazı kutusu taşıyordu. Kutunun bir köşesine kapaklı mürekkep şişesi oturtulmuştu ve tepesine birkaç satır yazılmış bir sayfa kıstırılmıştı. Kadının siyah saçlarının kırlaşmış şakakları kulaklarındaki altı altın halkayı gizliyordu. Nesta'nın sonunu öğrenmeden önce taktığı on küpeden çok daha ince halkalardı ve sol yanağına sarkan altın şeref zinciri, klanını simgeleyen tek madalyonla, çıplak görünüyordu. Deniz Halkı gelenekleri uyarınca, Nesta'nın ölümü Renaile için her şeye yeniden başlamak demekti; taşıdığı unvanlardan vazgeçtiği günden beri, çıraklıktan yeni terfi etmiş bir kadının konumundaydı. Yüzü hâlâ vakurdu, ama Chanelle'in sekreteri olduğundan beri çok daha alçakgönüllüydü.

"Ben yoluma..." diye başladı Elayne, ama Chanelle buyurgan bir tavırla sözünü kesti.

"Talaan'dan ne haberler var? Ve Merilille'den? Onları bulmaya çalışıyor musunuz?"

Elayne derin bir nefes aldı. Chanelle'e bağırmak hiçbir zaman işe yaramıyordu. Kadın bağırarak karşılık veriyordu ve mantığa kulak asmıyordu. Bir bağrışma yarışmasına daha girişmeyecekti. İki yandan geçen hizmetkârlar durup eğilmediler ya da diz kırmadılar –buradaki ruh halini sezebiliyorlardı– ama Deniz Halkı kadınlarına sert bakışlar fırlattılar. Bu memnun ediciydi, ama öyle olmamalıydı. Ne kadar can sıkıcı olurlarsa olsunlar, Rüzgârbulan onların konuklarıydı. Pazarlık yapmış olsalar da olmasalar da, bir açıdan öyleydiler. Chanelle birden çok kez, ağırkanlı hizmetkârlardan ve ılık banyo suyundan şikâyet etmişti. Bu da memnun ediciydi. Yine de, vakarını ve terbiyesini koruyacaktı.

“Haber dünkü ile aynı,” diye yanıt verdi ılımlı bir sesle. Eh, ılımlı bir sesle konuşmaya çalışmıştı. Keskin bir tını kalmışsa, Rüzgârbulan tahammül etmek zorundaydı. “Geçen haftaki ve ondan önceki haftaki ile aynı. Caemlyn’deki bütün hanlarda soruşturma yapıldı. Çırağınız bulunamadı. Merilille bulunamadı. Şehirden ayrılmayı başarmışlar gibi görünüyor.” Kapı nöbetçilerine, ellerinde dövme bulunan bir Deniz Halkı kadınına karşı gözlerini açmaları söylenmişti, ama şehirden çıkan bir Aes Sedai’yi ya da Aes Sedai’nin yanında götürdüğü birini durdurmaya kalkışamazlardı. Aynı şekilde, paralı askerler de biraz para karşılığında dileyen herkesin geçmesine izin verirdi. “Şimdi, bana izin verirsen ben yoluma...”

“Bu yeterli değil.” Chanelle’in sesi deriyi kavuracak kadar kızgındı. “Siz Aes Sedailer midyeler kadar yapışık yaşarsınız. Merilille Talaan’ı kaçırdı ve ben onu sakladığınızı düşünüyorum. Onları arayacağız ve seni temin ederim, onları bulduğumuzda Merilille önce şiddetle cezalandırılacak, sonra pazarlıkta ona düşeni yerine getirmek için gemilere gönderilecek.”

“Haddini aşıyor gibisin,” dedi Birgitte. Sesi ılımlı, yüzü sakindi, ama bağ öfkeyle titriyordu. Ellerini yumruk yapmaktan alıkoymak için yayını önüne dayamıştı. “Ya suçlamalarını geri alırsın ya da cezasını çekersin.” Belki de göründüğü kadar kendine hâkim değildi. Rüzgârbulanlarla konuşmanın yolu bu değildi. Onlar kendi halkları içinde güç sahibi kadınlardı ve o gücü kullanmaya alışıktılar. Ama Birgitte duraksamadı. “Zaida’nın yaptığı pazarlık uyarınca, siz Leydi Elayne’in yetkesi altındasınız. Siz *benim* yetkem altındasınız. Arama yapacaksanız, size ihtiyaç duyulmadığı zamanlarda yapacaksınız. Ve yanlış hatırlamıyorsam, şu anda tahıl ve tuzlanmış biftek yüklü arabaları getirmek üzere Tear’da olmanız gerekiyor. Hemen oraya Yolculuk etmenizi öneririm, yoksa siz de ceza hakkında ufak tefek bir şeyler öğrenebilirsiniz.” Ah, Rüzgârbulanlarla başa çıkmak için kesinlikle yanlış bir yoldu.

“Hayır,” dedi Elayne de, Chanelle kadar kızgın bir sesle ve kendini şaşırttı. “Nasıl dilersen ara, Chanelle, hem sen hem bütün Rüzgârbulanlar. Caemlyn’i bir uçtan diğerine arayın. Ve Talaan ile Merilille’i bulamadığınızda, bana yalancı dediğiniz için özür dileyeceksiniz.” Eh, kadın ona yalancı demişti. En azından demiş kadar olmuştu. Chanelle’i tokatlamak geliyordu içinden. İçinden... Işık, onun ve Birgitte’in öfkeleri birbirlerini besliyordu! Çılgın gibi, patlamadan öfkesini bastırmaya çalıştı,

ama bunu tek sonucu ağlama arzusu oldu. Onu da bastırmak için çılgın gibi çabaladı.

Chanelle kaşlarını çatarak sırtını dikleştirdi. “Pazarlıktan geri döndüğümüzü iddia edeceksiniz. Son bir ay içinde sintineci kızlar gibi çalıştık. Pazarlıkta size düşeni yerine getirmeden bizden kurtulamayacaksınız. Renaile, Gümüş Kuğu’daki Aes Sedailere bildirilecek –bildirilecek ama!– ya Merilille ile Talaan’ı teslim ederler ya da Beyaz Kule’nin onlara olan borcunu öderler. Hepsini ödeyemezler, ama ödemeye başlayabilirler.”

Renaile mürekkep şişesinin kapağını açmaya başladı.

“Bir notla değil,” diye terslendi Chanelle. “Bizzat git ve söyle. Hemen.”

Renaile şişenin kapağını sıktı, yere paralel gelecek şekilde eğildi ve çabucak parmak uçlarını yüreğine dokundurdu. “Emredersiniz,” diye mırıldandı, esmer yüzünde maske gibi bir ifade ile. Oyalanmadan itaat etti, yazı kutusunu kolunun altına tıkarak koşar adım uzaklaştı.

Chanelle’i tokatlama ve ağlama dürtüleri ile savaşmaya devam etmekte olan Elayne irkildi. Deniz Halkı Gümüş Kuğu’ya ilk kez gitmiş olmayacaktı, hatta ikinci ya da üçüncü kez de, ama önceki seferlerde rica etmişlerdi, talep etmemişlerdi. Şu anda o handa dokuz Aes Sedai kalıyordu –Aes Sedailer şehre gelip giderken sayıları devamlı değişiyordu ve söylentilere göre şehirde başka Aes Sedailer de vardı– ve hiçbirinin saraya gelmemiş olması Elayne’i endişelendiriyordu. Kendisi de Kuğu’dan uzak durmuştu –Elayne Elaida’nın onu ele geçirmeyi ne kadar istediğini biliyordu, ama Kuğu’daki Aes Sedailerin kimi desteklediğini ya da herhangi birini destekleyip desteklemediğini bilmiyordu; kadınlar Sareitha ve Careane karşısında midye kadar ağzı sıkı davranmıştı– ama, sırf Deniz Halkı’nın iddiasının arkasında ne olduğunu öğrenmek için bile olsa, bazılarının saraya gelmesini beklemişti. Tar Valon kuşatma altındayken neden Caemlyn’de bu kadar çok Aes Sedai vardı? Aklına gelen ilk yanıt kendisiydi ve bu, Egwene’i desteklediğini bizzat bildiği Aes Sedailer dışındaki tüm Aes Sedailerden kaçınmak konusunda daha kararlı davranmasına sebep oluyordu. Ama bu, Rüzgârlar Çanağı’nın kullanılmasında yardım etmeleri için Deniz Halkı ile yapılan pazarlığın ve o yardım karşılığında Kule adına nasıl bir bedel vadedildiğinin duyulmasını engellemezdi. Kavrulası, bu haber Aes Sedailer arasında yayıldığında, bir lanet araba dolusu havai fişeğin aynı anda patlamasından farksız olacaktı. Daha da kötüsü. On araba dolusu.

Renaile'nin koşa koşa uzaklaşmasını izlerken, duygularını sakinleştirmeye çalıştı. Ve görgülü bir ses tonu ile konuşmak için çabaladı. "Konum değişikliğini iyi karşıladı, bana göre."

Chanelle önemsemezce pofladı. "Öyle de yapmalı. Her Rüzgârbulan, bedeni tuza geri verilene dek defalarca yükselip düşeceğini bilir." Dönüp diğer Deniz Halkı kadının arkasından baktı ve sesine kötücül bir tını girdi. Kendi kendine konuşur gibiydi. "Çoğu kadına göre daha yüksekten düştü ve bastığı onca parmaktan sonra bu kadar sert düşmesine şaşmaması gerekirdi..." Ağzını kapattı ve başını çevirip dik dik Elayne, Birgitte, Aviendha, Reene, hatta Asker kadınlara baktı ve yorum yapmaları için meydan okudu.

Elayne tedbirlilik edip ağzını açmadı ve Işık'a şükür, kimse konuşmadı. Kendi adına, öfkesini hemen hemen tamamen yatıştırdığını düşünüyordu, ağlama arzusunu da bastırmıştı ve Chanelle'in bağırmaya başlamasına sebep olup tüm çabasını heba edecek bir şey söylemek istemiyordu. Ayrıca, bu sözleri duyduktan sonra aklına söyleyecek şey de gelmiyordu. Sizin üzerinizdeki konumunu kötüye kullandığınıza inandığınız birinden intikam almanın Atha'an Miere geleneklerinden biri olduğunu sanmıyordu. Ama çok insanca bir şeydi.

Rüzgârbulan kaşlarını çatarak onu tepeden tırnağa süzdü. "Islanmışsın," dedi, ilk kez fark etmiş gibi. "Senin durumundayken uzun süre ıslak kalmak çok kötüdür. Hemen üzerini değişmelisin."

Elayne başını arkaya devirdi ve tüm gücüyle haykırdı, saf bir öfke çığlığı. Ciğerleri boşalana kadar bağırdı, sonra nefes nefese durdu.

Takip eden sessizlikte, herkes ona hayretle baktı. Hemen hemen herkes. Aviendha öyle fena kahkaha atmaya başladı ki, atlı avcıların onlara dönmüş bir leoparla yüzleşmesini betimleyen duvar halısına yaslanmak zorunda kaldı. Bir kolunu da, kaburgaları açıyormuş gibi, karnına bastırmıştı. Bağdan eğlenti de geliyordu –eğlenti!– ama Birgitte'in yüzü bir Aes Sedai'ninki kadar pürüzsüz kaldı.

"Tear'a Yolculuk etmeliyim," dedi Chanelle bir an sonra nefes nefese ve tek kelime etmeden, tek bir nazik jest yapmadan sırtını döndü. Reene ve Reanne, Elayne ile göz göze gelmeden diz kırdılar ve görevlerine dönmeleri gerektiğini söyleyip hızla uzaklaştılar.

Elayne Birgitte'e ve Aviendha'ya baktı. "Biriniz tek kelime ederse," dedi uyarırcasına.

Birgitte yüzüne öyle masum bir ifade oturttu ki, sahte olduğu aşikârdı ve bağdan öyle bir eğlenti duygusu geliyordu ki Elayne kendini kahkaha atma dürtüsü ile savaşırken buldu. Aviendha daha beter kahkaha atmaya başladı.

Elayne eteklerini toplayarak ve toplayabildiğince vakar takınarak dairesine doğru yola çıktı. Öncekinden daha hızlı yürüyorsa da, eh, bu ıslak giysileri değiştirmeyi gerçekten istiyordu. Tek sebep buydu. *Tek* sebep.

15
Farklı Bir Beceri

Elayne dairesine giderken kaybolunca öfkelendi; dişlerini sıkmasına sebep olan, için için kaynayan, sessiz bir öfke. O odalar çocuk odasından çıktığından beri onundu, ama iki kez bir köşeyi dolanıp beklediği yere çıkmadığını gördü. Ve geniş bir mermer korkuluklu merdiven onu tamamen yanlış yöne götürdü. Kavrulası, hamile olmak aklını tamamen karıştırmıştı! Geldiği yoldan döner, farklı bir merdiveni tırmanırken bağdan şaşkınlık ve gittikçe artan bir endişe geliyordu. Asker kadınların bazıları huzursuzluk içinde mırıldandılar, ama sözcükleri seçebileceği kadar yüksek sesle değil. Sonunda başlarındaki Bayraktar, ki Devore Zarbayan adlı ince ve soğuk bakışlı bir Saldaealıydı, keskin bir sözcükle susturdu onları. Aviendha bile kuşkulu görünmeye başlamıştı. Eh, kaybolmasının –hem de sarayda!– yüzüne vurulmasına izin vermeyecekti.

“Kimse tek kelime etmesin,” dedi sertçe. “Kimse!” diye ekledi, Birgitte yine de ağzını açtığında.

Altın saçlı kadın ağzını kapattı ve kalın örgüsünü, tıpkı Nynaeve’in yaptığı gibi çekiştirdi. Yüzündeki onaylamaz ifadeyi silmeye zahmet etmedi ve bağdan hâlâ şaşkınlık ve endişe geliyordu. Öyle ki, Elayne de endişeli hissetmeye başladı. Kendini ellerini sıvazlayarak özür dilerken bulmamak için bununla savaşmaya çalıştı. Duygu o kadar güçlüydü.

“Yalnızca *birkaç* kelime etmeme izin varsa, sanırım ben *benim* odalarımı bulabilirim,” dedi Birgitte gergin bir sesle. “Çizmelerim aşınmadan önce kurumak istiyorum. Bunu daha sonra konuşuruz. Korkarım yapılacak hiçbir şey yok, ama...” Gergin gergin başını azıcık eğerek selam verdikten sonra, yay sopasını iki yana savura savura uzaklaştı.

Elayne onu geri çağıracaktı neredeyse. Onu geri çağırmak istiyordu. Ama Birgitte de en az onun kadar ihtiyaç duyuyordu kuru giysilere. Dahası, ruh hali aksi ve inatçı olmuştu. Büyüdüğü koridorlarda kaybolmak hakkında konuşmayacaktı, ne şimdi ne de başka zaman. Yapılacak hiçbir şey yok muydu? *Bu* ne demek oluyordu şimdi? Eğer Birgitte Elayne'in aklının düzeltilemeyecek şekilde karıştığını ima ediyorsa!.. Elayne'in çenesi yine gerildi.

Sonunda, bir beklenmedik dönüşten sonra, dairesinin yüksek, aslan oymalı kapılarını buldu ve rahat bir nefes aldı. Saray hakkındaki anılarının gerçekten de tamamen karıştığını düşünmeye başlamıştı. Beyaz tüylü, geniş siperlikli şapkalar. Cilalı plaka zırhlarının üzerine çaprazlama takılmış Beyaz Aslan işlemeli ve dantel kenarlı kuşaklar, manşetlerinde ve yakalarında danteller ile son derece gösterişli iki Asker kadın Elayne yaklaşırken kapının iki yanında sırtlarını dikleştirdiler. Elayne, bu tür şeylere zaman ayırabildiğinde, kadınların ipek ceketlerine ve pantolonlarına uyacak kırmızı lakeli plaka zırhlar yaptırmayı düşünüyordu. Hiçbir saldırganın çok geç olana kadar onları ciddiye almamasına sebep olacak kadar şık görüneceklerse, giyimlerini gerçekten de cafcaflı yapmak gerekirdi. Asker kadınların hiçbiri buna aldırmaz gibiydi. Aslında, lakeli plaka zırhlar edinmeyi dört gözle bekliyorlardı.

Onun yakında olduğundan haberi olmayan kişilerin Asker kadınları –çoğu kadındı, kumandanları Doilin Mellar gibi birkaç kişi hariç– küçümsediğini işitmişti, ama Elayne onların koruma yeteneklerine tamamen güveniyordu. Cesur ve kararlıydılar, aksi halde orada olmazlardı. Yurith Azeri ve eskiden tüccar muhafızı olan birkaç kişi daha –kadınların nadiren seçtiği bir işti– her gün kılıç dersi veriyordu. Muhafızlardan biri ya da diğeri de her gün ikinci bir ders veriyordu. Sareitha'nın Muhafızı Ned Yarman ve Vandene'in Muhafızı Jaem, kadınların ne kadar çabuk öğrendiğini epey övüyordu. Jaem bunun sebebinin, kılıç kullanmak konusunda zaten bir şeyler bildiklerini düşünmemeleri yüzünden olduğunu söylüyordu, ki kulağa aptalca geliyordu bu. Bir konuda ders almaya ihtiyaç duyuyorsanız, o konuda bir şeyler bildiğinize nasıl inanırdınız?

Oradaki nöbetçilere rağmen, Devore ona eşlik edenlerden iki kadına içeriyi kontrol etmelerini söyledi. Elayne, Aviendha ve diğerleri ile birlikte koridorda bekler, sabırsızlıkla ayağını yere vururken kadınlar kılıçlarını çektiler ve içeriye girdiler. Herkes Elayne'e bakmaktan kaçınıyordu. Dairenin aranması kapıdaki kadınları küçük düşürmek için değildi –Elayne

birinin saray duvarlarına tırmanabileceğini tahmin ediyordu; tutamaç sağlayan bir sürü oyma vardı kesinlikle– ama bu yüzden beklemek onu sinirlendiriyordu. Ancak iki kadın dışarı çıkıp Devore'ye içeride suikastçı ya da Elayne'i Elaida'ya ve Kule'ye götürmek için bekleyen Aes Sedai olmadığını raporladığında, Elayne ve Aviendha'nın girmesine izin verildi. Asker kadınlar kapının iki yanında, diğerleri ile birlikte dizildiler. Elayne kadınların onun girişini kaba güç kullanarak engelleyeceklerini sanmıyordu, ama şimdiye dek bu fikrini sınamamıştı. İnsanın kendi korumaları tarafından engellenmesi, onlar sırf işlerini yapıyor bile olsa, tahammül edilmezden de öte olurdu. Bu olasılıktan tamamen kaçınmak en iyisi olacaktı.

Giriş odasının beyaz mermer şöminesinde küçük bir ateş yanıyordu, ama biraz sıcaklık veriyor gibiydi. Bahar başladığı için halılar kaldırılmıştı ve sağlam ayak tabanlarının altındaki yer seramikleri soğuk geliyordu. Hizmetçisi Essande şaşırtıcı bir zarafetle kırmızı kenarlı gri eteklerini açtı. İnce, beyaz saçlı kadın eklem ağrılarından mustaripti, ama bunu inkâr ediyor, Şifa görmeyi reddediyordu. Emeklilik hayatına geri dönmesi önerilerini aynı hararetle reddederdi. Kadının göğsüne Elayne'in Altın Zambak simgesi işlenmişti ve kadın onu gururla taşıyordu. Bir adım arkasında, benzer üniformalar içinde, ama zambak işlemeleri daha küçük iki genç kadın, Sephanie ve Naris adlı kare yüzlü tıknaz iki kız kardeş, Essande'nin iki yanında bekliyordu. Utangaç bakışlı, ama Essande tarafından iyi eğitilmiş olan kadınlar derin reveranslar yaparken neredeyse yere oturacaklardı.

Essande yavaş ve kırılgan olabilirdi, ama asla aylak gevezeliklerle ya da zaten aşikâr olanı ifade etmekle zaman harcamazdı. Asker kadınlar kuşkusuz ona haber vermiş olsa da, Elayne'in ve Aviendha'nın ne kadar ıslandıklarını söyleyerek nida etmedi. “Sizi ısıtıp kurutalım Leydim ve paralı askerlerle görüşmek için uygun bir şeyler giydirelim. Yakasında ateş damlaları olan kırmızı ipek elbise onları gerektiği gibi etkiler. Yemek zamanınız da geçmiş. Yemek yediğinizi söylemeye zahmet etmeyin, Leydim. Naris, git Leydi Elayne ve Leydi Aviendha için mutfaktan yemek getir.” Aviendha güldü, ama Leydi diye hitap edilmeye itiraz etmeyi bırakalı çok olmuştu. Bu iyi bir şeydi, çünkü Essande'yi asla durduramazdı. Hizmetkârlar konusunda, emrettiğiniz şeyler vardı, bir de tahammül etmeniz gereken şeyler vardı.

Bir sebepten Naris yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes aldı, ama bir kez daha, bu sefer Essande için reverans yaptı ve Elayne'in karşısında ondan birazcık daha derin bir reverans yaptıktan sonra eteklerini topladı ve koridora fırladı. Naris ve kız kardeşi yaşlı kadına Andor'un Kız-Veliahtı kadar saygı duyuyordu.

Elayne de yüzünü buruşturdu. Asker kadınlar Essande'ye paralı askerleri de söylemişti anlaşılan. Yemek yemediğini de. İnsanların arkasından konuşmasından nefret ediyordu. Ama bunun ne kadarı durmadan değişen ruh hallerinden kaynaklanıyordu? Bir hizmetkâr hangi elbiseyi hazırlayacağını önceden biliyor diye kızdığını hatırlamıyordu, birileri onun aç olduğunu öğrenip Elayne'e sormadan yemek istettiği için de. Hizmetkârlar kendi aralarında konuşurlardı –aslında, durmaksızın dedikodu yaparlardı; bu kesindi– ve eğer işlerinde iyilerse, hanımlarının daha iyi hizmet görmesi için bilgi alışverişinde bulunurlardı. Essande işinde çok iyiydi. Yine de canını sıkmıştı ve mantıksız olduğunu bilmesi canını daha da fazla sıkıyordu.

Essande'nin onu ve Aviendha'yı giyinme odasına götürmesine izin verdi. Sephanie de arkalarından geldi. Artık kendini çok kötü hissediyordu, ıslaktı ve üşüyordu; yürüyüp gittiği için Birgitte'e kızgın olduğundan, içinde büyüdüğü sarayda kaybolduğu için korktuğundan, korumaları onun hakkında dedikodu yaptığı için canının sıkıldığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Aslında, kesinlikle sefil hissediyordu.

Ama kısa sürede, Essande ıslak giysilerini çıkardı ve odanın ucundaki geniş mermer şöminenin önündeki ısıtma askısında duran büyük beyaz havluya sardı onu. Bu Elayne'i yatıştırdı. Bu ateş o kadar küçük değildi ve oda sıcak olmaya çok yakındı; Elayne'in iliklerine işleyen ve titremelerini yok eden hoş bir sıcaklık. Essande havluyu kullanarak Elayne'in saçlarını kuruturken Sephanie de aynısını Aviendha için yaptı. İlk defa olmamasına rağmen bu Aviendha'yı daha da üzdü. Geceleri Elayne ve Aviendha birbirlerinin saçlarını fırçalıyorlardı, ama bu basit hizmeti bir leydi hizmetçisinden kabul etmek Aviendha'nın güneşten kararmış yanaklarını kızartıyordu.

Sephanie bir duvar boyunca dizilmiş gardıroplardan birini açtığında, Aviendha derin derin iç çekti. Bir havluya gevşekçe sarınmıştı –saçlarını bir başka kadının kurutması utanç verici olabiliyordu, ama hemen hemen çıplak dolaşmak hiç de zor gelmiyordu– ve daha küçük ikinci bir havluyu saçlarına sarmıştı. "Bu paralı askerlerle görüşeceğimize göre, sence ben de

ıslaktopraklı giysileri mi giymeliyim, Elayne?" diye sordu, büyük gönülsüzlükle. Essande gülümsedi. Aviendha'yı ipeklerle giydirmek hoşuna gidiyordu.

Elayne de kendi gülümsemesini sakladı. Aslında kahkaha atmak istediği için kolay iş değildi. Kız kardeşi ipekleri küçümsüyormuş gibi davranıyordu, ama onları giyme fırsatını nadiren kaçırıyordu. "Dayanabileceksen, Aviendha," dedi ciddiyetle, kendi sarındığı havluyu dikkatle düzelterek. Essande onu her gün çıplak görüyordu, Sephanie de öyle, ama sebepsiz yere görmelerine gerek yoktu. "En iyi etkiyi bırakmak için, ikimiz de onları huşu içinde bırakacak şekilde giyinmeliyiz. Aldırmazsın, değil mi?"

Ama Aviendha çoktan gardırobun başına gitmiş, elbiseleri elliyordu. Bu arada havlusu dikkatsizce aralanmıştı. Bir başka gardıropta dizi dizi Aiel giysileri asılıydı, ama Ebou Dar'dan ayrılmalarından önce Tylin ona iyi kesimli ipekler ve yünlüler vermişti ve bu giysiler oymalı dolapların yaklaşık dörtte birini doldurmuştu.

O kısa eğlenti patlamasının ardından Elayne her şeye itiraz etme dürtüsünü yitirmişti, bu yüzden surat asmadan Essande'nin ona, yüksek yakasına bant şeklinde dikilmiş, her biri bir parmak boğumu büyüklüğünde ateş damlaları ile süslü kırmızı ipek elbiseyi giydirmesine izin verdi. Elbise etkileyiciydi, orası kesindi, fazladan mücevhere gerek kalmıyordu, ama aslında sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğü de herkese yetecek bir mücevher sayılırdı. Beyaz saçlı kadının hassas bir dokunuşu vardı, ama yine de sırtındaki düğmeleri iliklemeye, elbisenin korsesini hassas göğüslerinin üzerinde sıkılaştırmaya başladığında Elayne irkildi. Bunun ne kadar süreceği konusunda fikirler değişiyordu, ama Elayne'in daha fazla şişme beklemesi gerektiği konusunda herkes hemfikirdi.

Ah, Rand'ın yakında olmasını ve bağ sayesinde bunun tüm etkisini onunla paylaşmasını ne kadar da isterdi. İpek elbise, Ebou Dar tarzı elbiselerdeki kadar derin bir dekolteye sahip değildi, ama yine de göğüslerinin arasını biraz sergiliyordu; Ebou Dar tarzında dikilmiş pek az elbise dekoltesizdi. Sephanie düğmelerini iliklemeye başladığında Aviendha kemer kesesinden çıkardığı bir şeyi, geyik boynuzundan kaba kabzasına altın tel sarılmış küçük bir hançeri elledi. Hançer aynı zamanda bir *ter'angreal*'di, ama hamileliği çalışmalarına engel olmadan önce Elayne onun ne yaptığını çözememişti. Kız kardeşinin o şeyi taşıdığını bilmiyordu. Hançere bakarken Aviendha hayallere dalmıştı.

“Neden seni bu kadar büyülüyor?” diye sordu Elayne. Diğer kadını o hançere dalmışken gördüğü ilk sefer değildi.

Aviendha irkildi ve ellerindeki hançere bakarak gözlerini kırpıştırdı. Elayne’in anlayabildiği kadarıyla hançerin demir ucu –en azından demir gibi görünüyordu, ele neredeyse demir gibi geliyordu– hiç keskinleştirilmemişti ve avucundan biraz daha uzun, uzunluğuna göre genişti. Ucu bile kördü, saplamak için kullanılamazdı. “Sana vermeyi düşünmüştüm, ama sen onun hakkında hiçbir şey söylemedin, bu yüzden yanılmış olabileceğimi, öyle olmadığı halde senin en azından bazı tehlikeler karşısında güvende olduğunu düşünebileceğimizi düşündüm. Bu yüzden alıkoymaya karar verdim. Böylece, eğer haklıysam, en azından ben seni koruyabilirim ve yanılmışsam, bir zararı dokunmaz.”

Elayne havluyla sarılmış başını şaşkın şaşkın iki yana salladı. “Ne konuda haklı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Bundan,” dedi Aviendha, hançeri kaldırarak. “Bence, eğer bunu üzerinde taşırsan Gölge seni göremiyor. Ne Gözsüzler, ne Gölgeninçarpıttıkları. Hatta Yaprakkurutan bile. Yalnız, bunu sen görmemişsen yanılmış olmalıyım.”

Sephanie inledi, elleri donup kaldı. Ta ki Essande alçak sesle onu paylayana kadar. Essande, sırf Gölge’den bahsedildi diye sarsılmayacak kadar uzun yaşamıştı. Aslında, pek az şey onu sarsabiliyordu.

Elayne bakakaldı. Aviendha’ya *ter’angreal* yapmayı öğretmeye çalışmıştı, ama o konuda kız kardeşinin hiç yeteneği yoktu. Ama belki de farklı bir becerisi vardı, hatta belki Yeti denebilecek türden bir becerisi. “Benimle gel,” dedi ve Aviendha’nın kolunu tutarak çeke çeke giyinme odasından çıkardı. Essande bir itiraz seli eşliğinde peşlerinden geldi. Sephanie ise bir yandan yürüyor, diğer yandan Aviendha’nın elbisesinin düğmelerini iliklemeye devam ediyordu.

Dairenin iki oturma odasından büyüğündeki iki şöminede güzel ateşler yanıyordu ve hava giyinme odasındaki kadar ılık olmasa da rahattı. Elayne ile Aviendha yemeklerini genelde, beyaz seramikli zeminin ortasındaki, iki yanına alçak sırtlı sandalyeler dizilmiş kıvrım oymalı masada yiyordu. Saray kütüphanesinden alınmış pek çok deri ciltli kitap, Andor tarihçeleri ve öykü kitapları, masanın bir yanına yığılmıştı. Aynalı ayaklı şamdanlar iyi ışık veriyordu ve akşamları burada sık sık kitap okuyorlardı.

Daha da önemlisi, koyu renk panelli duvara yaslanmış uzun yan masa, Kandaşların Ebou Dar’da sakladıkları *ter’angreal*’lerle kaplıydı; fincanlar,

çanaklar, küçük heykeller, biblolar, mücevherler, her tür eşya. Çoğu, belki tasarımlarının sıradışılığı dışında, sıradan görünüyordu, ama en kırılgan görünenler bile kırılamıyordu ve bazıları göründüklerinden daha hafif ya da daha ağırdılar. Elayne artık onları anlamlı bir şekilde, güvenle inceleyemiyordu –Min bebeklerinin zarar görmeyeceğine dair temin etmişti onu, ama Güç üzerindeki kontrolü o kadar kaygandı ki kendine zarar vermesi olasılığı her zamankinden fazlaydı– ama masanın üzerinde duran eşyaları her gün değiştiriyor, dairenin kutu odasında saklanan sepetlerden gelişigüzel parçalar seçiyor, böylece onlara bakıyor ve hamile kalmadan önce öğrendikleri üzerinde spekülasyonlar yapıyordu. Çok şey öğrenebildiğinden değil –eh, aslında hiçbir şey öğrenememişti– ama onlar hakkında düşünebiliyordu. Herhangi bir şeyin çalınmasından endişe etmesine gerek yoktu. Reene hizmetkârlar arasında dürüst olmayan kişilerin hepsini olmasa bile çoğunu ayıklamıştı ve girişin devamlı korunması kalanları hallediyordu.

Essande, ağzı onaylamazlıkla gerilerek –giyinme işi giyinme odasında, kimsenin tesadüfen içeri girip göremeyeceği bir yerde yapılırdı– Elayne'in düğmeleri ile uğraşmaya koyuldu yine. Büyük olasılıkla başka bir şeyden çok yaşlı kadının hoşnutsuzluğu yüzünden heyecanlanmış olan Sephanie, Aviendha'nın düğmeleri üzerinde çalışırken derin derin nefesler alıyordu.

"Bir şey seç ve ne yaptığını düşündüğünü söyle," dedi Elayne. Bakmak ve düşünmek işe yaramamıştı ve yarayacağını düşünmemişti zaten. Ama Aviendha bir şekilde bir *ter'angreal*'in ne yaptığını sırf onu elinde tutarak söyleyebiliyorsa... İçinde sıcak ve acı bir kıskançlık kabardı, ama Elayne onu ezdi, sonra ne olur ne olmaz diye, tamamen yok olana dek üzerinde zıpladı. Aviendha'yı kıskanmayacaktı!

"Bunu yapabileceğimden emin değilim, Elayne. Bu hançerin bir tür koruma yaptığını tahmin ediyorum yalnızca. Ve yanılmış olmalıyım, yoksa sen anlardın. Sen bu şeyler hakkında herkesten daha fazla bilgi sahibisin."

Elayne'in yanakları utançla kızardı. "Senin düşündüğün kadar çok şey bilmiyorum. Bir dene, Aviendha. *Ter'angreal* 'okumayı' bilen birini hiç duymadım, ama eğer birazcık bile olsa, yapabiliyorsan, bunun ne kadar harika olacağını göremiyor musun?"

Aviendha başını salladı, ama yüzü kuşkuluydu. Tereddütle, masanın ortasında duran, bir adım uzunluğunda, ince siyah bir çubuğa dokundu. Çubuk o kadar esnekti ki bükülüp halka yapılabiliyordu ve sonra eski halini

alabiliyordu. Aviendha ona dokundu ve elini hemen geri çekti, farkında olmadan parmaklarını eteğine sildi. “Bu acı veriyor.”

“Nynaeve bunu bize söylemişti,” dedi Elayne sabırsızlıkla ve Aviendha ifadesiz bir bakış fırlattı ona.

“Nynaeve al’Meara, her darbenin ne kadar acı vereceğini ayarlayabildiğini söylemedi.” Bir kez daha kararsızlığa kapıldı ve sesine bir çekingenlik geldi. “En azından, ben yapılabileceğini düşünüyorum. Sanırım bir darbe bir tane gibi de gelebilir, yüz tane gibi de. Ama yalnızca tahmin yürütüyorum, Elayne. Bu yalnızca benim düşüncem.”

“Devam et,” dedi Elayne cesaret verircesine. “Belki kesin olarak anlamamızı sağlayacak bir şey buluruz. Buna ne dersin?” Tuhaf şekilli metal bir şapkayı kaldırdı. Nesnenin üzeri tuhaf, köşeli, minicik şekillerle kaplıydı ve miğfer olmak için çok ince, ama göründüğünden iki kat ağırdı. Metal ele yalnızca pürüzsüz değil, kaygan geliyordu, sanki yağlanmıştı.

Aviendha hançeri gönülsüzce bıraktı ve şapkayı ellerinde evirip çevirdi, sonra masanın üzerine bıraktı ve hançeri yine eline aldı. “Sanırım seni bir tür... alete götürüyor. Bir makineye.” Havluya sanlı kafasını iki yana salladı. “Ama nasıl yaptığını ya da ne tür bir makineye götürdüğünü bilmiyorum. Gördün mü? Yine yalnızca tahmin yürüttüm.”

Ama Elayne onun durmasına izin vermedi. Aviendha *ter’angreal*’leri bir bir elledi, bazen bir anlığına elinde tuttu ve her seferinde verecek bir yanıtı vardı. Tereddütle, bunun yalnızca bir tahmin olduğu konusunda uyararak söylüyordu, ama yine de her seferinde yanıt veriyordu. Fildişinden yapılmış görünen ve üzeri dalgalı kırmızı ve yeşil çizgilerle kaplı küçük, menteşeli bir kutunun içinde müzik olduğunu düşünüyordu; yüzlerce, belki binlerce ezgi. Bir *ter’angreal* söz konusu olduğunda, bu pekâlâ mümkün olabilirdi. Ne de olsa, iyi bir müzik kutusunun içinde yüzlerce ezginin silindiri olabilirdi ve bazıları silindirleri üzerinde, silindir değiştirmeye gerek kalmadan, oldukça uzun parçalar çalabiliyordu. Yaklaşık bir adım genişliğinde, yassı, beyaz bir çanak uzaktaki şeylere bakmak içindi, Aviendha öyle düşünüyordu ve yeşil mavi sarmaşık –mavi sarmaşık!– desenli yüksek vazo havadan su topluyordu. Bu kulağa faydasız bir şeymiş gibi geliyordu, ama Aviendha ona okşarcasına dokundu ve bir süre düşündükten sonra, Elayne vazonun Kıraç’ta gerçekten faydalı olabileceğini fark etti. Aviendha’nın düşündüğü gibi çalışıyorsa. Ve biri onu nasıl çalıştıracağını bulabilirse. Uzun kanatlarını açmış, uçmakta olan siyah beyaz kuş biblosu çok uzaklardaki insanlarla konuşmak içindi. Avucuna

sığacak kadar küçük, yabancı kesimli etek ve ceket giymiş mavi kadın biblosu da öyle. Beş küpe, altı yüzük ve üç bilezik de.

Elayne Aviendha'nın pes ettiğini, Elayne'in sormayı bırakacağını umarak hep aynı yanıtı verdiğini düşünmeye başlamıştı, ama sonra kız kardeşinin sesinin gittikçe daha güvenli çıktığını, yalnızca tahmin yürüttüğü itirazlarının azaldığını fark etti. Ve "tahminleri" gittikçe daha detaylı oluyordu. Bileği genişliğinde, eğilmiş, şekilsiz, donuk siyah bir çubuk –metal görünüyordu, ama bir ucu onu tutan ele uyacak şekilde değişiyordu– Aviendha'ya, çok kalın olmayan metal ya da taşları kestiğini düşündürdü. Ama alev almayacak bir şey olmalıydı. Cam gibi görünen, otuz santim yüksekliğinde, bir elini dur dercesine kaldırmış adam biblosu fareleri kovalıyordu, ki Caemlyn'deki fare ve sinek istilası düşünülünce, kesinlikle faydalı olurdu. Eli büyüklüğünde, koyu mavi kıvrımlarla kaplı taş –en azından ele taş gibi geliyordu, ama bir şekilde şekiller oyulmuş gibi görünmüyordu– bir şeyler yetiştirmek içindi. Bitki değil. Aviendha'nın aklına delikler geliyordu, ama tam olarak delik değillerdi. Ve taşın işe yaraması için birinin yönlendirmesi gerektiğini düşünmüyordu. Ama doğru şarkıyı söylemeliydi! Bazı *ter'angreal*'ler yönlendirme gerektirmezdi, ama bu! Şarkı?

Aviendha'nın elbisesini düğmelemeyi bitirmiş olan Sephanie anlatılanlardan büyülenmiş, gözleri gittikçe irileşiyordu. Essande de ilgiyle dinliyordu, başını yana eğmiş, her yeni keşifle küçük nidalar çıkarıyordu, ama kadın Sephanie gibi ayakuçlarında sallanmıyordu. "Ya bu, Leydim?" diye ağzından kaçırdı genç kadın, Aviendha sustuğunda. Neşeli bir gülümsemesi olan, elinde bir kitap tutan tombul ve sakallı adama işaret ediyordu. Altmış santim yüksekliğindeki heykel, eskilikten kararmış bronza benziyordu ve kesinlikle bronz kadar ağırdı. "Ona baktığımda içimden hep gülümsemek geliyor, Leydim."

"Benim de, Sephanie Pelden," dedi Aviendha, bronz adamın kafasını okşayarak. "Görebildiğinden daha fazla kitap tutuyor. Binlerce, binlerce kitap." Aniden *saidar* ışığına sarındı ve ince Ateş ve Toprak akışlarını bronz heykele dokundurdu.

Heykelin üzerinde, havada, Kadim Lisan'dan iki sözcük belirince Sephanie ciyakladı. Sözcükler iyi mürekkeple yazılmış gibi karaydılar. Bazı harflerin şekilleri tuhaftı, ama sözcükler oldukça açıktı. *Ansoen* ve *Imsoen* sözcükleri boşlukta süzülüyordu. Aviendha hizmetçi kadar şaşkın görünüyordu.

“Sanırım sonunda kanıt bulduk,” dedi Elayne, hissettiğinden daha sakin bir sesle. Yüreği ağzına gelmişti ve güm grim çarpıyordu. Yalanlar ve Gerçek, diye tercüme edilebilirdi o iki sözcük. Ya da bazı bağlamlarda, Kurgu Olan ve Kurgu Olmayan diye çevirmek daha doğru olurdu. Elayne için yeterli kanıttı. Çalışmalarına dönebildiği zaman kullanmak üzere, akışların heykele dokunduğu yeri aklına yazdı. “Ama bunu yapmamalıydın. Güvenli değil.”

Aviendha’nın çevresindeki parıltı kayboldu. “Ah, Işık,” diye bağırdı, kollarını Elayne’e dolayarak, “hiç aklıma gelmedi! Sana karşı büyük *toh*’um var! Seni ya da bebekleri tehlikeye atmak istemedim! Asla!”

“Bebeklerim ve ben güvendeyiz,” diye güldü Elayne, Aviendha’yı kucaklayarak. “Min’in görülerini unuttun mu?” En azından bebekleri güvendeydi. Doğana dek. Pek çok bebek ilk sene içinde ölüyordu. Min, bebeklerin sağlıklı doğacağı dışında hiçbir şey söylememişti. Elayne’in kavrulmayacağını da söylememişti, ama kız kardeşi zaten suçlu hissederken bu konuyu açmayacaktı. “Bana karşı *toh*’un yok. Ben seni düşünüyordum. Ölebilirdin ya da kendini kavurabilirdin.”

Aviendha geri çekilip Elayne’in gözlerinin içine baktı. Orada gördükleri onu temin etmişti, çünkü dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama çalışmasını sağladım. Belki onları inceleme işini ben üzerime alabilirim. Sen bana rehberlik edersen, son derece güvenli olur. Senin bu işi yapmaya başlaman için daha aylar var.”

“Senin hiç zamanın yok, Aviendha,” dedi bir kadın sesi kapıdan. “Gidiyoruz. Umarım ipek giymeye çok alışmamışsındır. Seni görüyorum, Elayne.”

İki Aiel kadın içeri girerken Aviendha Elayne’in kollarından sıyrıldı ve fena halde kızardı. Hem de sıradan iki Aiel kadın değillerdi. Sarı saçlı Nadere çoğu erkek kadar uzun boylu ve genişti, Goshienler arasında oldukça otoriter bir Bilge’ydi. Uzun kırmızı saçlarına kır düşmüş Dorindha ise Goshienlerin klan şefi Bael’in karısıydı, ama asıl önemi Dumanlı Pınarlar Mezrası’nın, klanın en büyük yerleşim biriminin Çatıhanımı olmasından kaynaklanıyordu. Konuşan oydu.

“Seni görüyorum, Dorindha,” dedi Elayne. “Seni görüyorum, Nadere. Neden Aviendha’yı götürüyorsunuz?”

“Elayne’le kalıp onun arkasını kollayabileceğimi söylemiştin,” diye itiraz etti Aviendha.

“Gerçekten öyle, Dorindha.” Elayne kız kardeşinin elini sıkı sıkı tuttu ve Aviendha da elini sıkarak karşılık verdi. “Hem sen, hem Bilgeler.”

Dorindha koyu renk şalını düzeltirken altın ve fildişi bilezikleri şıngırdadı. “Sırtını kollamak için kaç kişiye ihtiyacın var, Elayne?” diye sordu kuru kuru. “Başka hiçbir işi olmayan, *Far Dareis Mai* kadar zorlu yüz kişi var.” Gülümsemesi gözlerinin köşelerindeki kırışıkları derinleştirdi. “Sanırım dışarıdaki kadınlar içeri girmeden önce kemer bıçaklarımızı teslim etmemizi istiyorlardı.”

Nadere, yeşil gözlerinde haşin bir ışıkla kendi bıçağının kemik kabzasına dokundu, ama nöbetçilerin öyle bir şey talep etmiş olması pek mümkün değildi. Konu Elayne’in güvenliği olduğunda herkese şüpheyle bakan Birgitte bile Aiellerde tehlike göremiyordu ve Elayne ile Aviendha birbirlerini kız kardeş olarak kabul ettiklerinde Elayne bazı şartları kabul etmişti. Törende yer alan Nadere gibi Bilgeler, diledikleri zaman sarayın diledikleri yerlerine gidebilirlerdi; şartlardan biri buydu. Dorindha’ya gelince, kadın sessiz de olsa, öyle buyurgan biriydi ki, birinin onu durdurmaya kalkışması imkânsız geliyordu.

“Eğitimine çok fazla ara verildi, Aviendha,” dedi Nadere kararlılıkla. “Git ve üzerine doğru düzgün bir şeyler giy.”

“Ama Elayne’den çok şey öğreniyorum, Nadere. Senin bile bilmediğin örgüler. Üç Kat Topraklar’a yağmur yağdırabileceğimi düşünüyorum! Üstelik, biraz önce öğrendiğim...”

“Her ne öğrenmişsen,” diye sözünü kesti Nadere keskin bir sesle, “aynı zamanda çok şey unutmuşsun gibi görünüyor. Örneğin, hâlâ çırak olduğun gerçeğini. Bir Bilge’nin bilmesi gereken şeyler arasında Güç en önemsizi, yoksa yönlendirebilen herkes Bilge olurdu. Şimdi git ve üzerini değiş ve kamçılanmak üzere çırılçıplak dönmeni söylemediğim için kendini şanslı say. Biz konuşurken çadırlar sökülüyor, klanın yola çıkışı gecikirse, gerçekten kamçılanırsın.”

Aviendha tek kelime etmeden Elayne’in elini bıraktı ve koşa koşa odadan çıktı. Çıkarken Naris’e tosladı, kadın sendelerken elindeki örtü kaplı büyük tepsiyi düşürecekti neredeyse. Essande’nin jesti üzerine Sephanie Aviendha’nın peşinden seğirtti. Aiel kadınları görünce Naris’in gözleri irileşti, ama Essande bu kadar oyalandığı için payladı onu ve yemeği masaya koyup hazırlamasını söyledi. Genç hizmetkâr alçak sesle özürler mırıldanarak hızla işe koyuldu.

Elayne de, kalan her anı birlikte geçirmek için Aviendha’nın peşinden koşmak istiyordu, ama Nadere’in sözleri durdurdu onu. “Caemlyn’den ayrılıyor musunuz, Dorindha? Nereye gidiyorsunuz?” Elayne Aielleri ne kadar sevse de, onların kırsalda dolanmasını istemiyordu. Durum bu kadar istikrarsızken, kamplarından avlanmak ya da ticaret yapmak için çıkmaları bile sorun oluyordu.

“Andor’dan ayrılıyoruz, Elayne. Birkaç saat sonra, sınırlarınızdan çıkmış olacağız. Nereye gideceğimize gelince, *Car’a’carn*’a sormalısın.”

Nadere masaya gidip Naris’in neler hazırladığını incelemeye başlamıştı. Naris öyle titriyordu ki birden fazla tabağı düşürecekti neredeyse. “Bu güzel görünüyor, ama bitkilerin bazılarını tanımıyorum,” dedi Bilge. “Eben bütün bunları onayladı mı, Elayne?”

“Doğum zamanım yaklaştığı zaman ebe çağıracağım, Nadere. Dorindha, nereye gideceğinizi Rand’ın benden saklayacağını düşünemezsin. Ne dedi?”

Dorindha omuzlarını hafifçe silkti. “Kara ceketlilerden birini Bael’e bir mektupla yolladı. Bael benim okumama izin verdi elbette” –ses tonu, o mektubu okumamasının söz konusu olmadığını söylüyordu– “ama *Car’a’carn* Bael’den kimseye söylememesini istemiş, bu yüzden sana söyleyemem.”

“Eben yok mu?” dedi Nadere inanmazlıkla. “Neleri yeyip içeceğini kim söylüyor sana? Doğru bitkileri kim veriyor? Bana hançer gibi bakma, kadın. Melaine’in ruh hali seninkinden çok daha kötü, ama bu konularda Monaelle’in ona yardım etmesine izin verecek kadar aklı çalışıyor.”

“Saraydaki herkes yediklerime karışıyor,” diye yanıt verdi Elayne acı acı. “Bazen Caemlyn’deki her kadının karıştığını düşünüyorum. Dorindha, en azından...”

“Leydim, yemeğiniz soğuyor,” dedi Essande ılımlı bir sesle, ama eski bir hizmetkârın kullanmasına izin verilen küçük bir sertlik tınısıyla.

Elayne dişlerini gıcırdatarak Essande’nin arkasında durduğu sandalyeye süzülürcesine yürüdü. Ne kadar istese de, hışımla yürümedi. Süzüldü. Essande fildişi sırtlı bir saç fırçası çıkardı ve Elayne yemeğini yerken başındaki havluyu alıp saçlarını fırçalamaya başladı. Elayne yemeğini yiyordu, çünkü yemezse birilerine sıcak yemek getirmesi söylenecekti, ayrıca Essande ile kendi korumaları yemeğini yiyene kadar onu odadan çıkarmayabilirdi, ama bozulmamış elma kuruları dışında, yemek kesinlikle iştah açıcı değildi. Ekmek kabukluydu, ama buğday bitleri ile benek benekti

ve konserve kurufasulye bozulduğundan, kullandıkları ıslanmış kurufasulye sert ve tatsızdı. Elma bir çanak bitkiye karıştırılmıştı –dilimlenmiş dulavrat kökü, kara alıç, sancı kabuğu, karahindiba, ısırgan yaprağı– ve biraz sıvı yağ eklenmişti. Et olarak da, tatsız et suyu içinde bir parça oğlak eti vardı. Anlayabildiği kadarıyla tuz yok denecek kadar az kullanılmıştı. Yağları sızan bir parça tuzlu biftek için adam öldürebilirdi Elayne! *Aviendha'nın* tabağında dilimlenmiş biftek vardı, ama o da sert görünüyordu. Şarap istese de fark etmezdi. İçecek olarak su ya da keçi sütü vardı. Yağlı et kadar çay da çekiyordu canı, ama en açık çay bile koşa koşa su dökmeye gitmesine sebep oluyordu ve mevcut haliyle bile bu epey güçlük yaratıyordu. Bu yüzden, yöntemli ve mekanik olarak yedi ve ağzındaki tatlardan başka şeyler düşünmeye çalıştı. En azından elma dışındakilerden.

İki Aiel kadının ağzından Rand hakkında biraz haber koparmaya çalıştı, ama onlar Elayne'den de az şey biliyor gibiydi. En azından, itiraf ettikleri kadarıyla. İstediklerinde çok ağzı sıkı olabiliyorlardı. Elayne en azından Rand'ın güneydoğuda bir yerde olduğunu biliyordu. Tear'da bir yerde olduğunu tahmin ediyordu, ama pekâlâ Maredo Ovaları'nda ya da Dünyanın Omurgası'nda da olabilirdi. Bunun ötesinde, canlı olduğunu biliyordu, o kadar. İki kadının ağızlarından bir şey kaçıracaklarını umarak Rand hakkında konuşmaya devam etti, ama parmaklarıyla tuğla giydirmeye çalışsa da olurdu. Dorindha ile Nadere'in kendi hedefleri vardı, Elayne'i bir an önce ebe edinmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Kendini ve bebeklerini tehlikeye attığı hakkında söylendiler durdular ve Min'in görüleri bile onları vazgeçiremedi.

"Pekâlâ," dedi Elayne sonunda, bıçağını ve çatalını masaya vurarak. "Bugün ebe aramaya başlarım." Ebe bulmayı başaramasa da, eh, o kadınlar bunu asla bilemeyeceklerdi.

"Bir yeğenim ebe, Leydim," dedi Essande. "Melfane Yeni Şehir'de. Mum Sokağı'ndaki dükkânında bitki ve merhem satıyor ve oldukça bilgili bir kadın olduğunu düşünüyorum." Elayne'in son birkaç buklesini düzeltti ve hoşnut bir gülümseme ile geriledi. "Annenizi çok hatırlatıyorsunuz, Leydim."

Elayne içini çekti. Kendisi istese de istemese de, bir ebesi olacak gibiydi. Yemeklerinin berbat olması için çaba gösterecek bir kişi daha. Eh, belki ebe gece çektiği bel ağrıları ve hassas göğüsleri için bir çare önerirdi. Işık'a şükür kusmuyordu. Yönlendirebilen kadınlar hamile kaldıklarında asla kusma dürtüsü hissetmiyorlardı.

Aviendha döndüğünde, bir kez daha Aiel kıyafetlerine bürünmüştü. Hâlâ nemli olan şalını kollarına sarmış, saçlarını arkada tutmak üzere şakaklarına koyu renk bir eşarp dolamıştı ve sırtında bir bohça vardı. Dorindha ile Nadere'in taktığı sayısız bilezik ve kolyenin aksine, Aviendha tek bir gümüş kolye ile fildişi bilezik takmıştı. Kolye, karmaşık bir desen oluşturan girift işlemeli disklerden oluşuyordu. Bilezik ise gül ve diken oymalarından oluşmuştu. Aviendha kör hançeri Elayne'e uzattı. "Güvenliğin için bu sende kalmalı. Seni mümkün olduğunca sık ziyaret etmeye çalışırım."

"Zaman zaman ziyaret edebilirsin," dedi Nadere sertçe, "ama çok geride kaldın ve yetişmek için sıkı çalışmalısın. Tuhaf," dedi düşünceli düşünceli, başını iki yana sallayarak, "o kadar uzaktan ziyaret etmekten bahsediyorsun. Bir adımda fersahlar, hatta yüzlerce fersah katetmekten. Islaktopraklarda tuhaf şeyler öğrendik."

"Gel, Aviendha, gitmeliyiz," dedi Dorindha.

"Durun," dedi Elayne. "Lütfen, bir dakika daha." Hançeri sıkı sıkı kavrayarak giyinme odasına koştu. Aviendha'nın mavi elbisesini asmakta olan Sephanie durup diz kırdı, ama Elayne onu görmezden geldi ve fildişi mücevher sandığının oymalı kapağını açtı. Sandığın içindeki bölmelerinde duran kolyelerin, bileziklerin ve iğnelerin üzerinde, kehribardan yapılmış görünen, kaplumbağa şeklinde bir broş ile eskilikten kararmış fildişine benzeyen, kendi saçlarına sarınmış oturan bir kadın biblosu vardı. İkisi de *angreal*'di. Geyik boynuzu kabzalı hançeri sandığa koyarak kaplumbağayı aldı, sonra bir içgüdüyle kıvrık taştan, kırmızı mavi kahverengi düş yüzüğünü kaptı. Hamile kaldığından beri yüzük işine yaramıyordu ve Ruh dokumayı başarabilirse, Ispan'dan aldıkları, örülmüş sarmallardan oluşan gümüş yüzüğü kullanabilirdi.

Oturma odasına döndüğünde Dorindha ile Nadere'i tartışırken ya da en azından hararetli hararetli konuşurken buldu. Essande ortalığın tozlanıp tozlanmadığım kontrol ediyormuş gibi yapıyor, parmaklarını masanın kenarının altında dolaştırıyordu. Ama başının açısına bakılırsa, dikkatle dinlemekteydi. Elayne'in tabaklarını tepsiye koymakla meşgul olan Naris ağzı bir karış açık, Aiel kadınlara bakıyordu.

"Yola çıkmakta gecikirsek kayışın tadına bakacağını söyledim ona," diyordu Nadere hararetle, Elayne odaya girdiğinde. "Sebep o değilse hiç adil olmayacak, ama ne söyledimse söyledim."

“Ne gerekiyorsa onu yapmalısın,” diye yanıt verdi Dorindha sakin sakin, ama gözlerindeki gerginlik söylediği ilk sözlerin bunlar olmadığını anlatıyordu. “Belki biz hiçbir şeyi geciktirmeyiz. Belki Aviendha kız kardeşine veda etmek için bu bedeli seve seve öder.”

Elayne Aviendha adına tartışmaya katılmaya zahmet etmedi. Bir işe yaramazdı. Aviendha’nın kendisi, her Aes Sedai’yi gururlandıracak bir temkinlilik sergiliyordu. Sanki bir başkasının kusuru yüzünden dayak yiyecek olması hiç önemli değildi.

“Bunlar senin için,” dedi Elayne, yüzüğü ve broşu kız kardeşinin eline sıkıştırarak. “Armağan değil, korkarım. Beyaz Kule onları geri isteyecek. Ama ihtiyaç duyduğunda kullanabilirsin.”

Aviendha elindeki nesnelere baktı ve inledi. “Bunları ödünç vermen bile büyük armağan sayılır. Beni utandırıyorsun, kardeşim. Benim sana verecek veda armağanım yok.”

“Sen bana dostluğunu verdin. Sen bana bir kız kardeş verdin.” Elayne yanağında bir gözyaşının süzüldüğünü hissetti. Bir kahkaha attı, ama zayıf ve titrek bir kahkahaydı. “Verecek hiçbir şeyin olmadığını nasıl söylersin? Sen bana her şeyi verdin.”

Aviendha’nın gözlerinden de yaşlar fışkırıyordu. İzleyenlere aldırmadan kollarını Elayne’e doladı ve sıkı sıkı sarıldı. “Seni özleyeceğim, kardeşim,” diye fısıldadı. “Yüreğim gece kadar soğuk.”

“Benimki de, kardeşim,” diye fısıldadı Elayne, Aviendha’ya sıkı sıkı sarılarak. “Ben de seni özleyeceğim. Ama zaman zaman beni ziyaret etmene izin verilecektir. Bu sonsuza dek süremez.”

“Hayır, sonsuza dek değil. Ama yine de seni özleyeceğim.”

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacaklardı, ama Dorindha ellerini onların omzuna koydu. “Zaman geldi, Aviendha. Kayıştan kaçınman ihtimali varsa, gitmeliyiz.”

Aviendha içini çekerek ve gözlerini silerek doğruldu. “Her zaman su ve gölge bulasın, kardeşim.”

“Her zaman su ve gölge bulasın, kardeşim,” diye yanıt verdi Elayne. Aiel tarzında bir son duygusu vardı, bu yüzden ekledi, “Yüzünü bir daha görene kadar.”

Ve sonra gittiler. Elayne bir anda kendini çok yalnız hissetmişti. Aviendha’nın varlığı bir kesinlik duygusu veriyordu; konuşulacak, birlikte gülünebilecek, umutlarını ve korkularını paylaşabileceği bir kız kardeş, ama onun verdiği rahatlık gitmişti.

Elayne ve Aviendha kucaklaşırken Essande odadan çıkmıştı. Geri döndüğünde Kız-Veliaht tacını Elayne'in başına oturttu, alnında tek bir altın gül olan basit altın bir halka. "O paralı askerler kiminle konuştuklarını unutmasınlar diye, Leydim."

Elayne omuzlarının çöktüğünü, onları dikleştirene kadar fark etmedi. Kız kardeşi gitmişti, ama savunulacak bir şehri, kazanılacak bir tahtı vardı. Artık onu görev duygusu ayakta tutmalıydı.

16
Yeni Takipçiler

Mavi Kabul Odası ismini, gökyüzü ve bulutlar resmedilmiş kemerli tavanından ve mavi yer seramiklerinden alıyordu. Saraydaki en küçük kabul odasıydı, bir kenarı on adımdan kısa olan bir kare şeklindeydi. Uzak duvarı oluşturan ve avluya bakan, bahar havasına karşı camlı kepenkleri çıkarılmamış olan kemerli pencereler, dışarıda yağan yağmura rağmen epey aydınlık sağlıyordu, ama oyma mermerden çerçevelere sahip iki geniş şömineye, alçı aslanlarla süslü kornişe ve kapının iki yanındaki Beyaz Aslanlı duvar halılarına rağmen, Mavi Oda'da kabul edilmek Caemlyn tüccarlarından bir heyeti gücendirirdi, bir bankacı heyetinin ise bembeyaz olmasına sebep olurdu. Büyük olasılıkla, Harfor Hanım'ın paralı askerleri buraya almasının sebebi buydu, ama adamlar hakarete uğradıklarını anlamamış olmalıydılar. Kadının kendisi de odadaydı, sade oymalı büfenin üzerinde duran tepsideki yüksek gümüş sürahiden şarap kadehlerini dolduran iki üniformalı genç hizmetçiyi "denetliyordu", ama paralı askerlerle yapılacak görüşmenin hemen biteceğini beklermiş gibi, raporlarını taşırken kullandığı kabartmalı deri dosyasını göğsüne bastırmıştı. Kulaklarının arkasındaki beyaz saç tutamları her zaman kuş tüyüne benzeyen Halwin Norry bir köşede duruyordu. O da kendi deri dosyasını göğsüne bastırmıştı. Getirdikleri raporlar gündelik bir şeydi ve son zamanlarda o raporlarda nadiren neşe verici bilgiler oluyordu. Aslında, tam tersi.

Ondan önce içeri giren iki Asker kadın tarafından uyarıldıkları için, Elayne arkasında iki başka Asker kadın ile içeri girdiğinde herkes ayaktaydı. Devore ve diğerlerinin yerini alan Asker kadınların başı olan Deni Colford, hepsinin dışarıda kalması emrini duymazdan gelmişti.

Elayne'i duymazdan gelmişti! Kasıla kasıla içeri girmeleri iyi bir gösteri olmuştu herhalde, ama Elayne yine de dişlerini gıcırdatmaktan kendini alamıyordu.

Saçaklı şalları içinde pek resmi duran Careane ile Sareitha, başlarını saygıyla hafifçe eğdiler, ama Mellar tüylü şapkasını savurarak ve bir elini cilalı plaka zırhının üzerine astığı dantel kenarlı kuşağın üzerine koyarak süslü bir reverans yaptı. O plak zırha işlenmiş, her omza üçer tane olmak üzere altı altın düğüm Elayne'in canını sıkıyordu, ama şimdiye dek onları görmezden gelmişti. Adamın baltaya benzeyen yüzü Elayne'e aşırı sıcak bir gülümseme bahşetti, ama diğer yandan, Elayne adama ne kadar soğuk davranırsa davransın, adam onunla bir şansının olduğunu düşünüyordu, çünkü Elayne bebeklerin adamdan olduğu söylentisini yalanlamamıştı. Bu pis hikâyeye karşı çıkmamasının sebepleri değişmişti –artık bebeklerini, Rand'ın bebeklerini koruması gerekmiyordu– ama yine de hikâyenin anlatılmasına kulak tıkıyordu. Adama yeterli zaman tanırsa, kendi boynu için halat örecekti. Ve adamın kendisi bunu yapamazsa, Elayne onun adına örerdi.

Hepsi orta yaşlarına gelmiş olan paralı askerler Mellar'dan bir an sonra eğildiler, ama reveransları adamınki kadar süslü değildi. Uzun boylu, kare çeneli bir Andorlu olan Evard Cordwyn sol kulağına kocaman bir yakut takmıştı. Kısa boylu ve zayıf Aldred Gomaisen'in başının ön kısmını tıraşlanmıştı ve göğsünün yarısı yatay kırmızı, yeşil ve mavi çizgilerle kaplıydı, geldiği yer olan Cairhien'de kuşanmaya hakkı olduğundan çok daha fazla görünen çizgilerle. Saçları kırlaşmaya başlamış Hafeen Bakuvun sol kulağına kalın altın bir halka asmıştı ve her parmağında mücevherli bir yüzük vardı. Domanlı adam çok şişmandı, ama hareketleri onca yağın altında kas olduğunu anlatıyordu.

"Senin ilgilenmen gereken görevlerin yok mu, Yüzbaşı Mellar?" dedi Elayne soğuk soğuk, odanın birkaç sandalyesinden birine oturarak. Yalnızca beş sandalye vardı, kollarına ve yüksek sırtlarına sarmaşıklar ve yapraklar oyulmuştu ve tek damla yaldız yoktu. Pencerelerin önünde geniş aralıklı bir sıra halinde dizilmiş olan sandalyeler, ışığın onlara oturan kişinin arkasından gelmesini sağlıyordu. Parlak günlerde, görüşmeye gelenler parıltıya karşı gözlerini kısmak zorunda kalıyordu. Ne yazık ki, bugün bu avantaj kullanılamıyordu. İki Asker kadın Elayne'in arkasında, iki yanında pozisyon aldılar. Her biri elini kılıcının kabzasına koymuş, paralı askerleri haşin ifadelerle izliyorlardı. Bakuvun kadınlara bakarak gülümsedi,

Gomaisen sinsi sırıtışını saklamak için çenesini ovaladı. Kadınlar gücendiklerine dair en ufak işaret vermediler; üniformalarının amacını biliyorlardı. Elayne, kılıçlarını çekmek durumunda kalırlarsa o kadınların o gülümsemeleri çabucak silebileceğini biliyordu.

"En büyük görevim sizi korumak, Leydim." Mellar kılıcını gevşeterek, paralı askerlerin ona ya da belki kendisine saldırmasını beklermiş gibi süzdü onları. Gomaisen acı acı eğleniyormuş gibi görünüyordu. Bakuvun sesli sesli kahkaha attı. Üç adamın da kını boştu, Cordwyn'in sırtında iki boş kın vardı; hiçbir paralı askerin saraya bir hançerle bile girmesine izin verilmezdi.

"Başka görevlerin olduğunu biliyorum," dedi Elayne ifadesizce, "çünkü o görevleri sana ben verdim, Yüzbaşı. Kırsaldan getirdiğim adamları eğitmen gerekiyor. Onlar için, beklediğim kadar çok zaman ayırmıyorsun. Eğitilmesi gereken bir birlik adamın var, Yüzbaşı." Yaşlı adamlardan ve çocuklardan oluşan bir birlikti, ama adamı saatlerce meşgul edeceği kesindi. Adam, kumandanları olmasına rağmen Elayne'in korumaları ile pek az zaman geçiriyordu. Aslında böylesi daha iyiydi. Adam popo çimdiklemekten hoşlanıyordu. "Onlarla ilgilenmeni öneririm. Hemen."

Mellar'ın dar yüzünde bir öfke çaktı –adam açık açık titredi– ama hemen kendine hâkim oldu. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Elayne hayal etmiş bile olabilirdi. Ama etmediğini biliyordu. "Emredersiniz, Leydim," dedi adam rahatça. Gülümsemesi yağcıydı. "Size iyi hizmet etmek bana şeref verir." Bir süslü reverans daha yaptıktan sonra kapıya yöneldi. Hiçbir şey olmamış gibi kasıla kasıla yürüyordu yine. Doilin Mellar'ın canını hiçbir şey çok uzun süre sıkamazdı.

Bakuvun başını arkaya devirerek kahkaha attı yine. "Adam artık o kadar çok dantel kullanıyor ki, yemin ederim bize dans öğretmeyi teklif edeceğini düşünüp duruyorum ve şimdi dans ediyor." Cairhienli de gırtlaktan gelen pis bir sesle güldü.

Mellar'ın sırtı dikleşti, adımı duraksadı, sonra hızlandı, öyle ki kapıda Birgitte'e tosladı. Mellar durup özür dilemeden çıktı ve Birgitte adamın arkasından kaşlarını çattı –bağdan gelen öfke çabucak bastırıldı, ama sabırsızlık bastırılmadı–, sonra kapıyı arkasından kapattı ve gidip Elayne'in sandalyesinin yanında durdu, bir elini sandalyenin sırtına koydu. Kalın örgüsü, kuruması için çözüldükten sonra her zamanki kadar düzgün örülmemişti; ama Kumandan General üniforması ona yakışıyordu. Topuklu botları içinde Gomaisen'den daha uzun boylu olan Birgitte'in, dilediği

zaman çok etkileyici bir varlığı olabiliyordu. Paralı askerler saygılı, ama boyun eğmez tavırlarla hafifçe eğildiler ona. Başta Birgitte hakkında ne tür kuşkular beslemiş olurlarsa olsunlar, onun yay kullanmasını ya da düşman karşısındaki davranışlarını gören kimsede kuşku kalmamıştı.

“Yüzbaşı Mellar’ı tanırmış gibi konuşuyorsun, Yüzbaşı Bakuvun.” Elayne buna küçük bir soru tınısı katmıştı, ama ses tonu kayıtsızdı. Birgitte bağı aracılığıyla, yüz ifadesine denk bir özgüven yaymaya çalışıyordu, ama ihtiyat ve endişe araya karışıp duruyordu. Ve her daim mevcut bitkinlik. Elayne esnemesini bastırmak için çenesini sıktı. Birgitte’in biraz dinlenmesi *şarttı*.

“Onu daha önce bir iki kez gördüm, Leydim,” diye yanıt verdi Domanlı ihtiyatla. “En fazla üç kez, diyebilirim. Evet, bundan daha fazla değil.” Başını yana eğerek Elayne’e yan yan baktı. “Geçmişte benimle aynı işi yaptığını biliyorsunuz, değil mi?”

“Bu gerçeği saklamaya çalışmadı, Yüzbaşı,” dedi Elayne, bu konudan bıkmış gibi. Adam ağzından ilgi çekici bir şey kaçırsa, onu yalnız sorgulamayı ayarlayabilirdi, ama ısrar etmek, Mellar’ın bu soruların sorulduğunu öğrenmesi riskine girmeye değmezdi. Adam, Elayne bilmek istediklerini öğrenemeden kaçabilirdi.

“Aes Sedailere gerçekten de ihtiyacımız var mı, Leydim?” diye sordu Bakuvun. “Diğer Aes Sedailer,” diye ekledi, Elayne’in Büyük Yılan yüzüğüne bakarak. Gümüş kupasını uzattı ve hizmetçilerden biri doldurmak için yerinden fırladı. İkisi de güzel kadınlardı, belki en iyi seçim değillerdi, ama Reene’nin elinde aralarından seçim yapacak çok hizmetçi yoktu. Hizmetçilerden çoğu ya çok gençti ya da yaşlanmışlardı ve eskisi kadar çevik değillerdi. “Burada olduğumuz sürece tek yaptıkları Beyaz Kule’nin kudreti ve nüfuzu ile bizi etkilemeye çalışmak oldu. Ben de Aes Sedailere herkes kadar saygı duyarım, evet, gerçekten duyarım. Affedersiniz ama, insanı sindirmeye çalıştıkları zaman can sıkıcı oluyor. Yemin ederim, oluyor, Leydim.”

“Akıllı bir adam Kule’den etkilenir,” dedi Sareitha sakin sakin, dikkatleri onun üzerine çekmeye çalışırmış gibi, kahverengi saçaklı şalını düzelterek. Esmer, kare şeklindeki yüzü henüz yaşı belirsizliğe kavuşmamıştı ve kadın o görüntüyü edinmeye can attığını itiraf etmişti.

“Ancak ahmaklar Kule’den etkilenmez,” dedi Careane Sareitha’nın hemen ardından. İri yarı bir kadındı, omuzları çoğu erkeğinki kadar genişti. Yeşil Aes Sedai’nin jestlere ihtiyacı yoktu. Bakır tenli yüzü ne olduğunu,

bakmasını bilenlere, sağ işaret parmağındaki yüzük gibi bağıra çağıra ilan ediyordu.

“İşittiğim kadarıyla,” dedi Gomaisen karanlık karanlık, “Tar Valon kuşatılmış. Beyaz Kule’nin iki Amyrlin arasında bölündüğünü duydum. Hatta Kule’nin Kara Ajah’ın elinde olduğunu duydum.” Bu söylentiden Aes Sedailerin karşısında bahsettiğine göre cesur bir adamdı, ama konuşurken irkilmişti. Adam irkildi ve devam etti. “Kimden etkilenmemizi istiyorsunuz?”

“Duyduğun her şeye inanma, Yüzbaşı Gomaisen.” Sareitha’nın sesi dingindi, tartışılmaz bir gerçeği ifade eden bir kadın gibi konuşmuştu. “Gerçek düşünebileceğinden daha fazla renk tonuna sahiptir ve mesafe gerçeği öyle çarpıtır ki doğruyu yanlıştan ayırmak zorlaşır. Bununla beraber, Karanlıkdostu olan Aes Sedailer hakkındaki yalanları tekrarlamak tehlikelidir.”

“Siz en iyisi,” diye ekledi Careane, aynı ölçüde sakin bir sesle, “Beyaz Kule’nin Beyaz Kule olduğuna inanın. Her zaman öyle oldu, her zaman öyle olacak. Ve şu anda üç Aes Sedai’nin huzurundasınız. Ağzınızdan çıkana dikkat etmelisiniz, Yüzbaşı.”

Gomaisen elinin tersiyle ağzını sildi, ama kara gözlerinde meydan okuma vardı. Korkulu bir meydan okuma. “Ben yalnızca sokakta duyabileceğiniz şeyleri söylüyorum,” diye mırıldandı.

“Beyaz Kule hakkında konuşmak için mi geldik?” dedi Cordwyn, kaşlarını çatarak. Bu konuşmalar onu huzursuz etmiş gibi, sözlerine devam etmeden önce şarap kadehini başına dikti. Adam ne kadar şarap içmişti? Ayakta biraz sallanıyor gibiydi ve dili biraz peltekleşmişti. “Kule buradan yüzlerce fersah uzakta ve orada olanlar bizi ilgilendirmez.”

“Bu doğru, dostum,” dedi Bakuvun. “Doğru. Bizim işimiz kılıçlarla, kılıçlarla ve kanla. Ki, Leydim, bu da bizi şu aşağılık meseleye getiriyor...” –kalın, mücevherli parmaklarını oynattı– “altına. Her gün daha fazla adam kaybediyoruz, bitmek tükenmek bilmez günler boyunca ve şehirde onların yerine koyacak pek az kişi bulabiliyoruz.”

“Ben hiç bulamadım,” diye mırıldandı Cordwyn, genç hizmetçinin kupasını doldurmasını izleyerek. Adamın bakışları altında kız kızardı ve işini çabucak bitirdi, yer seramiklerinin üzerine şarap döktü ve Harfor Hanım’ın kaşlarını çatmasına sebep oldu. “Bulabileceklerim de Kraliçenin Askerleri’ne katılmış.” Bu doğruydu; her geçen gün daha fazla adam askere alınıyordu. Kraliçenin Askerleri amansız bir güç olacaktı. Eninde sonunda.

Ne yazık ki, o adamların büyük çoğunluğunun kendi ayaklarını yaralamadan kılıç kullanmasına daha aylar vardı, savaşta faydalı olmalarına ise daha fazla zaman.

“Dediğin gibi, dostum,” diye mırıldandı Bakuvun. “Dediğin gibi.” Elayne’e geniş geniş gülümsedi. Belki dost canlısı ya da belki sağduyulu görünmeye çalışıyordu, ama Elayne’in aklına dolandırıcı satıcılar geldi. “Buradaki işimiz bittikten sonra bile, yeni adam bulmamız zor olacak, Leydim. Uygun adamlar lahana yapraklarının altında bulunmaz, hayır, öyle olmaz. Daha az adam demek, bir sonraki işimizde daha az para demek. Dünyanın kaçınılmaz gerçeği. Bence, bu durumda tazminat almamız son derece adil olur.”

Elayne’in içinde öfke kabardı. Elayne’in onları alıkoymaya çaresizce ihtiyacı olduğunu düşünüyorlardı! Daha da kötüsü, haklıydılar. Bu üç adam toplam bin adamı temsil ediyordu. Guybon’un getirdiği adamlara rağmen, bu üzücü bir kayıp olurdu. Özellikle de diğer paralı askerlerin Elayne’in kaybetmeye mahkûm olduğunu düşünmesine sebep olurlarsa. Paralı askerler kaybeden tarafta olmaktan hoşlanmazdı. Bundan kaçınmak için, yangından kaçan sıçanlar gibi kaçışırlardı. Öfkesi kabardı, ama onu dizginledi. Kıl payı farkla. Ama sesindeki küçümsemeyi engelleyemedi. “Hiç kaybınız olmayacağını mı düşünmüştünüz? Durduğunuz yerde dikileceğinizi ve kılıcınızı bile çekmeden altın kazanacağınızı mı düşünmüştünüz?”

“Gün başına belli miktarda altın almak üzere anlaştınız,” diye arya girdi Birgitte. Ne kadar olduğunu söylemedi, çünkü her birlik kendi anlaşmasını yapardı. İstediği son şey paralı asker birliklerinin birbirlerini kıskanmaya başlamalarıydı. Şu haliyle bile, Kraliçenin Askerleri’nin ayırdığı meyhane kavgalarından çoğu farklı birliklerden adamlar arasında çıkıyordu. “Sabit bir miktar. Zalimce ifade etmek gerekirse, ne kadar çok adam kaybederseniz, kârınız o kadar fazla olur.”

“Ah, Kumandan General,” dedi şişman adam ılımlı bir sesle, “ama dullara ve yetimlere ödenmesi gereken ölüm parasını unutuyorsunuz.” Gomaisen boğulur gibi bir ses çıkardı. Cordwyn Bakuvun’a inanmazlıkla baktı ve bunu şarap kadehini yine başına dikerek saklamaya çalıştı.

Elayne titriyordu, sandalyenin kollarındaki elleri yumruk olmuştu. Öfkeye teslim olmayacaktı. *Olmayacaktı!* “Yaptığınız anlaşmaya uyduğunuzu göreceğim,” dedi soğuk soğuk. Eh, en azından veryansın etmiyordu. “Ne için imza atmışsanız o kadar para alacaksınız. Ben tahta

oturduktan sonra ödenecek, her zamanki zafer altınları da dahil. Ama tek kuruş fazla ödeme yapmayacağım. Sözünüzden dönerseniz, taraf değiştirip Arymilla'ya gittiğinizi varsayacağım ve bu durumda, sizi ve birliklerinizi tutuklatacak, kılıçlarınıza ve atlarınıza el koyacak, kapı dışarı edeceğim." Cordwyn'in şarap kadehini yine doldurmakta olan hizmetçi ciyakladı ve hoplaya hoplaya adamın onun kalçasını ovalayan elinden kaçtı. Elayne'in bastırdığı öfke kor kızıl oldu. "Ve aranızdan biri bir daha kadınlarımdan birine sarkıntılık edecek olursa, hem kendisi hem birliği, kılıçsız, atsız ve *çizmesiz* olarak kapı dışarı edilecek! Açıkça ifade edebildim mi?"

"Çok açıkça, Leydim." Bakuvun'un sesi soğuktu ve geniş ağzı sımsıkı kapamıştı. "Gerçekten çok açık. Şimdi, artık... görüşmemiz... sona ermiş göründüğüne göre, çekilebilir miyiz?"

"İyi düşünün," dedi Sareitha aniden. "Beyaz Kule Aslan Tahtı'nda bir Aes Sedai'yi görmek mi ister, yoksa Arymilla Marne gibi bir ahmağı mı?"

"Bu saraydaki Aes Sedaileri sayın," diye ekledi Careane. "Caemlyn'in içindeki Aes Sedaileri sayın. Arymilla'nın kamplarında hiç Aes Sedai yok. Sayın ve Beyaz Kule'nin kimin tarafını tuttuğuna karar verin."

Aralarından birinin Kara Ajah olduğuna inanmak çok güçtü, ama öyle olmalıydı. Merilille değilse, elbette. Elayne öyle olmadığını umuyordu. Merilille'den hoşlanıyordu. Ama diğer yandan, Careane ile Sareitha'dan da hoşlanıyordu. Merilille kadar değil, ama yine de hoşlanıyordu. Duruma nasıl bakarsa baksın, hoşlandığı bir kadın Karanlıkdostuydu ve idam cezasına çarptırılacaktı.

Paralı askerler telaşla selam verip gittikten ve Harfor Hanım hizmetçileri kalan şarapla birlikte gönderdikten sonra, Elayne sandalyesinde arkasına yaslandı ve içini çekti. "Bu işi çok kötü idare ettim, değil mi?"

"Paralı askerler dizginlerinde güçlü bir el isterler," diye yanıt verdi Birgitte, ama bağda kuşku vardı. Kuşku ve endişe.

"Söylememe izin verirseniz, Leydim," dedi Norry kuru bir sesle, "başka ne yapabilirdiniz, bilemiyorum. Ilımlı davransanız, daha cüretli taleplerle gelirlerdi." Adam o kadar kıpırtısız durmuştu ki Elayne onun orada olduğunu unutmuştu. Dünyaya gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakarken, suyun nereye gittiğini merak eden bir su kuşuna benziyordu. Harfor Hanım'ın düzenliliğine karşın, Norry'nin önlüğü ve parmakları mürekkep lekeliydi. Elayne adamın ellerindeki deri dosyayı tatsızlıkla süzdü.

"Bizi yalnız bırakır mısınız lütfen, Sareitha, Careane?" dedi. İki kadın hafifçe duraksadılar, ama başlarını eğip, kuğu gibi süzülürcesine odadan

çıkmak dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. “Siz ikiniz de,” diye ekledi Elayne omzunun üzerinden. Asker kadınlara hitaben. *Onlar* yerlerinden bile kıpırdamadı!

“Dışarı!” diye tersledi Birgitte onları, örgüsünü savuran bir baş sallama ile. “Hemen!” Ah, o konuşunca iki kadın sıçradılar! Kapıya o kadar çabuk vardılar ki koşa koşa gitmişlerdi sanki!

Kapı arkalarından kapanırken Elayne kaşlarını çattı. “Yak beni, daha fazla kötü haber işitmek istemiyorum, bugün değil. Illian ve Tear’dan gelen yiyeceğin ne kadarının buraya varmadan bozulduğunu duymak istemiyorum. Kundakçılık olaylarını, buğday bitlerinden kapkara kesilmiş unları, farelerin öldürüldüklerinden daha hızlı üredikleri lağım kanallarını, Caemlyn pis bir ahırmışçasına çoğalan sinekleri duymak istemiyorum. Bir seferlik olsun, kahrolası iyi bir haber duymak istiyorum.” Kavrulası, huysuz bir çocuk gibi konuşuyordu! Doğrusu, huysuz *hissediyordu.* Ah, bu nasıl da canını sıkıyordu! Bir taht kazanmaya çalışıyordu ve beşikteki çocuk gibi davranıyordu!

Norry Efendi ile Harfor Hanım bakıştılar ve bu Elayne’in daha da kötü hissetmesine sebep oldu, Norry üzüntüyle içini çekerek dosyasına sarıldı. Adam sayılarını tekrarlamaktan *zevk* alıyordu, o sayılar kötü haber olsa bile. En azından, raporlarını birbirlerinin yanında vermeye itiraz etmiyorlardı artık. Eh, çok fazla değil. Taşıdıkları sorumluluklarını kıskançlıkla koruduklarından, diğerinin kendi alanlarına girmesine karşı ihtiyatlı davranıyorlardı ve o hayali sınır aşıldığında hemen işaret ediyorlardı. Yine de, birkaç sıyrılmış parmak boğumu ile, sarayı ve şehri etkili bir biçimde idare etmeyi başarıyorlardı.

“Yalnız mıyız, Leydim?” diye sordu Reene.

Elayne derin bir nefes aldı ve artık onu sakinleştiremezmiş gibi görünen çömez egzersizlerini yaptı, sonra Kaynak’a kucak açmaya çalıştı. Şaşkınlık içinde, *saidar*’ın kolaylıkla geldiğini, içini yaşam ve coşku ile doldurduğunu gördü. Moralini de düzeltmişti. Hep düzeltirdi. Öfke, üzüntü ya da hamileliği Güç’e kucak açmasını engelleyebiliyordu, ama içi *saidar*’la dolduğunda, duyguları sıçrayıp durmayı bırakıyordu. Beceriyle Ateş ve Hava ördü, içine biraz Su kattı, ama işi bittiği zaman Kaynak’ı salıvermedi. Güç’le dolu olma hissi harikaydı, ama bir saniye sonra sebepsiz yere ağlamak ya da bağırmak istemediğini bilmekten daha etkili olmamıştı kararında. Hem, derin derin çekecek kadar aptal da değildi.

“Yalnızız,” dedi. Örgüsüne *saidar* dokundu ve kayboldu. Biri dinlemeye çalışmıştı ve bu ilk kez olmuyordu. Sarayda toplanmış bunca yönlendirebilen kadın varken, kimsenin gizlice dinlemeye çalışmaması şaşırtıcı olurdu, ama Elayne kimin o teşebbüslerde bulunduğunu öğrenmenin bir yolu olduğunu diliyordu. Bu haliyle, örgülerini örmeden tek bir önemli şey bile söylemeye cesaret edemiyordu.

“O zaman biraz iyi haberim var,” dedi Harfor Hanım, dosyasını oynatarak, ama açmadan, “Jon Skellit’ten.” Berber raporlarını titizlikle taşıyordu. O raporlar Reene tarafından onaylanıyor, Arymilla’ya götürülüyordu, sonra adam şehrin dışındaki kamplarda öğrendiklerini saraya getiriyordu. Adam Naean Arawn tarafından tutulmuştu, ama Arymilla’yı destekleyen Naean Skellit’in götürdüğü raporları kadınla paylaşırdı kuşkusuz. Ne yazık ki, Skellit şimdiye dek faydalı bir şey öğrenememişti. “Arymilla ile onu destekleyen Yüksek Makamların Caemlyn’e giren ilk grup olacaklarını söyleyerek övündüklerini söylüyor. Arymilla devamlı bununla böbürleniyormuş.”

Elayne içini çekti. Arymilla ile diğerleri bir arada kalıyor, belli bir düzen olmadan kamptan kampa gidiyorlardı ve bir süre, nerede kalacaklarını önceden öğrenmek için büyük çaba harcanmıştı. Öğrenebilseler, askerleri bir kapıyol aracılığıyla yollayabilirler, hepsini birden yakalarlar, muhalefeti kolaylıkla başsız bırakırlardı. En azından, bu tür işler ne kadar kolay olabiliyorsa. En iyi şartlar altında bile adamlar ölür, Yüksek Makamların bazıları kaçabilirdi, ama sırf Arymilla ele geçirilse bile, bu işe bir son verilebilirdi. Elenia ile Naean kendi iddialarından vazgeçtiklerini ilan etmişlerdi ve bunu geri çeviremezlerdi. O ikisi serbest kalırsa Arymilla’yı desteklemeye devam edebilirlerdi –kendilerini kadına sıkı sıkı bağlamışlardı– ama Arymilla elindeyken, Elayne’in üç dört büyük Ev’in desteğini kazanması yeterli olurdu. Sanki bu kolay olurmuş gibi. Şimdiye dek, bu yöndeki girişimleri sonuçsuz kalmıştı. Ama belki bugün o konuda iyi haberler alırdı. Ama bu haber faydasızdı. Arymilla ile diğerleri Caemlyn’e yaklaşırsa, bu şehrin düşmek üzere olduğu anlamına gelirdi. Daha da kötüsü, eğer Arymilla bununla böbürleniyorsa, şehrin yakında düşeceğine inanıyor olmalıydı. Kadın pek çok açıdan aptaldı, ama onu hafife almak hata olurdu. Kadın tam bir ahmak gibi davranarak getirmemişti iddiasını bugüne.

“İyi haberin bu mu?” dedi Birgitte. O da haberin sonuçlarını görebiliyordu. “Bunu ne zaman yapmayı planladıklarını bilmek işe

yarayabilirdi.”

Reene ellerini açtı. “Arymilla bir kez, Skellit’e kendi elleriyle bir altın kron vermiş, Leydim. Adam, düzeldiğinin kanıtı olarak parayı bana teslim etti.” Bir anlığına dudaklarını bastırdı; Skellit asılmaktan kurtulmuştu, ama bir daha asla güven kazanamayacaktı. “Arymilla’nın on adım yakınına sokulabildiği tek sefer buymuş. Diğer adamlardan duyduğu dedikoduları toplayarak çalışıyor.” Duraksadı. “Skellit çok korkuyor, Leydim. O kamplardaki adamlar şehri birkaç gün içinde alacaklarından eminmişler.”

“Üçüncü kez taraf değiştirecek kadar korkuyor mu?” diye sordu Elayne sessizce. Diğer mesele hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

“Hayır, Leydim. Naean ya da Arymilla onun ne yaptığını öğrenirse, ölü bir adam demektir ve o bunu biliyor. Ama şehir düşerse, onların öğreneceğinden korkuyor. Bence yakında kaçabilir.”

Elayne sertçe başını salladı. Yangından kaçacak sıçanlar paralı askerlerden ibaret olmayacaktı. “*Sen* iyi haber getirdin mi, Norry Efendi?”

Başkâtip kabartmalı dosyasını elleyerek ve Reene’yi dinlemiyormuş gibi yaparak, sessizce duruyordu. “Bu konuda Harfor Hanım’ı geçebilirim sanırım, Leydim.” Gülümsemesinde bir parça zafer olabilirdi. Son zamanlarda Reene’den daha iyi haber getirdiği nadirdi. “Mellar’ı başarıyla izleyebileceğine inandığım bir adamım var. Onu içeri getirtebilir miyim?”

İşte bu mükemmel bir haberdi. Geceleri şehirden çıktığında Doilin Mellar’ı izlemeye çalışırken beş adam ölmüştü ve bu kadarının tesadüf olması zor gibi görünüyordu. İlk defasında, adam bir yankesiciye kurban gitmiş gibi görünmüştü ve Elayne adamın duluna maaş bağlamak dışında hiçbir şey düşünmemişti. Kraliçenin Askerleri suç oranını bir ölçüde kontrol altında tutabiliyordu –en azından kundakçılık dışındaki olanları– ama soyguncular karanlığı örtünecek bir pelerin gibi kullanıyordu. Diğer dördü de aynı şekilde, tek bir hançer darbesi ile ölmüşlerdi ve keseleri boşaltılmıştı, ama geceleri sokaklar ne kadar tehlikeli olursa olsun, bu kadar tesadüf inanılmaz geliyordu.

Elayne başını sallayınca sıska yaşlı adam kapıya seğirtti ve bir kanadını açıp başını dışarı uzattı. Elayne onun söylediklerini duyamadı –örgü iki yönlü çalışıyordu– ama birkaç saniye sonra kaslı bir Asker, el ve ayaklarında prangalar olan bir adamı ittirerek içeri girdi. Tutsakla ilgili her şey... ortalamaydı. Ne şişman ne zayıf, ne uzun ne kısaydı. Saçları kahverengiydi ve Elayne o kahverengi tonu tarif etmek için bir isim düşünemiyordu. Kahverengi gözleri için de. Adamın yüzü o kadar sıradandı

ki onu tarif edebileceğinden kuşkuluydu. Yüzünde tek bir hat bile belirgin değildi. Giysileri de aynı ölçüde sıradandı, sade kahverengi ceket ve pantolonu ne en iyi ne de en kötü yündendi, epey kırışmıştı ve kirlenmeye başlamıştı. Basit metal tokası olan, hafif kabartmalı kemerinin Caemlyn'de on bin benzeri olabilirdi. Kısacası, adam son derece unutulabilir biriydi. Birgitte Asker'e, adamı sandalyelerin epey uzağında durdurmasını ve kendisinin dışarıda beklemesini işaret etti.

"Güvenilir bir adam," dedi Norry, Asker'in gitmesini izlerken. "Afrim Hansard. Annenize sadakatle hizmet etmişti. Ağzını kapalı tutmayı da bilir."

"Zincire vurulmuşken mi?" dedi Elayne.

"Bu Samwil Hark, Leydim," dedi Norry, adamı yabancı ve tuhaf biçimli bir hayvanmış gibi merakla süzerek, "olağanüstü başarılı bir yankesici. Askerler onu, sırf bir başka serseri... mm... sokak ağzıyla, 'kediyi üzerine saldığı' için yakalayabildi. Adam üçüncü kez silahlı soygun yaparken yakalandığı için kendi cezasını hafifletmeye çalışıyordu." Bir hırsız bunu hevesle yapabilirdi. Üçüncü kez suç işleyen biri yalnızca daha uzun süre kırbaçlanmakla kalmaz, alnına vurulan hırsız damgasını saklamak, ikinci suç için başparmağına vurulan damgayı saklamaktan daha zor olurdu. "Hark Efendi kadar uzun süre yakalanmamayı başarabilen biri, aklımdaki işi de yapabilir."

"Ben masumum, Leydim." Hark zincirleri şıngırdatarak yumruğunu alnına götürdü ve dalkavukça gülümsedi. Çabuk çabuk konuştu. "Hepsi yalan ve tesadüf. Ben Kraliçe'nin sadık bir adamıyım. İsyanlarda annenizin renklerini giymiştim, Leydim. İsyana katıldığımdan değil, anlıyorsunuzdur. İş bulabildiğimde kâtiplik yapıyorum, ama şu anda işsizim. Ama herkes görebilsin diye o renkleri şapkama taktım, gerçekten." Bağ Birgitte'in şüpheleri ile doluydu.

"Hark Efendi'nin odalarında, düzgünce kesilmiş keselerle dolu sandıklar vardı," diye devam etti Başkâtip. "Binlercesi, Leydim. Gerçekten, binlercesi. Sanırım... mm... ganimetlerini sakladığına pişman olmuştur. Çoğu yankesici keselerden en kısa zamanda kurtulur."

"Ben sokakta bulduklarımı topluyorum, Leydim, gerçekten." Hark zincirlerinin izin verdiği ölçüde ellerini açtı ve omuzlarını silkti. Tam bir masumluk tablosuydu. "Belki aptalcaydı, ama ben bunda bir zarar göremedim. Yalnızca zararsız bir eğlence, Leydim."

Harfor Hanım sesli sesli burnunu çekti. Yüzünde açık bir onaylamazlık vardı. Hark daha da fena incinmiş gibi görünmeyi başardı.

“Odalarında aynı zamanda, yüz yirmi altın kron değerinde para vardı. Döşeme tahtalarının altına, duvarlardaki gizli deliklere, tavan kirişlerine, her yere saklanmışlardı. Bunun için öne sürdüğü bahane ise,” Hark yine ağzını açınca Norry sesini yükseltti, “bankacılara duyduğu güvensizlik. Parayı Dört Kral’daki yaşlı halasından miras aldığını iddia ediyor. Kendi adıma, Dört Kral’daki yargıçların böyle bir mirası kaydettiklerinden kuşkuluyum. Davasına bakan yargıç, Hark’ın mirasların kaydedildiğini öğrendiğinde şaşırdığını söylüyor.” Gerçekten de, bu hatırlatıldığında Hark’ın gülümsemesi biraz soldu. “Dediğine göre tüccar Wilbin Saems için çalışıyormuş ve Saems dört ay önce ölene kadar da çalışmaya devam etmiş, ama Saems Efendi’nin kızı işi devralmış ve ne o, ne de diğer kâtipler Samwil Hark diye birini hatırlıyor.”

“Benden nefret ediyorlar da ondan, Leydim,” dedi Hark surat asarak. Ellerinden sarkan zinciri kavradı. “İyi efendimden para çalmaları hakkında kanıt topluyordum –hem de kendi kızı çalıyordu!– ama ben kanıtları ona sunamadan öldü ve ben referanssız ve beş parasız bir biçimde sokağa atıldım, gerçekten. Topladığım kanıtları yaktılar, beni dövdüler ve attılar.”

Elayne düşünceli düşünceli çenesine dokundu. “Kâtibim, diyorsun. Çoğu kâtip senden daha iyi konuşur, Hark Efendi, ama iddianı kanıtlaman için bir şans veriyorum sana. Bir kucak masası istetir misin, Norry Efendi?”

Norry’nin yüzünde ince bir gülümseme belirdi. Adamın gülümsemesi nasıl kuru görünebiliyordu? “Gerek yok, Leydim. Davaya bakan yargıcın aklına da aynı fikir gelmiş.” Elayne ilk defa Norry’nin göğsüne bastırdığı dosyadan bir kâğıt çıkardığını gördü. Boru çalınması gerektiğini düşündü! Hark Norry’nin elindeki kâğıdın Elayne’in eline geçmesini izlerken, yüzündeki gülümseme tamamen silindi.

Elayne’in kâğıda bakması yeterli olmuştu. Sayfanın yarısı birkaç düzensiz satırla kaplanmıştı, harfler sıkışık ve çarpıktı. Yarım düzineden fazla kelime hiç okunmuyordu ve okunanlar da zar zor seçilebiliyordu.

“Bir kâtibin yazısı değil,” diye mırıldandı. Sayfayı Norry’ye geri verirken yüzünü sertleştirmeye çalıştı. Annesini hüküm verirken izlemişti. Morgase dilediğinde amansız görünebilirdi. “Korkarım, Hark Efendi, Dört Kral’daki yargıç sorumuzu yanıtlayana kadar hücrede kalacaksın ve bundan kısa süre sonra da asılacaksın.” Hark’ın dudakları titredi, ilmeği şimdiden hissedebiliyormuş gibi elini boğazına götürdü. “Elbette, benim için bir

adamı izlemeyi kabul edersen başka. Takip edilmekten hoşlanmayan tehlikeli bir adam. Bana geceleri nereye gittiğini söyleyebilirsen, asılmak yerine Baerlon'a sürüleceksin. Orada, kendine yeni bir iş bulmanı tavsiye ederim. Baerlon valisine senin geldiğin haber verilecek, elbette."

Aniden Hark'ın gülümsemesi geri geldi. "Elbette, Leydim. Ben masumum, ama durumun benim için karanlık göründüğünü biliyorum, gerçekten. Dilediğiniz hangi adamsa takip ederim. Ben annenizin kuluydum gerçekten ve sizin de kulunuzum. Ben sadık biriyim Leydim, bunun sıkıntısını çeksem bile sadığım."

Birgitte horgörüyle hıhladı.

"Hark Efendi'nin görülmeden Mellar'ın yüzünü görmesini ayarla, Birgitte." Adam hatırlanması güç biriydi, ama riske girmenin gereği yoktu. "Sonra onu serbest bırak." Hark, demir zincirlerine rağmen oynamaya başlayacak gibi görünüyordu. "Ama ilk önce... Bunu görüyor musun, Hark Efendi?" Elayne, adam Büyük Yılan yüzüğünü görsün diye sağ elini kaldırdı. "Aes Sedai olduğumu duymuş olabilirsin." İçinde tuttuğu Güç'le, Ruh örmek çok kolaydı. "Bu doğru." Hark'ın kemer tokasına, çizmelerine, ceketine pantolonuna bıraktığı örgü Muhafız bağına çok benziyordu, ama daha basitti. Birkaç hafta, en fazla birkaç ay içinde giysilerden solup gidecekti, ama metal sonsuza dek bir Bulucu taşıyacaktı. "Üzerine bir örgü bıraktım, Hark Efendi. Artık, nerede olursan ol bulunabilirsin." Aslında, onu yalnızca kendisi bulabilirdi –Bulucu onu ören kişiye ayarlı olurdu– ama adama bunu söylemenin gereği yoktu. "Sırf sadakatinden emin olmak için."

Hark'ın gülümsemesi yerinde dondu. Alnı boncuk boncuk terledi. Birgitte kapıya gidip Hansard'ı çağırdığı, ona Hark'ı götürüp meraklı gözlerden uzak bir yerde tutmasını söylediği zaman Hark sendeledi. İri yarı Asker odadan çıkmasına yardım etmese yere düşerdi.

"Korkarım Mellar'a altıncı kurbanını vermiş olabilirim," diye mırıldandı Elayne. "Adam çizmelerine takılmadan kendi gölgesini bile izleyemezmiş gibi görünüyor." Üzüldüğü Hark'ın ölümü değildi. Adamın idam cezası alacağı kesindi. "O lanet adamı sarayıma kimin yerleştirdiğini öğrenmek istiyorum. Öyle kötü istiyorum ki dişlerin kamaşıyor!" Saray casuslarla doluydu –Reene Skellit'ten başka bir düzineden fazla casus bulmuştu, daha fazlası olmadığına inanıyordu– ama Mellar casus olarak gönderilmiş de olsa, Elayne'i kaçırmak için de, diğerlerinden daha kötüydü. Mevcut konumunu edinmek için insanların öldürülmesini ayarlamıştı ya da

onları kendisi öldürmüştü. O adamların *Elayne'i* öldürmeyi düşünmüş olması önemli değildi. Cinayet cinayetti.

"Güvenin bana, Leydim," dedi Norry, parmağını uzun burnunun yanına koyarak. "Yankesiciler... mm... doğaları gereği sinsidirler, ama nadiren uzun yaşarlar. Eninde sonunda onlardan daha hızlı birinin kesesini çalarlar. Askerleri beklemeyen birinin." Birini hançerlermiş gibi, hızlı bir jest yaptı. "Hark en az yirmi senedir bu işi yapıyor. Koleksiyonundaki keselerin bazılarına... mm... Aiel Savaşı bittiği için şükran duaları işlenmişti. Hatırladığım kadarıyla o keselerin modası çok çabuk geçti."

Birgitte yandaki sandalyenin koluna oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mellar'ı tutuklayabilirdim," dedi sessizce, "ve sorgulatabilirdim. O zaman Hark'a ihtiyacınız olmazdı."

"Söylememe izin verirseniz, kötü bir espri, Leydim," dedi Harfor Hanım gergin gergin. Aynı anda, Norry Efendi, "Bu... mm... kanuna aykırı olurdu, Leydim," dedi.

Birgitte ayağa fırladı. Bağdan bir öfke seli akıyordu. "Kan ve lanet küller! Adamın geçen aydan kalma balık kadar bozuk olduğunu biliyoruz."

"Hayır." Elayne, öfkelenme dürtüsü ile savaşarak içini çekti. "Kuşkularımız var, kanıtımız değil. O beş adam *gerçekten de* soygunculara kurban gitmiş olabilir. Kanun, kimin ne şartlar altında sorgulanabileceği konusunda açık ve kuşkular yeterli sebep değil. Sağlam kanıtlar gerekiyor. Annem sık sık şöyle derdi, 'Kraliçe kendi yaptığı kanunlara uymalı, yoksa kanun yok sayılır.' Kanunu ihlal etmeye başlamayacağım." Bağdan... inatçı... bir şeyler geliyordu. Bakışlarını Birgitte'e dikti. "Sen de öyle. Beni anlıyor musun, Birgitte Trahelion? Sen de öyle."

Şaşkınlık içinde, inatçı duygunun birkaç saniye sonra solduğunu, yerini utancın aldığını hissetti. "Bir öneriydi yalnızca," diye mırıldandı Birgitte zayıfça.

Elayne bunu nasıl yaptığını, bir daha nasıl yapabileceğini merak ederken –bazen Birgitte, emirleri kimin verdiği konusunda kuşkuya kapılıyordu– Deni Colford odaya girdi ve dikkat çekmek için boğazını temizledi. İri yarı kadının belindeki kılıcı dengeleyen uzun, pirinç kakmalı bir cop uygunsuz kaçıyordu. Deni kılıç kullanımında gittikçe iyileşiyordu, ama yine de bir araba sürücüleri meyhanesinde düzen sağlarken copunu tercih ediyordu. "Bir hizmetkâr Leydi Dyelin'in geldiğini haber verdi, Leydim. Üstüne başına çekidüzen verir vermez emrinize amade olacakmış."

“Leydi Dyelin’e, benimle Harita Odası’nda görüşeceğini ilet.”

Elayne’in içinde umut kabardı. Belki sonunda iyi haberler alırdı.

17
Bronz Bir Ayı

Elayne Harfor Hanım ile Norry Efendi'yi geride bıraktı ve *saidar* tutmaya devam ederek hevesle Harita Odası'na yürümeye başladı. Hevesle yürüyordu, telaşla değil. Deni ve üç Asker kadın önünde yürüyor, devamlı başlarını çevirerek tehdit arıyorlardı. Dört Asker kadın ayaklarını yere vura vura arkadan geliyordu. Elayne, getirdiği haber iyi de olsa kötü de, Dyelin'in yıkanmak için fazla oyalanacağını sanmıyordu. Işık izin verse de haberler iyi olsa. Ellerini arkasında kenetlemiş, kaşlarını çatmış olan Birgitte sessizliğe gömülmüş gibiydi, ama saldırı beklermiş gibi her koridor kesişimini kontrol ediyordu. Bağdan hâlâ endişe geliyordu. Ve bitkinlik. Elayne çenelerinin bir esnemeyle açılmasına engel olamadı.

Azametli bir tempo ile yürümesinin tek sebebi söylenti başlatmak istememesi değildi. Artık koridorlarda hizmetkârlardan daha fazlası vardı. Nezaket gereği, silahlı adamları ile birlikte şehre gelmeyi başarmış olan asillere sarayda kalmalarını teklif etmişti –silahlı adamlar deyimini gevşekçe kullanıyordu; o adamların bazıları iyi eğitimliydi ve kılıçlarını her gün taşıyorlardı; diğerleri lordlarını ya da leydilerini izlemek üzere çağrılmadan önce saban sürüyorlardı– ve o asillerin büyük kısmı teklifini kabul etmişti. Elayne, daha çok Caemlyn'de evi olmayanların ya da paraya sıkışık olanların kabul ettiğini tahmin ediyordu. Çiftçiler ve işçiler tüm asillerin zengin olduğunu düşünebilirdi ve çoğu onlardan daha zengindi kesinlikle, ama konumlarının ve görevlerinin gerektirdiği masraflar, onların da çiftçi karıları kadar tutumlu yaşamalarını gerektiriyordu. Yeni gelenleri ne yapacağını hiç bilemiyordu. Asiller şimdiden, yataklar yeterince genişse, bir yatakta üçer dörder kişi yatıyorlardı, en dar olanlar dışında bütün yataklarda en az iki kişi yatabiliyordu ve yatıyordu da. Pek çok Kandaş

hizmetkâr kısmında, yere serilmiş şiltelerde uyuyordu. Işık'a şükür baharın gelmesi sayesinde bu mümkün oluyordu.

Elayne'in asil konuklarının hepsi gezintiye çıkmış gibiydi. Ona selam verdiklerinde durması ve birkaç kelime etmesi gerekiyordu. Ufak tefek, ince, yeşil binici elbisesi giymiş, siyah saçlarına hafifçe kır düşmüş Sergase Gilbearn, yirmi silahlı adamının tamamını ona hizmet etmek üzere getirmişti. Sirke gibi ekşi ve yaşlı, dikkatle onarılmış mavi yün ceket giymiş Kelwin Janevor ise on adam getirmişti. İkisi, küçük Evlerin Yüksek Makamları olarak, leyleğe benzeyen Barel Layden ve tıknaz Anthelle Sharplyn kadar zarif sözler işittiler. Hepsi, toplayabildiği kadar adamla, ona destek olmak için gelmişti ve güçlerin dağılımını öğrendiklerinde hiçbiri geri dönmemişti. Ama bugün çoğu huzursuz görünüyordu. Kimse bir şey söylemedi –hepsi iyi dileklerini sundular, Elayne'in en kısa zamanda taç giymesini umduklarını ve onu takip ettikleri için ne kadar şeref duyduklarını ifade ettiler– ama yüzlerinde endişe vardı. Normalde, elli silahlı adamıyla Elayne'e tacı tek başına kazandırabileceğini düşündürecek kadar coşkun biri olan Arilinde Branstrom, dudağını çiğneyen tek kadın değildi. Tıknaz, suskun ve normalde taş kadar vurdumduymaz biri olan Laerid Traehand ise, alnı kırışan tek adam değildi. Guybon ve getirdiği yardımın haberi bile kısa gülümsemeler yaratmış, onlar da huzursuzluk içinde boğulup gitmişti.

"Arymilla'nın özgüvenini duymuş olabilirler mi, sence?" diye sordu, eğilmelere ve diz kırmalara yanıt vermediği bir an. "Hayır, bu Arilinde ya da Laerid'i altüst etmeye yetmezdi." Arymilla'nın otuz bin adamla şehre girmesi bile o ikisini altüst edemezdi.

"Doğru, yetmezdi," diye onayladı Birgitte. Asker kadınlar dışında kimlerin duyabileceğini görmek için çevresine bakındıktan sonra devam etti. "Belki beni endişelendiren şey için endişeleniyorlardır. Biz geri dönerken kaybolmadın. Daha doğrusu, bu konuda yardım aldın."

Elayne durup gri saçlı, zengin çiftçilere yakışır yünlülere bürünmüş bir çifte telaşla birkaç kelime etti. Brannin ile Elvaine Martan'ın malikânesi büyük bir çiftlik evine benziyordu, aileyi nesillerdir barındıran yaygın bir binaydı. Silahlı adamlarının üçte biri oğullarından, torunlarından, yeğenlerinden ve onların oğullarından oluşuyordu. Yalnızca ata binemeyecek kadar küçük ya da yaşlı olanları, ekim işleriyle ilgilenmek üzere geride bırakmışlardı. Elayne gülümseyen çiftin baştan savıldıklarını

düşünmediklerini umdu, ama durur durmaz yine yürümeye başladı. “Yardım aldığımı söyleyerek ne anlatmaya çalışıyorsun?” diye sordu.

“Saray... değişmiş.” Bir anlığına bağdan kargaşa duygusu geldi. Birgitte yüzünü buruşturdu. “Delice geliyor, biliyorum, ama sanki koca saray birazcık değişik bir başka plana göre yeniden inşa edilmiş sanki.” Asker kadınlardan biri tökezledi, sonra dengesini buldu. “Benim iyi bir hafızam vardır...” Birgitte duraksadı, bağ karmakarışık duygularla doldu, ama sonra duygular telaşla bastırıldı. Geçmiş yaşamlarına dair anılarının çoğu, kar gibi eriyip gitmişti. Beyaz Kule’nin kuruluşundan öncesine ait hiçbir şey kalmamıştı ve o zamanla Trolloc Savaşları arasında yaşadığı dört yaşam hakkındaki anıları bölük pörçüktü. Birgitte pek az şeyden korkardı, ama kalanları kaybetmekten korkuyordu, özellikle de Gaidal Cain hakkındaki anıları. “Bir yolu bir kez izledikten sonra bir daha unutmam,” diye devam etti. “Ve bu koridorların bazıları eskisi gibi değil. Bazıları... kaymış. Diğerleri tamamen yok olmuş ve bazı yeni koridorlar var. Öğrenebildiğim kadarıyla, kimse bundan bahsetmiyor, ama bence yaşlı insanlar akıllarını kaybetmeye başladıklarından korktukları için konuşmuyor, genç olanlar ise konumlarını kaybetmekten korkuyorlar.”

“Bu...” Elayne ağzını kapattı. Bu imkânsız değildi, açık ki. Birgitte hayal gören biri değildi. Naris’in dairesinden çıkma gönülsüzlüğü aniden mantıklı geldi, belki Reene’nin baştaki şaşkınlığı da. Bunun yalnızca, hamileliğinden kaynaklanan bir kafa karışıklığı olduğunu dileyecekti neredeyse. Ama nasıl? “Terkedilmişler olamaz,” dedi kararlılıkla. “Böyle bir şey yapabiliyor olsalar, uzun zaman önce yaparlardı. Daha da kötüsü... Size de iyi günler, Lord Aubrem.”

Zayıf, kırışık, ince bir saç şeridi dışında kel Aubrem Pensenor torunlarını dizlerinde hoplatıyor olmalıydı, ama adamın sırtı dik, gözleri berraktı. Caemlyn’e ilk ulaşanlardan biriydi. Yanında yaklaşık yüz adam ve Arymilla Marne’nin Naean ve Elenia’nın desteğiyle şehre yürümeye başladığına dair ilk haberi getirmişti. Adam Elayne’in annesiyle birlikte Taht Kavgası’nda at sürdüğünü anmaya başladı. Ta ki Birgitte Leydi Dyelin’in onu beklediğimi mırıldanana kadar.

“Ah, bu durumda, ben sizi oyalamayayım, Leydim,” dedi yaşlı adam içtenlikle. “Lütfen Leydi Dyelin’e saygılarımı iletin. Çok meşguldü, Caemlyn’e geldiğinden beri onunla hiç sohbet edemedik. En derin saygılarımı iletin, lütfen.” Pensenor Evi çok eskilerden beri Dyelin’in Taravin Evi ile ittifak halindeydi.

“Terkedilmişler değil,” dedi Birgitte, Aubrem’in işitemeyeceği kadar uzaklaştıkları zaman. “Ama buna neyin sebep olduğu yalnızca ilk soru. Bir daha olacak mı? Olursa, değişimler bu kadar zararsız mı olacak? Yoksa uyandığında kendini kapısız ve penceresiz bir odada bulabilir misin? Ortadan kaybolan bir odada kalıyorsan ne olacak? Bir koridor yok olabiliyorsa, bir oda da yok olabilir. Ya sarayın dışında da oluyorsa? Sokakların hâlâ eskiden gittikleri yere mi gittiklerini öğrenmeliyiz. Ya bir dahaki sefere, şehir duvarının bir kısmı yok olursa?”

“Gerçekten de karanlık şeyler düşünüyorsun,” dedi Elayne kasvetle. İçinde tuttuğu Güç’e rağmen, olasılıklar midesini ekşitecek kadar korkunçtu.

Birgitte beyaz yakalı kırmızı ceketinin omzundaki dört altın düğümü elledi. “Bunlardan sonra oldu.” Tuhaf bir biçimde, bağdan gelen endişe, Birgitte onları paylaştıktan sonra azalmıştı. Elayne kadının yanıtları *onun* bildiğini düşünmediğini umdu. Hayır, bu gerçekten imkânsızdı. Birgitte öyle düşünmeyecek kadar iyi tanıyordu onu.

“Bu seni korkutuyor mu, Deni?” diye sordu. “İtiraf etmeliyim, beni korkutuyor.”

“Gerektiğinden daha fazla değil, Leydim,” diye yanıt verdi tıknaz kadın, dikkatle ileriyi taramaktan vazgeçmeden. Diğerleri ellerini kılıç kabzalarına koyarak yürürken, Deni’nin eli uzun copunun sapındaydı. Sesi de yüzü kadar dingin ve kayıtsızdı. “Bir seferinde, Eldrin Hackly adlı iri yarı bir arabacı boynumu kırayazmıştı. Normalde kaba bir adam değildi, ama o gece çok kötü sarhoş olmuştu. Açıyı doğru ayarlayamadım ve copum bir ezik bile bırakmadan adamın kafasından sekmişti. Bu beni daha fazla korkutmuştu, çünkü öleceğimden emindim. Bu durumda ise, yalnızca olasılıklar var. Hem, uyandığınız her gün ölme olasılığınız vardır.”

Uyandığınız her gün ölme olasılığınız vardır. Hayata bakmanın daha kötü yolları vardı, Elayne öyle tahmin ediyordu. Yine de ürperdi. O güvendeydi, en azından bebekleri doğana kadar, ama başka kimse güvende değildi.

Harita Odası’nın geniş, aslan oymalı kapısında bekleyen nöbetçiler deneyimli Askerlerdi, biri kısa ve sıskaydı, diğer ise boyuna rağmen güdük görünmesine sebep olacak kadar genişti. Onları diğer Askerlerden ayıran hiçbir görünür özellikleri yoktu, ama yalnızca iyi kılıç kullanıcıları, güvenilir adamlar bu göreve getirilirdi. Kısa boylu adam Deni’ye başını salladı, sonra Birgitte kaşlarını onaylamazlıkla çatınca sırtını dikleştirdi.

Deni ise adama utangaç utangaç gülümsedi –Deni! Utangaç utangaç! Bu arada iki Asker kadın kaçınılmaz işlerini yaptılar. Birgitte ağzını açtı, ama Elayne elini onun koluna koydu ve diğer kadın ona baktı, sonra altın rengi kalın örgüsünü savurarak başını iki yana salladı.

“Görev başındalarken iyi değil, Elayne. Görevleri ile ilgilenmeleri gerekiyor, birbirlerine göz süzmekle değil.” Sesini yükseltmemişti, ama Deni’nin yuvarlak yanakları kızardı ve gülümsemeyi bırakıp koridoru izlemeye döndü. Böylesi daha iyiydi belki, ama yine de yazık olmuştu. *Birileri* yaşamdan zevk almalıydı.

Harita Odası, saraydaki ikinci en büyük balo salonuydu ve genişti. Kırmızı damarlı mermerden dört şöminesinde, oymalı şömine raflarının altında küçük ateşler yanıyordu. Kubbeli tavanı yaldızla işlenmişti ve beyaz mermer duvarlardan iki boy uzaklıkta, geniş aralıklı sütunlarca desteklenmişti. Duvarlardaki halılar indirilmişti ve aynalı ayaklı şamdanlar odayı, pencerelerin aydınlatabileceği kadar iyi aydınlatıyordu. Seramik zemininin büyük kısmı Caemlyn’in detaylı haritası ile kaplıydı ve ilk defa binden fazla sene önce, Yeni Şehir tamamlandığında yapılmıştı, ama Aşağı Caemlyn büyümeye devam etmişti. Andor kurulmadan uzun zaman önce, hatta Artur Şahinkanadı’ndan önce. O zamandan bu yana, seramikleri soldukça ya da yıprandıkça, defalarca yenilenmişti, bu yüzden her sokak gerçekte olduğu gibiydi –en azından, bugüne dek öyleydi; Işık izin verse de hâlâ öyle olsa– ve seneler içinde yenilenen pek çok binaya rağmen, ara sokaklar bile dev haritanın betimledikleri ile aynıydı.

Bununla beraber, öngörülebilir gelecekte Harita Odası’nda dans edilmeyecekti. Sütunların arasındaki uzun masaların üzerinde daha fazla harita duruyordu, bazıları masaların kenarından sarkacak kadar genişti ve duvarların dibindeki raflara raporlar yığılmıştı; kilit altına alınmasına ya da ezberlenip yakılmasına gerek duyulacak kadar hassas olmayan raporlar. Birgitte’in, belge dolu sepetleri ile hemen hemen tamamen kaplanmış geniş yazı masası odanın uzak ucunda duruyordu. Kumandan General olarak, kendi çalışma odası vardı, ama Harita Odası’nı keşfeder etmez, yerdeki haritayı kullanmamanın yazık olacağına karar vermişti.

Kırmızıya boyanmış küçük tahta bir disk, dış duvarda, saldırının püskürtüldüğü yeri işaret ediyordu. Birgitte geçerken diski aldı ve yazı masasının üzerindeki, disk dolu yuvarlak sepete attı. Elayne başını iki yana salladı. Küçük bir sepetti, ama aynı anda bütün disklerin kullanılmasını gerektirecek kadar çok saldırı olursa...

“Leydi Birgitte, yem stoku hakkında istediğiniz rapor geldi,” dedi gri saçlı bir kadın, düzgün el yazısı ile kaplı bir sayfayı uzatarak. Kadının düzgün, kahverengi elbisesinin göğsüne Beyaz Aslan işlenmişti. Beş kâtip daha, kalemlerini cızırdatarak çalışıyorlardı. Norry Efendi’nin en güvenilir kâtiplerindendiler ve Harfor Hanım kırmızı beyaz üniformalı ulakları, kâtiplerin küçük yazı masalarının arkasında, duvarın dibinde bekleyen hızlı genç adamları –aslında çocuk sayılırlardı– bizzat seçmişti. Oldukça güzel bir delikanlı olan biri eğilecek oldu, sonra kızararak vazgeçti. Birgitte ona ya da diğer asillere verilecek selamları birkaç kelime ile sınırlamıştı. İş önce gelirdi ve bundan hoşlanmayan asiller Harita Odası’na girmekten kaçınabilirdi.

“Teşekkür ederim, Anford hanım. Daha sonra bakarım. Sen ve diğerleri dışarıda bekleyebilirseniz, lütfen?”

Anford Hanım, mürekkep şişelerinin kapaklarını kapatmaları ve yazılarının üzerine kum serpmeleri için zaman tanıyarak, çabucak ulakları ve diğer kâtipleri topladı. Kimse şaşırmadı. Zaman zaman özel görüşmeler yapılması ihtiyacına alışıktılar. Elayne insanların Harita Odası’na Sırlar Odası dediğini duymuştu, ama aslında orada çok gizli şeyler saklanmıyordu. Çok gizli şeyler onun dairesinde kilit altına alınmıştı.

Kâtipler ve ulaklar çıkarken, Elayne uzun masalardan birine yürüdü. Masanın üzerindeki harita Caemlyn’i ve seksen kilometre çevresini gösteriyordu. Siyah Kule bile, şehrin iki fersah güneyinde bir kare olarak işaretlenmişti. Andor üzerine kurulmuştu ve ondan kurtulmanın yolu yoktu. Hâlâ bazı günler, kapıyollar aracılığıyla, denetim yapacak Askerler gönderiyordu, ama mekân o kadar genişti ki Elayne öğrenmeden Asha’manlar her şeyi yapabilirdi. Mineli topları olan iğneler Arymilla’nın şehir çevresindeki sekiz kampını, küçük metal figürler diğer muhtelif kampları işaretliyordu. Altından yapılmış, serçe parmağı boyunda küçük bir atmaca Goshienlerin yerini belirtiyordu. Ya da eskiden nerede olduklarını. Gitmişler miydi acaba? Atmacayı cebine koydu. Aviendha tam bir atmaca gibiydi. Masanın diğer yanında, Birgitte tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

“Gidiyorlar ya da gittiler bile,” dedi Elayne ona. Ziyaret edeceklerdi. Aviendha sonsuza dek gitmiş değildi. “Rand bir yerlere gönderdi. Nereye, bilmiyorum, kavrulası adam.”

“Aviendha’nın neden yanında olmadığını merak etmiştim.”

Elayne bir parmağını bir el boyundaki bronz atlı adam figürünün üzerine koydu. Figür şehrin birkaç fersah batısında duruyordu. “Birinin

gidip Davram Bashere’in kampına bakması gerek. Saldaealıların da gidip gitmediğini öğren. Ejder Alayı’nın da.” Aslında onların gidip gitmemesi fark etmezdi. Işık’a şükür savaşa karışmamışlardı ve Arymilla’nın onlardan korkarak saldırmaktan kaçınmasının zamanı çoktan geçmişti. Ama Andor’da bilmediği şeyler olmasından hoşlanmıyordu. “Yarın Siyah Kule’ye de Askerler gönder. Onlara, gördükleri Asha’manları saymalarını söyle.”

“Demek ki büyük bir savaş planlıyor. Bir büyük savaş daha. Seanchanlara karşı, sanırım.” Birgitte kollarını göğsünde kavuşturarak haritaya kaşlarını çattı. “Nerede ve ne zaman olduğunu merak edebilirdim, ama bizim önümüzde yeterince savaş var.”

Harita, Arymilla’nın neden bu kadar çok baskı yaptığını gösteriyordu. Her şeyden önce, Caemlyn’in kuzeydoğusunda, haritanın hemen hemen dışında, kıvrılmış uyuyan, patileriyle burnunu örtmüş, ayı şeklinde bronz bir figür vardı. Yaklaşık iki yüz bin adam, tüm Andor’un sürebileceği kadar çok eğitimli adam. Saklamaya çalıştıkları, belki bir düzine Aes Sedai ile dört Sınırboyu hükümdarı, açıklamadıkları sebeplerden dolayı Rand’ı arıyordu. Elayne’in görebildiği kadarıyla Sınırboyluların Rand’ın aleyhine dönmek için sebebi yoktu –ama basit gerçek şuydu ki, Rand onları diğer ülkeler gibi kendine bağlamamıştı– ama Aes Sedailer bambaşka bir meseleydi, özellikle de kime sadık oldukları belli olmadığından ve on iki Aes Sedai Rand için bile tehlikeli bir sayı olabilirdi. Eh, dört hükümdar, Elayne’in onları Andor’un içinde istemesinin sebeplerini kısmen çözmüşlerdi, ama Elayne Rand’ın nerede olduğu konusunda onları yanlış yönlendirmeyi başarmıştı. Ne yazık ki, Sınırboylular ağır ağır kuzeye ilerlerken, ne kadar hızlı yürüdüklerine dair her tür hikâyeyi yalanlamışlardı ve şimdi oldukları yerde bekliyor, kuşatma altındaki şehre yaklaşmaktan kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı! Bu anlaşılabilir, hatta övgüye değer bir şeydi. Andor topraklarında, Andorlu silahlı adamlara fazla yaklaşan dışarlıklı ordular hassas bir durum yaratırdı. Her zaman en az birkaç pervasız çıkardı. O şartlar altında kolaylıkla kan dökülebilir, hatta savaş çıkabilirdi. Yine de, Caemlyn’in çevresinden dolaşmaları zor olacaktı; dar kır yolları yağmurlar yüzünden bataklığa dönüşmüş, o büyüklükte bir ordunun geçişini zorlaştırmıştı. Ama Elayne onların Caemlyn’e otuz kırk kilometre daha yaklaşmalarını diliyordu. Onların varlığının şimdiye dek farklı bir etkisi olacağını ummuştu. Hâlâ daha olabilirdi.

Arymilla ve muhtemelen kendisi için daha da önemlisi, kılıcın önünde havaya kaldırmış minik, gümüş bir kılıçlı adamla aynı gümüş ustasının elinden çıkmış gümüş bir baltalı kargı taşıyıcısı, Siyah Kule'nin birkaç fersah ötesinde duruyordu; biri kara karenin batısında, diğeri doğusundaydı. O iki kampta Luan, Ellorien, Abelle, Aemlyn, Arathelle ve Pelivar altmış bine yakın adam toplamıştı. Onların ve o asillerin mülkleri soyulup soğana çevrilmiş olmalıydı. Son üç gündür Dyelin o kamplardaydı, niyetlerini öğrenmeye çalışıyordu.

Sıska Asker kapı kanatlarından birini açtı ve halat işi gümüş tepsi üzerinde iki altın şarap sürahisi ve mavi Deniz Halkı porseleninden bir dizi kadeh taşıyan yaşlı hizmetkâr kadının girmesi için tuttu. Reene orada kaç kişinin olacağından emin olamamış gibiydi. Kırılgan kadın, ağır tepsiyi eğip bir şeyler düşürmemek için çok yavaş ve dikkatle hareket ediyordu. Elayne tepsiyi almak için Hava akışları yönlendirdi, sonra kullanmadan dağılmalarına izin verdi. Kadının işini yapamadığını ima etmek kırıcı olurdu. Ama coşkuyla teşekkür etti. Yaşlı kadın, sevinçle, geniş geniş gülümsedi ve tepsiden kurtulduktan sonra derin bir reverans yaptı.

Hizmetçinin hemen arkasından Dyelin geldi. Tam bir enerji timsaliydi. Reene'yi dışarıya kışkışladı, sürahilerden birinin içine bakarak yüzünü buruşturdu –Elayne içini çekti, kuşkusuz keçi sütü vardı o sürahide– ve diğer sürahiden bir kadeh doldurdu. Açık ki Dyelin tazelenmesini yüzünü yıkayıp kır düşmüş altın rengi saçlarını fırçalamakla kısıtlamıştı, çünkü yüksek yakasına Taravin Evi'nin Baykuş ve Meşe simgesini taşıyan geniş yuvarlak gümüş bir iğne taktığı koyu gri binici elbisesinin eteklerinde yarı kurumuş çamur benekleri vardı.

"Ciddi şekilde yanlış bir şeyler var," dedi, kadehindeki şarabı içmeden döndürerek. Gözlerinin köşelerindeki ince çizgiler bir kaş çatışıyla derinleşti. "Bu saraya sayısız defa geldim ve bugün iki kez kayboldum."

"Bunu biliyoruz," dedi Elayne ve çözebildikleri birkaç şeyi ve ne yapmayı planladığını anlattı çabucak. Geç de olsa, kulak misafirlerine karşı bir örgü yaptı ve onun *saidar*'ı biçtiğini hissedince şaşırdı. En azından her kim dinliyorsa, bunun sarsıntısını hissedecekti. Küçük bir sarsıntı, çünkü o kadar az Güç söz konusuydu ki Elayne hissetmemişti. Belki bir dahaki sefer *büyük* bir sarsıntı olması için bir yol bulurdu. Belki bu kulak misafirlerinin cesaretini kırardı.

"Demek yine olabilir," dedi Dyelin, Elayne bitirdiği zaman. Sesi sakindi, ama aniden ağzı kurumuş gibi dudaklarını yaladı ve şarabından bir

yudum aldı. “Pekâlâ. Tamam o zaman. Sebebini bilmiyorsan ve bir daha olup olmayacağını bilmiyorsan, ne yapacağız?”

Elayne bakakaldı. Bir kez daha, biri ondan bilmediği yanıtlar istiyordu. Ama diğer yandan, kraliçe olmak da bu demekti. Her zaman bir yanıt bulmanız beklenirdi. Aes Sedai olmak bu demekti. “Durduramıyoruz, bu yüzden bununla yaşamamız gerekiyor, Dyelin. İnsanların çok fazla korkmasını engellememiz gerekiyor. Neler olduğunu, bildiğimiz kadarıyla ilan edeceğim ve diğer Aes Sedailerin de aynısını yapmasını sağlayacağım. Böylece, insanlar Aes Sedailerin farkında olduğunu bilecek ve bu onları bir miktar rahatlatmalı. Biraz. Yine korkacaklar, elbette, ama biz hiçbir şey söylemezsek ve yine olursa korkacakları kadar değil.”

Bu ona zayıf bir çaba gibi geliyordu, ama şaşırtıcı şekilde, Dyelin duraksamadan onayladı. “Ben de başka şey öneremezdim zaten. Çoğu insan siz Aes Sedailerin her şeyi halledebileceğini düşünüyor. Bu koşullar altında, yeterli olmalı.”

Peki Aes Sedailerin hiçbir şeyi halledemediğini fark ettiklerinde ne olacaktı? *Elayne’in* hiçbir şeyi halledemediğini fark ettiklerinde? Eh, dereyi gördüğü zaman paçaları sıvayacaktı. “Haber iyi mi, kötü mü?”

Dyelin yanıt veremeden kapı yine açıldı.

“Leydi Dyelin’in döndüğünü duydum. Bizi çağırtmalıydın, Elayne. Henüz kraliçe olmadın ve bazı şeyleri benden saklaman hoşuna gitmiyor. Aviendha nerede?” Soğuk bakışlı, idare edilemez bir genç kadın –aslında genç kız sayılırdı, hamisi onu kendi yoluna gitmesi için serbest bırakmış olsa da, rüştünü ispat etmesine daha aylar vardı– olan Catalyn Haevin, tepeden tırnağa kibir timsaliydi ve tombul çenesini havaya kaldırmıştı. Elbette, bu mavi binici elbisesinin yüksek yakasını süsleyen, Haevin Evi’nin Mavi Ayısı desenli büyük mineli iğneden kaynaklanıyor da olabilirdi. Catalyn, yatağını Dyelin ve Sergase ile paylaşmaya başladığından beri Dyelin’e saygı ve belli bir ihtiyatla yaklaşmaya başlamıştı, ama Elayne karşısında, bir Yüksek Makam’ın her tür ayrıcalığını talep ediyordu.

“Hepimiz duyduk,” dedi Conail Northan. Kırmızı ipek ceket giymiş, ince ve uzun boylu, güleç gözlere ve kartal gagası gibi bir burna sahip olan Conail daha yeni reşit olmuştu, on altıncı isim gününü geçeli birkaç ay olmuştu. Kasıla kasıla yürüyor, kılıcının kabzasını aşkla okşuyordu, ama zararsız birine benziyordu. Yalnızca çocuksuydu, bir Yüksek Makam’da talihsiz bir özellik. “Hepimiz Luan ile diğerlerinin bize ne zaman katılacağını öğrenmek için sabırsızlandık. Bu ikisi koşarak gelmiş olmalı.”

Yanındaki iki genç delikanlının, Perival Mantear ile Branlet Gilyard'ın, saçlarını karıştırdı. Delikanlılar ona pis pis baktılar ve saçlarını parmaklarıyla düzelttiler. Perival kızardı. Oldukça kısa boylu, ama epey yakışıklı biri olan delikanlı, on iki yaşındaydı ve aralarındaki en küçük Yüksek Makam'dı, ama Branlet ondan yalnızca bir yaş büyüktü.

Elayne içini çekti, ama gitmelerini isteyemezdi. Çoğu daha çocuk olabilirdi –Conail'in davranışlarına bakarak, belki hepsi– ama onlar kendi Evlerinin Yüksek Makamlarıydı ve Dyelin ile birlikte, Elayne'in en önemli müttefikleriydi. Dyelin'in yolculuğunun amacını nasıl öğrendiklerini bilmeyi diledi. Dyelin'in getirdiği haberi öğrenene kadar sır olarak saklanması gerekiyordu bunun. Reene için bir iş daha. Kontrolsüz dedikodu, yanlış dedikodu, casuslar kadar tehlikeli olabilirdi.

"Aviendha nerede?" diye sordu Catalyn. Tuhaftır, Aviendha'dan bayağı hoşlanır olmuştu. Ondan büyülendiğini söylemek daha doğru olurdu. Aviendha'dan ona mızrak kullanmayı öğretmesini istemekte ısrar etmişti.

"Ee, Leydim," dedi Conail, gidip bir kadehi şarapla doldurarak, "bize ne zaman katılacaklar?"

"Kötü haber şu: bize katılmayacaklar," dedi Dyelin sakin sakin. "İyi haber ise, Arymilla'ya katılmayı reddettikleri." Branlet şarap sürahisine uzanınca yüksek sesle boğazını temizledi. Oğlanın yanakları kızardı ve aslında baştan beri onu almayı düşünüyormuş gibi, diğer sürahiye uzandı. Gilyard Evi'nin Yüksek Makamı olabilirdi, ama kalçasındaki kılıca rağmen hâlâ çocuktu. Perival de kılıç kuşanmıştı, üzerine fazla büyük gelen ve yer seramikleri üzerinde sürüklediği bir kılıç, ama o keçi sütünü almıştı bile. Catalyn kendine şarap doldurarak alayla oğlanlara baktı, Dyelin'in ona baktığını fark ettiğinde yüzünden silinen küçümseyici bir gülümseme.

"İyi haber demek için çok küçük şalgamlar," dedi Birgitte. "Değilse kavrulayım. Lanet olası yarı aç bir sincap getiriyorsun ve ona biftek diyorsun."

"Her zamanki gibi iğneli," dedi Dyelin kuru kuru. İki kadın dik dik bakıştılar, Birgitte yumruklarını sıktı, Dyelin kemerindeki hançeri elledi.

"Tartışmak yok," dedi Elayne keskin bir sesle. Bağdaki öfke de işine yaramıştı. Zaman zaman, o ikisinin yumruk yumruğa geleceğinden korkuyordu. "Bugün didişmenize tahammül etmeyeceğim."

"Aviendha nerede?"

"Gitti, Catalyn. Başka neler öğrendin, Dyelin?"

"Nereye gitti?"

“Uzağa,” dedi Elayne sakin sakin. *Saidar* olsa da olmasa da, kızın yüzünü tokatlamak istiyordu. “Dyelin?”

Yaşlı kadın Birgitte ile giriştiği bakışma yarışından vazgeçtiğini saklamak için şarabından bir yudum aldı. Gelip Elayne’in yanında durdu, gümüş kılıçlı adamı aldı, çevirdi, sonra yine yerine koydu. “Aemlyn, Arathelle ve Pelivar beni taht üzerinde hak iddia etmem için ikna etmeye çalıştı, ama onlarla son konuştuğum zamanki kadar şevkli değillerdi. Sanırım bunu yapmayacağıma ikna ettim sayılır onları.”

“Sayılır mı?” Birgitte sözcüğe bir ton istihza katmıştı. Dyelin onu duymazdan geldi. Elayne Birgitte’e kaşlarını çattı, Birgitte huzursuzca kıpırdandı ve gidip kendine bir kadeh şarap aldı. Çok tatmin edici. Her neyi doğru yapıyorsa, işe yaramaya devam edeceğini umuyordu.

“Leydim,” dedi Perival eğilerek ve iki kadehten birini Elayne’e uzatarak. Elayne kadehi almadan önce gülümseyip diz kırmayı başardı. Keçi sütü. Işık, o sıvıdan tiksinmeye başlıyordu!

“Luan ve Abelle... yorum yapmadı,” diye devam etti Dyelin, baltalı kargı taşıyan figüre kaşlarını çatarak. “Senin tarafına kayıyor olabilirler.” Ama buna inanıyormuş gibi konuşmamıştı. “Luan’a, en başta Naean ile Elenia’yı tutuklamama onun yardım ettiğini hatırlattım, ama Pelivar’da işe yaradığından daha fazla işe yaramamış olabilir.”

“Demek hepsi Arymilla’nın kazanmasını bekliyor olabilir,” dedi Birgitte sertçe. “Hayatta kalırsan, ona karşı seni destekleyecekler. Hayatta kalmazsan, içlerinden biri kendi iddiasını öne sürecek. Senden sonra en iyi seçim Ellorien, değil mi?” Dyelin Kaşlarını çattı, ama inkâr etmedi.

“Ya Ellorien?” diye sordu Elayne sessizce. Yanıtı bildiğinden emindi. Annesi Ellorien’i kamçılatmıştı. Bunu Rahvin’in etkisi altında yaptırmıştı, ama buna pek az kişi inanıyor gibiydi. Pek azı Gaebril’in Rahvin olduğuna inanmıştı.

Dyelin yüzünü buruşturdu. “Kadın tam bir taş kafa! Bir işe yarayacağına inansa beni desteklediğini ilan edermiş. En azından işe yaramayacağını görecek kadar kafası çalışıyor.” Elayne onun Ellorien’in kendi hak iddiasından bahsetmediğini fark etti. “Her durumda, onları izlemeleri için Keraille Surtovni ile Julanya Fote’yi bıraktım. Harekete geçeceklerinden kuşkuluyum, ama geçerlerse, hemen haberimiz olacak.” Aynı sebepten dolayı, zincir kurarak Yolculuk yapabilen üç Kandaş da Sınırboyluları izliyordu.

Demek, Dyelin nasıl sunmaya çalışırsa çalışsın, hiç de iyi haber değildi. Elayne Sınırboylu tehdidinin bazı Evlerin onu desteklemesini sağlayacağını ummuştu. *En azından Andor sınırını geçmelerine izin vermem için bir sebep hâlâ geçerli,* diye düşündü sertçe. Tahta oturamasa bile, Andor için bu hizmeti yapmış olacaktı. Tahta her kim oturursa, her şeyi tamamen berbat etmediği sürece. Arymilla'nın bunu yapacağını hayal edebiliyordu. Eh, Arymilla Gül Tacı'nı takmayacaktı, o kadar. Kadının öyle ya da böyle durdurulması gerekiyordu.

"Demek altı oldu, altıya altı," dedi Catalyn, kaşlarını çatarak ve sol elindeki uzun mühür yüzüğünü elleyerek. Düşünceli görünüyordu, son derece sıradışı bir şey. Normalde, hiçbir şeyi düşünmeden aklından geçeni söylerdi. "Candraed bize katılsa bile, sayımız ondan az." Haevin Evi'ni ümitsiz bir davaya bağladığını mı düşünüyordu acaba? Ne yazık ki, Evini çözülemeyecek kadar sağlam düğümlerle bağlamamıştı.

"Luan'ın bize katılacağından emindim," diye mırıldandı Conail. "Abelle ile Pelivar'ın da." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Arymilla'yı yendiğimizde geleceklerdir. Buraya yazıyorum."

"Ama ne düşünüyorlar?" diye sordu Branlet. "*Üç* taraflı bir savaş mı başlatmaya çalışıyorlar?" Cümlenin yarısı sesi tizden basa dönüştü ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Başını kadehine eğdi, ama yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre, keçi sütünü Elayne kadar az seviyordu.

"Mesele Sınırboylular." Perival'in sesi çocuk sesi kadar tizdi, ama kendinden emin konuşuyordu. "Uzak duruyorlar, çünkü burada kim kazanırsa kazansın, yine de Sınırboylularla uğraşılması gerekecek." Ayıyı aldı ve ağırlığı ona yanıt verebilecekmiş gibi, elinde tarttı. "Benim anlamadığım, Sınırboylular neden topraklarımızı istila ediyor? Sınırboylarından çok uzağız. Hem, neden yollarına devam edip Caemlyn'e saldırmadılar? Arymilla'yı bir kenara süpürebilirler. Ve onları Arymilla kadar kolaylıkla püskürtebileceğimizden kuşkuluyum. O zaman neden buradalar?"

Conail gülümseyerek onun omzuna bir şaplak attı. "Sınırboylularla yüzleşmemiz seyre değer bir savaş olurdu. Northan'ın Kartalları ve Mantear'ın Örsü o gün Andor'un koltuklarını kabartırdı, hı?" Perival başını salladı, ama bu düşünce onu pek mutlu etmemiş gibiydi. Conail'in kesinlikle etmişti.

Elayne Dyelin ve Birgitte ile bakıştı, iki kadın da şaşkın görünüyordu. Elayne de hayret içindeydi. Diğer iki kadın biliyordu, elbette, ama küçük

Perival saklanması gereken bir sırra çok fazla yaklaşmıştı. Diğerleri eninde sonunda, Sınırboyluların Evleri Elayne'e katılmaya zorlamak için orada olduğunu çözebilirlerdi, ama bu *doğrulanmamalıydı.*

"Luan ve diğerleri, Sınırboylular geri çevrilene kadar ateşkes yapma talebiyle Arymilla'ya haberci yolladılar," dedi Dyelin bir an sonra. "Arymilla düşünmek için zaman istedi. Hesaplayabildiğim kadarıyla, duvarlardaki saldırılarını o zaman arttırdı. Onlara hâlâ düşündüğünü söylüyor."

"Başka her şey bir kenara," dedi Catalyn hararetle, "bu Arymilla'nın tahtı neden hak etmediğini gösteriyor. Hırsını Andor'un güvenliğinden üstün tutuyor. Luan ve diğerleri bunu göremediklerine göre aptal olmalılar."

"Aptal değil," diye yanıt verdi Dyelin. "Yalnızca geleceği onlardan daha iyi görebildiğini düşünen erkek ve kadınlar."

Ya geleceği açıkça göremeyenler kendisi ve Dyelin'se, diye merak etti Elayne. Andor'u kurtarmak için Dyelin'i desteklemeliydi. Memnunlukla yapmazdı bunu, ama Andor kanını esirgemek için yapmalıydı. Dyelin on Ev'in desteğini alırdı, hatta ondan fazla Ev'in. Danine Candraed bile sonunda Dyelin'i desteklemek için harekete geçmeye karar verebilirdi. Yalnız, Dyelin kraliçe olmak istemiyordu. Gül Tacı'nı Elayne'in takması gerektiğine inanıyordu. Elayne de öyle. Ama ya yanılmışlarsa? Bu soru ilk defa aklına gelmiyordu, ama şimdi, onca kötü haberi gösteren haritaya bakarken, onu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

O akşam, yalnızca sürpriz minik çilekleriyle anılarda kalan bir akşam yemeğinden sonra, dairesinin büyük oturma odasında kitap okudu. Okumaya çalıştı. Deri ciltli kitap, son zamanlarda okuduğu çoğu kitap gibi, Andor tarihi üzerineydi. Olaylara dair gerçekçi bir bakış açısı edinmek, onları birbirleri ile karılaştırmak için mümkün olduğunca çok kitap okuması gerekliydi. Her şeyden önce, bir hükümdarın kendi döneminde yayınlanmış bir kitap hükümdarın hatalarından hiç bahsetmezdi, eğer kendi Evindenlerse öncellerininkilerden de. Mantear'ın hatalarından ders almak istiyorsanız Trakandların döneminde yazılmış kitapları okumanız gerekiyordu, Norwelyn'in hatalarından ders almak istiyorsanız da Mantear zamanında yazılmış kitapları. Başkalarının yaptığı hatalar Elayne'e, aynı hataları yapmamayı öğretebilirdi. Annesinin ilk dersi buydu neredeyse.

Ama yoğunlaşamıyordu. Sık sık kendini, tek kelime görmeden bir sayfaya bakarken, kız kardeşini düşünürken ya da Aviendha'ya bir şey söylemek üzereyken onun yanında olmadığını hatırlarken buluyordu. Çok

yalnız hissediyordu, ki saçmaydı bu. Bir şey istemesi olasılığına karşılık Sephanie bir köşede bekliyordu. Dairesinin kapısının dışında sekiz Asker kadın nöbet bekliyordu ve içlerinden biri, Yurith Azeri, sohbet etmek için mükemmeldi, geçmişi hakkında sessizliğini korusa da eğitimli bir kadındı. Ama hiçbiri Aviendha değildi.

Vandene ve ardından Kirstian ile Zarya süzülürcesine odaya girdiğinde rahatladı. Beyazlara bürünmüş iki kadın, uysal ifadelerle kapıda durdu. Yemin Çubuğu'nun dokunmadığı, orta yaşlarında görünen solgun Kirstian ellerini bel hizasında kavuşturmuştu; çekik gözlü, gaga burunlu Zarya daha orta yaşına gelmemiş görünüyordu. Elinde, beyaz havluya sarılı bir şey vardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başladı Vandene, sonra kaşlarını çattı. Beyaz saçlı Yeşil'in yüzü bir şekilde, Aes Sedai hatlarına rağmen yaşlı izlenimi bırakıyordu. O hatlar yirmi yaşında, kırk yaşında ya da arada bir yerde olabilirdi; göz açıp kapanana dek değişiyor gibiydi. Belki parlak, derin ve acılı, koyu renk gözleri yüzündendi. O gözler çok şey görmüştü. Kadında aynı zamanda, bir bitkinlik vardı. Sırtı dikti, ama yine de bitkin görünüyordu. "Beni ilgilendirmez, elbette," dedi nazikçe, "ama bunca Güç tutmanın özel bir sebebi var mı? Koridordan seni hissettiğimde çok karmaşık bir şey ördüğünü düşündüm."

Elayne irkilerek, güvenle tutabildiğince çok Güç çekmiş olduğunu fark etti. Bu nasıl olmuştu? O kadar çok çektiğini hatırlamıyordu. Telaşla Kaynak'ı salıverdi; Güç akıp gider, dünya bir kez daha... sıradan olurken içi üzüntüyle doldu. Ruh hali o anda değişti.

"Beni rahatsız etmiyorsun," dedi aksi aksi, kitabı önündeki masaya bırakarak. Daha üç sayfa bile okuyamamıştı zaten.

"O zaman yalnız kalmamızı sağlayabilir miyim?"

Elayne sertçe başını salladı –ne kadar Güç tuttuğu gerçekten de kadını hiç ilgilendirmezdi; protokolleri Elayne kadar, hatta ondan iyi biliyordu– ve Vandene kulak misafirlerine karşı bir örgü yaparken Sephanie'ye dışarıda beklemesini söyledi.

Örgü olsa da olmasa da, Vandene kapı hizmetçinin arkasından kapanana kadar bekledi, ancak ondan sonra konuştu. "Reanne Corly öldü, Elayne."

"Ah, Işık, olamaz." Aksiliği hıçkırıklara dönüştü ve Elayne telaşla kol yenindeki dantel kenarlı mendili çekip aniden yanaklarından akmaya başlayan yaşları sildi. Lanet olası değişken ruh halleri iş başındaydı, ama Reanne gözyaşlarını hak ediyordu kuşkusuz. Yeşil olmayı o kadar çok

istemişti ki! “Nasıl?” Kavrulası, bebek gibi ağlamayı bırakabilmeyi diliyordu!

Vandene gözyaşı dökmüyordu. Belki dökecek gözyaşı kalmamıştı. “Güç’le boğulmuş. Her kim yapmışsa, gerekenden çok daha fazlasını kullanmış. Reanne’in üzerinde ve bulunduğu odada yoğun *saidar* kalıntıları vardı. Katil, onun nasıl öldüğünü kimsenin gözden kaçırmamasını istemiş.”

“Bu hiç mantıklı gelmiyor, Vandene.”

“Belki de geliyordur. Zarya?”

Saldaealı kadın küçük bohçayı masaya bıraktı ve havluyu açtı. Eklemli, tahta bir oyuncak bebek ortaya çıktı. Çok eskiydi, basit elbisesi lime lime olmuştu, yüzündeki boya pul pul kalkmıştı ve tek gözü yoktu, uzun siyah saçlarının yarısı eksikti.

“Bu Mirane Larinen’e aitti,” dedi Zarya. “Derys Nermala bir dolabın arkasında buldu.”

“Mirane’in bir bebek bırakmasının Reanne’in ölümü ile ne ilgisi olabileceğini anlamıyorum,” dedi Elayne, gözlerini silerek. Mirane kaçan Kandaşlardan biriydi.

“Yalnızca şu,” diye yanıt verdi Vandene. “Mirane Kule’ye gittiğinde, bu bebeği dışarıda sakladı, çünkü sahip olduğu her şeyin yakılacağını duymuştu. Kule’den gönderildiğinde bebeği aldı ve hep yanında taşıdı. Daima. Ama kadında bir tuhaflık vardı. Ne zaman bir süreliğine dursa, bebeği yine saklıyordu. Nedenini sorma. Ama kaçtığında onu burada bırakmış olamaz.”

Elayne gözlerini silmeye devam ederek sandalyesinde arkasına yaslandı. Artık yalnızca burnunu çekiyordu, ama gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. “Demek ki Mirane kaçmadı. Onu öldürüldüler ve... cesetten kurtuldular.” İfade etmenin korkunç bir yoluydu. “Diğerlerini de mi sence? Hepsini?”

Vandene başını salladı ve bir anlığına zayıf omuzları çöktü. “Korkarım öyle,” dedi, sırtını dikleştirerek. “Geride bıraktıkları eşyalar arasında ipuçları bulacağımı düşünüyorum; bu bebek gibi değer verilen andaçlar, çok sevdikleri bir parça mücevher. Katil suçlarını saklamak konusunda akıllı davrandığını düşünmemizi istedi, ama yeterince akıllı değil, yalnız *biz* o ipuçlarını bulmak konusunda o kadar akıllıca davranmadık, bu yüzden daha açık bir ipucu bıraktı.”

“Kandaşları korkutup kaçırmak için,” diye mırıldandı Elayne. Bu ona zarar vermezdi, ama onu Rüzgârbulanların merhametine bırakırdı ve o

kadınlar gittikçe sertleşiyordu. “Onların kaçı biliyordur bunu?”

“Şimdiye dek hepsi öğrenmiştir, bana göre,” dedi Vandene kuru kuru. “Zarya Derys’e susmasını söyledi, ama o kadın kendi sesini işitmeye bayılıyor.”

“Bu beni hedef almış görünüyor. Arymilla’nın tahta geçmesine yardım etmek için. Ama bir Kara Aes Sedai’nin bunda ne çıkarı olabilir? Aramızda *iki* katil olduğunu düşünemiyorum. En azından bu Merilille meselesini hallediyor. Sumeko ve Alise’le konuş, Vandene. Kalanların paniğe kapılmamasını onlar sağlayabilir.” Kandaş hiyerarşisinde Sumeko Reanne’den sonra geliyordu. Alise çok daha aşağıda olsa da, büyük nüfuz sahibi bir kadındı. “Şu andan itibaren hiçbiri, tek bir dakika için bile yalnız kalmayacak. Her zaman en az iki kişi birlikte olacak, üç dört kişi olsalar daha iyi. Ve Careane ile Sareitha’ya karşı dikkatli olmaları konusunda uyar onları.”

“Bunu yapmamanı öneririm,” dedi Vandene çabucak. “Gruplar halinde dolaşırken güvende olacaklarını düşünüyorum. Ayrıca, Careane ile Sareitha’nın kulağına çalınır. Aes Sedailere karşı uyarmak? Kandaşlar hemen kendilerini ele verirler.” Kirstian ile Zarya ciddi ciddi başlarını salladılar.

Elayne bir an sonra, gönülsüzce de olsa, gizliliği korumayı kabul etti. Kandaşlar gerçekten de gruplar halinde güvende olurlardı. “Chanelle Reanne ve diğerlerini öğrensin. Rüzgârbulanların tehlikede olduklarını düşünemiyorum –onları kaybetmek bana Kandaşları kaybetmek kadar zarar vermez– ama gitmeye karar verseler harika olmaz mıydı?”

Gideceklerini sanmıyordu –Chanelle, pazarlığı yerine getirmeden Deniz Halkı’na dönmeye korkuyordu– ama gitseler, karanlık bir günde aydınlık bir şey olurdu. En azından gün bundan daha fazla kararamazmış gibi geliyordu. Düşünce Elayne’in içini ürpertti. Işık izin verse de hiçbir şey daha fazla karartmasa.

Arymilla yahni tabağını yüzünü buruşturarak ittirdi. Geceyi hangi yatakta geçirmek istediği sorulmuştu –hizmetçisi Arlene yapıyordu o seçimi; kadın Arymilla’nın neden hoşlandığını bilirdi– ve en azından düzgün bir yemek beklemişti, ama koyun eti yağlıydı ve kesinlikle bozulmaya başlamıştı. Son zamanlarda bu çok sık oluyordu. Bu sefer aşçıyı kırbaçlatacaktı! Bu kamptaki asillerin hangisinin hizmetinde olduğunu bilmiyordu, yalnızca eldeki en iyi aşçı olması gerektiğini biliyordu –en iyi!–

ama fark etmezdi. Adam, başkalarına örnek olsun diye kırbaçlanacaktı. Ve sonra kovulacaktı, elbette. Cezalandırıldıktan sonra, bir aşçıya asla güvenemezdiniz.

Çadırdaki hava canlı sayılmazdı. Kamptaki asillerin çoğu onunla yemek yemek üzere davet edilmeyi beklemişti, ama hiçbiri yeterince yüksek değildi. Arymilla bir ikisini, hatta Naean ya da Elenia'nın adamlarından bazılarını davet etmediğine pişman olmaya başlamıştı. Onu eğlendirebilirlerdi. En yakın müttefikleri masada birlikteydi ve cenaze yemeği yediklerini sanırdınız. Ah, seyrelen beyaz saçlarını taramamış olan sıska ihtiyar Nasin iştahla yiyordu, etin neredeyse bozulmuş olduğunu fark etmemiş görünüyordu ve Arymilla'nın elini babacan tavırlarla okşuyordu. Arymilla, görevbilir bir kız evlat gibi gülümsedi ona. Aptal adam bu gece çiçek işlemeli ceketlerinden birini giymişti. O şey bir kadının sabahlığı sanılabilirdi! Neyse ki, adam müstehcen sırıtışlarının hepsini masanın aşağısındaki Elenia'ya yöneltiyordu; ne zaman Nasin'den yana baksa, bal saçlı kadın irkiliyor, tilkimsi yüzü soluyordu. Elenia, Yüksek Makam olan kocası değil de kendisiymiş gibi yönetiyordu Sarand Evi'ni, ama Arymilla'nın Nasin'in ona dilediğini yapmasına izin vereceğinden korkuyordu. Artık bu tehdit gereksiz kalmıştı, ama yine de el altında olması iyiydi. Evet, Nasin Elenia'yı boş yere kovalamaktan memnundu, ama diğerleri kasvete dalmıştı. Tabaklarını hiç dokunmadan bırakmışlardı ve iki hizmetkâr adama kadehlerini doldurtup duruyorlardı. Arymilla başkalarının hizmetkârlarına güvenmekten hiç hoşlanmazdı. En azından şarap bozuk değildi.

"Ben hâlâ daha şiddetli saldırmamız gerektiğini düşünüyorum," diye homurdandı Lir sarhoş sarhoş, kadehinin içine bakarak. Kırbaç gibi bir adamdı, kırmızı ceketi zırh kayışları yüzünden yıpranmıştı. Baryn Evi'nin Yüksek Makamı her zaman saldırmaya can atıyormuş gibi görünürdü. İncelikli davranmak adamı aşıyordu. "Gözlerim ve kulaklarım bu 'kapıyol' denen şeylerden şehre her gün daha fazla silahlı adam girdiğini raporluyor." Başını iki yana salladı ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Adam Kraliyet Sarayı'nda düzinelerce Aes Sedai olduğu söylentilerine ciddi ciddi inanıyordu. "Bütün bu küçük saldırılar adam kaybetmemizden başka işe yaramıyor."

"Katılıyorum," dedi Karind, göğsüne taktığı, Anshar Evi'nin koşan Kızıl Tilkisi desenli büyük altın iğnesi ile oynayarak. O da Lir kadar

sarhoştu. Kare yüzü gevşemişti. “Adam israf etmek yerine baskı yapmamız gerek. Duvarları bir kez aştık mı, sayı avantajımız işe yarayacak.”

Arymilla’nın ağzı gerildi. En azından, yakında Andor Kraliçesi olacak bir kadının hak ettiği saygıyı göstermeleri gerekirdi. Ama onlar durmaksızın ona itiraz ediyorlardı. Ne yazık ki, Baryn ile Anshar Evleri, Sarand ile Arawn kadar sıkı sıkıya bağlanmamıştı onunkine. Jarid ile Naean’ın aksine, Lir ile Karind onu desteklediklerini yazıya başvurmadan ilan etmişlerdi. Nasin de öyle, ama Arymilla onu kaybetmekten korkmuyordu. Nasin’i bileğine bilezik diye takabilirdi.

Zorla gülümseyerek, neşeli bir sesle konuştu. “Paralı askerleri kaybediyoruz. Kendi silahlı adamlarımız yerine ölmeyeceklerse, paralı askerler neye yarar ki?” Şarap kadehini kaldırdı ve gümüş kenarlı mavi üniforma içinde ince bir adam doldurmak için seğirtti. Aslında, o kadar telaş etti ki bir damlasını Arymilla’nın eline döktü. Arymilla’nın kaşlarını çatması üzerine cebindeki mendili çıkardı ve daha Arymilla elini çekemeden şarap damlasını sildi. Kendi mendiliyle! Işık bilir ne kadar kirli bir mendildi ve adam Arymilla’ya onu *dokundurmuştu!* Adam eğilerek ve özürler mırıldanarak gerilerken ağzı korkuyla seğirdi. Bırak yemeğin sonuna kadar hizmetine devam etsin. Ondan sonra kovulacaktı. “Sınırboylulara karşı at sürerken bütün silahlı adamlarımıza ihtiyacım olacak. Sen de katılmıyor musun, Naean?”

Naean iğne batırılmış gibi irkildi. Göğsüne gümüş iplikle Arawn Evi’nin Üç Anahtarı işlenmiş sarı ipek elbise içindeki, ince ve solgun Naean, son haftalarda perişan görünmeye başlamıştı, mavi gözleri gergin ve yorgundu. Azametli tavırları yok olmuştu. “Elbette, Arymilla,” dedi uysal uysal ve kadehini başına dikti. Güzel. O ve Elenia kesinlikle ehlileşmişti, ama Arymilla, ikisinin de yüreklenmediğinden emin olmak için zaman zaman kontrol etmekten hoşlanıyordu.

“Luan ve diğerleri seni desteklemeyecekse, Caemlyn’i ele geçirmenin ne faydası olacak?” Nasin’in torunu ve vârisi olan Sylvase öyle nadir konuşurdu ki, sorusu Arymilla’yı şoke etti. Sağlam yapılı, pek de güzel olmayan kadının bakışları genelde donuk olurdu, ama mavi gözleri o anda oldukça keskindi. Herkes ona bakakaldı. Bu kadını hiç de rahatsız etmemiş gibiydi. Şarap kadehi ile oynuyordu, ama Arymilla kadının en fazla ikinci kadehi olduğunu tahmin ediyordu. “Sınırboylularla savaşacaksak, neden Luan’ın ateşkes önerisini kabul etmiyoruz? Böylece Andor’un tüm gücü bölünmeden kullanılır.”

Arymilla gülümsedi. Aptal kadını tokatlamak istiyordu. Ama Nasin buna kızardı. Yüksek Makamlığını kaybetmemek için Sylvase'in Arymilla'nın "konuğu" olarak alıkonmasını istiyordu –adamın bir parçası, aklının pek yerinde olmadığının farkında gibiydi; tamamı ise, ölene dek Yüksek Makam'a yapışmak istiyordu– ama adam Sylvase'i seviyordu. "Ellorien ve diğerlerinden bazılarının bana gelmesini bekliyorum, çocuğum," dedi Arymilla rahatça. Rahat bir sesle konuşmak çaba gerektiriyordu. Bu kız kim olduğunu sanıyordu? "Aemlyn, Arathelle ve Pelivar'ın da. Trakand Evi'ne karşı garezleri var." Kuşkusuz Elayne ve Dyelin yoldan çekilinde geleceklerdi. O ikisi Caemlyn'in düşüşünden canlı kurtulamazdı. "Şehri ele geçirdiğimde, her durumda benim olacaklar. Elayne'in destekçilerinden üçü yalnızca çocuk. Conail Northan ise çocukluktan yeni çıkmış. Onları beni desteklediklerini ilan etmeye kolaylıkla ikna edebileceğime inanıyorum." İkna edemese bile, Lounalt Efendi mutlaka ederdi. Çocukların ona ve halatlarına teslim edilmesi gerekirse yazık olacaktı. "Caemlyn'in benim karşımda düştüğü günün akşamı kraliçe olacağım. Öyle değil mi, baba?"

Nasin, masaya yarı çiğnenmiş yahni parçaları püskürterek kahkaha attı. "Evet, evet," dedi, Arymilla'nın elini okşayarak. "Teyzeni dinle, Sylvase. Onun dediği gibi yap. Yakında Andor Kraliçesi olacak." Gülümsemesi soldu, sesine tuhaf bir tını geldi. Adeta... yakarı doluydu. "Unutma, ben öldükten sonra Caeren Evi'nin Yüksek Makamı sen olacaksın. Ben öldükten sonra. Sen Yüksek Makam olacaksın."

"Nasıl dilersen, Büyükbaba," diye mırıldandı Sylvase, başını kısaca eğerek. Doğrulduğu zaman, bakışları her zamanki kadar donuktu. Keskinlik ışığın hilesi olmalıydı. Elbette.

Nasin homurdandı ve mutlu mutlu yahni yemeye döndü. "Günlerdir yediğim en iyi yahni. Sanırım bir tabak daha alacağım. Buraya daha fazla şarap, adam. Kupamın kuruduğunu görmüyor musun?"

Masanın çevresindeki sessizlik huzursuz edici şekilde uzadı. Nasin'in açık bunama gösterileri sebep oluyordu buna.

"Ben yine de diyorum ki," diye başladı Lir sonunda, ama göğsünde Marne Evi'nin dört Gümüş Ayını taşıyan tıknaz bir silahlı adam içeri girince sözü kesildi.

Adam saygıyla eğildikten sonra masanın çevresinden dolandı ve eğilerek Arymilla'nın kulağına fısıldadı. "Hernvil Efendi yalnız konuşmak istiyor, Leydim."

Nasin ve torunu dışında herkes şaraplarına yoğunlaşmış, kesinlikle gizli gizli dinlemiyormuş gibi yaptı. Nasin yemeğini yemeye devam etti. Sylvase ise boş boş Arymilla'ya baktı. O keskinlik kesinlikle ışık hilesi *olmalıydı*.

"Birkaç dakika sonra dönerim," dedi Arymilla, ayağa kalkarak. Elini sallayarak yemekleri ve şarabı işaret etti. "Ben dönene kadar keyfinize bakın. Afiyet olsun." Lir daha fazla şarap istedi.

Dışarıda, çamurdan korumak için eteklerini kaldırmaya zahmet etmedi. Arlene zaten onları temizlemek zorunda kalacaktı, bu yüzden biraz daha çamurlansa ne çıkardı? Bazı çadırlarda ışık vardı, ama kampın büyük kısmı yarım ay altında karanlıktı. Sekreteri Jakob Hernvil çadırın biraz ötesinde, sade bir ceket içinde bekliyordu. Elindeki lamba çevresinde sarı bir ışık halkası oluşturuyordu. Ufak tefek ve zayıf bir adamdı, sanki vücudundaki bütün yağ kaynayıp gitmişti. Gizlilik adamın iliklerine işlemişti ve Arymilla adamın sadakatinden emin olmak için o kadar çok para ödüyordu ki ancak çok büyük rüşvetler adamın ilgisini çekebilirdi. Bir yazmana ödenecek paradan çok daha fazlası.

"Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim, Leydim," dedi adam eğilerek, "ama bunu hemen duymak isteyeceğinizden emindim." Böylesine ufak tefek bir adamdan bu kadar gür bir ses duymak her zaman şaşırtıcı geliyordu. "Kabul ettiler. Ama altının tamamını peşin istiyorlar."

Arymilla'nın dudakları kendiliklerinden inceldi. Altının tamamı. Yalnızca yarısını peşin ödeyerek halledebileceğini ummuştu. Kraliçe olduktan sonra kim alacağı için onu sıkıştırmaya cesaret edebilirdi ki? "Andscale Hanım'a hitaben bir mektup yaz. Yarın ilk iş imzalar, mühürlerim." O kadar altını nakletmek günler alırdı. Silahlı adamları hazır etmek için ne kadar zaman gerekirdi? O tür şeylere asla çok fazla dikkat etmemişti. Lir ona söyleyebilirdi, ama Arymilla zayıflığını sergilemekten nefret ederdi. "Onlara, tam bir hafta sonra, yarın de. Günü gününe." Bu yeterli olmalıydı. Bir hafta sonra Caemlyn onun olacaktı. Taht onun olacaktı. Arymilla, Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Marne Evi'nin Yüksek Makamı. Gülümseyerek, harika haberi diğerlerine vermek üzere çadıra döndü.

18
Ejder’e Gelen Haber

“Yeter, Loial,” dedi Rand kararlılıkla, keçi derisi keseden kısa saplı piposuna tütün doldurarak. Tear tütünüydü, kurutulurken hafifçe yağlı bir tat kazanmıştı, ama bundan başka tütün bulunamıyordu. Yukarıda ağır, sıkıcı bir gök gürültüsü patladı. “Bu soruları yanıtlamam için sesim kısılana kadar konuşmam gerek.”

Lord Algarin’in malikânesindeki büyükçe odalardan birindeki uzun masada oturuyorlardı, öğle yemeğinden kalanlar masanın bir ucuna itilmişti. Hizmetkârların çoğu yaşlıydı ve Algarin Siyah Kule’ye gitmek üzere evden ayrıldığından beri daha ağır hareket ediyorlardı. Dışarıda yağan sağanak yağmur azalıyor gibiydi, ama güçlü esintiler hâlâ yağmur damlalarını pencerelere çarpıyor, sarıya boyalı altı kepenkteki camları sallıyordu. O camların çoğu kabarcıklıydı; bazıları dışarıdaki manzarayı tanınmayacak ölçüde çarpıtıyordu. Masalar ve sandalyeler sade oymalara süslenmişti, çiftlik evlerinde bulunabilecek mobilyalardan daha süslü değillerdi ve yüksek kirişli tavanın altındaki sarı kornişler de onlardan farksızdı. Odanın iki yanındaki iki şömine geniş ve yüksekti, ama sade taştan yapılmıştı, odun destekleri ve süngüler sade, sağlam demir işiydi. Lord ya da değil, Algarin pek zengin biri sayılmazdı.

Rand tütün kesesini cebine tıkarak şöminelerden birine gitti, şömine rafındaki küçük pirinç maşayı kullanarak yanan meşe odunlarından küçük bir parça aldı ve piposunu yaktı. Kimsenin bunu tuhaf bulmayacağını umuyordu. Kesinlikle gerekli olmadığı sürece yönlendirmekten kaçınıyordu, özellikle de yanında başkaları varsa –yönlendirdiği zaman başının döndüğünü saklamak zor oluyordu– ama şimdiye dek kimse bundan bahsetmemişti. Bir esinti, pencerelere ağaç dalları sürtünüyormuş gibi bir

gıcırtı çıkmasına sebep oldu. Hayal görüyordu. En yakın ağaçlar tarlaların ötesinde, sekiz yüz metre uzaktaydı.

Loial Ogier odalarından sarmaşık oymalı bir sandalye getirmişti. Sandalyeye oturduğunda dizleri masa tablası ile aynı hizaya geliyordu, bu yüzden deri ciltli defterine yazmak istediğinde iyice öne eğilmesi gerekiyordu. Defter onun için küçüktü, öyle küçüktü ki geniş ceket ceplerine rahatça sığıyordu, ama yine de Rand'ın gördüğü insan defterleri kadar büyüktü. Loial'in üst dudağı ve çenesinin altı ince tüylerle kaplanmıştı; sakal ve bıyık uzatmaya çalışıyordu, ama birkaç haftalık çaba sonucunda, pek de başarılı bir girişim gibi görünmüyordu.

"Ama anlattıkların hemen hemen hiç işime yaramıyor," diye gürledi Ogier, hayal kırıklığı ile gümleyen bir davul gibi. Tüylü kulakları sarkmıştı. Yine de, cilalı tahtadan kaleminin çelik ucunu silmeye başladı. Kalem Rand'ın başparmağından daha kalındı ve o kadar uzundu ki ince görünüyordu. Loial'in kalın parmaklarına kusursuz uyum gösteriyordu. "Kahramanlıklarından hiç bahsetmedin ve bahsettiklerin de başkalarına aitti. Her şey çok sıradanmış gibi anlatıyorsun. Seni dinleyen de, Illian'ın düşüşünün bir dokumacı tezgâhının onarılmasını izlemekten farksız olduğunu sanır. Ya Gerçek Kaynak'ı temizlemen? Sen ve Nynaeve zincir kurdunuz, sonra başka herkes Terkedilmişlerle savaşırken oturup yönlendirdiniz. Nynaeve bile bana bundan daha fazlasını anlattı ve o hemen hemen hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor."

Ter'angreal takılarının hepsini ve o tuhaf bilezik-yüzük *angreal*'ini takmış olan Nynaeve diğer şöminenin önündeki sandalyesinde kıpırdandı, sonra Alivia'yı izleme işine geri döndü. Zaman zaman pencerelere bakarak örgüsünü çekiştiriyordu, ama genellikle sarı saçlı Seanchan kadına odaklanıyordu. Kapının yanında nöbetçi gibi dikilmiş olan Alivia eğlentiyle hafifçe, kısaca gülümsedi. Eski *damane* Nynaeve'in davranışının ona hitaben olduğunu biliyordu. Ama kadının şahin bakışlı mavi gözlerindeki yoğunluk hiç kaybolmadı. Caemlyn'de, tasması çıkarıldığından beri hiç kaybolmamıştı. Topukları üzerine çökmüş iki Kız, Demir Dağı Taardadlarından Harilin ile Jarra Chareenlerinden Enaila, kedi beşiği oynuyor, kendi gösterilerini yapıyorlardı. Başlarına *shoufa*'larını dolamış, kara peçelerini göğüslerine sarkıtmışlardı ve her biri sırtında taşıdığı yay çantasının kayışlarına üç dört mızrak takmıştı ve boğa derisinden kalkanları yerde duruyordu. Malikânede elli Kız vardı, çoğu Shaidolardandı ve hepsi bir yürek atımı için gereken sürede mızrak dansına başlayabilecekmiş gibi

dolanıp duruyordu. Belki Rand'a karşı. Hepsi, bir kez daha onu koruyor olmanın zevki ile Rand'ın onlardan bunca zamandır kaçınması karşısındaki hoşnutsuzlukları arasında kararsız kalmış gibiydi.

Kendi adına, Rand ne zaman onlara baksa, onun için ölen kadınların, kendisinin öldürdüğü kadınların oluşturduğu listeyi saymaya başlıyordu. *Moiraine Damodred.* Her şeyden önce. Onun ismi kafatasının içine ateşle yazılmıştı. *Cosaida Chareenlerinden Liah, Demir Dağı Taardadlarından Sendara, Dumanlı Su Miagomalarından Lamelle, Kızıl Tuz Goshienlerinden Andhilin, Musara Reynlerinden Desora...* Onca isim. Bazen gecenin bir yarısı, o listeyi mırıldanarak uyanıyordu ve Min'i ona sarılmış, bir çocuğu yatıştırırcasına mırıldanırken buluyordu. Her seferinde, ona iyi olduğunu ve şimdi uyumak istediğini söylüyordu, ama gözlerini kapattıktan sonra, listeyi tamamlayana kadar uyuyamıyordu. Bazen Lews Therin de onunla birlikte sayıyordu listeyi.

Min masaya açtığı ciltten başını kaldırdı. Herid Fel'in kitaplarından birini okuyordu. O kitapları yutuyordu adeta ve kitap ayracı olarak Fel'in öldürülmeden önce Rand'a gönderdiği, Min çok güzel olduğu için dikkatini dağıttığını söyleyen notu kullanıyordu. Kol yenlerine ve klapalarına beyaz çiçekler işlenmiş kısa mavi ceketi göğsüne tam oturacak şekilde kesilmişti. Ceketinin altındaki krem rengi ipek bluzu göğsünü biraz teşhir ediyordu. Omuzlarına kadar gelen siyah buklelerin çerçevelediği iri kara gözlerinde memnun bir ışıltı vardı. Rand bağ aracılığı ile Min'in memnuniyetini hissedebiliyordu. Min Rand'ın ona bakmasından zevk alıyordu. Kuşkusuz, bağ ona Rand'ın ona bakmaktan ne kadar zevk aldığını anlatıyordu. Tuhaftır, Min'in de ona bakmaktan zevk aldığını söylüyordu. Şirin? Rand kulak memesini elleyerek kendi kendine mırıldandı. Min güzeldi. Ve Rand'a her zamankinden daha fazla bağlıydı. Hem o, hem Elayne, hem de Aviendha. Onları nasıl güvende tutacaktı? Kendini, piposunun üzerinden Min'e gülümsemeye zorladı, ama aldatmacasının ne kadar işe yaradığından emin değildi. Min'in tarafından, bağa hafif bir sinirlilik girdi, ama ne zaman Rand'ın onun için endişelendiğini düşünse Min'in neden sinirlendiğini anlayamıyordu. Işık, *Min onu* korumak istiyordu!

"Rand çok konuşkan biri değildir, Loial," dedi ve artık gülümsemiyordu. Alçak, neredeyse ezgili sesinde öfke yoktu, ama bağ bambaşka bir hikâye anlatıyordu. "Aslında, bazen ancak bir istiridye kadar konuşkan oluyor." Rand'a öyle bir bakış fırlattı ki, Rand içini çekti. Yalnız kaldıklarında biri epey konuşacaktı anlaşılan. "Ben sana çok şey

anlatamam, ama Cadsuane ile Verin'in bilmek istediğin her şeyi anlatacaklarından eminim. Diğerleri de. Evet, hayır ve arada iki kelimeden daha fazla yanıt almak istiyorsan onlara sor."

Nynaeve'in yanındaki sandalyede örgü örmekte olan ufak tefek, tıknaz Verin, kendi ismi geçince şaşırmış göründü. Nedenini merak edermiş gibi, dalgın dalgın gözlerini kırpıştırdı. Masanın uzak ucuna oturmuş, önüne bir dikiş sepeti çekmiş olan Cadsuane Loial'e bir bakış fırlattıktan sonra nakış çemberine döndü. Kafasındaki demir grisi topuzdan sarkan altın süsler sallandı. Yalnızca bu kadardı, kaş çatmamış, bakmıştı, ama Loial'i kulakları seğirdi. Aes Sedailer onu her zaman etkilerdi ve Cadsuane hepsinden daha fazla etkiliyordu.

"Ah, soracağım, Min, soracağım," dedi. "Ama kitabımın merkezi Rand." Elinin altında kum şişesi olmadığından, mürekkebi kurutmak için nazikçe defter sayfasına üflemeye başladı, ama Loial Loial olduğundan, bir yandan üflüyor, bir yandan konuşuyordu. "Asla yeterince detay vermiyorsun, Rand. Her şeyi ağzından kerpetenle çekmem gerekiyor. Niye, Min söyleyene dek Far Madding'de tutsak edildiğinden hiç bahsetmedin. Hem de hiç! Sana Defne Tacı'nı sunarken Dokuzlar Konseyi ne dedi? Ya, ona yeni bir isim verdiğinde? Bundan hoşlandıklarını sanmıyorum. Taç giyme töreni nasıldı? Ziyafet, kutlama, geçit törenleri falan var mıydı? Shadar Logoth'ta kaç Terkedilmiş'e karşı savaştın? Hangileri vardı? Sonunda nasıl *görünüyordu?* Neler *hissettin?* Detay vermezsen kitabım çok güzel olmaz. Umarım Mat ve Perrin daha iyi yanıtlar verir." Kaşlarını çatınca uzun kaşları yanaklarını süpürmeye başladı. "Umarım onlar iyidir."

Rand'ın kafasının içinde renkler döndü, sanki suyun içinde iki gökkuşağı çalkalanmıştı. Artık onları nasıl bastıracağını biliyordu, ama bu sefer bastırmaya çalışmadı. Bir tanesi netleşerek, atlı insanlardan oluşan bir grubun başında, ormanda at süren Mat'e dönüştü. Mat yanında at süren ufak tefek, esmer bir kadınla tartışıyor gibiydi. Mat şapkasını çıkardı, içine baktı, sonra kafasına geçirdi. Bu yalnızca birkaç saniye sürdü, sonra yerini Perrin aldı. Perrin bir ortak salonda ya da meyhanede oturmuştu ve önünde şarap kadehleri vardı. Yanında, tıpatıp aynı, mavi sarı işlemeli kırmızı ceketler içinde bir adam ve bir kadın oturuyordu. Tuhaf giysiler. Perrin ölüm kadar haşin, yanındakiler ihtiyatlı görünüyordu. Ona karşı mı?

"Onlar iyi," dedi, Cadsuane'in delici bakışlarını sakin sakin görmezden gelerek. Kadın her şeyi bilmiyordu ve Rand bunun böyle kalmasını istiyordu. Görünürde sakin sakin, memnun bir tavırla duman halkaları

üfledi. Ama içinde fırtınalar kopuyordu. *Neredeler?* diye düşündü öfkeyle, yeniden beliren renkleri bastırarak. Artık bu nefes almak kadar kolay geliyordu. *Onlara ihtiyacım var ve onlar Ansaline Bahçeleri'nde bir gün geçirmeye gitmişler sanki!*

Aniden kafasının içinde bir başka imge süzüldü, bir erkek yüzü ve nefesi kesildi. İlk defa, başı dönmeden gelmişti. İlk defa, kaybolmadan önce onu açıkça görebilmişti. Kare çeneli, mavi gözlü bir adam, belki ondan birkaç yaş daha büyük. Daha doğrusu, uzun süredir ilk kez açıkça görebilmişti. Shadar Logoth'ta, Sammael'le savaşırken onun hayatını kurtaran yabancının yüzüydü. Daha da kötüsü...

Benim farkımdaydı, dedi Lews Therin. Bu sefer aklı başında gibiydi. Bazen öyle oluyordu, ama eninde sonunda delilik geri dönüyordu. *Zihnimde beliren bir yüz nasıl benim* farkımda *olur?*

Sen bilmiyorsan, benim bilmemi nasıl beklersin? diye düşündü Rand. *Ama ben de onun farkındaydım.* Tuhaf bir duyguydu, sanki o diğer adama bir şekilde... dokunuyormuş... gibi. Ama fiziksel olarak değil. Bir kalıntı vardı. Herhangi bir yönde, kıl payı hareket etse, ona yine dokunabilecekti sanki. *Sanırım o da benim yüzümü gördü.*

Kafasının içindeki bir sesle konuşmak tuhaf gelmiyordu artık. Aslında, uzun zamandır tuhaf gelmiyordu. Ve şimdi?.. Şimdi sırf onları düşünerek ya da isimlerini duyduğunda Mat ve Perrin'i görebiliyordu ve çağırmadan gelen bu diğer yüz vardı. Bir yüzden daha fazlasıydı, anlaşılan. Bunların yanında, kafatasının içinde diyaloglar sürdürmek neydi ki? Ama adam Rand'ın, Rand adamın *farkındaydı.*

Shadar Logoth'ta, şerateş akışlarımız birbirine dokunduğunda, aramızda bir tür bağ oluşturmuş olmalı. Aklıma başka açıklama gelmiyor. Karşılaştığımız tek sefer oydu. O Gerçek Kaynak denilen şeyi kullanıyordu. Bu olmalı. Ben hiçbir şey hissetmedim, onun şerateş akışı dışında hiçbir şey görmedim. Kendisine aitmiş gibi gelen, ama aslında Lews Therin'den gelen bilgi parçaları da artık tuhaf gelmiyordu. Gölge Savaşı sırasında yok olan Ansaline Bahçeleri'ni, kendi babasının çiftliği kadar iyi *hatırlıyordu.* Bilgi diğer yöne de akıyordu. Zaman zaman Lews Therin Emond Meydanı'ndan, orada birlikte büyümüşler gibi bahsediyordu. *Bu sana mantıklı geliyor mu?*

Ah, Işık, neden kafamın içinde bu ses var? diye inledi Lews Therin. *Neden ölemiyorum? Ah, Ilyena, sevgili Ilyena'm, senin yanına gelmek istiyorum.* Lews Therin'in sesi ağlayarak uzaklaştı. Deliliğe kapılıp öldürdüğü karısından bahsettiğinde sık sık yaptığı bir şeydi.

Fark etmezdi. Rand ağlayan adamın sesini bastırdı; işitme kıyısında, hafif bir sese dönüşene kadar uzaklaştırdı. Haklı olduğundan emindi. Ama adam kimdi? Bir Karanlıkdostu kuşkusuz, ama Terkedilmişlerden biri değil. Lews Therin onların yüzlerini kendisininki kadar iyi tanıyordu. Artık Rand da tanıyordu. Ani bir düşünce ile yüzünü buruşturdu. Diğer adam onun *ne kadar* farkındaydı? *Ta'veren*'ler, Desen'deki etkilerine bakılarak bulunabilirdi, ama bunun nasıl yapılacağını yalnızca Terkedilmişler biliyordu. Lews Therin bildiğinden hiç bahsetmemişti –"sohbetleri" her zaman kısa oluyordu ve adam nadiren gönüllü olarak bilgi veriyordu– ve ondan bu konuda hiç bilgi gelmemişti. En azından, Lanfear ile Ishamael bunun nasıl yapılacağını biliyordu, ama onlar öldüğünden beri bu yolla Rand'ı bulan olmamıştı. Bu bağ aynı şekilde kullanılabilir miydi? Herkes tehlikede olabilirdi. Her zamankinden daha büyük bir tehlikede; her zamanki tehlike yeterli değilmiş gibi.

"Sen iyi misin, Rand?" diye sordu Loial endişeyle, mürekkep şişesinin yaprak desenli gümüş kapağını takarak. Şişenin camı o kadar kalındı ki, taşa çarpmak dışında her şeyden sağlam çıkabilirdi, ama Loial kırılgan bir şeymiş gibi davranıyordu ona. Onun dev ellerinde, kırılgan görünüyordu. "Peynir bozulmuş gibiydi, ama sen epey yedin."

"Ben iyiyim," dedi Rand, ama elbette Nynaeve ona aldırış etmedi. Mavi eteklerini savurarak sandalyesinden fırladı ve odayı aştı. Kadın *saidar*'a kucak açtığında Rand'ın derisi diken diken oldu. Nynaeve ellerini onun başına koydu. Bir an sonra, Rand'ın içinden bir ürperti geçti. Kadın asla *izin* istemiyordu! Bazen hâlâ Emond Meydanı'nın Bilgesiymiş ve Rand da sabaha çiftliğe dönecekmiş gibi davranıyordu.

"Hasta değilsin," dedi Nynaeve, rahatlamış bir sesle. Bozuk yiyecekler pek çok hizmetkârı hasta ediyordu ve bazılarının rahatsızlığı ciddiydi. Asha'manlar ve Aes Sedailer Şifa dağıtıyor olmasa, insanlar ölürdü. Cadsuane, Nynaeve ve diğer Aes Sedailerin tembihlerine rağmen, yiyecek atarak lordlarına masraf yaratmamak için, çöplüğe atılması gereken şeyleri kendileri yiyorlardı. Rand'ın sol yanındaki iki yaranın ortasına kısaca, başka türden bir karıncalanma geldi.

"O yara daha iyi durumda değil," dedi Nynaeve kaşlarını çatarak. Yaraya Şifa vermeye çalışmıştı ve Flinn'den daha fazla başarı elde edememişti. Bu Nynaeve'in hiç hoşuna gitmemişti. Nynaeve başarısızlığı kişisel bir hakaret kabul ederdi. "Nasıl ayakta kalabiliyorsun? Istırap içinde olmalıydın."

“Acıyı duymazdan geliyor,” dedi Min ifadesiz bir sesle. Ah, evet, biri konuşacaktı.

“Ayaktayken, otururkenkinden daha fazla acımıyor,” dedi Rand Nynaeve’e, kadının ellerini nazikçe başından uzaklaştırarak. Basit gerçekti bu. Min’in söylediği de öyle. Rand acının onu tutsak almasına izin veremezdi.

Kapı kanatlarından biri gıcırdayarak açıldı. İçeriye giren beyaz saçlı adamın, kenarları kırmızı mavi renklerle çevrilmiş, yıpranmış sarı ceketi kemikli bedeninin üzerinden sarkıyordu. Adam, saygısızlıktan çok eklem ağrısı yüzünden kesik kesik eğildi. “Lord Ejder,” dedi, menteşeler kadar gıcırtılı bir sesle. “Lord Logain geri döndü.”

Logain davet beklemedi, hizmetkârın hemen arkasından içeri girdi. Siyah saçları omuzlarında kıvrılan, uzun boylu bir adamdı. Bir Ghealdanlı için fazla esmerdi, kadınlar büyük olasılıkla onu yakışıklı buluyorlardı, ama adamın içinde karanlık bir parça vardı. Yüksek yakasında Kılıç ve Ejder iğneleri olan siyah ceketini giymişti ve uzun kabzalı kılıcı kalçasındaydı, ama Logain kıyafetine bir ek yapmış, omzuna mavi fon üzerinde üç altın taç bulunan yuvarlak, mineli bir iğne eklemişti. Adam kendine bir arma mı bulmuştu? Yaşlı adamın kıllı kaşları şaşkınlıkla kalktı ve Logain’in dışarı çıkarılmasını isteyip istemediğini sorarcasına Rand’a baktı.

“Andor’dan gelen haberler yeterince iyi, sanırım,” dedi Logain, siyah eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına takarak. Rand’a hafifçe, belini azıcık bükerek eğildi. “Caemlyn hâlâ Elayne’in elinde ve Arymilla hâlâ şehri kuşatıyor, ama Arymilla şehre değil destek kuvvet, yiyecek bile girmesini engelleyemediği için avantajlı durumda olan Elayne. Kaşlarını çatmana gerek yok. Şehre girmedim. Zaten, siyah ceketler orada hoş karşılanmıyor. Sınırboylular hâlâ aynı yerde. Onlardan uzak durarak akıllılık etmişsin gibi görünüyor. Söylentilere göre yanlarında on üç Aes Sedai var. Söylentilere göre seni arıyorlar. Bashere hâlâ dönmedi mi?” Nynaeve ona kaşlarını çattı ve örgüsünü sıkı sıkı tutarak Rand’dan uzaklaştı. Onun kitabına göre Aes Sedailerin Asha’manlarla bağ kurması iyiydi, hoştu, ama tersi iyi değildi.

On üç Aes Sedai onu arıyor, ha? Rand Sınırboylulardan uzak durmuştu, çünkü Elayne onun yardımını hoş karşılamazdı –buna, müdahale adını vermişti ve Rand onun haklı olduğunu görmeye başlıyordu; Aslan Tahtı’nı kazanmak ona düşerdi, Elayne’e vermek Rand’a düşmezdi– ama belki de bunu yapması iyi olmuştu. Sınırboylu hükümdarların hepsinin Beyaz Kule ile bağları vardı ve kuşkusuz Elaida hâlâ Rand’ı ele geçirmeye can atıyordu.

Elaida ve onun, Rand’a ancak onun aracılığı ile yaklaşılabileceğini ilan eden delice fermanı. Bunun Rand’ın onun ayağına gitmesini sağlayacağına inanıyorsa, kadın ahmak olmalıydı.

“Teşekkür ederim, bu kadarı yeterli, Ethin. *Lord* Logain?” diye sordu, hizmetkâr Logain’e son bir kez hoşnutsuzlukla bakıp, eğilerek dışarı çıktıktan sonra. Rand, emir verecek olsa adamın Logain’i dışarı atmaya çalışacağını düşünüyordu.

“Unvan ailesinden geliyor,” dedi Cadsuane, nakışından başını kaldırmadan. O biliyor olmalıydı; Logain’in kendine Yenidendoğan Ejder dediği zamanlarda, adamın yakalanmasına yardım etmişti, Hem onun, hem Taim’in. Cadsuane kendi kendine başını sallarken saçlarındaki süsler sallandı. “Pof! Dağlarda bir avuç toprağı olan, onun da çoğu yamaçlarda olan düşük bir lordcuk. Ama sahte Ejder olduğunda Kral Johanin ile Taht Yüksek Konseyi topraklarını ve unvanını elinden aldı.”

Logain’in yanakları pençe pençe kızardı, ama sesi serin ve kendine hâkimdi. “Mülklerimi alabilirler, ama kimliğimi alamazlar.”

Cadsuane, hâlâ nakışına yoğunlaşmış gibi yaparak, alçak sesle güldü. Verin’in örgü şişleri durmuştu. Bir böceği inceleyen tombul bir serçe gibi, Logain’i inceliyordu. Alivia da bakışlarını adama çevirmişti, Harilin ile Enaila oyuna göstermelik devam ediyor gibiydi. Min hâlâ okuyor gibiydi, ama iki eli de diğer kolundaki manşetlerdeydi. Min hançerlerinin bazılarını oraya saklıyordu. Kimse Logain’e güvenmiyordu.

Rand kaşlarını çattı. Adam, yapması gerekenleri yaptığı sürece kendine ne isterse o unvanı verebilirdi, ama Cadsuane Logain’i ve tüm diğer siyah ceketlileri, neredeyse Rand’ı kışkırttığı kadar çok kışkırtıyordu. Rand da Logain’e ne kadar güvenebileceğinden emin değildi, ama elindeki araçlarla çalışmak zorundaydı. “Bitti mi?” Logain gelince Loial mürekkep şişesinin kapağını yine açmıştı.

“Siyah Kule’nin yarısından fazlası Arad Doman ve Illian’da. Emrettiğin gibi, buradakiler hariç, Aes Sedailerle bağ kurmuş olan bütün adamları yolladım.” Logain konuşurken masaya yürüdü, tabaklar ve kırıntılar arasında, içinde hâlâ şarap olan mavi sırlı bir sürahi buldu ve yeşil sırlı bir kadeh doldurdu. Evde pek az gümüş vardı. “Buraya daha fazla adam getirmeme izin vermeliydin. Sayıları Aes Sedailerin lehine, bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Rand homurdandı. “Bu kısmen senin işin olduğuna göre, bu gerçekle yaşayabilirsin. Diğerleri de öyle. Devam et.”

“Dobraine ile Rhuarc, birden fazla köyü yöneten birini bulur bulmaz bir Asker ile mesaj gönderecek. Tüccarlar Konseyi hükümranlığın hâlâ Kral Alsalam’da olduğunda ısrar ediyor, ama onu getiremediler, nerede olduğunu söyleyemediler ve birbirlerinin gırtlaklarına yapışmak üzereymiş gibi görünüyorlar. Bandar Eban yarı yarıya terk edilmiş ve güruha teslim edilmiş.” Logain şarap kadehinin içine bakarak yüzünü buruşturdu. “Olan düzeni de kabadayı çeteleri koruyor ve onlar da koruduklarını iddia ettikleri insanlardan para ve yiyecek sızdırıyor, istedikleri her şeyi alıyorlar, ki buna kadınlar da dahil.” Bağdan aniden kor beyaz öfke geldi ve Nynaeve gırtlağından bir homurtu çıkardı. “Rhuarc buna bir son vermek üzere çalışmaya başladı, ama ben yola çıkarken durum savaşa dönüşmeye başlamıştı bile,” diye bitirdi Logain.

“Kabadayılar Aiellerin karşısında direnemez. Dobraine işleri idare eden birini bulamazsa, şimdilik kendisi idare etmek zorunda kalacak.” Alsalam ölmüşse, ki olası görünüyordu, Arad Doman’da Lord Ejder için bir naip ataması gerekecekti. Ama kimi? Domanlıların kabul edeceği biri olmalıydı.

Diğer adam şarabından büyük bir yudum aldı. “Taim Kule’den bu kadar çok adam almamdan ve onların nereye gideceğini söylemememden memnun kalmadı. Emrini yırtacağını sandım. Nerede olduğunu öğrenmek için her tür numarayı kullandı. Ah, bunu bilmek için yanıp tutuşuyor. Gözleri alev alıyordu neredeyse. Onunla yalnız görüşecek kadar aptal olsaydım, beni sorgulardı bile. Adamdan beklerim. Ama bir şey onu memnun etti: Yardakçılarından kimseyi almamama memnun oldu. Bu yüzünden açıkça anlaşılıyordu.” Karanlık bir gülümseme ile gülümsedi; gülümsemesinde eğlenti yoktu. “Bu arada, o yardakçılar bugünlerde kırk bir kişi olmuş. Son birkaç gün içinde, bir düzineden fazla adama Ejder iğnesi verdi. ‘Özel’ sınıflarında elli adam daha var ve çoğu yeni askere alınmış adamlar. Adam bir şey planlıyor ve planlarının seni memnun edeceğinden kuşkuluyum.”

Şansın varken onu öldürmeni söylemiştim, diye güldü Lews Therin delice bir eğlenti içinde. Sana söylemiştim. *Ve şimdi çok geç. Çok geç.*

Rand öfkeyle mavi gri dumanlar üfledi. “Bırak artık,” dedi, hem Logain hem Lews Therin’e hitaben. “Taim sayısal açıdan Siyah Kule’yi Beyaz Kule’ye denk hale getirdi ve Kule büyümeye devam ediyor. İddia ettiğin gibi, bir Karanlıkdostuysa, neden bunu yapsın?”

Logain Rand’ın bakışlarına sakin sakin karşılık verdi. “Çünkü engelleyemezdi. İşittiklerime bakarak, başlangıçta bile, Yolculuk edebilen

adamlar arasında onun kurbağa yiyicisi olmayanlar vardı ve *bütün* askere alma işlemlerini bizzat yapması için bahane yoktu. Ama Siyah Kule'nin içinde, tamamen kendine ait bir Kule oluşturdu ve o kulenin içindeki adamlar sana değil ona sadık. Kaçakçıların listesini değiştirdi ve 'dürüst bir hata' yaptığı için özürlerini yolladı, ama sahip olduğun her şey üzerine iddiaya girebilirsin, ortada hata falan yoktu."

Peki, Logain ne kadar sadıktı? Yenidendoğan Ejder'i takip etmek bir sahte Ejder'in canını sıkıyorsa, diğerinin canını neden sıkmasındı? Bunun için sebebi olduğunu düşünebilirdi. Sahte Ejder olarak Logain Taim'den çok daha ünlü, çok daha başarılıydı; Ghealdan'ı süpüren, Tear'a giderken neredeyse Lugard'a kadar ulaşan bir ordu toplamıştı. Bilinen dünyanın yarısı, Logain ismini duyunca titrer olmuştu. Ama Mazrim Taim Siyah Kule'ye kumanda ederken, Logain Ablar yalnızca sıradan bir Asha'man'dı. Min hâlâ adamın çevresinde bir ihtişam halesi görüyordu. Ama o ihtişama nasıl erişeceğini bilemiyordu.

Rand piposunu ağzından çıkardı. Avucundaki çanak, sıcak sıcak balıkçıl damgasına yaslandı. Farkında olmadan, şiddetle çekiştiriyor olmalıydı. Sorun şuydu ki, Taim ve Logain önemsiz sorunlardı. Beklemeleri gerekiyordu. Elindeki araçlar. Sesini sakin tutmak için çaba gösterdi. "Taim o isimleri listeden çıkardı. Önemli olan bu. Eğer bazı adamları kayırıyorsa, zaman bulduğumda buna son veririm. Ama Seanchanlar öncelikli. Belki Tarmon Gai'don da."

"Eğer mi?" diye hırladı Logain. Kadehini masaya öyle hızlı çarptı ki kadeh kırıldı. Masaya şarap saçıldı ve kenardan yere damladı. Kaşlarını çatarak ıslak elini ceketine sildi. "Bütün bunları hayal ettiğimi mi düşünüyorsun?" Konuştukça kızdı. "Yoksa uyduruyor muyum? Bunun *kıskançlık* olduğunu mu düşünüyorsun, al'Thor? Düşündüğün bu mu?"

"Beni dinle," diye başladı Rand, gök gürültüsüne karşı sesini yükselterek.

"Sana, senin ve kara ceketli dostlarının bana saygı göstermesini beklediğimi söylemiştim," dedi Cadsuane sertçe, "ama bunu, birbirinizi de kapsayacak şekilde genişletmeye karar verdim." Başını nakış çemberinden kaldırmamıştı, ama parmağını iki adamın burunlarının dibinde sallıyormuş gibi konuşmuştu. "En azından ben yanınızdayken. Yani, eğer didişmeye devam ederseniz, ikinizi de şaplaklamak zorunda kalabilirim." Harilin ile Enaila öyle fena kahkaha atıyorlardı ki, kedi beşiğini karman çorman ettiler.

Nynaeve de güldü, ama bunu eliyle saklamaya çalıştı. Işık, *Min* bile gülümsedi!

Logain kabardı, dişlerini öyle sıktı ki Rand adamın dişlerinin gıcırtısını duyacağını sandı. O da kabarmamak için çaba gösteriyordu. Cadsuane ve onun lanet kuralları. Rand'ın danışmanı olmak karşılığında koyduğu *koşullar.* Cadsuane, o koşulları Rand *istemiş* gibi davranıyordu ve sık sık listesine yeni maddeler ekliyordu. Kuralların zor olduğu söylenemezdi, ama kurallar olması zor geliyordu ve Cadsuane o kuralları her seferinde, sopayla dürtermiş gibi sunuyordu. Rand kadına, artık kurallarla ve gerekirse kadınla işi olmadığını söylemek için ağzını açtı.

"Taim ne peşinde olursa olsun, büyük olasılıkla Son Savaş'ı beklemek zorunda kalacak," dedi Verin aniden. Her şey olabilecek, şekilsiz bir yumru olan örgüsü kucağında duruyordu. "Son Savaş yakında gelecek. Konu hakkında okuduğum her şeye bakarak, işaretler oldukça açık. Hizmetkârların yarısı koridorlarda ölü insanlar gördü; hayattayken tanıdıkları insanlar. O kadar sık oluyor ki, artık korkmuyorlar. Ve sığırları otlağa götüren bir düzine adam, büyükçe bir kasabanın kuzeyde, birkaç kilometre ötede eriyip sise karışmasını izledi."

Cadsuane başını kaldırmış, tıknaz Kahverengi Aes Sedai'ye bakıyordu. "Dün söylediklerini tekrarladığın için teşekkür ederim, Verin," dedi kuru kuru. Verin gözlerini kırpıştırdı, sonra örgüsünü eline aldı ve örgünün neye dönüşeceğinden o da emin değilmiş gibi kaşlarını çattı.

Min Rand ile göz göze gelerek başını yavaşça iki yana salladı ve Rand içini çekti. Bağda sinir ve ihtiyat vardı, sonuncusunun kendisine bilinçli bir uyarı olduğunu tahmin etti Rand. Min zaman zaman onun aklından geçenleri okuyabiliyordu sanki. Eh, Rand'ın Cadsuane'e ihtiyacı varsa, ki Min olduğunu söylüyordu, o zaman ona ihtiyacı var demekti. Yalnızca, dişlerini nasıl gıcırdatacağı dışında Cadsuane'in ona neler öğretmesi gerektiğini bilmeyi diliyordu.

"Bana danışmanlık et, Cadsuane. Planım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oğlan sonunda soruyor," diye mırıldandı kadın, nakışını dikiş sepetinin yanına bırakarak. "Bütün planları işlemeye başladı, bazılarını bana söylemedi bile ve *şimdi* soruyor. Pekâlâ. Seanchanlarla yaptığın barış beğenilmeyecek."

"Ateşkes," diye araya girdi Rand. "Ve Yenidendoğan Ejder ile yapılan ateşkes, ancak Yenidendoğan Ejder'in kendisi kadar yaşayabilir. Ben öldüğümde, dileyen Seanchanlarla savaşmakta özgür."

Min kitabı çarparak kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu şekilde konuşma!" dedi, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle. Bağdan korku da geliyordu.

"Kehanetler, Min," dedi Rand hüzünle. Kendisi için değil, onun için üzülüyordu. Rand Min'i korumak istiyordu; hem onu, hem Elayne'i, hem de Aviendha'yı, ama sonunda onları incitecekti.

"Bu şekilde konuşma dedim! Kehanetler ölmen gerektiğini *söylemiyor!* Ölmene izin vermeyeceğim, Rand al'Thor! Elayne, Aviendha ve ben izin vermeyeceğiz!" Alivia'ya dik dik baktı. Görüleri, Alivia'nın Rand'ın ölmesine yardım edeceğini söylemişti, ama elleri kollarından aşağı, manşetlerine doğru kaydı.

"Terbiyeni takın, Min," dedi Rand, Min ellerini manşetlerinden çekti, ama çenesini çıkardı ve aniden bağdan inat geldi. Işık, şimdi de Min'in Alivia'yı öldürmesi hakkında mı endişelenmesi gerekecekti? Bunu başarabileceğinden değil –Seanchan kadına hançer fırlatmak, Aes Sedailere hançer fırlatmaktan farksız olurdu– ama arada kendisi yaralanabilirdi. Alivia'nın, silah olarak kullanılanlar dışında örgü *bildiğinden* kuşkuluydu.

"Dediğim gibi, beğenilmeyecek," dedi Cadsuane kararlılıkla, sesini yükselterek, Min'e kısaca kaş çattıktan sonra dikkatini Rand'a çevirdi. Yüzü pürüzsüz, kendine hâkim bir Aes Sedai yüzüydü. Kara gözleri cilalı siyah taşlar kadar sertti. "Özellikle de Tarabon, Amadicia ve Altara'da, ama başka yerlerde de. Seanchanların şimdiye dek ellerine geçirdikleri yerleri alıkoymalarına izin verirsen, başka hangi ülkeleri onlara teslim edersin? Çoğu hükümdar olaya bu şekilde bakacak."

Rand sandalyesine çöktü ve bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerini çarpazladı. "Beğenilmemesi önemli değil. Tear'da o kapı çerçevesi *ter'angreal*'den geçtim, Cadsuane. Bunu biliyor muydun?" Kadın sabırsızlıkla başını salladığında altın süsler savruldu. "Aelfinnlere sorduğum sorulardan biri şuydu: 'Son Savaş'ı nasıl kazanabilirim?'"

"Tehlikeli bir soru," dedi Cadsuane sessizce, "çünkü Gölge'ye dokunuyor. Sözde, bunun sonuçları epey nahoş olabilirmiş. Ne yanıt aldın?"

"'Kuzey ve doğu bir olmalı. Batı ve güney bir olmalı. İkisi bir olmalı.'" Rand bir duman halkası üfledi, sonra o genişlerken içine bir halka daha üfledi. Hepsi bu değildi. Nasıl kazanıp da hayatta kalacağını sormuştu. Aldığı yanıtın son kısmı şu olmuştu: 'Yaşamak için, ölmek zorundasın.' Min'in yanında açacağı bir konu değil. Daha doğrusu, Alivia dışında kimsenin yanında açabileceği bir konu değildi. Şimdi, ölerek nasıl

yaşayacağını çözmesi gerekiyordu. "Başta, her yeri fethetmem gerektiği anlamına geldiğini düşündüm, ama söyledikleri bu değildi. Ya bu, Seanchanların batıyı ve güneyi ellerinde tutması gerektiği anlamına geliyorsa? Bunu zaten yaptıkları söylenebilir. Ya Son Savaş'ı vermek için bir ittifak gerekiyorsa ve bu ittifaka herkesle birlikte Seanchanların da katılması gerekiyorsa?"

"Mümkün," dedi Cadsuane. "Ama bu... ateşkesi... yapacaksan, neden büyük bir orduyu Arad Doman'a götürüyorsun, neden zaten Illian'da olan güçlerini destekliyorsun?"

"Çünkü Tarmon Gai'don *gerçekten* geliyor Cadsuane ve aynı anda hem Gölge, hem de Seanchanlarla savaşamam. Ya ateşkes yapacağım ya da ne pahasına olursa olsun onları ezeceğim. Kehanetler, dokuz ayı kendime bağlamam gerektiğini söylüyor. Bunun ne demek olduğunu daha birkaç gün önce anladım. Bashere döner dönmez, Dokuz Ayın Kızı ile ne zaman ve nerede görüşeceğimi öğreneceğim. Geriye kalan tek soru, onu nasıl bağlayacağım ve bunun yanıtını kendisi verecek."

Kayıtsızca konuştu, sonra bir duman halkası üfleyerek cümlesini bitirdi. Değişik tepkiler geldi. Loial hızla yazıyor, söylenen her sözcüğü yakalamaya çalışıyordu. Harilin ile Enaila oyunlarına devam ettiler. Mızrak dansı yapılacaksa, hazırdılar. Alivia başını sertçe salladı. Kuşkusuz, ona beş yüz senedir *a'dam* taktıran kişilerin ezileceğini umuyordu. Logain bir başka şarap kadehi bulmuş, sürahide kalan şarapla doldurmuştu, ama şarabı içmek yerine elinde tutuyordu ve yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Şimdi, Verin Rand'ı dikkatle inceliyordu. Ama diğer yandan, Rand kadını her zaman meraklandırmıştı. Ama Işık aşkına, Min neden iliklerine işleyen bir hüzün hissediyordu? Ve Cadsuane...

"Yeterince güçlü bir darbe taşı bile çatlatır," dedi kadın, Aes Sedai sükûneti timsali olan bir yüzle, "Çelik parçalanır. Rüzgârla savaşan meşe kırılır. Söğüt ise, gereken yerde bükülür ve hayatta kalır."

"Tarmon Gai'don'u bir söğüt kazanamaz," dedi Rand ona.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethin sallanarak girdi. "Lord Ejder, üç Ogier geldi. Loial Efendi'nin burada olduğunu öğrenince çok memnun oldular. İçlerinden biri Loial Efendi'nin annesi."

"Annem mi?" diye ciyakladı Loial ve bu bile mağaralarda esen boş bir rüzgârın sesi gibi çıktı. Öyle hızla ayağa fırladı ki sandalyesi geriye devrildi. Kulakları solmuştu ve ellerini ovuşturuyordu. Kapı dışında çıkış

ararmış gibi iki yanına bakındı. “Şimdi ne yapacağım, Rand? Diğer ikisi İhtiyar Haman ile Erith olmalı. Ben ne yapacağım?”

“Covril Hanım annenin seninle konuşmayı çok istediğini söyledi, Loial Efendi,” dedi Ethin, aynı gıcırtılı sesle. “Çok istiyormuş. Yağmur yüzünden hepsi ıslanmış, ama annen seni yukarı kattaki Ogier oturma odasında bekleyeceğini söyledi.”

“Ben ne yapacağım, Rand?”

“Erith’le evlenmek istediğini söylemiştin,” dedi Rand, becerebildiğince nazik bir sesle. Min dışında birine nazik davranmak zor geliyordu.

“Ama kitabım! Notlarım tamamlanmadı ve sonra neler olduğunu asla öğrenemeyeceğim. Erith beni alıp Tsofu Yurdu’na götürecek.”

“Pof!” Cadsuane nakış çemberini aldı ve dikkatle işlemeye başladı. Kadim Aes Sedai simgesini, Ejder Dişi ile Tar Valon Alevi’ni, kıvrımlı bir çizgi ile ayrılan siyah ve beyaz parçalardan oluşan bir diski işliyordu. “Annene git, Loial. Eğer o Soong kızı Ella’nın kızı Covril’se, onu bekletmek istemezsin. Ki bunu çok iyi bildiğini tahmin ediyorum.”

Loial Cadsuane’in sözlerini emir kabul etmiş gibiydi. Kaleminin ucunu sildi, mürekkep şişesinin kapağını kapattı. Ama her şeyi sarkık kulaklarla ve çok ağır yapıyordu. Zaman zaman kendi kendine, hüzünle inliyordu, “Kitabım!”

“Eh,” dedi Verin, örgüsünü kaldırıp inceleyerek, “sanırım burada yapabileceğim her şeyi yaptım. Sanırım gidip Tomas’ı bulacağım. Yağmur onun dizlerini ağrıtıyor, ama bunu bana bile itiraf etmiyor.” Pencereye baktı. “Yağmur yavaşlıyor gibi.”

“Sanırım ben de Lan’i bulacağım,” dedi Nynaeve, eteklerini toplayarak. “Onun olduğu yerde sohbet daha iyi.” Örgüsünü çekiştirerek ve dik bakışlarını Alivia ile Logain arasında paylaştırarak söylemişti bunu. “Rüzgâr bana bir fırtınanın geldiğini söylüyor, Rand. Ve kastettiğim şeyin yağmur olmadığını biliyorsun.”

“Son Savaş mı?” diye sordu Rand. “Bu kadar çabuk mu?” Hava durumu söz konusu olduğunda, rüzgârı dinlemek bazen Nynaeve’e yağmurun yaklaştığını söylüyordu.

“Olabilir, ama bilmiyorum. Sen aklından çıkarma, yeter. Fırtına yaklaşıyor. Korkunç bir fırtına.” Yukarıda, gök gürültüsü patladı.

19
Yeminler

Loial huzursuzluk içinde, lambalarla aydınlatılmış koridorda Nynaeve'in bir yöne, Verin'in diğer yöne doğru uzaklaşmasını izledi. İkisi de beline ancak geliyordu, ama onlar Aes Sedai'ydi. Bu gerçek dilini öyle düğümlemişti ki, ikisinden birinden ona eşlik etmesini isteyecek cesareti topladığında iki kadın da keskin köşeleri dolanıp gözden kaybolmuştu. Malikâne yaygın bir yerdi; görebildiği belirgin bir plan olmadan, seneler içinde eklemeler yapılarak genişlemişti ve koridorların çoğu tuhaf açılarla birleşiyordu. Loial annesiyle yüzleşirken yanında bir Aes Sedai bulunmasını gerçekten istiyordu. Cadsuane olsa bile olurdu, ama kadın Rand'a sataşıp durmasıyla Loial'i çok huzursuz ediyordu. Rand eninde sonunda patlayacaktı. Loial'in Caemlyn'de tanıştığı adam değildi artık, Cairhien'de bıraktığı adam da değildi. Artık Rand'ın çevresinde karanlık ve taş gibi bir hava vardı, aslan pençesi ve ayakaltında tehlikeli zeminden oluşan bir yer gibiydi. Rand içindeyken, tüm ev aynı hissi veriyordu.

Bir sepet dolusu katlanmış havlu taşıyan ince, gri saçlı bir hizmetkâr kadın irkildi, sonra başını iki yana sallayarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve Loial'in önünde kısaca diz kırdıktan sonra yoluna devam etti. Bir şeyin ya da birinin çevresinden dolanıyormuş gibi hafifçe yana kaydı. Loial kadının kaçındığı noktaya baktı ve kulağının arkasını kaşıdı. Belki de o yalnızca Ogier ölülerini görebiliyordu. Görmeyi gerçekten istediğinden değil. İnsan ölülerinin artık huzur bulamadığını bilmek yeterince üzücüydü. Aynısının Ogierler için de geçerli olduğunu görmek kalbini burkardı. Büyük olasılıkla onlar yalnızca *yurtların* içinde görünürdü, her durumda. Ama bir kasabanın gözden kaybolmasını görmek isterdi. Gerçek bir kasabanın değil, insanların gördüklerini iddia ettikleri o ruhlar kadar ölü bir kasabanın.

Erimeden önce sokaklarında yürüyebilir; Yüzyıl Savaşları'ndan, hatta Trolloc Savaşları'ndan önce insanların neye benzediğini görebilirdiniz. Verin öyle diyordu ve kadın bu konuda epey bilgili gibiydi. Bu kitabında bahsetmeye değer bir şey olurdu kesinlikle. Güzel bir kitap olacaktı. Loial iki parmağıyla sakalını kaşıyarak –o şey kaşındırıyordu!– içini çekti. Bitirebilseydi, güzel bir kitap olacaktı.

Koridorda dikilip durarak kaçınılmaz olanı erteliyordu yalnızca. Çalıları temizlemeyi ertelersen, sonradan içinde boğansarmaşık bulurdun, eskiler öyle derdi. Yalnız, Loial boğansarmaşık bir ağaca değil de ona dolanmış gibi hissediyordu. Derin derin nefes alarak hizmetkâr kadının peşine takıldı ve Ogier odalarına çıkan geniş merdivene yöneldi. Merdivende iki sağlam korkuluk vardı, gri saçlı kadının omzuna kadar geliyordu ve rahatça tutulabilecek kadar kalındı. Loial insanlar için yapılmış korkulukları kırmaktan korkarak onlara sürtünmekten bile kaçınıyordu genelde. Merdivenin ortasında bir korkuluk daha uzanıyordu, tahta panelli duvar boyunca tırmanan basamaklar insanlara göre yapılmıştı, dışa bakan basamaklar ise Ogierlere göre.

Kadın, insanlara göre yaşlıydı, ama Loial'den daha hızlı tırmandı ve Loial tepeye ulaştığında koridorda koştura koştura uzaklaşıyordu. Kuşkusuz havluları annesinin, İhtiyar Haman'ın ve Erith'in odalarına götürüyordu. Kuşkusuz görüşmeden önce kurulanmayı tercih ederdi. Loial bunu önerecekti. Bu ona, düşünmek için zaman kazandıracaktı. Düşünceleri de ayakları kadar yavaştı ve ayakları değirmentaşı kadar ağır geliyordu.

Koridor boyunca, Ogierler için yapılmış altı yatak odası sıralanmıştı ve koridorun kendisi de Ogier boyutlarına göre ayarlanmıştı –Loial elini yukarı kaldırsa, tavan kirişlerinden bir adım alçakta kalırdı–; ayrıca bir depo odası, büyük bir bakır küvet barındıran bir banyo ve bir oturma odası vardı. Bu, evin en eski kısmıydı, yaklaşık beş yüz sene önce yapılmıştı. Çok yaşlı bir Ogier için bir ömür demekti, ama pek çok insan nesli geçmiş olmalıydı. Aes Sedailer dışındaki insanlar o kadar kısa yaşıyorlardı ki; arıkuşu gibi uçuşup durmalarının sebebi bu olmalıydı. Ama Aes Sedailer bile diğerleri kadar aceleci olabiliyordu. İşte bu şaşırtıcıydı.

Oturma odası kapısına Ulu Ağaç oyulmuştu, Ogier işi değildi, ama yine de ince detaylarla kaplıydı ve ne olduğu hemen anlaşılıyordu. Loial durdu, ceketini çekiştirerek düzeltti, saçlarını parmaklarıyla taradı ve çizmelerini boyamaya zaman bulabildiğini diledi. Manşetinde mürekkep lekesi vardı. Ama bu konuda bir şey yapacak zamanı yoktu. Cadsuane haklıydı. Annesi

bekletilecek bir kadın değildi. Cadsuane'in onu tanıması tuhaftı. Belki tanıyordu onu, tanıyormuş gibi konuşmuştu. Soong kızı Ella'nın kızı Covril ünlü bir Konuşmacı'ydı, ama Loial annesinin Dışarı'da tanındığını bilmiyordu. Işık, endişeden nefes nefese kalmıştı neredeyse.

Nefeslerini kontrol altına almaya çalışarak içeri girdi. Burada bile, menteşeler gıcırdıyordu. Onları yağlamak için yağ istediğinde hizmetkârlar dehşete düşmüştü –bu onların işiydi ve Loial bir konuktu– ama menteşeleri yağlamayı yine unutmuşlardı.

Yüksek tavanlı oda oldukça genişti; koyu renk cilalı duvar kâğıtları, sarmaşık oymalı sandalyeleri, sarmaşık oymalı sehpaları, düzgün boyda demir işi ayaklı şamdanları vardı. Lambaların alevleri Loial'in başının üzerinde dans ediyordu. Kitap rafı dışında, yalnızca şarkı söylenmiş ağaçtan küçük bir çanak Ogier işiydi. Kitaplar o kadar eskiydi ki deri ciltleri soyuluyordu ve hepsini daha önce okumuştu. Çanak güzel bir parçaydı; Loial onun şarkısını kimin söylediğini bilmeyi diledi, ama çanak o kadar eskiydi ki ona şarkı söylemesine rağmen yankı gelmemişti. Ama her şey, en azından bir *yurt* görmüş biri tarafından yapılmıştı. Parçalar her konuta yakışır türdendi. Elbette odanın kendisi bir *yurttaki* odalara benzemiyordu, ama Lord Algarin'in atası konuklarını rahat ettirmek için çaba göstermişti.

Annesi tuğla şöminelerden birinin önünde duruyordu; kurusun diye sarmaşık işlemeli eteklerini ateşin önünde açmış, güçlü yüzlü bir kadın. Loial onun sandığı kadar ıslanmadığını görünce rahat bir nefes aldı, ama konuşmadan önce kurulanmalarını önerme planını suya düşürdü. Yağmurlukları sızdırmış olmalıydı. Arıtohumu yağının etkisi geçtikçe, yağmurluklar sızdırmaya başlardı. Belki annesinin ruh hali de Loial'in korktuğu kadar kötü olmazdı. Etekleri genişleyen ceketinde pek çok ıslak leke olan, beyaz saçlı İhtiyar Haman duvardaki baltalardan birini inceliyor, başını iki yana sallıyordu. Baltanın sapı İhtiyar Haman'ın boyu kadar vardı. Trolloc Savaşları sırasında, hatta belki daha önce yapılan baltalar iki taneydi, uzun başları altın ve gümüş kakmalıydı. Uzun saplı, süslü iki budama bıçağı da vardı. Elbette, bir yanı keskin, diğer yanı testere dişli olan budama bıçaklarının sapları her zaman uzun olurdu, ama kakmaları ve uzun kırmızı püskülleri bunların da silah olarak yapıldığını gösteriyordu. Okuma, sohbet ve sessiz tefekkür için yapılmış bir odayı süslemek için en mutlu seçenekler değil.

Ama Loial'in gözleri annesini ve İhtiyar Haman'ı geçti ve diğer şömineye, ufak tefek ve neredeyse kırılgan görünen Erith'in eteklerini

kurutmakta olduğu yere gitti. Erith'in ağzı düz, burnu kısa ve yuvarlaktı, gözleri tam da gümüşçanın olgun tohum zarfı rengindeydi. Kısacası, çok güzeldi! Ve beline kadar gelen parlak siyah saçlarının arasında dimdik duran kulakları... Kıvrık, tombul, karahindiba tohumları kadar yumuşak görünen ince tüylerle biten kulakları, Loial'in gördüğü en muhteşem kulaklardı. Bunu söyleme kabalığını göstereceğinden değil. Erith ona çok gizemli bir gülümseme ile gülümsedi ve Loial'in kulakları utançla seğirdi. Kuşkusuz Erith onun ne düşündüğünü anlamış olamazdı. Olabilir miydi? Rand bazen kadınların anladığını söylüyordu, ama onlar insan kadınlarıydı.

"Demek buradasın," dedi annesi, yumruklarını kalçalarına dayayarak. Annesi gülümsemiyordu. Kaşlarını çatmış, çenesini çıkarmıştı. Ruh halinin iyisi böyle oluyorsa, sırılsıklam gelse de olurdu. "Söylemek zorundayım, beni epey dolaştırdın, ama şimdi elime geçtin ve kaçmana izin vermeye hiç niyetim yok... Dudağındaki nedir? Ya çenendeki? Eh, onları hemen tıraş edebilirsin. Bana yüzünü buruşturma, Oğul Loial."

Loial üst dudağındaki kılları huzursuzlukla elleyerek yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı –anneniz size Oğul diye hitap etmişse, karşı çıkılacak ruh hali içinde değil demekti– ama güçtü. O sakalı ve bıyıkları *istiyordu*. Bazıları bu kadar genç yaşta sakal ve bıyık uzatmanın gösterişçilik olduğunu düşünebilirdi, ama yine de...

"Gerçekten de çok dolaştırdın," dedi İhtiyar Haman kuru kuru, baltayı duvardaki çengellerine asarak. *Onun* uzun beyaz bıyıkları çenesinden aşağı sarkıyordu ve uzun, dar sakalı göğsüne kadar geliyordu. Evet, o üç yüzünü geçeli epey olmuştu, ama yine de haksızlıktı bu. "Çok dolaştırdın. İlk önce, senin orada olduğunu duyduğumuz için Cairhien'e yürüdük, ama vardığımızda sen gitmiştin. Tsofu Yurdu'nda mola verdikten sonra Caemlyn'e yürüdük ve orada, genç al'Thor senin İki Nehir'de olduğunu söyledi ve bizi oraya götürdü. Ama sen yine gitmiştin. Hem de Caemlyn'e!" Kaşları neredeyse saçlarına kadar kalktı. "Vadideki çan oyununu oynadığımızı düşünmeye başladım."

"Emond Meydanı'ndaki insanlar bize senin ne kadar kahramanca davrandığını anlattılar," dedi Erith, kulağa müzik gibi gelen tiz sesiyle. İki eliyle eteklerini kavramıştı ve kulakları heyecanla titriyordu. Her an sıçramaya başlayabilecekmiş gibi görünüyordu. "Bize senin Trolloclarla ve Myrddraallerle savaştığını, sonra onların arasından geçip kendi başına Manetheren Yolkapısı'nı kapattığını ve daha fazlasının gelmesini engellediğini anlattılar."

“Yalnız değildim,” diye itiraz etti Loial, ellerini sallayarak. Kulaklarının kanatlanıp gideceğini sanıyordu, utançtan öylesine fena seğiriyorlardı. “Gaul da yanımdaydı. Birlikte yaptık. Gaul olmasa Yolkapısı’na asla ulaşamazdım.” Erith narin burnunu kırıştırarak Gaul’un oynadığı rolü göz ardı etti.

Annesi burnunu çekti. *Onun* kulakları tatsız tatsız dikilmişti. “Budalalık. Savaşlarda yer almak. Kendini tehlikeye atmak. *Kumar oynamak.* Hepsi. Saf budalalık ve daha fazlası olmayacak.”

İhtiyar Haman homurdandı, kulakları sinirle seğirdi ve ellerini arkasında kavuşturdu. Sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmazdı. “Bu yüzden Caemlyn’e döndük ve senin gittiğini öğrendik. Sonra bir kez daha Cairhien’e gittik ve sen yine gitmiştin.”

“Ve Cairhien’de kendini yine tehlikeye atmıştın,” diye araya girdi Loial’in annesi, parmağını ona doğru sallayarak. “Kafan hiç mi çalışmıyor?”

“Aieller Dumai Kuyuları’nda çok cesur olduğunu söylediler,” diye mırıldandı Erith, uzun kirpiklerinin arasından Loial’e bakarak. Loial sertçe yutkundu. Erith’in bakışları boğazını sıkıştırıyordu. Bakışlarını kaçırması gerektiğini biliyordu, ama Erith ona bakarken nasıl ağırbaşlı davranabilirdi?

“Cairhien’de annen Büyük Kütük’ten daha fazla uzak kalamayacağına karar verdi, ama neden, bilemiyorum, çünkü bir iki sene daha bir karara varamazlar, bu yüzden seni daha sonra bulma umuduyla Shangtai Yurdu’na döndük.” İhtiyar Haman bunları çabuk çabuk söylemişti ve bir yandan da sözünün tekrar kesilmesini bekliyormuş gibi, dik dik iki kadına bakmıştı. Sakalı ve bıyıkları diken diken olmuştu sanki.

Loial’in annesi daha da keskin bir burun çekme ile yanıt verdi. “Ben karara daha çabuk varılmasını sağlamayı düşünüyorum, bir iki ay içinde, yoksa geçici de olsa, asla Loial’i arama işine ara vermezdim. Artık onu bulduğuma göre, işleri bitirip daha fazla gecikmeden yola koyulabiliriz.” Kaşlarını çatmış, kulaklarını arkaya yatırmış olan İhtiyar Haman’a baktı ve ses tonunu değiştirdi. Ne de olsa adam bir İhtiyar’dı. “Beni affet, İhtiyar Haman. Demek istediğim, eğer seni memnun edecekse, töreni yapar mısın?”

“Sanırım beni memnun edecektir, Covril,” dedi adam ılımlı bir sesle. Aşırı ılımlı bir sesle. Loial öğretmenini bu sesle, kulaklarını arkaya yatırarak konuşurken duyduğunda, büyük bir hata yaptığını anlardı. Bu sesi kullandığında, İhtiyar Haman’ın öğrencisine bir parça tebeşir attığı

görülmüştü. “Öğrencilerimi ve Büyük Kütük’ü terk edip bu çılgın kovalamacada size katıldığıma göre, sanırım beni gerçekten memnun edecek. Erith, sen çok gençsin.”

“Seksenini geçti, evlenecek yaşa geldi,” dedi Loial’in annesi keskin bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak. Kulakları sabırsızlıkla seğiriyordu. “Annesi ve ben anlaştık. Evlilik ve Loial’in drahoması anlaşmalarını imzaladığımızda sen de tanıklık ettin.”

İhtiyar Haman’ın kulakları biraz daha arkaya yattı. Ellerini arkasında tutmak için sıkı sıkı kavuşturmuş gibi, sırtı biraz kamburlaştı. Gözlerini Erith’ten ayırmamıştı. “Loial’le evlenmek istediğini biliyorum, ama hazır olduğundan emin misin? Bir koca almak ciddi bir sorumluluktur.”

Loial birinin aynı soruyu *ona* sormasını diliyordu, ama âdet öyle değildi. Loial’in ve Erith’in anneleri anlaşmışlardı ve artık bunu yalnızca Erith durdurabilirdi. Durdurmak isterse. Loial de Erith’i istiyor muydu? Kitabını düşünmeden edemiyordu. Erith’i düşünmeden de edemiyordu.

Erith kesinlikle ciddi görünüyordu. “Dokumalarım iyi satıyor ve yeni bir tezgâh alıp çırak tutmaya hazırım. Ama kastettiğiniz bu olmayabilir. Bir kocaya bakmaya hazırım.” Aniden sırıttı. Güzelim sırıtışı yüzünü ikiye böldü. “Özellikle de bu kadar güzel, uzun kaşları olan bir kocaya.”

Loial’in kulakları titredi, çok olmasa da İhtiyar Haman’ınkiler de. Kadınlar kendi aralarında serbestçe konuşuyorlardı, Loial öyle işitmişti, ama genelde konuşmalarıyla erkekleri utandırmamaya çalışırlardı. Genelde. Loial’in annesinin kulakları eğlentiyle titriyordu neredeyse!

Yaşlı adam boğazını temizledi. “Bu ciddi bir mesele, Erith. Hadi madem. Eminsen Loial’in ellerini tut.”

Erith duraksamadan gelip Loial’in önünde durdu, ellerini ellerine alırken başını kaldırıp ona gülümsedi. Küçük elleri çok sıcaktı. Loial’inkiler uyuşmuş ve soğuktu. Loial yutkundu. Gerçekten olacaktı.

“Alar kızı Iva’nın kızı Erith,” dedi İhtiyar Haman, iki avucunun ikisinin başına koyarak, “Halan oğlu Arent’in oğlu Loial’i kocalığa alıyor ve Işık altında, Ağaç aşkına, onu yaşadığı sürece sevip sayacağına, ona kıymet vereceğine, ona bakıp onu koruyacağına, ayaklarına gitmesi gereken yolu göstereceğine yemin ediyor musun?”

“Işık altında ve Ağaç aşkına yemin ediyorum.” Erith’in sesi kararlı ve berraktı, gülümsemesi yüzünden de geniş gibiydi.

“Halan oğlu Arent’in oğlu Loial, Alar kızı Iva’nın kızı Erith’i kabul ediyor ve Işık altında, Ağaç aşkına, onu yaşadığı sürece sevip sayacağına,

ona kıymet vereceğine, ona bakıp onu koruyacağına, onun rehberliğine uyacağına yemin ediyor musun?”

Loial derin bir nefes aldı. Kulakları titriyordu. Onunla evlenmek istiyordu. Gerçekten. Ama daha değil. “Işık altında ve Ağaç aşkına yemin ediyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“O zaman, Işık altına ve Ağaç aşkına, sizi evlendiriyorum. Işığın ve Ağacın takdisi her zaman üzerinizde olsun.”

Loial karısına baktı. Karısı. Erith elini kaldırdı ve ince parmaklarını Loial’in bıyıklarında gezdirdi. En azından, bıyık başlangıcının üzerinde.

“Çok yakışıklısın ve bence bıyıkların sana çok yakışacak. Sakalın da.”

“Saçmalık,” dedi Loial’in annesi. Şaşırtıcı şekilde, küçücük bir mendille gözlerini siliyordu. Loial’in annesi hiç de duygusal bir kadın değildi. “O bu tür şeyler için çok küçük.”

Loial bir anlığına, Erith’in kulaklarının arkaya yatacağını düşündü. Ama hayal görmüş olmalıydı. Erith’le defalarca, uzun uzun konuşmuştu –harika bir sohbeti vardı; bir düşününce, daha çok dinlemişti, ama söylediği pek az şey her zaman çok ikna edici olmuştu– ve Loial Erith’in hiç de öfkeli bir mizaca sahip olmadığından emindi. Her durumda, bu konuda düşünmeye zamanı yoktu. Erith ellerini onun kollarına koyarak ayakuçlarında yükseldi ve Loial burnunu onun burnuna sürttü. Aslında, İhtiyar Haman ve Loial’in annesi ile aynı odadayken yapmaları gerekenden daha uzun burun sürttüler, ama Loial karısının kokusunu içine çekerken, Erith de Loial’in kokusunu içine çekerken diğerlerini unutup gittiler. Erith’in burnunu *hissetmenin* verdiği duygu! Saf mutluluktu! Loial Erith’in başının arkasını avuçladı, kendine hâkim olmasa kulağını parmaklayacaktı. Erith Loial’in kulaklarından birinin tüylerini çekiştirdi! Bir süre sonra, çok uzun gelen bir süre sonra, sesler araya girdi.

“Hâlâ yağmur yağıyor, Covril. Başımızın üzerinde sağlam bir çatı ve uyuyacak düzgün yataklar varken, hemen yola çıkmamızı öneriyor olamazsın. Ben hayır diyorum. Hayır! Bu gece yerde ya da bir ahırda ya da en kötüsü, ayaklarımın ve dizlerimin bulabildikleri en büyük yatağın kenarlarından sarktığı bir evde uyumayacağım. İnsanların konukseverliğini reddetmeyi ve kabalığı Çukur’a göndermeyi ciddi ciddi düşündüğüm zamanlar oldu.”

“Madem ısrar ediyorsun,” dedi Loial’in annesi istemeye istemeye, “ama yarın sabah erkenden yola çıkmak istiyorum. Gerekenden bir saat fazlasını

israf etmeyi reddediyorum. Çeviri Kitabı en kısa zamanda açılmak *zorunda*."

Loial dehşet içinde irkildi. "Büyük Kütük'ün tartıştığı konu *bu* mu? Bunu yapamazlar, şu anda değil!"

"Eninde sonunda bu dünyadan ayrılmalıyız, ki Çark döndüğü zaman geri dönebilelim," dedi annesi, en yakın şömineye gidip eteklerini yine açarak. "Bu yazılmış. Doğru zaman geldi ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Siz de böyle mi düşünüyorsunuz, İhtiyar Haman?" diye sordu Loial endişeyle.

"Hayır, oğlum, hiç öyle düşünmüyorum. Yola çıkmadan önce, üç saat süren ve birkaç kişinin fikrini doğru yönde değiştirdiğine inandığım bir söylev verdim." İhtiyar Haman yüksek, sarı bir sürahiyi kaldırdı ve mavi bir fincan doldurdu, ama içmek yerine çayın içine bakarak kaşlarını çattı. "Korkarım annen daha fazla kişinin fikrini değiştirdi. Dediği gibi, istediği kararı birkaç ay içinde aldırabilir bile."

Erith Loial'in annesi için bir fincan doldurdu, sonra iki fincan daha doldurup birini Loial'e getirdi. Loial'in kulakları yine utançla titredi. Bunu o yapmış olmalıydı. Koca olmak hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı, ama bu kadarını biliyordu.

"Keşke Kütük'te *ben* konuşabilseydim," dedi acı acı.

"Hevesli konuşuyorsun, Kocam." Kocam. Bu, Erith'in çok ciddi olduğu anlamına geliyordu. Bu, Oğul Loial olarak hitap edilmek kadar kötüydü neredeyse. "Kütük'e sen ne derdin?"

"Onun utandırılmasına izin vermem, Erith," dedi annesi, daha Loial ağzını açamadan. "Loial güzel yazıyor ve İhtiyar Haman onda âlim hamuru olabileceğini söylüyor, ama yüz kişinin önünde bile dili tutuluyor. Dahası, o henüz çocuk."

Bunu İhtiyar *Haman* mı söylemişti? Loial kulaklarının ne zaman titremeyi bırakacağını merak etti.

"Her evli adam Kütük'te konuşabilir," dedi Erith kararlılıkla. Bu sefer kesindi. Kulakları kesinlikle arkaya yatmıştı. "Kendi kocamla ilgilenmeme izin verecek misin, Covril Anne?" Loial'in annesinin ağzı oynadı, ama ses çıkmadı. Kaşları alnına tırmanmıştı. Loial onu bu kadar şaşkın gördüğünü hiç sanmıyordu, ama bunu bekliyor olmalıydı. Kocasının karşısında karısı, annesinden önce gelirdi. "Eh, Kocam, ne derdin?"

Loial hevesli değildi, çaresizdi. Baharat kokulu çayından büyük bir yudum aldı, ama hemen sonra ağzı yine kurudu. Annesi haklıydı; dinleyici sayısı ne kadar artarsa, söylemeyi düşündüklerini o kadar fazla unutur, ilgisiz konulara o kadar fazla kayardı. Aslında, itiraf etmeliydi, birkaç dinleyici varken bile konuyu dağıttığı olmuştu. Birazcık. Zaman zaman. Biçimleri biliyordu –elli yaşında bir çocuk bile bilirdi biçimleri– ama sözler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Şu anda onu dinleyen birkaç kişi, sıradan birkaç kişi değildi. Annesi ünlü bir Konuşmacı'ydı, İhtiyar Haman da önemli bir Konuşmacı'ydı, İhtiyar olmasından bahsetmeye gerek bile yoktu. Bir de Erith vardı. Bir erkek karısının gözüne iyi görünmek isterdi.

Onlara sırtını dönerek en yakın pencereye yürüdü ve çay fincanını avuçlarında çevirerek durdu. Pencerenin boyutları düzgündü, ama oymalı kepenklere oturtulmuş camlar aşağıdakilerden büyük değildi. Sağanak azalmış, gri gökyüzünden yağan istikrarlı bir yağmura dönüşmüştü ve camdaki kabarcıklara rağmen tarlaların ötesindeki ağaçları seçebiliyordu; çam, ekşisakız ve arada meşe ağaçları vardı, hepsi yeni yapraklarla kaplıydı. Algarin'in adamları ormanlarına iyi bakıyor, devrilen ölü ağaçları temizleyerek orman yangınlarını yakıttan yoksun bırakıyordu. Ateş dikkatle kullanılmalıydı.

Onu izleyen diğerlerini göremediği zaman sözler ağzından daha kolay çıkıyordu. Özlem'le mi başlamalıydı? Birkaç sene içinde ölmeye başlayacaklarsa, ayrılmayı göze alabilirler miydi? Hayır, ilk bu soru ele alınır, uygun yanıtlar bulunurdu, yoksa Kütük bir sene içinde biterdi. Işık, Kütük'e hitap ederse... Bir anlığına, çevresinde duran kalabalıklar, sözlerini duymak için bekleyen yüzlerce, belki binlerce erkek ve kadın gözlerinin önüne geldi. Dili damağına yapışmaya çalıştı. Yapmak zorundaydı. Erith ne düşünürse düşünsün, özellikle cesur biri değildi, ama insanları izleyerek, rüzgârlar ne kadar güçlenirse güçlensin dayanmalarını, umutları yokken savaşmalarını, sırf çaresiz bir cesaretle savaştıkları için savaşıp kazanmalarını izleyerek cesareti öğrenmişti. Aniden ne diyeceğini buldu.

"Gölge Savaşı sırasında, Trollocların ve Myrddraallerin içeri girmeye cesaret edemeyeceklerini umarak *yurtlarımızda* büzülmedik. Çeviri Kitabı'nı açıp kaçmadık. İnsanlarla birlikte yürüdük ve Gölge ile savaştık. Trolloc Savaşları sırasında da *yurtlarımızda* saklanmadık ve Çeviri Kitabı'nı açmadık. İnsanlarla yürüdük ve Gölge ile savaştık. En karanlık senelerde, umut yokmuş gibi görünürken, biz Gölge ile savaştık."

“Ve Yüzyıl Savaşları’nın sonunda, insan işlerine bulaşmamayı öğrenmiştik,” diye araya girdi annesi. Buna izin vardı. Dinleyiciler sözlerinizin saf güzelliğine dalmazsa, konuşmanız bir münazaraya dönüşebilirdi. Loial’in annesi bir kez, sözü bir kez bile kesilmeden, çok karşı çıkılan bir konuda gün doğumundan gün batımına kadar konuşmuştu ve ertesi sabah kimse kalkıp aleyhte konuşma yapmamıştı. Loial güzel cümleler kuramıyordu. Yalnızca inandıklarını söyleyebiliyordu. Pencereden odaya dönmedi.

“Yüzyıl Savaşları insanları ilgilendiren bir şeydi, bizi değil. Gölge ise bizi ilgilendiriyor. Savaşılması gereken şey Gölge’yken, baltalarımızın sapı her zaman uzamıştır. Belki bir, belki beş ya da on sene içinde Çeviri Kitabı’nı açacağız, ama bunu şimdi yaparsak, güvenlik bulma umudu ile kaçamayız. Tarmon Gai’don geliyor ve yalnızca bu dünyanın değil, kaçabileceğimiz her dünyanın kaderi bu savaşa bağlı. Ateş ağaçları tehdit ettiğinde, alevlerin peşimizden gelmeceğini umarak kaçmayız. Savaşırız. Şimdi, Gölge bir orman yangını gibi geliyor ve ondan kaçmaya cesaret edemeyiz.” Ağaçların arasında, görebildiği bir hat üzerinde, bir şey hareket ediyordu. Bir sığır sürüsü mü? Eğer öyleyse, çok büyük bir sürüydü.

“Bu kötü değildi,” dedi annesi. “Değil Büyük Kütük, bir *yurt* Kütüğünde bile fazla ağırlık taşımayacak kadar sadeydi, elbette, ama kötü değildi. Devam et.”

“Trolloclar,” diye nefes verdi Loial. Gördüğü şey buydu; siyah, çivili zincir zırhlar içinde binlerce Trolloc koşar adım ağaçların arasından çıkıyorlardı. Tırpan gibi kıvrık kılıçlarını kaldırmış, çivili mızraklarını sallıyorlardı ve bazıları meşale taşıyordu. Solda ve sağda, göz görebildiğince uzaklara kadar, Trolloclar. Binlerce değil. On binlerce.

Erith pencereye gelip onu kenara itti ve inledi. “Sayıları çok fazla! Ölecek miyiz, Loial?” Sesinde korku yoktu. Sesinde... heyecan vardı.

“Rand ve diğerlerine haber verebilirsem değil.” Kapıya yönelmişti bile. Artık onları ancak Aes Sedailer ve Asha’manlar kurtarabilirdi.

“Al, oğlum, sanırım bunlara ihtiyacımız olacak.”

Loial döndü ve İhtiyar Haman’ın ona attığı uzun saplı baltayı tam zamanında yakaladı. Diğer adam kulaklarını kafatasına yapıştırmıştı. Loial kendi kulaklarının da yatmış olduğunu fark etti.

“Al, Erith,” dedi annesi sakin sakin, budama bıçaklarından birini eline alarak. “İçeri girerlerse, onları merdivende tutmaya çalışırız.”

“Sen benim kahramanımsım, Kocam,” dedi Erith, bıçağın sapını eline alırken, “ama seni öldürmelerine izin verirsen, sana çok kızarım.” Söylediğini kastediyormuş gibi konuşmuştu.

Ve sonra Loial ile İhtiyar Haman, ciğerlerini patlatırcasına bağırarak, birlikte koridorda koştular, merdivenleri indiler. Savaş çağrıları iki bin seneden fazla zamandır işitilmemişti. “Trolloclar geliyor! Baltalarınızı kaldırın ve tarlayı temizleyin! Trolloclar geliyor!”

“...Böylece, Logain, ben Tear’ın icabına bakarken sen de...” Aniden Rand burnunu kırıştırdı. Aniden çürümüş çöp yığını kokusu aldığından değil, ama almış gibi hissediyordu ve duygu gittikçe güçleniyordu.

“Gölgedölleri,” dedi Cadsuane sessizce, nakışını bırakıp ayağa kalkarak. Kadın Kaynak’a kucak açtığında Rand’ın derisi karıncalandı. Kaynak’a kucak açan Alivia da olabilirdi. Yeşil Aes Sedai’nin peşinden hızla pencerelere yürümüştü. Min ayağa kalktı ve ceketinin kollarından iki fırlatma bıçağı çekti.

Aynı anda, kalın duvarlarca boğulan Ogier bağırışları duyuldu. Davula benzeyen o gür sesleri tanımamak imkânsızdı. “Trolloclar geliyor! Baltalarınızı kaldırın ve tarlayı temizleyin!”

Rand bir küfür sallayarak ayağa fırladı ve bir pencereye koştu. Yeni ekilmiş tarlalarda, hafif yağmur altında binlerce Trolloc koşarak yaklaşıyordu; Ogierler kadar uzun, hatta daha uzun Trolloclar; koç boynuzlu, keçi boynuzlu, kurt burunlu, yabandomuzu burunlu Trolloclar; kartal gagalı, kuş sorguçlu Trolloclar çamurları çizmeleri, toynakları ve pençeleri altında ezerek geliyordu. Ölüm kadar sessizce koşuyorlardı. Siyahlara bürünmüş Myrddraaller yanlarında at koşturuyor, yerlerinden hiç kıpırdamıyorlarmış gibi, pelerinleri kıpırtısızca asılı kalıyordu. Rand otuz kırk Myrddraal görebiliyordu. Evin diğer yanlarında ne kadar daha vardı?

Ogierlerin bağırışlarını diğerleri de duymuştu ya da belki yalnızca pencereden dışarı bakmışlardı. Atılan Trollocların arasına yıldırımlar düşmeye başladı; kükreyen, vuran ve dev bedenleri dört bir yana fırlatan gümüş şimşekler. Diğer yerlerde, yer alevlerle patladı, toprak ve Trolloc organları saçtı; kafalar, kollar, bacaklar döne döne havalandı. Ateş topları Trolloclara çarptı ve patladı, her biri düzinelerce Trolloc öldürdü. Ama onlar, atlardan hızlı olmasa da atlar kadar hızlı koşmaya devam ettiler. Rand o yıldırımların bazılarını yaratan örgüleri göremiyordu. Varlıkları keşfedilince, Trolloclar sözsüz bir öfke kükremesi ile bağırmaya başladılar.

Saz damlı ek binalarda, geniş sağlam ahırlarda ve tavlalarda, Bashere'in Saldaealılarının bir kısmı başlarını dışarı uzattılar ve çabucak çekerek kapıları arkalarından kapattılar.

"Aes Sedailerine kendilerini savunmak için yönlendirebileceklerini söyledin mi?" dedi sakin sakin.

"Bunu söylemeyecek kadar aptal mı görünüyorum?" diye hırladı Logain. Bir başka pencerede duruyordu ve Rand'ın çekebildiği kadar çok *saidin* çekmişti bile. Becerebildiğince hızla örmekteydi. "Yardım etmeyi düşünüyor musun, yoksa yalnızca izleyecek misin, Lord Ejder?" Sözlerinde çok fazla istihza vardı, ama bunun üzerine tartışmanın zamanı değildi.

Rand derin bir nefes alarak, gelecek olan baş dönmesini karşılamak üzere, pencerenin iki yanındaki kepenkleri yakaladı –ellerinin arkasındaki Ejderlerin altın yeleleri kıvranıyordu sanki– ve Güç kavramak için uzandı. Buzdan alevler ve ufalanan dağlar gibi, onu altına çekmeye çalışan bir kaosa benzeyen *saidin* içine dolarken başı dönmeye başladı. Ama *saidin*'in temizliği bir nimet gibi geliyordu, Rand buna hâlâ şaşıyordu. Başı dönüyordu ve midesi boşalmaya çalışıyordu, tuhaf hastalık lekeyle birlikte kaybolmuş olmalıydı, ama kepenklere daha sıkı tutunmasına sebep olan bu değildi. İçi Tek Güç'le doluydu –ama o baş dönmesi anında Lews Therin Güç'ü ondan kaptı. Dehşetle uyuşan Rand, ek binalara doğru koşan Trolloclara ve Myrddraallere bakakaldı. İçinde tuttuğu Güç'le, devasa zincir zırhlı omuzlara takılmış iğneleri bile seçebiliyordu. Ahf'frait birliğinin gümüş hortum fırtınası ve Ko'balların kan kırmızı üç dişli mızrağı. Ghraem'lanların çatallı şimşeği ve Al'gholların kıvrık baltası. Dhai'monların demir yumruğu ve Kno'monların kırmızı, kan lekeli yumruğu. Kafatasları da vardı. Dha'volların boynuzlu kafatası ve Ghar'ghaellerin insan kafatası yığını. Dhjin'nenlerin kıvrık kılıçla yarılmış kafatası ve Bhan'sheenlerin hançer saplanmış kafatası. Trollocların herhangi bir şeyden hoşlandıkları söylenebilirse, kafataslarından hoşlanıyorlardı. On iki ana birliğin hepsi gelmiş gibi görünüyordu, daha küçük birliklerin bazıları da. Rand tanımadığı iğneler gördü. Açık bir göz, hançerle delinmiş bir el, alevlerle sarılmış bir insan şekli. Ek binalara yaklaştılar. Saldaealılar sazlara kılıç saplayarak çatılara çıkış yolunu kesmeye çalışıyordu. Saz sertti. Çılgınca çalışmaları gerekecekti. Ölmek isteyen deli bir adam bir sonraki yürek atımında sizi öldürebilecekken, düşünmek için tuhaf bir şey.

Hava akışları, bir cam ve parçalanmış tahta yağmuru eşliğinde, önündeki kepenkleri ittirdi. *Ellerim,* dedi Lews Therin nefes nefese. *Neden ellerimi oynatamıyorum? Ellerimi kaldırmam gerek!* Toprak, Hava ve Ateş Rand'ın bilmediği bir örgü oluşturdu, hem de aynı anda altı tane. Yalnız, nasıl örüldüğünü görür görmez anladı. Ateş Çiçeği. Trolloclar arasında altı dikey kırmızı çizgi oluştu, her biri üç metre yüksekliğinden ve Rand'ın önkolundan daha inceydi. En yakındaki Trolloclar çizgilerin tiz sesini duyuyor olmalıydı, ama Gölge Savaşı'ndan bu zamana anılar miras bırakılmamışsa, işittikleri şeyin ölüm olduğunu bilemezlerdi. Lews Therin son Hava ipliğini ördü ve ateş çiçek açtı. Mâlikaneyi sarsan bir kükreme ile, her kırmızı çizgi bir yürek atımı için gereken süre içinde genişleyerek dokuz metre çaplı, alevden bir diske dönüştü. Boynuzlu kafalar ve hayvan burunlu kafalar havaya uçtu; kollar ve çizmeli bacaklar, pençe ya da toynakla biten bacaklar taklalar atarak havalandı. Patlamalardan yüz adım, hatta daha uzaktaki Trolloclar kendilerini yerde buldu, ama bazıları yine ayağa kalktı. Lews Therin o ağları bitirmeden altı tanesini daha örmüştü, biraz Ateş katılmış Ruh, kapıyol örgüsü, ama sonra belli bir şekilde Toprak ekledi. Malikânenin biraz ötesinde, Rand'ın bildiği bir arazide, o aşina gümüş mavi dikey çizgiler belirdi, dönerek genişlediler... ama deliklere dönüşmek yerine kapıyolların puslu arkalarına dönüştüler. Dört adıma dört adım genişliğindeydiler ve açık kalmak yerine dönerek kapandılar, durmaksızın açılıp kapanmaya başladılar. Ve yerlerinde kalmak yerine, hızla Trollocların üzerine gittiler. Kapıyoldular gerçekten, ama aynı zamanda değildiler de. Ölümkapıları. Ölümkapıları hareket etmeye başlar başlamaz, Lews Therin örgüleri düğümlerdi. Örgü dağılmadan önce yalnızca birkaç dakika dayanacak, gevşek düğümlerdi. Sonra yeniden örmeye başladı. Daha fazla Ölümkapısı, daha fazla Ateş Çiçeği evin duvarlarını sarsarak Trollocları paramparça etti, yere fırlattı. Hızla ilerleyen ilk Ölümkapıları Trolloclara çarptı ve bir yol biçti. Yalnızca devamlı açılıp kapanan Ölümkapılarının keskin kenarları değildi zarar veren. Ölümkapısı'nın geçtiği yerde Trolloc kalmıyordu. *Ellerim!* diye uludu deli adam. *Ellerim!*

Rand yavaşça ellerini kaldırdı ve açıklıktan dışarı uzattı. Lews Therin hemen karmaşık bir Ateş ve Toprak örgüsü ördü ve Rand'ın her parmağından on ayrı kırmızı iplikçik çaktı. Bu, Ateş Okları'ydı. Biliyordu. Onlar kaybolur kaybolmaz yenileri belirdi, o kadar hızlı oluyordu ki sönmek yerine titreşiyorlarmış gibi görünüyordu. İplikçiklerin çarptığı

Trolloclar irkildiler, etleri ve kanları kaynama noktasını aşarak patladılar. Trolloclar irkilip düştüler, kalın bedenlerinde bomboş delikler açılmıştı. İplikçik sönmeden önce, iki ya da üç tanesi düşüyordu genellikle. Rand parmaklarını açtı ve yavaşça bir yana, sonra diğer yana gezdirerek ölümü tüm Trolloc saflarına yaydı. Onun örmediği Ateş Çiçekleri belirdi. Lews Therin'inkinden daha küçük Ölümkapıları ve Ateş Okları Logain'in olmalıydı. Diğer Asha'manlar da izliyordu, ama pek azı son iki ağın nasıl örüldüğünü görebilecek yerlerdeydi.

Yüzlerce, binlerce Trolloc düştü; yıldırımlar, ateş topları, Ateş Çiçekleri, Ölümkapıları ve Ateş Okları ve ayaklarının dibinde patlayan toprak biçiyordu onları, ama onlar kükreyerek, silahlarını sallayarak koşmaya devam ettiler. Myrddraaller, siyah çelikli kılıçları ellerinde, hemen arkalarında at sürüyordu. Ek binalara ulaştıklarında, Trollocların bazıları binaları sararak kapıları yumrukladılar, kılıçları ve mızraklarıyla duvar tahtalarını söktüler, saz damlara yanan meşaleler fırlattılar. Saldaealılar çatılara çıkmış, at yaylarını ellerinden geldiğince hızla kullanıyorlar, meşaleleri yere tekmeliyorlardı, ama bazı meşaleler çatıların kenarında kaldı ve ıslak sazlar bile tutuşmaya başladı.

Ateşler, diye düşündü Rand, Lews Therin'e hitaben. *Saldaealılar yanacak! Bir şey yap!*

Lews Therin yanıt vermedi, yalnızca tüm gücüyle ölüm ördü ve Trolloclara fırlattı; Ölümkapıları ve Ateş Okları. Yarım düzine kırmızı iplikçikle delik deşik olmuş bir Myrddraal eyerinden yere düştü, sonra bir başkası. Bir üçüncüsü, kanı ve eti kaynatan bir patlamada kafasını Ateş Oku'na kurban verdi, ama öldüğünün farkında değilmiş gibi, kılıcını sallayarak at sürmeye devam etti. Rand özellikle onları arıyordu. Myrddraallerin hepsi ölürse, Trolloclar dönüp kaçabilirdi.

Lews Therin artık yalnızca Ölümkapıları ve Ateş Okları örüyordu. Trolloc kitlesi malikâneye çok yaklaşmıştı. Ateş Çiçekleri için yer yoktu. Asha'manların bazıları bunu hemen fark etmemişti anlaşılan. Oda büyük gürlemelerle sarsıldı, dev çekiçler iniyormuş gibi, tüm malikâne sarsıldı, dağılacak gibi oldu ve sonra başka patlama gelmedi, yalnızca ateş toplarının patladığı ya da toprağın patlayıp Trollocları kırık oyuncak gibi yere fırlattığı gürlemeler kaldı. Gökyüzünden yıldırım yağıyordu sanki. Gümüş mavi durmaksızın, eve o kadar yakın düşüyordu ki Rand'ın kollarındaki ve göğsündeki kıllar, kafasındaki saçlar dikilmeye çalışıyordu.

Trollocların bazıları ahırlardan birinin kapısını açmayı başardılar ve içeriye doluşmaya başladılar. Rand ellerini çevirdi, hâlâ dışarıda olanları delik açan kırmızı iplikçiklerle biçti. Bazıları içeri girmeyi başardı, ama o Saldaealılar başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaktı. Bir başka ahırın ve bir tavlanın saz damlarında alevler dalgalanmaya başlıyordu ve adamlar dumanın ekşi kokusuyla öksürerek ok fırlatıyordu.

Beni dinle, Lews Therin. Yangın. Bir şey yapmalısın!

Lews Therin hiçbir şey söylemedi, Trollocları ve Myrddraalleri öldüren ağlar örmekle yetindi.

"Logain," diye bağırdı Rand. "Yangınlar! Onları söndür!"

Diğer adam da yanıt vermedi, ama Rand alevlerden ısı çekerek onları söndüren örgüleri gördü. Alevler kayboluverdiler, geriye dumanlar bile çıkarmayan soğuk, kararmış sazlar bıraktılar. Trollocların arasında ölüm yürüyordu, ama o kadar yaklaşmışlardı ki ateş toplarının patlamaları bile evi sarsıyordu artık.

Aniden pencerenin yanında yaya bir Myrddraal belirdi; solgun, gözsüz yüzü bir Aes Sedai'ninki kadar sakindi ve siyah kılıcını Rand'a doğru uzatıyordu. İki Aiel mızrağı Myrddraal'in göğsüne, bir hançer gırtlağına saplandı, ama Myrddraal sendeledikten sonra kılıcını uzatmaya devam etti. Rand parmaklarını bir araya getirdi ve kılıç ona ulaşmadan hemen önce yüz Ateş Oku Myrddraal'i delik deşik etti, onu yirmi adım öteye fırlattı. Myrddraal'den yere siyah kanlar aktı. Myrddraaller nadiren hemen ölürdü, ama bu yaratık seğirmedi bile.

Rand telaşla daha fazla hedef aradı, ama Lews Therin'in yönlendirmeyi bıraktığını fark etti. Hissetmeye devam ettiği karıncalanma, Cadsuane ile Alivia'nın hâlâ Güç tuttuğunu anlatıyordu, Logain'in tuttuğu *saidin*'i hâlâ hissedebiliyordu, ama diğer adam da yeni ağ örmüyordu. Dışarıda, tarlalardan malikâne duvarlarına kadar her yer leşler ve leş parçalarıyla kaplıydı. Duvarlarla aralarında yalnızca birkaç adım kalmıştı. Myrddraallere ait birkaç at hâlâ duruyordu, bir tanesi kırılmış gibi, bacağını kaldırmıştı. Başsız bir Myrddraal sendeleyerek dolanıyor, kılıcını çılgınca sallıyordu ve orada burada bir Trolloc irkiliyor, kalkmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Onlar dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Bitti, diye düşündü. *Bitti, Lews Therin. Artık* saidin*'i salıverebilirsin.* Harilin ile Enaila, peçelerini takmış, mızrakları ellerinde masanın üzerinde duruyorlardı. Min de sert bir ifade ile yanlarında duruyordu ve iki elinde birer fırlatma bıçağı vardı. Bağ korku doluydu ve kadının kendisi için

korkmadığını tahmin ediyordu Rand. Onun hayatını kurtarmışlardı, ama şimdi Rand kendi kendini kurtarmalıydı.

“Paçayı zor kurtardık,” diye mırıldandı Logain. “Bu ben gelmeden önce olsaydı... Paçayı zor kurtardık.” Silkelendi ve Kaynak’ı salıvererek camsız pencereye sırtını döndü. “O yeni örgüleri, Taim gibi, kayırdığın kişilere ayırmayı mı düşünüyorsun? O kapıyollar. Trollocları nereye gönderdik? Ben yalnızca senin örgünü taklit ettim.”

“Nereye gittikleri önemli değil,” dedi Rand dalgın dalgın. Dikkatini Lews Therin’e odaklamıştı. Deli adam, kafasının içindeki lanet ses Güç’ten biraz daha çekti. Bırak artık, adam. “Kapıyoldan geçen Gölgedölleri hayatta kalamaz.”

Ölmek istiyorum, dedi Lews Therin. *Ilyena’ya katılmak istiyorum.*

Gerçekten ölmek istiyorduysan, neden Trollocları öldürdün? diye düşündü Rand. *Neden o Myrddraal’i öldürdün?* “İnsanlar, üzerinde tek bir iz olmayan ölü Trolloclar ve belki Myrddraaller bulacak,” dedi sesli olarak.

Öldüğümü hatırlar gibiyim, diye mırıldandı Lews Therin. *Nasıl yaptığımı hatırlıyorum.* Biraz daha çekti ve Rand’ın şakakları acımaya başladı.

“Ama bir yerde çok fazla Trolloc bulamayacaklar. Ölümkapısı her açıldığında hedef mekân değişir.” Rand şakaklarını ovdu. O acı bir uyarıydı. Ölmeden ya da kavrulmadan tutabileceği *saidin* miktarının sınırına yaklaşıyordu. *Henüz ölemezsin,* dedi Lews Therin’e. *Tarmon Gai’don’a kadar yaşamamız gerek, yoksa* dünya *ölecek.*

“Ölümkapısı,” dedi Logain. Sesi tatsızdı. “Neden hâlâ Güç tutuyorsun?” diye sordu aniden. “Hem de çok fazla tutuyorsun. Bana benden daha güçlü olduğunu göstermeye çalışıyorsan, bunu zaten biliyorum. Senin... *Ölümkapılarının* benimkilerden ne kadar büyük olduğunu gördüm. Ve güvenle tutabileceğin kadar *saidin*’i son damlasına kadar tuttuğunu söyleyebilirim.”

Bu herkesin dikkatini çekti. Min hançerlerini yerlerine tıktı ve masadan aşağı atladı. Bağ aniden korkuyla öyle dolmuştu ki, onunla zonkluyordu sanki. Harilin ile Enaila endişeyle bakıştılar, sonra pencereden dışarı bakma işine döndüler. Leşleri gömmelerinin üzerinden üç gün geçmeden Trollocların gerçekten öldüğüne güvenmeyeceklerdi. Alivia kaşlarını çatarak Rand’a doğru bir adım attı, ama Rand başını hafifçe iki yana salladı ve kadın pencereye döndü, ama kaş çatışı kalmıştı.

Cadsuane, sert yüzünde kendine hâkim bir ifade ile süzülürcesine yaklaştı. “Ne hissediyor?” diye sordu Min’e. “Benimle oyun oynama, kızım. Bunun bedelini biliyorsun. Seninle bağ kurduğunu biliyorum ve sen de bildiğimi biliyorsun. Korkuyor mu?”

“O asla korkmaz,” dedi Min. “Benim için korktuğu zamanlar dışında ya da...” Çenesini inatla çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturarak, elinden geleni ardına koymamasını söyleyen gözlerini Cadsuane’e dikti. Bağa karıştırmamaya çalıştığı ama başaramadığı, korkuyla utanç arasında değişen duygu karmaşasına bakarak, Cadsuane’in elinden neler geldiğine dair bir fikri vardı.

“Burnunun dibinde duruyorum,” dedi Rand. “Nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsan, bana sor.” *Lews Therin?* diye düşündü. Yanıt gelmedi ve içini dolduran *saidin* azalmadı. Şakakları zonklamaya başladı.

“Ee?” dedi Cadsuane sabırsızlıkla.

“Su kadar iyi hissediyorum.” *Lews Therin?* “Ama senin için bir kuralım var, Cadsuane. Bir daha Min’i tehdit etme. Aslında, onu tamamen rahat bırak.”

“Vay vay. Oğlan dişlerini gösteriyor.” Cadsuane başını iki yana sallayınca altın kuşlar ve balıklar, yıldızlar ve aylar sallandı. “Ama çok da fazla göstermemeye bak. Sen de genç kadına, senin korumanı isteyip istemediğini sorabilirsin.” Tuhaf bir biçimde, Min kaş çatışını Cadsuane’den Rand’a çevirdi ve bağda sinir vardı. Işık, Rand’ın onun için endişelenmesini istememesi yeterince kötüydü. Şimdi de Cadsuane’le tek başına yüzleşmek istiyordu. Rand, kendi adına, böyle bir şey yapmak istemezdi.

Tarmon Gai’don’da ölebiliriz, dedi Lews Therin ve aniden Rand’ın içindeki *saidin* akıp boşaldı.

“Salıverdi,” dedi Logain, aniden Cadsuane’in tarafına geçmiş gibi.

“Biliyorum,” dedi Cadsuane ona. Logain şaşkınlıkla ona baktı.

“Min dilerse seninle kendi dilediği gibi başa çıkabilir,” dedi Rand, kapıya yönelerek. “Ama onu tehdit etme.” *Evet,* diye düşündü. *Tarmon Gai’don’da ölebiliriz.*

20
Altın Turna

Yağmur azalırken rüzgâr da dinmişti, ama gri bulutlar güneşi saklamaya devam ediyordu. İnce serpinti Rand'ın saçlarını ıslatmaya yetiyor, ölü Trolloclar arasında yürürken altın işlemeli siyah ceketine işliyordu. Logain, yağmur damlaları seksin ya da kayıp gitsin diye, çevresine bir kalkan örmüştü, ama Rand Lews Therin'in *saidin*'i yine ele geçirmesi riskine girmeyi reddetmişti. Adam ölmek için Son Savaş'a kadar bekleyebileceğini söylemişti, ama deli bir adama ne kadar güvenebilirdi?

Deli adam mı? diye fısıldadı Lews Therin. *Senden daha mı deliyim?* Çılgınca bir kahkaha attı.

Zaman zaman Nandera omzunun üzerinden Rand'a bakıyordu. Uzun boylu, kaslı bir kadındı; kır düşmüş saçlarını kahverengi *shoufa*'sının altına saklamıştı. Kızların, daha doğrusu Ejderduvarı'nın bu yanındaki Kızların önderiydi, ama Rand'ın Kızlardan oluşan kişisel korumalarını bizzat yönetmek istemişti. Güneşten kararmış yüzünde, kara peçenin üzerinden Rand'ın görebildiği tek şey olan yeşil gözleri ifadesizdi, ama Rand onun, kendini yağmurdan korumaması konusunda endişelendiğinden emindi. Kızlar sıradışı olan her şeyi fark ediyor gibiydi. Rand kadının sessiz kalacağını umdu.

Bana güvenmek zorundasın, dedi Lews Therin. *Güven bana. Ah, Işık, kafamın içindeki bir sese yalvarıyorum! Gerçekten delirmiş olmalıyım.*

Nandera ve elli peçeli Kız'ın kalanı Rand'ın çevresinde geniş bir halka oluşturmuştu. Neredeyse omuz omuza duruyor, yanından geçtikleri her Trolloc'u ya da Myrddraal'i mızraklarıyla dürtüyorlardı. Dev, kesik kolların ve bacakların; boynuz, yabandomuzu dişi ya da keskin diş sıraları taşıyan kesik kafaların üzerinden kayıtsızlıkla geçiyorlardı. Zaman zaman bir

Trolloc zayıfça inliyor ya da sürünerek kaçmaya çalışıyordu –ya da hırlayarak Rand'a doğru atılmaya çalışıyordu– ama çabaları fazla uzun sürmüyordu. Trolloclarla savaşmak, kuduz köpeklerle savaşmaktan farksızdı. Ya onları öldürürdünüz ya da onlar sizi öldürürdü. Müzakere yoktu, teslim olmak yoktu, arayol yoktu.

Şu ana dek yağmur akbabaları uzak tutmuştu, ama her yerde kargalar ve kuzgunlar kanat çırpıyordu, kara tüyleri ıslak ıslak ışıldıyordu ve eğer aralarında Karanlık Varlık'ın gözleri varsa, bu Trollocların üzerine konup gözlerini deşmelerini ya da bir parça et koparmayı denemelerini engellemiyordu. Bol bol Trolloc parçalanmıştı, kuşlar kendilerine ziyafet çekiyordu. Ama hiçbiri ölen Myrddraallere yaklaşmıyordu ve Myrddraallere fazla yakın yatan Trolloclardan da kaçınıyorlardı. Bu yalnızca ihtiyattı. Büyük olasılıkla Myrddraallerin kokusu kuşlara yanlış geliyordu. Bir Myrddraal'in kanı, hemen temizlenmezse, çeliği bile aşındırırdı. Kuzgunlara ve kargalara zehir gibi geliyor olmalıydı.

Hayatta kalan Saldaealılar kuşları oklarıyla vuruyorlardı ya da kıvrık kılıçları ile şişliyor ya da kürek, çapa, tırmık, ellerine sopa olarak kullanılabilecek ne geçerse onlarla dövüyorlardı –Sınırboyları'nda, bir kargayı ya da kuzgunu canlı bırakmak düşünülemez bir şeydi; orada, karga ya da kuzgunların çoğu Karanlık Varlık'ın gözleriydi– ama çok fazla kuş vardı. Trollocların arasında yüzlerce siyah tüylü şekil yatıyordu ve her cesedin başında, gaklayarak yumuşak parçalar için didişen, ki o parçaların arasında ölen kuşlarınkiler de bulunuyordu, yüzlerce kuş vardı. Asha'manlar ve Aes Sedailer kuşları öldürmeye çalışmaktan vazgeçeli epey olmuştu.

"Adamlarımın kendilerini bu şekilde yormaları hoşuma gitmiyor," dedi Logain. *Onun* adamları. "Aes Sedailerin de. Gece çöktüğünde Gabrelle ile Toveine bitkin düşmüş olacak." Adam iki Aes Sedai ile bağ kurmuştu, yani biliyor olmalıydı. "Ya başka bir saldırı olursa?"

Malikânenin ve ek binaların çevresinde kısa ateşler parlıyordu. Öyle sıcaktılar ki, insanlar gözlerini perdelemek zorunda kalıyordu. Aes Sedailer ve Asha'manlar, Trolloc ve Myrddraal leşlerini oldukları yerde yakıyordu. Onları toplayıp yığmalarına izin vermeyecek kadar çoktular. Yirmiden az Aes Sedai, bir düzineden az Asha'man ve belki yüz bin Trolloc varken, işleri uzun sürecekti. Büyük olasılıkla, işleri bitmeden önce, havadaki pis kokulara çürük kokuları da eklenecekti. Havada kokuşmuş, bakırsı Gölgedölü kanı kokusu ve karınları deşildiğinde bağırsaklarında her ne

varsa onların kokusu asılıydı. Bu konuda düşünmemek en iyisiydi. Malikâne ile Dünyanın Omurgası arasında tek bir çiftçi, tek bir köylü canlı kalmamış olabilirdi. Trolloclar o taraftan gelmiş olmalıydı, Shangtai Yurdu'nun dışındaki Yolkapısı'ndan. En azından Loial'in evi güvendeydi. Ne Trolloclar, ne de Myrddraaller, zorlanmadıkları sürece bir *yurda* girmezlerdi ve girmeleri için de epey zorlanmaları gerekirdi.

"Oldukları yerde çürümelerini tercih mi edersin?" diye sordu Cadsuane, kendisi bu konuda başka bir seçim yapmazmış gibi konuşarak. Eteklerine kanlı çamur ya da kanlı organlar sürtünmesin diye yeşil ipek eteklerini kaldırmıştı, ama bacakların ve kafaların üzerinden atlarken Kızlar kadar kayıtsızdı. Aynı zamanda, yağmura karşı bir şemsiye örmüştü, Alivia da öyle, ama Alivia Yeşil Aes Sedai'nin nasıl yaptığını görene kadar örmemişti kendisininkini. Rand ona yemin eden Aes Sedaileri, Seanchan kadına Güç hakkında daha çok şey öğretmeye zorlamaya çalışmıştı, ama onlara göre bunun sadakat yeminleri ile bir ilişkisi yoktu. Kadın kendisi ve başkaları için güvenliydi ve işleri bu noktada bırakmaktan memnundular. Nynaeve de, Min'in görüsü yüzünden reddetmişti. Cadsuane soğuk soğuk, yabanilere ders vermekle ilgilenmediğini bildirmişti.

"Demek, burası gerçekten de mezarlık olacak," dedi Min. Yürüyüşünde cazip bir salınma vardı, ama topuklu mavi botlarını bir yere taktırmadan yürümeye çalışırken bir yandan da yerde yatanları düşünmemeye çalıştığı açıktı ve bu yüzden zaman zaman sendeliyordu. Aynı zamanda ıslanıyor, siyah bukleleri kafasına yapışmaya başlıyordu, ama bağda kızgınlık izi yoktu. Yalnızca öfke vardı ve adama fırlattığı keskin bakışlara bakarak, öfkesi Logain'e yönelikti. "Hizmetkârlar; tarlalarda, ahırlarda ve tavlalarda çalışan insanlar nereye giderdi? Nasıl yaşarlardı?"

"Başka saldırı olmayacak," dedi Rand. "Bunları her kim gönderdiyse, başarısız olduklarını öğrenene kadar değil, hatta belki o zaman da değil. Gönderdiklerinin hepsi bu. Myrddraaller parça parça saldırmazdı." Logain homurdandı, ama buna karşı çıkamazdı.

Rand dönüp malikâneye doğru baktı. Bazı yerlerde, ölü Trolloclar temellerin dibinde yatıyordu. Hiçbiri içeri girememişti, ama... *Logain haklıydı,* diye düşündü, katliam sahnesini inceleyerek. Gerçekten de paçayı zor kurtardık. Logain'in getirdiği Asha'manlar ve Aes Sedailer olmasa, işin sonu başka olabilirdi. Gerçekten paçayı zor kurtardık. Ve daha sonra, yeni bir saldırı olursa?.. Açık ki, birileri Ishamael'in numarasını biliyordu. Yoksa kafasının içindeki mavi gözlü adam yerini bulabilirdi gerçekten. Yeni saldırı

daha büyük olurdu. Ya da beklenmedik bir yönden gelirdi. Belki Logain'in birkaç Asha'man daha getirmesine izin vermeliydi.

Onları öldürmeliydin, diye ağladı Lews Therin. *Artık çok geç. Çok geç.*

Kaynak artık temiz, seni aptal, diye düşündü Rand.

Evet, diye yanıt verdi Lews Therin. *Ama onlar temiz mi? Ben temiz miyim?*

Bunu Rand da kendisi hakkında merak etmişti. Yan tarafındaki iki yaranın biri Ishamael'in, diğeri Padan Fain'in Shadar Logoth lekeli hançerinin eseriydi. Yaralar sık sık zonkluyordu ve zonklarken canlı varlıklarmış gibi geliyordu.

Kızların oluşturduğu halka hafifçe aralanarak, Ethin'den de kırılgan görünen, uzun keskin burunlu, beyaz saçlı bir hizmetkâr adamın geçmesine izin verdi. Adam, saçaklarının yarısı eksik olan iki katlı bir Deniz Halkı şemsiyesinin altına sığınmıştı, ama eski mavi ipek o kadar yıpranmıştı ki üzerinde bir sürü delik açılmıştı, bu yüzden adamın sarı ceketine ve başına küçük dereler akıyordu. Adamın seyrelmeye yüz tutmuş saçları kafatasına yapışmış, sular damlatıyordu. Şemsiyesiz çıksa bu kadar ıslanmazdı sanki. Kuşkusuz, Algarin'in atalarından biri o şeyi bir tür andaç olarak saklamıştı, ama onu edinmesi de başlı başına bir hikâye olmalıydı. Rand Deniz Halkı'nın bir klan Dalgahanımı'nın şemsiyesini öylesine hediye edeceğinden kuşkuluydu.

"Lord Ejder," dedi adam eğilerek ve sırtına daha fazla su dökerek, "Verin Sedai bunu hemen size vermemi emretti." Ceketinin altından katlanmış ve mühürlenmiş bir kâğıt çıkardı.

Rand kâğıdı, ıslanmasın diye telaşla ceketinin cebine tıktı. Mürekkep hemen akabilirdi. "Teşekkür ederim, ama ben eve dönene kadar bekleyebilirdi. Sen de iliklerine dek ıslanmadan içeri girsen daha iyi olacak."

"Ama Verin Sedai hemen dedi, Lord Ejder." Adam gücenmiş gibiydi. "O bir Aes Sedai."

Rand başını sallayınca adam yeniden eğildi ve sırtını gururla dikleştirerek ağır ağır malikâneye doğru yürümeye başladı. Şemsiyesinden üzerine sel gibi su akıyordu. O bir Aes Sedai'ydi. Pek sevilmedikleri bir yer olan Tear'da bile, herkes Aes Sedailer için sıçrardı. Verin'in söylemek istediği, mektup yazmasını gerektirecek ne vardı acaba? Rand mührü başparmağı ile yoklayarak yürümeye devam etti.

Hedefi, saz damlı kısmen kararmış olan bir ahırdı. Trollocların girmeyi başardığı ahır orasıydı. Kaba kahverengi ceket ve çamurlu çizmeler içinde iri yarı bir adam açık kapıların çerçevesine yaslanmış bekliyordu. Rand'ın yaklaştığını görünce doğruldu ve bir sebepten telaşla omzunun üzerinden içeriye baktı. Kızlar yayılarak ahırı çevirdiler.

Rand kapıda kalakaldı, Min ve diğerleri de onun yanında durdu. Logain bir küfür salladı. Samanlığı destekleyen direklere asılmış iki lamba loş bir ışık veriyordu, bütün yatay yüzeylerin sineklerle kaplanmış olduğunu görmelerine yetecek kadar ışık. Saman kaplı toprak zemin bile sinek kaplıydı. Bir o kadar sinek de havada vızıldıyor gibiydi.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordu Rand. Algarin zengin bir adam olmayabilirdi, ama ahırları ve tavlaları son derece temiz tutuluyordu. İri yarı adam suçlu suçlu irkildi. Evdeki hizmetkârların çoğundan gençti, ama kafasının yarısı kelleşmişti ve geniş ağzının iki yanında, gözlerinin kenarlarında kırışıklar vardı.

"Bilmiyorum, Lordum," diye mırıldandı, pis yumruğunu alnına götürerek. Gözlerini Rand'a öyle dikkatle dikmişti ki, ahırın içine bakmak istemediği açıkça belli oluyordu. "Bir nefes temiz hava alayım diye dışarı çıktım ve arkama baktığımda her yeri kaplamışlardı. Düşündüm ki... düşündüm ki, belki de *ölü* sineklerdir."

Rand başını tiksintiyle iki yana salladı. Bu sinekler fazla canlıydı. Bu ahırı savunan Saldaealıların hepsi ölmemişti, ama tüm Saldaealı ölüler buraya toplanmıştı. Saldaealılar yağmurda cenaze kaldırmaktan hoşlanmazdı. Nedenini hiçbiri bilmiyordu, ama yağmur yağarken insanları gömmezdiniz işte. Yerde, on dokuz adam düzgün bir sıra halinde yatıyordu, bazılarının kolları ya da bacakları eksikken ya da kafaları yarılmışken ne kadar düzgün bir sıra oluşturabiliyorlarsa o kadar düzgün. Ama dostları ve yoldaşları tarafından dikkatle yatırılmışlar, yüzleri yıkanmış, gözleri kapanmıştı. Rand'ın buraya gelmesinin sebebi onlardı. Hoşça kal demek ya da o tür duygusal bir şey için değil; bu adamların hiçbirini, bazılarının yüzlerini bilmek dışında tanımıyordu. Kendi kendine, mutlak zafer gibi görünen bir şeyin bile kanla ödendiğini hatırlatmak için gelmişti. Yine de, sineklerle kaplanmaktan daha iyisini hak ediyorlardı.

Benim hatırlatılmaya ihtiyacım yok, diye hırladı Lews Therin.

Ben sen değilim, diye düşündü Rand. *Daha zorlu biri olmam gerek.* "Logain, şu lanet şeylerden kurtul!" dedi sesli olarak.

Sen benim en zorlu zamanlarımdan daha zorlusun, dedi Lews Therin. Aniden kıkırdadı. *Eğersen ben değilsen, sen kimsin?*

“Şimdi de lanet bir sinek kovalayıcı mı oldum?” diye homurdandı Logain.

Rand öfkeyle ona döndü, ama daha tek kelime edemeden Alivia peltek aksanıyla konuştu.

“İzin verin ben deneyeyim, Lordum.” Kadın, bir anlamda izin istemişti, ama tıpkı bir Aes Sedai gibi, iznin verilmesini beklemedi. Alivia *saidar*’a kucak açıp yönlendirirken Rand’ın derisi karıncalandı, tüyleri diken diken oldu.

Sinekler en hafif yağmurdan bile kaçarlardı, çünkü bir yağmur damlası bir sineği yere indirmeye yeterdi ve kanatları kuruyana kadar sinek kolay av olurdu, ama aniden, yağmur ahırdan çok daha iyiymiş gibi, kapı boşluğu vızıldayan sineklerle doldu. Hava kaskatı bir sinek kitlesiyle dolmuştu sanki. Rand yüzüne çarpan sinekleri kovaladı ve Min yüzünü elleriyle örttü. Bağdan ağır bir hoşnutsuzluk hissi geliyordu, ama sinekler yalnızca kaçmakla ilgileniyordu. Birkaç saniye içinde kayboldular. Ağzı bir karış açık, Alivia’ya bakmakta olan kel adam aniden öksürdü ve eline iki sinek tükürdü. Cadsuane adama öyle bir bakış fırlattı ki adam ağzını kapattı ve kaba yumruğunu hemen alnına götürdü. Yalnızca tek bir bakıştı, ama Cadsuane kimse oydu işte.

“Demek ki izliyorsun,” dedi Alivia’ya. Kara gözlerini Seanchan kadının yüzüne dikmişti, ama Alivia irkilmedi, kekelemedi. Aes Sedailerden başkaları kadar çok etkilenmiyordu.

“Ve gördüklerimi hatırlıyorum. Lord Ejder’e yardım edeceksem, bir şekilde öğrenmeliyim. Bildiğinden daha fazlasını öğrendim.” Min gırtlağından, hırlamaya çok benzeyen bir homurtu çıkardı ve bağ öfke doldu, ama sarı saçlı kadın onu duymazdan geldi. “Bana kızmadınız, değil mi?” diye sordu Rand’a, endişeli bir sesle.

“Kızmadım. Öğrenebildiğin kadarını öğren. İyi iş çıkarıyorsun.”

Kadın kızardı ve beklenmedik bir iltifat almış bir genç kız gibi gözlerini yere indirdi. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı, ama bazen onun, Rand’dan altı yaş küçük değil, yaşayan en yaşlı Aes Sedai’den yüz yaş büyük olduğunu hatırlamak güç oluyordu. Rand kadına daha fazlasını öğretecek birini bulmak *zorundaydı.*

“Rand al’Thor,” dedi Min öfkeyle, kollarını göğsünde kavuşturarak, “o kadının yapacaklarına izin *vermeyeceksin...*”

“Görülerin asla yanlış çıkmıyor,” diye araya girdi Rand. “Gördüklerin her zaman oluyor. Olayları değiştirmeye çalıştın, ama asla işe yaramadı. Bunu bana kendin söyledin, Min. Bu sefer farklı olacağını düşünmene sebep olan ne?”

“Çünkü farklı olmak *zorunda,*” dedi Min haşin bir sesle. Üzerine atlamaya hazırlanılmış gibi, Rand’a doğru eğildi. “Çünkü ben farklı olmasını istiyorum. Çünkü farklı *olacak.* Her durumda, gördüğüm her şeyin doğru olduğundan emin değilim. İnsanlar hayatlarına devam ediyor. Moiraine hakkında yanıldım. Onun geleceği ile ilgili bir sürü şey gördüm, ama o öldü. Belki gördüğüm başka şeyler de doğru çıkmaz.”

Bu sefer farklı olmamalı, dedi Lews Therin nefes nefese. *Söz verdin!*

Logain kaşlarını hafifçe çatmıştı ve başını hafifçe iki yana sallıyordu. Min’in kendi yeteneğini sorgulamasından hoşlanıyor olamazdı. Rand ona Min’in onunla ilgili görüsünü anlattığına pişman olmuştu neredeyse, ama o sırada zararsız bir teşvik gibi gelmişti. Adam Aes Sedailerden, Min’in yeteneğini doğrulamalarını istemişti, ama kuşkusunu Rand’dan saklama akıllılığını göstermişti.

“Bu genç kadının neden senin için bu kadar şevkli davrandığını anlayamıyorum, evlat,” dedi Cadsuane düşünceli düşünceli. Dudaklarını büzerek düşündü, sonra süslerini savurarak başını iki yana salladı. “Ah, yeterince yakışıklısın herhalde, ama yine de anlayamıyorum.”

Min ile bir başka tartışmaya girişmekten kaçınmak için –Min onlara tartışma demiyordu; “konuşmak” diyordu, ama Rand konuşma ile tartışma arasındaki farkı bilirdi– Rand Verin’in mektubunu çıkardı ve Büyük Yılan yüzüğü ile mühürlenmiş sarı mumu kırdı. Kahverengi Aes Sedai’nin örümcek ağına benzeyen el yazısı sayfanın hemen hemen tamamını kaplamıştı. Kâğıda sızan yağmur damlaları birkaç harfi bulandırmıştı. Rand en yakın lambaya yaklaştı. Lamba hafif bir bozuk yağ kokusu saçıyordu.

> *Dediğim gibi, burada yapabileceğimi yaptım. Başka yere gidersem, sana ettiğim yemini daha iyi yerine getirebileceğime inanıyorum, bu yüzden Tomas’ı aldım ve işime bakmak üzere çiftlikten ayrıldım. Sana hizmet etmenin pek çok yolu var ve ihtiyaç da aynı ölçüde çok. Cadsuane’e güvenebileceğine ikna oldum ve onun tavsiyelerine kesinlikle uymalısın, ama diğer Aes Sedailere karşı dikkatli ol. Buna, sana sadakat yemini edenler de dahil. Böyle bir yemin, bir Kara Aes Sedai için hiçbir şey ifade etmiyor. Işık’ta yürüyenler bile, o yemini*

senin onaylamayacağın şekillerde yorumlayabilir. O yeminin mutlak itaat gerektirdiğini düşünen pek az kişi olduğunu biliyorsun zaten. Bazıları, başka boşluklar bulabilir. Bu yüzden, Cadsuane'in tavsiyelerine uysan da uymasan da, ki uyman gerektiğini tekrarlıyorum, benimkine uy. Çok dikkatli ol.

Mektup basitçe, "Verin" diye imzalanmıştı.

Rand ekşi ekşi homurdandı. Yeminin mutlak itaat gerektirdiğini düşünen *pek az kişi* vardı demek. Hiç yok demek daha doğru olurdu. Genelde itaat ediyorlardı, ama harfi harfine değil. Örneğin Verin. Onu, diğerlerinin onun onaylamayacağı şeyler yapabileceği konusunda uyarıyordu, ama kendisi de nereye gideceğini, orada ne yapmayı düşündüğünü söylememişti. Rand'ın onaylamamasından mı korkmuştu? Belki yalnızca Aes Sedai tarzı örtmeceydi. Aes Sedailer, nefes almak kadar doğal bir biçimde sır saklıyordu.

Mektubu Cadsuane'e uzattığında, kadının sol kaşı hafifçe seğirdi. Duygularını bu kadar belli ettiği için gerçekten şaşırmış olmalıydı, ama mektubu aldı ve lamba ışığına tuttu.

"Çok maskeli bir kadın," dedi sonunda, sayfayı geri uzatarak. "Ama iyi bir tavsiyede bulunmuş."

Maskelerle ilgili söylediği ne anlama geliyordu? Tam Rand sormak üzereyken Loial ile İhtiyar Haman aniden kapıda belirdi. İkisi de omzunda süslü başlı, uzun saplı birer balta taşıyordu. Beyaz saçlı Ogier'in tüylü kulakları kafasına yatmıştı, yüzü sertti ve Loial'in kulakları seğiriyordu. Heyecandan olduğunu tahmin etti Rand. Bazen anlamak zor olabiliyordu.

"Umarım sohbetinizi bölmüyorum?" dedi İhtiyar Haman. Ceset sırasına bakarken kulakları hüzünle kalktı.

"Hayır," dedi Rand ona, mektubu cebine sokarak. "Keşke düğününe gelebilseydim, Loial, ama..."

"Ah, o iş bitti, Rand," dedi Loial. *Gerçekten* heyecanlı olmalıydı; normalde kimsenin sözünü kesmezdi. "Annem ısrar etti. Düğün yemeği vermek için bile fazla zaman olmayacak, hatta belki hiç olmayacak, çünkü Kütük sürüyor ve ben..." Yaşlı Ogier elini onun koluna koydu. "Ne?" dedi Loial, ona bakarak. "Ah. Evet. Elbette. Şey." Şişman bir sosis boyundaki parmağıyla burnunun altını ovaladı.

Söylememesi gereken bir şeyi mi söylemek üzereydi? Ogierlerin bile sırları vardı anlaşılan. Rand cebindeki mektubu elledi. Ama diğer yandan,

herkesin sakladığı sırlar vardı.

“Sana şu sözü veriyorum, Rand,” dedi Loial. “Ne olursa olsun, Tarmon Gai’don’da yanında olacağım. Ne olursa olsun.”

“Oğlum,” diye mırıldandı İhtiyar Haman, “sanmıyorum ki sen...” Başını iki yana sallayarak sustu ve uzak bir deprem gibi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Rand saman kaplı yeri üç adımda aştı ve sağ elini uzattı. Loial geniş geniş gülümseyerek, ki bir Ogier söz konusu olduğunda gerçekten geniş demekti bu, Rand’ın elini eline aldı. Bu kadar yakındayken, arkadaşının yüzüne bakmak için Rand’ın kafasını iyice arkaya devirmesi gerekiyordu. “Teşekkür ederim, Loial. Bunu işitmenin benim için ne kadar anlamı olduğunu ifade edemem. Ama sana o zamandan önce ihtiyacım olacak.”

“Senin... bana ihtiyacın mı olacak?”

“Loial, biliyorsun, Caemlyn, Cairhien, Illian ve Tear’daki Yolkapılarını mühürledim. Fal Dara yakınlarındaki, kesilip açılan Yolkapısı’na pis bir tuzak bıraktım, ama Far Madding yakınlarındaki Yolkapısı’nı bulamadım. Şehrin içinde bir Yolkapısı olduğunu bilmeme rağmen, kendi başıma bulamadım. Sonra, artık var olmayan onca şehirdeki Yolkapıları var. Benim içim kalanları bulmana ihtiyacım var, Loial, yoksa Trolloclar aynı anda bütün ülkelere akacak ve onlar Andor ya da Cairhien’in yüreğine girmeden kimsenin gelişlerinden haberi olmayacak.”

Loial’in gülümsemesi silindi. Kulakları titredi, kaşları öyle sarktı ki uçları yanaklarına sürtündü. “Yapamam, Rand,” dedi hüzünle. “Yarın sabah erkenden yola çıkmam gerek ve bir daha ne zaman Dışarı çıkabilirim, bilmiyorum.”

“*Yurdundan* ayrılalı uzun zaman olduğunu biliyorum, Loial.” Rand nazik bir sesle konuşmaya çalıştı, ama yine de sesi sert çıktı. Nezaket solmaya yüz tutmuş bir anı gibi geliyordu. “Ben annenle konuşurum. Biraz dinlendikten sonra yola çıkmana izin vermesi için ikna ederim onu.”

“Onun bol bol dinlenmeye ihtiyacı var.” İhtiyar Haman balta sapının ucunu yere dayadı, baltayı iki eliyle kavradı ve Rand’a sert sert baktı. Ogierler barışçı bir halktı, ama İhtiyar Haman hiç de barışçı görünmüyordu. “Beş seneden daha uzun süredir Dışarı’da. Çok uzun bir süre. En azından bir *yurtta* haftalarca dinlenmesi gerekiyor. Aylarca dinlense daha iyi.”

“Artık bu kararları annem vermiyor, Rand. Ama, doğrusunu söylemek gerekirse, bunu anlamak onu hâlâ şaşırtıyor. Erith karar veriyor. Karım.” Gürleyen sesi bu sözcüğe o kadar gurur yüklemişti ki, gururdan

patlayacakmış gibi görünüyordu. Göğsü kesinlikle kabarmıştı ve yüzü bir gülümsemeyle ikiye bölünmüştü.

“Üstelik, daha ben seni tebrik bile etmedim,” dedi Rand, Loial’in omzuna bir şaplak atarak. İçten konuşma çabası kendi kulaklarına bile sahte geliyordu, ama becerebildiğinin en iyisi buydu. “Aylara ihtiyacın varsa, o zaman aylarca dinlen. Ama yine de o Yolkapıları bulacak bir Ogier’e ihtiyacım var. Sabaha, hepinizi bizzat ben Shangtai Yurdu’na götürürüm. Belki oradan birini bu işi yapmaya ikna edebilirim.” İhtiyar Haman ellerindeki balta sapına kaş çattı ve yine mırıldanmaya başladı. Yan odada vızıldayan, mastif boyunda bir yabanarısınınkine benzeyen bir sesle mırıldanıyordu, ama yine de sözleri seçilmiyordu. Adam kendi kendisiyle tartışıyor gibiydi.

“Bu zaman alabilir,” dedi Loial kuşkuyla. “Biliyorsun, biz acele karar vermekten hoşlanmayız. Kütük yüzünden, bir insanın *yurda* girmesine izin vereceklerinden bile emin değilim. Rand? Son Savaş’tan önce dönemezsem... Ben *yurttayken* neler olduğu konusundaki sorularıma yanıt verirsin, değil mi? Demek istediğim, her şeyi ağzından zorla kopartmama gerek kalmadan?”

“Elimde geliyorsa, veririm,” dedi Rand ona.

Elinden geliyorsa, diye hırladı Lews Therin. *Tarmon Gai’don’da sonunda öleceğimizi kabul etmiştin.* Kabul *ettin, deli adam!*

“Sorularını, sen tatmin olana dek yanıtlayacak, Loial,” dedi Min kararlılıkla, “tüm o süre boyunca tepesinde dikilmem gerekse bile.” Bağ öfke doluydu. Gerçekten de Rand’ın ne düşündüğünü bilir gibiydi.

İhtiyar Haman boğazını temizledi. “Bana öyle geliyor ki, ben Dışarı’ya taş ustaları dışında herkesten daha alışığım. Hım. Evet. Aslında, sanırım bu görev için en iyi aday benim.”

“Pof!” dedi Cadsuane. “Öyle görünüyor ki Ogierleri bile bozuyorsun, evlat.” Sesi sertti, ama yüzü tam bir Aes Sedai’nin kendine hâkimiyeti tablosuydu, okunması imkânsızdı ve o kara gözlerin arkasında her ne geçiyorsa tamamen gizliyordu.

Loial’in kulakları şokla dimdik oldu, neredeyse elindeki baltayı düşürüyordu, zar zor yakaladı. “Siz mi? Ama ya Kütük, İhtiyar Haman! Büyük Kütük!”

“O işi güvenle senin ellerine bırakabileceğime inanıyorum, oğlum. Sözlerin basit, ama güzeldi. Hım. Hım. Tavsiyem şu, güzellik için

endişelenme. Sadeliği koru. Bu şekilde, pek çok kişiyi şaşırtabilirsin. Annen de dahil."

Loial'in kulakları daha fazla dikleşemez gibi geliyordu, ama dikleştiler. Ağzı oynadı, ama söz çıkmadı. Demek Kütük'te konuşacaktı. Bu neden bu kadar gizliydi ki?

"Lord Ejder, Lord Davram döndü." Konuşan, ahıra gelen Bashere'e eşlik eden Elza Penfell'di. Koyu yeşil binici elbisesi giymiş, düzgün yüz hatlarına sahip bir kadındı; kahverengi gözleri Rand'ı bulduğunda ateşlendi sanki. En azından bu kadın hakkında endişelenmesi gerekmiyordu. Elza'nın bağlılığı fanatiklik ölçüsündeydi.

"Teşekkür ederim, Elza," dedi Rand. "Geri dönüp temizliğe yardımcı olman en iyisi. Daha çok yolumuz var."

Kadının ağzı hafifçe gerildi ve bakışları kıskançlıkla Cadsuane'den Ogierlere, herkesi taradı, sonra diz kırıp çıktı. Evet, tam anlamıyla fanatikti.

Bashere kısa boylu, zayıf bir adamdı. Altın işlemeli gri ceket giymişti ve Saldaea Mareşal Generali'nin altın kurtbaşı topuzlu fildişi asasını taşıyordu. Asayı kemerine, kılıcın karşısına takmıştı. Bol pantolonunun paçalarını tepeleri katlanmış çizmelerine sokmuştu. Birkaç çamur lekesi dışında, botlar parlayana dek cilalanmıştı. Adamın en son üstlendiği iş mümkün olduğunca çok resmiyet ve vakar gerektiriyordu ve Bashere'de her ikisinden de bol bol vardı. Artık ününü Seanchanlar bile duymuş olmalıydı. Kır düşmüş siyah saçları ve ağzının çevresinde yere dönük boynuzlar gibi kıvrılan gür bıyıkları vardı. Çekik, kara gözleri hüzünlüydü. Eyere ayaklarından daha fazla alışık bir adamın adımları ile Rand'ın yanından geçti ve ölü sırasının önünde yavaşça yürüyerek her yüze dikkatle baktı. Rand kadar sabırsız olmasına rağmen, yas tutmak için zaman ayırdı.

"Dışarıdaki manzara gibisini görmedim," dedi sessizce, yürürken. "Afet'ten gelen büyük bir saldırı, bin Trolloc demektir. Çoğu çete yalnızca birkaç yüz Trolloc'tan oluşur. Ah, Kirkun, hiçbir zaman solunu gerektiği gibi korumadın. Yine de, kazanlarına düşmemek için sayıca onların üç dört kat fazlası olmalısın. Orada, dışarıda... sanırım Tarmon Gai'don'un habercisini gördüm. Umalım da gerçekten Son Savaş olsun. Ondan canlı kurtulursak, bir daha yeni bir tanesini görmek isteyeceğimizi sanmıyorum. Ama göreceğiz. Her zaman yeni bir savaş vardır. Sanırım, tüm dünya Tenekecilere dönüşene kadar hep böyle olacak." Sıranın sonunda, yüzü gür sakalına dek yarılmış bir adamın önünde durdu. "Ahzkan'ı parlak bir gelecek bekliyordu. Ama aynısını pek çok ölü için söyleyebilirsin."

Derin derin iç çekerek Rand'a döndü. "Dokuz Ayın Kızı üç gün içinde, kuzey Altara'da, Andor sınırındaki bir malikânede seninle görüşecek." Ceketinin göğsüne dokundu. "Haritam var. Yakınlarda bir yerde zaten, ama onların kontrolünde olmayan topraklarda olduğunu söylüyorlar. İş sır saklamak olunca, bu Seanchanların yanında Aes Sedailer serbest köy kızları gibi kalıyor." Cadsuane hıhladı.

"Tuzaktan mı şüpheleniyorsun?" Logain, belki farkında olmadan, kınındaki kılıcı gevşetti.

Bashere önemsemez bir jest yaptı, ama o da kılıcını gevşetti. "Ben her zaman tuzaktan şüphelenirim. Konu bu değil. Yüksek Leydi Suroth hâlâ benim ya da Manfor'un ondan başka kimseyle konuşmamızı istemiyor. Kimseyle. Hizmetkârlarımız dilsizdi, tıpkı Loial'le Ebou Dar'a gittiğimiz zaman olduğu gibi."

"Benim hizmetkârımın dili kesilmişti," dedi Loial, tiksinti dolu bir sesle, kulakları arkaya yatarak. Balta sapını tutan elinin boğumları beyazladı. Haman şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve kulakları direk kadar dikleşti.

"Altara'da yeni bir kral taç giydi," diye devam etti Bashere, "ama Tarasin Sarayı'ndaki herkes, Seanchan da olsa Altaralı da, yumurta kabukları üzerinde yürüyor ve omzunun üzerinden arkasını kolluyor gibiydi. Suroth bile, boynunun üzerinde bekleyen bir kılıç varmış gibi görünüyordu."

"Belki de Tarmon Gai'don'dan korkuyorlardır," dedi Rand. "Ya da Yenidendoğan Ejder'den. Dikkatli olmam gerekecek. Korkmuş insanlar aptalca şeyler yapar. Nasıl ayarladın, Bashere?"

Saldaealı ceketinin içindeki haritayı çıkardı ve açarak Rand'a yaklaştı. "Çok detaylı. O altı *sul'dam* ve *damane* getirecek, ama bunun dışında maiyeti olmayacak." Alivia öfkeli kedi gibi bir ses çıkardı ve adam sözlerine devam etmeden önce gözlerini kırpıştırdı. Kuşkusuz, serbest kalmış bir *damane*'den, en hafif tabiriyle, şüphe ediyordu. "Sen de yönlendirebilen beş kişi getirebileceksin. Yanında getirdiğin bütün erkeklerin yönlendirdiğini varsayacak, ama durumu eşitlemek için yönlendiremeyen bir kadın da getirebileceksin."

Min aniden Rand'ın yanında bitti, kolunu onunkine doladı.

"Hayır," dedi Rand kararlılıkla. Min'i olası bir tuzağa götürmeyecekti.

"Bu konuda konuşacağız," diye mırıldandı Min, bağ kararlı bir inatçılıkla doldu.

Bir kadının "Seni öldüreceğim" dışında söyleyebileceği en korkunç sözler, diye düşündü Rand. Aniden ürperdi. Bunu düşünen kendisi miydi? Yoksa Lews Therin miydi? Deli adam kafasının arkasında alçak sesle güldü. Fark etmez. Üç gün içinde, bir güçlük daha çözülecekti. Öyle ya da böyle. "Başka ne var, Bashere?"

Nynaeve, bilezik-yüzük *angreal* saçlarına takılmasın diye –artık onu ve mücevherli *ter'angreal*'i her zaman takıyordu– dikkatle davranarak ıslak bezi gözlerinin üzerinden kaldırdı ve doğrulup yatağın kenarına oturdu. Korkunç yaraları, eksik elleri ya da kolları yüzünden Şifa'ya ihtiyaç duyan onca adam varken, bir baş ağrısı için Şifa istemek hoş olmazmış gibi gelmişti, ama söğüt kabuğu da işe yaramıştı. Yalnız, daha uzun sürmüştü. İçten gelen bir parıltıyla hafif hafif parlarmış gibi görünen açık yeşil bir taşla süslenmiş yüzüğü, aslında hareket etmemesine rağmen, durmaksızın titriyormuş gibi görünüyordu. Titreme düzeni, dışarıda yönlendirilen *saidar* ve *saidin* miktarına göre devamlı değişiyordu. Aynı şekilde, içeriden biri de yönlendiriyor olabilirdi. Cadsuane yüzüğün yönlendirme yönünü gösterebileceğinden emindi, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ha! Cadsuane ve sözde üstün bilgisi! Nynaeve bunu kadının yüzüne söyleyebilmeyi diledi. Cadsuane'den korktuğundan değil –kesinlikle hayır; Nynaeve Cadsuane'den üstündü– ama aralarında bir parça ahenk olsun istiyordu. Kadının yanında dilini tutmasının sebebi buydu.

Lan ile paylaştığı daire genişti, ama aynı zamanda esintiliydi, hiçbir kepenk penceresine doğru düzgün oturmuyordu ve nesiller içinde ev öyle bir yerleşmişti ki kapıların tamamen kapatılması için yontulmaları gerekmişti. Taş şöminedeki ateş, dışarıda yanıyormuş gibi dans ediyor, çıtırdıyor, kıvılcımlar tükürüyordu. Halı öyle solmuştu ki deseni artık seçilemiyordu ve düşen kıvılcımlarla sayısız delik açılmıştı. Kalın direkli ve yıpranmış sayvanlı yatak geniş ve sağlamdı, ama şilte yumru yumru olmuştu, yastıkların içindeki tüylerin büyük kısmı deliklerden fırlıyordu ve battaniyelerde de yapıldıkları malzemeden çok yama var gibiydi. Ama daireyi onunla Lan paylaşıyordu ve bu her şeyi değiştiriyordu. O daireyi bir saraya dönüştürüyordu.

Lan pencerelerden birinde, saldırının başladığını gördüğü yerde durmuş, dışarıda süren işleri seyrediyordu. Ya da belki, malikâne avlusunun dönüştüğü mezbahayı inceliyordu. O kadar kıpırtısızdı ki, heykel sanılabilirdi; üzerine tam oturan koyu yeşil ceket giymiş, omuzlarının

genişliği sayesinde beli ince görünen, omuzlarına gelen kır düşmüş siyah saçlarını şakaklarına doladığı deri *hadori* sicimi ile tutturmuş, uzun boylu bir adam. Sert yüzlü, ama yakışıklı bir adam. Nynaeve'in gözünde öyleydi, bırak kim ne derse desin. Yalnız, onun işitebileceği bir yerde söylememeleri daha iyiydi. Cadsuane bile olsa. Sağ elindeki, kusursuz bir safirle süslenmiş yüzük soğuktu. Lan'in düşmanlıktan çok öfke hissediyor olması daha olasıydı. O yüzüğün bir kusuru vardı, Nynaeve'e göre. Yakındaki birinin öfkeli ya da düşmanca hissettiğini bilmek iyiydi, ama bu, o duyguların size yönelik olduğu anlamına gelmiyordu.

"Tekrar dışarıya çıkıp yardım etmemin zamanı geldi," dedi, ayağa kalkarken.

"Henüz değil," dedi Lan, pencereden dönmeden. Yüzük ne derse desin, sesi sakindi. Ve oldukça kararlı. "Moiraine her zaman, baş ağrısının çok fazla yönlendirdiğini gösteren bir işaret olduğunu söylerdi. Bu tehlikelidir."

Nynaeve'in eli örgüsüne gidecek gibi oldu, ama geri çekti onu. Sanki Lan yönlendirmek hakkında Nynaeve'den daha fazla bilgi sahibiymiş gibi! Eh, bazı açılardan öyleydi. Moiraine'in Muhafızı olarak geçirdiği yirmi sene ona, bir erkeğin *saidar* hakkında öğrenebileceği her şeyi öğretmişti. "Baş ağrım tamamen geçti. Artık çok iyiyim."

"Aksilik etme, aşkım. Alacakaranlığa kadar yalnızca birkaç saat kaldı. Yarına da bol bol iş kalacak." Sol eli kılıcının kabzasını sıktı, gevşedi, sıktı. Yalnızca o el hareket etmişti.

Nynaeve dudaklarını birbirine bastırdı. Aksilik? Eteğini öfkeyle sıvazladı. O *hiç de* aksilik etmiyordu! Yalnız kaldıklarında, Lan emir verme hakkını nadiren kullanıyordu –akıllarına böyle bir şey geldiği için o Deniz Halkı sonsuza dek lanetlensindi!– ama emir verdiği zaman, asla esnemiyordu. Elbette, Nynaeve yine de gidebilirdi. Lan onu kaba güçle durdurmaya kalkmazdı. Nynaeve bundan emindi. Hemen hemen. Yalnız, ettiği evlilik yeminlerini hiçbir şekilde ihlal etmek istemiyordu. Sevgili kocasının incik kemiklerini tekmelemek istese bile.

Bunun yerine eteklerini tekmeleyerek pencereye gidip Lan'in yanında durdu ve koluna girdi. Ama Lan'in kolu taş kadar sertti. Kasları *gerçekten* sertti, harika bir biçimde sert, ama bu gerginliğin sertliğiydi, sanki büyük bir yükü kaldırmak için zorlanıyormuş gibi. Onun bağına sahip olmayı, onu düşündüren şeylere dair ipuçları bulmayı nasıl da diliyordu. Myrelle'i bir ele geçirirse... Hayır, *o* şırfıntıyı hiç düşünmemek en iyisiydi! Yeşiller! Erkekler konusunda onlara hiç güvenmemek gerekirdi.

Dışarıda, evin biraz ötesinde, o siyah ceketli Asha'manlardan iki tanesini ve bağ kurdukları Aes Sedaileri görebiliyordu. Onlardan mümkün olduğunca kaçınmıştı –Asha'manlardan kaçınmasının sebebi aşikârdı, Aes Sedailerden ise Elaida'yı destekledikleri için kaçınıyordu– ama Algarin'inki kadar geniş ve yaygın bir evde bile, zaman içinde aynı çatı altında yaşadığınız insanları tanımaya başlıyordunuz. Arel Malevin Cairhienliydi. Olduğundan da geniş görünüyordu, çünkü Lan'in ancak göğsüne geliyordu. Donalo Sandomere Tearlıydı ve sol kulağında bir lal taşı taşıyordu, gri sakalı sivri bitecek şekilde kesilmişti ve yağlanmıştı, ama Nynaeve o kırışık, haşin bakışlı yüzün bir asile ait olduğundan kuşkuluydu. Malevin, Aisling Noon ile bağ kurmuştu. Aisling haşin bakışlı bir Yeşil'di ve konuşmalarını süslemekte kullandığı Sınırboylu küfürleri Lan'i bile irkiltiyordu bazen. Nynaeve o küfürleri anlayabilmeyi diliyordu, ama Lan açıklamayı reddediyordu. Sandomere'in tutsağı Ayako Norsoni'ydi; siyah, dalgalı saçları beline dek gelen, bir Domanlı kadar kahverengi tenli, ufak tefek bir Beyaz. Kadın utangaç görünüyordu; Aes Sedailer arasında nadir bir özellik. İki kadın da saçaklı şallarını takmıştı. Tutsaklar, belki meydan okuma işareti olarak, şallarını hemen hemen her zaman takıyordu. Ama diğer yandan, adamlarla tuhaf bir biçimde anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Nynaeve sık sık onları dostça sohbet ederken görüyordu, ki meydan okuyan bir tutsağın yapacağı şey sayılmazdı. Ve Logain ile Gabrelle'in, evli olmadıkları halde aynı yatağı paylaşan tek çift olmadığını tahmin ediyordu. Bu rezaletti!

Aniden aşağıda alevler parladı; altısı Malevin ile Aisling'in, yedisi Sandomere ile Ayako'nun önünde yatan ölü Trollocları sardı ve Nynaeve kör edici parıltıya karşı gözlerini kıstı. Bulutsuz gökyüzünde parlayan on üç öğle güneşine bakmaktan farksızdı. Zincir kurmuşlardı. *Saidar* akışlarını katı katı hareket etmesine bakarak anlayabiliyordu. Sanki *saidar* akışlarına rehberlik edilmiyor, zorlanıyordu. Daha doğrusu, adamlar onları zorluyor gibiydi. Güç'ün dişil yarısında bu asla işe yaramazdı. Saf Ateş akıyordu ve alevler öfkeliydi, Nynaeve'in saf Ateş'ten beklemeyeceği kadar haşin. Ama elbette, *saidin*'de kullanıyor olmalıydılar ve o cani kaosa onların ne eklediklerini kim bilebilirdi? Rand ile zincir kurdukları zamandan hatırladığı pek az şeye bakarak, bir daha yapmak konusunda hiçbir arzu duymuyordu. Birkaç dakika sonra ateşler söndü, geriye yalnızca sert ve çatlak görünen kavrulmuş toprağın üzerinde yatan grimsi kül yığınları kaldı.

“Bunu çok eğlenceli buluyor olamazsın, Lan. Ne düşünüyorsun?”

“Aylak düşünceler,” dedi Lan. Nynaeve’in elinin altındaki kol taş kadar sertti. Dışarıda yeni ateşler parladı.

“Onları benimle paylaş.” Nynaeve buna küçük bir soru tınısı eklemeyi başardı. Ettikleri yeminler Lan’i eğlendirmiş gibiydi, ama yalnız kaldıklarında en ufak talimata bile uymayı kesinlikle reddediyordu. Ricaları hemen yerine getiriyordu –eh, çoğunlukla– ama Nynaeve ona yerleri çamur etmemesini *söylerse,* çamurlar kuruyup dökülmeye başlayana kadar çizmelerini temizlemiyordu.

“Nahoş düşünceler, ama madem istiyorsun. Myrddraaller ve Trolloclar Tarmon Gai’don’u düşündürüyor bana.”

“Gerçekten de nahoş düşüncelermiş.”

Lan pencereden dışarı bakmaya devam ederek başını salladı. Yüzü ifadesizdi –duyguları saklamak konusunda, Lan Aes Sedailere ders verebilirdi!– ama sesi hafifçe hararetlendi. “Yaklaşıyor, Nynaeve, ama al’Thor Seanchanlarla dans etmek için dünya kadar zamanı olduğunu düşünüyor gibi. Biz burada dururken Gölgedölleri Afet’ten güneye akıyor olabilir, şeyden geçip...” Ağzı kapandı. Malkier’den geçip, diyecekti neredeyse; ölü Malkier’den; doğduğu, katledilmiş topraklardan. Nynaeve bundan emindi. Lan hiç duraksamamış gibi devam etti. “Gelecek hafta, hatta yarın Shienar’a, tüm Sınırboyları’na saldırabilirler. Ve al’Thor oturmuş, Seanchan entrikaları örüyor. Kral Hasar ile diğerlerini Afet boyundaki görevlerine dönmeye ikna edecek birilerini göndermeli. Toplayabildiğince gücü hareketlendirip Afet’e götürmeli. Son Savaş orada yapılacak ve Shayol Ghul’de. *Savaş* orada.”

Nynaeve’in içinde bir hüzün kabardı, ama sesine yansıtmamayı başardı. “Sen geri dönmek zorundasın,” dedi sessizce.

Lan sonunda başını çevirdi ve kaşlarını çatarak Nynaeve’e baktı. Berrak mavi gözleri çok soğuktu. Öncekinden daha az ölüm taşıyorlardı, Nynaeve bundan emindi, ama yine de soğuktular. “Benim yerim senin yanında, yüreğimin yüreği. Her zaman ve daima.”

Nynaeve bütün cesaretini topladı, cesaretine sıkı sıkı sarıldı, öyle sıkı sarıldı ki içi acıyordu. Cesareti kırılmadan sözleri söyleyebilmek için hızlı konuşmak geliyordu içinden, ama sakin ve istikrarlı bir biçimde konuşmaya zorladı kendini. “Bir kez senden bir Sınırboylu deyimi duymuştum. ‘Ölüm tüyden hafiftir, görev dağdan ağır.’ Benim görevim burada; Alivia’nın Rand’ı öldürmeyeceğinden emin olmakla sorumluyum. Ama seni

Sınırboyları’na götüreceğim. Senin görevin orada. Shienar’a mı gitmek istiyorsun? Kral Hasar ve Shienar’dan bahsettin. Ve orası Malkier’e yakın.”

Lan uzun uzun ona baktı, ama sonunda hafifçe nefes verdi ve kolundaki gerilim kayboldu. “Emin misin, Nynaeve? Eminsen, evet, Shienar. Trolloc Savaşları’nda, Gölge çok sayıda Trolloc nakletmek için Tarwin Geçidi’ni kullandı. Tıpkı birkaç sene önce, biz Dünyanın Gözü’nü ararken yaptığı gibi. Ama ancak sen kesinlikle eminsen giderim.”

Hayır, Nynaeve emin değildi. Ağlamak, Lan’e tam bir aptal olduğunu haykırmak, onun yerinin kendi yanı olduğunu, Gölge’ye karşı boşuna bir kişisel savaşta yalnız başına ölmemesi gerektiğini söylemek istiyordu. Yalnız, bunların hiçbirini söyleyemezdi. Bağ olsa da olmasa da, Lan’in içinin parçalandığını biliyordu, Nynaeve’e duyduğu aşkla görevi arasında kalmıştı, içi parçalanıyordu ve bir kılıç saplanmış gibi kanıyordu, orası kesindi. Nynaeve yaralarına yeni bir tanesini eklemeyecekti. Ama hayatta kalmasını sağlayabilirdi. “Emin olmasam böyle bir öneride bulunur muyum?” dedi kuru kuru, kendi sesinin sakinliğine şaşarak. “Seni uzaklara göndermek hoşuma gitmeyecek, ama senin bir görevin var. Benim de öyle.”

Lan kolunu ona dolayarak Nynaeve’i göğsüne çekti, başta nazikçe, sonra sertçe, öyle ki Nynaeve ciğerlerindeki bütün havanın boşalacağını sandı. Umurunda değildi. O da aynı şekilde, sıkı sıkı sarıldı Lan’e ve sonunda işi bittiğinde ellerini onun geniş sırtından koparmak zorunda kaldı. Işık, ağlamak istiyordu. Ve ağlamaması gerektiğini biliyordu.

Lan heybelerini toplamaya başladığında, Nynaeve çabucak sarı çizgili yeşil ipekten bir binici elbisesi ve sağlam deri ayakkabılar giydi, sonra Lan’in işi bitmeden odadan çıktı. Algarin’in kütüphanesi büyüktü; duvarları raflarla kaplı kare şeklinde, yüksek tavanlı bir oda. Odada yarım düzine minderli sandalye, uzun bir masa ve bir harita rafı vardı. Taş şömine soğuktu ve demir ayaklı şamdanlar yakılmamıştı, ama Nynaeve kısaca yönlendirerek üçünü yaktı. Telaşla aradığında, harita rafının elmas şeklindeki bölmelerinde aradığı haritaları buldu. Çoğu kitap kadar eskiydiler, ama arazi iki yüz üç yüz senedir fazla değişmemişti.

Dairelerine döndüğünde, Lan oturma odasındaydı, heybelerini omuzlamıştı ve renk değiştiren Muhafız pelerini sırtından sarkıyordu. Yüzü taştan bir maske kadar kıpırtısızdı. Nynaeve kendi, kadife astarlı mavi ipek pelerinini alacak kadar oyalandı, sağ elini Lan’in sol bileğine hafifçe koydu ve sessizlik içinde, atlarının beklediği loş tavlaya yürüdüler. Tüm tavlalarda olduğu gibi, havada saman, at ve at pisliği kokusu vardı.

Burnu birden çok kez kırılmış zayıf, kelleşmeye yüz tutmuş bir seyis, Lan Mandarb ile Âşıkdüğümü'nün eyerlenmesini istediğini söylediğinde içini çekti. Gri saçlı kadın Nynaeve'in tıknaz, kahverengi kısrağı üzerinde çalışırken, üç yaşlı adam Lan'in yüksek, siyah aygırının başlığını takıp bölmesinden çıkarma işine koştu.

"Bir söz vermeni istiyorum," dedi Nynaeve sessizce, beklerlerken. Mandarb halkalar çizerek dans ediyordu, bu yüzden eyeri aygırın sırtına koymaya çalışan tombul adam yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu. "Bir yemin. Ciddiyim, Lan Mandragoran. Artık yalnız değiliz."

"Ne üzerine yemin etmemi istersin?" diye sordu Lan ihtiyatla. Kel seyis diğer iki adamdan yardım istedi.

"Afet'e girmeden önce Fal Moran'a gideceksin ve seninle gelmek isteyen olursa, gelmelerine izin vereceksin."

Lan'in gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü. "Afet'e adam götürmeyi her zaman reddettim, Nynaeve. Benimle at süren adamların olduğu zamanlar da yaşadım, ama artık..."

"Daha önce seninle at süren adamlar olduysa," diye sözünü kesti Nynaeve, "yine olabilir. Yemin et, yoksa *ben* yemin ederim, ta Shienar'a kadar at sırtında gitmene izin veririm." Kadın Âşıkdüğümü'nün kolanını sıkıyordu, ama üç adam hâlâ Mandarb'ın eyerini sırtına yerleştirmeye ve eyer battaniyesini sırtından atmasını engellemeye çalışıyordu.

"Beni Shienar'ın ne kadar güneyinde bırakmayı düşünüyorsun?" diye sordu Lan. Nynaeve hiçbir şey söylemeyince başını salladı. "Pekâlâ, Nynaeve. Madem istediğin bu. Işık altında, yeniden doğum ve kurtuluş umudum adına yemin ediyorum."

Nynaeve için, rahat bir nefes almamak çok zordu. Başarmıştı, hem de yalan söylemeden. Egwene'in istediğini yapmaya, Yemin Çubuğu'nu tutarak Üç Yemin'i etmiş gibi yaşamaya çalışıyordu, ama tamamen gerekli olduğu zamanlarda bile yalan söylemeden bir kocayla başa çıkmak çok zordu.

"Öp beni," dedi ona, sonra telaşla ekledi, "Bu bir emir değildi. Yalnızca kocamı öpmek istiyorum." Bir veda öpücüğü. Daha sonra bunun için zamanları olmayacaktı.

"Herkesin önünde mi?" dedi Lan gülerek. "Bu konuda çok utangaçtın."

Kadın Âşıkdüğümü'nün işini bitirmek üzereydi ve seyislerden biri Mandarb'ı yerinde tutarken diğer ikisi telaşla kolanları bağlıyordu.

“Bir şey göremeyecek kadar meşguller. Öp beni, yoksa asıl utananın sen olduğunu...” Lan’in dudakları Nynaeve’inkilere kapanarak sözünü kesti. Nynaeve’in ayak parmakları kıvrıldı.

Bir süre sonra, Lan onun saçlarını okşarken, Nynaeve Lan’in geniş göğsüne yaslanıyordu. “Belki Shienar’da, son bir geceyi birlikte geçirebiliriz,” diye mırıldandı Lan yumuşak sesle. “Bir daha buluşmamız uzun sürebilir ve sırtımın pençelenmesini özleyeceğim.”

Nynaeve’in yüzü kızardı ve sallanarak Lan’i ittirip uzaklaştı. Seyislerin işi bitmişti ve anlamlı anlamlı, saman kaplı yere bakıyorlardı, ama işitmiş olabilirlerdi! “Hiç sanmıyorum.” Nefes nefese konuşmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu. “Rand’ı Alivia ile o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Rand ona güveniyor, Nynaeve. Hiç anlamıyorum, ama güveniyor işte ve önemli olan tek şey bu.”

Nynaeve burnunu çekti. Sanki herhangi bir erkek, neyin onun için iyi olduğunu bilirmiş gibi.

Ölü Trollocların arasından geçerken tıknaz kısrağı huzursuzlukla kişnedi. Ahırdan biraz ötede, Nynaeve’in bir kapıyol örecek kadar iyi tanıdığı bir yere geldiler. Eğitimli bir savaş atı olan Mandarb kana, pis kokuya ve dev cesetlere hiç tepki vermemişti. Binicisi sırtındayken siyah aygır Lan kadar sakin görünüyordu. Nynaeve bunu anlayamıyordu. Lan’in onun üzerinde de sakinleştirici bir etkisi vardı. Genelde. Bazen, tam tersi etki yapıyordu. Nynaeve birlikte bir gece daha *geçirebileceklerini* diliyordu. Yüzü yine kızardı.

Atından inerek *angreal* kullanmadan *saidar* çekti ve Âşıkdüğümü’nü çekerek geçirebileceği yükseklikte bir kapıyol ördü. Siyah benekli kayınlar ve tanımadığı ağaçlarla benek benek bir otlağa geldiler. Güneş zirvesinden biraz aşağıda, altın bir toptu, ama hava Tear’dakinden daha soğuktu. Aslında, Nynaeve’in pelerinine sarınmasına sebep olacak kadar soğuk. Doğuda, kuzeyde ve güneyde zirveleri karlı dağlar ve bulutlar yükseliyordu. Lan kapıyoldan geçer geçmez Nynaeve örgünün dağılmasına izin verdi ve hemen daha büyük bir kapıyol ördü. Eyerine tırmandı ve pelerinini düzeltti.

Lan batıya bakarak Mandarb’ı o yöne doğru birkaç adım yürüttü. Yirmi adım ötesinde toprak aniden bir uçurumla sona eriyordu ve oradan sonra, ufka kadar okyanus uzanıyordu. “Bunun anlamı nedir?” diye sordu, geri dönerek. “Burası Shienar değil. Burası Saldaea’daki Dünyanın Sonu, Sınırboyları sınırları içinde kalıp, Shienar’dan en uzak olabileceğin nokta.”

“Sana seni Sınırboyları’na götüreceğimi söyledim Lan ve getirdim işte. Yemini hatırla, yüreğim, çünkü ben kesinlikle hatırlayacağım.” Bunun üzerine topuklarını kısrağın böğrüne gömdü ve hayvanın açık kapıyoldan fırlamasına izin verdi. Lan’in ismini seslendiğini duydu, ama kapıyolun arkasından kapanmasına izin verdi. Lan’e, hayatta kalması için bir şans verecekti.

Öğleden yalnızca birkaç saat sonra, Kraliçe’nin Mızrağı’nın geniş ortak salonunda yarım düzineden az masa doluydu. Arkalarında kâtipler ve korumalar bekleyen iyi giyimli adam ve kadınların çoğu buz biberi alıp satmak için oradaydı. Buz biberleri, pek çok Saldaealının Deniz Duvarı adını verdiği Banikhan Dağları’nın karaya bakan yamaçlarında yetişiyordu. Weilin Aldragoran biberlerle ilgilenmiyordu. Deniz Duvarı’nda bir başka, daha zengin ekin vardı.

“Vereceğim son fiyat,” dedi, elini masanın üzerinde sallayarak. Her parmağında ayrı bir mücevherli yüzük vardı. İri taşlar değildi, ama iyi taşlardı. Mücevher satan bir adam reklam yapmalıydı. Başka şeyler de alıp satıyordu –kürkler, dolap imalatçıları için nadir ağaçlar, ustalıkla yapılmış kılıçlar ve zırhlar, zaman zaman da, iyi para kazandıran başka şeyler– ama her sene, en fazla kârı mücevherlerden yapıyordu. “Daha fazla düşürmem.” Mallarını en iyi şekilde teşhir etmek için, masayı siyah kadifeyle kaplamıştı. Zümrütler, ateş damlaları, safirler ve en iyisi de, elmaslar. O taşların çoğu, hükümdarların ilgisini çekecek kadar iriydi ve hiçbiri küçük değildi. Aynı zamanda, hepsi kusursuzdu. Aldragoran bütün Sınırboyları’da, kusursuz taşlarıyla tanınırdı. “Sen kabul etmezsen başkası eder.”

Karşısındaki iki kara gözlü Illianlıdan genç olanı, Pavil Geraneos adlı, temiz tıraşlı adam, ağzını öfkeyle açtı, ama yaşlı olanı, Jeorg Damentanis, gri sakalı titreyerek, elini Geraneos’un koluna koydu ve ona korku dolu bir bakış fırlattı. Aldragoran gülümsemesini saklamak için çaba göstermedi. Gülümsüyordu, ama dişlerini pek az sergiliyordu.

Trolloclar Malkier’i süpürdüğünde yalnızca küçük bir çocuktu ve Malkier’i hiç hatırlamıyordu –Malkier’i nadiren düşünürdü; o ülke artık ölüp gitmişti– ama amcalarının ona verdiği *hadori*’yi kullandığına memnundu. Bir başka masada, Managan dantel yakalık ve oldukça düşük kaliteli lal taşlarından küpeler takmış esmer bir Tearlı kadınla bağrışma yarışına girmişti. İkisinin sesi yüksek, taş şöminelerin yanındaki alçak

sahnede çekiçli santur çalan genç kadının müziğini boğuyordu. O zayıf genç adam *hadori* takmayı reddetmişti, Aldragoran'ın yaşlarında olan Gorenellin de öyle. Gorenellin iki zeytin tenli Altaralı ile çekişe çekişe pazarlık ediyordu. Altaralılardan birinin sol kulağında oldukça güzel bir yakut, Gorenellin'in alnında ise ter vardı. Kimse, Aldragoran gibi *hadori* takan ve kılıç taşıyan birine bağırmazdı ve onu terletmekten de kaçınırlardı. Bu tür adamlar öngörülemez bir biçimde, aniden şiddete başvurmaları ile ünlüydü. Kendisi kalçasındaki kılıcı nadiren kullanmak zorunda kalmışsa da, kullanabileceği ve kullanacağı herkesçe bilinirdi.

"Kabul ediyorum, Aldragoran Efendi," dedi Damentanis, arkadaşına yan yan, dik dik bakarak. Bakışları fark etmeyen Geraneos, Aldragoran'ın gülümseme kabul edeceğini umduğu bir biçimde dişlerini gösterdi. Aldragoran üzerinde durmadı. Ne de olsa bir tüccardı. Ünü, pazarlık gücü ile desteklendiğinde iyi bir şeydi, ama ancak bir ahmak kavga arardı.

Illianlıların kâtibi, yine Illianlı olan sıska, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam, iki korumanın dikkatli bakışları altında demir bantlı para kutusunun kilidini açtı. Korumalar, üst dudaklarını çıplak bırakan o tuhaf sakallardan bırakmış iri yarı adamlardı ve çelik diskler dikilmiş deri ceketler giymişlerdi. İkisi de kemerlerinde birer kılıç ve kalın sopa taşıyordu. Aldragoran'ın arkasında da bir kâtip vardı, kılıcın bir ucunu diğerinden ayıramayan sert bakışlı bir Saldaealı, ama o asla koruma kullanmazdı. Mülkünde korumalar vardı, elbette, ama kişisel korumaları yoktu. Bu da ününe kendi katkısını yapıyordu. Ve elbette, korumaya ihtiyacı yoktu.

Damentanis hak mektuplarını ciro edip, altın dolu üç şişman keseyi uzattıktan sonra –Aldragoran paraları saydı, ama tartmakla uğraşmadı; on ayrı ülkeden gelen o kalın kronlardan bazıları diğerlerinden daha hafif çıkacaktı, ama kaçınılmaz kaybı kabullenmeye razıydı– Illianlılar dikkatle taşları topladı, güderi keselere yerleştirdi ve para kutusuna koydu. Aldragoran onlara biraz daha şarap önerdi, ama tıknaz adam nazikçe reddetti ve demir bantlı kutuyu taşıyan iki koruma eşliğinde ayrıldılar. Aldragoran, o kadar ağır bir şeyi nasıl koruyacaklarını anlayamıyordu. Kayacun kanunsuz bir kasaba sayılmazdı, ama son zamanlarda dışarıda normalinden daha fazla hırsız vardı; daha fazla hırsız, daha fazla katil, daha fazla kundakçı, her tür suçludan daha fazlası, bir erkeğin düşünmek istemediği türden bir deliliğe kapılanlardan bahsetmeye gerek bile yoktu. Yine de, mücevherler artık Illianlıların sorunuydu.

Ruthan Aldragoran'ın para kutusunu açmıştı –onu taşıyacak iki hamal dışarıda bekliyordu– ama hak mektuplarına ve keselere bakarak oturuyordu. Almayı beklediğinden yarım kat fazlaydılar. Altara ve Murandy'den gelen hafif paralar olsa da olmasa da, en az yarım kat fazla. Bu gördükleri en kârlı sene olabilirdi. Ve hepsi, Geraneos'un öfkesini belli etmesi sayesindeydi. Bundan sonra, Damentanis daha fazla pazarlık yapmaya korkmuştu. Harika bir şeydi, şu ün dedikleri.

"Aldragoran Efendi?" dedi bir kadın, masaya eğilerek. "Bana, pek çok posta güvercini kullanan bir tüccar olduğunuz söylendi."

Alışkanlık eseri, Aldragoran ilk önce mücevherleri fark etti, elbette. İnce altın kemer ve uzun kolye çok iyi yakutlarla süslüydü, kadının bileziklerinden biri de öyle. Tanımadığı açık yeşil ve mavi taşları kıymetsiz sayıp göz ardı etti. Kadının sol bileğindeki altın bilezik, düz zincirlerle dört yüzüğe bağlanmış tuhaf bir şeydi ve hepsi girift oymalarla süslenmişti. Mücevherlerle süslenmiş değillerdi, ama kalan iki bileziğe güzel safirler ve daha fazla yeşil taş kakılmıştı. Sağ elindeki iki yüzükte de o yeşil taşlardan vardı, ama diğer ikisinde özellikle güzel safirler bulunuyordu. Özellikle güzel. Sonra kadının o elde, değersiz bir taşla süslenmiş bir yüzüğün yanında, beşinci bir yüzük taşıdığını fark etti.

Aldragoran'ın gözleri kadının yüzüne gitti ve ikinci bir şok geçirdi. Kadının, pelerininin başlığı ile çerçevelenmiş yüzü çok gençti, ama yüzüğü takmıştı ve hakkı olmadığı halde bunu yapacak pek az ahmak bulunurdu. Aldragoran daha önce de, iki üç kez, genç Aes Sedai görmüştü. Hayır, onu şoke eden kadının yaşı değildi. Kadının alnındaki *ki'sain*'di; evli kadınların taşıdığı kırmızı leke. Kadın hiç de Malkierliye benzemiyordu. Malkierli gibi konuşmuyordu da. Gençlerin çoğu Saldaea, Kandor, Arafel ya da Shienar aksanıyla konuşurdu –kendisi Saldaea aksanıyla konuşuyordu– ama kadın Sınırboyluya benzemiyordu. Dahası, Beyaz Kule'ye giden Malkierli bir kız olduğunu en son ne zaman duyduğunu hatırlamıyordu. Kule, ihtiyaç içindeyken Malkier'i hayal kırıklığına uğratmıştı ve Malkierliler Kule'ye sırtlarını dönmüştü. Yine de, telaşla ayağa kalktı. Aes Sedailer söz konusu olduğunda, nazik davranmak akıllıca olurdu. Kadının kara gözleri hararetliydi. Evet, nezaket akıllıcaydı.

"Size nasıl yardım edebilirim, Aes Sedai? Güvercinlerimle mesaj göndermek mi istiyorsunuz? Zevk duyarım." Aes Sedailere diledikleri iyilikleri bahşetmek de akıllıcaydı ve bir güvercin küçük bir iyilik sayılırdı.

“Yazıştığın her tüccara bir güvercin göndermeni istiyorum. Tarmon Gai’don yakında geliyor.”

Aldragoran huzursuzca omuzlarını silkti. “Bu beni ilgilendiren bir şey değil, Aes Sedai. Ben bir tüccarım.” Kadın çok fazla güvercin istiyordu. Aldragoran ta Shienar’daki tüccarlarla bile yazışıyordu. “Ama dilediğiniz mesajı göndereceğim.” Kaç kuş gerekirse gereksin, gönderecekti de. Ancak taş kadar kör aptallar Aes Sedailere verdikleri sözleri tutmazdı. Dahası, kadından ve Son Savaş konuşmalarından kurtulmak istiyordu.

“Bunu tanıdın mı?” dedi kadın, elbisesinin yakasından deri bir sicim çekerek.

Aldragoran’ın nefesi kesildi, elini uzatarak sicimin ucundan sarkan ağır altın mühür yüzüğünü okşadı. Kanat açmış turna kuşunu. Kadın bunu nereden bulmuştu? Işık aşkına, nereden? “Tanıdım,” dedi ona, aniden boğuklaşan bir sesle.

“Benim adım Nynaeve ti al’Meara Mandragoran. Göndereceğim mesaj şu: Kocam Dünyanın Sonu’ndan Tarwin Geçidi’ne, Tarmon Gai’don’a doğru at sürüyor. Yalnız mı at sürecek?”

Aldragoran titriyordu. Gülüyor muydu, ağlıyor muydu, bilmiyordu. Belki her ikisi birden. Kadın *onun* karısı mıydı? “Mesajınızı göndereceğim, Leydim, ama bu beni ilgilendiren bir şey değil. Ben bir tüccarım. Malkier öldü. Öldü diyorum size.”

Kadının gözlerindeki hararet yoğunlaştı sanki ve uzun, kalın örgüsünü bir eliyle kavradı. “Lan bir kez bana, Gölge ile savaşacağına dair yeminini simgeleyen *hadori*’yi takan tek bir adam, oğullarını Gölge ile savaşmaya yollayacağı yeminini simgeleyen *ki’sain*’i takan tek bir kadın kaldığı sürece Malkier’in yaşadığını söylemişti. Ben *ki’sain* takıyorum, Aldragoran Efendi. Kocam *hadori*’yi takıyor. Sen de öyle. Lan Mandragoran Son Savaş’a yalnız mı gidecek?”

Aldragoran sarsıla sarsıla gülüyordu. Ama yine de yanaklarında gözyaşları aktığını hissedebiliyordu. Bu delilikti! Tam bir delilik! Ama elinde değildi. “Hayır, Leydim. Başka kimsenin adına konuşamam, ama Işık altında, yeniden doğum ve kurtuluş umudum adına size yemin ediyorum, yalnız gitmeyecek.” Kadın bir anlığına onun yüzünü inceledi, sonra sertçe bir kez başını salladı ve sırtını döndü. Aldragoran kadının peşinden elini kaldırdı. “Size şarap sunabilir miyim, Leydim? Karım sizinle tanışmak isterdi.” Alida Saldaealıydı, ama Taçsız Kral’ın karısıyla tanışmayı kesinlikle isterdi.

“Teşekkür ederim, Aldragoran Efendi, ama bugün ziyaret etmem gereken başka pek çok kasaba var ve bu gece Tear’a dönmeliyim.”

Kadın pelerinini toplayıp kapıya doğru süzülürken, Aldragoran peşinden gözlerini kırpıştırdı. Bugün ziyaret edecek pek çok kasabası vardı ve Tear’a *bu gece* dönmek zorundaydı, öyle mi? Aes Sedailer gerçekten de mucizeler yaratabiliyordu!

Ortak salona sessizlik çökmüştü. Seslerini alçaltmamışlardı ve santurlu kızın çekiçleri bile durmuştu. Herkes ona bakıyordu. Dışarlıklıların çoğunun ağzı açık kalmıştı.

“Ee, Managan, Gorenellin,” diye sordu Aldragoran, “kim olduğunuzu hâlâ hatırlıyor musunuz? Kanınızı hatırlıyor musunuz? Kim benimle Tarwin Geçidi’ne geliyor?”

Bir anlığına, iki adamın da konuşmayacağını sandı, ama sonra Gorenellin gözlerinde yaşlarla ayağa kalktı. “Altın Turna Tarmon Gai’don’a uçuyor,” dedi alçak sesle.

“Altın Turna Tarmon Gai’don’a uçuyor!” diye bağırdı Managan. Öyle hızla ayağa fırlamıştı ki sandalyesini devirmişti.

Aldragoran kahkahalar atarak onlara katıldı, üçü ciğerlerini patlatırcasına bağırdılar. “Altın Turna Tarmon Gai’don’a uçuyor!”

21
Taş'ın İçinde

Dış şehrin çamuru Tear duvarlarında yerini taş döşeli sokaklara bıraktı. Rand'ın ilk fark ettiği, nöbetçi eksikliği oldu. Kulelerine ve çalımlı taş rampalarına rağmen, şehir Shangtai Yurdu'ndan bile az korunuyordu. Sabah, ilk ışıklarda, Rand'ın ve diğer insanların Shangtai Yurdu'na girme talepleri nazikçe, ama kararlılıkla reddedilmişti. Burada, kulelerdeki okçu balkonları boştu. Geniş kapıların hemen içindeki alçak, gri nöbetçi kulübesinin demir bantlı kapıları ardına dek açık duruyordu ve kaba yünlüler içinde, ince kollarının yenlerini kıvırmış, sert yüzlü bir kadın tahta bir leğenin başına oturmuş, çamaşır tahtasında çamaşır çitiliyordu. Kadın oraya yerleşmiş gibi görünüyordu; iki küçük, kirli çocuk, parmaklarını emerek iri iri gözlerle annelerinin arkasından Rand'a ve yol arkadaşlarına baktılar. En azından atlarına.

Tai'daishar bakılmayacak gibi değildi; geniş göğüslü, zarif, siyah bir aygırdı, dikkat çeken bir at, ama yine de Rand ona binmeye karar vermişti. Terkedilmişler onu Algarin'in malikânesindeki kadar kolay bulabiliyorlarsa, saklanmaya çalışmanın anlamı yoktu. Ya da en azından, saklanmak için çok fazla çaba göstermenin bir anlamı yoktu. Ellerindeki ejder başlarını ve avuçlarındaki balıkçılları saklamak için siyah binici eldivenleri takmıştı. Ceketi koyu gri yündendi ve tek dikiş işlemesi yoktu. Aygırın eyer battaniyesi sadeydi; kılıcının kabzası ve kını, eline geçtiğinden beri işlenmemiş yabandomuzu derisi ile kaplıydı ve dikkat çekmiyordu. Süssüz gri yünlüler içindeki Cadsuane, Aes Sedai yüzünü saklamak için koyu yeşil pelerininin başlığını iyice öne çekmişti, ama Min, Nynaeve ve Alivia'nın yüzlerini saklamalarına gerek yoktu. Min'in çiçek işlemeli kırmızı ceketi ve dar pantolonu biraz dikkat çekebilirdi gerçi, topuklu kırmızı botlarından

bahsetmeye bile gerek yoktu. Rand Cairhien'de, Min'i taklit ederek böyle giyinen kadınlar görmüştü, ama bu modanın Tear'da da yayılması pek olası değildi. Tear'da tevazu baskındı. En azından halk içinde. Nynaeve sarı çizgili mavi ipek elbise giymişti ve bütün takılarını takmıştı. Mavi pelerini giyimini kısmen örtüyordu, ama Tear ipeklerle dolu olmalıydı. Kadın şalını da takmak istemişti! Ama şal heybesinde duruyordu. Birazcık çaba yeterliydi.

Fark ettiği ikinci şey ses oldu; düzenli ve delici bir ıslığın eşlik ettiği ritmik bir takırtı. Ses başta hafifti, ama hızla yaklaşıyor gibiydi. Saatin etkenliğine rağmen, kapıdan görebildiği sokaklar kalabalıktı. Gördüğü insanların yarısı Deniz Halkı'na benziyordu, erkekler çıplak göğüslüydü, kadınlar parlak renkli keten bluzlar giymişti ve hepsi Tearlılarınkinden daha parlak renkli uzun kuşaklar takmışlardı. Bütün başlar sese dönmüş gibiydi. Kalabalığın arasında çocuklar koşuyor, geniş boynuzlu öküzlerin çektiği arabalardan kaçınarak sese doğru ilerliyorlardı. Pek çok iyi giyimli adam ve kadın tahtırevanlarından inmiş, taşıyıcılarla birlikte ayakta izliyordu. Çatal sakallı, ceketinin göğsüne gümüş zincir asmış bir tüccar kırmızı lakeli arabasının penceresinden beline dek sarkmış, arabanın sürücüsüne dans eden atları doğru düzgün idare etmesini bağırarak daha iyi görmeye çalışıyordu.

Özellikle keskin bir ıslıktan ürken beyaz kanatlı güvercinler aniden sivri, arduvaz çatılardan havalandılar. İki büyük sürü havada çarpıştılar ve insanların üzerine sersemlemiş güvercinler yağdı. Hepsi düşmüştü. Yaklaşan sese bakmayı bırakan birkaç kişi, ağızları bir karış açık, gökyüzüne bakakaldılar. Ama pek çok kişi düşen kuşları kapıp boyunlarını burdular ve bunu yapan yalnızca yıpranmış yünlülere bürünmüş insanlar değildi. İpekler ve danteller içinde, tahtırevanlardan birinin yanında dikilen bir kadın çabucak yarım düzine güvercin topladıktan sonra, ayaklarından tuttuğu kuşlar ellerinden sarkarken, yine dönüp sese doğru baktı.

Alivia şaşkın bir ses çıkardı. "Bu iyi şans mı demek, yoksa kötü şans mı?" dedi peltek aksanıyla. "Kötü olmalı. Buradaki güvercinler farklı değilse?" Nynaeve ona ekşi ekşi baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Bir önceki gün Lan kaybolduğundan beri çok sessizdi. Lan'in kayboluşu hakkında ise iki kat sessiz.

"O insanların bazıları açlıktan ölecek," dedi Min üzüntüyle. Bağ hüzünle titriyordu. "Hakkında bir şeyler gördüğüm bütün insanlar."

Nasıl saklanabilirim? diye kahkaha attı Lews Therin. *Ben bir* ta'veren*'im.*

Sen ölüsün, diye düşündü Rand ona hitaben, keskin bir biçimde. Önündeki insanlar açlıktan ölecekti ve adam gülüyordu, öyle mi? Yapılacak hiçbir şey yoktu elbette, Min konuştuktan sonra değil, ama gülmek bambaşka bir meseleydi. *Ben* ta'veren*'im. Ben!*

Onun varlığı yüzünden Tear'da başka neler oluyordu? *Ta'veren* olması her zaman etkili olmuyordu, ama olduğu zaman, sonuç bütün şehri kaplayabiliyordu. Yanlış kişiler çarpışan güvercinlerin ne demek olduğunu çözmeden, yapmak için geldiğini yapması en iyisi olacaktı. Terkedilmişler Rand'ın peşinden Trolloc ve Myrddraal orduları gönderiyorsa, Karanlıkdostlarının kaburgalarına bir ok saplamaya çalışması son derece olasıydı. Saklanmak için pek az çaba göstermek, hiç çaba göstermemek ile aynı şey değildi.

"Işık Sancağı'nı ve altı kişiden değil bin kişiden oluşan bir şeref kıtası getirsen de olurdu," diye mırıldandı Cadsuane kuru kuru, Rand'ın grubunun çevresinde geniş bir halka oluşturdukları halde onlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışan Kızları süzerek. Kızlar başlarını *shoufa*'ları ile örtmüşlerdi ve peçeleri göğüslerine sarkıyordu. İkisi Shaido'ydu, ne zaman Rand'a baksalar gözlerine bir haşinlik geliyordu. Kızların hepsinin mızrakları sırtlarındaydı, yay çantalarının kayışlarına takılmıştı, ama yalnızca, bunu yapmazlarsa geride bırakılmak ve yerlerine başkalarının alınması ile tehdit edildikleri için. Nandera, zümrüt kadar sert gözlerle Rand'a bakarak, en azından birkaç Kız alması için ısrar etmişti. Rand reddetmeyi düşünmemişti zaten. Kızların bildiği, bir Kız'ın çocuğu olan tek kişi olarak, yerine getirilmesi gereken sorumlulukları vardı.

Tai'daishar'ın dizginlerini toparladı ve aniden makine dolu büyük bir araba görüş alanına girdi. Makine tangırdıyor, tıslıyor, geniş demir destekli tekerlekler koşan bir insan hızında gri döşeme taşlarının üzerinde dönerken kıvılcımlar çıkarıyordu. Makine buhar terliyor gibiydi; ağır tahta mil inip kalkarak bir başka dikey mili itiyordu ve metal bacadan gri odun dumanı çıkıyordu; ama görünürde at yoktu, yalnızca önde, tekerlekleri döndüren tuhaf bir dümen yekesi vardı. Arabada duran üç adamdan biri uzun bir halatı çekti ve dev demir silindirin tepesindeki tüp buhar fışkırtarak tiz bir ıslık çaldı. Seyirciler huşu içinde bakakaldılar, bazıları kulaklarını kapattı, ama çatal sakallı tüccarın atları bunu yapacak durumda değildi. Çılgınca kişneyerek kaçtılar, koşarken insanları dağıttılar, neredeyse adamı tepeüstü

yere düşüreceklerdi. Atların arkasından küfürler duyuldu ve pek çok katır, dizginleri çekiştiren sürücülere aldırmadan, anırarak ve arabaları sıçratarak atların peşinden dörtnala kalktı. Hatta birkaç öküz bile, daha hızlı yürümeye başladı. Bağ Min'in hayreti ile doluydu.

Rand siyah atını dizleri ile kontrol ederek –savaş atı olarak eğitilen Tai'daishar hemen yanıt verdi, ama kişnemeye devam etti– hayretle izledi. Poel Efendi buharlı arabasını işletmeyi başarmış gibiydi. "Ama o şey Tear'a nasıl geldi?" diye sordu ortaya. Son gördüğünde, araba Cairhien Akademisi'ndeydi ve her birkaç adımda bir duruyordu.

"Adı buharlı at, Lordum," dedi lime lime gömlek içinde kirli yüzlü, yalınayak bir sokak çocuğu, döşeme taşlarının üzerinde hoplayarak. Bol pantolonunu tutan kuşak bile, kumaş kadar delik deşik görünüyordu. "Dokuz kez gördüm! Com yalnızca yedi kere gördü."

"Buharlı araba, Doni," diye araya girdi, onun kadar perişan durumdaki arkadaşı. "Buharlı *araba.*" İkisi de on yaşından büyük olamazdı ve zayıf değil sıskaydılar. Çamurlu ayakları, yırtık gömlekleri ve delik deşik pantolonları, duvarların dışından, en fakir insanların yaşadıkları yerden geldiklerini gösteriyordu. Rand Tear'da bir dizi kanunu değiştirmişti, özellikle de fakirlere yüklenenleri, ama her şeyi değiştirememişti. Nereden başlayacağını bilememişti. Lews Therin vergilerin ve paranın iş yarattığı hakkında söylenmeye başladı, ama sözcükleri gelişigüzel seçiyormuşçasına anlamsız geliyordu söyledikleri. Rand sesi bastırarak, odanın diğer ucundaki bir sineğin vızıltısına dönüştürdü.

"Arka arkaya bağlanmış dört tanesi, yüz arabayı ta Cairhien'den buraya kadar çekti," diye devam etti Doni, diğer oğlanı duymazdan gelerek. "Her gün yüz altmış kilometre yapıyorlardı, Lordum. Yüz altmış kilometre!"

Com derin derin iç çekti. "Altı taneydiler Doni ve yalnızca elli araba çektiler, ama her gün yüz altmış kilometreden *fazlasını* yaptılar. Bazı günler yüz doksan kilometre yapmışlar, öyle duydum ve bunu söyleyen buharcı adamlardan biriydi." Doni ona dönüp kaşlarını çattı, iki çocuk yumruklarını sıktılar.

"Her durumda, olağanüstü bir başarı," dedi Rand onlara çabucak, çocuklar yumruklaşmaya başlamadan. "Alın."

Elini ceketinin cebine sokarak iki madeni para çıkardı ve ne olduklarına bakmadan oğlanlara birer tane fırlattı. Altın havada pırıldadı ve oğlanlar paraları hevesle kaptılar. Şaşkın şaşkın bakışarak, koşa koşa kapılardan

çıktılar. Kuşkusuz Rand’ın paraları geri isteyeceğinden korkmuşlardı. Aileleri o kadar altınla aylarca yaşayabilirdi.

Min çocukların arkasından üzüntüyle baktı. Başını iki yana sallayıp, yüzündeki ifadeyi düzelttikten sonra bile bağ üzüntüsünü yankılıyordu. Ne görmüştü? Muhtemelen ölüm. Rand üzüntü değil öfke hissediyordu. Son Savaş bitmeden önce kaç on bin insan ölecekti? Kaçı çocuk olacaktı? İçinde üzüntüye yer yoktu.

“Çok cömertsin,” dedi Nynaeve gergin bir sesle, “ama bütün sabah burada mı duracağız?” Buharlı araba hızla gözden kayboluyordu, ama Nynaeve’in tombul kahverengi kısrağı hâlâ sinirli sinirli kişniyor, başını sallıyordu ve hayvan ne kadar uysal olursa olsun, Nynaeve onu kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Min’in Algarin’in tavlasından aldığı boynu kemerli gri kısrağı da öyle dans ediyordu ki, ancak Min’in kırmızı eldivenli ellerinin sıkı idaresi kaçmaktan alıkoyuyordu onu. Alivia’nın demir kırı atı da dans etmeye çalışıyordu, ama eski *damane* atını Cadsuane’in kendi doru atını kontrol ettiği kadar kolaylıkla kontrol ediyordu. Zaman zaman Alivia şaşırtıcı beceriler gösteriyordu.

Şehre girerlerken Rand gözden kaybolmak üzere olan arabaya son bir bakış fırlattı. Olağanüstü demek bile az gelirdi. Yüz ya da yalnızca elli – yalnızca!– araba; inanılmaz demek daha doğru olurdu. Tüccarlar at yerine o şeyleri mi kullanmaya başlayacaktı? Olası görünmüyordu. Tüccarlar muhafazakâr insanlardı, yeni âdetlerin üzerine atlamalarıyla bilinmezlerdi. Bir sebepten, Lews Therin yine kahkaha atmaya başladı.

Tear Caemlyn ya da Tar Valon gibi güzel değildi ve sokaklarının pek azının özellikle geniş olduğu söylenebilirdi, ama geniş ve yaygın bir şehirdi, dünyanın büyük şehirlerinden biri ve çoğu büyük şehir gibi, ister istemez karmaşıklaşmıştı. O dolaşık sokaklarda, çatılarının köşeleri keskin açılarla bükülmüş kiremit çatılı hanlar ile arduvaz çatılı ahırlar, kare şeklinde beyaz kubbeleri ve çoğu sivri biten yüksek, balkonlarla çevrili kuleleri olan saraylarla yan yana duruyordu. Yüksek kubbeler ve kuleler sabah ışığı ile parlıyordu. Demirci ve çatal bıçakçı atölyeleri, terzi ve kasap, balıkçı ve halı dokumacısı dükkânları, devasa beyaz sütunların arkasındaki yüksek bronz kapıları ile mermer yapılarla omuz omuzaydı. O büyük yapılar lonca evleri, bankacıların ve tüccarların takas yerleriydi.

Bu saatte, sokaklar derin gölgelerle kaplanmıştı, ama o ünlü güneyli çalışkanlığı ile kalabalıktı. Sırım gibi ikişer adamın taşıdığı tahtırevanlar kalabalıkların içinden, oyun oynayan çocuklar kadar çabuk geçiyordu ve

dört altı arabanın çektiği arabalar, çoğu öküzler tarafından çekilen yük arabaları kadar yavaş ilerliyordu. Bohçaları iki adamın omuzlarına dayadıkları sırıklara asılmış olan hamallar zahmetle yürüyor, çıraklar sırtlarında halı ruloları ya da ustalarının eserleri ile dolu kutular taşıyordu. Sokak satıcıları tepsilerinde ya da el arabalarında sergiledikleri iğneleri, kurdeleleri, kavrulmuş fındıkları ve etli börekleri bağıra çağıra tanıtıyorlardı. Her köşe başında akrobatlar, jonglörler ve müzisyenler gösteri yapıyordu. Bu şehrin kuşatma gördüğü asla aklınıza gelmezdi.

Ama her şey huzurlu değildi. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, Rand yaygaracı sarhoşların hanlardan ve meyhanelerden atıldıklarını gördü. Yumruk yumruğa dövüşen ya da güreşen o kadar çok adam vardı ki, daha biri gözden kaybolmadan yenisini görüyorlardı sanki. Silahlı adam oldukları açık pek çok insan vardı kalabalığın içinde. Kalçalarında kılıçları ve şişman kol yenli, muhtelif Ev renklerini taşıyan çizgili ceketleri vardı, ama plaka zırh giymiş, miğfer takmış olanlar bile sokak kavgalarını ayırmaya çalışmıyorlardı. Kavgaların büyük bir kısmına, birbirleri ile, Deniz Halkı ile, işçi, çırak ya da kabadayı olabilecek kaba giyimli adamlar ile dövüşen silahlı adamlar karışmıştı. Yapacak işi olmayan askerler sıkılırdı ve canı sıkılan askerler içip içip kavga çıkarırdı. Rand asilerin silahlı adamlarının canlarının sıkıldığını görünce memnun oldu.

Kalabalıkta yürüyen ve hâlâ Rand'la bir ilgileri yokmuş gibi davranmaya çalışan Kızlar şaşkın bakışlara, kaşınan kafalara sebep oluyordu. Daha çok Deniz Halkı ilgileniyordu onlarla, ama bir grup çocuk ağızları bir karış açık, peşlerinden gidiyordu. Çoğu Deniz Halkı'ndan daha açık tenli olmayan Tearlılar daha önce Aiel görmüştü ve şehre neden döndüklerini merak ediyorlarsa da, bu sabah daha önemli işleri var gibiydi. Kimse Rand'a ve yoldaşlarına ikinci kez bakmadı. Sokaklarda, çoğu dışarlıklı olan başka atlı adam ve kadınlar vardı; burada ağırbaşlı ceket içinde solgun bir Cairhienli, orada siyah örgülerine çanlar takmış bir Arafelli, burada deri ceketlerine çelik diskler dikilmiş iki iri yarı koruma eşliğinde yürüyen ve pelerini hemen hemen şeffaf binici elbisesini pek de saklamayan bakır tenli bir Domanlı, orada gri tepe tutamı dışında kafasını tıraş etmiş ve göbeği düğmeleri zorlayan bir Shienarlı. Tear'da, dışarlıklı birini görmeden on adım yürüyemiyordunuz. Tear ticaretinin kolları uzundu.

Bu, şehrin içinden olaysız geçtiği anlamına gelmiyordu. İleride, koşa koşa giden bir fırıncı çırağı takılıp düştü, sepeti havaya fırladı ve Rand

yanından geçerken oğlan doğrulacak gibi oldu, durdu ve ağzı bir karış açık, sepetin yanında, kaba bir koni oluşturacak şekilde dik halde düşmüş uzun ekmek somunlarına bakakaldı. Bir hanın ikinci katındaki pencerede içki içmekte olan gömlekli bir adam dengesini yitirdi ve çığlık atarak sokağa düştü, ama Tai'daishar'ın on adım ilerisinde, kupası hâlâ elinde, ayakları üzerine düşünce çığlığı kesildi. Rand adamı iri iri gözlerle bakarak, hayretler içinde üstünü başını yoklarken bıraktı. Değişen olasılık dalgaları Rand'ı takip ediyor, şehre yayılıyordu.

Her olay ekmek somunları kadar zararsız, başının üzerine değil ayaklarının üzerine konan adam kadar iyi olmuyordu. O dalgalar, bere almadan kurtulunan bir yuvarlanmayı kırık kemikler ya da kırık bir boyunla sonlandırabilirdi. Kendi dudaklarından çıkacağına asla inanmadıkları sözler söyleyen adamlar arasında kan davaları başlayabilirdi. Kadınlar, seneler boyunca uysallıkla tahammül ettikleri hatalar yüzünden kocalarını zehirlemeye karar verebilirdi. Ah, adamın biri, neden kazdığını bile bilmeden, kendi bodrumunda altın dolu çürük bir çuval bulabilirdi, daha önce konuşmaya cesaret edemediği bir kadına evlenme teklifini kabul ettirebilirdi, ama iyi talih bulanlar kadar hayatı mahvolanlar da olacaktı. Denge, diyordu Min buna. Her kötülüğü dengeleyen bir iyilik vardı. Rand ise, her iyiliği dengeleyen bir kötülük olarak görüyordu. Tear'daki işini bir an önce bitirip gitmeliydi. O kalabalık sokaklarda dörtnala gitmek söz konusu değildi, ama Kızların koşmasına yetecek kadar hızlı gidiyordu.

Daha şehre varmadan hedefini görmüştü, Erinin Nehri'nden şehrin yüreğine kadar uzanan, en az sekiz dokuz yürüyüş mesafesi, yani iki buçuk kilometre kaplayan ve şehrin üzerindeki gökyüzüne hâkim olan, çıplak ve dik yamaçlı bir tepeye benzeyen bir kaya kitlesi. Tear Taşı insan ırkının en eski kalesiydi, dünyadaki en eski yapıydı, Kırılış'ın son günlerinde Tek Güç'le inşa edilmişti. Tek bir masif kitleden oluşuyordu, tek bir bağlantı noktası yoktu, ama üç bin senelik yağmur ve rüzgâr yüzeyini aşındırmış, kabalaştırmıştı. İlk mazgallı siperler yerden yüz adım yüksekte duruyordu, ama daha aşağıda bol bol ok deliği ve saldırganların üzerine kızgın yağ ya da eriyik kurşun dökmek için taş oluklar vardı. Tear Taşı'nı kuşatan hiç kimse, kalenin duvarlarla korunan kendi rıhtımları sayesinde erzak gelmesini engelleyemezdi ve silah depoları yetersiz kalırsa, her tür silahı yenileyip onaracak demirhaneleri ve imalathaneleri vardı. Taş'ın tam ortasında yükselen en yüksek kulesinde Tear bayrağı dalgalanıyordu; yarısı kırmızı, yarısı altın rengi, üzerinde yan yana üç eğik hilal bulunan bir

bayrak. Bayrak o kadar büyüktü ki güçlü esintide kıvranırken rahatlıkla seçilebiliyordu. O bayrağı oynatmak için rüzgârın gerçekten güçlü olması gerekirdi. Daha aşağıdaki kulelerde daha küçük bayraklar vardı, ama orada bir bayrak, bir sancak sıralanmıştı. Sancakta, kırmızı fon üzerinde siyah beyaz, kadim Aes Sedai simgesi görülüyordu. Işık Sancağı. Bazıları ona Ejder Sancağı diyordu. O ismi taşıyan başka sancak yokmuş gibi. Yüksek Lord Darlin sadakatini teşhir ediyordu anlaşılan. Böylesi daha iyiydi.

Alanna Taş'taydı ve Rand bunun iyi olup olmadığını görecekti. Elayne, Aviendha ve Min'le bağ kurmadan önceki kadar keskin bir biçimde farkında değildi onun –olmadığını düşünüyordu; bir şekilde, o üçü Alanna'yı bir kenara itmiş, öncelik kazanmıştı ve Alanna ona, onun varlığından pek az fazlasını sezebildiğini söylemişti– ama yine de Rand'ın kafasının arkasında, bir duygu ve fiziksel algı düğümü olarak duruyordu. Rand kadına bu kadarını hissedecek kadar yaklaşmayalı çok olmuştu. Bir kez daha, Alanna'nın bağı bir müdahale gibi geldi; Min, Elayne ve Aviendha ile arasındaki bağı gasbetmeye teşebbüs edilmiş gibi. Alanna, son zamanlarda pek uyumuyormuş gibi, bitkindi ve hayal kırıklığı içindeydi, güçlü öfke ve surat asma tınıları da vardı. Pazarlıklar kötü mü gidiyordu? Rand yakında öğrenecekti. Kadın onun şehirde olduğunun farkında olmalıydı, daha fazlasının olmasa bile yaklaştığının farkında olmalıydı. Min Rand'a, maskeleme denen bir şeyi öğretmeye çalışmıştı. Sözde, Rand'ı bağdan saklayabilecek bir şeydi, ama Rand bir türlü becerememişti. Elbette, Min de kendisinin bir türlü beceremediğini itiraf etmişti.

Kısa süre sonra Rand kendini, Taş'ı üç yandan saran bir meydana giden caddede buldu, ama doğrudan oraya gitmeyi düşünmüyordu. Her şeyden önce, demir bantlı dev kapıların hepsi sürgülenmiş olmalıydı. Ayrıca, caddenin ucunda yüzlerce silahlı adam görebiliyordu. Her kapıda aynısını göreceğini tahmin ediyordu. Bir kaleyi kuşatmış adamlar gibi durmuyorlardı. Herhangi bir emir almamış gibi, aylaklık ediyorlardı sanki – pek çoğu miğferlerini çıkarmış, mızraklarını sokağın iki yanındaki binalara dayamışlardı ve yakındaki meyhane ve hanlardan gelen kadınlar aralarında dolaşıyor, kupa kupa bira ve şarap satıyorlardı– ama Taş'a girmeye çalışan birine karşı çok uysal davranmaları olası değildi. Rand'ı durduracaklarından değil, elbette. Yüzlercesini, sinek gibi kenara süpürebilirdi.

Ama Rand Tear'a birilerini öldürmek için gelmemişti, zorunlu kalmadığı sürece değil, bu yüzden kiremit çatılı bir hanın ahır avlusuna girdi. Zengin görünümlü, koyu gri taştan, üç katlı bir handı. Öndeki tabela

yeni boyanmıştı ve şaşırtıcı ama, Rand'ın önkollarına dolanmış yaratıklara benzeyen resimler çizilmişti. Ama ressam resmin yetersiz olduğuna karar vermişti anlaşılan; çünkü uzun, keskin dişler ve derimsi, kemikli kanatlar eklemişti. Kanatlar! Seanchanların uçan hayvanlarından kopyalanmış gibi duruyorlardı. Cadsuane tabelaya baktı ve hıhladı. Nynaeve tabelaya baktı ve kıkırdadı. Min de öyle!

Rand, atları kaşağılasınlar diye ahırda çalışan yalınayak oğlanlara gümüş verdikten sonra bile, çocuklar paralardan çok Kızlara baktılar, ama Ejder'in kirişli tavanlı ortak salonundaki müşterilerin baktıkları kadar şaşkınlıkla değil. Rand ve diğerlerinin peşinden, mızrak uçları başlarının üzerinde yükselen, boğa derisinden kalkanlar taşıyan Kızlar girince konuşmalar kesildi. Çoğu kaliteli, ama sade yünlüler giymiş erkekler ve kadınlar, alçak sırtlı sandalyelerinde dönüp baktılar. Orta gelirli tüccarlar ve zanaatkârlar gibi görünüyorlardı, ama ilk defa şehir görmüş köylüler kadar şaşkındılar. Yüksek yakalı koyu renk elbiseler giymiş, kısa beyaz önlükler takmış hizmetkâr kadınlar koşturmayı bıraktılar ve tepsilerinin üzerinden faltaşı gibi açılmış gözlerle baktılar. Bu güzel sabahta soğuk duran iki taş şöminenin arasında çekiçli santur çalan kadın bile çalmayı bıraktı.

Kapının yanındaki kare masada oturan, kıvır kıvır saçları olan, çok esmer bir adam Kızları hiç fark etmemişti sanki. Rand başta onu Deniz Halkı'ndan biri sandı, ama yakasız ve klapasız, eskiden beyaz olan ama şimdi kırışmış ve lekelenmiş, tuhaf bir ceket giymişti. "Sana söylüyorum, bende çok çok... kurt var... evet, hani, ipek yapandan... gemide," dedi adam dura dura, tuhaf ve ezgili bir aksanla. "Ama andmeyvesi yaprağı almalıyım... and... meyvesi... evet, onları beslemek için andmeyvesi yaprağı. Zengin olacağız."

Yanındaki adam, Kızlara bakarken tombul elini önemsemezce salladı. "Kurt mu?" dedi dalgın dalgın. "İpeğin ağaçlarda yetiştiğini herkes bilir."

Rand başını iki yana sallayarak ortak salonun ortasına yürüdü ve han sahibi onu karşılamak için ilerledi. Kurtlar! Bir başkasından para sızdırmak için insanlar amma hikâyeler uyduruyordu.

"Agardo Saranche hizmetinizdedir, Lordum, Leydilerim," dedi zayıf, kel adam, ellerini iki yana açıp yerlere kadar eğilerek. Bütün Tearlılar esmer olmazdı, ama adam bir Cairhienli kadar beyazdı. "Nasıl hizmet edebilirim?" Kara gözleri Kızlara kayıp duruyordu ve her seferinde, adam aniden uzun mavi ceketi dar gelmeye başlamış gibi çekiştiriyordu.

"Taş manzaralı bir oda istiyoruz," dedi Rand.

“İpeği yapan kurtlardır, dostum,” dedi adam arkasından, peltek bir aksanla. “Gözlerim üzerine.”

Aşina aksanı duyunca Rand hızla döndü ve Alivia’nın iri iri gözlerle, bembeyaz kesilmiş bir biçimde, kapıdan çıkmakta olan siyah ceketli bir adama baktığını gördü. Rand bir küfür sallayarak kapıya koştu, ama handan uzaklaşan bir düzine siyah ceketli adam vardı ve herhangi biri konuşmuş olabilirdi. Yalnızca arkadan gördüğü orta boylu, ortalama yapılı birini bulmanın yolu yoktu. Bir Seanchan’ın Tear’da ne işi vardı? Yeni bir istila için keşif mi yapıyordu? Rand yakında buna bir son verecekti. Ama adamı ele geçirebilmiş olmayı dileyerek kapıya sırtını döndü. Bilmek, tahmin etmek zorunda kalmaktan daha iyi olurdu.

Alivia’ya, adamı iyice görüp göremediğini sordu, ama kadın sessizce başını iki yana salladı. Yüzü hâlâ solgundu. *Sul’dam*’lara ne yapmak istediğinden bahsederken haşin oluyordu, ama anayurdunda konuşulan aksanı duymak bile onu sarsmaya yetiyordu anlaşılan. Rand, kadının zayıf biri çıkmayacağını umdu. Bir şekilde ona yardım edecekti ve Rand kadının zayıf olmasını göze alamazdı.

“Biraz önce çıkan adam hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Saranche’ye. “Peltek konuşan?”

Hancı gözlerini kırpıştırdı. “Hiçbir şey, Lordum. Onu daha önce hiç görmedim. *Bir* oda mı istiyorsunuz, Lordum?” Min ve diğer kadınlar üzerinde göz gezdirdi ve sayıyormuş gibi, dudakları oynadı.

“Aklında herhangi bir münasebetsizlik varsa, Saranche Efendi,” dedi Nynaeve kızgınlıkla, başlığından sarkan örgüyü çekiştirerek, “bir kez daha düşün, hatta sonra biraz daha düşün. Ben kulaklarını yumruklamadan önce.” Min alçak sesle tısladı ve bir eli diğer elinin manşetine gitti, ama sonra kendine hâkim oldu. Işık, o hançerlere uzanmakta çok aceleci davranıyordu.

“Hangi münasebetsizlik?” diye sordu Alivia şaşkın şaşkın. Cadsuane hıhladı.

“Bir oda,” dedi Rand sabırla. *Kadınlar kızmak için her zaman bir sebep bulabiliyor,* diye düşündü. Yoksa düşünen Lews Therin miydi? Rand huzursuzluk içinde omuzlarını silkti. Ve sesinde belli etmemeyi zar zor başardığı bir sinirlilikle. “Taş’ı gören en büyük odan... Çok kalmayacağız. Bu gece yeniden verebilirsin. Ama atlarımızı bir iki gün barındırmak zorunda kalabilirsin.”

Saranche'nin dar yüzü rahatladı, ama sesinde sahte bir hüzün vardı. "Korkarım en büyük odam tutuldu, Lordum. Aslında, bütün büyük odalarım tutuldu. Ama sizi memnunlukla biraz ilerideki Üç Ay'a götürebilirim ve..."

"Pof!" Cadsuane başlığını, yüzü ve altın saç süslerinden bazıları görülebilecek kadar arkaya itti. Yüzünde serinkanlı bir kendine hâkimiyet ve amansız bakışlar vardı. "Bence, o odayı ayarlamanın bir yolunu bulabilirsin, evlat. Bence, bir yol bulsan daha iyi olacak. Ona iyi para ver," diye ekledi Rand'a hitaben, zincirlerin uçlarındaki süsleri sallayarak. "Bu bir tavsiyeydi, emir değil." Saranche Rand'ın şişman altın kronunu hevesle aldı –hanın bir haftalık gelirinin bundan çok daha fazla olduğu kuşkuluydu– ama adamın koşa koşa ortak salonun arka tarafındaki merdiveni tırmanıp, birkaç dakika sonra geri dönmesine ve onları ikinci kattaki, koyu renk, cilalı ahşap panelli bir odaya götürmesine sebep olan Cadsuane'in yaşı belirsiz yüzü oldu. Odada üç kişinin rahat rahat sığacağı dağınık bir yatak vardı ve yatağın iki yanındaki pencereler çatıların üzerinden Taş'ı görüyordu. Odayı kullanan müşteri o kadar telaşla çıkarılmıştı ki yün çoraplarının teki kırışmış halde, yatağın ayakucunda kalmıştı ve oymalı boynuz tarağı hâlâ köşedeki lavabo sehpasında duruyordu. Hancı heybelerini odaya taşıtmayı, şarap getirtmeyi önerdi ve Rand reddedince şaşırmış göründü, ama Cadsuane'in yüzüne bir bakış fırlattıktan sonra telaşla eğilerek odadan çıktı.

Bir han odası için oldukça genişti, ama değil bir saraydaki, Algarin'in mâlikanesindeki çoğu oda ile karşılaştırılamazdı. Özellikle de yaklaşık altı kişi içine doluşmuşken. Duvarlar Rand'ın üzerine üzerine geliyordu sanki. Aniden Rand'ın göğsü sıkıştı. Güçlükle nefes alıyordu. Bağ aniden duygudaşlık ve endişe ile doldu.

Kutu, dedi Lews Therin nefes nefese. *Kutudan çıkmam lazım!*

Rand gözlerini pencerelerden ayırmadan –Taş'ı görmek ve Ejder ile Taş arasındaki boşluğu– yukarıdaki açık gökyüzünü görebilmek nefeslerini biraz rahatlattı. Birazcık– gözlerini Taş'ın üzerindeki gökyüzüne dikerek herkesin duvarların dibinde durmasını emretti. İnsanlar hızla itaat ettiler. Cadsuane duvara doğru süzülmeden önce ona keskin bir bakış fırlattı ve Nynaeve bir hışımla yürümeden önce burnunu çekti, ama kalanlar hızla hareket etti. Rand'ın güvenlik için açılmalarını istediğini düşünmüşlerse, bir açıdan öyleydi gerçekten. İnsanlar görüş alanından çıkınca oda biraz daha genişmiş gibi geldi. Yalnızca birazcık daha, ama her santimetre açıklık bir nimetti. Bağ endişeyle doluydu.

Dışarı çıkmam lazım, diye inledi Lews Therin. *Dışarı çıkmam lazım.*

Rand kendini olacağını bildiği şeylere hazırlayarak, Lews Therin'in teşebbüslerine karşı dikkatli olarak, Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kavradı ve *saidin* içine doldu. Deli adam başta onu ele geçirmeye çalışmış mıydı? Ona sürtünmüştü kesinlikle, dokunmuştu, ama o Rand'ındı. Alevden dağlar alev alev çığlar halinde yıkılarak onu kavurmaya çalıştı. Buzun yanında ılık kalacağı dalgalar onu öfkeli denizlerde ezmeye çalıştı. Rand hepsini sevinçle kabul etti, aniden o kadar canlı hissetmeye başlamıştı ki, sanki biraz önce uykuda geziyordu. Odadaki herkesin nefesini duyabiliyordu, Taş'ın üzerindeki bayrağı o kadar detaylı görebiliyordu ki, kumaşının dokumasını seçebileceğini sanıyordu. Yan tarafındaki iki yara, bedeninden kopmaya çalışırmış gibi zonkluyordu, ama içi Güç'le doluyken acıyı görmezden gelebiliyordu. Bir kılıç saplansa bile görmezden gelebileceğini düşünüyordu.

Ama *saidin*'le birlikte, kaçınılmaz olarak mide bulantısı da gelmişti, iki büklüm olup hayatı boyunca yediği bütün yemekleri çıkarmak için ezici bir arzu duyuyordu. O duyguyla dizleri titriyordu. Güç'le savaştığı kadar kuvvetle savaşıyordu onunla ve *saidin* ile her zaman savaşılması gerekiyordu. Bir erkek *saidin*'i kendi dilediğini yapmaya zorlardı, yoksa *saidin* onu yok ederdi. Bir anlığına, Shadar Logoth'daki adamın yüzü gözlerinin önünde yüzdü. Adam öfkeli görünüyordu. Ve kusmak üzereymiş gibi. Kuşkusuz, o an o da Rand'ın *farkındaydı*, Rand ise adamın. Kıl payı yer değiştirseler birbirlerine dokunacaklardı. O kadar yakındılar.

"Sorun nedir?" diye sordu Nynaeve, Rand'a yaklaşıp endişe içinde yüzüne bakarak. "Yüzün grileşti." Rand'ın başına uzandı ve Rand'ın tüyleri diken diken oldu.

Rand onun ellerini kendinden uzaklaştırdı. "Ben iyiyim. Uzak dur." Nynaeve olduğu yerde durdu ve kadınların kemer keselerinde taşıyormuş gibi göründüğü bakışlardan birini fırlattı. Bu bakış, kanıtlayamasa da Rand'ın yalan söylediğini bildiğini söylüyordu. O bakışları ayna önünde çalışıyor muydu bu kadınlar? "Uzak dur, Nynaeve."

"O iyi, Nynaeve," dedi Min, ama onun da yüzü biraz grileşmişti ve kırmızı eldivenli ellerini karnına bastırmıştı. Min biliyordu.

Nynaeve Rand'a bakarak burnunu çekti, küçümser bir ifade ile burnunu kırıştırdı, ama sonunda Rand'ın önünden çekildi. Belki Lan'in canına tak etmişti ve kaçmıştı. Hayır, bu olamazdı. Lan, Nynaeve söylemediği sürece onu bırakmazdı, söylese de ancak gerekli olduğu sürece uzak kalırdı. Şimdi

her nerede ise, Nynaeve biliyordu ve büyük olasılıkla onu oraya kendine has sebeplerden dolayı göndermişti. Aes Sedailer ve lanet sırları.

İçine biraz Ruh katılmış Ateş yönlendirdi ve o aşina gümüşsü dikey çizgi yatağın ayakucunda belirdi, döner gibi göründü ve dev sütunlarla dolu bir loşluğa açıldı. Tek aydınlık, han odasından geliyordu. Yerden birkaç santim yukarıda duran açıklık oda kapısından daha geniş değildi, ama tamamen açılır açılmaz peçelerini takmış üç Kız mızraklarını çekerek açıklıktan geçti ve Alivia da peşlerinden sıçrarken Rand'ın tüyleri diken diken oldu. Onu korumak, kadının kendi kendine üstlendiği bir görevdi, ama kadın bu işi Kızlar kadar ciddiye alıyordu.

Ama orada pusu kurulmuş olamazdı, tehlike olamazdı, bu yüzden Rand da açıklıktan geçti ve ayağını indirdi. Diğer uçta, kapıyol Rand'ın şimdiye dek verdiğinden daha fazla zarar vermek istemediği dev taş plakalarından otuz santim yukarıda duruyordu. Burası Taşın Yüreği'ydi ve içinde tuttuğu Güç'le, Ejder'deki odadan kapıyol aracılığı ile gelen ışıkta, o taşlardan birindeki, *Callandor*'u yere sapladığında oluşan dar deliği görebiliyordu. *Onu çeken sonra takip etmeli. Callandor*'u ona getirmesi için Narishma'yı göndermeden önce uzun uzun düşünmüştü. Kehanetler adamın onu takip edeceğini söylemiş olsa da, Narishma'nın bugün başka işi vardı. Devasa kızıltaş sütunlardan oluşan bir orman çevresini almıştı ve yakılmamış altın lambaları, tonozlu tavanı ve büyük kubbeyi gizleyen karanlığa doğru uzanıyordu. Rand'ın çizmelerinin sesleri, hatta Kızların yumuşak çizmelerinin fısıltıları geniş odada boş boş yankılanıyordu. Bu kadar geniş bir yerde, hapsedilmişlik duygusu kaybolmuştu.

Min hemen arkasından aşağı atladı –iki elinde birer fırlatma bıçağı vardı ve başını iki yana çevirerek karanlığı tarıyordu– ama kapıyolun kenarında duran Cadsuane, "Ben, kesinlikle zorunlu olmadığı sürece sıçramam, evlat," dedi. Elini uzatarak Rand'ın tutmasını bekledi.

Rand kadının inmesine yardım etti ve Cadsuane başını sallayarak teşekkür etti. Teşekkür anlamına geliyor olabilirdi. Ama aynı zamanda, "Amma oyalandın," anlamına da geliyor olabilirdi. Kadının yukarı dönük avucunda bir ışık topu belirdi ve bir an sonra Alivia da avucunda bir ışık topu dengeliyordu. İki top, çevredeki karanlığı daha da derinleştiren bir aydınlık havuzu oluşturdu. Nynaeve'e de yardım etmesi gerekti ve o bir teşekkür mırıldanma nezaketini gösterdi –hemen kendi ışık topunu yarattı– ama Rand Kızlardan birine yardım önerdiğinde –Shaidolardan biri olan Sarendhra olduğunu sanıyordu, fakat kadının yüzünde tek gördüğü şey kara

peçenin üzerindeki mavi gözlerdi– kadın horgörüyle homurdandı ve elinde mızrakla aşağı atladı. Ardından iki Kız daha geçti. Rand kapıyolun kapanmasına izin verdi, ama midesinin çalkalanmasına, başının kazan gibi olmasına rağmen *saidin* tutmaya devam etti. Taş'tan ayrılmadan bir daha yönlendirmesi gerekeceğini düşünmüyordu, ama Lews Therin'e Güç'ü kavraması için bir fırsat daha tanımayı da düşünmüyordu.

Bana güvenmek zorundasın, diye hırladı Lews Therin. *O zaman ölmek üzere Tarmon Gai'don'a kadar yaşamamız gerekiyorsa, bana güvenmek zorundasın.*

Bir kez bana, kimseye güvenmememi söylemiştin, diye düşündü Rand. *Sen dahil.*

Ancak deliler kimseye güvenmez, diye fısıldadı Lews Therin. Aniden ağlamaya başladı. *Ah, neden kafamın içinde bir deli adam var?* Rand sesi uzaklaştırdı.

Yürek'ten çıkan yüksek kemeri geçerken, çıkıntılı miğferler ve parlak plaka zırhlar içinde, siyah ceketlerinin bol kolları siyah ve altın rengi çizgili iki Taş'ın Savunucusu bularak şaşırdı. Kılıçlarını çekmiş, kafa karışıklığı ve haşin bir kararlılık içeren ifadelerle kemere bakıyorlardı. Kuşkusuz, kendilerinin koruduğu tek girişi olan bir odanın içinde ayak sesleri duyunca ve ışık görünce şaşırmışlardı. Kızlar mızraklarını kaldırarak çöktüler ve iki yana yayıldılar, yavaşça iki adama yaklaştılar.

"Taş adına, bu o," dedi adamlardan biri, kılıcını telaşla kınına sokarak. Alnından başlayan, burnunun kemerinden geçen ve çenesine inen büzülmüş bir yara izi bulunan tıknaz adam, çelik sırtlı eldivenlerini iki yana açarak yerlere kadar eğildi. "Lord Ejder," dedi. "Ren Iagin Handar. Lordum Taş ayakta. Bunu o gün aldım." Yüzündeki yara izine dokundu.

"Şerefli bir yara Handar ve unutulmaz bir gün," dedi Rand ona. Diğer, daha zayıf adam telaşla kılıcını kaldırdı ve eğildi. Kızlar ancak o zaman mızraklarını indirdiler, ama peçeleri yüzlerinde kaldı. Unutulmaz bir gün? Taş'ın içinde Trolloclar ve Myrddraaller vardı. *Callandor*'u, Kılıç Olmayan Kılıç'ı, gerektiği gibi kullandığı ikinci sefer. Her yerde yatan ölüler. Bir daha canlandıramadığı ölü bir kız. Böyle bir günü kim unutabilirdi? "*Callandor* burada olduğu sürece Yürek'in korunmasını emrettiğimi biliyorum, ama neden hâlâ nöbet tutuyorsunuz?"

İki adam şaşkın şaşkın bakıştılar. "Nöbetçi koyma emri verdiniz, Lord Ejder," dedi Handar, "ve Savunucular itaat ediyor, ama sizden geldiğine dair kanıtı olmadığı sürece kimsenin yaklaşmaması dışında *Callandor*

hakkında hiçbir şey söylemediniz.” Aniden tıknaz adam irkildi ve daha da derin eğildi. “Sizi sorgularmış gibi göründüğüm için beni affedin, Lordum. Kastım bu değildi. Yüksek Lordları dairenize çağırayım mı? Daireniz dönüşünüze hazır bekletildi.”

“Gerek yok,” dedi Rand. “Darlin beni bekliyordur ve ben onu nerede bulacağımı biliyorum.”

Handar irkildi. Diğer adam aniden yerde, incelemeye değer ilginç bir şey buldu. “Rehber isteyebilirsiniz, Lordum,” dedi Handar yavaşça. “Koridorlar... Bazen koridorlar değişiyor.”

Demek öyle. Desen gerçekten gevşiyordu. Bu, Karanlık Varlık’ın dünyaya Gölge Savaşı’nda yaptığından daha fazla dokunduğu anlamına geliyordu. Tarmon Gai’don’dan önce çok fazla gevşerse, Çağ Danteli çözülebilirdi. Zaman, gerçeklik ve yaratım sona ererdi. Bir şekilde, Rand bu olmadan Son Savaş’ı başlatmalıydı. Yalnız, buna cesaret edemezdi. Henüz değil.

Handar ve diğer adamı rehbere ihtiyacı olmadığına dair temin etti ve iki adam bir kez daha eğildiler. Görünüşe göre, Yenidendoğan Ejder’in yapabileceğini söylediği her şeyi yapabileceğini kabullenmişlerdi. Aslında, Rand Alanna’yı nasıl bulabileceğini biliyordu –parmağını uzatıp bulunduğu yeri işaret edebilirdi– ve onu ilk hissettiği zamandan sonra yer değiştirmişti. Darlin’i bulmak ve Rand al’Thor’un yaklaştığını bildirmek için, bundan emindi. Min kadının Rand’ın avucunda olduğunu söylemişti, ama Aes Sedailer he zaman iki ayrı uçta oynamayı başarmışlardı. Her zaman kendilerine has entrikaları, kendilerine has hedefleri olurdu. Nynaeve ile Verin bunun kanıtıydı. Hepsi öyleydi.

Yürek’ten uzaklaşırlarken, “Kurbağa dediğinde sıçrıyorlar,” dedi Cadsuane soğuk soğuk, pelerininin başlığını arkaya iterek. “Tek sözün üzerine çok fazla insanın sıçraması senin için kötü olabilir.” Bunu söyleyene bak! Cadsuane lanet olası Melaidhrin!

“Bir savaş veriyorum,” dedi Rand kadına sertçe. Mide bulantısı yüzünden sinirleri ayaktaydı. Sert olmasının sebebi kısmen buydu. “İtaat eden ne kadar az insan olursa, kaybetme olasılığım o kadar artar ve ben kaybedersem herkes kaybeder. Herkesin itaat etmesini sağlayabilsem, yapardım.” Şimdiki haliyle bile, itaat etmeyen ya da kendi bildikleri gibi itaat eden çok fazla insan vardı. Işık aşkına, Min neden *acıma* hissediyordu?

Cadsuane başını salladı. “Tam düşündüğüm gibi,” diye mırıldandı, yarı kendi kendine. *Bu* da ne demek oluyordu?

Taş'ta, ipek duvar halılarından Tarabon, Altara ve Tear'dan gelmiş zengin yolluklara, aynalı lambalar taşıyan altın ayaklı şamdanlara kadar, bir sarayda görülebilecek her tür süs vardı. Taş duvarların dibinde duran sandıklar hizmetkârların temizlik için ihtiyaç duydukları malzemeleri barındırıyor olabilirdi, ama hepsi nadir ağaçlardan yapılmıştı ve çoğu girift oymalı, hepsi yaldız süslüydü. Nişlerde çanaklar ve Deniz Halkı porselenleri vardı. O porselenler kâğıt kadar inceydi ve ağırlıklarınca altından kat kat daha değerliydiler. Devasa, mücevher kakmalı figürler de vardı; bir adım yüksekliğindeki, inci kaplı boynuzları olan gümüş bir geyiği yere indirmeye çalışan yakut gözlü altın bir leopar, bir adımdan da yüksek, zümrüt özlü ve ateş damlası tırnaklı altın bir aslan, altın gövdeleri görünmeyecek ölçüde savurgan mücevherle kaplanmış başka heykelcikler. Rand Taş'ın üst katlarına tırmanırken altın rengi ve siyah üniformalı hizmetkârlar eğildiler ya da diz kırdılar. Onu tanıyanlar yerlere kadar eğilerek selam veriyordu. Bazıları Rand'ın peşinden gelen Kızları görünce, gözleri faltaşı gibi açıldı, ama şaşkınlıkları selam vermelerini engellemedi.

Bir sarayda görülebilecek her tür süs vardı, ama Taş hem içinde, hem dışında savaşılacak şekilde yapılmıştı. Her koridor kesişiminde, tavan cinayet delikleri ile dolu oluyordu. Halıların arasında, yukarıda, ok delikleri vardı ve koridorun her iki yanına atış yapılacak şekilde açı verilmişti. Merdiven boşluğunun yay ya da arbalet okları ile taranmasına izin vermeyen tek bir merdiven yoktu. Taş'a güç kullanarak girmeyi başaran tek bir saldırgan olmuştu: Aieller ve onlar da direnişi o kadar çabuk kırmışlardı ki o savunmalardan çoğu kullanılamamıştı, ama içeriye girmeyi başaran başka her düşman, her koridorda kanla öderdi bedelini. Yalnız, Yolculuk savaş tarzlarını sonsuza dek değiştirmişti. Yolculuk, Ateş Çiçekler ve daha fazlası. O kan bedeli yine de ödenirdi, ama taş duvarlar ve yüksek kuleler artık saldırıları engelleyemezdi. Asha'manlar Taş'ı, Kırılış'ta insanların ellerinde kalan tek silahlar olan bronz kılıçlar ve taş baltalar kadar modası geçmiş kılmıştı. İnsan ırkının en güçlü kalesi, artık yalnızca bir andaçtı.

Alanna ile arasındaki bağ onu yukarı katlara götürdü ve sonunda kapı kolları altın leoparlar biçimde olan yüksek, cilalı kapı kanatlarının önüne geldi. Alanna o kanatların diğer yanındaydı. Işık, Rand'ın midesi boşalmak istiyordu. Kendini toplayarak kapı kanatlarından birini açtı ve Kızları nöbet tutmak üzere dışarıda bırakarak içeri girdi. Min ve diğerleri takip etti.

Oturma odası Taş'taki dairesi kadar süslüydü, duvarlara av ve savaş sahneleri betimleyen duvar halıları asılmıştı, yerdeki desenli Tarabon halısı

büyük bir köyü bir yıl boyunca besleyecek kadar para ederdi, siyah mermerden şömine bir insanın eğilmeden içeri girebileceği kadar yüksek, yan yana sekiz adam barındıracak kadar genişti. Hepsi devasa boyutlarda olan her mobilya parçası girift oymalıydı, altın varak kaplıydı ve mücevher kakmalıydı. Yüksek, altın ayaklı şamdanlar da öyle. Lambaların aynalardan yansıyan alevleri camlı pencereden gelen ışığa katkıda bulunuyordu. Odanın bir yanındaki yaldızlı kaidenin üzerinde, boyu bir adımdan fazla olan, yakut gözlü, gümüş tırnaklı ve gümüş dişli altın bir ayı duruyordu. İlkinin tıpatıp eşi bir başka kaidenin üzerinde de aynı yükseklikte, zümrüt gözlü, yakut pençeli bir kartal vardı. Tear için mütevazı parçalar.

Bir koltuğa oturmuş olan Alanna Rand içeri girince başını kaldırdı ve siyah altın rengi üniforma içindeki iki genç hizmetkâr kadından birinin yüksek altın sürahiden doldurması için altın kadehini kaldırdı. Yeşil çizgili gri binici elbisesi giymiş ince bir kadın olan Alanna, Lews Therin'in kendi kendine mırıldanmaya başlamasına yetecek kadar güzeldi. Rand kulağını elleyecek oldu, ama elini çekti. Aniden, jestin ona mı, yoksa deli adama mı ait olduğundan emin olamamıştı. Alanna karanlık karanlık gülümsedi ve gözleri Min, Nynaeve, Alivia ve Cadsuane üzerinde dolaşırken bağına şüphe girdi, öfke ve surat asma duygularından bahsetmeye bile gerek yoktu. Cadsuane'e bakarken son ikisi yükseldi. Ve bakışları Rand'a takıldığında diğer duygularına sevinç de katıldı. Sesinden belli olduğundan değil. "Niye, sizi hiç beklemiyorduk, Lord Ejder?" diye mırıldandı, unvana biraz ekşilik katarak. "Gerçekten sürpriz oldu, sizce de öyle değil mi, Lord Astoril?" Demek kimseye haber vermemişti. İlginç.

"Çok hoş bir sürpriz," dedi, kol yenleri kırmızı mavi çizgili bir ceket giymiş yaşlıca bir adam, yağlanmış sivri sakalını sıvazlayarak ayağa kalkıp eğilirken. Yüksek Lord Astoril Damara'nın yüzü kırışıktı, omuzlarına kadar gelen saçları kar beyazıydı ve seyreliyordu, ama sırtı dik, kara gözleri keskindi. "Epeydir bugünü dört gözle bekliyordum." Cadsuane'e ve bir an sonra Nynaeve'e hitaben birer kez daha eğildi. "Aes Sedai," dedi. Tearlı biri için çok nazikti. Tear'da, Rand yasaları değiştirmeden önce, Aes Sedailer olmasa bile yönlendirmek yasaktı.

Yüksek Lord ve Yenidendoğan Ejder adına Tear Naibi Darlin Sisnera sarı çizgili kolları olan yeşil ipek bir ceket ve altın işlemeli çizmeler giymişti. Rand'dan bir baş kısaydı, saçları kısa kesilmişti ve sakalı sivriydi, çıkık bir burnu, Tear'da nadir görülen mavi gözleri vardı. Şöminenin başında, sohbet etmekte olduğu Caraline Damodred'den Rand'a dönünce o

gözler irileşti. Cairhienli asil kadın Rand'ı irkiltti, ama aslında onu burada görmeyi beklemişti. Ruhuna ateşle dağladığı liste aklından geçmeye başladı, ama durdurdu onu. Kısa boylu, ince ve solgun bir kadındı. İri kara gözleri, dalga dalga omuzlarına dökülen siyah saçlarına örülmüş altın zincirden alnına sarkan küçük bir yakut vardı. Kuzeni Moiraine'in kopyasıydı sanki. Kadın altın kıvrımlarla işlenmiş, boynundan eteklerine dek kırmızı, yeşil ve beyaz yatay çizgilerle kaplı uzun mavi ceket, dar yeşil pantolon ve topuklu mavi botlar giymişti. Moda buralara kadar gelmişti demek ki. Caraline, o giysi içinde tuhaf kaçmasına rağmen, diz kırarak selam verdi. Lews Therin daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Rand adamın bir yüzü olduğunu, o yüze yumruk atabilmeyi diledi. Moiraine ruhunu sertleştirmesi gereken bir anıydı, uğruna mırıldanılacak bir anı değil.

"Lord Ejder," dedi Darlin, gergin gergin eğilerek. İlk selamı vermeye alışık bir adam değildi. Cadsuane'e selam vermedi, yalnızca keskin bir bakış fırlattı ve sonra onun varlığını tamamen görmezden geldi. Cadsuane Cairhien'deyken, adamı ve Caraline'i bir süreliğine "konuk" etmişti. Darlin bunu unutacak ya da affedecek biri değildi. Adamın jesti üzerine iki hizmetkâr kadın, şarap sunmak üzere telaşla hareketlendiler. Beklenebileceği gibi, yaşı belirsiz yüzü sayesinde, ilk şarap sunulan Cadsuane oldu, ama şaşırtıcı şekilde, ikinci kadeh Nynaeve'e sunuldu. Yenidendoğan Ejder bir şeydi, Tear'da bile, Büyük Yılan yüzüğü takmış bir kadın bambaşka bir şey. Cadsuane pelerinini arkaya atarak duvarın dibine çekildi. Onun geri çekilmesi doğal bir şey değildi. Ama diğer yandan, durduğu yerden herkesi aynı anda gözleyebilirdi. Alivia, kuşkusuz aynı sebepten dolayı, kapının yanına geçti. "Sizi son gördüğüm zamandan daha iyi gördüğüm için memnun oldum," diye devam etti Darlin. "Bana büyük şeref verdiniz. Gerçi, Aes Sedaileriniz şimdikinden daha fazla ilerleme kaydetmezlerse, bu yüzden kellemi yitirebilirim."

"Surat asma, Darlin," diye mırıldandı Caraline, boğuk sesinde eğlentili bir tını ile. "Erkekler nasıl da surat asıyor, değil mi, Min?" Bir sebepten, Min havlarcasına kahkaha attı.

"Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Rand, görmeyi beklemediği iki kişiye. Hizmetkâr kadınların birinden bir kadeh aldı. Diğer hizmetkâr kadın Min ile Alivia arasında tereddütte kalmıştı. Belki Alivia'nın mavi elbisesi sade olduğundan, Min kazandı. Min şarabını yudumlayarak Caraline'in yanına gitti –Cairhienli kadının bir bakışı üzerine, Darlin sırıtarak

uzaklaştı– ve iki kadın kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar. Güç'le dolu olan Rand zaman zaman bir sözcük yakalıyordu. Onun ve Darlin'in isimleri.

Yine bir Tear Yüksek Lordu olan Weiramon Saniago kısa değildi ve kılıç kadar dik duruyordu, ama adamda kasıla kasıla gezinen bir horoz havası vardı. Sivri bir uçla bitecek şekilde kırpılmış ve yağlanmış sakalı gururla titriyordu neredeyse. "Sabahın Efendisi'ne selam olsun," dedi eğilerek. Törensel bir sesle konuşmuştu. Weiramon törensel sesler ve nutuklar konusunda bir numaraydı. "Neden mi buradayım, Lord Ejder?" Soru onu şaşırtmış gibiydi. "Niye, Darlin'in Taş'ta kuşatıldığını duyduğumda, yardımına koşmaktan başka ne yapabilirdim? Ruhum kavrulsun, diğerlerinden bazılarını da bana katılmaya ikna etmeye çalıştım. Estanda ve yandaşlarının işlerine kısa sürede bir son verirdik, yemin ederim!" Asileri nasıl ezeceğini göstermek için yumruğunu sıktı. Ama yalnızca Anaiyella'da o cesaret vardı. "Cairhienlilerin her biri tam bir zambak yürekliydi!" Caraline Min'le konuşmasına ara vererek, adam fark etse hançer yarasını aramasına sebep olacak bir bakış fırlattı. Astoril dudaklarını büzdü ve şarabını incelemeye başladı.

Yüksek Leydi Anaiyella Narencelona da ceket, dar pantolon ve topuklu bot giymişti, ama o bir dantel yakalık da eklemişti ve yeşil ceketine inciler dikilmişti. Siyah saçlarının üzerine, kafasına tam oturan incili bir başlık takmıştı. İnce ve güzel bir kadındı, yaltaklanırcasına diz kırdı ve bir şekilde Rand'ın elini öpmek istermiş gibi görünmeyi başardı. Cesaret, Rand'ın o kadın için kullanacağı bir sözcük değildi. Diğer yandan, soğukkanlılık... "Lord Ejder," diye cıvıldadı kadın. "Keşke eksiksiz başarı raporlayabilseydik, ama Süvariler Efendim Seanchanlarla savaşırken öldü ve siz silahlı adamlarımın çoğunu Illian'da bıraktınız. Yine de, sizin adınıza bir darbe indirmeyi başardık."

"Başarı mı? Darbe mi?" Alanna Weiramon'a ve Anaiyella'ya bakarak kaşlarını çattı, sonra Rand'a döndü. "Bir gemi içinde Taş'ın rıhtımlarına yanaştılar, ama silahlı adamlarının çoğunu ve Cairhien'de tuttukları paralı askerlerinin hepsini ırmak yukarısında, diğerlerinin ötesinde bıraktılar. Şehre girme ve asilere saldırma emriyle." Bir tiksinti sesi çıkardı. "Tek sonuç, pek çok adamın ölmesi ve asilerle yaptığımız pazarlıklarda başa dönmemiz oldu." Anaiyella'nın yaltaklanır gülümsemesi hastalıklı bir ifadeye dönüştü.

“Ben Taş’tan saldırı düzenlemeyi ve onlara iki yönden saldırmayı planlıyordum,” diye itiraz etti Weiramon. “Darlin reddetti. Reddetti!”

Darlin artık sırıtmıyordu. Ayaklarını ayırarak durmuştu ve elinde bir kadeh değil kılıç olduğunu dileyen bir adama benziyordu. “Sana o zaman da söyledim, Weiramon. Taş’ı Savunuculardan yoksun bıraksam bile asilerin sayısı bizden çok daha üstün olurdu. Hem de çok üstün. Erinin’den Remara Koyu’na kadar, buldukları her satılık kılıcı aldılar.”

Rand bir sandalyeye oturdu ve bir kolunu sırtına attı. Kalın sandalye kolları ön taraftan desteklenmiyordu, bu yüzden kılıcı sorun yaratmadı. Caraline ve Min giysiler hakkında konuşmaya başlamış gibiydiler. En azından, birbirlerinin ceketlerini elliyorlardı ve Rand arka-dikiş ve verev-kesim gibi sözcükler duyuyordu, onlar da ne demekse. Alanna’nın bakışları Rand ile Min arasında gidip geliyordu. Rand kadının başında inanmazlıkla savaşan kuşku hissediyordu. “Siz ikinizi Cairhien’de bıraktım, çünkü Cairhien’de kalmanızı istiyordum,” dedi Rand. İkisine de güvenmiyordu, ama güçsüz dışarlıklılar oldukları Cairhien’de çok zarar yaratamazlardı. Mide bulantısının güçlendirdiği bir öfke girdi sesine. “En kısa zamanda dönmek üzere plan yapacaksınız. En kısa zamanda.”

Anaiyella’nın yaltaklanması daha da hastalıklı oldu. Kadın hafifçe büzüldü.

Weiramon daha dayanıklıydı. “Lord Ejder, size nerede isterseniz orada hizmet ederim, ama kendi topraklarımda daha iyi hizmet ederim. Bu asileri tanıyorum, ne konularda güvenilebileceklerini biliyorum ve...”

“En kısa zamanda!” diye terslendi Rand. Yumruğunu sandalye koluna öyle şiddetle vurdu ki tahta yüksek sesle gıcırdadı.

“Bir,” dedi Cadsuane, oldukça berrak bir ses ve oldukça anlaşılmaz bir biçimde.

“Onun dediğini yapmanı kuvvetle tavsiye ederim, Lord Weiramon.” Nynaeve Weiramon’u boş boş süzdü ve bir yudum şarap aldı. “Son zamanlarda oldukça öfkeli, her zamankinden de kötü ve o öfkenin sana yönelmesini istemezsin.”

Cadsuane uzun bir nefes verdi. “Sen karışma, kızım,” dedi keskin bir sesle. Nynaeve kadına dik dik baktı, ağzını açtı, sonra yüzünü buruşturarak ağzını kapattı. Örgüsünü kavrayarak süzülürcesine yürüdü ve Min ile Caraline’e katıldı. Süzülürcesine yürümek konusunda çok iyi olmuştu.

Weiramon bir anlığına Cadsuane’i inceledi. Başını eğmişti ve burnunun tepesinden bakıyordu. “Yenidendoğan Ejder nasıl emrederse,” dedi

sonunda, “Weiramon Saniago da o şekilde itaat edecek. Gemim yarına kadar yelken açmaya hazır olur, iddiaya girerim. Bu yeterli olur mu?”

Rand sertçe başını salladı. Yeterli olmalıydı. Bu iki aptalı ait oldukları yere bugün göndermek üzere kapıyol yapmak için tek bir saniye bile harcamaya niyeti yoktu. “Şehirde açlık hüküm sürüyor,” dedi, altın ayıyı süzerek –o kadar altın Tear’ı kaç gün beslerdi acaba? Yemek hakkında düşünmek midesini burktu– ve yanıt bekledi. Yanıt çabuk geldi, ama beklediği yönden değil.

“Darlin şehre sığır ve koyun sürüleri getirtti,” dedi Caraline epey hararetli bir sesle. Şimdi hançere benzer bakışlarla baktığı kişi Rand’dı. “Bugünlerde...” Kadın bir anlığına sustu, ama bakışlarındaki hararet azalmadı. “Bugünlerde, hayvan kesildikten sonra eti ancak iki gün yenebiliyor, bu yüzden hayvanları ve arabalar dolusu tahıl getirtti. Estanda ve yanındakiler hepsine el koydu.”

Darlin sevgiyle gülümsedi, ama özür dilercesine konuştu. “Üç kez denedim, ama Estanda açgözlü biri, anlaşılan. Düşmanlarıma erzak hediye etmenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Sizin düşmanlarınıza.”

Rand başını salladı. En azından adam şehirdeki durumu görmezden gelmiyordu. “Duvarların dışında yaşayan iki oğlan çocuğu var. Doni ve Com. Bundan başka isim bilmiyorum. On yaşlarındalar. Asilerin işi bittikten sonra, Taş’tan çıkabildiğinde, onları bulursan ve onlara göz kulak olursan memnun olurum.” Min gırtlağından bir ses çıkardı ve bağdaki hüzün o kadar kasvetliydi ki neredeyse onunla birlikte gelen aşk duygusunu boğacaktı. Demek öyle. Gördüğü şey ölüm olmalıydı. Ama Moiraine hakkında yanılmıştı. Belki bir *ta’veren* bu görüyü de değiştirirdi.

Hayır, diye hırladı Lews Therin. *Onun görüleri değişmemeli. Ölmemiz gerek!* Rand onu duymazdan geldi.

Talebi Darlin’i şaşırtmış gibiydi, ama kabul etti. Yenidendoğan Ejder bir talepte bulunduğunda başka ne yapabilirdi ki?

Rand tam ziyaret amaçlarından bahsedecekti ki, asilerle uğraşması için Tear’a gönderdiği bir başka Aes Sedai olan Bera Harkin içeri girdi. Kadın, Kızlar ona güçlük çıkarmış gibi, omzunun üzerinden arkaya bakarak kaşlarını çatıyordu. Çıkarmış olabilirlerdi de. Aieller Rand’a yemin etmiş Aes Sedaileri Bilge çırağı olarak görüyordu ve Kızlar çömezlere henüz Bilge olmadıklarını hatırlatmak için her fırsatı kullanıyorlardı. Bera tıknaz bir kadındı, kahverengi saçları kare yüzü hizasında kesilmişti ve yeşil ipek elbisesine rağmen, Aes Sedai yaşı belirsizliği olmasa çiftçi kadına

benzeyecekti. Ama evini ve çiftliğini disiplinli bir biçimde yöneten ve bir krala bile mutfağına çamurlu ayaklarla girmemesini söyleyebilecek bir çiftçi kadın. Ne de olsa Yeşil Ajah'tandı, Yeşil Ajah gururunun ve azametinin her kırıntısına sahipti. Aes Sedailerin yabanilere karşı hissettiği küçümseme ile Alivia'ya da kaşlarını çattı ve Rand'ı gördüğü zaman yerini serinkanlılık aldı.

"Eh, bu sabah olanlara bakarak, sizi gördüğüme şaşırmalıydım, aslında," dedi. Sade gümüş pelerin iğnesini açtı ve kemer kesesine taktı, sonra pelerinini koluna astı. "Gerçi, diğerlerinin Erinin'in bir gün batısında olduğu haberi de var."

"Diğerleri mi?" dedi Rand sessizce. Sessizce ve çelik gibi sert bir biçimde.

Bera etkilenmemiş gibiydi. Pelerininin kıvrımlarını düzeltmeye devam etti. "Diğer Yüksek Lord ve Leydiler, elbette. Sunamon, Tolmeran, hepsi. Görünüşe göre, silahlı adamlarının atlarının koşabileceği kadar hızla Tear'a geliyorlar."

Rand öyle hızla ayağa fırladı ki kılıcı bir anlığına sandalyenin koluna takıldı. Bir anlığına, çünkü önceki darbeyle zayıflamış olan yaldızlı tahta yüksek bir çatırtı ile bölündü ve kol halıya düştü. Rand o tarafa bakmadı bile. Aptallar! Seanchanlar Altara sınırındaydı ve onlar Tear'a dönüyordu, öyle mi? "İtaat etmeyi kimse hatırlamıyor mu?" diye gürledi. "Hemen onlara haberci gönderilmesini istiyorum! Illian'a geldiklerinden daha hızlı dönecekler, yoksa hepsini astırırım!"

"İki," dedi Cadsuane. Işık aşkına, neyi sayıyordu bu kadın? "Sana bir tavsiyede bulunayım, evlat. Ona bu sabah ne olduğunu sor. Ben iyi haber kokusu alıyorum."

Bera Cadsuane'in odada olduğunu fark edince irkildi. Yan yan, ihtiyatla ona bakarak, pelerini ile oynamayı bıraktı. "Bir anlaşmaya vardık," dedi, soru sorulmuş gibi. "Tedosian ve Simaan her zamanki gibi kararsız, ama Hearne neredeyse Estanda kadar kararlıydı." Başını iki yana salladı. "Bence Tedosian ile Simaan eninde sonunda kabul edecektir, ama tuhaf aksanları olan bazı insanlar onlara altın ve adam vadediyor."

"Seanchanlar," dedi Nynaeve. Alivia ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı.

"Olabilir," dedi Bera. "Bizden uzak duruyorlar ve bize, her an ısırabilecek deli köpekler gibi bakıyorlar. Bu, Seanchanlar hakkında işittiğimiz pek az şeye uyuyor. Her durumda, bir saatten az süre önce,

Estanda aniden Lord Ejder'in unvanını ve topraklarını ona geri verip vermeyeceğini sormaya başladı ve kalanların direnişi de hemen onun ardından yıkıldı. Anlaşma şöyle. Yenidendoğan Ejder'in Tear'daki Naibi olarak Darlin'i kabul ediyorlar. Yaptığınız bütün yasalar değişmeden kabul edilecek ve isyanın cezası olarak şehri bir sene boyunca besleyecekler. Karşılığında, unvanları ve toprakları eksiksiz olarak geri verilecek. Darlin Tear Kralı olarak taç giyecek ve ona sadakat yemini edecekler. Merana ve Rafela mühürlenip imzalanmak üzere belgeleri hazırlıyor."

"Kral mı?" dedi Darlin inanmazlıkla. Caraline sallana sallana yanına gidip koluna girdi.

"Haklarını geri vermek mi?" diye hırladı Rand, şarap püskürtüp kadehini bir kenara fırlatarak. Bağda, Min'den gelen bir uyarı, ihtiyat vardı, ama Rand buna dikkat edemeyecek kadar öfkeliydi. Midesini burkan bulantı öfkesini de çarpıtıyordu. "Kan ve lanet küller! Bana isyan ettikleri için topraklarını ve unvanlarını aldım. Sıradan insanlar olarak sadakat yemini edebilirler bana!"

"Üç," dedi Cadsuane ve Rand'ın tüyleri diken diken oldu, bir an sonra poposuna sopa gibi bir şey hızla çarptı. Bera'nın dudakları şokla aralandı ve pelerini kolundan kayıp yere düştü. Nynaeve kahkaha attı. Kahkahasını hemen bastırdı, ama kahkaha atmıştı! "Sana görgülü davranmayı hatırlatmaya zorlama beni, evlat," diye devam etti Cadsuane. "Alanna gitmeden önce, teklif ettiğin şartları söyledi bana –Darlin Naip olacaktı, kanunlarına uyulacaktı ve başka her şey tartışmaya açıktı– ve o koşullar karşılanmış gibi görünüyor. Dilediğini yaparsın, elbette, ama sana bir tavsiye daha vereyim. Önerdiğin koşullar kabul edildiği zaman, sen de onlara bağlı kalırsın."

Yoksa kimse sana güvenmez, dedi Lews Therin, kesinlikle aklı başında biri gibi konuşarak. Şimdilik aklı başında gibi.

Rand yumruklarını sıkarak dik dik Cadsuane'e baktı. Kadını kavuracak bir şey örmek üzereydi. Poposundaki sopa izini hissedebiliyordu ve eyerde daha beter hissedecekti. İz zonklar gibiydi ve öfkesi de onunla birlikte zonkluyordu. Cadsuane şarabının üzerinden sakin sakin baktı ona. Bakışlarında minik bir meydan okuma mı vardı? Yönlendirmesi için meydan mı okuyordu ona? Kadın Rand'ın yanındaki her anı ona meydan okuyarak geçiriyordu! Sorun şuydu ki, iyi tavsiyeler veriyordu. O koşulları Alanna'ya Rand bildirmişti gerçekten de. Onların daha sıkı pazarlık etmesini, daha fazlasını kazanmalarını beklemişti, ama tam olarak

istedikleri şeyi elde etmişlerdi. Daha fazlasını. Karşı tarafın kabul ettiği ceza hiç aklına gelmemişti.

“Talihin yaver gitti gibi görünüyor, Kral Darlin,” dedi. Hizmetkâr kadınlardan biri diz kırdı ve Rand’a şarap dolu bir kadeh uzattı. Kadının yüzü Aes Sedailerinki kadar sakindi. Kadın için, Aes Sedailerle tartışan adamların sıradan şeyler olduğunu sanırdınız.

“Kral Darlin’e selam olsun,” dedi Weiramon törensel ve yarı boğulmuş bir sesle. Bir an sonra, bir buçuk kilometre koşmuş gibi nefes nefese, Anaiyella yankıladı onu. Kadın bir zamanlar Tear tacını kendisinin takacağından bahsediyordu.

“Ama neden beni Kral yapmak istesinler?” dedi Darlin, elini saçlarından geçirerek. “Ya da herhangi birini. Moreina bin sene önce öldüğünden beri Taş’ın kralı olmadı. Yoksa bunu sen mi talep ettin, Bera Sedai?”

Bera pelerinini alıp doğruldu ve pelerini silkelemeye başladı. “Bu onların... ‘talep’ fazla güçlü bir sözcük olur... onların önerisiydi. Tahta oturma şansına hepsi atlardı, özellikle de Estanda,” Anaiyella boğulur gibi bir ses çıkardı. “Ama elbette, böyle bir umut olmadığını biliyorlardı. Böylece, Yenidendoğan Ejder yerine sana yemin edebilirler ve biraz daha az tatsız bir şey olur.”

“Ve eğer sen kral olursan,” diye araya girdi Caraline, “Bu Lord Ejder’in Tear’daki Naibi unvanının daha düşük bir unvan olacağı anlamına gelir.” Boğuk bir sesle güldü. “Onu daha da büyük bir belirsizliğe itmek için üç dört tane, kulağa daha asil gelen unvan daha ekleyebileceklerini düşünüyorum.” Bera, tam da bu konuyu açmaya hazırlanıyormuş gibi, dudaklarını büzdü.

“Peki, sen bir kralla evlenir miydin, Caraline?” diye sordu Darlin. “Sen kabul edersen ben de tacı kabul ederim. Gerçi, bir taç yaptırmam gerekecek.”

Min boğazını temizledi. “Dilersen neye benzemesi gerektiğini ben söyleyebilirim.”

Caraline bir kahkaha daha attı, Darlin’in kolunu bıraktı ve sallana sallana uzaklaştı. “Buna yanıt vermeden önce taçlı halini görmem gerek. Min’in söylediği tacı yaptır. Eğer sana yakışırsa...” Gülümsedi. “O zaman belki düşünürüm.”

“İkinize de en iyi dileklerimi sunuyorum,” dedi Rand sertçe, “ama şu anda konuşacak daha önemli meselelerimiz var.” Min ona keskin bir bakış

fırlattı. Bağ onaylamazlıkla doldu. *Nynaeve* Rand'a keskin bir bakış fırlattı. *Bu* da ne demek oluyordu şimdi? "O tacı kabul *edeceksin* Darlin ve o belgeler imzalanır imzalanmaz, o Seanchanları tutuklatmanı istiyorum. Sonra Tear'da, kılıcın ya da mızrağın bir ucunu diğerinden ayırabilen her adamı toplayacaksın. Asha'manların sizi Arad Doman'a götürmesini ayarlayacağım."

"Ya ben, Lord Ejder?" diye sordu Weiramon coşkuyla. Hevesle titriyordu neredeyse, durduğu yerde kasılmayı başarıyordu. "Savaşılacaksa, Cairhien'de aylaklık etmektense orada size daha iyi hizmet ederim."

Rand adamı süzdü. Ve Anaiyella'yı. Weiramon beceriksiz bir aptaldı ve ikisine de güvenmiyordu, ama bir avuç takipçileri varken ne zararları olacağını düşünemiyordu. "Pekâlâ. Siz ikiniz Yüksek Lord... yani. Kral Darlin'e eşlik edebilirsiniz." Anaiyella, kendisi Cairhien'e dönmeyi tercih edermiş gibi yutkundu.

"Ama Arad Doman'da ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Darlin. "İşittiğim pek az şeye bakarak, orası tımarhaneden farksız." Lews Therin Rand'ın kafasının içinde deli gibi güldü.

"Tarmon Gai'don yakında gelecek," dedi Rand. Işık izin verse de çok yakın olmasa. "Arad Doman'a, Tarmon Gai'don'a hazırlanmak üzere gidiyorsunuz."

22
Bir Çapayı Ağlatmak

Uzun mavi dalgaların sebep olduğu sallantıya rağmen, Harine din Togara kız kardeşinin yanında, şemsiye taşıyıcılarının ve uzun dümen yekesinin başındaki dümencinin hemen önünde dimdik oturuyordu. Shalon kürek çeken on iki erkek ve kadını incelemeye dalmış gibi görünüyordu. Ya da belki düşüncelere dalmıştı. Son zamanlarda düşünecek bir sürü şey vardı, Harine'in çağrıldığı bu görüşme aralarından yalnızca bir tanesiydi, ama Harine düşüncelerinin körlemesine dağılmasına izin verdi. Kendini topluyordu. Harine Illian'a vardıktan sonra, Atha'an Miere'in İlk On İkisi ne zaman toplanacak olsa, toplantıya katılmadan önce Harine'in kendini toplaması gerekiyordu. Tear'a varıp Zaida'nın *Mavi Martı*'sını oraya demirlemiş bulduğunda, kadının hâlâ Caemlyn'de olduğundan ya da en azından Harine'i uzaktan takip ettiğinden emindi. Acı verici bir hataydı. Ama aslında, Zaida haftalarca geride olsa bile pek az şey değişirdi. En azından Harine açısından. Hayır. Zaida'yı düşünmemeliydi.

Güneş doğuda, ufkun bir yumruk üzerinde duruyordu ve kıyıbağlılara ait pek çok tekne Illian limanını koruyan dalgakırana doğru ilerliyordu. Biri üç direkliydi ve yüksek donanımlı teknelere benziyordu, büyük yelkenlerin hepsi kare şeklindeydi, ama bodurdu ve kötü idare ediliyordu, alçak dalgaları yara yara gitmek yerine üzerinde sallanıyordu. Çoğu alçak donanımlı, küçük teknelerdi, üçgen yelkenlerinin hemen hepsinin bumbaları yüksekti. Bazıları yeterince hızlı görünüyordu, ama kıyıbağlılar karayı nadiren gözden kaybederdi ve genelde sığlıklardan korktuklarından geceleri demir atarlardı. Hızları pek işlerine yaramazdı. Gerçekten hız gerektiren yükler Atha'an Miere gemilerine yüklenirdi. En yüksek fiyattan, elbette. Fiyat yüzünden, Atha'an Miere'in taşıdığı yüklerin küçük bir bölümünü

oluşturuyorlardı. Aynı zamanda, pek az şeyin gerçekten de o kadar hızlı nakledilmesi gerekiyordu. Dahası, taşımacılık biraz kâr getiriyordu, ama yüksorumlusu kendi adına anlaşma yaptığında, kârın tamamı gemiye ve klana gidiyordu.

Doğuda ve batıda, kıyı boyunca, göz görebildiğince Atha'an Miere gemileri demirlemişti. Çoğu satıcı kayıkları ile çevrelenmişti, öyle kalabalıktılar ki sarhoş kıyı bayramlarına benziyordu. Şehirden gelen kayıklar, kurutulmuş meyvelerden sığır ve koyun etine, demir çivilerden kılıç ve hançerler için demire, bir miçonun ilgisini çekebilecek süslü Illian takılarından altın ve mücevherlere kadar her şeyi satıyorlardı. Gerçi, altın dedikleri, genelde birkaç ay sonra soyulup altındaki pirinci teşhir eden kaplamalar, mücevherler ise renkli cam çıkıyordu. Satmak için olmasa da, sıçan da getiriyorlardı. Bu kadar uzun süredir demirlemiş olan gemiler sıçan istilasına uğramış olmalıydı. Sıçanlar ve bozulan malzemeler, çerçiler için her zaman yer olmasını sağlıyordu.

Devasa Seanchan yapımı gemiler de kayıklarla çevriliydi. Kaçış'ta kullandıkları düzinelerce Seanchan gemisi vardı. Artık olaydan bu şekilde bahsediyorlardı, Ebou Dar'dan büyük Kaçış. Kaçış dediğiniz zaman, kimse ne demek istediğinizi sormuyordu. Büyük, küt pruvalı şeylerdi, bazıları kendi hızlı gemilerinin direklerinin iki katı, hatta daha büyüktü, belki zorlu denizleri aşmaya uygundu, ama donanımları tuhaftı ve garip, kaburgalı yelkenleri doğru düzgün idare edilmeyecek kadar zor hareket ediyordu. O direkler ve serenler şimdi erkek ve kadınlarla doluydu, donanımı daha kullanışlı şeylerle değiştiriyorlardı. Gemileri kimse istemiyordu, ama Ebou Dar'da kaybettikleri gemileri yenilemek tersanelerin senelerini alırdı. Hem de çok pahalıya patlardı! Direkleri aşırı uzun olsa da olmasa da, o gemiler daha senelerce kullanılacaktı. Hiçbir Yelkenhanımı, sahip olduğu altının hepsi olmasa bile Ebou Dar'da Seanchanların elindeyken, klan hazinesinden borç alarak borca batmak istemiyordu. Başka seçeneği kalmadığı sürece değil. Elinde ne kendi gemisi, ne de bir Seanchan gemisi kalmış olan bazı talihsizlerin başka seçeneği yoktu.

Harine'in on ikilisi kalın dalgakıran duvarını geçti. Duvar, gri taşa çarpan dalgaların yerinden koparamadığı uzun, kıllı yosunlar ve çamurla kararmıştı. Geniş, gri yeşil Illian limanı önünde açıldı. Liman derin bataklıklarla çevriliydi. Bataklık otları yer yer kış kahverengisinden yeşile dönmüştü ve uzun bacaklı kuşlar içinde dolanıyordu. Hafif rüzgârla, küçük bir sis bulutu kayığın üzerinde süzüldü, uzaklaşmadan önce Harine'in

saçlarını nemlendirdi. Küçük balıkçı tekneleri bataklığın kenarında ağlarını çekiyorlardı, bir düzine ayrı türden martı ve deniz kırlangıcı, çalabildiklerini çalmak için kayıkların üzerinde halkalar çiziyordu. Uzun taş rıhtımların ötesindeki şehrin kendisi Harine'i fazla ilgilendirmiyordu. Rıhtımlar ticaret gemileri ile doluydu, ama liman... O geniş, hemen hemen yuvarlak deniz parçası bilinen en büyük limandı ve rıhtıma yanaşma sırasını bekleyen nakliyat tekneleri ve ırmak tekneleri ile doluydu. Liman gerçekten de boy boy, çeşit çeşit yüzlerce tekne ile tıka basa doluydu ve o gemilerin hepsi kıyıbağlılara ait değildi. Orada yalnızca, yunuslarla yarışabilecek, üç direkli, uzun ve ince Deniz Halkı gemileri vardı. Uzun ve ince Deniz Halkı gemileri ve Seanchan canavarları. Her klanın İlk On İkisini oluşturan Dalgahanımlarının ve Yelkenhanımlarının gemileriydi onlar, limanda yer bulabilen gemiler. Illian limanının bile sınırları vardı ve Atha'an Miere ticareti engellemeye başlarsa Dokuzlar Konseyi sorun çıkarabilirdi, Yenidendoğan Ejder'in Illian'daki Naibi'nin ne diyeceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Aniden kuzeyden güçlü, buz gibi bir rüzgâr esti. Hayır, yükselmemişti; aniden, tüm gücüyle var olmuş, limandaki dalgaları köpürtmüş, çam kokuları ve... topraksı kokular getirmişti. Harine ağaçlardan pek anlamazdı, ama gemi yapımında kullanılan keresteden iyi anlardı. Ama Illian yakınlarında fazla çam ağacı olduğunu sanmıyordu. Sonra sis bulutunu fark etti. Gemiler güneye esen o rüzgârın etkisiyle sallanırken, sis ağır ağır kuzeye sürüklenmeye devam ediyordu. Ellerini dizlerinin üzerinde tutmak güç geliyordu. Saçlarındaki nemi silmek istiyordu. Shadar Logoth'tan sonra, onu bir daha hiçbir şeyin sarsamayacağını düşünmüştü, ama son zamanlarda pek çok... tuhaflık... görmüştü, dünyanın çarpıldığını anlatan tuhaflıklar.

Rüzgâr geldiği gibi aniden kayboldu. Mırıltılar yükseldi, kürekler durdu ve iskele yanındaki dördüncü kürek bir şeye takılıp kurtuldu, kayığa su sıçrattı. Mürettebat rüzgârların bu şekilde davranmadığını biliyordu.

"Yola gelin," dedi Harine sertçe. "Yola gelin!"

"Birlikte kürek çekin, sizi kıyıbağlı paçavra toplayıcılar," diye bağırdı güverte hanımı pruvadan. Sırım gibi, köselemsi bir kadın olan Jadein'in ciğerleri de köselemsiydi. "Yoksa kürek temposu mu vermem gerekiyor?" İki hakaret bazı yüzlerin öfkeyle, diğerlerinin utançla gerilmesine sebep oldu, ama kürekler bir kez daha düzenli bir biçimde çekilmeye başlandı.

Shalon şimdi sisi inceliyordu. Ne gördüğünü, ne düşündüğünü sormak için beklemesi gerekecekti. Harine yanıtı mürettebatından birinin duymasını istediğinden emin değildi. Zaten gördükleriyle yeterince korkmuşlardı.

Dümenci on ikiliyi iri Seanchan gemilerinden birine çevirdi. O geminin çevresinde, yaklaşmaya cesaret eden her satıcı teknesi, daha çerçi iki kelime edemeden kovalanıyordu. En büyük gemilerden biriydi, sterncastle'ı üç katlı olanlardan biri. Üç katlı! Ve o şeyin kıç tarafını çeviren iki *balkonu* vardı! Bir cemaros'un ya da Aryth Okyanusu'nun soheenlerinden birinin süpürdüğü denizin o balkonlara ne yapacağını görmek istemezdi. Diğer on ikililer ve birkaç sekizli, taşıdıkları yolcuların önceliğine göre, gemiye yanaşmak için sıra bekliyordu.

Jadein pruvada ayağa kalktı ve bağırdı, "Shodein!" Sesi kuvvetliydi ve gemiye yaklaşan bir on ikili dönerek uzaklaştı. Diğerleri beklemeye devam ettiler.

Mürettebat kürekleri geri çekerek onları sancak tarafına yanaştırmadan, Jadein sarkan iplerden birini yakalayıp kayığı geminin yanında sabitlemeden ayağa kalkmadı Harine. Shalon içini çekti.

"Cesaret, kardeşim," dedi Harine ona. "Shadar Logoth'tan canlı kurtulduk, ama Işık bana yardım etsin, *neyden* canlı kurtulduğumuzdan emin değilim." Havlarcasına kahkaha attı. "Bundan da önemlisi, Cadsuane Melaidhrin'den canlı kurtulduk ve buradaki başka herhangi birinin bunu yapabileceğinden kuşkuluyum."

Shalon zayıfça gülümsedi, ama en azından gülümsemişti.

Harine halat merdiveni, yirmi sene önceki kadar rahatlıkla tırmandı ve güverte sorumlusu tarafından karşılandı. Sağ gözünün olması gereken yeri örten deri yamanın altında taze bir yara uzanan, tıknaz bir adamdı. Kaçış sırasında pek çok kişi yaralanmıştı. Pek çok kişi ölmüştü. Bu geminin güvertesi bile ayaklarına tuhaf geliyordu, tahtalar tuhaf bir desen oluşturacak şekilde döşenmişti. Ama yan taraf gerektiği gibi düzenlenmişti, solda on iki çıplak göğüslü adam, sağda parlak keten bluzlar içinde on iki kadın vardı ve hepsi doğrudan güverteye bakacak şekilde eğilmişti. Harine Shalon ile şemsiye taşıyıcıların ona katılmasını bekledi, sonra yürümeye başladı. Sıraların sonunda bekleyen, geminin Yelkenhanımı ve Rüzgârbulanı eğilerek yüreklerine, dudaklarına ve alınlarına dokundular. İkisi de, sayısız kolyelerini saklayan, bellerine kadar gelen yas etolleri takmıştı. Harine ile Shalon da öyle.

“Gemime hoş geldiniz, Dalgahanımı,” dedi Yelkenhanımı, koku kutusunu koklayarak, “onun güvertesinden ayrılana kadar Işığın inayeti üzerinizde olsun. Diğerleri sizi büyük kamarada bekliyor.”

“Işığın inayeti sizin de üzerinizde olsun,” diye yanıt verdi Harine. Mavi ipek pantolon ve kırmızı ipek bluz giymiş Turane öyle tıknazdı ki Rüzgârbulanı Serile ortalama değil ince görünüyordu. Kadının delici bakışları ve ekşi bir ifadesi vardı, ama ne bunlar, ne de burnunu çekmesi kabalık amaçlıydı. Turane *o* kadar cüretli değildi. Herkese baktığı gibi bakmıştı, kendi gemisi Ebou Dar limanının dibinde yatıyordu ve açık tuzun temiz havasından sonra, liman gerçekten de leş gibi kokuyordu.

Büyük kamara, yüksek sterncastle boyunca uzanıyordu neredeyse; on üç sandalye ve bölme duvarına dayanmış, üzerinde yüksek boyunlu şarap sürahileri ve sarı porselenden kadehler bulunan bir masadan başka hiçbir mobilya yoktu içeride. İpek brokarlar içinde iki düzine kadın odayı dolduramıyordu. Atha’an Miere’in İlk On İkisi’nden son gelen oydu ve diğer Dalgahanımlarının gelişine verdikleri tepki beklediği gibiydi. Lincora ve Wallein göstere göstere sırtlarını döndüler. Yuvarlak yüzlü Niolle ona kaşlarını çattı, sonra gidip kadehini doldurdu. Göğsünü muazzam gösterecek kadar ince bir kadın olan Lacine, Harine’in varlığına şaşmış gibi başını iki yana salladı. Diğerleri, o yokmuş gibi sohbet etmeye devam ettiler. Hepsi yas etolü takmıştı, elbette.

Pelanna uzun adımlarla yaklaştı. Kare yüzünün sağ yanında uzanan uzun pembe yara kadına tehlikeli bir görünüm veriyordu. Kıvır kıvır saçları hemen hemen tamamen grileşmişti, sol yanağındaki şeref zinciri zaferlerini belgeleyen altın madalyonlarla doluydu ve aralarında Kaçış’ta oynadığı rol için kazandığı da vardı. El ve ayak bilekleri Seanchan zincirlerinin izlerini taşıyordu hâlâ, ama şimdi ipeklerle örtülmüştü. “Umarım kendine gelmiştir, Harine, Işık izin verirse,” dedi, başını bir yana eğip tombul, dövmeli ellerini sahte bir duygudaşlıkla kenetleyerek. “Artık oturmakta güçlük çekmiyorsun, değil mi? Ne olur ne olmaz diye, senin sandalyene minder koydum.”

Rüzgârbulanına bakarak gürültülü bir kahkaha attı, ama Caire duymamış gibi boş boş baktı ona, sonra hafifçe güldü. Pelanna kaşlarını çattı. O herhangi bir şeye güldüğünde, altındakilerin de gülmesini beklerdi. Azametli Rüzgârbulan’ın kendi endişeleri vardı, bir kızı kıyıbağlılar arasında kaybolmuştu, Aes Sedailer tarafından kaçırılmıştı. Bunun bedelini

ödeyeceklerdi. Bunun gerekli olduğunu bilmek için Caire’den ya da Pelanna’dan hoşlanmak gerekmiyordu.

Harine ikiliye gergin bir gülümseme bahşetti ve Pelanna’ya sürtünüp geçti. O kadar yakından geçmişti ki, kadın ayaklarına basılmasın diye bir adım gerilemek zorunda kaldı ve bunu yaparken kaşlarını çattı. *Kumların kızı,* diye düşündü Harine ekşi ekşi.

Ama Mareil’in yaklaşması üzerine içtenlikle gülümsedi. Uzun boylu, ince bir kadındı. Omuzlarına gelen saçlarında siyah teller kadar beyaz teller de vardı. Mareil, beklediğince ilerleyememiş demir elli bir Yelkenhanımı’nın altında, yaşlı bir gemide miço olarak işe başladıkları günden beri arkadaşıydı. Mareil’in yara almadan Ebou Dar’dan kaçtığını öğrendiğinde çok sevinmişti. Kadın Pelanna ile Caire’ye kaşlarını çattı. Rüzgârbulanı Tebreille de iki kadına bakarak yüzünü buruşturdu, ama onların aksine, Mareil bileğinin yalanmasını talep ettiğinden değilse. Kardeş olan Tebreille ile Caire, Caire’nin kızı Talaan için çok endişeleniyordu, ama bunun ötesinde, ikisi bir bakır için birbirlerinin gırtlaklarını kesebilirdi. Daha da iyisi, kız kardeşinin sintine temizleyecek kadar düştüğünü görmek isterdi. Kardeşler arasındaki nefretten daha derin nefret bulunmazdı.

“O çamur-ördeklerinin seni gagalamasına izin verme, Harine.” Mareil’in sesi bir kadın için kalın, ama ezgiliydi. Harine’e taşıdığı iki kadehten birini uzattı. “Yapman gerektiğini hissettiğin şeyi yaptın ve Işık izin verirse her şey yoluna girecek.”

Elinde olmadan, Harine’in gözleri tepesindeki kirişlerden birindeki halkalı cıvataya gitti. Şimdiye dek çıkarılmış olmalılardı. Onu kışkırtmak için orada bıraktıklarından emindi. O tuhaf genç kadın, Min, haklı çıkmıştı. Coramoor ile yaptığı Pazarlık eksik bulunmuştu, çok şey verdiği ve karşılığında çok az şey talep ettiği düşünülmüştü. Bu kamarada, İlk On İki’nin kalanı ve yeni Gemiler Hanımı izlerken, çırılçıplak soyulmuş, ayak bileklerinden o halkalı cıvataya asılmış, güvertedeki bir tanesine de bağlanarak gerilmiş, sonra ciğerlerini patlatırcasına ulumaya başlayana dek kamçılanmıştı. Kırbaç izleri ve bereler solmuştu, ama bastırmak için ne kadar çabalarsa çabalasın anılar kalmıştı. Ama ulumaları merhamet etmeleri ya da ara vermeleri için değildi. Asla değil, yoksa kenara çekilmek, sıradan bir Yelkenhanımı olmak ve bir başkasının Shodein Klanı’nın Dalgahanımlığına seçilmesini izlemekten başka seçeneği kalmazdı. Bu odadaki kadınların çoğu, böyle bir cezadan sonra yine de çekilmesi

gerektiğine inanıyordu, hatta belki Mareil bile. Ama Min'in kehanetinin diğer kısmı cesaretini güçlendirmişti. Harine bir gün Gemiler Hanımı olacaktı. Kanunen, Atha'an Miere'in İlk On İkisi herhangi bir Yelkenhanımı'nı Gemiler Hanımı seçebilirdi, ama üç bin sene içinde yalnızca beş kez kendilerinden olmayan birini seçmişlerdi. Aes Sedailer, Min'in tuhaf görülerinin her zaman çıktığını söylüyordu, ama Harine'in kumar oynamaya niyeti yoktu.

"Her şey yoluna girecek, Mareil, Işık izin verirse," dedi. Eninde sonunda girecekti. Yalnızca, daha önce olanları göğüsleyecek kadar cesur olması gerekiyordu.

Her zamanki gibi, Zaida törensizce geldi. Rüzgârbulanı, uzun boylu, ince ve ketum Shielyn arkasından girdi. Caemlyn'den gelirken yanında getirdiği iri göğüslü, sarı saçlı Aes Sedai Amylia da yanındaydı. Kadının yaşı belirsiz yüzü daima şaşkın görünüyordu, parlak mavi gözleri çok iriydi. Bir sebepten, Aes Sedai derin derin nefes alıyordu. Herkes eğildi, ama Zaida nezaket kurallarına pek önem vermezdi. Yeşil brokarlara bürünmüş, beyaz yas etolü takmış olan kadın kısa boyluydu. Sıkı, gri bukleleri kısa kesilmişti, ama kendini Shielyn kadar uzun boylu göstermeyi başarıyordu. Varlığını hissettirme meselesiydi, Harine itiraf etmek zorundaydı. Zaida bu yeteneğe sahipti, rüzgâraltı olan bir kıyıda cemaros'a yakalansa bile sarsılmayacak bir serinkanlılığı da vardı. Rüzgârlar Çanağı'nın kullanılması için yapılan pazarlıkta verilmesi kabul edilen Aes Sedailerin ilki ile dönmekle kalmamış, kendi pazarlığını da yapmıştı, Andor'da Atha'an Miere kanunlarına tabi bir parça toprak kazanmıştı, ki Harine'in Pazarlığı eksik bulunurken Zaida'nınki pek beğenilmişti. Bu, bir de kendi Rüzgârbulanının ördüğü, şu tuhaf kapıyollardan birini kullanarak doğrudan Illian'a gelmesi, şimdi Gemiler Hanımı'nın o olması için yegâne sebepler değildi, ama ikisinin de zararı dokunmamıştı. Harine'in kendisi, bu Yolculuk denen şeyin fazla abartıldığını düşünüyordu. Artık Shalon da kapıyol yapabiliyordu, ama zarara yol açmadan bir gemi güvertesinde kapıyol açmak, bunun gibi durgun sularda bile, özellikle de başlangıç noktası bir başka gemiyken, en iyi tabirle riskliydi ve kimse içinden bir gemi geçirecek kadar geniş kapıyol yapamıyordu. Çok abartılmıştı.

"Adam daha gelmedi," diye bildirdi Zaida, sırtı geniş kıç pencerelerine dönük duran sandalyeye oturup uzun, saçaklı kırmızı kuşağını düzelterek ve kuşağa soktuğu zümrüt kakmalı hançerin açısını ayarlayarak. Çok titiz bir kadındı. Bir gemide, her şeyin yerli yerinde olmasını istemek doğal bir

şeydi –düzenlilik bir gereklilik olduğu kadar, alışkanlık haline de gelirdi– ama kadın her zamanki standartlara göre bile fazla titizdi. Hiçbiri gerektiği gibi güverteye sabitlenmiş olmayan sandalyelerin kalanı, birbirine bakan iki sıra halinde dizilmişti ve Dalgahanımları sandalyelerine oturmaya, her kadının Rüzgârbulanı sandalyenin arkasındaki yerini almaya başladı. “Öyle görünüyor ki, ona hizmet etmemizi bekliyor. Amylia, kadehlerin hepsinin dolmasını sağla.” Ah. Kadın yine yanlış adım atmıştı anlaşılan.

Amylia yerinde sıçradı, sonra bronz renkli eteğini dizlerine dek topladı ve koşa koşa şarap sürahilerinin durduğu masaya gitti. Görünüşe göre, çok yanlış bir adım atmıştı. Harine Zaida’nın kadının pantolon yerine elbise giymesine daha ne kadar izin vereceğini merak etti. Pantolon giymek gemide çok daha pratik oluyordu. Kara görüş alanından çıktığı ve bluzlar terk edildiği zaman kadın kesinlikle çok olacaktı. Kahverengi Ajah’tan olan Amylia, Atha’an Miereleri incelemek istemişti, ama incelemeleri için pek az zaman tanınıyordu ona. Onun varlık amacı çalışmaktı ve Zaida kadını çalıştırıyordu. Amylia Aes Sedailerin bildiği her şeyi Rüzgârbulanlara öğretmek için gelmişti. Hâlâ bu konuda dırdır ediyordu, ama kıyıbağlının nadir dersleri miçoların bildiğinden azıcık daha fazlaydı –başlangıçta, kadın vakarının, Zaida’nınkinden çok olmasa bile, onunkine denk olduğuna inanır gibiydi!– ve güverte sorumlusunun kadının poposuna oldukça düzenli inen kırbacı kadının fikrini, yavaşça da olsa, değiştiriyordu. Amylia üç kez kaçmaya çalışmıştı! Tuhaf bir biçimde, kapıyol yapmayı bilmiyordu ve bu bilgi ondan dikkatle saklanıyordu. Dikkatle gözaltında tutulduğunu, bir çerçiye rüşvet verip kayığına binemeyeceğini biliyor olmalıydı. Eh, bir daha denemezdi. Anlatılanlara göre, dördüncü bir kaçma teşebbüsünün, kadının önce herkesin önünde kamçılanmasına, sonra ayak bileklerinden donanımlara asılmasına sebep olacağı söylenmişti. Kimse bu utancı yaşama riskine girmezdi kuşkusuz. Yelkenhanımları, hatta Dalgahanımları miçoluğa düşmüş, sonra gönüllü olarak gitmişlerdi, kendilerini ve utançlarını halat çeken ve yelken açan erkek ve kadın kalabalıkları içinde unutturmak istemişlerdi.

Harine sandalyenin minderini alıp tiksintiyle yere bıraktı ve sol yandaki sıranın en sonundaki yerini aldı. Shalon da arkasına geçti. Karşısında duran Mareil dışında en kıdemsiz kadın oydu. Ama diğer yandan, iki kulağına altışar şişman altın halka ve onları birbirlerine bağlayan zinciri kazanmış olmasa, Zaida da bir sandalye ötesinde oturacaktı. Yeni delinen kulak memeleri hâlâ acıyor olmalıydı. Hoş bir düşünce. “Onun bizi beklettiği gibi,

belki biz de kendisi gelene kadar onu bekletmeliyiz." Kadın tatmadığı kadehi tuttuğu eliyle, endişeli Aes Sedai'yi kovaladı. Aes Sedai Mareil'e doğru koşturdu. Aptal kadın. İlk önce Gemiler Hanımı'na, sonra *kıdem sırasına* göre Dalgahanımlarına sunması gerektiğini bilmiyor muydu?

Zaida, çok kalın altın bir zincirle boynundan sarkan kafes işi koku kutusuyla oynuyordu. Andorlu Elayne'in armağanı olan, geniş, boynuna tam oturan, kalın altın halkalardan oluşan bir yakalık da takmıştı. "O Coramoor'dan geliyor," dedi kuru kuru, "midye gibi yapışman gereken adamdan." Sesi hiç sertleşmemişti, ama ettiği her kelime Harine'i incitmeye yönelikti. "Sen, iki sene içinde benimle üçten çok kez görüşmeye gelmesi gerekmediğini kabul ettiğinden, bu adam, acil ihtiyaç durumu dışında, Coramoor'la iletişim kurmaya en çok yaklaşabileceğim kişi. Senin yüzünden, her iki cümlede bir koşa koşa küpeşteye gidip midesini boşaltması gereken kaba bir ayyaş çıksa bile, bu adamın nezaketsizliğini kabul etmek zorundayım. *Benim* Coramoor'a göndereceğim elçi emirlere itaat etmeyi bilen biri olacak." Pelanna kıkırdadı ve kendinden memnun bir biçimde sırıttı. Herkesi kendisi gibi sanıyordu.

Shalon güven verircesine Harine'in omzunu sıktı, ama Harine'in buna ihtiyacı yoktu. Coramoor'la kalmak? Cadsuane'in iradesini kabul ettirme yöntemlerini ve Harine'in vakarına saygı duymayı tamamen reddetmesini herhangi birine, hatta Shalon'a bile, açıklaması imkânsızdı. Yalnızca ismen Atha'an Miere büyükelçisiydi ve Aes Sedai'nin çaldığı her türküye oynamak zorunda kalmıştı. Yalnızca kendi kendine bile olsa, lanet kadının onun gitmesine izin vereceğini anladığında hissettiği rahatlama ile ağlamaklı olmuştu. Dahası, o kızın görüleri her zaman doğru çıkıyordu. Aes Sedailer öyle söylemişti ve onlar yalan söyleyemezdi. Bu kadarı yeterliydi.

Turane kamaraya girdi ve Zaida'ya eğildi. "Coramoor'un elçilik heyeti geldi, Gemihanımı. O... kıç güvertede bir kapıyoldan çıktı." Bu Rüzgârbulanlar arasında bir mırıltı yükselmesine sebep oldu. Amylia, güverte sorumlusunun kırbacını hissetmiş gibi irkildi.

"Güvertene çok zarar vermemiştir umarım, Turane," dedi Zaida. Harine hafifçe gülümsediğini saklamak için şarabını yudumladı. Görünüşe göre, adam en azından birazcık bekletilecekti.

"Hiç vermedi, Gemihanımı." Turane şaşkındı. "Kapıyol güvertenin otuz santim yukarısında açıldı ve adam şehir rıhtımlarının birinden geldi."

"Evet," diye fısıldadı Shalon. "Bunu nasıl yapabileceğini düşünebiliyorum." Güç'le ilgili her şeyin harika olduğunu düşünüyordu.

“Kıç güvertende bir taş rıhtım görmek seni şok etmiştir,” dedi Zaida. “Pekâlâ. Coramoor’un bana kaba bir ayyaş mı gönderdiğine bakalım. Onu içeri gönder, Turane. Ama acele etme. Amylia, gece çökmeden şarap alabilecek miyim?”

Aes Sedai inledi ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi sızlanarak bir kadeh getirmeye koştu. Turane eğildi ve çıktı. Işık, Amylia ne yapmıştı? Uzun dakikalar geçti. Zaida şarabını aldıktan epey sonra siyah, kıvırcık saçları geniş omuzlarına gelen iri yarı bir adam kamaraya girdi. Kesinlikle kaba değildi, ayyaş da görünmüyordu. Siyah ceketinin yüksek yakasının bir yanında kılıç şeklinde gümüş bir iğne, öbür yanında Coramoor’un önkollarına dolanmış yaratıklara benzeyen, kırmızı ve altın rengi bir başka iğne vardı. Bir ejder. Evet, adı buydu. Sol omzuna taktığı iğnede, mavi mine üzerinde üç altın taç görünüyordu. Bir arma, belki? Adam kıyıbağlı bir asil miydi? Coramoor bu adamı göndererek Zaida’yı şereflendirmiş olabilir miydi? Rand al’Thor’u çok iyi tanıyan Zaida, bunun kasıtlı olduğundan kuşkuluydu. Rand al’Thor herhangi birinin onurunu kırmaya çalıştığından değil, ama başkalarının şerefi pek umurunda değildi.

Adam, yan tarafındaki kılıcı rahatça idare ederek Zaida’ya eğildi, ama yüreğine, dudaklarına ve alnına dokunmadı. Yine de, kıyıbağlılar söz konusu olunca bazı kusurlar göz ardı edilmeliydi. “Geç geldiysem özür dilerim, Gemihanımı,” dedi, “ama hepiniz toplanmadan gelmek gereksiz göründü.” Rıhtımlardan görebildiğine göre, çok iyi bir dürbün kullanmış olmalıydı.

Zaida kaşlarını çatarak adamı tepeden tırnağa süzdü ve şarabını yudumladı. “Bir adın var mı?”

“Adım Logain,” dedi adam basitçe.

Odadaki kadınların yarısı keskin birer nefes çektiler ve kalanların da ağızları açık kaldı. Birden fazlası kadehinden şarap döktü. Zaida ile Harine değil, ama diğerleri. Logain. Bu, Atha’an Miere’in bile bildiği bir isimdi.

“Konuşabilir miyim, Gemihanımı?” diye sordu Amylia nefes nefese. Porselen sürahiyi öyle kavramıştı ki Harine sürahinin kadının ellerinde kırılacağından korktu, ama kadın Zaida baş sallayana dek tek kelime etmeyecek kadar akıllanmıştı. Sonra nefes bile almadan, çağlarcasına konuştu. “Bu adam bir sahte Ejder. Bu yüzden ehlileştirildi. Nasıl yönlendirebiliyor, bilmiyorum, ama *saidin* yönlendiriyor. *Saidin!* O lekeli, Gemihanımı. Onunla iş yaparsanız, Beyaz Kule’nin gazabını üzerinize çekersiniz. Biliyorum...”

“Yeter,” diye sözünü kesti Zaida. “Beyaz Kule’nin gazabından ne kadar korktuğumu artık anlamış olman gerek.”

“Ama!..” Zaida tek parmağını kaldırdı ve Aes Sedai’nin ağzı kapandı, dudakları hastalıklı bir biçimde kıvrandı. O tek kelime yine güverte sorumlusunun kız kardeşini öpmesine sebep olabilirdi ve bunu o da biliyordu.

“Söyledikleri kısmen doğru,” dedi Logain sakin sakin. “Ben bir Asha’man’ım, ama artık leke yok. *Saidin* temiz. Yaratıcı bize merhamet etmeye karar verdi, anlaşılan. Ona sormak istediğim bir soru var. Kime hizmet ediyorsun, Aes Sedai; Egwene al’Vere’e mi, Elaida a’Roihan’a mı?” Amylia akıllılık ederek ağzını açmadı.

“Bir sene boyunca *bana* hizmet edecek, Logain,” dedi Zaida kararlılıkla. Aes Sedai açık renk gözlerini bir anlığına sıkı sıkı yumdu. Yeniden açtığında, ne kadar imkânsız gelse de, öncekinden de iriydiler ve dehşet doluydular. Kadının pes edip erken gitmesine izin vereceğini düşünmüş olması mümkün müydü gerçekten? “Sorularını yalnızca bana sorabilirsin,” diye devam etti Gemihanımı, “ama ilk önce, ben sana iki soru soracağım. Coramoor nerede? Ona bir büyükelçi göndermeliyim ve o büyükelçiyi yanından ayırmamalı. Pazarlığımız öyle diyor. Ona bunu hatırlat. İkinci olarak da, ondan ne mesaj getirdin? Bir tür hizmet talep ediyordur, herhalde.”

“Nerede olduğunu söyleyemem.” Adam, espri yapmış gibi hafifçe gülümsedi. Gülümsedi!

“Talep ediyorum,” diye başladı Zaida, ama adam onun sözünü kesti ve diğer kadınlardan öfkeli mırıltılar ve hararetli bakışlar çekti. Aptal adam Gemiler Hanımı’nın dengi olduğunu sanıyordu!

“Şimdilik nerede olduğunun gizli tutulmasını istiyor, Gemihanımı. Terkedilmiş onu öldürmek için teşebbüslerde bulundu. Ama Harine din Togara’yı yanımda götürebilirim. İşittiklerime bakarak, onu kabul edilebilir bulmuş.”

Harine öyle fena irkildi ki elinin tersine şarap döktü, sonra uzun bir yudum daha aldı. Ama hayır, Zaida büyükelçi olarak Harine din Togara’yı gönderene kadar Amel’den boşanıp bir safra taşıyla evlenirdi. Yine de, bunu düşünmek bile dilini damağına yapıştırmak için yeterliydi. Cadsuane’e daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayı. Gemiler Hanımı olmak bile telafi edemezdi.

Zaida taş gibi bir yüzle Logain’i süzerek Amylia’ya onun için şarap doldurmasını söyledi. Aes Sedai irkildi. Masaya uzandığında öyle fena titriyordu ki sürahinin ağzı kadehin kenarına çarpıp tıkırdıyordu. Kadehe dolan şarap kadarı güverteye döküldü. Tuhaftır, Logain kadının yanına gitti ve titremesin diye kendi ellerini Amylia’nın ellerinin üzerine koydu. İnsanların kendi işlerini yapmasına dayanamayan kişilerden biri miydi acaba?

“Benden korkmana gerek yok, Amylia Sedai,” dedi ona. “Kahvaltıda insan yemeyeli uzun zaman oldu.” Amylia adamın espri yaptığından emin olamazmış gibi, ağzı bir karış açık, ona bakakaldı.

“Peki talep ettiği hizmet?” dedi Zaida.

“Bir talep değil, Gemihanımı.” Logain, kadeh taşmasın diye sürahiyi doğrultmak zorunda kaldı. Kadehi alarak Amylia’dan uzaklaştı, ama Amylia, ağzı bir karış açık, adamın sırtına bakmaya devam etti. Işık, kadın başını derde sokmanın her yolunu buluyordu. “Coramoor’la yaptığınız Pazarlıkta üzerinizde düşeni yapmanızı istiyor. Başka şeylerin yanı sıra, ona gemi vadettiniz ve Illian ve Tear’dan Bandar Eban’a yiyecek ve başka malzemeler taşımak için gemilere ihtiyacı var.”

“Bu yapılabilir,” dedi Zaida, rahatladığını saklamayı pek iyi başaramayarak, ama Harine’e kaşlarını çatarak baktı. Pelanna da dik dik baktı elbette, ama Lacine, Niolle ve pek çok başkası da öyle. Harine içini çekme dürtüsünü bastırdı.

Pazarlığın bazı detayları oldukça külfetliydi, itiraf etmek zorundaydı, örneğin Gemiler Hanımı’nın iki senede üç kez *ona* hizmet etmeye hazır olması. Jendai Kehanetleri, Atha’an Miere’in Coramoor’a hizmet edeceğini söylüyordu, henüz o her çağırdığında Gemiler Hanımı’nın koşması dışında, nasıl hizmet edeceklerine dair pek fikirleri yoktu. Ama diğerleri orada değildi, Aes Sedailerle pazarlık ederken, ne Pazarlık yapabiliyorsa yapmak dışında seçeneği olmadığına dair ikna olmuştu. Işık’ın gerçeği, bu kadarını alabilmesine şaşmıştı.

“Bir milyondan fazla kişi için erzak, Gemihanımı,” diye ekledi Logain, bir kadeh daha şarap istermiş gibi kayıtsız bir biçimde. “Daha ne kadarına ihtiyaç olur, bilemiyorum, ama Bandar Eban kıtlık çekiyor. Gemiler mümkün olan en kısa zamanda gelmeli.”

Kamarada bir şok dalgası yayıldı. Şarabından büyük bir yudum alan tek kişi Harine değildi. Zaida’nın gözleri bile hayretle irileşti. “Bu sahip

olduğumuzdan daha fazla hızlı gemi gerektirir," dedi sonunda, sesindeki inanmazlığı saklamayı başaramayarak.

Logain, bu hiç önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Yine de, sizden talep ettiği şey bu. Gerekirse başka gemiler kullanın."

Zaida sandalyesinde gerildi. Talep ettiği. Pazarlık olsa da olmasa da, onun karşısında uygunsuz kaçan bir dildi.

Turane yine kamaraya girdi ve her protokolü ihlal ederek, çıplak ayaklarını yere şap şap vurarak Zaida'nın yanına koştu. Eğilerek yaklaştı ve Gemihanımı'nın kulağına fısıldadı. Zaida'nın yüzü yavaşça bir dehşet ifadesi kazandı. Koku kutusunu kaldırır gibi oldu, sonra ürperdi ve göğsüne bıraktı.

"İçeri gönder," dedi. "Onu hemen içeri gönder. Bir çapayı bile ağlatacak haberler var," diye devam etti, Turane koşa koşa kamaradan çıkarken. "Haberi getiren kadından dinlemenize izin vereceğim. Beklemen gerek," diye ekledi, Logain ağzını açınca. "Beklemen gerek." Adam sessizliğini koruyacak kadar sağduyu sahibiydi, ama sabırsızlığını saklayacak kadar değil. Uzun adımlarla kamaranın kenarına gitti ve gergin bir ifadeyle, kaşlarını çatarak bekledi.

İçeri girip Zaida'nın karşısında yerlere kadar eğilen genç kadın uzun boylu ve zayıftı, yüzü perişan olmasa güzel sayılabilirdi. Mavi keten bluzu ve yeşil pantolonu, günlerdir giyiliyormuş gibi görünüyordu ve bitkinlikten ayakta sallanıyordu. Gençliğine bakarak bekleneceği gibi, şeref zincirinde yalnızca birkaç madalyon sarkıyordu, ama Harine *üç* büyük cesaret gösterisi işareti görebiliyordu.

"Adım Cemeille din Selaan Uzun Gözler, Gemihanımı," dedi boğuk bir sesle, "*Rüzgâr Yarışçısı*'nın Yelkenhanımı'yım. Elimden geldiğince hızlı seyrettim, ama korkarım her şey için çok geç. Tremalking ile burası arasındaki her adada durdum, ama her seferinde çok geç kalmıştım." Yanaklarında gözyaşları süzülmeye başladı, ama kadın bunun farkında değil gibiydi.

"İlk On İki'ye hüzünlü haberini dilediğin hızda, dilediğin gibi söyle," dedi Zaida nazikçe. "Amylia, ona şarap ver!" Bunu hiç de nazikçe söylememişti. Aes Sedai itaat etmek için sıçradı.

"Yaklaşık üç hafta önce," dedi Cemeille, "Tremalking'deki Amayarlar her adaya yolculuk armağanı istemeye başladı. Her ada için bir erkek ve bir kadın. Aile Somera'ya gitmek isteyenler, Somera'nın Seanchan ellerinde olduğu söylendiğinde, kara görmeyen bir yerde kayıkla bırakılmalarını talep

ettiler.” Amylia’dan dolu bir kadeh aldı, başını sallayarak teşekkür etti, sonra uzun uzun içti.

Harine ve Mareil soru dolu bakışlarla bakıştılar. Mareil başını hafifçe iki yana salladı. Harine yolculuk armağanı isteyen Amayar duymamıştı, ama onlar için gerçekten de bir armağan demekti, karşılıksız bir armağan. Ve tuzdan kaçınırlar, küçük balıkçı kayıklarıyla kıyıdan uzaklaşmazlardı, bu yüzden kara görmeyen bir yerde bırakılmalarını istemeleri, yolculuk etmek istemeleri kadar tuhaftı. Ama bunda bu kadar korkunç olan neydi?

“Limandaki Amayarların hepsi ayrıldı, tersanelerin ya da halatçıların borçlu oldukları bile, ama iki üç gün boyunca kimse bunun üzerine düşünmedi.” Şarap Cemeille’nin boğazını, sesindeki boğukluğu giderecek kadar ıslatmamıştı. Kadın elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Hiçbirinin geri dönmediğini fark edene kadar düşünmedik. Vali Amayar köylerine adam gönderdi ve onlar...” Gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Tüm Amayarlar ölmüş ya da ölmek üzereymiş. Erkekler, kadınlar,” –sesi kırıldı– “çocuklar.”

Kamarada cenaze feryatları yükseldi. Harine, o tiz sesin kendi ağzından çıktığını fark ederek şaşırdı. Bir çapayı ağlatacak kadar hüzünlü, ha? Bu, gökleri ağlatırdı. Yelkenhanımı’nın sesinin boğuk çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Bu felaketi öğrendiğinden beri kaç saattir, kaç gündür ağlıyordu?

“Nasıl?” diye sormayı başardı Pelanna, feryatlar dindiği zaman. Perişan bir yüzle sandalyesinde öne eğildi. Koku bir şekilde haberin leş kokusunu giderebilirmiş gibi, koku kutusunu burnuna tutuyordu. “Bir tür hastalık mı? Konuş, kadın!”

“Zehir, Dalgahanımı,” diye yanıt verdi Cemeille. Kendini toplamaya çalıştı, ama yanaklarında hâlâ gözyaşları süzülüyordu. “Gittiğim her yerde aynıydı. Çocuklarına, bir daha uyanmayacakları derin bir uykuya dalmalarına sebep olan bir zehir vermişler. Herkese yetecek kadar yokmuş anlaşılan, bu yüzden pek çok yetişkin daha yavaş etki eden zehirler almışlar. Bazıları, bulunup hikâyelerini anlatacak kadar yaşamış. Tremalking’deki Büyük El erimiş. Üzerinde durduğu tepe şimdi derin bir çukurmuş. Anlaşılan Amayarların El hakkında kehanetleri varmış ve o yok olunca bunun zamanın sonunun, kendi deyişleri ile Yanılsama’nın sonunun geldiğinin işareti olduğuna inanmışlar. Bu... bu yanılsamayı terk etme zamanının geldiğine inanmışlar,” –yanılsama sözcüğünü acı bir kahkahayla söylemişti– “bizim dünya dediğimiz yanılsamanın.”

“Hiçbiri kurtarılamamış mı?” diye sordu Zaida. “Teki bile?” Onun da yanakları gözyaşları ile parlıyordu, ama Harine kadında kusur bulamıyordu.

Kendi yanakları da ıslaktı.

“Hayır, Gemihanımı.”

Zaida ayağa kalktı. Gözyaşlarına rağmen, bir hükümranlık halesi taşıyordu ve sesi sakindi. “Her adaya en hızlı gemiler gönderilmeli. Hatta Aile Somera’ya. Bir yol bulunmalı. Kırılış’tan sonra tuz ilk kez durulduğunda, Amayarlar haydutlara ve akıncılara karşı bizim korumamızı talep ettiler ve bu korumayı onlara hâlâ borçluyuz. Yaşayan bir avuç Amayar bile bulsak, yine de borçluyuz.”

“İşittiğim en üzücü hikâyelerden.” Zaida’nın önüne yürürken, Logain’in sesi aşırı yüksek geliyordu. “Ama gemileriniz Bandar Eban’a gidecek. Yeterince hızlı gemi bulamazsanız, diğer gemilerinizi de kullanmalısınız. Gerekirse, hepsini birden.”

“Hem yüreksiz, hem deli misin sen?” diye sordu Zaida. Yumruklarını kalçalarına dayamış, ayaklarını ayırmıştı ve kıç güvertede duruyor gibiydi. Logain’e diktiği bakışlar hançer gibiydi. “Yas tutmalıyız. Kurtarabildiklerimizi kurtarmalıyız ve kurtaramadığımız binlerce insanın yasını tutmalıyız.”

Logain üzerinde bıraktığı etkiye bakarak, gülümsemiş de olabilirdi. Logain konuşurken, Harine’e kamara soğumuş, ışık solmuş gibi geldi. O soğuğa karşı kollarını kendine dolayan tek kadın o değildi. “Gerekiyorsa yas tutun,” dedi, “ama Tarmon Gai’don’a yürürken yas tutun.”

23
Oturum Çağrısı

Magla ve Salita bu sabah dışarıda olduğundan, yamalı kahverengi çadır Romanda'ya kalmıştı, kitap okumak için harika bir fırsat. Küçük masanın üzerindeki birbirine uyumsuz iki pirinç lamba hafif, ama insanın burnunu kırıştırmasına yetecek kadar pis kokan bir yağ kokusu saçıyordu. Bugünlerde bu tür şeylerle yaşamak zorundaydılar. Onun başarılarına ve konumuna sahip biri için *Alev, Kılıç ve Yürek* yakışıksız bulunabilirdi –Far Madding'de küçük bir kızken bu tür kitaplar ona yasaklanmıştı– ama kuru tarihçelerden ve bozulan yiyeceklere dair dehşet verici raporlardan sonra hoş bir değişiklik oluyordu. Aylarca saklanan bir bifteğin, inek yeni kesilmiş gibi taze kaldığını gördüğü olmuştu, ama artık koruma örgüleri teker teker bozuluyordu. İnsanlar Egwene'in yaratımında bir kusur olması gerektiği hakkında söylenmeye başlamışlardı, ama bunlar boş gevezeliklerdi. Bir örgü bir kez işe yaramışsa, sonra biri örgüyü bozmadığı sürece, doğru düzgün yapıldığı her seferinde işe yarardı ve Egwene'in yeni örgüleri her zaman iddia ettiği gibi işlerdi. Kadının hakkını vermek gerekirdi. Ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, ki epey uğraşmışlardı, örgüye müdahale edildiğine dair ipucu bulamamışlardı. Sanki *saidar*'ın kendisi bozuluyordu. Bu düşünülemez bir şeydi. Ve kaçınılmaz bir gerçek. En kötüsü de, kimse ne yapılabileceğini bilemiyordu! Romanda hiç bilemiyordu. Romantik macera öykülerine kısa bir yolculuk, mutlak boşunalık ve doğası gereği bozulması imkânsız olan bir şeyin bozulması hakkında düşüncelere dalmaya yeğdi.

Çadırı düzelten çömez, Romanda'nın okuduğu kitap hakkında yorum yapmayacak ya da ahşap ciltli kitaba ikinci kez bakmayacak kadar sağduyuluydu. Bodewhin Cauthon oldukça güzeldi, ama yine de zeki bir

kızdı. Gerçi, gözlerinin çevresinde ağabeyini hatırlatan bir şeyler vardı, kafasının içi ise kızın itiraf etmek istemediği kadar benzer şekilde çalışıyordu. Kuşkusuz Yeşil, hatta belki Mavi olma yolunda ilerliyordu. Kız macera *yaşamak* istiyordu, yalnızca okumak değil. Sanki bir Aes Sedai'nin yaşamı, aramasa bile, dilediğinden daha fazla macera getirmeyecekmiş gibi. Romanda kızın seçtiği yola üzülmüyordu. Sarılar, daha uygun çömezler arasında seçecek bol bol aday bulacaklardı. Daha büyük kadınları kabul etmek söz konusu değildi, elbette, ama yine de geriye epey seçenek kalıyordu. Sayfaya odaklanmaya çalıştı. Birgitte ile Gaidal Cain'in öyküsünden epey keyif alıyordu.

Çadır özellikle geniş değildi ve oldukça kalabalıktı. Üç sert kanvas karyolanın üzerindeki, yumru yumru yün dolu ince şilteler pek yumuşak değildi. Üç parmaklıklı sırtlı sandalyenin farklı ellerden çıktığı belliydi. Dingildek lavabo sehpasının üzerinde, beyaz lavabonun yanında çatlak bir ayna ve çentik mavi bir sürahi vardı. Masa, bir bacağının altına sıkıştırılmış tahta sayesinde sağlam duruyordu. Giysiler, yatak örtüleri ve kişisel eşyalar pirinç bantlı sandıklara doldurulmuştu. Bir Temsilci olarak, çadır Romanda'ya ayrılmış olmalıydı, ama Magla ile Salita'yı sıkı gözetim altında bulundurmak hoşuna gidiyordu. İkisinin de Sarı Temsilci olması, onlara çok fazla güvenilebileceği anlamına gelmiyordu. Sözde Magla Salon'da Romanda'nın müttefikiydi, ama sık sık kendi yoluna gidiyordu. Salita ise nadiren başka bir şey yapıyordu. Yine de, çadırda kalabalık etmek dışında, yarattıkları rahatsızlığı telafi ediyordu. Bodewhin'in yapacak çok işi vardı. Salita'nın lime lime halıya saçtıktan sonra iş görmeyeceklerine karar verdiği elbiseleri ve terlikleri topluyordu. O kadın bir Yeşil'e yetecek kadar delişmendi. Her sabah, tüm gardırobunu elden geçiriyordu! Büyük olasılıkla Romanda'nın kendi hizmetkâr kadınına toplatacağını düşünüyordu –Aelmara'nın Romanda kadar kendi hizmetkârı olduğunu düşünüyor gibiydi– ama Aelmara seneler boyunca Romanda'ya hizmet ettikten sonra emekli olmuştu, kısa süre sonra küçük bir yanlış anlaşmanın ardından Far Madding'den kaçmasına yardım etmesinden bahsetmiyordu bile. Aelmara'dan, kendisine ek olarak bir Aes Sedai'ye daha bakmasını istemesi imkânsızdı.

Tek kelime görmemesine rağmen kitaba kaşlarını çattı. Işık aşkına, Magla neden Salidar'da Salita üzerinde ısrar etmişti? Doğrusunu söylemek gerekirse, Magla, her biri bir öncekinden saçma olan pek çok isim söylemişti, ama tombul Tearlının sandalyeye terfi edecek en iyi isim

olduğuna karar vermesinin ardından Salita üzerinde karar kılmışlardı. Romanda Dagdara'yı desteklemişti. Dagdara çok daha uygun bir adaydı, fazla güçlük çekmeden etkisi altına alabileceğini düşündüğü biri olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu, ama Magla zaten sandalyesine oturmuşken, kendisi de bir süredir sandalye edinmeye çalışmaktaydı. Bu bir ağırlık taşıyordu ve Romanda'nın önceden, en uzun süre Temsilcilik yapmış kişi olmasının önemi yoktu. Eh, olan olmuştu, o kadar. Düzeltemeyeceğiniz şeye tahammül ederdiniz.

Nisao eğilerek çadıra girdi. Bunu yaparken kadını saran *saidar* ışığı söndü. Çadır kapağı kapanmadan önceki kısa anda, Nisao'nun kel kafalı kısa Muhafızı Sarin'i, eli kılıç kabzasında, başını iki yana çevirerek nöbet tutarken gördü dışarıda.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?" dedi ufak tefek Aes Sedai. Nisao öyle kısa boyluydu ki yanında Sarin uzun boylu kalırdı. Kadın Romanda'ya hep, iri gözlü bir serçeyi hatırlatmıştı. Ama gözlem yeteneğinde ve zekâsında küçük bir taraf yoktu. Egwene'e göz kulak olmak üzere düşünülmüş Ajah kurulu için doğal bir seçim olmuştu ve söz konusu kurulun kadın üzerinde pek az, hatta hiç kısıtlayıcı etkisinin olmaması Nisao'nun suçu değildi.

"Elbette, Nisao." Romanda kayıtsızca kitabı kapattı ve sandalyesinin sarı püsküllü minderinin altına tıktı. Bu kitabı okuduğunun duyulması hiç hoş olmazdı. "Bir sonraki dersin yaklaşıyor olmalı, Bodewhin. Geç kalmak istemezsin."

"Ah, hayır, Aes Sedai! *Sharina* çok kızar." Çömez, beyaz eteklerini açarak diz kırdı ve çadırdan dışarı fırladı.

Romanda dudaklarını birbirine bastırdı. Sharina kızardı. O kadın, on sekizinden büyük kadınların çömezlerin arasına kabul edilmesi açısından, bir yanlışlık timsaliydi zaten. Potansiyeli inanılmazdan da öteydi, ama konu bu değildi. Sharina Melloy, düzenin bozulması demekti. Ama kadından nasıl kurtulunmalıydı? O ve isimlerini çömez defterine yazdırmak için fazla yaşlı olan tüm diğer kadınlar. Bir kadının ismi deftere yazıldıktan sonra, silinmesi için gereken koşullar ciddi bir şekilde sınırlanmıştı. Ne yazık ki, seneler içinde bazı kadınların Kule'ye girmek için yaşları hakkında yalan söyledikleri öğrenilmişti. Çoğu durumda, yalnızca birkaç yaş küçük göstermişlerdi kendilerini, ama onların kalmasına izin verilmesi örnek oluşturmuştu. Ve Egwene al'Vere de, daha kötü bir başka örnek oluşturmuştu. Bu güçlüğü aşmanın bir yolu olmalıydı.

“Görüşmemizi kişisel kılabilir miyim?” diye sordu Nisao.

“Dilersen. Pazarlıklar hakkında bir şey mi öğrendin?” Egwene’in yakalanmasına rağmen, Darein köprüsünün ayağında kurulmuş tentede görüşmeler sürüyordu. Daha doğrusu, görüşme müsveddeleri. Tam bir maskaralıktı, bir inatçılık gösterisi, ama arabulucuları sıkı gözetim altında bulundurmak açısından gerekliydi. Varilin, Gri Ajah’ın ayrıcalıklarından olduğunu iddia ederek, o işlerin çoğunu kendi üzerine almıştı, ama Magla her fırsatta karışmanın yolunu buluyordu; Saroiya, Takima ve Faiselle de öyle. Hiçbirinin pazarlığı yürüten diğerlerine güvenmiyor –en azından, fazla güvenmiyor gibi– gibi göründüğü gerçeğinden daha da kötüsü, zaman zaman hepsinin Elaida adına arabuluculuk yapıyor gibi görünmesiydi. Eh, belki de bu çok kötü değildi. Kadının, Mavi Ajah’ın dağıtılması gibi saçma bir talebine karşı kararlılıkla direniyorlardı ve gerektiği kadar kuvvetle olmasa da, Elaida’nın makamdan inmesi gerektiğini savunuyorlardı, ama eğer Romanda –ve itiraf etmek zorundaydı, Lelaine– zaman zaman o kadınların yüreklerini sağlamlaştırmasa, Elaida’nın diğer iğrenç koşullarının bazılarını kabul edebilirlerdi. Işık, bazen Tar Valon’a yürümelerinin asıl amacını unutmuş gibi davranıyorlardı! “Bize çay doldur,” diye devam etti, üst üste konulmuş iki sandığın üzerinde duran boyalı tahta tepsideki gümüş sürahiye ve pek çok ezik kalay kupaya işaret ederek, “ve bana neler işittiğini anlat.”

Nisao kısa bir süre için parıltıya sarındı, çadırın içine bir örgü ördü ve örgüyü bağladı. “Pazarlıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi, iki kupayı doldurarak. “Senden Lelaine ile konuşmanı rica ediyorum.”

Romanda kadının uzattığı kupayı aldı ve düşünmek için uzun bir yudum aldı. En azından bu çay henüz bozulmamıştı. Lelaine? Lelaine hakkında, koruma örgüsü gerektiren ne olabilirdi? Yine de, o kadına karşı kullanabileceği her şey işine yarardı. Lelaine son zamanlarda öyle kendini beğenmiş görünüyordu ki Romanda’nın içi rahat etmiyordu. Minderin üzerinde kıpırdandı. “Ne konuda? Neden kendin konuşmuyorsun? Elaida’nın altında Beyaz Kule’nin düşmüş göründüğü kadar düşmedik.”

“Onunla konuştum. Daha doğrusu, o benimle konuştu, hem de oldukça sert bir biçimde.” Nisao oturdu ve kupasını masanın üzerine bırakarak sarı çizgili eteklerini aşırı dikkatli bir biçimde düzeltti. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. O da zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi. “Lelaine, Anaiya ve Kairen hakkında sorular sormayı bırakmamı talep etti,” dedi sonunda. “Ona bakılırsa, cinayetler Mavi Ajah’ı ilgilendirirmiş.”

Romanda yine kıpırdanarak hıhladı. Kitabın ahşap cildi altında sert bir yumru oluşturuyor, köşeleri kalçasına batıyordu. “Bu çok saçma. Ama neden soru soruyordun? Bu tür meselelere çok meraklı biri olarak tanımıyorum seni.”

Diğer kadın kupayı dudaklarına dokundurdu, ama içmişse bile, çok küçük bir yudum olmalıydı. Kupayı indirdiği zaman, boyu uzamış gibi göründü, sırtını o kadar dikleştirmişti. Şahine dönüşen bir serçe gibi. “Çünkü Anne öyle emretti.”

Romanda kaşlarını kaldırmamak için çabaladı. Demek öyle. Başlangıçta, Egwene’i muhtemelen tüm diğer Temsilcilerin kabul etme sebepleri ile aynı sebepten dolayı kabul etmişti. Etol ve asayı kendisinin kazanamayacağını anladıktan sonra, Lelaine’in Egwene’i kabul etme sebebi kesinlikle aynıydı. Yumuşak başlı bir genç kız, Salon’un ellerinde kukla olurdu ve Romanda o kuklanın iplerini çeken kişi olmaya kararlıydı. Daha sonra, asıl kukla oynatıcısının Siuan olduğu anlaşılmıştı ve ikinci Amyrlin’e de isyan etmeden kadını durdurmanın yolu yoktu, ki bu Elaida’ya karşı isyanı kesinlikle paramparça ederdi. Romanda, bu yüzden Lelaine’in dişlerini kendisinin yaptığının yarısı kadar gıcırdattığını umuyordu. Şimdi Egwene Elaida’nın elindeydi, ama pek çok görüşmede sakin ve kendine hâkim davranmıştı, kendisinin ve Tar Valon duvarlarının dışındaki Aes Sedailerin nasıl davranacağı konusunda kararlıydı. Romanda, gönülsüzce de olsa, kıza saygı duyduğunu fark etmişti. Çok gönülsüzce, ama inkâr edemezdi. Egwene’in kendisinden kaynaklanıyor olmalıydı. Salon düş *ter’angreal*’lerini sıkı kontrol altında tutuyordu ve Leane’in o korkunç geceden önce ödünç aldığı *ter’angreal*’i kimse bulamamış olsa da o ve Siuan gırtlak gırtlağa sayılırlardı. Siuan’ın gizlice *Tel’aran’rhiod*’a girip kadına ne söyleyeceğini bildirmesi söz konusu değildi. Nisao’nun, onu Görünmez Dünya’da görmeden, Egwene hakkında aynı sonuca varmış olması mümkün müydü?

“Bu senin için yeterli sebep mi, Nisao?” Kadına fark ettirmeden kitabı minderin altından kaldırması imkânsızdı. Yine kıpırdandı, ama o şey yüzünden rahat edemiyordu. Böyle devam ederse bir yerleri berelenecekti.

Nisao kalay kupayı masada döndürdü, ama bakışlarını kupadan ayırmadı. “En büyük sebebim buydu. Başlangıçta, onun senin evcil hayvanın olacağını sandım. Ya da Lelaine’in. Daha sonra, onun ikinizden de kaçındığı belli olunca, tasmanın Siuan’ın elinde olduğunu düşündüm, ama kısa süre sonra yanıldığımı anladım. Siuan öğretmenlik ve danışmanlık

yaptı, bundan eminim. Hatta belki onun dostudur, ama Egwene'in onu payladığını gördüm. Egwene al'Vere kimsenin tasmasının ucunda değil. Zeki, gözlem yeteneği kuvvetli, hızlı öğrenen, becerikli bir kız. En büyük Amyrlinlerden biri olabilir." Kuşa benzeyen Aes Sedai aniden, kısa bir kahkaha attı. "Tarihteki, en uzun süre Amyrlinlik yapan kişi olabileceğinin farkında mısın? Kendisi makamdan feragat etmediği sürece, kimse ondan uzun süre Amyrlinlik yapacak kadar yaşamayacak." Gülümsemesi soldu, yüzü ciddileşti, hatta belki endişe doldu. Ama bunun sebebi, gelenekleri ihlal etmenin kıyısından dönmüş olması değildi. Nisao yüzünü sıkı kontrol altına aldı, ama gözleri hâlâ gergindi. "Yani, Elaida'yı indirmeyi başarırsak."

Kendi düşüncelerinin, düzeltmelerle birlikte, ifade edilmesi sinir bozucuydu. Büyük bir Amyrlin? Eh! Bunun olup olmayacağını görmek seneler alırdı. Ama Egwene bu büyük ve olasılıkdışı başarıyı kazansa bile, savaş yetkileri sona erdikten sonra Salon'un çok daha az uysal olduğunu keşfedecekti. Romanda Cassin kesinlikle öyle olacaktı. Saygı bir şeydi, kucak köpeğine dönüşmek bambaşka bir şey. Koyu sarı eteklerini düzeltme bahanesiyle kitabı minderin altından çekti ve gizlice yere düşürmeye çalıştı. Kitap halının üzerine güm diye düştü ve Nisao'nun kaşları seğirdi. Romanda bunu görmezden gelerek kitabı ayağı ile masanın altına çekti.

"İndireceğiz." Bu söze, hissettiğinden daha fazla özgüven yükledi. Tuhaf pazarlıklar ve Egwene'in devam eden tutsaklığı onu düşündürüyordu, kızın Elaida'ya içeriden içeriden zarar verme iddialarını düşünmeye bile gerek yoktu. Gerçi, Kule hakkındaki raporları doğruysa, işinin yarısını başkaları yapıyordu. Ama Romanda, yalnızca inanmak zorunda olduğu için inanıyordu. Ajahından uzaklaştırılmış olarak yaşamaya, Elaida onu tam Aes Sedai olmaya *layık* bulana kadar kefaret ödemeye, Elaida a'Roihan'ı Amyrlin olarak kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Lelaine'in Amyrlinliğini kabul ederdi daha iyi ve kendisinin Egwene'i kabul etme sebeplerinden biri, etol ve asanın Lelaine'e gitmesini engelleyecek olmasıydı. Kuşkusuz Lelaine de aynı şeyi kendisi için düşünmüştü. "Lelaine'e, son derece açık sözlerle, dilediğin soruları sorabileceğini söyleyeceğim. O cinayetleri *çözmeliyiz* ve herhangi bir Aes Sedai'nin öldürülmesi bütün Aes Sedaileri ilgilendirir. Şimdiye dek ne öğrendin?" Belki uygun bir soru değildi, ama Temsilci olmak insana belirli ayrıcalıkla verirdi. En azından, kendisi hep öyle olduğuna inanmıştı.

Nisao sorgulanmaya aldırmamış görünüyordu, tereddüt etmeden yanıt verdi. “Korkarım çok az şey öğrendim,” dedi hüzünle, kupasına bakarak. “Anaiya ile Kairen arasında bir bağlantı olmalı, ikisinin seçilmesi için bir sebep, ama şimdiye dek tek öğrenebildiğim, uzun seneler boyunca iyi dost oldukları. Maviler onlara ve bir başka Mavi Aes Sedai’ye –Cabriana Mecandes’e– ‘Üçlü’ derlermiş, çünkü çok yakınmışlar. Ama artık hepsi ağzı sıkı davranıyor. Hiçbiri onların kişisel işlerini, birbirlerinden başka biriyle konuştuklarını hatırlamıyor. Her durumda, dostluk cinayet için zayıf bir sebep. Umarım neden birinin, özellikle de yönlendirebilen bir erkeğin onları öldürmek isteyeceği konusunda bir sebep bulabilirim, ama itiraf etmeliyim, fazla umudum yok.”

Romanda alnını kırıştırdı. Cabriana Mecandes. Diğer Ajahlara pek dikkat etmezdi –yalnızca Sarıların gerçekten faydalı bir işlevleri vardı; diğerlerinin hangi tutkuları Şifa ile boy ölçüşebilirdi– ama o isim kafasının arkasında küçük bir gongun çınlamasına sebep oldu. Neden? Belki hatırlardı. Önemli bir şey olamazdı. “Küçük umutlardan şaşırtıcı meyveler yetişir. Bu Far Madding’de eski bir deyimdir ve doğrudur. Soruşturmana devam et. Egwene’in yokluğunda, öğrendiklerini bana raporlayabilirsin.”

Nisao gözlerini kırpıştırdı ve çenesi kısa bir süre için gerildi, ama Romanda’ya rapor vermek hoşuna gitse de gitmese de, itaat etmekten başka şey gelmezdi elinden. Romanda’nın işlerine karıştığını iddia edemezdi. Cinayet tek bir Aes Sedai’nin işi olamazdı. Dahası, Magla üçüncü Sarı Temsilci konusundaki saçma seçimini kabul ettirmiş olabilirdi, ama Romanda Birinci Dokumacı konumunu kolaylıkla güvenceye almıştı. Ne de olsa, emekli olmadan önce Sarı Ajah’ın başı oydu ve Magla bile ona karşı ayağa kalkmak istememişti. Konum Romanda’nın istediğinden çok daha az güç getiriyordu, ama en azından çoğu konuda itaat görecekti. Temsilcilerden değilse bile, en azından Sarı Aes Sedailerden.

Nisao, kulak misafirlerine karşı ördüğü örgünün düğümünü çözüp dağılmasına izin verdiğinde Theodrin çadıra daldı. Şalının saçakları görünsün diye koluna sarmış, kollarına sarkıtmıştı. Yeni terfi almış Aes Sedailer genelde öyle yapardı. Egwene ona şalı bahşettiğinde, söğüt kadar ince Domanlı Kahverengi Ajah’ı seçmişti, ama Kahverengiler kadınla ne yapacaklarını bilememiş ve sonunda kabul etmek zorunda kalmışlardı. Onu görmezden geliyor gibiydiler, ki bu kesinlikle yanlış bir şeydi, bu yüzden kadını Romanda sahiplenmişti. Theodrin gerçekten Aes Sedai olmuş gibi davranmaya çalışıyordu, ama buna rağmen akıllı, dengeli bir kadındı.

Kahverengi eteğini açarak diz kırdı. Hafifçe, ama yine de diz kırmıştı. Sınanıp sınavdan geçene kadar şal takmaya hakkı olmayacağının pekâlâ farkındaydı. Bunu anlamasını sağlamamak zalimlik olurdu.

“Lelaine Salon’u oturuma çağırdı,” dedi nefes nefese. “Nedenini öğrenemedim. Size söylemek için koştum, ama örgü dururken rahatsız etmek istemedim.”

“Doğru yapmışsın,” dedi Romanda. “Nisao, bana izin verirsen, Lelaine’in ne peşinde olduğunu öğrenmem gerek.” Sarı saçaklı şalını giysilerini koyduğu sandıkların birinin üzerinden aldı, kollarına doladı ve çatlak aynada saçlarını kontrol ettikten sonra diğerlerini dışarı kışkışladı ve yollarına gönderdi. Çadırda yalnız kalsa, Nisao’nun güm diye yere düşen şeyin ne olduğuna bakacağını düşündüğünden değil, ama riske girmemek en iyisiydi. Aelmara kitabı ait olduğu yere, Romanda’nın özel eşyalarını koyduğu sandıktaki benzer ciltlerin yanına koyardı. O sandığın, yalnızca iki anahtarı bulunan çok sağlam bir kilidi vardı. Anahtarlardan biri Romanda’nın, diğeri Aelmara’nın kemer kesesindeydi.

Sabah soğuktu, ama bahar hızla gelmişti. Ejderdağı’nın kırık zirvesinin arkasında toplanan kara bulutlar kar değil yağmur getirecekti, ama kampa getirmeyeceklerini umuyordu. Çadırların çoğu akıyordu ve kampın sokakları şimdiden bataklığa dönüşmüştü. Mal getiren at arabaları yüksek tekerleklerinden çamur sıçratarak yeni oyuklar açıyorlardı. Arabaların çoğunu kadınlar sürüyordu, ama birkaç gri saçlı adam da vardı. Artık Aes Sedai kampına erkeklerin girişi iyice kısıtlanmıştı. Buna rağmen, gördüğü hemen her Aes Sedai düzensiz ahşap yürüyüş yollarında *saidar* parıltısına sarınmış halde yürüyor, Muhafızı varsa o da arkasından geliyordu. Romanda her dışarı çıktığında Kaynak’a kucak açmayı reddediyordu – kamptaki bütün Aes Sedailer diken uçundayken, birinin örnek olarak uygun davranışın ne olduğunu göstermesi gerekiyordu– ama *saidar* eksikliğinin fena halde farkındaydı. Muhafız yoksunluğunun da. Çoğu erkeği kamptan uzaklaştırmak iyiydi, hoştu, ama bir cani kısıtlamalara dikkat etmezdi.

İleride, kesişen bir yoldan Gareth Bryne çıktı. Saçlarının büyük kısmı grileşmiş, tıknaz bir adamdı. Bizon rengi ceketinin üzerine plaka zırhını takmıştı ve miğferi eyer kaşından sarkıyordu. Siuan da yanındaydı. Tombul, uzun tüylü bir kısrağın üzerinde sallanıyordu ve şirin bir genç kıza o kadar çok benziyordu ki onun zorlu, sivri dilli bir Amyrlin olduğunu hatırlamak güçtü. Hâlâ becerikli bir entrikacı olduğunu hatırlamak güçtü. Mavilerin hepsi becerikli entrikacılardı. Kısrak çamurlara bata çıka ilerlemeye devam

etti, ama Siuan düşecek gibi oldu ve Bryne uzanıp dengeledi onu. Mavi kısmının yakınında –kamp Kule'deki Ajah kısımlarını kabaca taklit edecek şekilde kurulmuştu– Bryne atından indi, Siuan'ın inmesine yardım etti, sonra kendi doru atının eyerine tırmandı ve Siuan'ı orada, kısrağın dizginlerini tutarak onun peşinden bakarken bıraktı. Şimdi, Siuan bunu neden yapmış olabilirdi? Adamın çizmelerini boyuyor, çamaşırlarını yıkıyordu. O ilişki iğrençti. Mavi Aes Sedai buna bir son vermeliydi ve gelenekler Kıyamet Çukuru'nun dibine gidebilirdi. Ne kadar köklü olursa olsun, geleneklerin tüm Aes Sedaileri rezil edecek şekilde kullanılmasına izin verilmemeliydi.

Romanda Siuan'a sırtını dönerek, geçici Kule Salonu olarak kullandıkları tenteye yöneldi. Gerçek Salon'da, hem de Elaida'nın burnunun dibinde toplanmak ne kadar hoş olsa da, o saatte pek az Aes Sedai uykuya dalabilirdi, bu yüzden tenteyi kullanmaya devam etmeleri gerekecekti. Acele etmeden yürüyüş yolu boyunca süzüldü. Lelaine'in çağrısı üzerine koştururken göremeyeceklerdi onu. Kadın şimdi ne istiyor *olabilirdi?*

Bir gong çalındı. Sesi tüm kampta açıkça duyulabilsin diye Güç'le yükseltilmişti –Sharina'nın önerilerinden bir diğeri– ve aniden yürüyüş yolları bir sonraki derslerine ya da işlerine seğirten, çömez aileleri ile doldu. O altı yedi kişilik aileler derslere birlikte giriyorlar, işlerini birlikte yapıyorlardı, aslında her şeyi birlikte yapıyorlardı. Bunca çömezi idare etmek için etkili bir yoldu –son iki hafta içinde yaklaşık elli tanesi gelmişti kampa, kaçaklara rağmen toplam sayıları bine yaklaşmıştı ve o kızların neredeyse dörtte biri doğru düzgün çömez olabilecek kadar gençti, ki Kule yüzyıllardır bu kadar çömez görmemişti– ama Sharina'nın işi olmadığını diliyordu. Kadın bunu Çömezler Sorumlusu'na önermemişti bile. Kendisi ayarlamış, Tiana'ya eksiksiz bir biçimde sunmuştu! Çömezler, bazıları gri saçlı ve öyle kırışık yüzlüydü ki beyaz elbiselerine rağmen onları çocuk olarak düşünmek güçtü, Aes Sedailerin geçmesi için kenara çekiliyor, diz kırıyorlardı, ama hiçbiri yer açmak için çamurlu sokağa basmıyordu. Yine Sharina. Kızların güzel, beyaz yünlülerini boş yere kirletmelerini istemediğini ilan eden kişi *Sharina*'ydı. Bu, Romanda'nın dişlerini gıcırdatmaya başlaması için yeterliydi. *Ona* diz kıran çömezler çabucak doğruldu ve koşarcasına uzaklaştı.

İleride, Sharina'nın kendisini gördü. *Saidar* parıltısına sarınmış olan Tiana ile konuşuyordu. Aslında, konuşma işini Sharina yapıyordu ve Tiana

zaman zaman başını sallıyordu. Sharina'nın tavırlarında en ufak saygısızlık yoktu, ama çömez beyazına rağmen, kırışık yüzü ve ensesinde sıkı bir topuz halinde topladığı gri saçları ile, tam da olduğu şey gibi görünüyordu, bir nine. Ve ne yazık ki, Tiana genç görünüyordu. Kemik yapısında ve iri kahverengi gözlerinde bir şey, Aes Sedailerin yaşı belirsizliğini bastırmıştı. Saygısızlık etmese de, torununa ders veren bir nineye o kadar benziyordu ki Romanda'yı rahatsız ediyordu. Romanda onlara yaklaşırken, Sharina uygun bir biçimde diz kırdı –Romanda itiraf etmeliydi, çok uygun bir biçimde diz kırmıştı– ve onu bekleyen ailesine katılmak üzere uzaklaştı. Yüzünde, öncekine göre daha az mı kırışık vardı? Eh, bir kadın Güç kullanmaya onun yaşında başladığında neler olacağını bilmenin imkânı yoktu. Kadın altmış yedi yaşındaydı ve çömezdi!

"Sana güçlük mü yaratıyor?" diye sordu ve Tiana elbisesinin ensesinden içeri buz bırakılmış gibi sıçradı. Kadın Çömezler Sorumlusu olmak için gereken vakardan ve ciddiyetten yoksundu. Zaman zaman, sorumluluğu altındaki çömez sayısı da boğuyordu onu. Aynı zamanda, fazla yumuşaktı, bahane kabul edilmemesi gereken yerde bahane kabul ediyordu.

Kadın hemen kendine geldi ve Romanda'nın yanında yürümeye başladı, ama gereksiz yere koyu gri eteğini sıvazlıyordu. "Güçlük mü? Elbette hayır. Sharina çömez defterindeki en terbiyeli çömez. Doğrusunu söylemek gerekirse, çoğu terbiyeli. Çalışma odama gönderilenlerin büyük kısmı, kızları kendilerinden daha hızlı öğrenen ya da daha yüksek potansiyel gösteren anneler ya da aynı şikâyetleri yeğenleri hakkında eden halalar ve teyzeler. Bu durumun bir şekilde düzeltilebileceğine inanıyor gibiler. Bu konuda şaşırtıcı ölçüde dikbaşlı davranıyorlar, ta ki ben herhangi bir Aes Sedai karşısında dikbaşlı davranmanın sonuçlarını gösterene kadar. Gerçi, korkarım çoğu bana birden çok kez gönderiliyor. Bazıları, sopa yediklerine hâlâ şaşırabiliyor."

"Öyle mi," dedi Romanda dalgın dalgın. Gözüne, aynı yöne seğirten sarı saçlı Delana takılmıştı. Kadın gri saçaklı şalını kollarına sarkıtmıştı ve sözde sekreteri yanında yürüyordu. Delana neredeyse kasvetli, koyu grilere bürünmüştü, ama Saranov denen şırfıntı göğsünü teşhir eden ve açık açık kıvırdığı kalçalarına fazla iyi oturan mavi çizgili yeşil ipek bir elbiseye giymişti. Son zamanlarda o ikisi, Halima'nın yalnızca Delana'nın sekreteri olduğu hikâyelerini bırakmış görünüyordu. Gerçekten de, kadın vurgulu jestler yaparken Delana hayal edilebilecek en uysal tavırla başını sallıyordu.

Uysal! Şal takmayan bir yastık arkadaşı seçmek her zaman hata olurdu. Özellikle de onun ipleri ele geçirmesine izin verecek kadar aptalsanız.

“Sharina terbiyeli olmakla kalmıyor,” diye devam etti Tiana tasasızca, “Nynaeve’in yeni Şifa yöntemi konusunda da büyük beceri gösteriyor. Yaşça büyük pek çok çömez gibi. Çoğu, o ya da bu şekilde köy Bilgesiymiş, ama bunun nasıl etkisi olabilir, düşünemiyorum. Biri Murandy asillerindenmiş.”

Romanda kendi topuğuna takıldı, dengesini bulmak için kollarını salladı, sonra kendini topladı ve şalını toparladı. Tiana, kaldırım tahtalarının düzensizliği hakkında mırıldanarak, ona destek olmak için elini koluna koydu, ama Romanda kadının elini silkeledi. *Sharina* yeni Şifa yöntemi konusunda yetenekli miydi? Ve yaşlı kadınların *çoğu?* Yeni yöntemi Romanda da öğrenmişti, ama birincisinden, ikinci öğrenilen örgü sınırının geçersiz kalmasına yol açacak kadar farklı olsa da, kendisinin o örgüde yeteneği yoktu. Eski yöntemdeki kadar değil.

“Peki, *çömezlerin* o örgüyü çalışmasına neden izin veriliyor, Tiana?”

Tiana kızardı ve bunda haklıydı. Bu tür örgüler çömezler için fazla karmaşıktı, yanlış uygulanırsa tehlikeli olacağından bahsetmeye bile gerek yoktu. Doğru düzgün yapılmazsa, Şifa tedavi etmek yerine öldürebilirdi. Hem hastayı, hem de yönlendiren kadını. “Şifa yapılırken görmelerini engelleyemem, Romanda,” dedi Tiana kendini savunurcasına, takmadığı şalı düzeltirmiş gibi yaparak. “Her zaman kırık kemikler ya da kendini fena kesmeyi başarmış aptallar çıkıyor. Son zamanlarda uğraşmamız gereken onca hastalıktan bahsetmiyorum bile. Yaşlı kadınların çoğu için bir örgüyü bir kez görmeleri yeterli oluyor, hemen kapıyorlar.” Aniden, kısacık bir an için, yanakları yine kızardı. Yüzündeki ifadeyi düzelterek sırtını dikleştirdi ve sesindeki savunma tınısı kayboldu. “Her durumda, Romanda, çömezlerin ve Kabuledilmişlerin benim sorumluluğum olduğunu sana hatırlatmama gerek olmamalı. Çömezler Sorumlusu olarak neleri, ne zaman öğreneceklerine ben karar veririm. O kadınların bazıları, Kule’ye katılmalarının üzerinden yalnızca birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, Kabuledilmişlik sınavına girebilir. En azından Güç söz konusu olduğunda. Onların aylak aylak oturup parmak çevirmelerine izin vermiyorsam, bu benim kararım.”

“Belki de koşa koşa gidip, Sharina’nın sana verecek başka talimatları olup olmadığına bakmalısın,” dedi Romanda soğuk soğuk.

Tiana pençe pençe kızararak topuğu üzerinde döndü ve tek kelime etmeden, uzun adımlarla uzaklaştı. Yasaklanmış olan kabalığa varmasa da, çok yaklaşmıştı. Arkadan bakıldığında bile tam bir kızgınlık timsaliydi, sırtı demir çubuk kadar dik, adımları çabuktu. Eh, Romanda kendisinin de kabalaşmaya çok yaklaştığını itiraf etmek zorundaydı. Ama onun sebebi vardı.

Çömezler Sorumlusu'nu aklından çıkarmaya çalışarak tenteye doğru yürümeye devam etti, ama Tiana kadar hızlı yürümemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Ve yaşlı kadınların *çoğu.* Konumunu yeniden mi gözden geçirmeliydi? Hayır. Elbette olmaz. En baştan, o kadınların çömez defterine kaydedilmesine izin verilmemeliydi. Ama isimleri yazılmıştı ve bu harika, yeni Şifa yönteminde ustalaşmış görünüyorlardı. Ah, her şey karmakarışıktı. Bu konuda düşünmek istemiyordu. Şimdi değil.

Tente kampın yüreğinde duruyordu. Çok yamalı, kalın kanvastan yapılmıştı ve üç yanı geniş yürüyüş yolları ile çevrilmişti. Romanda çamurlanmasın diye eteklerini iyice kaldırarak tenteye seğirtti. Onu çamurdan daha çabuk çıkaracaksa, acele etmeye itirazı yoktu. Buna rağmen, Aelmara'nın ayakkabılarını temizlemesi gerekecekti. Ve iç eteklikleri, diye düşündü eteklerini bırakıp ayak bileklerini gerektiği gibi örterek.

Salon'un oturum yapacağı haberi, pazarlıklardan ya da Egwene'den haber almayı uman Aes Sedaileri çekerdi her zaman. Elliden fazlası, Muhafızları ile birlikte, tentenin çevresine toplanmışlardı ya da içeride. Temsilcilerin oturacağı yerlerin arkasında duruyorlardı. Burada bile, çoğu Güç ışığı ile parlıyordu. Başka Aes Sedailerle çevrilmişken tehlikedeymişler gibi. Romanda, tentenin içinde dolanıp önüne gelenin kulaklarını yumruklama dürtüsüyle mücadele etti. Bu imkânsızdı, elbette. Gelenekler bir kenara atılabilse bile, ki böyle bir arzusu yoktu, Salon'da bir sandalye böyle bir şey yapma yetkesi vermiyordu.

Dar, mavi etolü omuzlarında göze çarpan Sheriam, kısmen çevresinde boş bir halka olduğu için, göze çarpıyordu. Diğer Aes Sedailer, değil ona yaklaşmak, ona bakmaktan bile kaçınıyorlardı. Alev saçlı kadının her Salon oturumuna gelmesi bazı Aes Sedaileri utandırıyordu. Kanun çok açıktı. Kapalı olmadığı sürece her Aes Sedai, Salon oturumlarına katılabilirdi, ama Amyrlin Vakanüvis tarafından sunulmadan Kule Salonu'na gelemezdi ve Amyrlin olmadan Vakanüvis'in katılmasına da izin yoktu. Sheriam'ın yeşil gözleri her zamanki gibi gergindi ve Çömezler Sorumlusu'na bir ziyaret

daha yapacağını bilen bir çömez gibi, yakışıksız bir biçimde kıpırdanıyordu. En azından Kaynak'a kucak açmamıştı ve Muhafızı görünürlerde yoktu.

Romanda tentenin altına adım atmadan, omzunun üzerinden arkaya baktı ve içini çekti. Ejderdağı'nın arkasındaki bulut kümesi kaybolmuştu. Yalnızca sürüklenip gitmemişti, tamamen yok olmuştu. Büyük olasılıkla seyisler, işçiler ve hizmetkâr kadınlar arasında yeni bir panik dalgası yaşanacaktı. Şaşırtıcı şekilde, çömezler bu tür tuhaf olayların üzerinde fazla durmuyor gibiydi. Belki bunun sebebi, Aes Sedaileri taklit etmeye çalışmalarıydı, ama Romanda yine Sharina'nın etkisinden şüpheleniyordu. Bu kadın hakkında ne yapacaktı?

İçeride, kampta temsil edilen altı Ajah'ın renklerini taşıyan kumaşlarla kaplanmış on sekiz kutu, üzerinde cilalı sıraların durduğu platformlar oluşturuyordu. Platformlar, kat kat halıların üzerinde iki açılı sıra oluşturuyordu ve sıralar yedi renk çizgili kumaşla kaplı bir kutuya doğru genişliyordu. Egwene, muhalefete rağmen kırmızıyı da dahil etmeleri konusunda ısrar ederek akıllılık etmişti. Elaida bütün Ajahları tüm diğerlerinden ayırmaya kararlı görünürken Egwene Kızıl dahil hepsini bir arada tutmaya kararlıydı. O platformun üzerindeki tahta sıranın üzerine Amyrlin'in yedi çizgili etolü konulmuştu. Onu oraya kimin koyduğu belli değildi, ama kimse kaldırmamıştı da. Romanda, Egwene al'Vere'i –Amyrlin Makamı'nı– hatırlatmak, varlığını yankılamak için mi, yoksa onun orada olmadığını ve tutsak olduğunu hatırlatmak için mi konduğundan emin değildi. Nasıl görüldüğü, kuşkusuz bakan Aes Sedai'ye bağlıydı.

Lelaine'in çağırısına uymak için acele etmeyen tek kişi o değildi. Delana oradaydı elbette, sırasına çökmüş, sulu mavi gözlerinde düşünceli bir ifade ile burnunun yanını ovuşturuyordu. Eskiden, Romanda kadını sağduyulu biri sayardı. Sandalye için uygunsuz, ama sağduyulu. En azından Halima'nın peşinden Salon'a girmesine ve söylevine devam etmesine izin vermemişti. Daha doğrusu, Halima girmemeyi seçmişti. Kadının Delana'ya nasıl bağırdığını duyan hiç kimse, orada emirleri kimin verdiğinden kuşku etmiyordu. Lelaine'in kendisi, Amyrlin'inkinin hemen berisindeki sırasına oturmuştu bile. Gülümsemelerini pek cimri kullanan, mavi çizgili ipekler içinde, sert bakışlı bir kadın. Bu gerçek, zaman zaman yedi renkli etole bakarak hafifçe gülümsemesini daha da tuhaf kılıyordu. O gülümseme Romanda'yı huzursuz ediyordu ve bunu yapabilen pek az şey vardı. Gümüş iplik işlemeli mavi yünlüler içindeki Moria, mavi kumaş kaplı platformların önünde ileri geri yürüyordu. Lelaine'in Salon'u neden çağırdığını bilmesi

ve bunu onaylamaması yüzünden mi kaş çatıyordu, yoksa bilmediği için endişelenmesi yüzünden mi?

Romanda tenteye girerken, “Myrelle’i Llyw ile yürürken gördüm,” dedi Malind, yeşil saçaklı şalını düzelterek, “ve bu kadar tedirgin görünen Aes Sedai görmemiştim.” Sesindeki duygudaşlığa rağmen, gözleri ışıldıyor, dolgun dudakları eğlenti ile seğiriyordu. “Onu Llyw ile bağ kurmaya nasıl ikna ettin? Biri ona önerdiğinde yanındaydım ve yemin ederim, kadının *yüzü soldu.* Adam değil Oiger sanki.”

“Görev konusundaki fikirlerimi kuvvetle ifade ettim.” Tıknaz, kare yüzlü Faiselle her konuda, kendini kuvvetle ifade ederdi; aslında, kadın çekiçten farksızdı. “Kairen öldüğünden beri, Llyw’in kendisi ve başkaları için gün geçtikçe daha tehlikeli hale geldiğine işaret ettim. Ona, bu durumun sürmesine izin verilemeyeceğini söyledim. İki Muhafızı benzer durumlardan kurtaran tek Aes Sedai olarak, bunu yapacak tek kişinin o olabileceğini söyledim. İtiraf etmeliyim, biraz kolunu bükmem gerekti, ama sonunda doğru yolu gördü.”

“Işık aşkına, Myrelle’in kolunu nasıl bükebildin?” Malind hevesle öne eğildi.

Romanda yanlarından geçti. İnsan Myrelle’in kolunu nasıl bükebilirdi gerçekten? Hayır. Dedikodu yok.

Janya Kahverengilerin sırasında oturmuş, düşünceli düşünceli gözlerini kısmıştı. En azından, gözlerini kısıyordu, ama kadın sizinle konuşurken bile başka şeyler düşünüyor gibiydi. Belki gözleri bozuktu. Ama kalan sıralar hâlâ boştu. Romanda, daha fazla oyalandığını diledi. İlk gelenlerden biri olmaktansa, son gelen kişi olmayı yeğlerdi.

Bir an duraksadıktan sonra Lelaine’e yaklaştı. “Salon’u neden çağırdığına dair bir fikir verir misin?”

Lelaine ona eğlenti dolu, ama nahoş bir gülümseme bahşetti. “Yeterince Temsilci toplanana kadar beklesen daha iyi. Sözlerimi tekrarlamaktan hoşlanmam. Sana şu kadarını söyleyeyim. Dramatik bir şey olacak.” Bakışları çizgili etole kaydı ve Romanda ürperdi.

Ama belli etmedi, Lelaine’in hizasındaki sıraya oturmakla yetindi. Ama huzursuzluk içinde etole bakmaktan kendini alamıyordu. Bu, Egwene’i makamdan indirmek için bir hamle miydi? Diğer kadının, onu büyük konsensüs için ayağa kalkmaya ikna edecek bir şey söylemesi olası görünmüyordu. Ya da diğer Temsilcileri. Bu onları, Romanda ile Lelaine arasındaki hâkimiyet savaşının ortasına atardı yine ve Elaida’ya karşı

konumlarını zayıflatırdı. Ama Lelaine'in özgüveni sinir bozucuydu. Romanda yüzüne sakin bir ifade oturttu ve bekledi. Yapacak başka şey yoktu.

Kwamesa koşar adım tenteye girdi. Keskin burunlu yüzü, gelen ilk kişi olmadığı için utanç doluydu. Delana'ya katıldı. Esmer, soğuk bakışlı, korsesine sarı kıvrımlar işlenmiş, sarı çizgili yeşil elbise içindeki Salita belirdi ve tente aniden doldu. Mavi ipek brokar içinde zarif görünen Lyrelle süzülürcesine girdi ve Mavilerin yanındaki yerini aldı. Sonra Saroiya ile Aledrin, kafa kafaya vermiş bir halde geldiler. Tıknaz Domanlı, şişman Tarabonlunun yanında neredeyse ince kalıyordu. Onlar Beyaz sıralarındaki yerlerini alırlarken, tilki suratlı Samalin Faiselle ile Malind'e katıldı ve ufak tefek Escaralde koştura koştura girdi. Koştura koştura! Escaralde de Far Maddingliydi. Nasıl davranması gerektiğini biliyor olmalıydı.

"Varilin, Darein'de sanırım," dedi Romanda, Escaralde Janya'nın yanına tırmanırken, "ama kalanların bazıları geç kalsa bile, on bir Temsilci'den fazlası geldi. Başlamak ister misin, Lelaine, yoksa beklemeyi mi tercih edersin?"

"Başlamak isterim."

"Resmi bir oturum mu istiyorsun?"

Lelaine yine gülümsedi. Bu sabah ne çok gülümsüyordu! Gülümsemeleri yüzünü ısıtmıyordu ama. "Bu gerekli olmayacak, Romanda." Eteklerini biraz düzeltti. "Ama burada söylenecek olanların, şimdilik Salon'a Mühürlü olmasını istiyorum." Sıraların arkasında ve tentenin dışında toplanmış Aes Sedailerden bir mırıltı yükseldi. Bazı Temsilciler bile şaşırdılar. Oturum resmi değilse, söylenenleri gizlemenin ne gereği olabilirdi?

Ama Romanda, dünyadaki en mantıklı talepmiş gibi başını salladı. "Sandalye sahibi olmayan herkes çıksın. Aledrin, mahremiyeti sağlar mısın?"

İpeksi, koyu sarı saçlarına ve iri, parlak kahverengi gözlerine rağmen Tarabonlu beyaz güzel sayılmazdı, ama omuzlarının üzerinde sağlam bir baş taşıyordu, ki bu çok daha önemliydi. Ayağa kalkarken, resmi sözleri söyleyip söylememek konusunda kararsız görünüyordu ve sonunda tentenin çevresine kulak misafirlerine karşı bir örgü örmek ve örgüyü tutmakla yetindi. Aes Sedailer ve Muhafızlar örgünün sınırlarını geçtikçe mırıltı soldu, sonunda hepsi gitti ve sessizlik çöktü. Ama yürüyüş yolunda omuz

omuza durdular ve izlediler. Herkesin görebilmesi için Muhafızlar en arkada toplanmıştı.

Lelaine şalını düzelterek ayağa kalktı. "Egwene'i sormaya gelen bir Yeşil Aes Sedai bana getirildi." Yeşil Temsilciler bakışarak kıpırdandılar. Kuşkusuz Aes Sedai'nin neden Lelaine yerine kendilerine getirilmediğini merak ediyorlardı. Lelaine bunu fark etmemiş gibi yaptı. "Amyrlin Makamı'na değil, Egwene al'Vere'e gelmişti. İhtiyaçlarımızın bazılarını karşılayan bir önerisi var, ama bana çok şey söylemek istemedi. Moria, önerisini Salon'a sunması için onu buraya getirebilir misin?" Yerine oturdu.

Moria kaşlarını çatmaya devam ederek tenteden çıktı ve dışarıdaki kalabalık kadının geçmesi için aralandı. Romanda, Aes Sedailerin ona sorular sorduğunu görebiliyordu, ama Moria onları duymazdan geldi, karşıdaki Mavi Ajah kısmında gözden kayboldu. Romanda'nın bu arada sormak istediği bir düzine soru vardı, ama resmi bir oturum olsa da olmasa da, bu noktada soru sormak uygunsuz kaçardı. Ama Temsilciler sessizlik içinde de beklemediler. Maviler dışındaki her Ajah'ta, kadınlar yerlerinden inip bir araya geldiler ve alçak sesle konuştular. Maviler ve Sarılar dışında. Salita yere inip Romanda'nın platformuna yaklaştı, ama kadın ağzını açar açmaz Romanda elini hafifçe kaldırdı.

"Önerinin ne olduğunu öğrenene kadar tartışacak neyimiz var, Salita?"

Tearlı Temsilci'nin yuvarlak yüzü bir taş kadar okunmazdı, ama bir an sonra başını salladı ve yerine döndü. Aptal bir kadın değildi, tam tersine. Yalnızca, uygun değildi.

Sonunda Moria, koyu yeşil elbise giymiş, siyah saçları sert, fildişi rengi yüzünden arkaya taranmış ve gümüş bir tarakla tutturulmuş, uzun boylu bir kadınla döndü ve herkes sırasına tırmandı. Kadının peşinden, izleyen Aes Sedailerin arasından, kalçalarında kılıç taşıyan üç adam geldi ve tenteye girdi. Bu sıradışıydı. Konu Salon'a Mühürlüyken, son derece sıradışı. Ama başta Romanda adamlara fazla dikkat etmedi. Uzun seneler önce, son Muhafızı öldüğünden beri Muhafızlarla pek ilgilenmiyordu. Ama Yeşillerin arasında biri inledi ve Aledrin ciyakladı. Kadın ciddi ciddi ciyakladı! Ve Muhafızlara bakıyordu. Adamlar Muhafız olmalıydı ve bunun tek sebebi bir Yeşil'in peşinden gelmiş olmaları değildi. Bir Muhafız'ın ölümcül zarafetini tanımamak imkânsızdı.

Romanda adamlara uzun uzun baktı ve neredeyse o da inleyecekti. Birbirlerine hiç benzemeyen adamlardı, yalnızca bir leopar bir aslana ne kadar benziyorsa o kadar benziyorlardı birbirlerine, ama biri, ördüğü

saçlarına çanlar takmış, güneşle kararmış, güzel bir oğlan, ceketinin yüksek yakasında iki iğne taşıyordu. Gümüş bir kılıç ve kızıl altın rengi, kıvrımlı, yeleli bir yaratık. Romanda bir Asha'man'a baktığını bilecek kadar çok tarif dinlemişti. Görünüşe göre, birinin bağ kurduğu bir Asha'man. Malind eteklerini toplayarak yere atladı ve dışarıya, Aes Sedai kalabalığına koştu. Kuşkusuz *korkmuş* olamazdı. Ama Romanda da, küçük bir huzursuzluk hissettiğini kendi kendine itiraf edebilirdi, ama yalnızca kendi kendine.

"Sen bizden biri değilsin," dedi Janya, her zamanki gibi, söz hakkı olmadığı yerde sesini yükselterek. Öne eğildi ve gözlerini kısarak yeni gelen Aes Sedai'ye baktı. "Buraya, bize katılmaya gelmediğin sonucuna varabilir miyim?"

Yeşil'in ağzı açık bir tatsızlıkla kıvrıldı. "Doğru sonuca varmış olursun," dedi, güçlü bir Tarabon aksanıyla. "Adım Merise Haindehl ve dünyanın kaderi bıçak sırtındayken Aes Sedailerle çekişen Aes Sedailerin yanında durmam. Bizim düşmanımız Gölge, bizim gibi şal takan başka kadınlar değil." Tentede mırıltılar yükseldi. Romanda bazılarının öfkeli, bazılarının utanç dolu olduğunu düşündü.

"Yaptığımız şeyi onaylamıyorsan," diye devam etti Janya, Romanda'dan önce konuşmaya hakkı varmış gibi, "neden bize herhangi bir öneri getiriyorsun?"

"Çünkü Yenidendoğan Ejder Cadsuane'den istedi, Cadsuane de benden," diye yanıt verdi Merise. Yenidendoğan Ejder? Salon'daki gerilim elle tutulur hale geldi, ama kadın hiç farkında değilmiş gibi devam etti. "Doğrusu, bu benim önerim değil. Jahar, konuş onlarla."

Güneşten kararmış delikanlı öne çıktı ve Merise'in yanından geçerken kadın uzanıp cesaretlendirircesine delikanlının omzunu okşadı. Romanda'nın Merise'e duyduğu saygı arttı. Bir Asha'man ile bağ kurmak yeterli başarıydı. Bir av köpeğini okşarcasına okşamak ise, kendisinin sahip olduğundan kuşku duyduğu bir cesaret ve özgüven gerektirirdi.

Oğlan, Amyrlin etolünün durduğu sıraya bakarak tentenin ortasına yürüdü, sonra yavaşça döndü ve meydan okuyan bakışlarını Temsilcilerin üzerinde gezdirdi. Romanda, oğlanın da korkmadığını fark etti. Bir Aes Sedai'ye bağlıydı, yalnızdı ve Aes Sedailerle çevriliydi, ama içinde bir parça korku varsa bile, sıkı kontrol altındaydı. "Egwene al'Vere nerede?" diye sordu. "Öneriyi ona sunmam emredildi."

"Görgü kuralları, Jahar," diye mırıldandı Merise ve oğlanın yüzü kızardı.

“Anne şu anda müsait değil,” dedi Romanda rahatça. “Bize söyleyebilirsin. En kısa zamanda ona iletiriz. Bu öneri Yenidendoğan Ejder’den mi geliyor?” Ve Cadsuane’den. Ama *o* kadının Yenidendoğan Ejder’in yanında ne işi olduğunu öğrenmek ikinci sırada geliyordu.

Oğlan yanıt vermek yerine hırladı ve hızla Merise’e döndü. “Bir erkek burayı dinlemeye çalıştı,” dedi. “Eben’i öldüren Terkedilmiş de olabilir.”

“O haklı.” Aledrin’in sesi titrekti. “En azından, bir şey örgüme dokundu ve *saidar* değildi.”

“Adam *yönlendiriyor* mu?” dedi biri inanmazlıkla. Temsilciler sıralarında kıpırdanır, çoğu Güç ışıltısına sarınırken bir telaş oldu.

Delana aniden ayağa kalktı. “Bir nefes temiz havaya ihtiyacım var,” dedi, Jahar’ın gırtlağını paralamak istermiş gibi dik dik bakarak.

“Huzursuzlanmaya gerek yok,” dedi Romanda, ama kendisi de emin değildi, ama Delana şalına sarınarak tenteden çıktı.

Delana, içeri giren Malind’in ve Nacelle’in yanından geçti. Nacelle uzun boylu, ince bir Malkierliydi; Kule’de kalan bir avuç Malkierliden biri. Malkier Gölge karşısında düştüğünde çoğu ölmüştü, ülkelerinin intikamını almak için çeşitli entrikalara bulaştırılmalarına izin vermişlerdi. O zamandan bu yana, pek az ve pek seyrek Malkierli gelmişti. Nacelle özellikle zeki değildi, ama diğer yandan, Yeşillerin zekâya değil cesarete ihtiyacı vardı.

“Bu oturum Salon’a Mühürlü, Malind,” dedi Romanda keskin bir sesle.

“Nacelle’in yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacı olacak,” diye yanıt verdi Malind, ellerini birbirine sürterek. Sinir bozucu şekilde, Romanda’ya bakmaya zahmet bile etmedi, bakışlarını diğer Yeşil’e dikmişti. “Yeni bir örgüyü sınamak için ilk şansı bu. Hadi, Nacelle. Dene.”

İnce Yeşil’in çevresinde *saidar* parıltısı belirdi. Şoke edici! Kadın ne izin istemiş, ne de nasıl bir örgü örmeyi düşündüğünü açıklamıştı. Halbuki, Salon’da ne tür örgüler kullanılabileceği sıkı kurallarla belirlenmişti. Kadın Beş Güç’ün tamamını kullanarak Asha’man’ın çevresine, kalıntı bulmak için örülen örgüye çok benzeyen bir şey ördü. Romanda’nın pek yetenekli olmadığı bir konuydu. Nacelle’in mavi gözleri irileşti. “O yönlendiriyor,” diye nefes verdi. “Ya da en azından *saidin* tutuyor.”

Romanda’nın kaşları kalktı. Lelaine bile inledi. Yönlendirebilen bir erkeği bulmak, her zaman, yaptığı şeyin kalıntıları okunarak yapılan bir şeydi. Sonra da, şüpheliler elenerek asıl suçlu bulunurdu. Daha doğrusu, eskiden öyleydi. Bu gerçekten harikaydı. Ya da yönlendirebilen erkekler

siyah ceketler giyip, kasıla kasıla ortalıklarda dolanmaya başlamadan önce öyle olurdu. Yine de, o erkeklerin Aes Sedailer karşısında sahip oldukları bir avantajı eşitliyordu. Asha'man'ın umurunda değil gibiydi. Dudakları alay olabilecek bir ifadeyle kıvrıldı.

"Ne yönlendirdiğini seçebiliyor musun?" diye sordu Romanda ve Nacelle başını iki yana sallayarak hayal kırıklığına uğrattı onu.

"Seçebileceğimi düşündüm, ama hayır. Diğer yandan... Hey sen, Asha'man. Temsilcilerden birine bir akış uzat. Tehlikeli bir şey olmasın ve ona dokunma." Merise yumruklarını kalçalarına dayayarak dik dik baktı ona. Belki Nacelle oğlanın kadının Muhafızlarından biri olduğunu fark etmemişti. Oğlana buyurgan bir jest yaptı.

Jahar, inatçı bir ifadeyle ağzını açtı.

"Söyleneni yap, Jahar," dedi Merise. "O benim, Nacelle, ama ona bir emir vermene izin vereceğim. Bu seferlik." Nacelle şoke olmuş görünüyordu. Görünüşe göre, gerçekten fark etmemişti.

Asha'man'ın yüzündeki inatçı ifade kaldı, ama itaat etmiş olmalıydı, çünkü Nacelle sevinçle ellerini çırptı ve kahkaha attı.

"Saroiya," dedi heyecanla. "Saroiya'ya doğru bir akış uzattı. Domanlı beyaz. Haklı mıyım?"

Saroiya'nın bakır teni soldu ve beyaz saçaklı şalına sarınarak, telaşla sırasında arkaya kaydı. Aledrin de kendi sırasında Saroiya'dan uzaklaştı.

"Söyle ona," dedi Merise. "Jahar inatçı olabiliyor, ama yine de iyi bir çocuktur."

"Domanlı Beyaz," diye onayladı Jahar gönülsüzce. Saroiya bayılmak üzereymiş gibi sallandı ve oğlan horgörüyle baktı ona. "Yalnızca Ruh'tu ve artık kayboldu." Saroiya'nın yüzü karardı, ama öfkeden mi, yoksa utançtan mı, bilmek imkânsızdı.

"Olağanüstü bir keşif," dedi Lelaine, "ve eminim Merise daha fazla sınamana izin verecektir, Nacelle, ama Salon'un bitirmesi gereken işleri var. Eminim sen de bana katılırsın, Romanda."

Romanda dik dik bakmaktan kendini zor alıkoydu. Lelaine haddini çok sık aşıyordu. "Gösterin sona erdiyse," dedi, "çekilebilirsin, Nacelle." Malkierli Yeşil, belki Merise'in yüz ifadesi daha fazla sınama olmayacağını söylediğinden, gitmeye gönülsüzdü. Gerçekten de, bir Yeşil'in bir başka Aes Sedai'nin Muhafızı olabilecek birinin karşısında dikkatli olacağını sanırdınız. Ama Nacelle'in başka seçeneği yoktu, elbette. "Yenidendoğan

Ejder bize nasıl bir şey öneriyor, evlat?” diye sordu Romanda, Nacelle örgünün diğer yanına geçtiğinde.

“Şunu,” dedi oğlan, gururla Romanda’ya dönerek. “Egwene al’Vere’e sadık Aes Sedailer, toplam kırk yedi Asha’man’la bağ kurabilir. Yenidendoğan Ejder’le ya da ejder iğnesi takan bir adamla bağ kurma talebinde bulunamazsınız, ama teklif ettiğiniz hiçbir asker ya da Adanmış reddedemez.” Romanda, ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibi hissetti.

“Bunun bizim ihtiyaçlarımızı karşıladığı konusunda benimle hemfikir misin?” dedi Lelaine sakin sakin. Kavrulası kadın teklifin ana fikrini önceden biliyor olmalıydı.

“Hemfikirim,” diye yanıt verdi Romanda. Yönlendirebilen kırk yedi adam varken, halkalarını olabildiğince genişletebilirlerdi kuşkusuz. Belki, hepsini dahil eden bir halka bile oluşturabilirlerdi. Sınırlar varsa bile, keşfedilmesi gerekecekti.

Faiselle, bu resmi bir oturummuş gibi ayağa fırladı. “Bu konu tartışılmalı. Resmi oturum talep ediyorum.”

“Bunun için gerek göremiyorum,” dedi Romanda, ayağa kalkmadan. “Bu... daha önce kabul ettiğimiz şeyden çok daha iyi.” Oğlanın önünde çok şey söylemenin anlamı yoktu. Ya da Merise’in. Kadının Yenidendoğan Ejderle bağlantısı neydi? Ona sadakat yemini ettiği söylenen Aes Sedailerden biri olabilir miydi?

Daha Romanda sözünü bitirmeden Saroiya ayağa kalktı. “Kontrolün bizde olacağından emin olmak için, sözleşme meselesi var yine de. Hâlâ o konuda anlaşma sağlayamadık.”

“Muhafız bağının diğer sözleşmeleri tartışmalı kılacağını düşünüyorum,” dedi Lyrelle kuru kuru.

Faiselle telaşla doğruldu. Faiselle ve Saroiya birbirlerini dinlemeden konuştular. “Leke...” Durdular ve kuşkuyla bakıştılar.

“*Saidin* temiz,” dedi Jahar, kimse ona hitap etmiş olmasa da. Merise oğlanı Salon’a getirmeden önce, gerçekten de nasıl davranacağını öğretmiş olmalıydı.

“Temiz mi?” dedi Saroiya alayla.

“Üç bin seneden daha uzun zamandır lekeli,” diye araya girdi Faiselle keskin bir sesle. “Nasıl temiz olabilir?”

“Düzen istiyorum!” diye terslendi Romanda, kontrolü ele almaya çalışarak. Saroiya ile Faiselle yerlerine oturana dek dik dik baktı onlara, sonra dikkatini Merise’e çevirdi. “Onunla zincir kurduğunu varsayabilir

miyim?” Yeşil Aes Sedai bir kez başını salladı. Gerçekten de yanındaki insanlardan hoşlanmıyordu ve gerekenden tek kelime fazlasını etmek istemiyordu. “*Saidin*’in lekesiz olduğunu söyleyebilir misin?”

Kadın duraksamadı. “Söyleyebilirim. İkna olmak için epey zaman harcadım. Güç’ün eril yarısı hayal edebileceğinizden daha yabancı. *Saidar*’ın amansız, ama iyicil gücü gibi değil, daha çok fırtınaya tutulmuş, buz ve ateşten oluşan bir deniz gibi. Ama ben ikna oldum. *Saidin* temiz.”

Romanda tuttuğu nefesi bıraktı. Bazı dehşetleri dengeleyen bir mucizeydi bu. “Bu resmi bir oturum değil, ama soruyorum. Öneriyi kabul etmek için kimler ayağa kalkıyor?” Sözlerini bitirir bitirmez ayağa kalktı, ama Lelaine’den daha çabuk değil. Janya ikisini de yenmişti. Birkaç dakika içinde, Saroiya ve Faiselle dışında herkes ayaktaydı. Koruma örgüsünün dışında, Aes Sedailer birbirlerine dönüp neyin oylandığını tartışmaya başladılar. “Küçük konsensüse ulaşıldı, kırk yedi Asha’man ile bağ kurulması kabul edildi.” Saroiya’nın omuzları çöktü, Faiselle uzun uzun nefes verdi.

Romanda birlik adına büyük konsensüs talep etti, ama iki kadın sıralarında kalınca şaşırmadı. Ne de olsa, Asha’manlara yaklaşılmasına her fırsatta karşı çıkmışlar, üzerinde anlaşmaya varıldıktan sonra bile, kanun ve gelenekleri göz ardı ederek engellemeye çalışmışlardı. Her durumda, iş bitmişti ve geçici bir ittifaka bile gerek kalmamıştı. Bağ bir ömür boyu sürecekti, elbette, ama herhangi bir tür ittifaktan daha iyiydi. İttifak, eşitliği çok fazla düşündürüyordu.

“Kırk yedi tuhaf bir sayı,” dedi Janya düşünceli düşünceli. “Muhafızına bir soru sorabilir miyim, Merise? Teşekkür ederim. Yenidendoğan Ejder bu sayıya nasıl karar verdi, Jahar?” Çok iyi bir soru, diye düşündü Romanda. Ortaklık gerekmeden, ihtiyaç duydukları şeye kavuşmanın şoku içinde, bu soruyu sormak onun aklına gelmemişti.

Jahar bu soruyu beklermiş ve yanıt vermek zorunda kalmaktan korkarmış gibi sırtını dikleştirdi. Ama yüzü sert ve sakin kaldı. “Asha’manlar elli bir Aes Sedai ile bağ kurdu bile ve dördümüz Aes Sedailere bağlıyız. Arada kırk yedi kişilik bir fark var. Beş kişiydik, ama biri Aes Sedaisini savunurken öldü. Adını hatırlayın. Eben Hopwil. Onu hatırlayın!”

Salon’daki herkes sersem bir sessizliğe gömüldü. Romanda karnına biz buz kütlesinin oturduğunu hissetti. Elli bir Aes Sedai? Asha’manlarla bağ kurmuşlardı, öyle mi? Bu rezaletti!

“Görgü kuralları, Jahar!” diye terslendi Merise. “Yine söyletme bana!”

Şoke edici şekilde, Jahar Merise’e döndü. “Bilmek zorundalar, Merise. Bilmek zorundalar!” Yine Salon’a dönerek, bakışlarını sıralar üzerinde gezdirdi. Gözleri çakmak çakmaktı. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Öfkelenmişti ve hâlâ öfkeliydi. “Eben Daigian ve Beldeine ile zincir kurmuştu ve zinciri Daigian kontrol ediyordu, bu yüzden kendilerini Terkedilmişlerden biri ile yüz yüze bulduklarında, Eben’in yapabildiği tek şey, ‘Kadın *saidin* yönlendiriyor,’ diye bağırmak ve kılıcı ile saldırmak oldu. Ve kadının ona yaptıklarına rağmen, nasıl yaralandığına aldırmadan, Daigian kadını kaçırtana kadar hayata ve *saidin*’e tutunmayı başardı. Bu yüzden, adını hatırlayın! Eben Hopwil. Ölmüş olması gerekirken o Aes Sedaisi için savaştı.”

Delikanlı sustuğunda kimse konuşmadı. Sonunda Escaralde, sessizce, “Onu hatırlayacağız, Jahar,” dedi. “Ama nasıl oldu da elli bir Aes Sedai Asha’manlara... bağlandı?” Jahar’ın da onunki kadar alçak bir sesle yanıt vermesini beklermiş gibi eğildi.

Oğlan öfke içinde omuzlarını silkti. Asha’manların Aes Sedailerle bağ kurması onun için önemli bir mesele değildi. “Elaida onları bizi yok etmeleri için gönderdi. Yenidendoğan Ejder, içimizden birine zarar vermeye kalkışana kadar hiçbir Aes Sedai’ye zarar verilmeyeceğini emretmişti, bu yüzden Taim onlar bize zarar veremeden onları yakalayıp onlarla bağ kurmaya karar verdi.”

Demek öyle. Elaida’nın destekçileriydi. Bu fark yaratmalı mıydı? Bir şekilde, birazcık da olsa, yaratıyordu. Ama Asha’manların bağ kurduğu her Aes Sedai konuyu eşitlik meselesine getiriyordu ve bu tahammül edilemez bir şeydi.

“Ona sormak istediğim bir soru daha var, Merise,” dedi Moria ve Yeşil, başını sallayana dek bekledi. “İki kez, bir kadının *saidin* yönlendirdiğinden bahsettin. Neden? Bu imkânsız.” Tentede onay mırıltıları dolaştı.

“İmkânsız olabilir,” diye yanıt verdi oğlan serinkanlılıkla, “ama yönlendirdi. Daigian Eben’in söylediklerini anlattı bize ve kadın yönlendirirken kendisi hiçbir şey sezmemiş. *Saidin* olmalı.”

Aniden, Romanda’nın kafasının arkasında küçük bir çan çınladı yine ve Cabriana Mecandes ismini daha önce nerede duyduğunu hatırladı. “Delana ile Halima’nın hemen tutuklanmasını emretmeliyiz,” dedi.

Açıklaması gerekti, elbette. Amyrlin Makamı bile, açıklama yapmadan bir Temsilci’nin tutuklanmasını emredemezdi. Cabriana’nın yakın dostu

olan iki Aes Sedai’nin *saidin* kullanılarak öldürülmesi. Halima Cabriana ile de dost olduğunu iddia etmişti. Güç’ün eril yarısını yönlendiren bir kadın Terkedilmiş. Kamp tepeden tırnağa aranıp iki kadın da bulunamayana kadar tam olarak ikna olmadılar, özellikle de Lelaine. İki kadın Yolculuk alanına giderken görülmüşlerdi. Delana ve hizmetkârı iri bohçalar taşıyordu ve Halima’nın peşinden koşturuyorlardı, ama gitmişlerdi.

24
Çaydaki Bal

Egwene bu garip tutsaklığın zor olacağını en baştan biliyordu, ama Aieller gibi acıya kucak açmanın en kolay tarafı olacağına inanıyordu. Ne de olsa, yalan söylediği için Bilgelere olan *toh*'unu öderken tüm Bilgelerden, sırayla, fena dayak yemişti, bu yüzden deneyimliydi. Ama acıya kucak açmak, mücadele etmek yerine teslim olmak demek değildi yalnızca. Acıyı içinize çekmeli, bir parçanız kabul ederek kucak açmalıydınız ona. Aviendha, en kötü acı sizi pençesine almışken gülümseyebilmeniz, coşkuyla kahkaha atabilmeniz ya da şarkı söyleyebilmeniz gerektiğini söylemişti. Bu hiç de kolay değildi.

O ilk sabah, şafaktan önce, Silviana'nın çalışma odasında, Çömezler Sorumlusu sert tabanlı terliğini çıplak poposuna indirirken, Egwene elinden geleni yaptı. Hıçkırıklar ve daha sonra sözsüz ulumalar geldiğinde onları boğmaya çalışmadı. Bacakları tekmelemek istediğinde, çırpınmalarına izin verdi, ta ki Çömezler Sorumlusu, etekleri yüzünden beceriksizce, onları kendi bacaklarından birinin altına alana kadar. Sonra, başı çılgınca iki yana sallanırken ayak parmaklarının yeri dövmesine izin verdi. Acıyı içine çekmeye, nefes gibi içmeye çalıştı. Acı da, nefes almak gibi, hayatının bir parçasıydı. Aieller hayatı böyle görürdü. Ama, ah, Işık, nasıl da acıyordu!

Ona çok uzun gelen bir sürenin sonunda, doğrulmasına izin verildiğinde, iç etekliği ve elbisesi tenine sürtündüğünde irkildi. Beyaz yün kurşun kadar ağır geliyordu. Kavurucu yanma hissine kucak açmaya çalıştı. Ama zordu. Çok zor. Yine de, hıçkırıkları kısa süre sonra kendiliğinden kesildi ve gözyaşları hemen kurudu. Egwene burnunu çekmedi, kıvranmadı. Duvardaki, yaldızı solmaya yüz tutmuş aynada kendi yüzünü inceledi. Seneler içinde kaç bin kadın o aynaya bakmıştı? Bu odada

cezalandırılanların, daha sonra yansımalarına bakmaları ve neden cezalandırıldıklarını düşünmeleri gerekiyordu, ama Egwene'in aynaya bakmasının sebebi bu değildi. Yüzü hâlâ kırmızıydı, ama şimdiden... sakin görünüyordu. Poposundaki acı verici kızgınlığa rağmen, sakin hissediyordu. Şarkı söylemeyi denemeli miydi acaba? Belki hayır. Kol yeninden beyaz keten bir mendil çıkararak yanaklarını dikkatle sildi.

Silviana onu tatminle süzdükten sonra terliği aynanın karşısındaki dar dolaba koydu. "Sanırım dikkatini en baştan çektim, yoksa daha sert davranırdım," dedi kuru kuru, ensesindeki topuza dokunarak. "Her durumda, seni yakın zamanda bir daha göreceğimden kuşkuluyum. Belki bilmek istersin, talep ettiğin soruları sordum. Melare sormaya başlamıştı bile. Kadın gerçekten Leane Sharif, ama Işık bilir nasıl..." Kadın başını iki yana sallayarak sustu, sandalyesini yazı masasının arkasına çekti ve oturdu. "Senin için çok endişeleniyordu, kendisi için endişelendiğinden daha fazla. Boş zamanlarında onu ziyaret edebilirsin. Boş zamanın olursa. Gereken talimatları vereceğim. Açık hücrelerde kalıyor. Şimdi, ilk dersinden önce bir şeyler yemek istiyorsan, koşsan iyi olur."

"Teşekkür ederim," dedi Egwene ve kapıya döndü.

Silviana derin derin içini çekti. "Diz kırmak yok mu, kızım?" Kalemini gümüş zarflı mürekkep şişesine batırarak düzgün, kusursuz bir el yazısıyla ceza defterine yazmaya başladı. "Seni öğlen göreceğim. Öyle görünüyor ki, Kule'de yiyeceğin ilk iki öğünü ayakta yiyeceksin."

Egwene burada bırakabilirdi, ama geceleyin, Temsilcilerin *Tel'aran'rhiod'*daki Salon'da toplanmasını beklerken, yürümesi gereken bıçak sırtına karar vermişti. Savaşmaya kararlıydı, ama ayak uyduruyormuş gibi yaparak savaşmalıydı. En azından bir ölçüde. Kendi belirlediği sınırlar dahilinde. Her emri reddetmek yalnızca inat etmek gibi görünecekti –ve belki bir hücreye kapatılacak, faydasız olacaktı– ama vakarını biraz da olsa koruyacaksa, bazı emirlere itaat etmemeliydi. Ve vakarını korumak zorundaydı. Birazdan da fazlasını. Ne kadar ısrar ederlerse etsinler, kim olduğunu inkâr etmelerine izin veremezdi. "Amyrlin Makamı kimseye diz kırmaz," dedi sakin sakin, nasıl bir tepki alacağını çok iyi bilerek.

Silviana'nın yüzü sertleşti ve kalemi yine eline aldı. "Seni akşam yemeği saatinde de göreceğim. Bütün günü dizimde geçirmek istemiyorsan, daha fazla konuşmadan çıkmanı öneririm."

Egwene konuşmadan çıktı. Ve diz kırmadan. Bıçak sırtı, tıpkı derin bir çukurun üzerine gerilmiş ip gibi. Ama o ipte yürümek zorundaydı.

Alviarin’in dışarıdaki koridorda ileri geri yürümekte olduğunu görerek şaşırdı. Kadın beyaz saçaklı şalına sarınmıştı ve kollarını kendine dolamış; uzakta, görünmeyen bir şeye gözlerini dikmişti. Egwene kadının artık Elaida’nın Vakanüvisi olmadığını biliyordu, ama neden bu kadar aniden indirildiğini bilmiyordu. *Tel’aran’rhiod*’da gördükleri yalnızca birkaç bilgi kırıntısı vermişti; pek çok açıdan, uyanık dünyaya dair kararsız bir yansımaydı orası. Alviarin Egwene’in ulumalarını duymuş olmalıydı, ama tuhaf bir biçimde, Egwene utanmıyordu. Tuhaf bir savaş vermekteydi ve savaşta, insan yara da alırdı. Normalde buz gibi bir kadın olan Beyaz, bugün o kadar serinkanlı görünmüyordu. Aslında, oldukça heyecanlı görünüyordu; dudakları aralanmış, gözleri çakmak çakmaktı. Egwene ona diz kırmadı, ama Alviarin ona kötü kötü baktıktan sonra Silviana’nın çalışma odasına girdi. Bıçak sırtı.

Koridorun biraz aşağısında iki Kızıl durmuş, izliyordu. Biri yuvarlak yüzlü, diğeri inceydi. İkisi de soğuk bakışlıydılar, şallarını kollarına dolamışlardı ve uzun kırmızı saçakları sergiliyorlardı. Egwene uyandığında orada olan iki kadın değildiler, ama tesadüf eseri orada da değildiler. Tam olarak gardiyan sayılmazlardı, ama diğer yandan, gardiyan olmadıkları da söylenemezdi. Egwene onlara da diz kırmadı. Kadınlar onu ifadesiz yüzlerle izlediler.

Daha kırmızı yeşil yer seramiklerinin üzerinde yarım düzine adım atamadan, arkasında bir kadının acıyla ulumaya başladığını duydu. Silviana’nın çalışma odasının kalın kapısı sesleri boğamıyordu. Demek Alviarin de ceza görüyordu ve bu kadar kısa zamanda, ciğerlerini patlatırcasına bağırmaya başladığına göre, pek dayanıklı çıkmamıştı. O da acıya kucak açmaya çalışmıyorsa, ki bu olası görünmüyordu. Egwene, eğer bu bir başkasının dayattığı cezaysa, Alviarin’in *neden* ceza gördüğünü bilmeyi diledi. Bir general, düşman hakkında ona bilgi verebilecek keşif kollarına, göz ve kulaklara sahip olurdu. Egwene’in yalnızca kendi göz ve kulakları, bir de Görünmez Dünya’da öğrenebildiği bilgi kırıntıları vardı. Ama her bilgi kırıntısı işe yarayabilirdi, bu yüzden olası her bilgi kırıntısı için çaba göstermeliydi.

Kahvaltıya yetişip yetişmeyeceğine aldırmadan, çömez kısmındaki minik odasına döndü, lavabodaki soğuk suyla yüzünü yıkadı ve saçlarını taradı. Kemer kesesindeki bu tarak, alıkoyduğu birkaç özel eşyasından biriydi. Geceleyin, yakalandığında giydiği giysiler kaybolmuş, yerlerini çömez beyazları almıştı, ama beyaz duvarlardaki çengellerden sarkan

elbiseler ve iç eteklikler gerçekten de onunkilerdi. Kabuledilmişliğe terfi ettiğinde saklanmışlardı, etek uçlarının iç taraflarına dikilmiş, ismini taşıyan etiketler hâlâ duruyordu. Kule asla müsrif değildi. Yeni bir kızın ne zaman eski giysilere sığabileceğini asla bilemezdiniz. Ama, Elaida ve diğerleri ne düşünürse düşünsün, çömez beyazı dışında giyecek hiçbir şeyinin olmaması Egwene'i çömez yapmıyordu.

Yüzündeki kırmızılığın solduğundan, kendini topladığından emin olduğunda odadan çıktı. Pek az silahınız varsa, görünüşünüz de silahınız olmalıydı. Aynı iki Kızıl, onu izlemek üzere korkuluklu galeride bekliyordu.

Çömezlerin yemek yediği yemek salonu Kule'nin en alt katında, ana mutfağın bir yanındaydı. Geniş, beyaz duvarlı bir odaydı; yer seramikleri tüm Ajah renklerini taşıyor olsa da sade bir oda ve her biri küçük sıralara oturmuş altı sekiz kadın alabilen masalarla doluydu. Yüzden fazla beyaz elbiseli kadın o masalara oturmuş, gevezelik ederek kahvaltılarını ediyordu. Elaida çömez sayısıyla çok gururlanıyor olmalıydı. Kule senelerdir bu kadar çok çömez görmemişti. Kuşkusuz, Kule'nin kırıldığı haberi bile, bazılarının Kule'ye gitmeyi kafalarına koymalarına yeterli olmuştu. Egwene etkilenmemişti. Bu kadınlar yemek salonunun ancak yarısını doldurabiliyordu ve bir kat yukarıda bunun gibi bir salon daha vardı ve yüzyıllardır kapalıydı. Egwene Kule'yi ele geçirdiğinde, o ikinci mutfak yine açılacaktı ve çömezlerin sırayla yemek yemesi gerekecekti, Trolloc Savaşları'ndan çok daha eski zamanlardan beri görülmemiş bir şey.

Egwene içeri girer girmez Nicola onu gördü –kadın onu bekliyor gibiydi– ve iki yanındaki çömezleri dürtükledi. Sessizlik dalga dalga masalara yayıldı ve Egwene ana koridorda süzülürcesine ilerlerken bütün başlar ona döndü. Egwene ne sağına, ne soluna baktı.

Mutfak kapısına kalan mesafeyi yarıladığında, uzun siyah saçları olan, kısa boylu, ince bir çömez aniden ayağını uzatıp çelme taktı. Egwene yüzüstü düşmek üzereyken dengesini sağladı ve serinkanlılıkla döndü. Bir çatışma daha. Genç kadında, bir Cairhienlinin solgun görünüşü vardı. Bu kadar yakından, başka kusurları yoksa yakında Kabuledilmişlik sınavına gireceğini anlayabiliyordu. Ama Kule kusur ayıklamak konusunda çok iyiydi. "Adın nedir?" dedi.

"Alvistere," diye yanıt verdi genç kadın. Aksanı yüzünü doğruladı. "Neden bilmek istiyorsun? Silviana'ya hikâye taşımak için mi? Senin bir işine yaramaz. Herkes, hiçbir şey görmediğini söyleyecektir."

“Yazık, Alvistere. Aes Sedai olmak ve yalan söyleme yeteneğinden vazgeçmek istiyorsun, ama başkalarının senin adına yalan söylemesini talep ediyorsun. Sen bunda bir uyuşmazlık görmüyor musun?”

Alvistere’nin yüzü kızardı. “Sen kimsin ki bana ders veriyorsun?”

“Ben Amyrlin Makamı’yım. Tutsağım, ama yine de Amyrlin Makamı’yım.” Alvistere’nin iri gözleri daha da irileşti ve Egwene mutfağa doğru yürümeye devam ederken odada fısıldaşmalar yükseldi. Egwene’in beyazlara bürünmüşken ve aralarında uyurken unvan üzerinde hak iddia etmeye devam edeceğine inanmamışlardı. Bu fikri kafalarından bir an önce çıkarmak en iyisi olacaktı.

Mutfak yerleri gri seramik kaplı, geniş, yüksek tavanlı bir odaydı. Uzun taş ocaktaki kızartma şişleri kıpırtısızdı, ama demir kuzineler ve fırınlar o kadar ısı yayıyordu ki Egwene sıcaklığı görmezden gelmeyi bilmese hemen terlemeye başlardı. Bu mutfakta sık sık çalışmıştı ve yine çalışacağı kesin görünüyordu. Mutfağın üç yanı yemek salonları ile çevrilmişti; çömez salonuna ek olarak bir Kabuledilmiş, bir Aes Sedai salonu vardı. Mutfaklar Hanımı Laras, üç çömez elbisesi dikilebilecek kadar geniş, lekesiz beyaz önlüğü içinde, terli bir yüzle, sallana sallana yürüyor, uzun tahta kaşığını asa gibi sallayarak aşçıları, aşçı yamaklarını ve bulaşıkçıları yönetiyordu. Kontrolü altındaki insanlar, bir kraliçeye hizmet ediyorlarmış gibi hızla koşturuyorlardı. Belki daha hızlı. Bir kraliçe, çok ağır davrandığı için asasını birinin poposuna indirmezdi herhalde.

Bazıları gümüş, bazıları oymalı ahşaptan, bazıları yaldızlıydı tepsiler dolusu yiyecek, kapılardan dışarı, Aes Sedailerin ana yemek salonuna taşınıyordu. Göğüslerinde Tar Valon alevi simgesi taşıyan mutfak hizmetkârları tarafından değil, iyi kesimli, bazıları işlemeli yünlüler içinde, vakur kadınlar tarafından. Aes Sedailerin kişisel hizmetkârı olan bu kadınlar, uzun bir tırmanışla Ajah kısımlarına gidecekti.

Her Aes Sedai, eğer diliyorsa, yemeği ısıtmak için yönlendirmek pahasına, yemeğini dairesinde yiyebilirdi, ama çoğu Aes Sedai yemekte arkadaş arardı. En azından, eskiden öyleydi. Örtü kaplı tepsi taşıyan kadın sırası, beyaz Kule’nin örümcek ağı gibi çatlaklarla kaplı olduğunu kanıtlıyordu. Egwene bundan memnun olmalıydı. Elaida, altında ufalanmaya hazır bir platformun üzerinde duruyordu. Ama Kule Egwene’in yuvasıydı. Tek hissettiği hüzündü. Ve Elaida’ya karşı öfke. O kadın, sırf etol ve asayı aldığından beri yaptıkları için bile, makamdan indirilmeyi hak ediyordu!

Laras ona uzun uzun bakarken çenesini öyle geri çekti ki dördüncü bir çenesi oldu. Sonra kaşığını sallayarak döndü ve bir aşçı yamağının omzunun üzerinden baktı. Kadın Siuan ile Leane'in kaçmasına yardım etmişti, bu yüzden Elaida'ya sadakati zayıftı. Şimdi, bir başka kaçışa yardım eder miydi? Egwene'den yana tekrar bakmamak için elinden geleni yapıyordu kesinlikle. Büyük ihtimalle Egwene'i diğer çömezlerden biri sanan bir başka aşçı yamağı, henüz ikinci çenesi üzerinde çalışmakta olan güleç yüzlü bir kadın, Egwene'e bir tepsi uzattı. Tepsinin üzerinde buharlar saçan kocaman, sağlam bir kupa dolusu çay, beyaz sırlı bir ekmek tabağı, zeytinler, ufalanan cinsten peynir vardı. Egwene tepsisini yemek salonuna taşıdı.

Bir kez daha sessizlik çöktü ve bir kez daha bütün gözler Egwene'e odaklandı. Elbette. Onun Çömezler Sorumlusu'na çağrıldığını biliyordu. Kahvaltısını ayakta mı edeceğini görmek için bekliyorlardı. Egwene sert tahta sıraya yavaşça oturmayı çok isterdi, ama kendini normal bir biçimde oturmaya zorladı. Bu, alevleri yeniden tutuşturdu, elbette. Önceki kadar kötü değildi, ama kendini durdurmayı akıl edemeden önce kıpırdanmasına yetecek kadar kötüydü. Tuhaf bir biçimde, yüzünü buruşturmak ya da kıvranmak gelmiyordu içinden. Ayağa kalkmak istiyordu, ama diğerleri değil. Acı onun bir parçasıydı. Onu mücadele etmeden kabulleniyordu. Kucak açmaya çalışıyordu, ama bu henüz yeteneklerini aşıyor gibi görünüyordu.

Bir parça ekmek kopardı –buradaki unda da buğday bitleri vardı anlaşılan– ve odadaki konuşmalar yavaş yavaş yeniden başladı. Sessizce konuşuyorlardı, çünkü çömezlerin çok gürültü çıkarmaması bekleniyordu. Egwene'in masasında da konuşmalar başladı, ama kimse onu dahil etmeye kalkışmadı. Böylesi daha iyiydi. Egwene çömezler arasında dost edinmek için orada değildi. Çömezlerin onu aralarından biri olarak görmesini sağlamak için de değil. Hayır, onun amacı çok farklıydı.

Tepsisini mutfağa iade ettikten sonra, diğer çömezlerle birlikte salondan çıktı ve bir başka Kızıl ikilinin onu beklediğini gördü. Biri Katerine Alruddin'di, kırmızı çizgili gri elbisesi içinde tilkiye benzeyen bir kadındı. Kuzguni siyah saçları dalga dalga beline dökülüyordu ve şalını kollarına sarkıtmıştı.

"Bunu iç," dedi Katerine azametle, ince ellerinden birindeki kalay kupayı uzatarak. "Hepsini içeceksin." Esmer, kare yüzlü bir kadın olan diğer Kızıl sabırsızlık içinde şalını düzeltti ve yüzünü buruşturdu. Görünüşe

göre, hizmetkâr kadınların yaptığı işle ilişkilendirilebilecek bir işi görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Ya da belki kupanın içindeki şeyden hoşlanmıyordu.

Egwene iç çekme dürtüsünü bastırarak içti. Açık çatalkök çayı açık kahverengiydi ve hafif bir nane kokusu vardı. Nanenin tadından çok anısı gibi. Egwene ilk kupayı uyanır uyanmaz içmişti. Görev başındaki Kızıl Aes Sedailer kalkan koyma işine bir son verip kendi işlerine bakmaya can atıyorlardı, Katerine saatini birazcık geçirmişti, ama bu kupayı içmiş olmasa bile, Egwene daha bir süre güçlü bir biçimde yönlendirebileceğinden kuşkuluydu. Bir işe yarayacak ölçüde yönlendiremeyeceği kesindi.

"İlk dersime geç kalmak istemiyorum," dedi Egwene, kupayı uzatarak. Katerine kupayı aldı, ama bunu yaptığına şaşırmış görünüyordu. Aes Sedai itiraz edemeden ya da diz kırmadığı için onu paylamayı akıl edemeden, Egwene diğer çömezlerin peşinden süzülürcesine yürüdü.

On çömezin otuzdan fazla sırası olan sade, penceresiz bir sınıfta oturduğu o ilk ders, Egwene'in beklediği gibi, felakete dönüştü. Ama, sonucu ne olursa olsun, Egwene açısından değil. Öğretmen, leylek gibi, sert bakışlı bir kadın olan Idrelle Menford'du. Egwene Kule'ye ilk geldiğinde Idrelle Kabuledilmiş'ti. Hâlâ etek uçları ve manşetleri yedi renk çizgili beyaz elbise giyiyordu. Egwene, bir kez daha hassas poposuna dikkat etmeden, bir sıranın ucuna oturdu. Acı azalmıştı, ama çok da değil. Acıyı iç.

Odanın ön tarafındaki küçük kürsüde duran Idrelle, Egwene'i bir kez daha beyazlar içinde görünce, büyük bir tatmin kıvılcımıyla, uzun burnunun tepesinden baktı. İfadesi, her zamanki kaş çatışını yumuşatacaktı neredeyse. "Hepiniz, basit ateş topları yapma düzeyini geçtiniz," dedi sınıfa, "ama bakalım yeni kızımız neler beceriyor. Kendini pek önemserdi, biliyorsunuz." Çömezlerin çoğu kıkırdadı. "Bir *ateş* topu yap, Egwene. Hadi, çocuğum." Bir ateş topu mu? Bu çömezlerin ilk öğrendiği şeylerden biriydi. Kadın ne peşindeydi?

Egwene kendini Kaynak'a açarak *saidar*'a kucak açtı, içini doldurmasına izin verdi. Çatalkök *saidar*'ın küçük bir sızıntı halinde gelmesine izin veriyordu, Egwene sellere alışıkken bir iplik, ama yine de Güç'tü ve sızıntı ya da değil, *saidar*'ın tüm yaşamını ve coşkusunu getiriyor, Egwene'in kendisi ve çevresindeki oda hakkındaki farkındalığını güçlendiriyordu. Kendisi hakkındaki farkındalık, acıyan poposunun aniden yeniden pataklanmış gibi gelmesine sebep oldu, ama Egwene kıpırdanmadı. Acıyı içine çek. Çömezlerin sabah, yıkanırken kullandıkları sabunların hafif

kokusunu alabiliyordu, Idrelle'in alnında zonklayan minik damarı görebiliyordu. İçinde bir parça, bir hava akışı ile kadının kulağını yumruklamak istedi, ama şu anda idare edebildiği Güç miktarına bakarak, Idrelle zar zor hissedebilirdi onu. Bunun yerine, Ateş ve Hava yönlendirerek, önünde süzülen küçük bir yeşil ateş topu yaptı. Solgun, zavallı bir şeydi, hemen hemen saydamdı.

"Çok güzel," dedi Idrelle alayla. Ah, evet. Çömezlere Egwene'in yönlendirmesinin ne kadar zayıf olduğunu göstererek başlamak istemişti yalnızca. "*Saidar*'ı salıver. Şimdi, sınıf-"

Egwene mavi, sonra kahverengi, sonra gri bir top ekledi ve onları birbirlerinin çevresinde döndürdü.

"Kaynak'ı bırak!" dedi Idrelle kabaca.

Diğerlerine sarı bir top katıldı ve son olarak, kırmızı bir top eklendi. Egwene, dönen topların çevresine, iç içe ateş halkaları ekledi. Bu sefer ilk önce kırmızı geldi, çünkü Egwene en küçük halkanın o olmasını istiyordu, yeşil ise en son ve en büyük halka oldu. Bir Ajah seçebilse, Yeşil olurdu. Yedi ateş halkası, apayrı yönlere dönmeye başladı. Ateş topları halkaların yüreğinde karmaşık bir dans ediyordu. Solgun ve zayıf olabilirlerdi, ama akışları on dört ayrı yöne ayırmak dışında bile etkileyici bir gösteriydi. Güç'le jonglörlük yapmak, ellerinizle jonglörlük yapmaktan o kadar kolay değildi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Idrelle. "Kes!" Öğretmen *saidar*'ın parıltısına sarındı ve bir hava sopası Egwene'in sırtına çarptı. "Sana kes dedim!" Sopa tekrar tekrar indi.

Egwene sakin sakin, halkaları döndürmeye, topları dans ettirmeye devam etti. Silviana'nın sert terlik darbelerinden sonra, Idrelle'in darbelerinin acısını içmek kolay geliyordu. Onlara kucak açamasa da. Dayak yerken gülümsemeyi başarabilecek miydi acaba?

Katerine ile diğer Kızıl kapıda belirdi. "Burada neler oluyor?" diye sordu kuzguni saçlı Aes Sedai. Egwene'in ne yaptığını görünce diğer kadının gözleri irileşti. İkisinden herhangi birinin akışları bu kadar bölebiliyor olması pek olası değildi.

Aes Sedailer içeri girince, çömezlerin hepsi ayağa fırladılar, elbette. Egwene yerinde kaldı.

Idrelle, şaşkın bir ifade ile çizgili eteğini açtı. "Durmuyor," diye feryat etti. "Ona durmasını söyledim, ama durmadı!"

"Kes şunu, Egwene," diye emir verdi Katerine sert bir sesle.

Egwene, kadın tekrar ağzını açana kadar örgüleri korudu ve ancak ondan sonra *saidar*'ı salıverip ayağa kalktı.

Katerine ağzını kapattı ve derin bir nefes aldı. Yüzü Aes Sedai dinginliğini koruyordu, ama gözleri ışıldıyordu. "Koşa koşa Silviana'nın çalışma odasına gideceksin ve öğretmenine itaatsizlik ettiğini, dersi böldüğünü söyleyeceksin. Şimdi git!"

Egwene eteklerini düzeltecek kadar oyalandıktan sonra –itaat ettiği zaman, heves ya da telaş işareti göstermemeliydi– iki Aes Sedai'nin yanından geçti ve koridorda süzülürcesine uzaklaştı.

"Sana koşmanı söyledim," dedi Katerine arkasından, keskin bir sesle.

Bir hava akışı Egwene'in hassas poposuna çarptı. Acıyı kabullen. Bir darbe daha. Acıyı nefes gibi içine çek. Egwene'i sendeletecek kadar güçlü, üçüncü bir darbe daha geldi. Acıya kucak aç.

"Bırak beni, Jezrail," diye hırladı Katerine.

"Hiç de öyle bir şey yapmayacağım," dedi diğer Aes Sedai, güçlü bir Tear aksanı ile. "Çok ileri gidiyorsun, Katerine. Bir iki şaplağa izin vardır, ama onu daha fazla cezalandırma hakkı Çömezler Sorumlusu'na aittir. Işık, böyle gidersen, daha Silviana'nın odasına varmadan yürüyemez hale gelecek."

Katerine derin derin nefesler alıyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama kusur listesine bir Aes Sedai'ye itaatsizlik etmeyi de ekleyebilir. Soracağım, Egwene, bu yüzden aklından çıkmasına izin verebileceğini sanma."

Egwene Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasına girdiğinde, Silviana'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Yine mi? Bu kadar çabuk mu? Dolaptan terliği getir çocuğum ve bana şimdi ne yaptığını söyle."

İki ders ve Silviana'nın çalışma odasına iki ziyaret sonra –Egwene alaya alınmasına izin vermiyordu ve bir Kabuledilmiş bir işi Kabuledilmiş'in kendisinden daha iyi yapmasını istemiyorsa, yapmasını istemeyecekti– araya önceden ayarlanmış öğle randevusu da eklenince, sert yüzlü kadın Egwene'in her güne Şifa görerek başlamasına karar verdi.

"Yoksa, yakında kanamadan sopa yiyemeyecek kadar fena bereleneceksin. Ama bunun sana yumuşak davranacağım anlamına geleceğini düşünme. Günde *üç* kez Şifa görmen gerekse bile, telafi etmek için daha da sert döverim. Gerekirse, kayış ya da sopa kullanırım. Çünkü kafandaki yanlış düşünceleri düzelteceğim, çocuğum. İnan bana, düzelteceğim."

Üç Kabuledilmiş’i çok utandıran o üç dersin bir sonucu daha oldu. Sınıftaki derslerinin yerine, Aes Sedailerle başbaşa ders yapmaya başladı, ki normalde Kabuledilmişlere tanınan bir hakti bu. Bu, uzun, duvar halısı dizili, sarmallar çizerek yükselen koridorları tırmanarak Ajah kısımlarına gitmesi anlamına geliyordu. Ajah kısımlarının kapılarında, Aes Sedailer nöbetçi gibi bekliyordu. Gerçekten de nöbet bekliyorlardı. Diğer Ajahlardan ziyaretçiler, en hafif tabiriyle, hoş karşılanmıyordu. Aslında, Egwene Ajah kısımlarının yakınlarında başka Ajah’tan Aes Sedai görmüyordu hiç.

Temsilciler dışında, kendi kısımlarının dışında yalnız dolaşan Aes Sedai bile nadiren görüyordu. Kısımlarından çıkarlarsa, gruplar halinde dolaşıyorlardı. Genelde şallarını takıyor. Muhafızları hemen peşlerinden geliyordu, ama bu duvarların dışındaki kampta yaşayanları pençesine alan korku gibi değildi. Burada, yalnızca aynı Ajah’tan Aes Sedailer bir araya geliyordu ve iki grup birbirlerinin yanında geçerken, birbirlerine öldürmek istercesine bakıyorlardı. Yazın en sıcak zamanlarında, Kule serin kalırdı, ama farklı Ajahlardan Aes Sedailer birbirlerine çok yaklaştıklarında hava hem kızgın, hem aşırı soğuk oluyordu. Egwene’in tanıdığı Temsilciler bile çabuk çabuk yürüyordu. Onun kim olduğunu hatırlayan Aes Sedailer uzun uzun süzüyorlardı onu, ama çoğu dalgın görünüyordu. Tombul, güzel Kızıl Temsilci Pevara Tazanovni bir gün Egwene’e çarpacak gibi oldu –Egwene, Temsilciler için bile olsa, kenara sıçrayacak değildi– ama Pevara hiç fark etmemiş gibi yürüyüp gitti. Bir başka seferinde, zarif giyimli, ama bir oğlan çocuğu kadar zayıf bir kadın olan Doesine Alwain, bir başka Sarı Aes Sedai ile sohbete dalmışken, aynısını yaptı. İkisi de dönüp Egwene’e bakmadılar. Egwene, diğer Sarı’nın kim olduğunu bilmeyi diledi.

Sheriam ve diğerlerinin Elaida’nın altını oymak için Kule’ye gönderdikleri on “gelinciğin” isimlerini biliyordu ve onlarla bağlantı kurmayı çok isterdi, ama yüzlerini bilmiyordu ve onları sormak dikkatleri kadınların üzerine çekerdi. İçlerinden birinin onu bir kenara çekeceğini ya da eline bir not sıkıştıracağını umuyordu, ama hiçbiri yapmadı bunları. Egwene, o isimlere birer yüz vermesini sağlayacak bir şeyler duymadığı sürece bu savaşı, Leane dışında, yalnız verecekti.

Leane’i ihmal etmiyordu, elbette. Kule’de geçirdiği ikinci gece, iliklerine dek bitkin düşmüş olmasına rağmen, akşam yemeğinden sonra açık hücrelere gitti. İlk bodrumdaki o yarım düzine odada, yönlendirebilen ama hücre hapsinde olmayan kadınlar tutuluyordu. Her hücrede, taş zeminden taş tavana yükselen, çevresinde dört adım genişliğinde bir boşluk

ve ışık veren demir ayaklı şamdanlar olan, geniş bir kafes vardı. Leane'in hücresinde, duvarın dibindeki sıralarda iki Kahverengi ve bir Muhafız oturuyordu. Muhafız, güzel bir yüzü olan, şakakları kırlaşmış, geniş omuzlu bir adamdı. Egwene içeri girdiğinde adam başını kaldırdı, sonra hançerini bileği taşına sürtmeye devam etti.

Kahverengilerden biri Felaana Bevaine'di; sarı saçları her gün defalarca fırçalıyormuş gibi parlayan, ince bir kadın. Felaana kucak masasındaki deri ciltli deftere yazmayı bıraktı ve kulak tırmalayıcı bir sesle, "Ah, sensin, değil mi?" dedi. "Eh, Silviana ziyaret edebileceğini söyledi, çocuğum, ama Dalevien'e ya da bana göstermeden ona bir şey vermeye kalkışma ve sorun da çıkartma." Sonra hemen yazısına geri döndü. Kısa, siyah saçlarına kır düşmüş, tıknaz bir kadın olan Dalevien, iki dizinde açtığı iki kitabın metinlerini karşılaştırma işine hiç ara vermedi. Kadın *saidar* ışığı ile parlıyordu ve Leane'in kalkanını tutuyordu, ama örgüyü ördükten sonra bakmasına gerek yoktu zaten.

Egwene zaman kaybetmeden kafese koştu ve ellerini demir kafesten içeri uzatarak Leane'in ellerini tuttu. "Silviana kim olduğuna sonunda inandıklarını söyledi," dedi kahkaha atarak, "ama seni böyle bir lüks içinde bulmayı beklemiyordum."

Ancak, yargılanmayı bekleyen bir Aes Sedai'nin tutulduğu küçük, karanlık hücrelerle karşılaştırıldığında lüks sayılırdı. O hücrelerde yerde şilte yerine saz olurdu ve ancak şanslıysanız battaniye verirlerdi, ama Leane'in hücresi oldukça rahat görünüyordu. Çömez kısmındakilerden daha yumuşak görünen bir yatağı, püsküllü mavi minderi olan parmaklıklı sırtlı bir sandalyesi ve üzerinde üç kitap ile akşam yemeği kalıntılarının görüldüğü bir tepsi bulunan bir masası vardı. Hatta bir lavabo sehpası bile vardı, ama hem beyaz sürahi, hem de çanak çentilmişti ve ayna kabarcıklıydı. Ancak siluetini gösterecek kadar saydam olan paravan lazımlığı gizliyordu.

Leane de kahkaha attı. "Ah, çok popülerim," dedi çabuk çabuk. Ayakta duruşu bile dermansızdı; koyu renkli, sade yünlü elbisesine rağmen, tam bir baştan çıkarıcı Domanlı timsaliydi, ama kendini kendi dilediği gibi biri kılmaya karar verdiği zamanlardan kalan hızlı konuşma tarzı ile konuşuyordu. "Kızıllar dışında her Ajah'tan bir sürü Aes Sedai ziyaret ediyor beni. Yeşiller bile, onlara Yolculuk öğretmem için ikna etmeye çalıştılar beni ve beni ele geçirmeye çalışmalarının sebebi şimdi Yeşil olduğumu 'iddia' etmem." Öyle gösterişli bir biçimde ürperdi ki gerçek

olması imkânsızdı. “Bu, yine Melare ve Desala ile birlikte olmak kadar kötü olurdu. Korkunç bir kadın şu Desala.” Gülümsemesi, öğle güneşi altında buharlaşan pus gibi soldu. “Bana sana beyaz giydirdiklerini söylediler. Diğer seçeneklerden daha iyi, herhalde. Sana çatalkök veriyorlar mı? Bana da veriyorlar.”

Şaşıran Egwene kalkanı tutan Aes Sedai’ye doğru baktı ve Leane hıhladı.

“Gelenek. Bana kalkan konulmasa, bir sineğe vursam da zarar veremezdim, ama geleneklere göre açık hücrelerde tutulan bir kadın daima kalkan altında olmalı. Ama bunun dışında, dilediğin gibi dolaşmana izin veriyorlar mı?”

“Tam olarak değil,” dedi Egwene kuru kuru. “Dışarıda, bana odama kadar eşlik edecek ve uyurken bana kalkan koyacak iki Kızıl bekliyor.”

Leane içini çekti. “Demek öyle. Ben hücredeyim, sen gözetim altındasın ve ikimizin midesi de çatalkök çayı dolu.” Yan yan iki Kahverengi’ye baktı. Felaan hâlâ yazmaya dalmıştı. Dalevien dizlerindeki iki kitabın sayfalarını çevirdi ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. Muhafız o hançerle tıraş olmayı düşünüyordu herhalde, öylesine özenli bir biçimde biliyordu. Ama adamın dikkati daha çok kapıdaydı. Leane sesini alçalttı. “Ee, ne zaman kaçıyoruz?”

“Kaçmıyoruz,” dedi Egwene ve göz ucu ile Aes Sedaileri izleyerek, kaçmamak için sebeplerini, planını fısıldadı. Leane’e gördüğü ve yaptığı her şeyi anlattı. Günde kaç kez dövüldüğünü ve dövülürken nasıl davrandığını anlatmak zordu, ama diğer kadını yıkılmadığına ikna etmek için gerekliydi.

“Herhangi bir baskının söz konusu olmadığını görebiliyorum, ama ummuştum ki...” Muhafız kıpırdandı ve Leane sustu, ama adam yalnızca hançerini kınına sokuyordu. Adam kollarını göğsünde kavuşturdu, bacaklarını uzattı, duvara yaslandı ve gözlerini kapıya dikti. Göz açıp kapayana dek ayağa fırlayabilecekmiş gibi görünüyordu. “Laras bir kez kaçmama yardım etti,” diye devam etti alçak sesle, “ama bir daha yapacağından emin değilim.” Ürperdi ve bu sefer sahte değildi. Laras onun ve Siuan’ın kaçmasına yardım ettiğinde yalıtılmıştı. “Zaten, ben ve Siuan’dan çok Min için yaptı. Bundan emin misin? Sert bir kadındır Silviana Brehon. Adil olduğunu duydum, ama demiri kırabilecek kadar sert. Tam olarak emin misin, Anne?” Egwene emin olduğunu söylediğinde,

Leane yine içini çekti. “Eh, o zaman kökü kemiren iki solucan olacağız, değil mi.” Bu bir soru değildi.

Bitkinlikten yatağa sürüklenmediği her akşam, yemekten sonra Leane’i ziyaret etti ve bir hücreye kapatılmış bir tutsak için şaşırtıcı ölçüde dingin buldu onu. Leane’in ziyaretçi akını devam ediyordu ve Egwene’in önerdiği bilgi kırıntılarını her sohbette sızdırıyordu. O ziyaretçiler, açık hücrelerde tutuluyor olsa bile, bir Aes Sedai’nin cezalandırılmasını emredemezdi, ama birkaçı bunu yapabildiklerini dileyecek kadar öfkelenmişti. Dahası, bunları bir Aes Sedai’den duymak, çömez olarak gördükleri birinden duymaktan daha fazla ağırlık kazandırıyordu. Leane açık açık tartışabiliyordu bile, en azından ziyaretçiler kızgınlıkla çıkana kadar. Ama pek çok kadının çekip gitmediğini anlatıyordu. Birkaçı onunla aynı fikirdeydi. İhtiyatla, tereddütle, belki diğerleri konusunda değil tek bir konuda da olsa, onaylıyorlardı. En azından Leane için en önemlisi, bazı Yeşillerin fikir değiştirmesiydi. Leane yalıtıldığı ve sonuç olarak bir süre Aes Sedai olmadığı için, Aes Sedailiğe tekrar terfi ettiğinde dilediği Ajah’a başvurabileceğine karar vermişlerdi. Bütün Yeşiller aynı fikirde değildi, ama “bazıları” “hiç yoktan” iyiydi. Egwene hücrede kapalı kalan Leane’in, serbestçe dolaşan kendisinden daha etkili olduğunu düşünmeye başlamıştı. Eh, bir açıdan serbest. Tam olarak kıskandığı söylenemezdi. Önemli bir iş yapıyorlardı ve işi yaptıkları sürece hangisinin daha başarılı olduğu önemli değildi. Ama zaman zaman, Silviana’nın çalışma odasına yaptığı yolculukları güçleştiriyordu. Yine de, o da başarı kazanıyordu. Bir açıdan.

O ilk akşam, Bennae Nalsad’ın darmadağın oturma odasında –yer seramiklerinin üzerinde, her yerde, gelişigüzel kitap yığınları duruyordu; raflar kemikler, kafatasları ve korunmuş hayvan derileri ile kaplıydı, kuş ve yılan derilerine ek olarak, daha küçük türlerin doldurulmuş örnekleri vardı; dev bir ayı kafatasının üzerine iri, kahverengi bir kertenkele tünemişti, öyle kıpırtısız duruyordu ki gözlerini kırpana kadar Egwene onu da doldurulmuş hayvanlardan biri sandı– Shienarlı Kahverengi Egwene’den bir dizi ayrıntılı örgü yapmasını istedi. Bennae kahverengi damarlı mermerden şöminesinin bir yanında, yüksek sırtlı bir sandalyeye oturuyordu. Egwene, büyük rahatsızlık içinde, şöminenin diğer yanında oturuyordu. Bennae Egwene’i oturmaya davet etmemişti, ama oturmasına itiraz da etmemişti.

Egwene istenen her örgüyü yaptı, ta ki Bennae kayıtsızca Yolculuk örgüsünü isteyene kadar. Bunun üzerine gülümsemekle yetindi ve ellerini kucağında kavuşturdu. Aes Sedai arkasına yaslandı ve koyu kahverengi

ipek eteğini azıcık düzeltti. Bennae'nin mavi gözleri keskindi, epey grileşmiş siyah saçlarını gümüş bir ağla toplamıştı. İki parmağı mürekkep lekeliydi, burnunun yan tarafında da bir leke vardı. Elinde porselen bir çay fincanı tutuyordu, ama Egwene'e çay sunmamıştı.

"Bence, özellikle harika keşiflerin düşünüldüğünde, Güç konusunda öğrenecek pek az şeyin kalmış, çocuğum." Egwene başını eğerek iltifatı kabul etti. O şeylerin bazıları gerçekten onun keşfiydi ve her durumda, şu anda fark etmezdi. "Ama bu, öğrenecek hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelmez. Pek az çömez dersi aldıktan sonra sen..." Kahverengi, Egwene'in beyaz elbisesine bakarak kaşlarını çattı ve boğazını temizledi. "Hatta... sonra da... pek az ders aldın. Söyleyebiliyorsan söyle bana, Shein Chunla'nın hangi hatası Garen Duvarı'ndaki Üçüncü Savaş'a yol açtı? Andor ile Cairhien arasındaki Büyük Kış Savaşı'nın sebepleri neydi? Weikin İsyanı'na neler yol açtı ve isyan nasıl sona erdi? Tarih daha çok savaşların incelenmesinden oluşuyormuş gibi görünüyor ve savaşların en önemli bölümleri de nasıl ve neden başladıkları ile nasıl ve neden sona erdikleridir. İnsanlar başkalarının yaptığı hatalara dikkat etse pek çok büyük savaş hiç başlamazdı. Ee?"

"Shein hiç hata yapmadı," dedi Egwene yavaşça, "ama haklısın. Öğrenecek çok şeyim var. O diğer savaşların isimlerini bile bilmiyorum." Ayağa kalkarak, yan masadaki gümüş sürahiden kendine bir fincan çay doldurdu. Halat işi gümüş tepsi dışında, masada doldurulmuş bir vaşak ve bir yılan kafatası vardı. Yılan kafatası *insan* kafatası kadar büyüktü!

Bennae kaşlarını çattı, ama çay yüzünden değil. Onu hiç fark etmemiş gibiydi. "Ne demek, Shein hiç hata yapmadı, çocuğum? Niye, benim duyduğum en beceriksiz yönetim onunkiydi."

"Garen Duvarı'ndaki Üçüncü Savaş'tan çok önceleri bile," dedi Egwene, sandalyesine dönerek, "Shein tam olarak Salon ona ne söylerse onu yapıyordu ve söylemedikleri hiçbir şeyi yapmıyordu." Tarihin başka alanlarında eksiği olabilirdi, ama Siuan diğer Amyrlinlerin hataları konusunda eksiksizce eğitmişti onu. Ve bu soru ona istediği açılışı veriyordu. Normal oturmak büyük çaba gerektiriyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kule'yi demirden bir elle yönetmeye çalıştı, hiçbir konuda uzlaşmaya yanaşmadı, muhalefeti ezip geçti. Salon bundan bıktı, ama yerine geçecek kadın konusunda anlaşamadılar, bu yüzden onu makamından indirmek yerine, daha kötüsünü yaptılar. Onu yerinde bıraktılar ve ne zaman herhangi

bir türden emir vermeye kalksa, ona bir kefaret dayattılar. Her tür emir için.” Söylev verdiğini, birine ders verircesine konuştuğunu biliyordu, ama her şeyi anlatmak zorundaydı. Sandalyenin sert tahtadan oturağına yavaşça oturmamak zordu. Acıya kucak aç. “Shein’i ve Kule’yi Salon yönetiyordu. Ama pek çok konuda yanlış kararlar verdiler, çünkü her Ajah’ın kendi amaçları vardı ve onları şekillendirip tüm Kule’ye hizmet edecek bir amaca dönüştürecek biri yoktu. Shein’in hükümranlığı, haritanın her yerini kaplayan savaşlarla geçti. Sonunda, Aes Sedailerin kendileri Salon’un beceriksizliklerinden bıktı. Kule tarihindeki altı isyandan biri ile, Shein *ve* Salon yerlerinden edildiler. Shein’in Kule’de, doğal sebeplerden dolayı öldüğünün söylendiğini biliyorum, ama aslında elli bir sene sonra, sürgünde, onu yeniden Amyrlin Makamı yapma amaçlı bir komplo öğrenildikten sonra, yatağında boğularak öldürüldü.”

“İsyanlar mı?” dedi Bennae inanmazlıkla. “Hem de altı tane? Sürgünde, *boğularak* mı öldürüldü?”

“Hepsi gizli tarihçelerde yazılı. On Üçüncü Depo’da. Ama sanırım bunu sana söylememeliydim.” Egwene çayından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Bennae’nin kendi çayına dokunmamasına şaşmamak gerekirdi.

“*Gizli* tarihçeler mi? *On Üçüncü* Depo mu? Böyle bir şey var olsa, ki olsa ben bilirdim sanırım, neden bana söylememen gerekiyormuş?”

“Çünkü kanun gereği, gizli tarihçelerin varlığı ve içerikleri ancak Amyrlin, Vakanüvis ve Temsilciler tarafından bilinebilir. Onlar, bir de kayıtları tutan kütüphaneciler. Kanunun kendisi bile On Üçüncü Depo’nun bir parçası; bu yüzden, sanırım sana bunu da söylememeliydim. Ama bir şekilde kayıtlara ulaşabilirsen ya da bilen birine sorabilirsen ve o da sana söylerse, haklı olduğumu göreceksin. Kule tarihinde altı kez, Amyrlin tehlikeli bir biçimde bölücü ya da tehlikeli bir biçimde beceriksiz çıktığında ve Salon eyleme geçmekte başarısız olduğunda, Aes Sedailer isyan edip onu makamından ettiler.” İşte. Kürekle bile, tohumu bundan daha derine ekemezdi. Ya da çekiçle bile, daha sıkı çakamazdı.

Bennae uzun uzun baktı ona, sonra fincanı dudaklarına götürdü. Çay diline değer değmez tükürdü ve elbisesindeki lekeleri narin, dantel kenarlı bir mendille silmeye başladı. “Büyük Kış Savaşı,” dedi boğuk bir sesle, fincanı sandalyenin yanına, yere bırakarak, “altı yüz yetmiş bir senesinin sonlarına doğru başladı...” Gizli kayıtlardan ya da isyanlardan bir daha bahsetmedi, ama bahsetmesi gerekmiyordu. Ders sırasında, birden çok kez,

Egwene'in arkasında bir şeylere kaşlarını çatarak sustu ve Egwene kadının ne düşündüğünü bildiğinden emindi.

Aynı gün, daha sonra, Lirene Doirellin şöyle dedi, "Evet, Elaida o konuda yaşamsal bir hata yaptı." Dairesindeki oturma odasının şöminesinin önünde ileri geri adımlıyordu. Cairhienli Aes Sedai Egwene'den biraz kısaydı, ama gözlerini endişeyle çevirmesi, bir şeylerden kaçıyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu; kedilerden korkan ve çevrede pek çok kedi olduğundan emin bir serçe gibi. Eskiden bir Temsilci olsa da, koyu yeşil eteğinde yalnızca dört ince kırmızı çizgi vardı. "Onu kaçırma teşebbüsünün üzerine ilan edilen şu ferman, al'Thor denen oğlanı Kule'den mümkün olduğunca uzak tutmak için daha iyi hesaplanamazdı. Ah, evet, Elaida pek çok hata yaptı."

Egwene Rand ve kaçırma olayını sormak istedi –kaçırma– ama Lirene ara vermeden Elaida'nın hataları konusunda söylenmeye devam etti. Kadın ileri geri yürüyor, gözlerini odada dolaştırıyor, farkında olmadan ellerini kenetliyordu. Egwene bu dersin başarı sayılıp sayılamayacağından emin değildi, ama en azından başarısız olmamıştı. Ve bir şey öğrenmişti.

Girişimlerinin hepsi bu kadar iyi gitmedi, elbette.

"Bu bir münazara değil," dedi Pritalle Nerbaijan. Sesi son derece sakindi, ama çekik yeşil gözleri hararetliydi. Dairesi bir Sarı'nınkinden çok bir Yeşil'inkine benziyordu. Duvarlara pek çok yalın kılıç asılmıştı ve ipek duvar halısı Trolloclarla savaşan adamlar betimliyordu. Pritalle örülmüş gümüşten kemerindeki hançerin kabzasını kavramıştı. Basit bir kemer bıçağı değildi; çeliği neredeyse otuz santim uzunluğunda olan, kabzası zümrüt bir topuz ile biten bir hançerdi. Ders vermekten hiç hoşlanmadığı düşünülürse, Egwene'e ders vermeyi neden kabul ettiği bir sırdı. Belki Egwene yüzündendi. "Gücün sınırları konusunda ders almak için buradasın. Çok *temel* bir ders, bir çömez için uygun bir ders."

Egwene Pritalle'nin oturması için verdiği üç bacaklı taburenin üzerinde kıpırdanmak istedi, ama bunun yerine acıya ve onu içmeye odaklandı. Ona kucak açmaya. Bugün Silviana'ya üç ziyarette bulunmuştu bile ve bir dördüncüsünün yaklaştığını görebiliyordu. Üstelik öğle yemeğine daha bir saat vardı, "yalnızca, Shemerin Aes Sedailikten Kabuledilmişliğe düşürülebiliyorsa, Elaida'nın gücünün sınırı yok, dedim. En azından, o olmadığını düşünüyor. Ama sen bunu kabul ediyorsan, o zaman gerçekten yok demektir."

Pritalle hançerin kabzasını öyle kavradı ki parmakları beyazladı, ama o farkında değil gibiydi. “Madem benden daha iyi bildiğini düşünüyorsun,” dedi soğuk soğuk, “işimizi bitirdiğimiz zaman Silviana’yı ziyaret edebilirsin.” Kısmi bir başarı sayılabilirdi belki. Egwene Pritalle’nin öfkesinin kendisine yönelik olduğunu düşünmüyordu.

Bir başka gün, “Senden doğru davranışlar bekliyorum,” dedi Serancha Colvine ona sertçe. Gri Aes Sedai’yi tarif eden doğru sözcük “büzülmüş” olurdu. Büzülmüş bir yüz, devamlı kötü koku arıyormuş gibi görünen büzülmüş bir burun. Açık mavi gözleri bile, kınamayla büzülmüş görünüyordu. Bunlar olmasa, güzel sayılabilirdi. “Anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Egwene, Serancha’nın yüksek sırtlı sandalyesinin önüne konulmuş tabureye oturarak. Serin bir sabahtı ve taş şöminede küçük bir ateş yanıyordu. Acıyı iç. Acıya kucak aç.

“Yanlış yanıt,” dedi Serancha. “Doğru yanıt diz kırmak ve, ‘Anlıyorum, Serancha Sedai,’ demek olacaktı. İşimiz bittiği zaman hatalarının listesini yapacağım ve sen listeyi Silviana’ya götüreceksin. Tekrar başlayalım. Anlıyor musun, çocuğum?”

“Anlıyorum,” dedi Egwene, ayağa kalkmadan. Aes Sedai dinginliğine rağmen, Serancha’nın yüzü morardı. Sonunda, sıkışık, küçük bir el yazısı ile dört sayfalık bir liste hazırladı. Ders vermek için harcadığı zamandan fazlasını liste yapmak için harcamıştı! Hayır, başarılı olmamıştı.

Sonra bir de Adelorna Bastine vardı. Saldaealı Yeşil, Egwene’den uzun olmayan boyuna ve inceliğine rağmen bir şekilde azametli görünmeyi başarıyordu. Egwene kendine hâkim olmasa, kadının buyurganlığından çekinebilirdi. “Sorun çıkardığını duydum,” dedi kadın, sandalyesinin yanındaki küçük kakmalı sehpanın üzerinde duran fildişi sırtlı saç fırçasını alarak. “Benim yanımda sorun çıkarmaya kalkışırsan, bunu kullanmayı bildiğimi görürsün.”

Egwene gördü, hem de hiç çaba harcamadan. Üç kez Adelorna’nın kucağına yattı ve kadın gerçekten de bir saç fırçasını saç fırçalamak dışında nasıl kullanacağını biliyordu. Bu bir saatlik dersi iki saate kadar uzattı.

“Artık gidebilir miyim?” dedi Egwene sonunda, çoktan ıslanmış mendiliyle yanaklarını sakin sakin, becerebildiğince kurulamaya çalışarak. Acıyı içine çek. Ateşi soğur. “Kızıllar için su getirmem gerekiyor ve geç kalmak istemiyorum.”

Adelorna saç fırçasına kaşlarını çattı, sonra onu Egwene’in tekmeleriyle iki kez devrilmiş olan sehpanın üzerine bıraktı. Sonra Egwene’e kaşlarını

çattı ve kafatasının içini görmeye çalışıyormuş gibi inceledi onu. “Keşke Cadsuane Kule’de olsaydı,” diye mırıldandı. “Bence sende bir meydan okuma görürdü.” Sesinde bir miktar saygı var gibiydi.

O gün bazı açılardan dönüm noktasıydı. Her şeyden önce, Silviana Egwene’in günde iki kez Şifa görmesine karar vermişti.

“Dayağı *davet* ediyorsun sanki, çocuğum. Saf inat bu ve buna tahammül etmeyeceğim. Gerçeklikle yüzleşeceksin. Bir dahaki ziyaretinde, kayıştan ne kadar hoşlanacağını göreceğiz.” Çömezler Sorumlusu Egwene’in iç etekliğinin arkasını açtı, sonra duraksadı. “*Gülümsüyor* musun sen? Komik bir şey mi söyledim?”

“Yalnızca aklıma gülünç bir şey geldi,” dedi Egwene. “Önemli bir şey değil.” En azından Silviana için önemli değildi. Egwene acıya nasıl kucak açacağını keşfetmişti. O bir savaş veriyordu, küçük çatışmalar değil ve her dayak yediğinde, Silviana’ya her gönderildiğinde, bu bir çatışmada savaştığının ve boyun eğmeyi reddettiğinin işaretiydi. Acı bir şeref madalyasıydı. Terlikle dövülürken uluyor, tekmeler atıyordu, ama daha sonra, yanaklarını silerken, kendi kendine alçak sesle ezgiler mırıldanıyordu. Bir şeref madalyasına kucak açmak kolaydı.

Tutsaklığının ikinci gününde çömezlerin tavırları değişmeye başladı. Öyle görünüyordu ki Nicola –ve ahırlarda çalışan ve sık sık Nicola’yı ziyarete gelen Areina; o ikisi birbirlerine o kadar yakındılar ki, Egwene yastık arkadaşı mı olduklarını merak ediyordu, devamlı kafa kafaya veriyorlar, gizemli bir biçimde gülümsüyorlardı– çömezleri Egwene’e dair hikâyelerle doldurmuşlardı. Çok abartılı hikâyelerle. İki kadın, tarihçelerdeki bütün efsanevi Aes Sedailerin birleşimi olarak gösteriyorlardı onu, ki aralarında Birgitte Gümüşyay’ın kendisini ve Güneşin Kılıcı’nı bizzat savaşa götüren Amaresu da vardı. Çömezlerin yarısı Egwene karşısında huşu içinde kalıyor gibiydi, diğerleri bir sebepten ona kızgın, hatta basbayağı hınçlıydı. Bazıları aptallık edip, derslerde Egwene’in davranışlarını taklit ettiler, ama Silviana’ya yaptıkları bir dizi ziyaret bu hareketi bastırdı. Üçüncü gün, öğle yemeğinde, yaklaşık iki düzine çömez yemeklerini ayakta ve utançtan kıpkırmızı olmuş suratlarla yediler, ki Nicola da aralarındaydı. Şaşırtıcı şekilde, Alvistere de. Akşam yemeğinde bu sayı yediye düştü ve dördüncü gün, yalnızca Nicola ile Cairhienli kız ayakta kaldı. Sonra tamamen bitti.

Egwene, kendisi boyun eğmeyi reddederken diğerlerinin hemen hadlerinin bildirildiği gerçeğine bazılarının bozulacağını düşünmüştü, ama

tam tersine, öfkeli ya da hınçlı çömezlerin sayısını azaltmış, saygı duyanları arttırmış gibiydi. Kimse onunla arkadaş olmaya çalışmadı, ki böylesi daha iyiydi. Çömez elbisesi giyiyor olsa bile, Egwene bir Aes Sedai'ydi ve Aes Sedailerin çömezlerle arkadaşlık etmesi uygunsuz kaçardı. Kızın kendini büyük görmeye başlaması ve bu yüzden başını belaya sokması riski çok fazlaydı. Çömezler ona gelip tavsiye istemeye başladılar, ama derslerini öğrenmek konusunda tavsiye istiyorlardı. Başta yalnızca birkaç kişi geldi, ama sayı her geçen gün arttı. Egwene onların öğrenmesine yardım etmeye gönüllüydü, ki genelde bir kızın özgüvenini artırmak ya da bir genç kadına ihtiyatın akıllıca olacağını söylemek ya da onlara sorun yaratan bir örgüyü adım adım yaptırmak yeterli oluyordu. Çömezlerin yanlarında Aes Sedai ya da Kabuledilmiş olmadan yönlendirmeleri yasaktı, ama yine de gizli gizli yaparlardı, ama Egwene bir Aes Sedai'ydi zaten. Ama her seferinde en fazla bir kişiye yardım ediyordu. Gruplara ders verse, birilerinin kulağına giderdi mutlaka ve Silviana'ya gönderilen tek kişi o olmazdı. O yolculuğu gerektiği kadar sık yapacaktı, ama başkalarının adına ceza almak istemiyordu. Tavsiyeye gelince... Erkeklerden kesinlikle uzak tutulan çömezlere tavsiye vermek kolaydı. Gerçi, yastık arkadaşları arasındaki gerginlikler, erkeklerin sebep olduğu gerginlikler kadar büyük olabiliyordu.

Bir akşam, Silviana ile yeni bir seanstan dönerken, Nicola'nın yaşları on beş on altıdan büyük olamayacak iki çömezle konuştuğunu duydu. Egwene o yaşlarını hatırlamıyordu. Üzerinden bir ömür geçmişti sanki. Marah yaramaz mavi gözleri olan tıknaz bir Murandyliydi, Namene ise durmaksızın kıkırdayan, uzun boylu ve ince bir Domanlı.

"Anne'ye sor," dedi Nicola. Birkaç çömez Egwene'e bu şekilde hitap etmeye başlamıştı, ama asla beyaz giymeyen birilerinin duyabileceği şekilde değil. Aptal kızlardı, ama tam olarak ahmak sayılmazlardı. "O her zaman tavsiye verir."

Namene sinirli sinirli kıkırdadı ve kıvrandı. "Onu rahatsız etmek istemem."

"Dahası," dedi Marah, ezgili bir sesle, "hep aynı tavsiyeyi verdiğini söylüyorlar."

"Ama iyi bir tavsiye." Nicola parmaklarını kaldırarak saymaya başladı. "Aes Sedailere itaat et. Kabuledilmişlere itaat et. Sıkı çalış. Sonra daha sıkı çalış."

Egwene odasına doğru süzülürken gülümsedi. Kendisi açık açık Amyrlin'ken, Nicola'nın doğru düzgün davranmasını sağlayamamıştı, ama

çömez kılığı içindeyken başarmış gibiydi. Olağanüstü.

Onlar için yapabileceği bir şey vardı: Onları rahatlatmak. Başta ne kadar imkânsız gelse de, zaman zaman Kule'nin içi değişiyordu. İnsanlar, daha önce düzinelerce kez gittikleri odaları ararken kayboluyorlardı. Duvarlardan çıkan ya da duvarlara giren, genellikle eski moda elbiseler içinde, bazen tuhaf kıyafetler giymiş kadınlar görülüyordu. O elbiselerin bazıları, vücudu saran, parlak renkli yekpare kumaşlara benziyordu, bazıları geniş pantolonların üzerine giyilmiş, ayak bileklerine dek gelen işlemeli önlükler oluyordu ve bazıları daha da tuhaftı. Işık, herhangi bir kadın, göğsünü tamamen açıkta bırakan bir elbise giymeyi ne zaman istemiş olabilirdi? Egwene bunu, *Tel'aran'rhiod*'da Siuan ile tartışmıştı, bu yüzden bu tür şeylerin Tarmon Gai'don'un yaklaştığına dair işaretler olduğunu biliyordu. Nahoş bir düşünceydi bu, ama yapılacak şey yoktu. Olan olmuştu ve Rand'ın kendisi de Son Savaş'ın habercisiydi. Kule'deki Aes Sedailerin bazıları da bunun anlamını biliyor olmalıydı, ama kendi işlerine dalmış olduklarından, korkudan ağlayan çömezleri rahatlatmak için hiçbir çaba göstermiyorlardı. Egwene gösteriyordu.

"Dünya tuhaf harikalarla dolu," dedi Coride'e. Coride sarı saçlı bir kızdı ve yatağına kapanmış, ağlıyordu. Egwene'den yalnızca bir yaş küçük olmasına rağmen, Kule'de geçen bir buçuk seneden sonra, hâlâ çocuktu. "Bu harikaların bazıları Beyaz Kule'nin içinde ortaya çıktı diye neden şaşıralım? Buradan daha iyi bir yerde ortaya çıkabilirler miydi?" Bu kızlara Son Savaş'tan hiç bahsetmiyordu. Bu onları teselli edecek bir şey değildi.

"Ama kadın duvara girdi!" diye feryat etti Coride, başını kaldırarak. Yüzü pençe pençe kızarmıştı ve yanakları ıslak ıslak parlıyordu. "Duvara! Sonra, hiçbirimiz sınıfı bulamadık ve Pedra da bulamadı ve bize kızdı. Pedra asla kızmaz. O da korkuyordu!"

"Ama iddiaya girerim Pedra ağlamaya başlamamıştır." Egwene kızın yatağının kenarına oturdu ve irkilmediği için memnun oldu. Çömez şilteleri yumuşaklıklarıyla bilinmezdi. "Ölüler yaşayanlara zarar veremez, Coride. Bize dokunamazlar. Hatta bizi görmüyorlar gibi. Dahası, onlar Kule sakini ya da hizmetkârı olmalı. Bu, bizim olduğu kadar onların da eviydi. Ve odaların ya da koridorların eski yerlerinde olmamasına gelince, Kule'nin harikalarla dolu bir yer olduğunu hatırla. Bunu hatırlarsan korkmazsın."

Egwene'e zayıf açıklamalar gibi geliyordu, ama Coride gözlerini sildi ve bir daha asla korkmayacağına dair yemin etti. Ne yazık ki, onun gibi yüz iki kişi daha vardı ve hepsi bu kadar kolay teselli olmuyordu. Bütün bunlar,

Egwene'in Kule'deki Aes Sedailere öncekinden de fazla kızmasına yetiyordu.

Günleri yalnızca dersler, çömezleri teselli etmek ve Çömezler Sorumlusu tarafından cezalandırılmakla geçmiyordu, ama ne yazık ki, sonuncusu günlerinin önemli bir kısmını dolduruyordu. Silviana, Egwene'in fazla boş zamanının olmayacağı konusunda haklı çıkmıştı. Çömezlere her zaman iş verilirdi. Kule'de, işçiler hariç binden fazla hizmetkâr kadın ve erkek olduğundan, genelde onlar için uydurulmuş işler olurdu, ama fiziksel işler karakter gelişimine yardımcı olurdu, Kule'de her zaman buna inanılmıştı. Ayrıca, sözde, çömezleri erkekleri düşünmelerine izin vermeyecek ölçüde yorduğuna inanılırdı. Ama Egwene'in sırtına, çömezlere normalde verildiğinden daha fazla iş yükleniyordu. Bazılarını, onu bir kaçak olarak gören Aes Sedailer veriyordu, diğerlerini ise bitkinliğin Egwene'in "isyanını" köreltceğini uman Silviana.

Her gün, o ya da bu öğünden sonra, ana mutfağın bulaşıkhanesinde, Egwene kaba tuz ya da sert fırçayla tencereleri ovuyordu. Zaman zaman Laras başını içeriye uzatıyordu, ama asla konuşmuyordu. Ve Egwene kafasını koca bir kazanın içine sokmaktan ağrıyan belini ovaladığı zaman bile, uzun kaşığını kullanmıyordu. Laras, âdet olduğu üzere mutfakta çalışmaya gönderilen çömezlere yapılan eşek şakalarını Egwene'e yapmaya kalkışan bulaşıkçılara ve aşçı yamaklarına bol bol vuruyordu. Sözde, her şaplakta yüksek sesle ilan ettiği üzere, bunun tek sebebi, çalışmaları gerekmediği saatlerde oyun oynayacak bol bol zaman bulacak olmalarıydı, ama Egwene, biri gerçek çömezlerden birini çimdiklediğinde ya da ensesinden aşağı bir kupa soğuk su döktüğünde Laras'ın bu kadar çabuk davranmadığını fark etmişti. Her yerde müttefiki var gibiydi. Bir de Laras'tan nasıl faydalanabileceğini düşünebilse.

Omuzlarında dengelediği bir sırığın uçlarına asılmış kovalarla mutfağa, çömez kısmına, Kabuledilmiş kısmına, ta Ajah kısımlarına su taşıyordu. Aes Sedailerin yemeklerini odalarına taşıyor, bahçeyi tırmıklıyor, ot yoluyor, Aes Sedailerin verdikleri işleri yapıyor, Temsilcilere hizmet ediyor, yer süpürüyor, yer siliyor, elleri ve dizleri üzerinde yer fırçalıyordu ve bunlar listenin yalnızca bir kısmıydı. Bu görevlerden asla kaçınmıyordu ve bunun sebebi kısmen, kimseye ona tembel demek için bahane vermemek istememesiydi. Bir açıdan, limandaki zinciri *cuendillar*'a dönüştürmeden önce yeterince hazırlık yapmamasının kefareti olarak görüyordu bunları.

Kefaretler, vakarla ödenmeliydi. En azından, yer silerken ne kadar vakur olunabiliyorsa o kadar.

Dahası, Kabuledilmiş kısmını ziyaret etmek, onların kendisini nasıl gördüğünü keşfetmek için bir fırsat veriyordu ona. Kule'de otuz bir Kabuledilmiş vardı, ama Egwene oraya gittiğinde bazıları çömezlere ders veriyor, diğerleri ders alıyor oluyordu, bu yüzden küçük bir bahçeyi saran dokuz katlı binadaki odalarında, on on iki Kabuledilmiş'ten fazlasını bulamıyordu. Egwene'in Kule'de olduğu haberi hızla yayılmıştı yine de ve seyircileri eksik olmuyordu. Başta, çoğu emirler yağdırarak onu ezmeye çalışmıştı, özellikle de mavi gözlü, tombul bir Arafelli olan Mair ile sarı saçlı ve kahverengi gözlü, ince bir Tarabonlu olan Asseil. Egwene Kule'ye ilk geldiğinde ikisi de çömezdi ve o ayrılırken Kabuledilmişliğe bu kadar çabuk terfi ettiği için onu kıskanıyorlardı. İkisinin söylediği her iki laftan biri, şunu getir, bunu şuraya taşı, idi. Hepsi için, Egwene büyük güçlük yaratan bir "çömez"di, kendini Amyrlin Makamı sanan "çömez". Egwene beli ağrıyana kadar, yakınmadan, kova kova su taşıyordu, ama onların emirlerine itaat etmeyi reddediyordu. Ve bu ona, Çömezler Sorumlusu'na daha fazla yolculuk kazandırıyordu, elbette. Ama günler geçerken, Silviana'nın çalışma odasına yaptığı kesintisiz yolculuklar etkili olmayınca, o emir seli azaldı ve sonunda kesildi. Asseil ile Mair bile kötü olmaya çalışmıyorlardı, yalnızca o koşullar altında gerektiğini düşündükleri gibi davranıyorlardı ve Egwene'le ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Bazı Kabuledilmişler ölülerin yürüdüğünü, Kule'nin içinin değiştiğini görünce korkuyorlardı ve Egwene ne zaman kanı çekilmiş bir yüz ya da yaşlı gözler görse, çömezlere söylediği şeyleri söylüyordu. Kadına doğrudan hitap ederek değil, çünkü bu onu yatıştırmak yerine kızdırabilirdi, kendi kendine konuşur gibi söylüyordu. Kabuledilmişler karşısında da, çömezler karşısında olduğu kadar etkili oluyordu sözleri. Çoğu Egwene konuşmaya başladığında irkiliyor ya da susmasını söylemek için ağızlarını açıyorlardı, ama hiçbiri susturmuyordu onu ve Egwene her seferinde, arkasında düşünceli bir yüz bırakıyordu. O geldiğinde Kabuledilmişler taş korkuluklu galerilere çıkmaya devam ediyorlardı, ama ne olduğunu merak edermiş gibi, sessizlik içinde izliyorlardı. Egwene sonunda onlara ne olduğunu öğretecekti. Hem onlara, hem Aes Sedailere.

Temsilcilere ve Aes Sedailere hizmet etmek üzere sessizce köşede bekleyen beyaz elbiseli bir kadının, kötü şöhretli biri bile olsa, kısa zamanda mobilyalardan farkı kalmazdı. Onu fark ettiklerinde konuyu

değiştiriyorlardı, ama Egwene pek çok bilgi kırıntısına kulak misafiri oluyordu. Genellikle, bir başka Ajah'ın bir kusurunun ya da yanlışının intikamını almakla ilgili oluyorlardı. Tuhaf bir biçimde, Aes Sedailerin çoğu Kule'nin içindeki diğer Ajahları, şehrin dışında kamp kurmuş Aes Sedailerden daha büyük düşmanlar olarak görüyorlardı. Temsilciler de onlardan daha iyi değildi. Egwene'in içinden o kadınları tokatlamak geliyordu. Evet, diğer Aes Sedailer Kule'ye döndüğünde kuracakları ilişkiler açısından iyi haberdi, ama yine de...

Başka şeyler de duydu. Siyah Kule'ye gönderilen grubun başına gelen inanılmaz felaketi duydu, örneğin. Bazı Aes Sedailer habere inanmıyor gibiydi, ama kendi kendilerini, böyle bir şey olamayacağına inandırmaya çalışıyorlardı sanki. Büyük bir savaştan sonra daha fazla Aes Sedai yakalanmıştı ve bir şekilde Rand'a sadakat yemini etmeye zorlanmışlardı. Egwene böyle bir söylenti duymuştu zaten ve bundan, Asha'manların bağ kurduğu Aes Sedailerden daha fazla hoşlanması imkânsızdı. *Ta'veren* ya da Yenidendoğan Ejder olması bahane değildi. Daha önce hiçbir Aes Sedai, hiçbir erkeğe sadakat yemini etmemişti. Aes Sedailer ve Temsilciler, suçun kimde olduğu konusunda tartışıyorlardı ve listenin başında Rand ile Asha'manlar vardı. Ama bir isim daha, tekrar tekrar dile getiriliyordu. Elaida do Avriny a'Roihan. Rand'dan ve onu Tarmon Gai'don'dan önce nasıl bulacaklarından da bahsediyorlardı. Çömezleri ve Kabuledilmişleri teselli edememelerine rağmen, Son Savaş'ın yaklaştığını biliyorlardı ve Rand'ı ellerine geçirmeyi çaresizce istiyorlardı.

Bazen Egwene riske girip yorum yapıyordu, Shemerin'in her tür gelenek ihlal edilerek şaldan yoksun bırakıldığını, Elaida'nın Rand'la ilgili fermanının onu kaçırtmak için en iyi yol olduğunu söylüyordu. Asha'manların yakaladığı, Dumai Kuyuları'nda tutsak edilen Aes Sedailer için üzüldüğünü söylüyordu –ve araya Elaida'nın ismini karıştırıyordu. Eskiden tertemiz olan Tar Valon sokaklarının çürük çöp yığınları ile dolmasına sebep olan ihmalden bahsediyordu. Bu konuda Elaida'nın ismini söylemesi gerekmiyordu; Tar Valon'dan kimin sorumlu olduğunu biliyorlardı zaten. Zaman zaman, bu yorumlar Silviana'nın çalışma odasına yeni yolculuklarla ve yeni görevlerle sonuçlanıyordu, ama cezasız kaldığı seferler de şaşırtıcı ölçüde sıktı. Egwene, ona sessiz olmasını söylemekle yetinen Aes Sedaileri dikkatle aklına yazıyordu. Daha da iyisi, hiçbir şey söylemeyenleri. Bazıları kendilerine hâkim olamadan, onayla başlarını bile sallıyordu.

O görevlerden bazıları ilginç karşılaşmalara yol açıyordu.

İkinci gününün sabahında, uzun saplı bambu bir tırmık kullanarak Su Bahçesi'ndeki göletlerden döküntü toplamakla meşguldü. Önceki gece yağmur fırtınası olmuştu ve sert rüzgârlar göletlerdeki parlak yeşil nilüfer yapraklarının ve tomurcuklanmış su zambaklarının arasına ağaç yaprakları ve otlar dökmüştü. Hatta ölü bir serçe bulmuş, sakin sakin çiçek tarhlarından birine gömmüştü. İki Kızıl kemerli gölet köprülerinden birinin üzerinde durmuş, dantelsi taş korkuluğa yaslanmış, Egwene'i ve altlarında yüzen sarı, altın rengi ve beyaz balıkları seyrediyorlardı. Meşinyaprakların birinden yarım düzine karga havalandı ve sessizlik içinde kuzeye doğra kanat çırptı. Kargalar! Sözde, Kule arazisi kargalara ve kuzgunlara karşı koruma örgüleri ile korunuyordu. Kızıllar fark etmiş görünmediler.

Egwene göletlerden birinin yanında topukları üzerine çökmüş, zavallı kuşu gömerken çamurlanan ellerini yıkarken Alviarin belirdi. Parlak ve güzel bir sabah değilmiş ve hâlâ rüzgâr esermiş gibi, beyaz saçaklı şalına sıkı sıkı sarınmıştı. Egwene üçüncü kezdir Alviarin'i görüyordu ve her seferinde kadın başka Beyazlarla birlikte değil, yalnızdı. Ama Egwene koridorlarda Beyaz grupları görmüştü. Bunda bir ipucu var mıydı? Vardıysa da, Egwene ne olduğunu hayal edemiyordu. Bir sebepten, Alviarin kendi Ajahı tarafından dışlanmamışsa. Kuşkusuz çürüme bu kadar derin olamazdı.

Alviarin Kızılları süzerek, göletlerin arasında dolanan kaba çakıllı yolda Egwene'e yaklaştı. "Çok düşmüşsün," dedi, yaklaştığı zaman. "Aşağılanmış hissediyor olmalısın."

Egwene doğruldu ve ellerini eteğine sildi, sonra tırmığı eline aldı. "Düşen tek kişi ben değilim." Şafaktan önce Silviana ile bir seans daha yapmıştı ve kadının çalışma odasından çıkarken Alviarin'in dışarıda beklediğini görmüştü. Bu Beyaz Aes Sedai için gündelik bir rutindi ve çömez kısmında sohbet konusuydu, herkes nedeni üzerine spekülasyonlar yapıyordu. "Annem her zaman, düzeltemeyeceğin şey için ağlama, derdi. Bu koşullar altında, iyi bir tavsiye gibi görünüyor."

Alviarin'in yanakları hafifçe kızardı. "Ama sen bol bol ağlıyorsun gibi. Anlatılanlara bakılırsa, durmaksızın... Kuşkusuz, elinden gelse bundan kaçınırdın."

Egwene süpürgesi ile bir meşe yaprağı daha yakaladı ve ayaklarının dibindeki, ıslak yaprak dolu kovaya attı. "Elaida'ya sadakatin o kadar da güçlü değil, değil mi?"

“Neden öyle dedin?” dedi Alviarin kuşkuyla. O anda balıklara Egwene’den daha fazla dikkat eder görünen Kızıllara bir bakış fırlattıktan sonra, Egwene’e yanaşarak sesini alçaltmaya davet etti onu.

Egwene, ta ırmağın ötesindeki ovalardan gelmiş olması gereken uzun bir otu yakaladı. Bu kadının yazdığı, Beyaz Kule’yi Rand’ın ayaklarının dibine sermeyi vadeden mektuptan bahsetmeli miydi acaba? Hayır, bu bilgi kıymetli olabilirdi, ama ancak bir kez kullanılabilecek türden bir şeye benziyordu. “Vakanüvis etolünü geri aldı ve kefaret ödemeni emretti. Bu pek sadakat yaratacak bir şey değil.”

Alviarin’in yüzü pürüzsüz kaldı, ama omuzları gözle görülür bir biçimde gevşedi. Aes Sedailer duygularını nadiren bu kadar belli ederdi. Kadın kendine bu kadar az hâkimse, olağanüstü büyük gerilim içinde olmalıydı. Yine Kızıllardan yana bir bakış fırlattı. “Kendi durumunu düşün,” diye fısıldadı. “Kaçmak istiyorsan, eh, bir yol bulabilirsin.”

“Ben halimden memnunum,” dedi Egwene basitçe.

Alviarin’in kaşları inanmazlıkla kalktı, ama Kızıllara bir kez daha baktıktan sonra –şimdi biri balıkları değil onları izliyordu– süzülürcesine uzaklaştı, koşmaya başlayacakmış gibi hızlı bir süzülüşle.

İki üç günde bir, Egwene işleriyle uğraşırken, Alviarin ortaya çıkıyordu ve kaçmasına yardım etmeyi asla açık açık teklif etmese de, o sözcüğü sık sık kullanıyordu ve Egwene oltaya gelmediği için gittikçe daha çok kızıyordu. Tekliflerinin yem olduğu açıktı. Egwene kadına güvenmiyordu. Belki, Rand’ı Kule’ye ve Elaida’nın pençelerine çekmeyi hedefleyen mektup yüzündendi, belki de ilk hamleyi Egwene’in yapmasını, muhtemelen yalvarmasını beklemesi yüzünden. Öyle bir şey olsa, büyük olasılıkla Alviarin şart koşmaya çalışırdı. Her durumda, Egwene başka seçeneği kalmadığı sürece kaçmaya niyetli değildi, bu yüzden her zaman aynı yanıtı veriyordu.

“Ben halimden memnunum.”

Alviarin bu yanıtı aldığında dişlerini işitilebilir bir biçimde gıcırdatmaya başladı.

Dördüncü gün, Egwene elleri ve dizleri üzerinde çökmüş, mavi beyaz yer seramiklerini ovarken, çizmeli üç erkek ve girift kırmızı işlemeli gri ipekler içinde bir Aes Sedai yanından geçti. Birkaç adım sonra çizmeler durdu.

“Bu o,” dedi bir erkek sesi, Illian aksanıyla. “Bana göstermişlerdi. Sanırım onunla konuşacağım.”

“O yalnızca sıradan bir çömez, Mattin Stepaneos,” dedi Aes Sedai ona. “Bahçelerde yürümek istemiştin.” Egwene fırçayı sabunlu su dolu kovaya daldırdı ve seramikleri fırçalamaya devam etti.

“Talih beni dürtüklesin, Cariandre, burası Beyaz Kule olabilir, ama ben hâlâ Illian’ın yasal Kralıyım ve onunla konuşmak istiyorsam –eşlikçi olarak sen yanımdayken; son derece doğru ve düzgün bir biçimde– o zaman onunla konuşurum. Bana, onun al’Thor ile aynı köyde doğduğu söylendi.” Işıl ışıl olana dek cilalanmış bir çift çizme Egwene’e yaklaştı.

Egwene ancak o zaman, sular damlatan fırça bir elinde, ayağa kalktı. Diğer elinin tersiyle yüzüne düşen saçları süpürdü. Ne kadar içinden gelse de, yumruğunu beline bastırmaktan kaçındı.

Mattin Stepaneos tıknazdı ve hemen hemen tamamen keldi. Beyaz sakalı Illian tarzında, düzgünce biçimlendirilmişti ve yüzü epey kırışıktı. Gözleri keskin ve öfkeliydi. Kollarına ve klapalarına altın arılar işlenmiş yeşil ipek ceket yerine zırh ona daha çok yakışacakmış gibi görünüyordu. “Sıradan bir çömez mi?” diye mırıldandı. “Bence yanılıyorsun, Cariandre.”

Dudaklarını birbirine bastırmış tombul Kızıl, göğüslerinde Tar Valon Alevi bulunan iki hizmetkâr adamı bırakıp kel adama katıldı. Onaylamaz bakışları kısaca Egwene’e kaydıktan sonra adama döndü. “Fırçalanacak yeri olan, çok ceza alan bir çömez. Gel. Bu sabah bahçeler çok hoş olmalı.”

“Asıl hoş olan,” dedi Mattin Stepaneos, “Aes Sedailer dışında biri ile konuşmak olacak. Hem de yalnızca Kızıl Ajah’tan Aes Sedailerle, çünkü diğerlerini benden uzak tutmayı başarıyorsunuz. Üstüne üstlük, bana verdiğiniz hizmetkârlar dilsizden farksız ve bana sorarsan Kule Askerleri’ne de benim yakınımda dillerini tutmaları emredilmiş.”

İki Kızıl Aes Sedai daha yaklaşınca sustu. Tombul ve mavi gözlü, kaşıntısı tutmuş yılan kadar sert bir kadın olan Nesita, dost canlısı bir tavırla Cariandre’ye başını sallarken, Barasine Egwene’e her zamanki kalay kupayı uzattı. Kızıllar bir şekilde Egwene’i vesayet altına almış gibiydiler –en azından gözetçileri ve bakıcıları hep Kızıl oluyordu– ve çatalkök çayının saatini çok geçirmemeye dikkat ediyorlardı. Egwene çayı içti ve kupayı geri verdi. Nesita, Egwene’in itiraz etmemesine ya da içmeyi reddetmemesine bozulmuş gibiydi, ama karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Bir kez karşı çıkmıştı ve Nesita kemer kesesinde taşıdığı huniyle o pis şeyi Egwene’in gırtlağından aşağı dökmüştü. Mattin Stepaneos’un önünde ne güzel bir vakar gösterisi olurdu ama.

Adam olanları şaşkın bir ilgiyle izliyordu, ama Cariandre adamın kolunu çekiştirdi ve bahçelerde yürüyüşe çıkması için teşvik etti. “Susadığın zaman Aes Sedailer sana çay mı getiriyor?” diye sordu, Barasine ile Nesita süzülürcesine uzaklaştıktan sonra.

“Ruh halimi iyileştireceğine inandıkları bir çay,” dedi Egwene ona. “İyi görünüyorsun, Mattin Stepaneos. Elaida’nın kaçırdığı bir adam için.” Bu da çömez kısmındaki sohbet konularındandı.

Cariandre tısladı ve ağzını açtı, ama adam gergin bir çeneyle ondan önce konuştu. “Elaida al’Thor tarafından öldürülmekten kurtardı beni,” dedi. Kızıl Aes Sedai onayla başını salladı.

“Onun senin için tehlikeli olacağını neden düşündün?” diye sordu Egwene.

Adam homurdandı. “Caemlyn’de Morgase’i, Cairhien’de Colavaere’i öldürdü. Onu öldürürken Güneş Sarayı’nın yarısını yıkmış, öyle duydum. Cairhien’de zehirlenen ya da hançerlenen Tear Yüksek Lordlarını da duydum. Başka hangi hükümdarları öldürdüğünü ve cesetlerini yok ettiğini kim bilebilir?” Cariandre, gülümseyerek başını salladı yine. Yanındakinin dersini tekrarlayan bir oğlan çocuğu olduğunu sanırdınız. Kadın erkekleri *hiç* mi anlamıyordu? Adam bunu kesinlikle görüyordu. Çenesi daha da gerildi ve bir anlığına yumruklarını sıktı.

“Colavaere kendini astı,” dedi Egwene, sabırlı konuşmaya özen göstererek. “Güneş Sarayı daha sonra, Yenidendoğan Ejder’i öldürmeye çalışan biri, belki bir Terkedilmiş tarafından harap edildi. Elayne Trakand’a göre, annesini öldüren Rahvin’di. Rand Elayne’in Aslan Tahtı ve Güneş Tahtı üzerindeki hak iddiasını desteklediğini ilan etti. Ona isyan eden Cairhienli asillerin hiçbirini öldürmedi. Yüksek Lordları da. Aslında, içlerinden birini Tear Naibi ilan etti.”

“Bence bu oldukça...” diye başladı Cariandre, şalını omuzlarına çekerek, ama Egwene onu dinlemeden devam etti.

“Bunları herhangi bir Aes Sedai sana anlatabilirdi. Anlatmak istese. Birbirleri ile konuşuyor olsalar. Neden yalnızca Kızılları gördüğünü düşün. Birbiri ile konuşan farklı Ajah’tan *herhangi* iki Aes Sedai gördün mü? Sen kaçırıldın ve batan bir geminin güvertesine getirildin.”

“Bu yeterinden de fazla,” diye terslendi Cariandre, Egwene’in son cümlesini bitirmesini beklemeden. “Buradaki yerleri fırçalamayı bitirdiğinde, Çömezler Sorumlusu’na koşacaksın ve kaytardığın için seni

cezalandırmasını isteyeceksin. Ve bir Aes Sedai'ye saygı göstermediğin için."

Egwene kadının öfkeli bakışlarına sakinlikle karşılık verdi. "İşimi bitirdikten sonra, Kiyoshi ile dersime yetişmeden önce temizlenmek için ancak zamanım olacak. Silviana'yı dersten sonra ziyaret edebilir miyim?"

Cariandre, Egwene'in sakinliği karşısında şaşırmış görünerek şalını düzeltti. "Bu senin çözmen gereken bir sorun," dedi sonunda. "Gel, Mattin Stepaneos. Bu çocuğun oyalanmasına çok fazla yardım ettin."

Egwene Silviana'nın çalışma odasından çıktıktan sonra, ıslak elbisesini değiştirmek, hatta saçlarını taramak için bile zaman bulamadı, koşmadan Kiyoshi'nin dersine yetişecekse değil, ki koşmayı reddediyordu. Sonuç olarak geç kaldı. Uzun boylu, ince Gri'nin dakikliğe ve düzenliliğe büyük önem verdiği anlaşıldı. Ve sonuç olarak, bir saat sonra Egwene kendini yine Silviana'nın sert kamçısının altında ciyaklar ve tekmeler atarken buldu. Acıya kucak aşmaya ek olarak, bu seansı atlatmasına bir şey daha yardım etti. Cariandre onu koridorda götürürken Mattin Stepaneos'un yüzünde gördüğü düşünceli ifade ve nasıl iki kez dönüp Egwene'e baktığı. Bir tohum daha ekmişti. Yeterince tohum ekerse, belki onlardan çıkan filizler Elaida'nın altındaki platformda beliren çatlakları büyütürdü. Yeterince tohum ekerse, Elaida'yı indirebilirdi.

Tutsaklığının yedinci gününde, erken saatlerde, yine Kule'ye, bu sefer Beyaz Ajah kısmına su taşırken, aniden karnına yumruk yemiş gibi hissederek olduğu yerde kalakaldı. Gri saçaklı şallar takmış iki kadın sarmallar çizen koridorda ona doğru yürüyordu ve iki Muhafız da arkalarından geliyordu. Biri Melavaire Someinellin'di; güzel gri yünlüler içinde, siyah saçlarına kır düşmüş, tıknaz bir Cairhienli. Mavi gözlü ve koyu bal rengi saçlı diğeri Beonin'di!

"Demek bana ihanet eden sensin!" dedi Egwene öfkeyle. Aklına bir şey geldi. Beonin sadakat yemini ettikten sonra nasıl ihanet edebilirdi? "Sen Kara Ajah'sın."

Melavaire sırtını dikleştirebildiğince dikleştirdi, ki Egwene'den kısa olduğu için pek işe yarayan bir hareket değildi. Kadın yumruklarını geniş kalçalarına dayadı ve Egwene'i azarlamak için ağzını açtı. Egwene kadından bir ders almıştı ve normalde iyi bir kadın olsa da, öfkelendiği zaman korkunç hale gelebiliyordu.

Beonin elini onun tombul koluna koydu. "Onunla yalnız konuşmama izin ver lütfen, Melavaire."

“Sert bir biçimde konuşacağına güveniyorum,” dedi Melavaire gergin bir sesle. “Böyle bir suçlamayı *düşünmek!..* O şeylerden *bahsetmek!..*” Başını tiksintiyle iki yana sallayarak, peşindeki Muhafızı ile birlikte koridorun biraz ilerisine çekildi. Muhafız, tıknazdı ve kadından bile genişti, ayı gibi bir adam, ama ondan beklenen Muhafız zarafeti ile hareket ediyordu.

Beonin bir işaret yaptı ve yüzünde uzun bir yara izi olan ince bir adam olan kendi Muhafızı onlara katılana kadar bekledi. Şalını defalarca düzeltti. “Ben hiçbir şeye ihanet etmedim,” dedi sessizce. “Sana yemin etmezdim, ama Salon senin bildiğin sırları öğrense beni sopalatırdı. Belki birden çok kez. Yemin etmek için yeterli sebep, değil mi? Asla seni seviyormuş gibi yapmadım, ama sen yakalanana kadar yeminime uygun davrandım. Ama sen artık Amyrlin değilsin, değil mi? Tutsakken değil, seni kurtarmaları umudu yokken değil, sen kurtarılmayı reddetmişken değil. Ve bir kez daha çömez oldun, bu yüzden o yeminin geçerliliğini yitirmesi için iki sebep var. İsyan konuşmaları saçma. İsyan bitti. Yakında Beyaz Kule bir olacak ve ben bunu gördüğüme üzülmeyeceğim.”

Egwene omuzlarına dayadığı sırığı kaldırdı, su kovalarını yere bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Yakalandığından beri sakin davranmaya çalışmıştı –eh, ceza gördüğü zamanlar dışında– ama bu görüşme bir taşın sabrını bile sınardı. “Sebeplerini uzun uzun açıkladın,” dedi kuru kuru. “Kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun? İşe yaramaz, Beonin. İşe yaramaz. İsyan sona erdiyse, Elaida’nın önünde diz çökmeye gelen ve onun belirleyeceği kefareti kabullenen Aes Sedai seli nerede? Işık, başka neleri ele verdin? Her şeyi mi?” Olası görünüyordu. *Tel’aran’rhiod*’da Elaida’nın çalışma odasını defalarca ziyaret etmişti, ama kadının rapor kutusu hep boştu. Artık nedenini biliyordu.

Beonin’in yüzü pençe pençe kızardı. “Sana söylüyorum, ben hiçbir şeyi ele!..” Boğuk bir homurtuyla sustu ve boğazı yalanın ağzından çıkmasını engelliyormuş gibi, elini boğazına götürdü. Bu onun Kara Ajah olmadığını kanıtlıyordu; ama bir şeyi daha kanıtlıyordu.

“Casusları ele verdin. Hepsi bodrumdaki hücrelerde mi?”

Beonin’in gözleri koridora kaydı. Melavaire, başını ona doğru eğmiş olan Muhafızı ile konuşuyordu. Tıknaz ya da değil, adam kadından daha uzun boyluydu. Beonin’in Muhafızı Tervail onu endişeli bir ifade ile izliyordu. Üçü, konuşmalarını duyamayacak kadar uzakta duruyordu, ama Beonin daha da yaklaştı ve sesini alçalttı. “Elaida onları izletiyor, ama

sanırım Ajahlar gördüklerini kendilerine saklıyor. Pek az Aes Sedai Elaida'ya, gerekenden daha fazlasını söylüyor. Gerekliydi, anlamalısın. Kule'ye geri dönüp onların varlığını gizli tutamazdım. Eninde sonunda keşfedilecekti."

"O zaman onları uyarman gerek." Egwene sesindeki tiksintiyi bastıramamıştı. Bu kadın kılı kırk yarıyordu! En sudan bahaneyle yemininin artık geçerli olmadığına karar vermişti ve sonra seçilmesine yardım eden kadına *ihanet* etmişti. Kan ve lanet küller!

Beonin çok uzun süre, şalıyla oynayarak sessiz kaldı, ama sonunda, şaşırtıcı şekilde, şunları söyledi. "Meidani ile Jennet'i uyardım bile." Onlar, casusların arasındaki iki Gri'ydi. "Onlar için elimden geleni yaptım. Diğerleri, kendi başlarına ya batacaklar ya çıkacaklar. Sırf, bir başka Ajah kısmına çok fazla yaklaştıkları için saldırıya uğrayan Temsilciler oldu. Beni sınarsan, yalnızca şalım ve kırbaç izleri ile kaplanmış halde daireme yürümeyeceğim..."

"Bunu bir kefaret olarak düşün," diye sözünü kesti Egwene. Işık! *Saldırıya uğrayan* Temsilciler ha! İşler düşündüğünden de kötü durumdaydı. Kendi kendine, iyi gübrelenmiş toprakta tohumların daha iyi büyüyeceğini hatırlatması gerekti.

Beonin yine koridora baktı ve Tervail ona doğru bir adım attı, ama Beonin başını iki yana salladı. Yanaklarındaki kırmızılıklar dışında, yüzü pürüzsüzdü, ama içten içe, kargaşa içinde olmalıydı. "Seni Çömezler Sorumlusu'na gönderebilirim, değil mi?" dedi gergin bir sesle. "Her günün yarısını Silviana için ciyaklayarak geçiriyormuşsun, ben öyle duydum. Daha fazla ziyaret yapmak hiç hoşuna gitmezdi herhalde, değil mi?"

Egwene ona gülümsedi. Daha iki saat önce, Silviana'nın kamçısı durduğunda ona gülümsemeyi başarmıştı. Bu çok daha zordu. "Peki, neler ciyaklayacağımı kim bilebilir? Belki yeminler hakkında?" Diğer kadının yüzünden kan çekildi, yanakları bembeyaz kaldı. Hayır, bunun duyulmasını istemiyordu. "Kendi kendini, benim artık Amyrlin olmadığıma ikna etmiş olabilirsin, Beonin, ama şimdi beni hâlâ Amyrlin olduğuma ikna etmeye başlaman gerek. Kendin açısından ne pahasına olursa olsun, diğerlerini uyaracaksın. Onlara, ben aksi yönde haber gönderene kadar benden uzak durmalarını söyle. Yeterince dikkat çektiler zaten. Ama bundan sonra, onlara vermek isteyebileceğim talimatları iletmek için her gün beni bulacaksın. Şimdi de talimatlarım var." Egwene çabuk çabuk, onların sohbetlerinde açmalarını istediği konuları saydı; Shemerin'in şaldan yoksun

bırakılması, Elaida'nın Siyah Kule ve Dumai Kuyuları'ndaki felaketlerdeki suç ortaklığı, kendi ektiği tohumların hepsi. Artık teker teker değil, avuç avuç ekileceklerdi."

"Diğer Ajahlar adına konuşamam," dedi Beonin, Egwene sözünü bitirdiğinde, "ama Gri Aes Sedailer bu konulardan sık sık bahsediyor. Gözler ve kulaklar son zamanlarda epey meşgul. Elaida'nın saklamayı umduğu sırlar ortaya çıkıyor. Diğerlerinde de aynı olması gerektiğinden eminim. Belki benim de aynısını yapmam gerekli olmaz..."

"Onları uyar ve talimatlarımı ilet, Beonin." Egwene sırığı omuzlarına kaldırdı ve bulabildiği en rahat pozisyona getirdi. Beyazların ikisi üçü, Egwene'in işi ağırdan aldığını düşünürlerse, hem onun üzerinde saç fırçası ya da terlik kullanıyor, hem de Silviana'ya gönderiyordu. Acıya kucak açmak, onu gereksiz yere davet etmek anlamına gelmiyordu. "Unutma. Bu senin için belirlediğim kefaret."

"Dediğin gibi yapacağım," dedi Beonin, açık gönülsüzlükle. Gözleri aniden sertleşti, ama Egwene için değil. "Elaida'nın indirildiğini görmek zevk olacak," dedi nahoş bir sesle ve Melavaire'e doğru seğirtti.

O şoke edici, ama beklenmedik bir zafere dönüşen karşılaşma, Egwene'in günün büyük kısmı boyunca iyi hissetmesini sağladı. Hem de, Ferane'in onun gerçekten de ağırdan aldığını düşünmesine rağmen. Beyaz Temsilci tombuldu, ama kolu Silviana'nınki kadar güçlüydü.

O gece, akşam yemeğinden sonra, yatmayı çok istemesine rağmen, sürüne sürüne açık hücrelere gitti. Derslere ve Silviana'nın kayışı altında ulumaya ek olarak –sonuncusu akşam yemeğinden hemen önce olmuştu– günün kalanı boyunca su taşımıştı. Sırtı ve omuzları ağrıyordu. Kolları ve bacakları ağrıyordu. Bitkinlikten ayakta sallanıyordu. Tuhaf bir biçimde, tutsak alındığından beri o sefil baş ağrılarından birine tutulmamıştı, hatırlayamamasına rağmen onu rahatsız eden karanlık rüyaları da görmemişti, ama bu gece başının epey ağrıyacağını tahmin ediyordu. Bu, gerçek düşleri ayırt etmeyi güçleştiriyordu. Son zamanlarda Rand, Mat, Perrin, hatta Gawyn hakkında güzel düşler görmüştü, ama Gawyn hakkındakilerin çoğu sıradan düşlerdi.

Yüzlerini tanıdığı üç Beyaz Aes Sedai Leane'in başında nöbet bekliyordu: Sarı saçları ensesinde topuz yapılmış, boy eksikliğini telafi etmek için dimdik oturan ince bir kadın olan Nagora; iri, parlak gözleri ile çok güzel bir kadın olan, ama bazen Kahverengiler kadar dalgınlaşan Norine ve saçmalığa izin vermeyen ve her yerde saçmalık gören, demir

grisi saçlı, uzun boylu, tombul bir kadın olan Miyasi. *Saidar* ışığı ile çevrili olan Nagora Leane'in kalkanını tutuyordu, ama Egwene'in işittiği konuşmalara dalarak bir anlam çıkaramadığı bir mantık meselesi üzerinde tartışıyorlardı. Tartışmada iki taraf mı, yoksa üç taraf mı olduğunu da çıkartamıyordu. Yükselmiş sesler yoktu, sıkılan yumruklar yoktu ve yüzleri ifadesiz Aes Sedai maskeleri olarak kalıyordu, ama seslerindeki soğukluk, Aes Sedai olmasalar, yumruklaşmasalar bile bağırıyor olacaklarını anlatıyordu. İçeri girişine ne kadar dikkat ettiklerine bakarak, Egwene hiç yoktu sanki.

Egwene üç kadını göz ucu ile izleyerek demir kafese yaklaşabildiğince yaklaştı ve sallanmamak için iki eliyle kavradı. Işık, ne kadar yorulmuştu! "Bugün Beonin'i gördüm," dedi yumuşak sesle. "Burada, Kule'de. Artık Amyrlin Makamı olmadığım için bana ettiği yeminin artık geçerli olmadığını iddia etti."

Leane inledi ve demir parmaklıklara sürtünecek kadar yaklaştı. "Bizi *o* mu ele vermiş?"

"Gerçekliği örtülü yapıların kendine özgü imkânsızlığı kesindir," dedi Nagora sert bir sesle. Sesi buzdan bir çekiç gibiydi. "Kesin."

"Bunu inkâr ediyor ve ben ona inanıyorum," diye fısıldadı Egwene. "Ama casusları ele verdiğini itiraf etti. Elaida şimdilik onları izletmekle yetiniyor, ama Beonin'e onları uyarmasını söyledim ve uyaracağını söyledi. Meidani ile Jennet'i çoktan uyardığını söyledi, ama neden önce onları ele verip, sonra bunu onlara söylesin? Hem, Elaida'nın indirildiğini görmekten hoşlanacağını da söyledi. Hâlâ onun indirilmesini istiyorsa neden Elaida'ya kaçsın? Hedefimizi terk eden başkası olmadığını itiraf etmiş kadar oldu. Bir şeyi gözden kaçırıyorum ve ne olduğunu göremeyecek kadar yorgunum." Eliyle zar zor kapatabildiği bir esnemeyle ağzını açtı.

"Gerçekliği örtülü yapılar, altıncı tertip mantıksallığın dört beş aksiyomu ile ima edilmiştir," dedi Miyasi, aynı ölçüde sert bir sesle. "Güçlü bir biçimde ima edilmiştir."

"Sözde altıncı tertip mantıksallık, kafası azıcık çalışan herkes tarafından, bir sapma olarak görülüp göz ardı edilir," diye araya girdi Norine, biraz keskin bir sesle. "Ama gerçekliği örtülü yapılar, tam burada, Kule'de her gün olan şeylerin anlaşılması olasılığında temel rol oynar. Gerçekliğin kendisi kayıyor, günbegün değişiyor."

Leane Beyazlara baktı. "Bazıları her zaman, aramızda Elaida'nın casusları olduğunu düşünmüştür. Beonin onlardan biriyse, sana ettiği yemin

ancak senin artık Amyrlin olmadığına dair kendini ikna edene kadar etkilemiştir onu. Ama burada beklediği gibi karşılanmamışsa, sadakatini değiştirmiş olabilir. Beonin her zaman hırslı bir kadın olmuştur. Hak ettiğini düşündüğü şeyi alamadıysa...” Ellerini açtı. “Beonin hak ettiği şeyi, hatta daha fazlasını almayı beklemiştir hep.”

“Mantık her zaman gerçek dünyaya uygulanabilir,” dedi Miyasi önemsemezce, “ama gerçek dünyanın mantığa uygulanabileceğini ancak bir çömez düşünebilir. İlk ilkeler idealler *olmalı.* Sıradan dünya *değil.*” Nagora, lafı ağzından alınmış gibi, karanlık bir ifade ile ağzını kapattı.

Hafifçe kızaran Norine ayağa kalktı ve Egwene’e yaklaştı. Diğer ikisi bakışları ile izlediler onu ve kadın onların bakışlarını hisseder gibiydi, şalını huzursuzca önce bir yana, sonra diğer yana doğru çekiştirdi. “Çocuğum, bitkin görünüyorsun. Hemen yatağına git.”

Egwene’in yatağına gitmekten çok istediği şey yoktu, ama ilk önce, yanıtlanmasını istediği bir sorusu vardı. Yalnız, dikkatli olması gerekiyordu. Üç Beyaz’ın dikkati onlardaydı şimdi. “Leane, seni ziyaret eden Aes Sedailer hâlâ aynı soruları soruyor mu?”

“Sana yatağına gitmeni söyledim,” dedi Norine keskin bir sesle. Bu bir şekilde Egwene’in itaat etmesini sağlayabilecekmiş gibi, ellerini çırptı.

“Evet,” dedi Leane. “Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Belki bir ölçü güven vardır.”

“Küçük bir ölçü,” dedi Egwene.

Norine yumruklarını kalçalarına dayadı. Yüzünde ya da sesinde pek az serinkanlılık vardı, kendisinde ise dalgınlıktan eser yoktu. “Madem yatağa gitmeyi reddediyorsun, Çömezler Sorumlusu’na gidip bir Aes Sedai’ye itaatsizlik ettiğini söyleyebilirsin.”

“Elbette,” dedi Egwene çabucak, gitmek üzere dönerek. Yanıtını almıştı –Beonin Yolculuk bilgisini aktarmamıştı ve bu, büyük olasılıkla başka hiçbir şeyi de aktarmadığı anlamına geliyordu; belki ona biraz güvenilebilirdi–; dahası, Nagora ile Miyasi ona doğru yaklaşıyordu. İstediği son şey Silviana’nın çalışma odasına sürüklene sürüklene götürülmekti, en azından Miyasi’nin yapabileceği bir şeydi bu. Kadının kolları Ferane’inkilerden de güçlüydü.

Kule’deki dokuzuncu gününün sabahında, ilk ışıklardan önce, Doesine Egwene’in küçük odasına gelerek sabah Şifasını verdi. Dışarıda, donuk bir kükreme ile yağmur yağıyordu. Egwene uyurken başında bekleyen iki Kızıl, Doesine’e kaşlarını çatarak çatalkök çayını verdiler ve hızla

uzaklaştılar. Kapı arkalarından kapandığında Sarı Temsilci horgörüyle hıhladı. Eski Şifa yöntemini kullandı, Egwene buz gibi bir gölete gömülmüş gibi inledi ve kurt gibi acıktı. Aynı zamanda, poposundaki acı geçmişti. Bu özellikle tuhaf geldi; zamanla her şeye alışabiliyordunuz ve bereli bir popo normal gelmeye başlamıştı. Ama eski yöntemin, yakalandığından beri her seferinde ona verilen aynı Şifa yönteminin kullanılması, Beonin'in bazı sırları sakladığını bir kez daha doğruluyordu, ama bunu nasıl başardığı hâlâ bir sırdı. Beonin'in kendisi, çoğu Aes Sedai'nin yeni örgüler olduğu hikâyelerinin yalnızca söylenti olduğunu düşündüğünü söylemişti.

"Lanet olsun, teslim olmayı hiç düşünmüyorsun, değil mi, çocuğum?" dedi Doesine, Egwene elbisesini başından geçirirken. Kadının kullandığı dil zarif görüntüsü ile çelişiyordu. Altın işlemeli mavilere bürünmüştü ve kulaklarında, saçlarında safirler vardı.

"Amyrlin Makamı teslim olmalı mı?" diye sordu Egwene, başını elbisenin yakasından çıkardığında. Beyaza boyalı boynuzdan düğmeleri iliklemek için kollarını arkasına götürdü.

Doesine yine hıhladı, ama Egwene horgörüyle olmadığını düşündü. "Cesurca bir yol, çocuğum. Yine de, ben fazla zaman geçmeden Silviana'nın senin dik oturmanı ve doğru yürümeni sağlayacağına dair iddiaya girerim." Ama kendine Amyrlin Makamı dediği için Egwene'i azarlamadan çıktı.

Kahvaltıdan önce Egwene'in Çömezler Sorumlusu ile bir randevusu daha vardı –şimdiye dek tek gün atlamamıştı– ve Doesine'in yaptıklarını bir seferinde bozmaya kararlı bir çabanın ardından, Silviana'nın kamçısı durur durmaz Egwene'in gözyaşları da kesildi. Kadınların üzerine eğilmesi için tutturulmuş, kim bilir kaç kadın tarafından yıpratılmış bir deri yastığı olan yazı masasının ucundan doğrulduğunda ve iç eteği ateş gibi yanan derisine sürtündüğünde, irkilme dürtüsü hissetmedi. Acılı sıcaklığı kabullendi, ona kucak açtı, soğuk bir kış sabahında şöminenin önünde ellerini ısıtırmış gibi, kendisini onunla ısıttı. O anda, poposu ile alev alev yanan şömine arasında büyük bir benzerlik var gibiydi. Ama aynaya baktığında sakin bir yüz gördü. Kırmızı yanaklı, ama sakin.

"Shemerin nasıl Kabuledilmişliğe düşürülebildi?" diye sordu, mendiliyle gözyaşlarını silerek. "Soruşturdum ve Kule kanununda buna izin veren madde yok."

"Bu 'soruşturmalar' yüzünden kaç kez gönderildin bana?" diye sordu Silviana, çok uçlu kamçıyı dar dolaba, deri tokaç ile esnek sopanın yanına

asarak. “Uzun zaman önce vazgeçersin sanıyordum.”

“Merak ettim. Öyle bir madde yokken, nasıl?”

“Madde yok, çocuğum,” dedi Silviana nazikçe, gerçeği bir çocuğa açıklarmış gibi, “ama bunu yasaklayan bir madde de yok. O konuda bir boşluk var... Eh, bu konuya girmeyeceğiz. Yoksa sopa yemek için bir sebep daha bulacaksın kendine.” Başını iki yana sallayarak gidip yazı masasının arkasına oturdu ve ellerini tablaya koydu. “Sorun şu ki, Shemerin bunu kabul etti. Diğer Aes Sedailer ona fermanı görmezden gelmesini söyledi, ama Shemerin yalvarmanın Amyrlin’in fikrini değiştirmeyeceğini fark ettiğinde, Kabuledilmiş kısmına taşındı.”

Egwene’in kahvaltıyı dört gözle bekleyen midesi yüksek sesle guruldadı, ama Egwene’in işi bitmemişti. Silviana ile sohbet ediyordu. Konu ne kadar tuhaf olursa olsun, yine de bir sohbetti. “Ama neden kaçtı? Kuşkusuz arkadaşları sağduyulu olmaya ikna etmeye çalışmışlardır onu.”

“Bazıları konuşarak ikna etmeye çalıştı,” dedi Silviana kuru kuru. “Diğerleri...” Ellerini bir terazinin kefeleri gibi oynattı, ilk önce birini, sonra diğerini kaldırdı. “Diğerleri sağduyulu olmaya zorlamaya çalıştılar onu. Onu bana senin kadar sık gönderdiler. Shemerin’in ziyaretlerini kişisel kefaretlermiş gibi karşıladım, ama o sendeki...” Aniden durdu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını birbirine yaslayıp kaldırarak üstlerinden Egwene’i inceledi. “Eh. Bana gevezelik ettiriyorsun. Yasak olmadığı kesin, ama bu koşullar altında uygun da sayılmaz. Kahvaltına git,” dedi, kalemini eline alıp mürekkep şişesinin gümüş kapağını açarak. “Diz kırmaya niyetin olmadığını bildiğimden, öğlen için yine kaydediyorum ismini.” Sesinde minicik bir teslimiyet tınısı vardı.

Egwene çömezlerin yemek salonuna girdiğinde, onu gören ilk çömez ayağa kalktı ve aniden sıralar rengârenk seramiklere sürtülerek arkaya itildi ve diğerleri de kalktı. Egwene orta koridordan mutfağa doğru yürürken sıralarının yanında beklediler. Aniden, Altaralı tombul, güzel bir kız olan Ashelin mutfağa fırladı. Daha Egwene mutfak kapısına gelemeden, Ashelin ellerinde bir tepsiyle çıkmıştı bile. Tepside, her zamanki buharlar saçan çay, ekmek tabağı, zeytinler ve peynir vardı. Egwene tepsiye uzandı, ama zeytin tenli kız en yakın masaya seğirtti, tepsiyi boş bir sıranın önüne bıraktı, hafifçe diz kırdıktan sonra geriledi. Neyse ki, Egwene’in bu sabahki eşlikçileri, yemek salonuna bakmak için o anı seçmemişti. Ayağa kalkan bütün çömezler şanslıydı.

Egwene’in tepsisinin önündeki sırada bir minder duruyordu. Farklı renklerde yamalar, kumaşın kendisinden daha fazla yer kaplıyordu, ama yine de bir minderdi. Egwene onu aldı ve masanın ucuna koydu, sonra oturdu. Acıya kucak açmak kolaydı. Kendi ateşlerinin sıcaklığı ile ısınıyordu. Odada yumuşak bir fısıltı, toplu bir iç çekiş dolaştı. Çömezler ancak, Egwene ağzına bir zeytin attığında oturdular.

Neredeyse zeytini tükürecekti –bozulmasına az kalmıştı– ama gördüğü Şifa’dan sonra açlıktan kırılıyordu, bu yüzden çekirdeği avucuna tükürdü ve tabağa bıraktı, zeytinin tadını bir yudum çayla boğdu. Çayda bal vardı! Çömezlere ancak özel durumlarda bal verilirdi. Tabağını temizlerken gülümsememeye çalıştı. Tabağını gerçekten tertemiz yaptı, hatta parmağını ıslatıp ekmek ve peynir kırıntılarını bile aldı. Ama gülümsememek güçtü. İlk önce Doesine –bir Temsilci!– sonra Silviana’nın teslimiyeti, sonra bu. İki Aes Sedai çömezlerden ya da baldan çok daha önemliydi, ama hepsi aynı şeye işaret ediyordu. Egwene savaşı kazanıyordu.

25
Elaida'ya Hizmet Etmek

Tarna altın kabartmalı deri dosyayı kolunun altına sıkıştırarak, Kule'nin merkezinden ayrılmadan, Elaida'nın dairesine doğru tırmandı, ama bu, hafif bir eğimle yükselen koridorları değil, sonsuz görünen bir dizi merdiven kullanmak anlamına geliyordu –iki kez, o merdivenleri bildiği yerlerde bulamadı, ama yukarı doğru gitmeye devam ettiği sürece, hedefine varacaktı. Merdivenlerde, eğilerek ya da diz kırarak selam verdikten sonra işlerine dönen birkaç üniformalı hizmetkâr dışında kimseyle karşılaşmadı. Sarmallar çizen koridorlardan gitse, Ajah kısımlarının girişlerinden geçmesi, belki başka Aes Sedailerle karşılaşması gerekecekti. Vakanüvis etolü dilediği Ajah kısmına girmesini sağlardı, ama görevli olduğu zamanlar haricinde, Kızıllarınki dışında tüm Ajah kısımlarından kaçınıyordu. Diğer Ajahlarda Aes Sedailer arasındayken, dar etolünün kırmızı olduğunun, soğuk yüzlerle onu izleyen kızgın gözlerin çok fazla farkında oluyordu. Bakışlar cesaretini kırmıyordu –pek az şey onun cesaretini kırabilirdi; Kule'nin içinin değişmesinin bile üzerinde durmuyordu– ama yine de... İşlerin, Aes Sedailerin bir Vakanüvis'e saldırmasına sebep olacak kadar ileri gitmediğini düşünüyordu, ama yine de riske girmiyordu. Elaida ne düşünürse düşünsün, durumu düzeltmek uzun, zorlu bir mücadele gerektirecekti ve Vakanüvis'e saldırılması durumu düzeltilemez kılabilirdi.

Dahası, arkasını kollamak zorunda olmadığında, Pevara'nın rahatsız edici sorusu, Asha'manlarla bağ kurmayı önermeden önce hiç düşünmediği soru, üzerine düşünebiliyordu. Kızıllar arasında, bu görev için kime güvenilebilirdi? Yönlendirebilen erkekleri avlamak, Kızılların bütün erkeklere yan bakması ile sonuçlanmıştı ve büyük bir kısmı erkeklerden

nefret ediyordu. Hayatta kalan bir erkek kardeş ya da babadan, sevilen bir kuzen ya da amcadan nefret edilmeyebilirdi, ama hepsi gidince, sevgi de gidiyordu. Güven de. Bir başka güven meselesi daha vardı. Herhangi bir erkekle bağ kurmak, kanun kadar güçlü gelenekleri ihlal ederdi. Tsutama onaylasa bile, Asha'manlarla bağ kurma konusu açıldığında kimler koşa koşa Elaida'ya giderdi? Elaida'nın, Kule'nin çatısından yalnızca iki kat aşağısındaki dairesinin girişine vardığında, aklındaki listeden üç olası isim daha silmişti. Neredeyse iki hafta sonra, emin olabileceği kişilere ait listede hâlâ tek bir isim vardı ve o isim bu görev için imkânsızdı.

Elaida oturma odasındaydı. Mobilyaların hepsi yaldızlı, fildişi kakmalıydı ve geniş, desenli halı Tear'ın en güzel yaratımlarından biriydi. Elaida mermer şöminenin önündeki alçak sırtlı sandalyeye oturmuş, Meidani ile birlikte şarap yudumluyordu. Saatin etkenliğine rağmen Meidani'yi görmek Tarna'yı şaşırtmadı. Çoğu gece Meidani Amyrlin ile yemek yiyordu ve gündüzleri sık sık Elaida'yı ziyaret etmesi için davet ediliyordu. Altı çizgili etolü omuzlarını kaplayacak kadar geniş olan Elaida, uzun boylu kadının kristal kadehinin üzerinden, iri mavi gözlü bir fareyi süzen kara gözlü bir kartal gibi süzüyordu. Kulaklarında ve ince boğazını saran geniş kolyesinde zümrütler olan Meidani, o bakışların farkında gibiydi. Dolgun dudakları gülümsüyordu, ama titriyorlardı da. Kadeh tutmayan eli durmaksızın kıpırdıyor, sol kulağının üzerindeki zümrüt tarağa dokunuyor, saçlarını sıvazlıyor, göğsünü örtüyordu. Gümüşsü gri ipek brokar elbisesinin dar korsesi o göğsü epey teşhir ediyordu. Kadının göğüsleri büyük sayılmazdı, ama inceliği yüzünden öyle görünüyordu. Kadının kendisi ise, elbisesinin içinden fırlayıverecekmiş gibi görünüyordu. Kadın baloya gidiyormuş gibi giyinmişti. Ya da birini baştan çıkarmak istiyormuş gibi.

"Sabah raporları hazır, Anne," dedi Tarna, hafifçe eğilerek. Işık! Âşıkları rahatsız etmiş gibi hissediyordu!

"Bizi yalnız bırakmaya aldırmazsın, değil mi, Meidani?" Elaida'nın sarı saçlı kadına yönelttiği gülümseme bile, bir avcının gülümsemesi gibiydi.

"Elbette hayır, Anne." Meidani kadehini sandalyesinin yanındaki sehpaya bıraktı, ayağa fırladı ve neredeyse elbisesinden kayıp düşmesine sebep olan bir reverans ile selam verdi. "Elbette hayır." İri iri açılmış gözlerle, nefes nefese odadan çıktı.

Kapı kadının arkasından kapandığında Elaida kahkaha attı. "Çömezken yastık arkadaşıydık," dedi, ayağa kalkarak, "ve sanırım ilişkimizi yenilemek

istiyor. Ona izin verebilirim. Yastıklarda, şimdiye dek açıkladığından daha fazlasını açıklayabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiye kadar pek fazla şey açıklamadı." En yakın pencereye yürüdü ve durup fantastik sarayının, Kule'nin tepesinde yükseleceği yere baktı. Sonunda bitecekti. Aes Sedailer bir kez daha, saray üzerinde çalışmaya ikna edilebilirse. Gece başlayan sağanak yağmur kesilmemişti ve o sarayın temellerini, şimdiye dek biten kısmını görebildiği kuşkuluydu. "Dilersen kendine şarap doldur."

Tarna bir çabayla yüzünü ifadesiz tuttu. Çömezler ve Kabuledilmişler arasında yastık arkadaşlığı olağandı, ama çocukluk işleri çocuklukla birlikte geride bırakılmalıydı. Bütün Aes Sedailer bu fikirde değildi, elbette. Şala terfi ettikten sonra Tarna tekliflerini reddettiğinde Galina çok şaşırmıştı. Tarna, erkekleri kadınlardan çok daha çekici buluyordu. Çoğu Aes Sedailerden çekiniyordu elbette, özellikle de Kızıl Ajah'tan olduğunuzu öğrendiklerinde, ama seneler içinde çekinmeyen bir dizi erkek bulmuştu.

"Bu tuhaf görünüyor, Anne," dedi, deri dosyayı yan masanın üzerine, kristal bir şarap sürahisi ve kadehler bulunan işlenmiş altından tepsinin yanına bırakarak. "Sizden korkuyor gibi." Bir kadeh doldurdu ve yudumlamadan önce kokladı. Koruma örgüleri işe yarıyor gibiydi. Şimdilik. Elaida sonunda, en azından bu örgünün paylaşılması gerektiğine karar vermişti. "Casus olduğunu bildiğinizi biliyor sanki."

"Elbette benden korkuyor." Elaida'nın sesinden istihza damlıyordu, ama sonra sesi taş kadar sertleşti. "Korkmasını istiyorum. Onu kıyma makinesinden geçireceğim. Onu sopalatma zamanı geldiğinde, ben emredersem sopalatma kafesine kendi kendini bağlayacak. Bildiğimi bilse, Tarna, kendini benim ellerime teslim etmek yerine kaçardı." Elaida yağmur fırtınasına bakmaya devam ederek şarabını yudumladı. "Diğerlerinden haber var mı?"

"Hayır, Anne. Temsilcilere onların neden izlenmesi gerektiğini söyleyebilseydim..."

"Hayır!" diye bağırdı Elaida, dönüp Tarna ile yüzleşerek. Elbisesindeki kırmızı işlemeler o kadar karmaşıktı ki, altındaki gri ipeği hemen hemen tamamen kaplıyordu. Tarna, eski Ajahını daha az gözlerine soksa –daha diplomatik bir biçimde ifade etmişti, ama kastettiği buydu– Ajahları bir araya getirebileceğini söylemişti, ama Elaida öyle bir öfkeyle patlamıştı ki bir daha konuyu açmamıştı. "Ya Temsilcilerden bazıları onlarla çalışıyorsa? Beklerdim onlardan. Emirlerime rağmen, köprüde o saçma konuşmalar sürüyor. Hayır, kesinlikle beklerdim!"

Tarna başını kadehine eğerek değiştiremeyeceği şeyi kabullendi. Elaida, Ajahlar onun emri üzerine konuşmaları kesmeyi reddetmişlerse, nedenini bilmeden diğer Aes Sedaileri gözetlemeyi de reddedeceklerini göremiyordu. Ama bunu söylemek, bir başka söylev dinlemek zorunda kalmak demekti.

Elaida ona, itiraz etmeyeceğinden emin olmak istermiş gibi baktı. Kadın her zamankinden de sert görünüyordu. Ve biraz daha kırılgan. "Tarabon'daki isyanın başarısızlığa uğraması yazık oldu," dedi sonunda. "Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok, herhalde." Ama Seanchanların o ülke üzerindeki kontrollerini daha da sıkılaştırdıkları haberi geldiğinden beri, tuhaf anlarda gündeme getiriyordu. Göründüğü kadar pes etmiş değildi. "İyi haberler duymak istiyorum, Tarna. Karanlık Varlık'ın zindanının mühürleri hakkında haber var mı? Daha fazla mührün kırılmamasını sağlamalıyız." Tarna bunu bilmiyormuş gibi!

"Ajahlar rapor vermedi Anne ve böyle bir raporu kendilerine saklayacaklarını sanmıyorum." O son sözler ağzından çıkar çıkmaz geri alabilmeyi diledi.

Elaida homurdandı. Ajahlar göz ve kulaklarının onlara aktardıklarından yalnızca birkaç kırıntı getiriyordu ve Elaida buna çok kızıyordu. Kendi göz ve kulakları Andor'a yoğunlaşmıştı. "Limanlardaki işler nasıl yürüyor?"

"Yavaş, Anne." Ticaret azalınca, şehir açlığı hissetmeye başlamıştı. Liman ağızları açılmazsa, yakında kıtlığa dönüşecekti. Güneylimanı zincirinin hâlâ demir olan kısmını kesmelerine rağmen, Tar Valon'u beslemeye yetecek kadar çok gemi gelememişti. Tarna bunun gerekli olduğuna dair Elaida'yı ikna ettikten sonra, Elaida zincir kulelerinin sökülmesini ve o dev *cuendillar* parçalarının çıkarılmasını emretmişti. Ama şehir duvarları gibi, kuleler de Güç'le inşa edilmiş, Güç'le sağlamlaştırılmıştı ve ancak Güç'le sökülebilirlerdi. Hiç kolay değildi. Onları inşa edenler iyi iş çıkarmıştı ve o örgüler kıl payı bile olsa, zayıflamamış gibiydi. "Şimdilik işin büyük kısmını Kızıllar yapıyor. Zaman zaman diğer Ajahlardan da Aes Sedailer geliyor, ama az. Yine de yakında bu durumun değişeceğini düşünüyorum." Hiç hoşlarına gitmese de, bu işin gerekli olduğunu biliyorlardı –bu şekilde çalışmak hiçbir Aes Sedai'nin hoşuna gidiyor olamazdı; işin çoğunu yapan Kızıllar yeterince homurdanıyordu kesinlikle– ama emir Elaida'dan gelmişti ve bugünlerde bu, ayakların sürünmesi ile sonuçlanıyordu.

Elaida derin derin nefes aldı, sonra büyük bir yudum şarap içti. Buna ihtiyaç duyar gibiydi. Eli kadehi öyle sıkı kavramıştı ki elinin sırtındaki tendonlar belirginleşmişti. Elaida desenli ipek halının üzerine, Tarna'ya vurmayı düşünürmüş gibi ilerledi. "Bana yine meydan okuyorlar. Yine! İtaat *göreceğim,* Tarna. *Göreceğim!* Bir emir yaz. Ben imzaladıktan sonra mühürle ve bütün Ajah kısımlarına as." Tarna ile burun buruna geldiği zaman durdu. Gözleri, kuzgun gözleri gibi ışıldıyordu. "Zincir kulelerinde çalışmak üzere, üstlerine düşen sayıda Aes Sedai göndermeyen Ajah Temsilcileri, bu durum düzelene kadar her gün Silviana tarafından cezalandırılacak. Her gün! Ve Aes Sedaileri bu... Bu *konuşmaları* gönderen Temsilciler de cezalandırılacak. Yaz da imzalayayım!"

Tarna derin bir nefes aldı. Cezalar işe yarayabilirdi, ama yaramayabilirdi de. Temsilcilerin ve Ajah başlarının ne kadar kararlı olduğuna bağlıydı. Tarna, işlerin Temsilcilerin cezayı kabul etmemesine yol açacak kadar kötüye gitmediğini düşünüyordu. Böylesi Elaida'nın sonu olurdu kuşkusuz, hatta Kule'nin sonu olurdu. Ama emri herkesin görebileceği bir şekilde asmak, Temsilcilere arkasında saklanıp vakarlarını korumalarını sağlayacak hiçbir şey bırakmamak, yanlış bir yoldu. Doğrusu, en kötü yol olabilirdi. "Bir öneride bulunmama izin verirseniz," diye başladı, becerebildiğince hassas bir biçimde. Tarna hassaslığıyla tanınmazdı.

"Vermem," diye sözünü kesti Elaida sertçe. Büyük bir yudum daha aldı, kadehini boşalttı ve yeniden doldurmak için halının üzerinde süzüldü. Son zamanlarda çok içiyordu. Tarna onu bir kez bile sarhoş görmemişti! "Silviana al'Vere denen kızla neler yapıyor?" dedi, şarap doldururken.

"Egwene her günün neredeyse yarısını Silviana'nın çalışma odasında geçiriyor, Anne." Sesini tarafsız tutmaya özen gösterdi. Elaida, genç kadın dokuz gün önce yakalandığından beri, ilk kez soruyordu onu.

"O kadar çok mu? Onun Kule'nin eyeri için ehlileştirilmesini istiyorum, kırılmasını değil."

"Ben... kırılacağından kuşkuluyum, Anne. Silviana bu konuda çok dikkatli davranıyor." Bir de kızın kendisi vardı. Ama bu Elaida'ya söylenecek şey değildi. Tarna'ya yeterince bağırmıştı zaten. Tarna, ona bağrılması ile sonuçlanan konulardan kaçınmayı öğrenmişti. Sunulmamış tavsiyeler ve öneriler, kulak asılmamış tavsiyeler ve önerilerden daha fazla faydasız değildi ve Elaida hemen hemen hiçbirine kulak asmıyordu. "Egwene inatçı, ama eninde sonunda yola gelir, herhalde." Kız yola gelmek

zorundaydı. Tarna'nın tıkanmışlığını döve döve gideren Galina, Silviana'nın Egwene üzerinde harcadığı çabanın onda birini harcamamıştı. Kız yakında pes ederdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı Elaida. "Mükemmel." Yüzünde bir dinginlik maskesi ile omzunun üzerinden arkaya baktı. Ama gözleri hâlâ ışıldıyordu. "İsmini bana hizmet edenlerin nöbet listesine ekle. Aslında, bu gece benimle ilgilensin. Meidani ve benim yemeklerimizi servis edebilir."

"Emredersiniz, Anne." Çömezler Sorumlusu'na bir ziyaret daha kaçınılmaz olacak gibiydi, ama kuşkusuz Egwene Elaida'nın yanına gelmese bile kazanacaktı o ziyaretleri.

"Şimdi, raporların, Tarna." Elaida oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Tarna hemen hemen hiç dokunmadığı kadehi tepsiye bırakarak dosyasını aldı ve biraz önce Meidani'nin oturduğu sandalyeye oturdu. "Yeniden örülen örgüler sıçanları Kule'den uzak tutuyor gibi, Anne," ne süreyle uzak tutacağı başka meseleydi; Tarna o örgüleri her gün bizzat kontrol ediyordu, "ama Kule arazisinde kuzgunlar ve kargalar görülmüş, yani duvarlardaki örgüler..."

Öğle güneşi yüksek ağaçların yapraklı dallarının arasından benek benek bir aydınlık düşürüyordu. Daha çok meşe, ekşisakız ve biraz da pamuk ağacı ve devasa çamlar vardı. Görünüşe göre, birkaç sene önce şiddetli bir fırtına olmuştu, çünkü oraya buraya saçılmış kütükler aynı yöne doğru devrilmişti ve birkaç dalı baltayla kestikten sonra iyi oturaklar oluyorlardı. Çalıların seyrekliği sayesinde her yönde, görüş alanı iyiydi ve biraz ötede, yosun kaplı taşların üzerinde küçük bir dere şıpırdıyordu. Mat her gün olabildiğince çok yol almak istemese iyi bir kamp alanı olurdu, ama atları dinlendirmek ve yemek yemek için de iyi bir yerdi. Damona Dağları hâlâ, dört yüz altmış kilometre doğudaydı ve Mat bir hafta içinde oraya varmaya kararlıydı. Vanin bir kaçakçı geçidi bildiğini söylemişti –saf söylentiydi kuşkusuz, tesadüf eseri kulak misafiri olduğu bir şey, ama tam olarak nerede olduğunu biliyordu–, geçit sayesinde bundan iki gün sonra Murandy'de olacaklardı. Kuzeye Andor'a ya da güneye Illian'a gitmekten çok daha güvenli. Her iki yönde, güvenlikle aralarındaki mesafe daha fazla olacaktı ve Seanchanlarla karşılaşma riski artacaktı.

Mat bir tavşanın arka bacağında kalan son et parçalarını kemirdi ve kemiği yere fırlattı. Kelleşmeye başlamış Lopin, endişe içinde sakalını sıvazlayarak atıldı, kemiği aldı ve Nerim ile birlikte, humus kaplı orman

zemininde kazdıkları çukura attı. Onlar gittikten yarım saat sonra, çukur hayvanlar tarafından açılacaktı. Mat ellerini pantolonuna silecek oldu. Küçük ateşin diğer yanında bir ormantavuğunun bacağını kemirmekte olan Tuon kaşlarını kaldırarak baktı ona. Boş elinin parmaklarını da Selucia'ya doğru oynattı. Selucia tek başına yarım ormantavuğu yemişti. İri göğüslü kadın yanıt vermedi, ama burnunu çekti. Yüksek sesle. Mat Tuon'un gözlerinin içine bakarak, göstere göstere ellerini pantolonuna sildi. Dereye, Aes Sedailerin ellerini yıkadıkları yere gidebilirdi, ama Murandy'ye vardıklarında kimsenin giysileri temiz olmayacaktı zaten. Dahası, bir kadın size durmaksızın Oyuncak diye hitap ediyorsa, kimsenin oyuncağı olmadığınızı göstermek için her fırsatı kullanmak normaldi. Tuon başını iki yana salladı ve yine parmaklarını oynattı. Bu sefer Selucia kahkaha attı ve Mat yüzünün kızardığını hissetti. Tuon'un söylemiş olabileceği iki üç şey düşünebiliyordu ve hiçbirini işitmek hoşuna gitmezdi.

Kütüğün diğer ucunda oturmakta olan Setalle, yine de Mat'in o şeylerden bazılarını duymasını sağladı. Eski Aes Sedai ile bir anlaşmaya varmak kadının tavırlarını hiç değiştirmemişti. "Erkeklerin domuz olduğunu söylemiş olabilir," diye mırıldandı, bakışlarını nakış çemberinden kaldırmadan, "ya da sırf senin domuz olduğunu söylemiş olabilir." Koyu gri binici elbisesinin yakası yüksekti, ama hâlâ dar gümüş kolyeyi ve ondan sarkan evlilik hançerini takıyordu. "Senin çamur ayaklı, kulakları kirli, saçları samanlı bir köylü hödük olduğunu söylemiş de olabilir. Ya da belki..."

"Ne yöne gittiğini görebiliyorum sanırım," dedi Mat ona, dişlerini sıkarak. Tuon kıkırdadı, ama bir sonraki anda yüzü bir kez daha bir celladın yüzü gibi oldu, soğuk ve sert.

Mat ceketinin cebinden gümüş zarflı piposunu ve keçi derisinden tütün kesesini çıkararak piposunun çanağını doldurdu ve ayaklarının dibindeki çakıcı kutusunun kapağını kaldırdı. Ateşin ortaya çıkıvermesi onu büyülüyordu. Bir çakıcının boğum boğum, kırmızı beyaz başını kutunun kaba tarafına sürtünce başta kıvılcımlar sıçrıyor, sonra ateş yanıyordu. Mat alev çakıcının başını tüketene kadar bekledi, sonra piposunu yaktı. Bir kez sülfürün tadını ve kokusunu ağzına çekmek yeterli olmuştu. Yanan çubuğu yere attı ve çizmesiyle iyice ezdi. Humus, son yağan yağmurla hâlâ ıslaktı, ama Mat ormanda ateşle riske girmezdi. İki Nehir'de, ormanlar tutuştuğunda kilometrelerce uzaklardaki insanlar gelirdi. Buna rağmen, bazen yüzlerce yürüyüş mesafesi orman yanardı.

“Çakıcılar boşa harcanmamalı,” dedi Aludra, gözlerini yakındaki bir kütüğün üzerinde dengelenmiş küçük taş tahtasından kaldırarak. Thom uzun, beyaz bıyıklarını sıvazlayarak, birbirini kesen çizgilerle kaplı tahtayı incelemeye devam etti. Thom taş oyununda nadiren kaybederdi, ama sirkten ayrıldıklarından beri Aludra onunla oynadığı oyunların ikisini kazanmayı başarmıştı. Bir düzineden fazla oyundan ikisini, ama Thom onu bir kez yenmiş kişilerin karşısında bile dikkatli oynardı. Aludra boncuklu örgülerini omzunun üzerinden arkaya attı. “Daha fazlasını yapmak için iki gün aynı yerde kalmam gerek. Erkekler kadınlara iş çıkarmayı her zaman başarıyor, değil mi?”

Mat, tatmin içinde olmasa bile, en azından bir ölçü memnunlukla piposunu çekiştirdi. Kadınlar! Bakması zevk, birlikte olması zevk. Adamın postuna tuz yedirmeye çalışmadıkları zaman. Mat’e, altı yukarı, yarım düzine aşağı gibi görünüyordu. Gerçekten öyleydi.

Gruptaki insanların çoğu yemek yemeyi bitirmişti –iki ormantavuğunun ve bir tavşanın büyük kısmı ateşin üzerindeki şişlerdeydi, ama onlar ketene sarılıp yanlarında götürülecekti; sabah yolculuğu sırasında av iyi gitmişti, ama akşamın da aynı ölçüde kârlı olacağı garanti değildi ve pide ile fasulye fakir bir yemek oluyordu. Yemeğini bitirenler dinleniyordu. Kızılkollar ise kösteklenmiş yük atlarını kontrol ediyordu. Dört sıra halinde bağlanmış, altmıştan fazla yük atı vardı. Maderin’den bu kadar çok almak pahalıya patlamıştı, ama Luca sokakta ölen bir tüccar olduğunu duyduğunda, pazarlıklarla ilgilenmek için bizzat kasabaya koşmuştu. Ölü tüccar olayı üzerine, Mat’ten kurtulmak için, yük atı olarak sirkin hayvanlarından vermeye razı olacaktı neredeyse –neredeyse, ama tam olarak değil. Hayvanların çoğunun sırtına Aludra’nın aletleri ve malzemeleri yüklenmişti. Öyle ya da böyle, Mat’in altınlarının büyük kısmı Luca’nın cebine gitmişti. Mat Petra ile Clarine’e de şişman bir kese vermişti, ama bu dostluktan dolayıydı, hanlarını biraz daha erken almalarına yardımcı olmak için. Ama heybelerde kalanlar Murandy’ye varmalarını rahat rahat sağlardı ve Mat’in zar atılan bir ortak salonda onları yenilemesi yeterliydi.

Kıvrık kılıcı göğsüne çaprazlama astığı geniş deri kayıştan sarkan Leilwin ile kemerinin bir yanında kısa kılıç, diğer yanında pirinç kakmalı sopa taşıyan Domon, yakındaki bir başka kütüğün üzerinde Juilin ve Amathera ile sohbet ediyordu. Leilwin –Mat, kadının kaldırabileceği tek ismin bu olduğunu kabullenmişti artık– Tuon ya da Selucia’dan kaçınmayacağını ya da karşılaştıkları zaman gözlerini indirmeyeceğini

kanıtlamaya kararlıydı, ama kararını gerçekleştirmek için gözle görülür bir biçimde cesaret toplaması gerekiyordu. Juilin siyah ceketinin manşetlerini kıvırmıştı; dostlar ya da en azından güvenebileceği insanlar arasında olduğunun işaretiydi bu. Eski Tarabon Panarch'ı hâlâ hırsız avcısının kolunu sıkı sıkı tutuyordu, ama Leilwin'in keskin mavi gözlerine baktığında artık azıcık irkiliyordu. Aslında, diğer kadına huşuya yaklaşan bir ifadeyle bakıyor gibiydi.

Islaklığa aldırmadan yere bağdaş kurmuş olan Noal, Olver ile Yılanlar ve Tilkiler oynuyor, Aiel Kıraçları'nın ötesindeki ülkeler, yabancıların ancak gemiyle ayrılmasına izin verilen, sakinlerinin gitmesine ise asla izin verilmeyen büyük bir kıyı şehri hakkında çılgınca hikâyeler uyduruyordu. Mat ikisinin oynayacak başka oyun bulmalarını diliyordu. Ne zaman o, örümcek ağına benzeyen siyah çizgilerle kaplı kırmızı kumaşı çıkarsalar, aklına Thom'a verdiği söz geliyordu; bir şekilde kafasının içinde olan şu lanet Aelfinnleri hatırlıyordu. Muhtemelen şu lanet Aelfinnler de kafasının içindeydi. Aes Sedailer dereden döndü ve Joline durup Blaeric ve Fen ile konuştu. Arkasından gelen Bethamin ile Seta duraksadılar, sonra Yeşil'in bir jesti üzerine Teslyn ile Edesina'nın oturduğu kütüğün arkasına gidip ayakta durdular, kemer keselerinden küçük, deri ciltli kitaplar çıkarıp okumaya başladılar. Teslyn ile Edesina birbirlerinden olabildiğince uzağa oturmuşlardı, aralarında kesilmemiş dallar vardı. Hem Bethamin, hem de Seta Edesina'nın arkasında durmuştu.

Sarı saçlı eski *sul'dam* olağanüstü ve acı verici bir biçimde fikir değiştirmişti. Hem onun için, hem de Aes Sedailer için acı verici bir biçimde. Önceki gece, akşam yemeği yerken, ilk kez, tereddütle, ona ders vermelerini istediğinde, reddetmişlerdi. Bethamin'e öğretmelerinin tek sebebi zaten yönlendiriyor olmasıydı. Seta çömez olamayacak kadar yaşlıydı, hiç yönlendirmemişti, o kadar. Bu yüzden kadın Bethamin'in yaptıklarını taklit etti ve üçü, kadının Güç tutabildiği süre boyunca, dans eden kıvılcım yağmuru altında, ateşin çevresinde ciyaklayarak hopladılar. Bunun üzerine ona ders vermeyi kabul ettiler. En azından, Joline ile Edesina kabul etti. Teslyn hâlâ, eski ya da değil, hiçbir *sul'dam*'la işi olmayacağını söylüyordu. Ama üçü de kadını sopalama işine sırayla katıldılar ve kadın bütün sabah eyerine dikkatle oturmak zorunda kaldı. Hâlâ Tek Güç'ten, hatta belki Aes Sedailerden korkuyormuş gibi görünüyordu, ama tuhaf bir biçimde yüzü... tatmin dolu görünüyordu. Mat bundan ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu.

Kendisi de tatmin dolu hissetmeliydi. Cinayet suçlamasından kaçınmıştı, Tuon'un ölümüne yol açabilecek bir Seanchan tuzağına körlemesine dalmaktan kaçınmıştı ve bu sefer *gholam*'ı sonsuza dek ardında bırakmıştı. *Gholam* Luca'nın sirkini takip ediyor olmalıydı ve Luca uyarılmıştı, uyarmak ne işe yarayacaksa. İki haftadan kısa süre içinde, Mat dağları aşıp Murandy'ye girmiş olacaktı. Hiç kolay bir iş olmayacak olsa da, Tuon'u güven içinde Ebou Dar'a gönderme işi, ki onu kaçırmaya çalışacak Aes Sedailere karşı özellikle dikkat etmesi gerekecekti, onun yüzünü bir daha görmemek anlamına gelecekti. Ve o iri, güzel gözlerin arkasında olan biteni çözmeye çalışmamak. Mısır ambarındaki keçi kadar mutlu olmalıydı. Ama değildi.

Her şeyden önce, Maderin'de aldığı onca kılıç yarası acıyordu. Bazıları yanıyordu, ama şimdiye dek bunu diğerlerinden saklamayı başarmıştı. Üzerine titrenmesinden, üzerinde Güç kullanılması kadar çok nefret ederdi. Lopin ve Nerim yaralarını becerebildiklerince dikmişlerdi ve Mat üç Aes Sedai'nin zorbalık teşebbüslerine rağmen Şifa görmeye direnmişti. En çok da, Joline'in ısrar etmeye çalışmasına şaşırmıştı, ama kadın ısrar etmiş, Mat pes etmeyince tiksinti içinde ellerini havaya fırlatmıştı. Bir başka sürpriz de Tuon olmuştu.

"Aptallaşma, Oyuncak," dedi peltek aksanı ile, Mat'in çadırında, tepesine dikilip kollarını göğsünde kavuşturarak. Lopin ile Nerim'in iğneleri işliyor, Mat dişlerini sıkıyordu. Tuon'un, malının doğru düzgün onarıldığından emin olmak isteyen bir kadınınki gibi, sahiplenir hali Mat'in dişlerini gıcırdatması için yeterliydi, iğnelere gerek bile yoktu. Mat'in iç çamaşırları içinde olmasına da! Tuon içeri dalmış, zorla çıkarılmadığı sürece çıkmayı reddetmişti ve Mat kolunu kırabilecek bir kadını zorlayacak durumda değildi. "Bu Şifa denen şey harika bir şey. Benim Mylen biliyor. Diğerlerine de öğrettim. Elbette, pek çok insan Güç'le dokunulmak konusunda aptalca davranıyor. Böyle bir şey önerilse, hizmetkârlarımın yarısı bayılır. Kan'dan olanların çoğu da bayılsa şaşmazdım. Ama senden hiç beklemezdim," Aes Sedailerle, Mat'in yaşadığı deneyimin dörtte birini yaşamış olsa, fikrini değiştirirdi.

Maderin'den ayrılırken, Lugard'a gidiyormuş gibi yola çıkmışlardı, ama son çiftlikler de gözden kaybolduktan sonra ormana dalmışlardı. Ağaçların arasına daldıkları anda, Mat'in kafasının içindeki zarlar yine dönmeye başlamıştı. Canını sıkan diğer şey buydu, iki gündür kafasının içinde takırdayıp duran şu lanet zarlar. Burada, ormanda onları durduracak bir şey

olması imkânsız görünüyordu. Ağaçların arasında ne tür bir önemli olay olabilirdi ki? Yine de, Mat gördükleri küçük köylerin uzağından geçmişti. Ama zarlar eninde sonunda duracaktı ve Mat'in elinden beklemekten başka şey gelmiyordu.

Tuon ile Selucia, parmaklarını birbirlerine hitaben hızlı hızlı oynatarak, yıkanmak için dereye yöneldiler. Mat hakkında konuşuyorlardı, kuşkusuz. Kadınlar kafa kafaya vermişse, emin olabilirdiniz...

Amathera çığlık attı ve bütün başlar ona döndü. Mat sebebi Juilin kadar hızlı buldu; Juilin'in üzerinde oturduğu kütükten kıvrıla kıvrıla uzaklaşan, iki metre uzunluğunda, kara pullu bir yılandı. Leilwin bir küfür salladı ve kılıcını çekerek ayağa fırladı, ama Juilin'den daha hızlı davranamamıştı. Juilin kısa kılıcını kınından çekti ve yılanın ardından öyle çabuk fırladı ki koni şeklindeki kırmızı şapkası düştü.

"Bırak, gitsin, Juilin," dedi Mat. "Bizden uzaklaşıyor. Bırak, gitsin." Muhtemelen kütüğün altında yılanın deliği vardı ve dışarı çıkıp insanlar bulunca şaşırmıştı. Şansları vardı, karamızraklar yalnız yaşardı.

Juilin bir an duraksadıktan sonra, titremekte olan Amathera'yı teselli etmenin bir yılanı kovalamaktan çok daha önemli olduğuna karar verdi. "Ne tür bir yılanmış?" dedi, kadını kollarına alarak. Juilin şehir adamıydı. Mat ona söyledi ve bir an, Juilin yine yılanın peşine düşecekmiş gibi göründü. Ama akıllılık ederek vazgeçti. Karamızraklar şimşek kadar hızlı yılanlardı ve kısa kılıç kullanmak için Juilin'in ona yaklaşması gerekecekti. Hem, Amathera ona öyle yapışmıştı ki, Juilin kadından kurtulmak için epey zaman harcayacaktı.

Mat şapkasını, yere sapladığı *ashandarei*'in sapından alarak başına yerleştirdi. "Gün ışığını harcıyoruz," dedi, piposunu ağzından çıkarmadan. "Yola çıkma zamanı. Orada oyalanma, Tuon. Ellerin yeterince temizlendi." Ona Kıymetlim demeye çalışmıştı, ama Tuon'un Maderin'deki zafer iddiasından sonra, Mat ona bu şekilde hitap ettiğinde kadın onu duymazdan geliyordu.

Tuon acele falan etmedi, elbette. Küçük ellerini küçük bir havluya silerek geri döndüğünde –Selucia o havluyu kuruması için eyer kaşına asacaktı– Nerim ve Lopin çöp çukurunu doldurmuş, yemek artıklarını paketleyip Nerim'in heybesinin dibine tıkmış, ateşi deriden, katlanır su kovaları ile taşıdıkları suyla söndürmüşlerdi. *Ashandarei*'i eline alan Mat, Zar'a binmeye hazırdı.

“Zehirli yılanların gitmesine izin veren, tuhaf bir adam,” dedi Tuon. “Adamın tepkisine bakarak, karamızrağın zehirli olduğunu varsayıyorum?”

“Çok zehirlidir,” dedi Mat ona. “Ama yılanlar, tehdit edilmedikleri sürece yiyemeyecekleri hiçbir şeyi ısırmaz.” Ayağını üzengiye kaldırdı.

“Beni öpebilirsin, Oyuncak.”

Mat irkildi. Tuon’un, hiç de alçak sesle söylemediği sözler, herkesin onlara dönmesine sebep olmuştu. Selucia’nın yüzü öyle özenli bir biçimde ifadesizdi ki, bunu onaylamadığını daha açık şekilde anlatamazdı. “Şimdi mi?” dedi Mat. “Bu gece, mola verdiğimizde, yalnız başımıza gezintiye çıkabiliriz...”

“Bu geceye kadar fikrimi değiştirmiş olabilirim, Oyuncak. Dilersen, zehirli yılanların gitmesine izin veren bir adam için, bir kapris diyebilirsin.” Belki Tuon bunda bir alamet görmüştü?

Mat şapkasını çıkardı, siyah mızrağını yere sapladı, piposunu ağzından çıkardı ve Tuon’un dolgun dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. İlk öpücük kabaca verilecek bir şey değildi. Tuon’un onun kaba ya da zorlayıcı biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. Tuon, biraz şaplak, biraz gıdıklamadan hoşlanacak meyhane kadınlarından değildi. Dahası, bütün gözlerin onları izlediğini hissedebiliyordu. Biri kıkırdadı. Selucia gözlerini devirdi.

Tuon kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzun kirpiklerin arasından baktı ona. “Sana kız kardeşlerinden birini mi hatırlatıyorum?” diye sordu, tehlikeli bir sesle. “Ya da belki anneni?” Biri kahkaha attı. Aslında, birden çok kişi.

Mat sert bir ifade ile, piposunu çizmesinin topuğuna vurarak külleri boşalttı ve sıcak pipoyu cebine soktu. Şapkasını yine *ashandarei*’in üzerine astı. Kadın gerçek bir öpücük istiyorsa... Mat gerçekten de onun kollarını dolduramayacağını düşünmüş müydü? İnceydi, orası kesindi ve ufak tefekti, ama Mat’in kollarını pek güzel dolduruyordu. Mat başını onunkine doğru eğdi. Öptüğü ilk kadın değildi. Mat işini biliyordu. Şaşırtıcı şekilde – ama diğer yandan, belki de o kadar şaşırtıcı değildi– Tuon işini bilmiyordu. Ama çabuk öğrenen bir öğrenciydi. Çok çabuk.

Sonunda Mat onu bıraktığında, Tuon ona bakarak ve nefeslenmeye çalışarak oracıkta durdu. Mat de nefes nefese kalmıştı. Metwyn takdirle ıslık çaldı. Mat gülümsedi. Tuon, aldığı ilk öpücük olduğu açık olan şey hakkında ne düşünüyordu acaba? Ama çok da geniş geniş gülümsememeye çalıştı. Tuon’un, onunla alay ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Tuon parmağını yanağına dayadı. “Tam düşündüğüm gibi,” dedi, o ağır, bal gibi aksanıyla. “Ateşin var. Yaralarının bazıları iltihaplanmış olmalı.”

Mat gözlerini kırpıştırdı. Kadına, ayak parmaklarını kıvırması gereken bir öpücük vermişti ve onun tek söylediği Mat’in yüzünün sıcak olduğuydu, öyle mi? Mat başını yine eğdi –bu sefer, ayakta durmak için bile yardıma ihtiyacı olacaktı!– ama Tuon elini Mat’in göğsüne koyarak engelledi onu.

“Selucia, Luca Hanım’dan aldığım merhem kutusunu getir,” diye emretti. Selucia koşa koşa, Tuon’un siyah beyaz atına gitti.

“Bunun için zamanımız yok,” dedi Mat, “Bu gece bir şeyler sürerim.” Ağzını hiç açmasa da olurdu.

“Soyun, Oyuncak,” dedi Tuon, hizmetçisi için kullandığı aynı ses tonuyla. “Merhem canını acıtacak, ama cesur olmanı bekliyorum.”

“Ben kesinlikle...”

“Atlılar geliyor,” diye bildirdi Harnan. Ön ayakları beyaz çoraplı koyu doru atının eyerine tırmanmıştı bile. Yük atı dizilerinden birinin yularını tutuyordu. “İçlerinden biri Vanin.”

Mat daha iyi görmek için Zar’ın eyerine atladı. İki atlı, gerektiği zaman devrilmiş ağaçların çevresinden dolaşarak, dörtnala yaklaşıyordu. Mat Chel Vanin’in boz donlu atını tanıdı, ama adamın kendisini tanımamak da imkânsızdı. Onun kadar geniş olan, eyere çuval gibi oturan, ama o hızda giderken özel çaba göstermeden eyerde kalmayı başarabilen başkasını tanımıyordu. Adam, bir yabandomuzunun sırtındaki eyerde kalmayı bile başarabilirdi. Sonra Mat, pelerini arkasında dalgalanan diğer biniciyi tanıdı ve midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Zarlar o sırada dursa hiç şaşmazdı, ama kafatasının içinde sekmeye devam ediyorlardı. Işık aşkına, Talmanes’in lanet Altara’da ne işi vardı?

İki binici Mat’e yaklaşınca yavaşladı ve Vanin Talmanes’in yalnız gelmesi için dizginleri çekti. Sebep utangaç olması değildi. Vanin’in utangaçlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Eyerinin yüksek kaşına tembel tembel yaslandı ve dişlerinin arasındaki boşluktan yan tarafa doğru tükürdü. Hayır, Mat’in memnun olmayacağını biliyordu ve uzak durmak istiyordu.

“Vanin olanları anlattı, Mat,” dedi Talmanes. Kısa boylu, sırım gibi adamın başının ön kısmı tıraşlanmış, pudralanmıştı. Cairhienli, göğsüne çok sayıda rengârenk çizgi diktirme hakkına sahipti, ama sol koluna doladığı uzun kırmızı eşarp dışında, siyah ceketinin göğsündeki küçük kızıl el işareti dışında herhangi bir süs taşımıyordu. Talmanes asla gülmez, nadiren

tebessüm ederdi, ama bunun için geçerli sebepleri vardı. “Nalesean ve diğerlerini duyunca üzüldüm. İyi bir adamdı, Nalesean. Hepsi öyleydi.”

“Evet, öyleydiler,” dedi Mat, öfkesini sıkı sıkı dizginleyerek. “Egwene o aptal Aes Sedailerden kaçmak konusunda senden yardım istemedi herhalde, ama Işık aşkına, burada ne halt ediyorsun?” Eh, belki o kadar da sıkı dizginleyememişti. “En azından lanet Birlik’in tamamını yanında, Altara’nın dört yüz elli lanet kilometre içine getirmediğini söyle.”

“Egwene hâlâ Amyrlin,” dedi diğer adam sakin sakin, pelerinini düzelterek. Pelerininde, biraz daha büyük, bir başka kızıl el vardı. “Onun hakkında yanılmışsın, Mat. O gerçekten Amyrlin Makamı ve o Aes Sedaileri enselerinden yakalamış. Gerçi, bazıları bunu henüz bilmiyor olabilir. Onu son gördüğümde, Egwene ve Aes Sedailer Tar Valon’a kuşatma düzenlemeye gidiyordu. Şimdiye kadar orayı ele geçirmiş olabilir. Yenidendoğan Ejder’in bizi Salidar yakınlarına götürmek için açtığı deliklerden açabiliyorlar.” Mat’in kafasının içinde renkler döndü, bir anlığına netleşti ve Mat Rand’ın gri saçlarını kafasının tepesinde topuz yapmış bir kadınla konuştuğunu gördü. Kadının Aes Sedai olduğunu düşündü. Ama öfkesi yüzünden imge sis gibi dağılıp gitti.

O Amyrlin Makamı ve Tar Valon konuşmaları Aes Sedaileri çekmişti elbette. Atlarını topuklayarak Mat’e yaklaştılar ve ipleri ellerine almaya çalıştılar. Eh, Edesina, Teslyn ya da Joline gemi azıya aldığında hep yaptığı gibi, biraz arkada kaldı, ama diğer ikisi...

“Kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu Teslyn, Joline daha ağzını açmayı bitirmeden. “Egwene’den mi? Egwene al’Vere adlı bir Kabuledilmiş vardı, ama kaçtı.”

“Egwene al’Vere’den bahsediyoruz, Aes Sedai,” dedi Talmanes nazikçe. Adam Aes Sedailere her zaman nazik davranıyordu. “Ve o kaçak değil. O Amyrlin Makamı, buna yemin edebilirim.” Edesina, bir Aes Sedai’den değil bir başkasından gelmiş olsa ciyaklama olarak adlandırılabilecek bir ses çıkardı.

“Bunu daha sonra konuşuruz,” diye mırıldandı Mat. Joline ağzını bir kez daha, bu sefer öfkeyle açtı. “Daha sonra, dedim.” Bu ince Yeşil’i durdurmak için yeterli olmadı, ama Teslyn elini onun koluna koydu ve bir şeyler mırıldandı. Bu yeterli oldu. Ama Joline hâlâ hançer gibi bakıyor, daha sonra, bilmek istediği her şeyi Mat’in ağzından kerpetenle çekeceğini vadediyordu. “Birlik, Talmanes?”

“Ah. Hayır, yalnızca üç atlı sancak ve dört bin atlı arbaletçi getirdim. Üç atlı sancak ile beş piyade sancağı, bundan biraz daha az arbaletçiyi Murandy’de bıraktım ve kuzeye, Andor’a gitmelerini emrettim. Bir de Duvar Ustası Sancağı’nı, elbette. Köprü falan inşa edilmesinin gerekmesi olasılığına karşı el altında duvar ustaları bulunması iyidir.”

Mat bir anlığına gözlerini sıkı sıkı yumdu. Altı atlı sancak ve beş piyade sancak. Bir de duvar ustaları sancağı! Salidar’da, Birlik’ten ayırdığında atlılar *ve* piyadeler dahil, yalnızca iki sancak vardı. Luca’ya cömertçe verdiği altının yarısını alıkoymuş olduğunu diledi. “Onca adamı nasıl besleyeceğim?” diye sordu. “Bir sene içinde o kadar çok zar oyunu bulamam!”

“Eh, buna gelince, Kral Roedran ile küçük bir anlaşma yaptım. Artık anlaşma sona erdi, hem de tam zamanında –adamın bize saldırmaya hazırlandığını düşünüyorum; daha sonra açıklarım– ama Birlik’in hazinesinde, bir senelik maaş kadar, hatta daha fazla para var. Dahası, Yenidendoğan Ejder eninde sonunda sana mülkler verecektir, hem de muazzam mülkler. Uluslara hükmedecek kadar adam topladığını duydum ve sen onunla birlikte büyüdün!”

Mat bu sefer kafasının içinde netleşen, Rand ile Aes Sedai’ye dair imgeyi bastırmadı. Kesinlikle bir Aes Sedai’ydi. Sert bir kadına benziyordu. Rand Mat’e unvan vermeye kalkışırsa, onu Rand’ın lanet gırtlağına tıkacaktı, yapacağı buydu işte. Mat Cauthon asillerden hoşlanmazdı –eh, Talmanes gibi birkaçı iyi adamlardı; Tuon da öyle; Tuon’u asla unutmamak gerekirdi– ve kendisinin, asil olmak gibi lanet bir arzusu yoktu! “Olabilir,” dedi ama.

Selucia yüksek sesle boğazını temizledi. O ve Tuon atlarını Mat’inkine yanaştırdılar ve Tuon kısrağın eyerinde o kadar dik oturuyordu, o kadar soğuk bakışlı, soğuk yüzlü ve azametliydi ki, Mat Selucia’nın onun unvanlarını saymaya başlamasını bekledi. Selucia öyle bir şey yapmadı. Bunun yerine, boz donlu atının üzerinde kıpırdandı ve ateş almış gibi görünen mavi gözlerle Mat’e kaşlarını çattı, sonra bir kez daha, yüksek sesle boğazını temizledi. Çok yüksek sesle. Ah.

“Tuon,” dedi Mat, “izin ver, seni Cairhienli Lord Talmanes Delovinde ile tanıştırayım. Seçkin ve soylu bir ailedendir ve kendisi de ismine şeref katmıştır.” Ufak tefek kadın başını eğdi. Belki ancak iki santim kadar. “Talmanes, bu da Tuon.” Kadın ona Oyuncak dediği sürece, unvanlarını

Mat'in ağzından duyamayacaktı. Selucia, ne kadar imkânsız gelse de, her zamankinden de kızgın gözlerle, dik dik baktı.

Ama Talmanes şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı ve eyerinde iyice eğildi. Vanin şapkasının sarkık siperliğini aşağı çekerek yüzünü sakladı. Hâlâ Mat'e doğrudan bakmaktan kaçınıyordu. Demek öyle. Adam Talmanes'e Tuon'un tam olarak kim olduğunu söylemişti anlaşılan.

Mat kendi kendine homurdanarak eyerden eğildi, mızrağa taktığı şapkasını aldı ve *ashandarei*'i sapladığı yerden çekti. Şapkasını başına geçirdi. "Hareket etmeye hazırlanıyorduk, Talmanes. Bizi adamlarının beklediği yere götür, Altara'dan çıkarken, senin Altara'ya girerken sahip olduğun şansa sahip olup, Seanchanlardan kaçınabilecek miyiz, bakalım."

"Pek çok Seanchan gördük," dedi Talmanes, doru atını çevirip Zar'ın yanında yürüterek. "Ama gördüğümüz adamların çoğu Altaralı görünüyordu. Her yerde kampları var gibi. Neyse ki, işittiğim şu uçan yaratıklardan hiç görmedik. Ama bir sorun var, Mat. Toprak kayması oldu. Arka kolumu ve yük atlarımın bir kısmını kaybettim. Geçit tamamen tıkandı, Mat. Üç adamı, Birlik'i Andor'a götürmeleri emri ile, dağa tırmanmaya çalışmaları için gönderdim. Biri boynunu, diğeri bacağını kırdı."

Mat Zar'ı durdurdu. "Bunun, Vanin'in bahsettiği geçit olduğunu tahmin ediyorum?"

Talmanes başını salladı ve Vanin daha da geride kalmaya hazırlanarak, "Doğru," dedi. "Geçit dediğin lanet ağaçta yetişmiyor, Damona dağları gibi dağlarda değil." Vanin rütbeye saygı duymazdı.

"O zaman yeni bir geçit bulman gerek," dedi Mat ona. "Yolunu gece yarısı, gözün bağlı halde bulabileceğini duydum. Senin için kolay olmalı." İltifat her zaman işe yarardı. Dahası, adam hakkında böyle şeylerin söylendiğini duymuştu gerçekten.

Vanin, dilini yutmuş gibi bir ses çıkardı. "Bir başka geçit bulmak mı?" diye mırıldandı. "Bir başka geçit bul, diyor adam. Damona gibi dağlarda öylesine gidip bir başka geçit bulmazsın. Sence neden yalnızca o geçidi biliyordum?" Bu kadarını itiraf edecek kadar sarsılmıştı. Bundan önce, geçidi yalnızca duyduğu konusunda ısrarlıydı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Mat ve Vanin açıkladı. Vanin gibi bir adam için, uzun bir açıklama oldu.

"Bir kez bir Aes Sedai açıklamıştı. Yaşlı dağlar vardır. Kırılış'tan önce de var olanlar, belki bir denizin dibinde falan. Her yerde, geniş ve kolay

geçitleri vardır. O geçitlere girersin ve yön duygunu ve aklını kaybetmediğin sürece, yeterince erzakın varsa, eninde sonunda diğer yandan çıkarsın. Bir de, Kırılış sırasında oluşan dağlar vardır.” Şişman adam başını çevirdi ve tükürdü. “O dağlardaki geçitler dar, dolambaçlı şeylerdir ve bazen aslında geçit diyebileceğin şeyler değillerdir. Onlardan birine girersen, erzakın tükenene kadar dolanırsın, ama çıkışı bulamazsın. O geçidin yok olması, senin vergilenmemiş mallar diyebileceğin şeyleri taşımak için orayı kullanan bir sürü insana zarar verecek. Dağı aşan yeni bir geçit bulunana kadar insanlar ölecek. O geçit yok olduktan sonra Damona dağlarına girersek, büyük olasılıkla biz de ölürüz. Zamanında geri dönmeyenler ve akıllarını başlarına almayanlar, geri dönüş yolunu bulamaz.”

Mat çevresine, Tuon’a, Aes Sedailere, Olver’e baktı. Hepsi güvenliğe kavuşmak konusunda ona güveniyordu, ama Altara’dan çıkmak için kullanacağı güvenli yol artık yoktu. “Gidelim,” dedi. “Düşünmem gerek.” Kafasını çatlatırcasına düşünmesi gerekiyordu.

26
Dünya Sise Dönmüş Gibi

Oyuncak ormanda hızla ilerlemeye başladı, ama Tuon hemen peşinden at sürüyordu –Selucia da yanındaydı elbette–, böylece onu ve Talmanes'i dinleyebiliyordu. Ama kulak misafirliğine kendi düşünceleri müdahale ediyordu. Demek Oyuncak Yenidendoğan Ejder'le birlikte büyümüştü, öyle mi? Yenidendoğan Ejder'le! Ve adam hakkında herhangi bir şey bildiğini inkâr etmişti. Bu, Tuon'un yakalamayı başaramadığı bir yalandı ve Tuon yalan yakalamak konusunda iyiydi. Seandar'da, fark edemediğiniz yalan sizi öldürtebilir ya da mal olarak satılmaya gönderebilirdi. Yalanından haberi olsaydı, onun kendisini öpmesine izin vermektense yüzüne tokat atabilirdi. İşte, *o öpücük* şok olmuştu, etkisini üzerinden atabildiğinden kuşku duyduğu bir şok. Selucia bir erkek tarafından öpülmeyi tarif etmişti, ama gerçek öpücüğün yanında kadının tarifleri solgun kalmıştı. Hayır, dinlemek zorundaydı.

"Birlik'in başında *Estean'ı* mı bıraktın?" diye patladı Oyuncak. Öyle yüksek sesle patlamıştı ki seyrek çalılıkların arasından, yaslı kanat sesleriyle, bir gri kurum sürüsü havalandı. "Adam tam bir aptal!"

"Daerid'i dinleyecek kadar aptal değil," diye yanıt verdi Talmanes sakin sakin. Çok heyecanlanan bir adama benzemiyordu. Başını devamlı iki yana çevirerek, dikkatle çevreyi izliyordu. Sık sık, tepedeki kalın dalların arasından gökyüzüne de bakıyordu. Adam *raken*'leri yalnızca duymuştu, ama onlara karşı dikkatli oluyordu. Sözleri Oyuncak'ınkilerden de sert ve hızlıydı ve takip etmesi güçtü. Bu insanlar ne kadar hızlı konuşuyordu! "Carlomin ve Reimon aptal değil Mat –en azından, Reimon yalnızca bazen aptallık ediyor– ama, savaş hakkında ne kadar bilgili olursa olsun, asil olmayan birini dinlemezler de. Edorion dinler, ama onu yanımda istedim."

Talmanes'in kullandığı o kızıl el simgesi ilgi çekiciydi. İlgi çekiciden de fazla. Çok daha fazla. Demek eski ve seçkin bir Ev'dendi, öyle mi? Ama doğru kişi Oyuncak'tı. Şahinkanadı'nın yüzünü hatırlıyordu. Bu kesinlikle imkânsız görünüyordu, ama bunu inkâr etmesinin yalan olduğu, bir leoparın benekleri kadar açıktı. Kızıl El, Oyuncak'ın simgesi olabilir miydi? Ama eğer öyleyse, yüzüğü neydi? Tuon yüzüğü ilk gördüğünde bayılacak gibi olmuştu. Eh, çocukluğundan beri ona bu kadar yaklaştığı olmamıştı.

"Bu durum değişecek, Talmanes," diye hırladı Oyuncak. "Çok uzun süre başıboş bıraktım. Artık sancaklarıma Reimon ve diğerleri kumanda ediyorsa, bu onları Bayrak-General yapar. Seni de Korgeneral. Daerid beş sancağa kumanda ediyor ve bu onu da Korgeneral yapar. Reimon ve diğerleri ya onun emirlerine itaat eder ya da evlerine dönerler. Tarmon Gai'don geldiğinde, onlar lanet mülklere sahip olmayan birini dinlemeyi reddettiği için lanet kafamın yarılmasına izin vermeyeceğim."

Talmanes atını çevirip dikenli çalıların çevresinden dolaştırdı ve herkes takip etti. Dolaşık sarmaşıkların dikenleri özellikle uzun ve çengelli görünüyordu. "Bundan hoşlanmayacaklar, Mat, ama evlerine de dönmeyecekler. Bunu biliyorsun. Altara'dan nasıl çıkacağımızı düşündün mü?"

"Düşünüyorum," diye mırıldandı Oyuncak. "Düşünüyorum. Şu arbaletçiler..." Uzun bir nefes verdi. "Bu akıllıca değildi, Talmanes. Her şeyden önce, onlar yürümeye alışıklar. Hızlı hareket ettiğimizde, yarısı eyerde kalmaktan fazlasını yapamayacak ve hızlı ilerlememiz de gerekecek. Bu tür ormanlarda faydalı olabilirler, siper alabilecekleri başka yerlerde de, ama açık arazide, kargılı askerlerimiz yokken, ikinci ok salvosunu yapamadan ezilecekler."

Uzakta bir aslan kükredi. Uzaktaydı, ama yine de atlar sinirli sinirli kişnediler ve birkaç adım dans ettiler. Oyuncak iğdiş atının boynuna eğildi ve hayvanın kulağına fısıldadı. At hemen sakinleşti. Demek, bu onun süslü hikâyelerinden biri değildi. Olağanüstü.

"At binebilen adamlar seçtim, Mat," dedi Talmanes, doru atı oynamayı bıraktığında. "Ayrıca, hepsinde yeni manivela var." Sesine küçük bir heyecan tınısı gelmişti. Ketum adamlar bile, silah konuşurken ısınırdı. "Manivelayı üç kez döndürünce," eliyle küçük bir halka yaparak gösterdi, "kiriş kuruluyor. Birazcık eğitimle, bir adam dakikada yedi sekiz ok atabiliyor. Ağır bir arbaletle."

Selucia gırtlağından küçük bir ses çıkardı. Şaşırmakta haklıydı. Talmanes doğruyu söylüyorsa, ki Tuon'a göre yalan söylemek için sebebi yoktu, o zaman bir şekilde bu harika manivelalardan bir tane bulmalıydı. Örnek olarak bir tane bulabilirse, zanaatkârlar daha fazlasını yapabilirdi. Okçular arbaletçilerden daha fazla ok fırlatabilirdi, ama onların eğitilmesi de daha uzun sürüyordu. Her zaman, okçudan çok arbaletçi olurdu.

"Yedi mi?" diye nida etti Tuon inanmazlıkla. "Bu çok faydalı olurdu, ama ben hiç öyle şey duymadım. Hiç." Adam, bunun özel bir önemi varmış gibi mırıldandı, sonra başını iki yana salladı. "Nasıl buldunuz?"

"Yedi ya da sekiz. Murandy'de bir makine ustası, icat ettiği şeylerden bir araba dolusunu Caemlyn'e götürmek istiyordu. Orada, âlimler ve mucitler için bir tür okul var. Adamın yolculuk için paraya ihtiyacı vardı ve o şeylerin nasıl yapıldığını Birlik'in silahtarlarına öğretmeye razı oldu. Düşmanını her fırsatta okla boğacaksın. Düşmanlarını uzaktan öldürmek, yakından öldürmekten her zaman daha iyidir."

Selucia, Tuon'un görebilmesi için ellerini kaldırdı ve ince parmaklarını çabuk çabuk oynattı. BAHSETTİKLERİ BU BİRLİK NEDİR? Astın üstü karşısında kullanması gereken doğru formu kullanmıştı, ama sabırsızlığı elle tutulur haldeydi neredeyse. Olan biten her şeye karşı sabırsızlık. Tuon ondan pek az sır saklardı, ama şimdilik bazı sırları saklamak daha iyi gibi görünüyordu. Selucia'dan, verdiği sözden dönmüş olmamak için, kendisini Ebou Dar'a zorla götürmesini beklerdi. Bir gölgenin pek çok görevi vardı ve bazıları nihai fedakârlığı gerektirirdi. Tuon Selucia'nın idamını emretmek istemiyordu.

Buyurgan formla cevap verdi. OYUNCAK'IN ÖZEL ORDUSU, ANLAŞILAN. DİNLERSEK DAHA FAZLASINI ÖĞRENEBİLİRİZ.

Oyuncak'ın bir orduya kumanda etmesi çok tuhaf geliyordu. Zaman zaman çok çekici olabiliyordu, her zaman esprili ve eğlendiriciydi, ama genellikle tam bir hödüktü ve her zaman işe yaramazın tekiydi. Tylin'in evcil hayvanı olarak, tam da yerini bulmuş gibiydi. Ama sirkteki göstericiler arasında da yerini bulmuş görünüyordu, *marath'damane*'ler ile iki kaçak *damane*'nin yanında ve cehennemde. Bu büyük hayal kırıklığı olmuştu. Tek bir kavga bile etmemişti! Daha sonraki olaylar bunu telafi edememişti. Bir sokak kavgasına karışmak, cehennemde kavga görmekle aynı şey değildi. İtiraf etmek gerekirdi ki, cehennem dedikleri yer, Ebou Dar'da anlattıklarından çok daha sıkıcıydı. O sokak kavgasında, Oyuncak

ondan hiç beklemediği bir yanını göstermişti. Bir sebepten, Tuon bunu tuhaf bir biçimde sevimli bulmuştu.

"İyi bir tavsiye," dedi Oyuncak dalgın dalgın, boynuna doladığı siyah eşarbı çekiştirerek. Tuon, onun saklamaya büyük özen gösterdiği yara izini merak ediyordu. Saklaması anlaşılabilir bir şeydi. Neden asılmıştı ve nasıl hayatta kalmıştı? Soramazdı. Onun gözlerini birazcık indirmeye bir şey demezdi –aslında, onun kıvranmasını seyretmek zevkli oluyordu; bunun için o kadar az çaba gerekiyordu ki– ama onu yıkmak istemiyordu. En azından, şimdilik.

"Tanımadın mı?" dedi Talmanes. "Senin kitabından. Kral Roedran'ın kütüphanesinde iki kopya var. Onu ezberlemiş. Adam bunun onu büyük bir kumandan yapacağını düşünüyor. Pazarlığımızın başarısı onu o kadar memnun etti ki benim için bir kopya yaptırdı ve ciltlettirdi."

Oyuncak adama şaşkın şaşkın baktı. "Kitabım mı?"

"Bize bahsettiğin kitap, Mat. *Sis ve Çelik.* Madoc Comadrin'in yazdığı."

"Ah, şu kitap," diye omuzlanın silkti Oyuncak. "Onu uzun zaman önce okumuştum."

Tuon dişlerini gıcırdattı. Parmakları çaktı. NE ZAMAN KİTAPLARDAN BAHSETMEYİ BIRAKIP İLGİNÇ KONULARA DÖNECEKLER?

BELKİ DİNLERSEK DAHA FAZLASINI ÖĞRENEBİLİRİZ, diye yanıt verdi Selucia. Tuon dik dik baktı ona, ama kadının yüzünde öyle masum bir ifade vardı ki, kaş çatışını sürdüremedi. Kahkaha attı –Oyuncak'ın ne kadar yakınında olduklarını fark etmemesi için alçak sesle–, Selucia da ona katıldı. Alçak sesle.

Ama Oyuncak susmuştu ve Talmanes sessizlikten memnun görünüyordu. Ormandaki sesler, şakıyan kuşlar, dallarda çıtırdayan tuhaf, siyah kuyruklu sincaplar dışında sessizlik içinde at sürdüler. Tuon kendini alamet aramaya verdi, ama gözüne hiçbir şey takılmadı. Ağaçların arasında parlak renkli tüyleri olan kuşlar uçuşuyordu. Bir kez, çok uzun boynuzları iki yana dümdüz uzanan yüksek, ince sığırlardan yaklaşık elli hayvanlık bir sürü gördüler. Hayvanlar onların yaklaştığını duymuştu ve onlara dönerek beklediler. Bir boğa başını salladı ve yeri dövdü. Oyuncak ile Talmanes dikkatle sürünün uzağından dolaştılar. Tuon omzunun üzerinden arkaya baktı. Kızılkollar –neden onlara öyle diyorlardı? Oyuncak'a sorması gerekecekti– yük atlarını çekiyorlardı, ama Gorderan arbaletini kaldırmıştı ve diğerleri yaylarına ok takmıştı. Demek bu sığırlar tehlikeliydi. Sığırlarla

ilgili pek az alamet vardı ve Tuon sürünün arkalarında küçülüp gözden kaybolduğunda rahatladı. Bunca yolu bir inek tarafından öldürülmek için gelmemişti. Oyuncak'ın inek öldürmesini izlemek için de.

Bir süre sonra Thom ile Aludra gelip yanlarında at sürmeye başladılar. Kadın Tuon'a bir kez baktı, sonra dümdüz ileri bakmaya başladı. Tarabonlunun, parlak renkli boncuklarla süslü örgüleriyle çevrilmiş yüzü, ne zaman Tuon'a ya da Selucia'ya baksa tahta gibi oluyordu, yani Geri Dönüş'ü reddedenlerden biri olduğu belliydi. Kadın Oyuncak'ı izliyordu ve... tatmin olmuş görünüyordu. Onun için bir şey doğrulanmış gibi. Oyuncak onu neden getirmişti acaba? Kuşkusuz havai fişekleri için değil. Kadının havai fişekleri yeterince şirindi, ama yarı eğitimli *damane*'nin yaptığı Semavi Işıklarla bile karşılaştırılamazdı.

Thom Merrilin çok daha ilgi çekiciydi. Beyaz saçlı yaşlı adamın deneyimli bir casus olduğu belliydi. Onu Ebou Dar'a kim göndermişti acaba? En olası aday Beyaz Kule gibiydi. Adam, kendine Aes Sedai diyen üç kadının yanında pek az zaman geçiriyordu, ama iyi eğitilmiş bir casus kendini o şekilde ele vermezdi. Varlığı Tuon'u düşündürüyordu. Son Aes Sedai'ye de tasma takılana kadar, Beyaz Kule ihtiyatla yaklaşılması gereken bir şeydi. Her şeye rağmen, Oyuncak'ın Beyaz Kule entrikalarının bir parçası olduğu gibi rahatsız edici düşüncelere kapılıyordu bazen. Aes Sedailerin bazılarında her şeyi bilme yeteneği yoksa, imkânsız bir şeydi bu, ama zaman zaman bu düşünce aklına geliyordu.

"Tuhaf bir tesadüf, sizce de öyle değil mi, Merrilin Efendi?" dedi. "Altara'da bir ormanın ortasında Oyuncak'ın ordusunun bir parçası ile karşılaşmak."

Adam uzun bıyıklarını parmak boğumu ile sıvazladı, ama küçük gülümsemesini saklamayı başaramadı. "O bir *ta'veren* Leydim ve bir *ta'veren*'in çevresinde neler olacağını asla bilemezsiniz. Onlardan biri ile yolculuk etmek her zaman... ilginç... olur. Mat'in, ihtiyaç duyduğu şeyi ihtiyaç duyduğu anda bulmak gibi bir eğilimi vardır. Bazen, ona ihtiyaç duyduğunu bilmeden."

Tuon adama bakakaldı, ama adam ciddi gibiydi. "O Desen'e mi bağlı?" Sözcüğün tercümesi buydu. "Bu ne demek?"

Yaşlı adamın mavi gözleri hayretle irileşti. "Bilmiyor musunuz? Ama Artur Şahinkanadı'nın bilinen en güçlü *ta'veren* olduğu söylenir, hatta belki Rand al'Thor kadar güçlüymüş. Kimse bilmese bile sizin... Eh, bilmiyorsanız bilmiyorsunuzdur. *Ta'veren*'ler, Desen'in çevresinde

şekillendiği insanlardır. Desen tarafından, Desen'in doğru yolda dokunması için ya da belki Desen'e sızan kusurların düzeltilmesi için dokunmuş insanlar. Aes Sedailerden biri benden daha iyi açıklayabilir." Tuon bir *marath'damane* ya da daha da kötüsü kaçak bir *damane* ile konuşurmuş gibi.

"Teşekkür ederim," dedi Tuon adama, nazikçe. "Duyduklarım yeterli, sanırım." *Ta'veren*'miş. Saçmalık. Bu insanlar ve bitmek tükenmek bilmez batıl inançları! Küçük, kahverengi bir kuş, kuşkusuz bir ispinoz, yüksek bir meşeden havalandı, Oyuncak'ın başının üzerinde, sağdan sola üç kez döndü, sonra uçup gitti. Tuon aradığı alameti bulmuştu. Oyuncak'ın yanında kal. Aksini yapmaya niyeti olduğundan değil. Bir söz vermişti, oyunu oynanması gerektiği gibi oynuyordu ve hayatı boyunca sözünden döndüğü olmamıştı.

Yola çıkmalarından bir saat kadar sonra, ileride bir kuş şakıdı. Selucia ilk nöbetçiyi gösterdi, yaygın bir meşenin kalın dallarında, arbaletli bir adam ellerini ağzında boru yapmıştı. Demek kuş değildi. Yeni kuş şakımaları ilerleyişlerini haber verdi ve kısa süre sonra düzenli bir kampa girdiler. Çadır yoktu, ama mızraklar düzgünce yığılmıştı, atlar ağaçların arasında, farklı yerlerdeki halatlara, onlara binen adamların battaniyelerinin yakınına bağlanmışlardı ve her hayvanın başında bir eyer ya da yük eyeri vardı. Kampı bozup yola çıkmaları fazla sürmezdi. Ateşler küçüktü ve pek az duman yayıyordu.

Onlar kampa girerken, donuk yeşil plaka zırhlar giymiş adamlar ayağa kalktılar. Ceketlerinin kollarında aynı kızıl el işareti vardı ve sol kollarına kırmızı eşarplar bağlamışlardı. Tuon yara izi taşıyan yaşlı yüzler ve taze, genç yüzler gördü; hepsinin gözleri Oyuncak'taydı ve yüzlerinde Tuon'un ancak hevesli diyebileceği ifadeler vardı. Mırıltılar yükseldi, ağaçların arasında yel gibi dolaştı.

"Bu Lord Mat."

"Lord Mat geri döndü."

"Lord Mat bizi buldu."

"Lord Mat."

Tuon ile Selucia bakıştılar. O seslerdeki sevgi içtendi. Bu nadir bir şeydi ve genellikle gevşek disiplinli bir kumandanın askerlerinde görülürdü. Ama diğer yandan, Oyuncak'ın ordusunun hırpani bir şey olmasını, zamanlarını içerek ve kumar oynayarak geçiren adamlarla dolu olmasını beklemişti. Yalnız, bu adamlar dağlık araziden geçmiş, yüzlerce kilometre aşmış

herhangi bir birlikten daha hırpani görünmüyordu. Hiçbiri sarhoşluktan sallanmıyordu.

“Seanchanlar tarafından görülmemek için genellikle gündüz kamp kuruyoruz, gece hareket ediyoruz,” dedi Talmanes Oyuncak’a. “O uçan hayvanlardan görmemiş olmamız demek, bazılarının buralarda olmadığı anlamına gelmez. Seanchanların çoğu kuzeyde ya da güneyde, uzakta gibi, ama görünüşe göre buradan kırk beş kilometre kuzeyde bir kampları var ve söylentilere göre o yaratıklardan biri de yanlarında.”

“Epey bilgilenmiş gibisin,” dedi Oyuncak, geçerlerken askerleri inceleyerek. Aniden, bir karara varmış gibi başını salladı. Yüzü sert görünüyordu, bir de... teslim olmuş gibi olabilir miydi?

“Öyle, Mat. İzcilerin yarısını getirdim, Seanchanlarla savaşan Altaralılardan bazılarını da askere aldım. Eh, çoğu savaşmaktan çok at çalmakla ilgileniyor gibi, ama bazıları bundan vazgeçip onlarla gerçekten savaşmayı tercih etti. Malvide Geçitleri’nden güneye, buraya kadar, Seanchan kamplarının çoğunun nerede olduğunu bildiğimi sanıyorum.”

Aniden bir adam gür bir sesle şarkı söylemeye başladı. Diğerleri de katılınca şarkı hızla yayıldı.

Bira ve şarap eğlendirir biraz,
Biraz da, güzel bilekli bir kız,
Ama benim asıl zevkim,
Gölgelerin Jak’ı ile yaptığım dans.

Şimdi kamptaki bütün adamlar şarkı söylüyordu, binlerce ses şarkıyı kükrüyordu.

Nasıl düşerse düşsün, zarı atarız,
Kısa ya da uzun, kızların koynuna gireriz,
Sonra Lord Mat’in çağırdığı yere gideriz,
Gölgelerin Jak’ı ile dans ederiz.

Bağıra çağıra, kahkahalar atarak ve birbirlerinin omuzlarına şaplaklar atarak bitirdiler. Işık aşkına, Gölgelerin Jak’ı da kimdi?

Oyuncak dizginleri çekerek, tuhaf mızrağı tutan elini kaldırdı. Hepsi buydu, ama askerler arasında sessizlik yayıldı. Demek disiplini yumuşak

değildi. Askerlerin subaylarını sevmesi için birkaç başka sebep de vardı, ama en olağan sebep Oyuncak için geçerli değil gibiydi.

“Bizim bilmelerini istediğimiz ana kadar, burada olduğumuzu bilmelerine izin vermeyelim,” dedi Oyuncak yüksek sesle. Söylev çekmiyordu, yalnızca sesinin duyulduğundan emin oluyordu. Ve adamlar işitiyor, sözlerini omuzlarının üzerinden arkaya, işitemeyecek kadar uzakta olanlara iletiyorlardı. “Evimizden çok uzaktayız, ama eve dönmemizi sağlayacağım. Bu yüzden hareket etmeye hazır olun ve hızlı ilerleyin. Kızıl El Birliği herkesten daha hızlı hareket edebilir ve bunu kanıtlayacağız.” Tezahürat olmadı, ama başlar sallandı. Oyuncak Talmanes’e dönerek, “Harita var mı?” diye sordu.

“Bulunabilecek en iyi haritalar,” diye yanıt verdi Talmanes. “Artık Birlik’in kendi haritacısı var. Roidelle Efendi’de, Aryth Okyanusu’ndan Dünyanın Omurgası’na kadar her şeyi gösteren çok iyi haritaları vardı zaten. Ve Damona dağlarını geçtiğimizden beri, o ve yardımcıları geçtiğimiz arazilerin yeni haritalarını çiziyor. Hatta, Seanchanlardan öğrendiklerimize bakarak, doğu Altara haritasını bile işaretledi. O kampların çoğu geçici ama. Askerler başka bir yere gidiyor.”

Selucia eyerinde kıpırdandı ve Tuon yüksek buyurgan formda, bir emir olarak, SABIR, dedi. Yüzü ifadesiz kaldı, ama içten içe öfkeliydi. Askerin nerede olduğunun bilinmesi, nereye gittiklerine dair ipucu verirdi. O haritayı yakmanın bir yolu olmalıydı. Bu, arbalet manivelalarından birini ele geçirmek kadar önemliydi.

“Roidelle Efendi’yle de konuşmak istiyorum,” dedi Oyuncak.

Askerler gelip atları aldılar ve bir süre her şey karman çorman oldu, ortalık dolanan insanlarla doldu. Gedik dişli bir adam Akein’in dizginlerini aldı ve Tuon kısrağa nasıl bakılacağına dair detaylı talimatlar verdi. Adam eğilirken ekşi ekşi baktı ona. Bu topraklardaki sıradan insanlar, kendilerini herkese eşit görüyor gibiydi. Selucia da, Gülgoncası’nı alan leylek gibi bir delikanlıya benzer talimatlar verdi. Delikanlı Selucia’nın göğüslerine bakıyordu, ta ki Selucia onu tokatlayana kadar. Sertçe. Delikanlı sırıtmakla yetindi ve yanağını ovalayarak boz donlu atı çekip götürdü. Tuon içini çekti. Selucia için iyiydi, hoştu, ama kendisi için, sıradan birine tokat atmak gözlerini aylarca yerden kaldırmamasına sebep olurdu.

Ama kısa süre sonra, arkasında Selucia ile birlikte katlanır bir tabureye oturmuştu ve tıknaz Lopin koyu renk çayla dolu teneke kupalar sunuyor, Tuon gibi Selucia’ya da doğru düzgün eğilerek selam veriyordu. Yeterince

çok eğilmiyordu, ama kel adam deniyordu yine de. Tuon'un çayı balla, mükemmel bir biçimde tatlandırılmıştı, pek az bal vardı, ama diğer yandan, adam Tuon'un çayını nasıl sevdiğini bilecek kadar çok servis yapmıştı ona. Arkalarında insanlar koşturuyordu. Talmanes, onun uşağı olduğu anlaşılan ve ona kavuştuğuna çok sevinen Nerim ile kısa bir görüşme yapmıştı. En azından, zayıf adamın her zamanki yaslı yüzünde, bir anlığına bir gülümseme çakmıştı. Bu tür şeyler yalnızken yapılmalıydı. Leilwin ile Domon, Charin Efendi'nin, Juilin ve Thera ile birlikte, Olver'i kampı gezdirmeye götürmesine izin verdiler, sonra yakındaki taburelere oturdular. Thom ile Aludra da, bacaklarını çalıştırmak için, diğerleri ile birlikte gitmişlerdi. Leilwin, Tuon'a uzun uzun, gözünü kırpmadan bakacak kadar ileri gitti. Selucia, hırlamaya çok benzeyen hafif bir ses çıkardı, ama Tuon provokasyonu görmezden geldi ve Anan Hanım'a, yanındaki tabureye oturmasını işaret etti. Hainler ve hırsız eninde sonunda cezalandırılacaktı ve mal haklı sahiplerine iade edilecekti ve *marath'damane*'ler tasmalanacaktı, ama bu tür şeyler beklemeli, daha önemli konularla ilgilenilmeliydi.

Üç subay daha belirdi, koyu renk ipek ceketlerinde o kızıl el işaretlerini taşıyan genç asillerdi. Bol bol kahkaha atarak, birbirlerinin omuzlarına şaplak atarak –bu bir tür sevgi işareti gibiydi– Oyuncak ile bir araya geldiler. Tuon kısa zamanda kimin kim olduğunu öğrendi. Edorion, gülümsediği zamanlar dışında ciddi bir ifade takınan esmer, ince adamdı. Reimon bol bol gülümseyen geniş omuzlu adam. Carlomin ise uzun boylu, zayıf olandı. Edorion temiz tıraşlıydı, Reimon ile Carlomin'in sivri uçlarla biten ve yağlanmış gibi parlayan siyah sakalları vardı. Üçü de Aes Sedailer önünde yerlere kadar eğildiler. Bethamin ile Seta'ya bile eğildiler! Tuon başını iki yana salladı.

"Alışık olduğunuzdan farklı bir dünya olduğunu size sık sık söyledim," diye mırıldandı Anan Hanım, "ama siz hâlâ tam olarak inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Bir şeyin belli bir biçimde olması," diye yanıt verdi Tuon, "o şekilde olması gerektiği anlamına gelmez. Uzun zamandır öyle olsa bile."

"Bazılar aynısını sizin halkınız için söyleyebilir, Leydim."

"Olabilir." Tuon orada bıraktı, ama genelde bu kadınla ettiği özel sohbetlerden zevk alıyordu. Anan Hanım *marath'damane*'lere tasma takılmasına karşı çıkıyordu, ki beklenir bir şeydi bu, hatta *da'covale*'lere bile karşı çıkıyordu, ama bunlar tartışmadan çok münazara oluyordu ve Tuon onun birkaç şeyi kabullenmesini sağlamıştı. Sonunda kadının fikrini

değiştirmeyi umuyordu. Ama bugün değil. Zihninin Oyuncak'a odaklanmasını istiyordu.

Roidelle Efendi belirdi. Göbeği koyu renk ceketini zorlayan, yuvarlak yüzlü, gri saçlı bir adamdı. Her biri uzun, silindir şeklinde, deri kutular taşıyan altı zinde görünüşlü genç adam da takip ediyordu. "Elimdeki bütün Altara haritalarını getirdim, Lordum," dedi adam Talmanes'e eğilerek, ezgili bir aksanla. Bu topraklardaki herkes yarışırcasına mı konuşuyordu? "Bazıları ülkenin tamamını kapsıyor, bazıları yalnızca birkaç yüz kilometrekareyi. En iyileri benimkiler elbette, son haftalarda yaptıklarım."

"Lord Mat sana ne görmek istediğini anlatır," dedi Talmanes. "Sizi baş başa bırakalım mı, Mat?"

Ama Oyuncak haritacıya ne istediğini anlatmaya başlamıştı bile. Seanchan kampları işaretlenmiş bir harita istiyordu. Kısa sürede, kutulardan birindeki harita çıkarılmış, yere yayılmış. Oyuncak haritanın yanında, topuklarının üzerine çökmüştü. Roidelle Efendi yardımcılarından birini tabure getirmeye gönderdi. Adam Oyuncak'ı taklit etmeye çalışsa ceketini patlatırdı ve üstüne üstlük bir de düşerdi, muhtemelen. Tuon haritaya aç gözlerle bakıyordu. Onu nasıl ele geçirmeliydi?

Talmanes ile diğer üç adam, göz ardı edilmek dünyadaki en gülünç şeymiş gibi bakışarak ve gülüşerek Tuon'a doğru yürüdüler. Aes Sedailer haritanın çevresine toplaşmışlardı, ta ki Oyuncak omzunun üzerinden bakmayı bırakmalarını söyleyene kadar. Peşlerinde Bethamin ve Seta ile, biraz öteye gittiler ve kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başladılar. Zaman zaman Oyuncak'tan yana bakıyorlardı. Oyuncak o kadınların, özellikle de Joline'in yüz ifadelerine dikkat etse, Anan Hanım'ın taktığını söylediği inanılmaz *ter'angreal*'e rağmen, endişeye kapılırdı.

"Buradayız, değil mi?" dedi, parmağıyla belli bir noktayı göstererek. Roidelle Efendi doğruladı. "Demek, *raken* olduğu söylenen kamp bu, öyle mi? Uçan hayvanın?" Adam mırıldanarak onayladı yine. "Güzel. Ne tür bir kamp bu? Kaç adam var?"

"Anlatılanlara göre, bir malzeme kampıymış, Lordum. Devriyelerin kullanması için." Genç adam bir başka katlanır tabureyle döndü ve şişman adam homurdanarak çöktü. "Sözde, çoğu Altaralı olan yüz kadar asker, iki yüz de işçi varmış, ama zaman zaman beş yüze kadar asker bulunabiliyormuş." Dikkatli bir adamdı, Roidelle Efendi.

Talmanes, bir ayağını öne uzatarak, şu tuhaf reveranslardan birini yaptı ve diğer üçü de onu taklit etti. "Leydim," dedi Talmanes, "Vanin bana ne

koşullar altında burada bulunduğunuzdan ve Lord Mat'in verdiği sözlerden bahsetti. Size yalnızca, onun verdiği sözü tuttuğunu söylemek istiyorum."

"Gerçekten tutar, Leydim," diye mırıldandı Edorion. "Her zaman."
Tuon, Oyuncak'ı izleyebilmek için adamın kenara çekilmesini işaret etti ve adam Oyuncak'a ve Tuon'a şaşkın şaşkın bakarak kenara çekildi. Tuon sert sert baktı ona. İstediği son şey bu adamların bazı şeyler hayal etmeye başlamasıydı. Henüz her şey olması gerektiği gibi değildi. Bütün bunların ters gitmesi hâlâ mümkündü.

"O bir lord mu, değil mi?" diye sordu.

"Pardon," dedi Talmanes, "ama bir daha söyler misiniz? Özür dilerim. Kulaklarım kirden tıkanmış olmalı." Tuon sözlerini dikkatle tekrarladı, ama yine de adamın onun ne söylediğini çözmesi bir dakikasını aldı.

"Ruhum kavrulsun, hayır," dedi Reimon sonunda, kahkaha atarak. Sakalını sıvazladı. "Yalnızca bizim için öyle. Bize yetecek kadar lord."

"Genellikle asillerden hoşlanmaz," dedi Carlomin. "Hoşlandığı birkaç kişiden biri olmamı şeref sayıyorum."

"Evet, bir şeref," diye onayladı Reimon. Edorion başını sallamakla yetindi.

"Askerler, Roidelle Efendi," dedi Oyuncak sertçe. "Bana askerlerin nerede olduğunu söyle. Sayıları birkaç yüzden fazla olanları."

"Ne yapıyor?" dedi Tuon, kaşlarını çatarak. "Bütün askerlerin nerede olduğunu biliyorsa, bunca adamı Altara'dan *gizlice çıkarmayı* düşünüyor olamaz. Her zaman devriyeler ve *raken* rotaları olur." Bir kez daha, hemen yanıt vermediler. Belki Tuon çok hızlı konuşmayı denemeliydi.

"Dört yüz elli kilometredir devriye görmüyoruz. Şey de... *raken?.. raken* de," dedi Edorion sessizce. Tuon'u inceliyordu. Adamın hayaller görmeye başlamasını engellemek için çok geçti.

Reimon yine kahkaha attı. "Eğer Mat'i tanıyorsam, bize bir çatışma planlıyordur. Kızıl El Birliği yine çatışmaya gidiyor. Bana sorarsanız, çok uzun zaman olmuştu zaten."

Selucia burnunu çekti, Anan Hanım da öyle. Tuon onlarla aynı fikirdeydi. "Bir çatışma sizi Altara'dan çıkaramaz," dedi keskin bir sesle.

"Bu durumda," dedi Talmanes, "bize bir savaş planlıyor." Diğer üçü, bu Işık altındaki en normal şeymiş gibi, başlarını salladılar. Hatta Reimon kahkaha attı. Adam her şeyi komik bulur gibiydi.

"Üç bin mi?" dedi Oyuncak. "Emin misin? Yeterince emin, adam. Yeterince emin olmak yeterli. Çok uzağa gitmemişlerse Vanin onları bulur."

Tuon, haritanın başına çökmüş, parmağını harita üzerinde gezdiren Oyuncak'a baktı ve aniden onu yeni bir ışıkta gördü. Hödük? Hayır. At ahırına tıkılmış bir aslan tuhaf bir şakaya benzeyebilirdi, ama yüksek ovalarda bir aslan bambaşka bir meseleydi. Oyuncak şimdi yüksek ovalarda başıboş kalmıştı. Tuon ürperdi. Nasıl bir adama bulaşmıştı? Bunca zamandan sonra, en ufak fikri olmadığını fark etti.

Gece, ne zaman rüzgâr esse, kürk astarlı pelerinine rağmen Perrin'i ürpertecek kadar serindi. Şişman hilalin çevresindeki hale, fazla zaman geçmeden yağmur yağacağını söylüyordu. Ayın önünde süzülen yoğun bulutlar solgun ışığı gölgeliyor, çekiliyordu, gölgeliyor ve yine çekiliyordu, ama Perrin'in gözlerine yetecek kadar aydınlık vardı. Ağaçlığın sınırının hemen berisinde Çevik'in sırtında oturmuş, sırtın üzerindeki açıklıkta yükselen dört yüksek gri taş rüzgâr değirmenini izliyordu. Değirmenlerin beyaz yelkenleri dönerken sırayla ışıldayıp gölgeleniyorlardı ve mekanizmaları yüksek sesle inliyordu. Shaidoların o şeyleri nasıl yağlayacaklarını bildikleri bile kuşkuluydu. Taş su kemeri, doğuya uzanarak terk edilmiş çiftlikleri ve parmaklıklı korkuluklarla çevrili tarlaları geçen siyah bir çubuğa benziyordu –Shaidolar, bunca yağmura rağmen, çok erken ekim yapmışlardı. Kemer çubuk bir başka sırtı aşıp ötedeki göle gidiyordu. Batıya doğru, bir sırt daha sonra, Malden vardı. Perrin kemerindeki halkada duran ağır çekici gevşetti. Malden ve Faile. Birkaç saat sonra, cebindeki deri sicime elli dördüncü düğümü ekleyecekti.

Zihnini açtı. *Hazır mısın, Karlı Şafak?* diye düşündü. *Yeterince yaklaştın mı?* Kurtlar kasabalardan kaçınırdı ve Shaido av grupları gündüz çevredeki ormanda dolaşırken, Malden'den daha da uzak duruyorlardı.

Sabır, Genç Boğa, dedi yanıt, bir parça sinirle. Ama diğer yandan, Karlı Şafak sinirli bir karaktere sahipti, bir kez tek başına bir leopar öldürmüş, bir kurt için oldukça yaşlı, yara izleri ile kaplı bir erkekti. O eski yaralar, bazen çok uzun uyumasını engelliyordu. *Şimdiden iki gün sonra, dedin. Orada olacağız. Şimdi bırak da uyumaya çalışayım. Yarın iyi avlanmalıyız, çünkü ondan sonraki gün avlanamayacağız.* Sözlerden çok imgeler ve kokular vardı elbette –"iki gün" güneşin gökyüzünden iki kere geçmesi demekti ve "av" geyik kokusu taşıyan esintiye burunlarını kaldırmış, koşan bir sürüydü– ama Perrin'in zihni, imgeler kafasından geçerken sözcüklere dönüştürüyordu onları.

Sabır. Evet. Acele etmek işi bozardı. Ama bu kadar yakınken zor geliyordu. Çok zor.

En yakın rüzgâr değirmeninin dibindeki karanlık kapıda bir şekil belirdi ve bir Aiel mızrağını başının üzerinde ileri geri salladı. Gıcırtılar, Perrin'i rüzgâr değirmenlerinin hâlâ terk edilmiş olduğuna ikna etmişti –Kızlar daha önce keşfe çıktığında boştular ve kimse o gürültüye gerekenden daha uzun süre tahammül etmezdi– ama yine de emin olmak için Gaul ile birkaç Kız göndermişti.

"Gidelim, Mishima," dedi, dizginleri toparlayarak. "Oldu." Öyle ya da böyle.

"Herhangi bir şeyi nasıl seçebiliyorsun?" diye mırıldandı Seanchan. Perrin'e, karanlıkta parlayan altın rengi gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. O gözler, ilk gördüğünde yara izli adamın yerinde sıçramasına sebep olmuştu. Bu geceki kokusu hoşnut değildi. Gergin kokuyordu. Ama omzunun üzerinden arkaya usulca seslendi. "Arabaları öne getirin. Çabuk olun. Çabuk Ve sessiz olun, yoksa kulaklarınızı kopartırım!"

Perrin diğerlerini ya da altı tekerlekli arabaları beklemeden boz donlu atını topukladı. Bol bol yağlanmış dingiller, arabaları olabildiğince sessiz kılmıştı. Ona yine de gürültülü geliyorlardı, araba çeken atların toynakları çamurda vıcık vıcık sesler çıkarıyor, arabaların tahtaları hareket ettikçe ve birbirine sürtündükçe gıcırdıyordu, ama elli adım öteden, hatta daha yakından, kimsenin duymayacağından emindi. Hafif eğimin tepesinde, atından indi ve Çevik'in dizginlerini bıraktı. Eğitimli bir savaş atı olan aygır, dizginlerine dokunulmadığı sürece, kösteklenmiş gibi duracaktı orada. Rüzgâr değirmenlerinin başları, rüzgâr değiştikçe hafifçe dönerek ciyaklıyordu. Yavaşça dönen kolları öyle uzundu ki, Perrin sıçradığında en alttakine dokunabilirdi. Malden'i gözlerden gizleyen son sırta baktı. Orada, çalıdan daha yüksek hiçbir şey yetişmiyordu. Karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyordu. Faile ile arasında yalnızca tek bir sırt vardı. Kızlar dışarı çıkıp Gaul'a katılmışlardı, hepsi hâlâ peçeliydi.

"Kimse yoktu," dedi Gaul, pek de ciyak olmayan bir sesle. Bu kadar yakından değirmen direğinin gıcırtısı sessiz sözcükleri yutardı.

"Son gelişimden bu yana toz bozulmamış," diye ekledi Sulin.

Perrin sakalını kaşıdı. Böylesi daha iyiydi. Shaidoları öldürmeleri gerekse, cesetleri yanlarında götürebilirlerdi, ama ölenlerin kaybolduğu anlaşılırdı ve bu dikkatleri rüzgâr değirmenlerine ve su kemerlerine çekerdi. Birileri su hakkında düşünmeye başlayabilirdi.

“Kapakları kaldırmama yardım et, Gaul.” Bunu yapmasına gerek yoktu. Yalnızca birkaç dakika kazandıracaktı, ama Perrin’in bir şeyler yapması gerekiyordu. Gaul mızrağını yay çantasını taşıyan kayışlardan geçirdi ve diğer mızraklarının yanına kattı.

Su kemeri, sırt boyunca uzanıyor, dört rüzgâr değirmeninin arasından geçiyordu. Perrin’in omzuna geliyordu ve Gaul için daha alçaktaydı. Gaul kemere tırmandı. Son iki rüzgâr değirmeninin hemen ötesinde, iki yandaki bronz tutamaçları kullanarak, altmış santim genişliğinde, yüz elli santim uzunluğundaki ağır taş parçalarını kaldırdılar ve yüz seksen santim uzunluğunda bir kısmın üzerini açtılar. Perrin bu açıklığın ne için kullanıldığını bilmiyordu. Diğer yanda bunun gibi bir tane daha vardı. Belki suyun yalnızca tek yönde akmasını sağlayan kapaklar üzerinde çalışabilmek ya da sızıntıları gidermek üzere kemere girmek içindi. Perrin suyun hafif hafif dalgalanarak Malden’e doğru aktığını görebiliyordu. Su, kemerin yarısını doldurmuştu.

Mishima onlara katıldı, atından inip kararsızca Sulin ile Kızlara bakarak durdu. Muhtemelen gecenin yüzündeki ifadeyi gizlediğini düşünüyordu. Adam şimdi ihtiyatlı kokuyordu. Hemen ardından, çamurlu yamacı tırmanan kırmızı ceketli Seanchan askerler geldi. Her biri, orta boyda iki jüt çuval taşıyordu. Orta boyda, ama ağır değil. Her çuval yalnızca beş kilo çekiyordu. Sırım gibi kadın, Aielleri kuşkuyla süzerek çuvalları yere bıraktı ve hançeriyle birini kesip açtı. Çamurlu zemine bir avuç ince, koyu renk zerre döküldü.

“Bunu açıklığın üzerinde yap,” dedi Perrin. “Her zerrenin suya döküleceğinden emin ol.”

Sırım gibi kadın Mishima’ya baktı. Adam kararlılıkla, “Lord Perrin’in emrettiği gibi yap, Arrata,” dedi.

Perrin, kadının ellerini başının üzerine kaldırarak çuvalı kemere dökmesini izledi. Koyu renk zerreler Malden’e doğru süzüldü. Perrin, bu kadarını bile olsa, bir kupaya bir çimdik atmıştı ve batacak kadar su çekmeleri biraz zaman almıştı. Kasabadaki büyük sarnıca ulaşmalarına yetecek kadar zaman aldığını umuyordu Perrin. Öyle olmasa bile, kemerin içinde de demlenebilirlerdi. Sarnıçtaki su yine de, eninde sonunda çatalkök çayına dönüşecekti. Işık izin verse de yeterince koyu olsa. Şansı varsa, belki *algai’d’siswai*’leri etkileyecek kadar koyu olurdu. Hedefi yönlendirebilen Bilgelerdi, ama her tür avantajı kullanırdı. Işık izin verse de, beklediğinden daha hızlı koyulaşmasa. O Bilgeler sendelemeye çok erken başlarsa, daha

Perrin hazır olamadan sebebini bulabilirlerdi. Ama Perrin'in tek yapabildiği, kesin olarak biliyormuş gibi ilerlemekti. Bir bu, bir de dua etmek.

İkinci çuval da taş kanala boşaltıldığında, diğerleri yamaca doluşmuştu bile. İlk önce Seonid geldi; koyu renk, bölünmüş eteğini çamurlanmasın diye kaldıran kısa boylu bir kadın. Mishima dikkatini Kızlardan Seonid'e çevirerek, şer kovmak için yaptıkları şu küçük jestlerden yaptı. Böyle bir şeyin işe yaradığını düşünmeleri tuhaftı. Çuvalları ellerinde, dizilmiş bekleyen askerler, iri iri açılmış gözlerle kadına baktılar ve kıpırdandılar. Aes Sedailerle çalışmak Seanchanları huzursuz ediyordu. Kadının Muhafızları Furen ile Teryl, Seonid'in hemen peşinden geliyordu ve ikisinin de eli kılıç kabzasındaydı. Onlar da Seanchanların yanında aynı ölçüde huzursuzdu. Biri esmerdi ve kıvırcık siyah saçlarına kır düşmüştü. Diğeri sarışın ve gençti, kıvrık bıyıkları vardı, ama ikisi de fasulye taneleri kadar benziyordu birbirlerine; uzun boylu, zayıf ve zorlu. Biraz arkalarından Rovair Kirklin geliyordu; siyah saçları seyrelmeye başlamış, asık suratlı, tıknaz bir adam. Masuri'den ayrı kalmak hoşuna gitmiyordu. Üç adam da, yiyecek dolu küçük bohçalar sırtlamışlardı ve omuzlarından şişman su tulumları sarkıyordu. Sırım gibi kadın daha fazla çuval getirmek için yamaç aşağı giderken sıska bir adam getirdiği çuvalları açıklığın kenarına dayadı. Arabalar çuvallarla tıka basa doluydu.

"Unutma," dedi Perrin Seonid'e, "en büyük tehlike sarnıçtan kaleye gitmek olacak. Duvarın üzerindeki yürüyüş yollarını kullanmanız gerekecek ve kasabada, bu saatte bile Shaidolar olabilir." Alyse bundan emin değilmiş gibi konuşmuştu. Uzakta gök gürültüsü boş bir sesle gürledi, sonra bir kez daha. "Belki yağacak yağmur sizi saklar."

"Teşekkür ederim," dedi kadın buz gibi bir sesle. Ayın gölgelediği yüzü bir Aes Sedai dinginliği maskesiydi, ama kokusunda sivri bir kızgınlık vardı. "Sen söylemesen aklıma bile gelmezdi." Bir sonraki an yüzündeki ifade yumuşadı ve elini Perrin'in koluna koydu. "Onun için endişelendiğini biliyorum. Ne yapılabiliyorsa yapacağız." Sesi tam olarak sıcak sayılmazdı –hiç sıcak olmamıştı– ama önceki kadar soğuk da değildi ve kokusu duygudaşlıkla yumuşamıştı.

Teryl kadını su kemerinin kenarına kaldırdı –kanala çatalkök boşaltmakta olan Seanchan, Mishima kadar çok yara izi taşıyan uzun boylu adam, çuvalını düşürecek gibi oldu– ve Seonid yüzünü hafifçe buruşturduktan sonra bacaklarını kanal duvarından aşırdı ve küçük bir

inlemeyle suya indi. Su soğuk olmalıydı. Seonid başını eğerek, Malden'e doğru gözden kayboldu. Furen de peşinden tırmandı, sonra Teryl ve son olarak Rovair. Kanalın içine sığmak için iyice eğilmeleri gerekmişti.

Elyas Perrin'in omzuna bir şaplak attıktan sonra tırmandı. "O şeye girmesin diye sakalımı seninki gibi kısa kesmeliydim," dedi, suya bakarak. Rüzgârın karıştırdığı gri sakalı göğsüne yayılıyordu. Deri bir sicimle ensesinde topladığı saçları da beline geliyordu. O da küçük bir yiyecek bohçası ve su tulumu taşıyordu. "Yine de, soğuk bir banyo bir adamın sorunlarını unutmasını sağlar."

"Ben kadınları unutmasını sağladığını sanıyordum," dedi Perrin. Şaka yapacak durumda değildi, ama herkesin de kendisi kadar kasvetli olmasını bekleyemezdi.

Elyas kahkaha attı. "Bir adamın başka ne sorunu olur ki?" Suyun içinde kayboldu ve yerini Tallanvor aldı.

Perrin onun koyu renk ceketinin kolunu yakaladı. "Kahramanlık yok, unutma." Tallanvor'un buna katılması konusunda kararsız kalmıştı.

"Kahramanlık yok, Lordum," diye kabul etti Tallanvor. Uzun süredir ilk defa hevesli görünüyordu. Kokusu hevesle titriyordu. Ama içinde bir ihtiyat kokusu da vardı. Şu anda kampta olmamasının tek sebebi o ihtiyattı. "Maighdin'i riske atmam. Leydi Faile'i de. Ben yalnızca bir an önce Maighdin'i görmek istiyorum."

Perrin başını salladı ve adamı bıraktı. Bunu anlayabiliyordu. Onun da içinde bir parça kemere tırmanmak istiyordu. Bir an önce Faile'i görmek için. Ama işin her parçası doğru düzgün yapılmalıydı ve Perrin'in başka işleri vardı. Dahası, Malden'in içine girse, kendini Faile'i bulmaya çalışmaktan alabileceğini sanmıyordu. Kendi kokusunu alamıyordu, elbette, ama o kokunun içinde ihtiyat olduğundan kuşkuluydu. Rüzgâr değirmenlerinin başları, değişen rüzgâra uyarak, yüksek gıcırtılarla döndü. En azından rüzgâr burada hiç dinmiyor gibiydi. Su akışının durması felaket olurdu.

Sırt kalabalıklaşmıştı. Faile'in takipçilerinin yirmisi kemere girmek için sıralarını bekliyorlardı, Masema'yı gözetleyen iki tanesi dışında, kalan hepsi buradaydı. Kadınlar erkek pantolonları ve ceketleri giymişti ve Aielleri taklit ederek, arkada bir kuyruk dışında saçlarını kısa kestirmişlerdi, ama hiçbir Aiel onların taktığı kılıçlardan takmazdı. Tearlıların çoğu, Aieller sakal uzatmadığı için sakallarını tıraş etmişti. Arkalarında, baltalı kargı ve kirişi çözülmüş yay taşıyan elli İki Nehirli bekliyordu. Kirişlerini

ceketlerinin içine tıkarak güvene almışlardı ve her biri sırtlarına bir yiyecek bohçası ile birlikte üç dolu sadak bağlamıştı. Bu iş için kamptaki herkes gönüllü olmuştu ve Perrin çöp çektirmek zorunda kalmıştı. Gidenlerin sayısını iki katına, hatta daha fazlasına çıkarmayı düşünmüştü. Takipçiler ve İki Nehirliler kendi yiyecek bohçalarını ve su tulumlarını taşıyordu. Seanchan askerleri kemere doğru akmaya devam ediyor, yamaç yukarı çuval taşıyorlar, boş çuvalları aşağı götürüyorlardı. Disiplinli askerlerdi. Bir adam çamurda kayıp düştüğü zaman, ki sık sık oluyordu bu, küfür, hatta homurdanma duyulmuyordu. Ayağa kalkıp yürümeye devam ediyorlardı yalnızca.

Göğsünde altı yatay renkli çizgi taşıyan Selande Darengil durup Perrin'e elini uzattı. Kadın Perrin'in ancak göğsüne geliyordu, ama Elyas kalçasındaki kılıcı iyi kullandığını iddia ediyordu. Aiel âdetlerini taklit etmelerine rağmen, Perrin artık onu ve diğerlerini aptal olarak görmüyordu –eh, her zaman değil. Bazı farkları vardı, elbette. Selande'nin siyah saçları ensesinde, koyu renk bir kurdele ile bağlanmıştı. Kadının kokusunda korku yoktu, yalnızca kararlılık vardı. “Bunun bir parçası olmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz, Lordum,” dedi kadın, düzgün Cairhien aksanı ile. “Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız. Leydi Faile'i de.”

“Biliyorum,” dedi Perrin, kadının elini sıkarak. Selande'nin ona değil Faile'e hizmet ettiğini vurguladığı zamanlar olmuştu. Perrin, kemere tırmanan takipçilerin hepsinin ellerini sıktı. Hepsinin kokusunda kararlılık vardı. Malden'e giden İki Nehirlilere kumanda eden Ban al'Seen'in de.

“Faile ve diğerleri geldiği zaman, dış kapıları kapatıp kıstırın, Ban.” Perrin bunu ona daha önce de söylemişti, ama tekrarlamaktan kendini alamamıştı. “Sonra, onları kemere çıkartıp çıkartamayacağınıza bakın.” O kale, içeridekileri Shaidolardan koruyamamıştı ve işler yolunda gitmezse, bu sefer de koruyabileceğinden kuşkuluydu. Seanchanlarla yaptığı pazarlıktan dönmeyi düşünmüyordu –Shaidolar Faile'e yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi; dahası, onları kırsalı kasıp kavurmak üzere geride bırakamazdı– ama Faile'in bir an önce tehlikeden uzaklaşmasını istiyordu.

Ban yay değneğini ve baltalı kargısını kemere dayadı ve kendini yukarı çekip içeriye uzandı. Yere indiğinde, ıslak elini ceketine sildi, sonra çıkık burnunun yan tarafını ovaladı. “Suyun altında, kanalın zemini yosun tutmuş gibi kaygan. Bütün yolu kaymadan aşağı inmek yeterince zor olacak, Lord Perrin, yukarı tırmanmaya çalışmak daha da zor olacak. Bence yapılacak en iyi şey, siz bize ulaşana kadar o kalenin içinde beklemek.”

Perrin içini çekti. Halat göndermeyi düşünmüştü, ama o son yamacı aşmak için yaklaşık üç kilometrelik halat gerekirdi –taşınamayacak kadar çok halat– ve Shaidolar kemerin Malden tarafında halatın ucunu bulurlarsa, kasabayı köşe bucak ararlardı. Küçük bir riskti belki, ama sonucunda uğrayacakları acı kayıp, büyük görünmesine sebep oluyordu. “Becerebildiğimce hızlı geleceğim, Ban. Söz veriyorum.”

İki Nehirlilerle de teker teker el sıkıştı. Lamba çeneli Tod al’Caar ve Trolloclardan aldığı beyaz yara izi saçlarının arasında uzanan Leof Torfinn vardı. Ne yazık ki, yine sakal uzatmaya çalışan genç Kenly Maerin ile Perrin kadar geniş, ama bir el kısa olan Bili Adarra vardı. Bili, Perrin’in uzak akrabasıydı ve Perrin’in yaşayan en yakın akrabasıydı. Bazıları ondan birkaç yaş büyük olsa da, bu adamların çoğu ile birlikte büyümüştü. Birkaç yaş küçük olanlar da vardı. Şimdiye dek, Deven Yolu ve Gözlem Tepesi’nden gelenleri de, Emond Meydanı’ndan gelenler kadar iyi tanımıştı. O kaleye becerebildiğince hızlı ulaşmak için Faile’den başka sebepleri vardı.

Tarabonlular kadar gür bıyıkları olan ince bir adam, Had al’Lora, İki Nehirlilerin sonuncusuydu. O kemere tırmanırken Gaul belirdi. Peçesi hâlâ yüzündeydi ve boğa derisinden kalkanını taşıdığı elinde dört mızrak vardı. Elini kemerin kenarına dayadı ve sıçrayıp taş duvara oturdu.

“Sen de mi gidiyorsun?” dedi Perrin şaşkın şaşkın.

“Kızlar dilediğin gibi keşif yapabilir, Perrin Aybara.” İri yarı Aiel omzunun üzerinden Kızlara doğru baktı. Perrin onun kaşlarını çattığını düşündü, ama kara peçe gözleri dışında hemen her şeyi sakladığı için emin olmak zordu. “Benim dinlemediğimi sandıkları bir anda konuşurlarken duydum. Karın ve diğerlerinin aksine, Chiad gerektiği gibi *gai’shain* alındı. Bain de öyle, ama o benim umurumda değil. Biz onu kurtardıktan sonra, Chiad’ın bir sene bir günlük hizmet süresi dolmamış olacak. Bir erkek bir kadını *gai’shain* aldığında ya da bir kadın bir erkeği *gai’shain* aldığında, bazen beyazlar çıkarılır çıkarılmaz bir evlilik çelengi yapılır. Sıradışı bir şey değildir. Ama ben Kızların, Chiad’ı benden uzak tutmak için ona benden önce ulaşacaklarını söylediğini duydum.” Arkasında, Sulin’in parmakları Kızların el konuşması ile çaktı ve diğerlerinden biri kahkahasını boğmak istermiş gibi, elini ağzına kapattı. Demek Gaul’u kışkırtıyorlardı. Belki Chiad’la flört etmesine, göründükleri kadar karşı değillerdi. Ya da belki Perrin’in gözden kaçırdığı bir şey vardı. Aiel mizahı epey kaba olabiliyordu.

Gaul suya girdi. Kemerin tavanının altına sığabilmek için suyla paralel olacak şekilde eğilmesi gerekiyordu. Perrin açıklığa baktı. Gaul'u izlemek ne kadar kolaydı. Sırtını dönmek ise ne kadar zor. Seanchan askerlerinin oluşturduğu sıra hâlâ yamaç yukarı ve yamaç aşağı kıvrılıyordu.

"Mishima, ben kampa dönüyorum. Buradaki işiniz bittiği zaman Grady sizi kendi kampınıza götürür. Gitmeden önce, izlerinizi silmek için elinizden geleni yapın."

"Pekâlâ, Lordum. Adamların bazılarına dingillerden yağ sıyırıp bu rüzgâr değirmenlerini yağlamalarını söyledim. Her an takılıp durabilirlermiş gibi görünüyorlar. Uzak sırttakileri de yağlayabiliriz."

Perrin Çevik'in dizginlerini aldı ve ağır ağır dönen değirmen kanatlarına baktı. Ağır, ama istikrarlıydılar. Hızlı dönmek için yapılmamışlardı. "Peki, yarın Shaidolardan birileri buraya gelirse ve yeni yağın nereden geldiğini merak ederse?"

Mishima uzun uzun baktı ona. Ayın düşürdüğü gölgeler yüzünü yarı yarıya gizliyordu. Bu sefer, Perrin'in sarı gözlerinden çekiniyor gibi görünmüyordu. Kokusu... beklenmedik bir şey görmüş gibi kokuyordu. "Bayrak-General sizin hakkınızda haklıymış," dedi yavaşça.

"Ne dedi?"

"Kendisine sormanız gerek, Lordum."

Perrin, geriye dönmenin ne kadar kolay olacağını düşünerek yamacı indi ve ağaçlığa girdi. Gallenne buradan her şeyi idare edebilirdi. Her şey hazırlanmıştı. Yalnız, Mayeneli her savaşın, gösterişli bir süvari saldırısı ile zirveye ulaştığına inanıyordu. Ve tercihen, bir süvari saldırısı ile başlamalıydı. Plandan dönmesi ne kadar sürerdi? Arganda daha sağduyuluydu, ama o da Kraliçe Alliandre için o kadar endişeleniyordu ki saldırı emri verebilirdi. Geriye bir tek Perrin kalıyordu. Rüzgâr sertçe esti ve Perrin pelerinine sarındı.

Küçük bir açıklıkta, kuşkusuz kemer inşaatından kalma, kısmen yere gömülmüş, yarı işlenmiş yosunlu bir taşın üzerine oturmuş olan Grady, dirseklerini dizlerine dayamış, bekliyordu. Çevrede o taşın birkaç benzeri daha vardı. Rüzgâr yüzünden adamın kokusu Perrin'in burnuna gelmiyordu. Perrin tam önünde dizginleri çekene kadar başını kaldırmadı. Buraya gelirken kullandıkları kapıyol hâlâ açıktı, Seanchan kampının biraz ötesinde, uzun ağaçların arasındaki bir başka açıklığı sergiliyordu. Perrin'in kampının yakınına yerleşmeleri daha kolay olabilirdi, ama Perrin Aes Sedaileri ve Bilgeleri, *sul'dam* ve *damane*'lerden mümkün olduğunca uzak

tutmak istiyordu. Seanchanların Tylee'nin sözünü bozacaklarından korkmuyordu, ama Aes Sedailer ve Bilgeler, *damane*'ler hakkında düşünürken fena kızıyorlardı. Muhtemelen, Bilgeler ve Annoura şimdilik kendilerini tutabilirdi. Muhtemelen. Masuri'den o kadar emin değildi. Pek çok açıdan. Mümkün olduğu sürece, aralarında birkaç fersah bulundurmak en iyisiydi.

"Sen iyi misin, Grady?" Adamın yıpranmış yüzüne yeni çizgiler eklenmiş gibiydi. Bu, ağaçların düşürdüğü ay gölgeleri yüzünden de olabilirdi, ama Perrin öyle olduğunu düşünmüyordu. Arabalar kapıyoldan kolaylıkla geçmişti, ama Grady'nin ilk yaptığı zamankinden daha mı küçüktü?

"Yalnızca birazcık yoruldum, Lordum," dedi Grady bitkin bitkin. Dirseklerini dizlerine dayayarak oturmaya devam etti. "Son zamanlarda yaptığımız bunca Yolculuk... Eh, dün askerlerin geçtiği kapıyolu o kadar uzun süre tutamazdım. Bu yüzden artık onları bağlıyorum."

Perrin başını salladı. Asha'manların ikisi de yorgundu. Yönlendirmek, adamı bütün gün demirhanede çekiç sallamak kadar çok yoruyordu kuşkusuz. Aslında, daha fazla. Çekiç sallayan adam Asha'manlardan daha uzun süre çalışabilirdi. İşte bu yüzden Malden'e bir kapıyol kullanarak değil, su kemerini kullanarak gidiyorlardı; işte bu yüzden Faile ve diğerlerini oradan çıkarmak için kapıyol kullanmayacaklardı, Perrin aksini ne kadar dilese de. İki Asha'man, dinlenmek zorunda kalmadan, ancak bir süre daha çalışabilirdi ve o süre de en çok ihtiyaç duyulan alanlar için kullanılacaktı. Işık, zor bir düşünceydi bu. Yalnız, Grady ya da Neald gerekenden bir kapıyol azını açarlarsa, pek çok adam ölecekti. Zor bir karar.

"Sana ve Neald'a yarın değil öbür gün ihtiyacım olacak." Bu, havaya ihtiyaç duyacağını söylemekten farksızdı. Asha'man olmadan, her şey imkânsızlaşırdı. "O zaman meşgul olacaksınız." Durumu olduğundan çok daha hafif gösteren bir ifadeydi.

"Tavan badanalayan tek kollu bir adam kadar meşgul olacağız, Lordum."

"Becerebilecek misin?"

"Becerebilmeliyim, değil mi, Lordum."

Perrin yine başını salladı. Ne yapmak gerekiyorsa onu yapardınız. "Beni kampımıza geri gönder. Mishima ve adamlarını onların kampına götürdükten sonra, sen ve Kızlar dilediğiniz kadar uyuyabilirsiniz." Bu, Grady'yi, iki gün sonra yapacakları için biraz hazırlardı.

“Kızları bilmem, Lordum, ama ben bu gece eve dönmek isterdim.” Ayağa kalkmadan başını çevirdi ve kapıyola baktı. Kapıyol, açıldığı yönün tersi yönde küçüldü, görüntü dönerek daraldı, dikey bir gümüşsü mavi ışığa dönüştü. Işık söndüğünde Perrin’in gözünün önünde mor bir ışık çizgisi izlenimi kaldı. “O *damane*’ler tüylerimi diken diken ediyor. Özgür olmak istemiyorlar.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“*Sul’dam*’ların hiçbiri yakınlarda değilken bazılarıyla konuştum. Ben, o tasmaların çıkarılmasını isteyebileceklerini ima eder etmez, *sul’dam*’larına haykırmaya başladılar. *Damane*’ler ağlıyordu ve *sul’dam*’lar onları okşuyor, dik dik bana bakıyorlardı. Cidden tüylerimi diken diken etti.”

Çevik sabırsızca adım attı ve Perrin aygırın boynunu okşadı. Grady, o *sul’dam*’dan postunu deldirmeden uzaklaşabildiği için şanslıydı. “*Damane*’ler konusunda ne olacaksa, Grady, bu hafta olmayacak. Gelecek hafta da olmayacak. Ve durumu düzelten biz olmayacağız. Bu yüzden, *damane*’leri kendi hallerine bırak. Önümüzde, yapılması gereken bir iş bekliyor bizi.” Ve onu yapmak için, Karanlık Varlık’la bir anlaşma. Düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Hem, Tylee Khirgan’ı Karanlık Varlık’ın tarafında olarak düşünmek güçleşmişti. Mishima’yı da. “Anladın mı?”

“Anladım, Lordum. Ben yalnızca tüylerimi diken diken ettiklerini söylüyorum.”

Sonunda bir başka gümüşsü mavi çizgi belirdi, genişleyerek bir deliğe dönüştü. Deliğin diğer yanında, aralıklı ağaçların ortasında geniş bir açıklık ve alçak bir kaya çıkıntısı görünüyordu. Perrin Çevik’in boynuna eğilerek delikten geçti. Kapıyol arkasında söndü ve Perrin ağaçların arasında at sürerek kampın bulunduğu geniş açıklığa geldi. Eskiden, Brytan adlı minik bir köy olan yerleşim biriminin yanındaydı. Köyü oluşturan pire delikleri, yağmurlu gecelerde bile kimseyi cezbetmeyen şeylerdi. Ağaçlardaki nöbetçiler uyarı vermedi, elbette. Onu tanıyorlardı.

Perrin’in, hemen battaniyelerine sarınmaktan çok istediği şey yoktu. Eh, Faile vardı, elbette, ama Faile yanında olmadığına göre, karanlıkta yalnız kalmak istiyordu. Büyük olasılıkla yine uyuyamayacaktı, ama geceyi daha önce sık sık yaptığı gibi geçirecek, Faile’i düşünecek, Faile’i hatırlayacaktı. Ama kampı çevreleyen, on adım genişliğindeki sivri kazık halkasının on adım berisinde dizginleri çekti. Kazıkların hemen dışında bir *raken* çökmüştü. Başlıklı kahverengi ceket giymiş bir kadın köselemsi burnunu kaşıyabilsin diye uzun gri boynunu eğmişti. Kadının başlığı sırtına sarkıyor,

kısa kesilmiş saçlarını ve dar, sert yüzünü sergiliyordu. Kadın Perrin’e onu tanıyormuş gibi baktı, ama kaşımaya devam etti. Yaratığın sırtındaki eyerde iki kişilik yer vardı. Anlaşılan ulak gelmişti. Perrin, kazık halkasındaki, atların geçmesi için bırakılmış dar, köşeli yollardan birine girdi. Ama hızlı hareket etmedi.

Hemen hemen herkes gelmişti bile. Perrin kampın merkezinde, at halatlarının yakınında hareketlenme sezdi. Büyük olasılıkla Cairhienli seyisler ya da nalbantlardı. Ama yamalı kanvas çadırlar ve her daim yeşil ağaçların dallarından örülmüş ve artık kahverengileşmiş küçük barakalar karanlık ve sessizdi. Alçak Aiel çadırları arasında hiçbir şey hareket etmiyordu ve kampın en yakındaki Mayeneli kısmında yalnızca birkaç nöbetçi ileri geri yürüyordu. Mayeneliler ve Ghealdanlılar, ağaçlara tüneyen İki Nehirlilere pek az güveniyordu. Ama Perrin’in yüksek, kırmızı çizgili çadırı aydınlıktı ve çadır duvarlarında birkaç kişinin gölgeleri kayıyordu. Perrin çadırın önünde atından indiğinde, Athan Chandin dizginleri almaya geldi ve bir tür eğilme ile selam verirken yumruğunu alnına götürdü. Athan iyi bir okçuydu, yoksa burada olmazdı, ama dalkavuk halleri vardı. Perrin pelerininin iğnesini çözerek içeri girdi.

“İşte geldin,” dedi Berelain canlı bir tavırla. Telaşla giyinmiş olmalıydı, çünkü uzun siyah saçları öylesine fırçalanmış gibi görünüyordu, ama yüksek yakalı gri binici elbisesi düzgün ve temizdi. Hizmetkâr kadını ona yeni ütülenmemiş bir şeyi asla giydirmiyordu. Berelaine Breane’in uzun boyunlu şarap sürahisinden doldurması için gümüş bir kadeh uzattı. Cairhienli kadın kendinden isteneni, yüzünü buruşturarak yaptı. Faile’in hizmetçisi Berelain’den tutkuyla nefret ediyordu. Ama Berelain bunu fark etmemiş göründü. “Çadırında ağırladığım için özür dilerim, ama Bayrak-General seni görmek istedi ve ben de ona eşlik etmek istedim. Bize Beyazpelerinleri anlatıyordu.”

Balwer dikkat çekmeden, bir köşede duruyordu –kuşa benzeyen ufak tefek adam, dilediği zaman daldaki kertenkele kadar görünmez olabiliyordu– ama Beyazpelerinlerden bahsedildiğinde kokusu keskinleşti.

Omuzları, uçucununkine benzeyen bir ceketi zorlamakta olan Tylee, Annoura’dan gözünü ayırmadan, bacağını dimdik tutarak eğildi. Kadın Aes Sedailerin her an kuduz köpeklere dönüşebileceğine inanır gibiydi. Perrin kadından endişe kokusu aldığını sandı, ama esmer yüzünde endişe yoktu. “Lordum, hemen size getirmem gerektiğini hissettiğim iki haber geldi. Kasabanın suyuna çatalkök koymaya başladınız mı?”

“Başladım,” dedi Perrin endişeyle, pelerinini pirinç bantlı sandıklardan birinin üzerine atarak. Tylee içini çekti. “Başlayacağımı söylemiştim size. Almizar’daki o aptal kadın ayak sürümese iki gün önce yapardım. Ne oldu?”

“Affedersiniz,” diye bildirdi Lini, “ama battaniyelerimden kaldırıldım ve oraya dönmek istiyorum. Bu gece benden başka bir şey isteyen var mı?” Saçlarını uyumadan önce gevşek bir örgüyle toplamış olan, kırılgan görünüşlü kadın kimseye diz kırmıyor, “Lordum” demiyordu. Berelain’in aksine, onun kahverengi elbisesi telaşla giyilmiş gibiydi, ki Lini için sıradışı bir şeydi bu. Kokusunda sert ve keskin bir hoşnutsuzluk vardı. Perrin’in, Faile yakalandığından beri her gece Berelain ile yattığı gibi saçma bir hikâyeye inananlardan biri de oydu. Çadırın içine göz gezdirirken Perrin’e bakmaktan kaçınmayı başardı.

“Ben biraz daha şarap alırım,” diye bildirdi Aram, kadehini uzatarak. Kırmızı çizgili ceket giymişti, sert yüzlü ve perişandı, gözlerinin altı çökmüştü ve katlanır kamp sandalyelerinden birinde aylak aylak oturmaya çalışıyordu, ama sırtına bağladığı kılıç sandalyenin yaldız kenarlı sırtına yaslanmasını imkânsızlaştırıyordu. Breane ona doğru gidecek oldu.

“O yeterince içti,” dedi Lini keskin bir sesle ve Breane geri döndü. Lini Faile’in hizmetkârlarını demirden bir elle yönetiyordu.

Aram bir küfür salladı ve ayağa fırlayarak kadehini çiçekli halıya fırlattı. “Ne zaman içki içecek olsam, yaşlı bir kadının başımın etini yemediği bir yere gitsem daha iyi olacak.” Perrin’e asık suratla baktıktan sonra çadırdan çıktı. Kuşkusuz Masema’nın kampına gidiyordu. Malden’e gönderilenlerden biri olmak için yalvarmıştı, ama bu görev için düşünülemeyecek kadar çabuk kızıyordu.

“Sen gidebilirsin, Lini,” dedi Berelain. “Breane bizimle ilgilenebilir.” Lini hıhlayarak karşılık verdi –neredeyse narin bir biçimde–, sonra dimdik bir sırt ve hoşnutsuzluk kokusuyla çıkıp gitti. Yine, Perrin’e bakmadan.

“Beni affedin, Lordum,” dedi Tylee dikkatle, “ama maiyetinizi benim alıştığımdan daha... gevşek... bir biçimde yönetiyor gibisiniz.”

“Âdetimiz böyle, Bayrak-General,” dedi Perrin, Aram’ın kadehini kaldırarak. Yeni bir kadeh kirletmenin gereği yoktu. “Buradaki kimse mal değildir.” Bu kulağa keskin gelmişse de, öyle olsundu. Tylee’den bir şekilde hoşlanmaya başlamıştı, ama bu Seanchanların bir keçiyi bile kusturacak âdetleri vardı. Sürahiyi Breane’den aldı –kadın bir an için, sürahiyi bırakmamaya çalıştı ve Perrin’e içkiyi reddedecekmiş gibi kaşlarını çattı–

ve kendine şarap doldurduktan sonra geri verdi. Kadın sürahiyi Perrin'in elinden kaptı. "Şimdi, ne oldu? Bu Beyazpelerinlere ne olmuş?"

"Şafaktan hemen önce, *raken*'leri gidebildikleri kadar uzağa, keşfe gönderdim. Bir de, gün batımından hemen sonra. Uçuculardan biri bu gece, beklenenden önce döndü. Kampımdan seksen kilometre uzakta, hareket halinde yedi bin Işığın Evladı görmüş."

"Size doğru mu geliyorlarmış?" Perrin şarabını içmek yerine, içine bakarak kaşlarını çattı. "Yedi bin, karanlıkta yapılmış bir sayım için çok kesin bir sayı gibi."

"Anlaşılan, bu adamlar asker kaçağıymış," diye araya girdi Annoura. "En azından, Bayrak-General öyle düşünüyor gibi." Gri ipekler içindeki kadın, giyinmesine bir saat harcamış gibi düzenli görünüyordu. Tylee'ye bakarken, çıkık burnu, boncuklu örgülerle donanmış bir kargaymış ve Bayrak-General özellikle ilginç bir avmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Elinde bir şarap kadehi vardı, ama hiç dokunulmamış gibiydi. "Pedron Niall'ın Seanchanlarla savaşırken öldüğünü duydum, ama Niall'ın yerini alan Eamon Valda Seanchan İmparatoriçesi'ne sadakat yemini etmiş, anlaşıldığı kadarıyla." Tylee, "sonsuza dek yaşasın" sözlerini şekillendirdi; Perrin kendisinden başka duyan olduğunu sanmıyordu. Balwer de ağzını açtı, ama konuşmadan kapattı. Beyazpelerinler, adamı devamlı rahatsız eden bir öcü gibiydi. "Bununla beraber, yaklaşık bir ay önce," diye devam etti Gri Aes Sedai, "Galad Damodred Valda'yı öldürmüş ve yedi bin Beyazpelerin'in başına geçip Seanchan ülküsünden dönmüş. Beyazpelerinlere karışması yazık oldu, ama belki de bir faydası olmuştur. Her durumda, öyle görünüyor ki, bu adamların görüldükleri yerde öldürülmesi konusunda bir emir verilmiş. Güzelce özetledim mi, Bayrak-General?"

Tylee'nin elleri, şerre karşı şu jestlerinden birini yapmak istermiş gibi seğirdi. "Güzel bir özet oldu," dedi. Annoura'ya değil Perrin'e hitaben. Seanchan kadın bir Aes Sedai ile konuşmayı güç bulur gibiydi. "Bir faydası olması meselesi dışında. Yemin bozmak ve askerden kaçmak asla iyi şeyler olarak adlandırılamaz."

"Yani size doğru ilerlemiyorlar, yoksa söylerdiniz." Perrin buna bir soru tınısı ekledi, ama aslında zihninde soru yoktu.

"Kuzeye," diye yanıtladı Tylee. "Kuzeye gidiyorlar." Balwer yine ağzını açacak oldu, sonra dişlerini tıkırdatarak kapattı.

“Verecek tavsiyen varsa,” dedi Perrin ona, “o zaman ver. Ama kaç Beyazpelerin’in Seanchanlardan kaçtığı umurumda değil. Benim umurumda olan *tek şey* Faile. Ve Bayrak-General’in de, onları kovalamak uğruna üç yüz dört yüz *damane* daha tasmalama şansından vazgeçeceğini sanmıyorum.” Berelain yüzünü buruşturdu. Annoura’nın yüzü ifadesiz kaldı, ama şarabından büyük bir yudum aldı. Aes Sedailerin hiçbiri, planın bu kısmından hoşnut değildi. Bilgelerin hiçbiri de.

“Haklısınız,” dedi Tylee kararlılıkla. “Sanırım biraz şarap alırım.” Breane derin bir nefes aldıktan sonra itaat etti. Kokusuna küçük bir korku kokusu eklendi. Anlaşılan, uzun boylu esmer kadın onu ürkütüyordu.

“Beyazpelerinlere bir darbe indirme fırsatının hoşuma gideceğini inkâr edemem,” dedi Balwer, toz kadar kuru sesiyle, “ama doğrusu, bu Galad Damodred’e minnet borçlu olduğumu hissediyorum.” Belki de adamın hıncı Valda’yaydı. “Her durumda, bu konuda tavsiyeme ihtiyacınız yok. Malden’de işler yürüyor ve yürümüyor olsaydılar bile, bir gün bile oyalanacağınızdan kuşkuluyum. Aksini de önermem zaten, Lordum. Cüretimi mazur görürseniz, Leydi Faile’i pek severim.”

“Görürüm,” dedi Perrin. “Bayrak-General, iki haber demiştiniz.”

Seanchan Breane’in uzattığı şarap kadehini aldı ve Perrin’e öyle ifadesiz gözlerle baktı ki, çadırdaki diğerleri ile göz göze gelmekten kaçındığı açıktı. “Yalnız konuşabilir miyiz?” diye sordu sessizce.

Berelain halının üzerinde süzülerek elini Perrin’in koluna koydu ve başını kaldırarak ona gülümsedi. “Annoura ve ben gitmeye bir şey demeyiz,” dedi. Işık, Perrin’le arasında bir şeyler olduğuna kim inanırdı? Evet, kadın her zamanki kadar güzeldi, ama ona avlanan bir kediyi hatırlatan koku öyle uzun zaman önce kaybolmuştu ki, Perrin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu bile. Artık kadının kokusunda daha çok sabır ve kararlılık vardı. Perrin’in yalnız ve yalnız Faile’i sevdiğini kabullenmişti ve Faile’i kurtarmaya Perrin kadar kararlı gibiydi.

“Kalabilirsiniz,” dedi. “Ne söylemeniz gerekiyorsa, Bayrak-General, buradaki herkesin önünde söyleyebilirsiniz.”

Tylee Annoura’ya bakarak duraksadı. “Malden’e doğru ilerleyen iki büyük Aiel grubu var,” dedi sonunda, gönülsüzce. “Biri güneydoğuda, diğeri güneybatıda. *Morat’raken*’ler üç gün içinde orada olacaklarını tahmin ediyor.”

Aniden, Perrin’in gözlerinin önündeki her şey dalgalanır göründü. Perrin *kendisinin* dalgalandığını hissetti. Breane haykırdı ve sürahiyi

düşürdü. Dünya yine dalgalandı ve Berelain Perrin'in koluna tutundu. Tylee'nin eli o tuhaf jestle donmuş gibiydi, başparmağı ve işaret parmağı hilal oluşturuyordu. Her şey, üçüncü kez dalgalandı ve Perrin sisten yapılmış gibi hissetti, dünya sisten yapılmış ve sert bir rüzgâr geliyormuş gibi. Berelain ürperdi ve Perrin onu rahatlatmak için kolunu ona doladı. Kadın titreyerek ona tutundu. Çadır sessizlik ve korku kokusuyla dolmuştu. Perrin dışarıda yükselen sesleri duyabiliyordu ve onlar da korku doluydu.

"Bu neydi?" diye sordu Tylee sonunda.

"Bilmiyorum." Annoura'nın yüzü dingin kaldı, ama sesi titriyordu. "Işık, en ufak bir fikrim bile yok."

"Ne olduğu önemli değil," dedi Perrin onlara. Ona bakakalmalarını görmezden geldi. "Üç gün içinde, her şey bitecek. Önemli olan tek şey bu." Önemli olan tek şey Faile'di.

Güneş daha zirvesine tırmanmamıştı, ama Faile şimdiden perişan hissediyordu. Sevanna'nın sabah banyosu için hazırlanan su –kadın artık günde iki kez banyo yapıyordu– yeterince sıcak değildi ve herkesle birlikte Faile de dövülmüştü. Halbuki o ve Alliandre yalnızca kadının sırtını ovmak için oradaydılar. Gün doğumundan bu yana, yirmiden fazla ıslaktopraklı *gai'shain* sadakat yemini etmelerine izin vermesi için yalvarmışlardı. Üçü ayaklanmayı önermiş, o çadırlarda Shaido'dan çok *gai'shain* olduğuna işaret etmişlerdi. Faile, Aiellerin hemen hepsinin mızrak kullanmayı bildiğini, buna karşın ıslaktopraklıların çoğunun çiftçi ya da zanaatçı olduğunu söylediğinde, dinler gibi görünmüşlerdi. Dinler gibi görünmüşlerdi, ama yemin ettikten hemen sonra böyle bir şey önerdikleri ilk gündü bu. Normalde, düşünüp taşınmaları, bu sonuca varmaları günler alırdı. Baskı artıyordu. Faile engelleyemezse, katliama doğru gidiyorlardı. Şimdi de bu...

"Yalnızca bir oyun, Faile Bashere," dedi Rolan, Faile'e tepeden bakarak. Shaido çadırları arasında dolanan çamurlu sokaklardan birinde yürüyorlardı. Adamın sesinde eğlenti vardı ve dudakları çok küçük bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Kesinlikle güzel bir adamdı.

"Öpücük oyunu, dedin." Faile adamın dikkatini çekmek için, koluna astığı çizgili havluları kaldırdı. "Yapacak işim var ve oyuna ayıracak zamanım yok. Özellikle de öpücük oyunlarına."

Birkaç Aiel görebiliyordu, çoğu bu saatte sarhoş sarhoş sendeleyen erkeklerdi, ama sokaktaki insanların çoğu kirli *gai'shain* cüppesi giyen

ıslaktopraklılar ya da gece yağan şiddetli yağmurun geride bıraktığı çamurlu birikintilerde sular sıçratarak mutlu mutlu oynayan çocuklardı. Sokak, sepetler, kovalar, tencereler taşıyan, çamurlu beyaz içinde erkekler ve kadınlarla doluydu. Bazıları gerçekten de iş peşindeydi. Kampta o kadar çok *gai'shain* vardı ki, herkese yetecek kadar iş yoktu. Bu, Shaidoların beyaz kol yenlerinden çıkan aylak ellere iş buyurmasını engellemiyordu ama. Buyurdukları iş uyduruk olsa bile. Çamurlu tarlalara faydasız çukurlar kazmaktan ya da zaten temiz olan tencereleri ovmaktan kaçınmak amacıyla, *gai'shain*'ler aylak görünmemek için ellerine bir şeyler alıp taşımaya başlamışlardı. Bu gerçek işlerden kaçınmalarını engellemiyordu, ama uyduruk işlerden kaçınabiliyorlardı. Faile, Shaidoların çoğunun ona iş buyurması konusunda endişelenmek zorunda değildi, belinde ve boynunda o kalın altın zincirleri taşıdı sürece değil, ama kolye ile kemer Bilgeleri engellemiyordu. Onların bazıları için temiz tencereler ovduğu olmuştu. Bazen de, Sevanna onu istediğinde meşgul olduğu için dövülmüştü. Havluların sebebi buydu.

"Çocukların oynadığı bir öpücük oyunu ile başlayabiliriz," dedi Rolan, "ama o oyundaki cezalar bazen utanç verici olabiliyor. Yetişkinlerin oynadığı oyunda cezalar eğlencelidir. Kaybetmek de kazanmak kadar hoş olabiliyor."

Faile elinde olmadan kahkaha attı. Adam kesinlikle ısrarcıydı. Aniden Galina'nın kalabalıkta, ondan yana seğirttiğini gördü. Beyaz cüppesini çamurdan kaldırmış, gözleri hevesle aranıyordu. Faile bu sabahtan itibaren kadının giyinmesine izin verildiğini duymuştu. Elbette, ateş damlalarından ve altından yapılmış kalın kolyesini ve kemerini hiç çıkarmamıştı. Başı, iki buçuk santimden biraz uzun saçlarla kaplıydı ve üzerine kocaman, kırmızı bir kurdele tokalanmıştı. Bunun kadının kendi seçimi olması hiç olası görünmüyordu. Faile'i onun bir Aes Sedai olduğuna ikna edebilen tek şey, yaşı belirsiz yüzüydü. Bunun ötesinde, temsil ettiği tehlike dışında, kadın hakkındaki hiçbir şeyden emin değildi. Galina onu gördü ve cüppesini yoğurarak durdu. Kararsızca Rolan'ı süzdü.

"Düşünmek zorundayım, Rolan." Faile Galina'dan emin olana kadar Rolan'ı kovalamayı düşünmüyordu. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Kadınlar her zaman düşünmek için zaman isterler. Zararsız bir oyunun keyfi içinde dertlerini unutmayı düşün."

Yürüyüp gitmeden önce Faile'in yanağında hafifçe gezdirdiği parmak Faile'in ürpermesine sebep oldu. Aieller için, herkesin önünde birinin yanağına dokunmak, öpüşmekten farksızdı. Faile'e bir öpücük gibi geldiği ise kesindi. Zararsız? Bir şekilde, Rolan'la öpüşerek oynanacak bir oyunun, öpüşmekten ibaret kalacağından kuşkuluydu. Neyse ki, öğrenmesi gerekmeyecekti –ya da Perrin'den bir şeyler saklaması. Eğer Galina dürüst çıkarsa. Eğer.

Rolan gider gitmez Aes Sedai ona doğru atıldı. "Nerede o?" diye sordu, Faile'in kolunu yakalayarak. "Söyle bana! Sende olduğunu biliyorum. Sende olmak zorunda!" Kadın yalvarıyordu neredeyse. Therava'nın kadına davranışları, efsanevi Aes Sedai dinginliğini paramparça etmişti.

Faile kolunu kurtardı. "İlk önce, giderken beni ve arkadaşlarımı yanında götüreceğini söyle. Açık açık söyle. Ve ne zaman gideceğini söyle."

"Benimle bu şekilde konuşmaya *cüret* edemezsin," diye tısladı Galina.

Faile gözlerinin önünde siyah benekler yüzdüğünü gördü, sonra tokat yediğini fark etti. Kendini de şaşırtarak, diğer kadına tüm gücüyle tokat attı ve kadını sendeletti. Elini acıyan yanağına götürmekten kaçındı, ama Galina şokla irileşmiş gözlerle, kendi yanağını ovaladı. Faile, bir Güç darbesine ya da daha kötüsüne hazırlandı, ama hiçbir şey olmadı. Oradan geçen *gai'shain*'lerin bazıları onlara baktı, ama hiçbiri durmadı, hatta yavaşlamadı. *Gai'shain*'lerin bir araya toplanması Shaidoların dikkatini çekiyordu ve herkesin cezalandırılması ile sonuçlanıyordu.

"Söyle bana," dedi yine.

"Seni ve arkadaşlarını yanımda götüreceğim," diye hırladı Galina, elini indirerek. "Yarın gidiyorum. *Eğer* sendeyse. Değilse, Sevanna senin kim olduğunu bir saat içinde öğrenecek!" Eh, oldukça açık konuşmuştu.

"Kasabada sakladım. Şimdi gidip getiririm."

Ama Faile sırtını dönerken Galina yine kolunu yakaladı. Aes Sedai çevresine bakındı ve aniden işitilmekten korkarmış gibi sesini alçalttı. Sesi korku doluydu. "Hayır. Birinin görmesi riskine giremem. Yarın sabah verirsin. Kasabada. Orada buluşuruz. Kasabanın güney ucunda. Binayı işaretleyeceğim. Kırmızı bir eşarpla."

Faile gözlerini kırpıştırdı. Malden'in güney yarısı yanık bir kabuktan ibaretti. "Neden orada?" diye sordu inanmazlıkla.

"Çünkü kimse oraya gitmiyor, aptal! Çünkü bizi kimse göremeyecek!" Galina hâlâ çevresine bakınıyordu. "Yarın sabah, erkenden. Beni hayal

kırıklığına uğratırsan, pişman olursun!” İpek cüppesinin eteklerini topladı ve kalabalığın arasına karıştı.

Faile diğer kadının uzaklaşmasını izlerken kaşlarını çattı. Sevinç duymalıydı, ama duymuyordu. Galina vahşi, öngörülemez biriydi. Yine de, Aes Sedailer yalan söyleyemezdi. Sözünden dönmesi imkânsız görünüyordu. Ve bir yolunu bulursa, Faile’in kendi kaçış planları vardı, ama onlar ilk başladıkları zamana göre daha zor, daha tehlikeli görünüyordu. Geriye Rolan kalıyordu. Ve onun öpücük oyunları. Galina dürüst çıkmalıydı. Buna zorunluydu.

27
Sade, Tahta Bir Kutu

Altara'nın öğle güneşi ılıktı, ama zaman zaman Rand'ın pelerini bir rüzgârla dalgalanıyordu. İki saattir tepede bekliyorlardı. Mavi gri pusun üzerine kuzeyden sürüklenen büyük, kara bulutlar yağmur yağacağını, havanın soğuyacağını haber veriyordu. Andor o yana doğru yalnızca birkaç kilometre uzakta, meşe, çam, meşinyaprak ve ekşisakız ormanları ile kaplı tepelerin arkasındaydı. O sınır nesiller boyunca, her iki yönde yapılan sığır yağmaları görmüştü. Elayne Caemlyn'de yağmuru mu izliyordu acaba? Caemlyn yüz elli fersah doğudaydı, Elayne'in Rand'ın kafasının arkasında belirsiz bir varlık olarak kalmasına yetecek kadar uzakta. Arad Doman'daki Aviendha daha da belirsizdi. Bilgelerin onu yanında götürecekleri aklına gelmemişti. Yine de, on binlerce Aiel'in arasında güvende olurdu, Caemlyn duvarları arkasındaki Elayne kadar güvende. Tai'daishar, harekete geçme arzusuyla yeri dövdü ve başını salladı. Rand iri, siyah atın boynunu okşadı. Aygır sınıra bir saatten az zamanda ulaşabilirdi, ama bugün batıya gideceklerdi. Birazdan, batıya doğru kısa bir mesafe aşacaklardı.

Bugünkü görüşmede etkileyici olmalıydı ve giysilerini dikkatle seçmişti. Ama Kılıçtan Taç'ın başında olmasının, etkileyici olmaktan başka sebepleri vardı. Altından defne yapraklardan oluşan banda yerleştirilmiş kılıçların yarısı aşağı bakıyor, tacı takmayı rahatsız bir şey haline getiriyor, tacın kendisinin ve getirdiği sorumluluklarının ağırlığını hatırlatıyordu. O defne yapraklarından birindeki çentik Rand'ın şakağına batıyor, yapıldığı yerde, Seanchanlara karşı verdiği savaşı hatırlatıyordu. Kaybetmeyi göze alamayacağı bir zamanda kaybettiği bir savaş. Koyu yeşil ipek ceketinin kol yenleri, omuzları ve yüksek yakası altın işlemeliydi; kılıç kemeri, ejder şeklinde, altın kakmalı bir kemer tokası ile tutturulmuştu ve Ejder Asası

elindeydi; cilalı çelikten başının hemen altında uzun, yeşil beyaz püskül bulunan altmış santim uzunluğundaki mızrak. Dokuz Ayın Kızı mızrağın bir Seanchan mızrağının parçası olduğunu anlarsa bile, Kızların sapın kalanına oydukları ejderleri de görürdü. Rand bugün eldiven takmamıştı. Ellerinin sırtlarındaki altın yeleli ejder başları güneş altında metalik ışıltılarla parlıyordu. Kadın Seanchanlar arasında ne kadar yüksek bir konumda olursa olsun, kiminle yüz yüze olduğunu bilecekti.

Aptal. Lews Therin'in vahşi kahkahası kafasının içinde yankılandı. *Tuzağa dalan bir aptalsın.* Rand deli adamı duymazdan geldi. Tuzak olabilirdi, ama öyleyse bile Rand tuzağı bozmaya hazırdı. Riski göze almaya değerdi. Bu ateşkese ihtiyacı vardı. Seanchanları ezebilirdi, ama bedeli ne kadar kanla ödenirdi, sahip olmadığı zamandan ne kadarını harcamak zorunda kalırdı? Yine kuzeye baktı. Andor üzerindeki gökyüzü, çok yükseklerde sürüklenen birkaç küçük beyaz bulut dışında açıktı. Son Savaş geliyordu. Riske girmek zorundaydı.

Yakında, gri kısrağının dizginleri ile oynamakta olan Min kendinden pek memnun hissediyordu ve bu Rand'ı sinirlendiriyordu. Zayıf bir anında ondan söz almıştı ve sözünü tutmaya zorlamıştı onu. Rand sözünden dönebilirdi. Dönmeliydi. Min onun düşüncelerini duymuş gibi dönüp Rand'a baktı. Omuzlarına kadar gelen siyah buklelerle çevrilmiş yüzü ifadesizdi, ama bağdan aniden kuşku ve öfke geldi. İkisini de bastırmaya çalışıyor gibiydi, ama işlemeli kırmızı ceketinin manşetlerini, hançerlerini kontrol ederken yaptığı gibi düzeltti. Elbette, hançerlerini Rand üzerinde kullanmazdı. Elbette hayır.

Bir kadının aşkı vahşice olabilir, diye mırıldandı Lews Therin. *Bazen bir erkeği, sandıklarından daha fazla incitirler, kastettiklerinden daha fazla. Bazen, daha sonra üzülürler bile.* Adamın aklı şimdilik başında gibiydi, ama Rand sesi bastırdı.

"Daha ileriye, keşfe gitmemize izin vermelisin, Rand al'Thor," dedi Nandera. O ve ağaçlıklı tepedeki iki düzine Kız, kara peçelerini takmıştı. Bazılarının yayları ellerindeydi ve ok takmışlardı. Kızların kalanı ağaçların arasında, tepeden uzaktaydılar, nahoş sürprizlere karşı nöbet bekliyorlardı. "Arazi, ta malikâneye kadar temiz, ama yine de ben tuzak kokusu alıyorum." "Malikâne" hatta "ev" gibi sözcüklerin kadının diline yakışmadığı zamanlar olmuştu. Ama artık uzun zamandır ıslaktopraklarda yaşıyorlardı.

“Nandera doğru söylüyor,” diye mırıldandı Alivia surat asarak. Demir kırı atını topuklayıp yaklaştı. Görünüşe göre, altın saçlı kadın Rand’la gelemeyeceği gerçeğine hâlâ içerliyordu, ama Tear’da, kendi aksanı ile konuşan insanları duyduğunda verdiği tepki bunu imkânsız kılmıştı. Kadın sarsıldığını itiraf ediyordu, ama hazırlıksız yakalanması yüzünden olduğunu iddia etmişti. Ama Rand bu konuda riske giremezdi. “Yüksek Kan’dan olanlara güvenemezsin, özellikle de İmparatoriçe’nin kızlarından birine, sonsuza dek...” Ağzını kapattı ve gereksiz yere koyu mavi eteğini düzeltti. Söylediği şey üzerine yüzünü buruşturmuştu. Rand ona güveniyordu, ona canını emanet edebilirdi, ama içgüdüleri öyle derinlere işlemişti ki, görüşeceği kadınla yüz yüze gelmesine izin veremezdi. Şimdi bağdan, baskılanmak için hiçbir çaba gösterilmeyen bir öfke geliyordu. Min Alivia’yı Rand’ın yakınında görmekten hoşlanmıyordu.

“Ben de tuzak kokusu alıyorum,” dedi Bashere, kıvrık kılıcını kınında gevşeterek. Sade giyinmişti, cilalı miğfer ve plaka zırh takmıştı, tepeye dizilmiş seksen bir Saldaealı mızraklı askerden onu ayıran tek şey gri ipek ceketiydi. Adamın gür, aşağı kıvrık bıyıkları, miğferinin yüz parmaklıklarından çıkıyordu neredeyse. “Kadının orada kaç askeri olduğunu bilmek için on bin kron verirdim. Ve kaç *damane*’si. Bu Dokuz Ayın Kızı tahtın vârisi, adam,” Alivia bunu açıkladığı zaman şoke olmuştu. Hiç önemi yokmuş gibi, Ebou Dar’da kimse bundan bahsetmemişti ona. “Kontrol ettikleri alanın buranın güneyinde sona erdiğini iddia edebilirler, ama kadının güvenliğini sağlamak için en azından küçük bir ordu getirdiklerine iddiaya girebilirsin.”

“Keşif kollarımız bu orduyu bulursa,” diye yanıt verdi Rand sakin sakin, “onların görülmediklerinden emin olabilir miyiz?” Nandera küçümser bir ses çıkardı. “Gözleri olan tek kişinin sen olmadığını varsaymak en iyisidir,” dedi Rand ona. “Onlara saldırmayı ya da kadını kaçırmayı planladığımızı düşünürlerse, her şey suya düşer.” Belki sırlarını saklamalarının sebebi buydu. İmparatorluk’un vârisi, sıradan bir asil kadından daha büyük bir hedef oluştururdu. “Sen, onların *bizi* hazırlıksız yakalamayacağından emin olmak için izlemene bak. İşler yolunda gitmezse, Bashere, ne yapacağını biliyorsun. Dahası, kadının bir ordusu olabilir, ama benim de var ve hiç de küçük bir ordu değil.” Bu yorum karşısında Bashere’in başını sallaması gerekti.

Saldaealılar ve Kızlar dışında, tepe Asha’manlar, Aes Sedailer ve Muhafızları ile doluydu, hepsi dahil yirmi beş kişiden fazlaydılar, pek çok

küçük ordu kadar amansız bir gruptular. Şaşırtıcı bir rahatlıkla birbirlerine karışmışlardı ve pek az gerilim işareti vardı. Ah, kısa boylu ve bakır tenli bir Kızıl olan Toveine Logain'e kaş çatıyordu, ama puslu yeşil gözleri olan esmer bir Kahverengi, Gabrelle, onunla arkadaşça, hatta belki fettanca konuşuyordu. Toveine'in kaşlarını çatmasının sebebi bu olabilirdi, ama onaylamazlık, kıskançlıktan daha olası görünüyordu. Adrielle ile Kurin kollarını birbirlerinin beline dolamıştı. Halbuki kadın Domanlı Asha'man'a tepeden bakacak kadar uzundu ve şakakları kırlaşmış olan adam çirkin, kadın güzeldi. Adamın Gri'yle, kadından izin almadan bağ kurmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Şalı, hafifçe çekik kahverengi gözleri olan genç bir Saldaealıdan daha fazlasıymış gibi görünmeyecek kadar yeni kazanmış olan Beldeine, zaman zaman uzanıp Manfor'a dokunuyordu ve adam her seferinde ona gülümsüyordu. Kadının adamla bağ kurması şaşırtıcı olmuştu, ama görünüşe göre sarı saçlı adam bağı hevesle kabul etmişti. İkisi de, bağ kurmadan önce Rand'ın fikrini sormamıştı.

En tuhafı da Jenare'ydi muhtemelen. Kadın, etekleri kırmızı iplikle işlenmiş gri binici elbisesi giymiş, solgun ve sağlam yapılı bir Aes Sedai'ydi. Kajima ise, saçlarını Narishma gibi iki örgü yapmış, uçlarına gümüş çanlar takmış, orta yaşlı, kâtibe benzer biri. Kadın Kajima'nın söylediği bir şeye güldü ve bir şeyler mırıldandı. Bunun üzerine adam da güldü. Bir *Kızıl,* yönlendirebilen bir adamla şakalaşıyor! Belki de Taim, baştaki niyeti ne olursa olsun, iyi bir değişikliği başlatmıştı. Belki de Rand al'Thor da bir düşte yaşıyordu. Aes Sedailer örtmeceleri ile ünlüydüler. Ama bir Kızıl böyle bir örtmece yapabilir miydi?

Bugün herkes iyi hissetmiyordu. Ayako'nun gözleri, Rand'a dik dik bakarken, neredeyse simsiyah görünüyordu, ama diğer yandan, Aes Sedaisi öldüğünde bir Muhafız'a ne olduğu düşünülürse, esmer tenli ufak tefek Beyaz, Sandomere'nin olası bir tehlikeye atılmasından korkmakta haklıydı. Asha'man bağı bazı açılardan Muhafız bağından farklıydı, ama diğer açılardan tıpatıp aynıydı ve henüz kimse Asha'man'ın ölümünün onunla bağ kuran kadın üzerindeki etkisini bilemiyordu. Elza da Rand'a kaşlarını çatıyordu. Kadın bir elini, bir köpeğin tasmasını tutarmış ve salıvermeyi düşünürmüş gibi, uzun boylu ve ince Muhafızı Fearil'in omzuna koymuştu. Rand'ın üzerine değil kesinlikle, ama kadının Rand için tehlike oluşturduğunu düşündüğü herkes için korkardı. Bu konuda emirler vermişti ve kadının ettiği yemin itaat etmesini sağlamalıydı, ama Aes Sedailer hemen her konuda boşluk bulabiliyordu.

Merise kararlılıkla Narishma ile konuşuyordu. Diğer iki Muhafızı biraz ötede, atlarının sırtında oturuyorlardı. Sert yüzlü kadının, alçak sesle konuşabilmek için Narishma'ya eğilirken yaptığı jestleri yanlış anlamak imkânsızdı. Bir konuda ona talimat veriyordu. Rand, bu koşullar altında, bu durumdan hoşlanmıyordu, ama yapabileceği pek az şey var gibiydi. Merise yemin etmemişti ve konu Muhafızlarından biri olduğunda Rand'ın söylediklerini duymazdan gelirdi. Başka konularda da.

Cadsuane de Rand'ı izliyordu. O ve Nynaeve bütün *ter'angreal* takılarını takmışlardı. Nynaeve Aes Sedai sükûnetini takınmak için elinden geleni yapıyordu. Lan'i, her nereye göndermişse, oraya gönderdikten sonra, sakin görünmeyi sık sık çalışmıştı. Nynaeve'in tombul kısrağı ile Cadsuane'in doru atı arasında tepenin yarısı vardı, elbette. Nynaeve asla itiraf etmezdi, ama Cadsuane'den çekiniyordu.

Logain Rand ile Bashere'in arasına girdi. Siyah iğdiş atı dans ediyordu. At, adamın ceketi ve pelerini ile aynı renkteydi neredeyse. "Güneş hemen hemen tam tepede," dedi. "Aşağı inme zamanı gelmedi mi?" Bunda yalnızca küçük bir soru tınısı vardı. Emir almak adamın hiç hoşuna gitmiyordu. Yanıt beklemedi. "Sandomere!" diye seslendi yüksek sesle. "Narishma!"

Merise Narishma'nın kolunu tutarak birkaç talimat daha verdi, sonra gitmesine izin verdi. Bu, Logain'in kaşlarını çatılmasına sebep oldu. Güneşten kararmış teni ve siyah, çanlı örgüleri ile Narishma Rand'dan daha genç görünüyordu, ama aslında birkaç yaş daha büyüktü. Boz donlu atının sırtında kılıç kadar dik oturuyordu. Logain'e, dengiymiş gibi başını salladı ve bu yeni bir kaş çatma getirdi. Sandomere Ayako'ya birkaç sessiz söz söyledi, sonra benekli atına bindi. O eyerdeyken, kadın adamın baldırına bir kez dokundu. Kırışık yüzlü, saçları seyrelmiş, yağlanmış sivri sakalına kır düşmüş adamın yanında, kadın yaşı belirsiz değil genç görünüyordu. Sandomere'nin yüksek siyah yakasında, hem gümüş kılıç, hem kırmızı altın ejder vardı. Tepedeki bütün Asha'manlar aynı iğneleri taşıyordu, Manfor bile. Manfor Adanmışlığa terfi edeli çok olmamıştı, ama Siyah Kule'ye, daha bir Siyah Kule yokken, ilk gelen kişi oydu. Onunla birlikte başlayan adamların çoğu ölmüştü. Adamın bunu hak ettiğini Logain bile inkâr etmemişti.

Logain, Cadsuane'i ya da Nynaeve'i çağırmaya kalkmayacak kadar aklı başında bir adamdı, ama onlar yine de gelip Rand'a katıldılar. Rand'ın iki yanında durdular ve onu kısaca süzdüler. Yüzleri o kadar ifadesizdi ki, her

şeyi düşünüyor olabilirlerdi. Göz göze geldiler ve Nynaeve hemen bakışlarını kaçırdı. Cadsuane hafifçe hıhladı. Min de geldi. Şerefleri dengelemek için Rand'ın getirdiği "bir kişi dahası" Min'di. Bir erkek asla yatakta söz vermemeliydi. Rand ağzını açtı ve Min tek kaşını kaldırarak baktı ona. Bağ... tehlikeli bir şeyle doluydu.

"Oraya vardığımızda arkamda kal," dedi Rand ona. Söylemeyi düşündüğü şey bu değildi.

Tehlike solarak, Rand'ın aşk olduğunu öğrendiği bir şeye dönüştü. Bir sebepten, bağda alaylı bir eğlenti de vardı. "İstersem kalırım, seni yün kafalı koyun çobanı," dedi Min, çileden çıkmış gibi, bağ Rand'a onun gerçek duygularını söylemeyecekmiş gibi. O duyguları çözmek ne kadar zor olsa da.

"Bu aptalca şeyi yapacaksak, yapalım da bitsin," dedi Cadsuane sertçe ve koyu doru atını topukladı.

Tepenin biraz ötesinde, ormanın içinden geçen dolambaçlı toprak yol boyunca çiftlikler belirmeye başladı. Senelerce kullanılan yol sertleşmişti, ama yine de son yağmur yüzünden kaygandı. Saz damlı taş evlerin bacaları, pişen öğle yemekleri için tütüyordu. Zaman zaman, güneşte oturmuş, çıkrık çeviren kızlar ve kadınlar görülüyordu. Kaba ceketli adamlar taş duvarlı tarlalara giriyor, ekin filizlerini kontrol ediyordu. Oğlan çocukları yabani otları çapalıyordu. Otlaklarda kahverengi beyaz sığırlar, siyah kuyruklu koyunlar vardı ve yayları ya da sapanları olan bir iki oğlan tarafından göz kulak olunuyorlardı. Bu ormanlarda kurt, leopar ve biftek ya da koyun eti tadından hoşlanan başka hayvanlar vardı. Bazı insanlar gözlerini gölgeleyerek geçenlere bakıyor, kuşkusuz Leydi Deirdru'yu ziyaret eden bu güzel giyimli insanların kim olduğunu merak ediyordu. Kuşkusuz gelişlerinin başka sebebi olamazdı, malikâneye yönelmişlerdi ve önemli yerlerden çok uzaklardaydılar. Ama kimse heyecanlı ya da korkmuş görünmüyordu, herkes gündelik işlerine bakıyordu. Bölgede bir ordu olduğu söylentisi onları altüst ederdi mutlaka ve bu tür söylentiler otlak yangını gibi yayılırdı. Tuhaf. Seanchanlar Yolculuk edemez, söylentilerden erken gelemezdi. Çok tuhaftı.

Rand Logain'in ve diğer iki adamın *saidin*'i kavradıklarını, içlerini onunla doldurduklarını hissetti. Logain Rand'ın tutabildiği kadar tutuyordu, Narishma ile Sandomere ise daha azını. Ama diğer Asha'manlar arasında en güçlüleri onlardı ve ikisi de Dumai Kuyuları'nda savaşmıştı. Logain başka yerlerde, başka savaşlarda başarısını kanıtlamıştı. Eğer bu bir tuzaksa, hazır

olacaklardı ve diğer taraf çok geç olana kadar bilemeyecekti. Rand Kaynak'a uzanmadı. Lews Therin'in kafasının içinde beklediğini hissedebiliyordu. Bu, deli adama Güç kavrama şansı verecek zaman değildi.

"Cadsuane, Nynaeve, Kaynak'a şimdi kucak açsanız daha iyi," dedi Rand. "Yaklaşıyoruz."

"Tepeden beri *saidar* tutuyorum," dedi Nynaeve ona. Cadsuane hıhladı ve Rand'a, ahmak diyen bir bakış fırlattı.

Rand yüzünü buruşturmadan kendine hâkim oldu. Derisi karıncalanmamış, tüyleri diken diken olmamıştı. Kadınlar yeteneklerini maskelemişlerdi ve böylece tuttukları Güç'ü Rand'ın sezmesini engellemişlerdi. Konu yönlendirme olunca, erkeklerin kadınlar karşısında pek az avantajı vardı, ama şimdi, kadınlar kendi avantajlarını alıkoyarken, erkeklerin avantajları ortadan kalkmıştı. Asha'manların bazıları Nacelle'in yarattığı şeyi nasıl taklit edeceklerini, erkeklerin kadınların örgülerini sezmesine izin verecek bir örgü bulmayı düşünüyorlardı, ama şimdiye dek başarısız olmuşlardı. Eh, başkasının ilgilenmesi gereken bir konuydu. Rand'ın tabağı şu anda doluydu.

Çiftlikler görmeye devam ediyorlardı. Bazıları bir açıklığın ortasında yalnız; diğerleri üçer, dörder, beşerli gruplar halindeydi. Yolu izlemeye devam ederlerse, birkaç kilometre sonra Kral Kavşağı köyüne ulaşırlardı. Orada, tahta bir köprü, Reshalle adlı dar bir ırmağı aşıyordu, ama köprüye gelmeden, yol iki yüksek yaş kapı direği bulunan, ama kapı ya da çit bulunmayan, geniş bir açıklıktan geçiyordu. Onun yüz adım kadar ötesinde, çamurla kayganlaşmış kil yolun ucunda, Leydi Deirdru'nun malikânesi vardı. Malikâne iki katlı, saz damlı, gri taş duvarlı bir binaydı ve geniş bir çiftlik evinden tek farkı o kapı direkleri ve önündeki yüksek, çift kanatlı kapıydı. Ahırlar ve dış binalar aynı kullanışlı görünüşe sahipti, sağlam ve süssüzdüler. Görünürde kimse yoktu; ne seyisler, ne yumurta almaya giden hizmetkârlar, ne de yolun iki yanında çalışan adamlar. Evin yüksek bacalarında duman yoktu. *Gerçekten de* tuzak kokusu vardı. Ama kırlar sessiz, çiftçiler rahattı. Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Rand, Tai'daishar'ı kapı direklerinden geçirdi ve diğerleri de takip etti. Min Rand'ın uyarısına aldırmadı. Gri atını Tai'daishar ile Nynaeve'in kısrağının arasına soktu ve Rand'a sırıttı. Bağdan endişe geliyordu ve kadın sırıtıyordu!

Eve giden yolu yarıladıklarında, kapılar açıldı ve iki kadın dışarı çıktı. Biri koyu grilere bürünmüştü. Diğeri göğsünde ve ayak bileğine kadar gelen

eteğinde kırmızı paneller olan mavi elbise giymişti. Güneş ışığı, ikisini bağlayan gümüşsü tasmadan yansıdı. İki kadın daha belirdi, sonra iki tane daha. Üç çift kapının iki yanında dizildiler. Rand yolun dörtte üçünü aştığında, kapıdan bir başka kadın çıktı. Çok esmer ve çok ufak tefekti; pilili beyaz elbise giymişti; başı, yüzüne düşen saydam bir eşarp ile örtülmüştü. Dokuz Ayın Kızı. Bashere kadını, tıraşlı başına varana dek tarif etmişti. Rand'ın omuzlarındaki, varlığının farkında bile olmadığı gerilim eriyip gitti. Kadının gerçekten burada olması, tuzak olasılığını ortadan kaldırıyordu. Seanchanlar, bu kadar tehlikeli bir şey için tahtın vârisini riske atmazlardı. Rand dizginleri çekti ve atından indi.

"İçlerinden biri yönlendiriyor," dedi Nynaeve, Rand'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, kendi atının eyerinden inerken. "Hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden yeteneğini maskelemiş ve örgüyü içe almış – acaba Seanchanlar *bunu* nereden öğrendi!– ama yönlendiriyor. Yalnızca bir tanesi; iki kişi olacak kadar çok yok." Nynaeve'in kullandığı *ter'angreal*, yönlendirilenin *saidin* mi, yoksa *saidar* mı olduğunu söylemiyordu, ama bir erkek olması olası değildi.

Sana tuzak olduğunu söylemiştim, diye homurdandı Lews Therin. *Sana söyledim!*

Rand eyer kolanını kontrol eder gibi yaptı. "Hangisi olduğunu seçebiliyor musun?" diye sordu sessizce. Hâlâ *saidin*'e uzanmamıştı. Lews Therin bu koşullar altında kontrolü ele geçirirse, ne yapacağını bilmek imkânsızdı. Logain de kendi kolanı ile oynuyordu ve Narishma Sandomere'in benekli atın toynaklarından birini kontrol etmesini izliyordu. İşitmişlerdi. Ufak tefek kadın kapıda bekliyordu, çok kıpırtısızdı, ama kuşkusuz sabırsızlanmıştı ve büyük olasılıkla atlarıyla ilgilenir görünmelerine alınmıştı.

"Hayır," diye yanıt verdi Cadsuane sertçe. "Ama ben bu konuda bir şey yapabilirim. Yaklaştığımız zaman." Kadın, bir kılıcı ortaya çıkarırmış gibi, pelerinini arkaya atarken altın saç süsleri sallandı.

"Arkamda kal," dedi Rand Min'e ve Min'in başını salladığını görünce rahatladı. Kadının alnı hafifçe kırışmıştı ve bağ endişe taşıyordu. Ama korku yoktu. Min Rand'ın onu koruyacağını biliyordu.

Rand atları orada bırakarak, biraz arkasında, iki yanında yürüyen Cadsuane ve Nynaeve ile, *sul'dam* ve *damane*'lere doğru ilerlemeye başladı. Asıl silahı oymuş gibi, elini kılıcının kabzasına koymuş olan Logain de Cadsuane'in diğer yanında, Narishma ile Sandomere ise

Nynaeve’in ötesinde yürüyordu. Ufak tefek esmer kadın, pilili eteğini ıslak zeminden kaldırarak, ağır ağır onlara doğru yürümeye başladı.

Aniden, on adım ötede, kadın... titreşti. Bir an için, çoğu erkekten daha uzun boylu, siyahlara bürünmüş, şaşkın ifadeli bir kadın olmuştu ve peçesi hâlâ yüzünde olsa da, başı kısa kesilmiş dalgalı siyah saçlarla kaplanmıştı. Yalnızca bir an sonra, ufak tefek kadın geri döndü, beyaz eteğini bırakırken sendeledi, ama bir titreşim daha sonra uzun boylu esmer kadın orada duruyordu ve peçenin arkasındaki yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Rand, daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, o yüzü tanıyordu. Lews Therin görmüştü ve bu yeterliydi.

“Semirhage,” dedi şok içinde, sözcüğü durduramadan ve aniden her şey aynı anda oldu sanki.

Rand Kaynak’a uzandı ve Lews Therin’in de onu pençelediğini gördü, ikisi *saidar*’a uzanmak için birbirlerini itip kaktılar. Semirhage bir elini salladı ve parmak uçlarından küçük bir ateş topu fırlayıp Rand’a doğru uçtu. Bir şey, bir emir de bağırmış olabilirdi. Rand kenara sıçrayamazdı; Min hemen arkasında duruyordu. Çılgınca *saidin* kavramaya çalışarak, ümitsizce Ejder Asası’nı tutan elini kaldırdı. Dünya ateşle patladı sanki.

Yanağının ıslak toprağa yaslanmış olduğunu fark etti. Gözlerinin önünde kara benekler ışıldıyordu ve her şey hafifçe pusluydu, sanki su altından bakıyordu. Neredeydi? Neler olmuştu? Kafası yün doluydu sanki. Bir şey kaburgalarını dürtüklüyordu. Kılıç kabzası. Bunun hemen üzerinde, eski yaraları sert bir acı düğümüydü. Yavaş yavaş, Ejder Asası’na ya da ondan kalanlara bakmakta olduğunu fark etti. Mızrak ucu ve birkaç santim kararmış sap üç adım ötede yatıyordu. Küçük, dans eden alevler uzun püskülü yakmaktaydı. Kılıçtan Taç onun hemen ötesinde yatıyordu.

Aniden, *saidin* yönlendirildiğini hissetti. Derisi, kullanılan *saidar*’la diken diken olmuştu. Malikâne. Semirhage! Doğrulmaya çalıştı ve haşin bir feryatla düştü. Yavaş yavaş, boylu boyunca açıyormuş gibi gelen sol kolunu, elini görebileceği bir yere çekti. Elinin eskiden olduğu yeri görebileceği bir yere. Yalnızca parçalanmış, kararmış bir kalıntı vardı. İnce duman iplikçikleri salan bir manşetten çıkan, güdük bir şey. Ama hâlâ çevresinde Güç yönlendiriliyordu. Yanındakiler canlarını kurtarmak için savaşıyorlardı. Ölüyor olabilirlerdi. Min! Kalkmaya çalıştı ve yine düştü.

Onu düşünmek çağırmış gibi, Min yanında diz çöktü. Min’in kendini ona siper ettiğini fark etti Rand. Bağ merhamet ve acıyla doluydu. Fiziksel

acı değil. En ufak yarası olsa bilirdi. Min onun acısını hissediyordu. “Kıpırdamadan yat,” dedi Min ona. “Sen... Sen yaralandın.”

“Biliyorum,” dedi Rand boğuk bir sesle. Yine, *saidin*’e uzandı ve bu sefer Lews Therin karışmaya çalışmadı. Güç onu doldurdu ve tek eline dayanarak doğrulacak gücü verdi. Kalkarken bir sürü pis örgü hazırladı. Min, Rand’ın çamurlu ceketine aldırmadan, onu dik tutmaya çalışırmış gibi, sağlam kolunu kavradı. Ama çatışma sona ermişti.

Semirhage, kollarını iki yana yapıştırmış, dimdik duruyordu. Etekleri bacaklarına yapışmıştı. Hava akışları ile bağlanmış olmalıydı. Min’in hançerlerinden birinin kabzası kadının omzundan çıkıyordu. Kadına kalkan da konulmuş olmalıydı, ama esmer, güzel yüzü horgörü doluydu. Daha önce, Gölge Savaşı sırasında, kısa bir süre için tutsak alınmıştı. Gardiyanları korkutup, yardım etmelerini sağlayarak, yüksek korumalı hapishaneden kaçmıştı.

Diğerlerinin yaraları daha ciddiydi. *A’dam* ile birbirlerine bağlı, kısa boylu, esmer bir *sul’dam* ile uzun boylu, sarı saçlı *damane* yerde yatıyorlardı ve çoktan donuklaşmış gözlerle güneşe bakıyorlardı. Bir başka ikili dizleri üzerine çökmüştü ve birbirlerine yapışmışlardı. Yüzlerinden kan akıyor, saçlarını keçeleştiriyordu. Diğer ikililer Semirhage kadar kıpırtısız duruyordu ve Rand üç *damane*’nin kalkanlarını görebiliyordu. Sersemlemiş görünüyorlardı. *Sul’dam*’lardan biri, siyah saçlı, ince, genç bir kadın, alçak sesle ağlıyordu. Narishma’nın yüzü de kanlanmıştı ve ceketi alazlanmış görünüyordu. Sandomere’ninki de. Adamın sol ceket kolundan, kırmızı lekeli beyaz bir kemik çıkıyordu, ta ki Nynaeve kararlılıkla adamın kolunu çekip düzeltene, kemiği yerine döndürene kadar. Sandomere acıyla yüzünü buruşturarak, gırtlaktan gelen bir sesle inledi. Nynaeve ellerini kırılan yerin üzerine kapattı ve birkaç saniye sonra adam kolunu geriyor, parmaklarını oynatıyor, mırıldanarak teşekkür ediyordu. Logain sağlam görünüyordu, Nynaeve ile Cadsuane de öyle. Cadsuane Semirhage’i, bir Kahverengi’nin daha önce hiç görmediği egzotik bir hayvanı incelediği gibi inceliyordu.

Aniden malikânenin çevresinde kapıyollar açılmaya başladı ve deliklerden atlı Asha’manlar, Aes Sedailer, Muhafızlar, peçeli Kızlar ve Bashere’in başını çektiği süvariler dökülmeye başladı. Bir Asha’man ile Aes Sedai, iki kişilik bir halka kurarak, Rand’ın tek başına açabildiği bir kapıyoldan epey büyük bir kapıyol açabilirdi. Demek birisi işaret vermeyi, gökyüzünde kırmızı bir güneş patlaması yaratmayı başarmıştı. Bütün

Asha'manlar *saidin* doluydu ve Rand Aes Sedailerin de *saidar* dolu olduğunu tahmin ediyordu. Kızlar ağaçların arasına yayılmaya başladı.

"Aghan, Hamad, evi arayın!" diye bağırdı Bashere. "Matoun, mızraklılara saf aldır! En kısa zamanda tepemize çullanacaklardır!" İki asker mızraklarını yere sağladı ve aşağı atlayıp kılıçlarını çekerek koştular. Diğerleri ikişerli sıralar halinde dizilmeye başladılar.

Ayako kendini eyerden aşağı fırlattı ve eteklerini çamurdan kaldırmaya zahmet etmeden Sandomere'ye doğru koştu. Merise atını Narishma'nın yanına sürüp adamın tam önünde yere atladı ve tek kelime etmeden başını ellerinin arasına aldı. Merise Şifa verirken Narishma irkildi, sırtı geriye büküldü ve neredeyse başını kadının ellerinden kurtaracaktı. Merise, Nynaeve'in Şifa yöntemini pek az yetenekle kullanıyordu.

Nynaeve kargaşayı görmezden gelerek kanlı eliyle eteklerini topladı ve Rand'a doğru seğirtti. "Ah, Rand," dedi, kolunu gördüğünde, "Çok üzgünüm. Ben... ben elimden geleni yaparım, ama eski haline getiremem." Gözleri ıstırap doluydu.

Rand tek kelime etmeden sol kolunu uzattı. Kolu acıyla zonkluyordu. Tuhaf bir biçimde, elini hâlâ hissedebiliyordu. Artık orada olmayan parmaklarını sıkıp yumruk yapabilirmiş gibi hissediyordu. Nynaeve daha fazla *saidar* çekerken Rand'ın tüyleri daha da fena diken diken oldu. Manşetinden yükselen duman iplikçikleri kayboldu. Nynaeve Rand'ın kolunu, bilek hizasının hemen üzerinden kavradı. Rand'ın kolu karıncalanmaya başladı ve acı dindi. Yavaş yavaş, kararmış derinin yerini, akarcasına genişleyen sağlam deri aldı ve eskiden elinin dibi olan küçük yumruyu kapladı. Mucizevi bir şeydi. Kızıl altın pullu ejder de geri geldi ve altın yelenin ucunda sona erdi. Rand hâlâ tüm elini *hissedebiliyordu.*

"Çok üzgünüm," dedi Nynaeve yine. "İzin ver de diğer yaraların için Araştırma yapayım." İzin istedi, ama verilmesini beklemedi, elbette. Uzanıp Rand'ın başını ellerinin arasına aldı ve Rand'ın içinden bir ürperti geçti. "Gözlerinde bir sorun var," dedi Nynaeve kaşlarını çatarak. "İncelemeden düzeltmeye çalışmaya korkuyorum. En ufak hata kör olmana sebep olabilir. Ne kadar görebiliyorsun? Kaç parmak gösteriyorum?"

"İki. İyi görüyorum," diye yalan söyledi Rand. Kara benekler gitmişti, ama her şey hâlâ su altında gibi görünüyordu ve eskisinden on kat daha parlak gelen güneşe karşı gözlerini kısması gerekiyordu. Yan tarafındaki eski yaralar acıyla düğüm düğüm olmuştu.

Bashere Rand'ın önünde tıknaz atından indi ve güdük sol koluna bakarak kaşlarını çattı. Miğferinin tokasını çözdü, çıkardı ve kolunun altına aldı. "En azından yaşıyorsun," dedi kabaca. "Daha kötü yaralanmış adamlar gördüm."

"Ben de," dedi Rand. "Kılıç kullanmayı en baştan öğrenmem gerekecek ama." Bashere başını salladı. Çoğu form iki el gerektiriyordu. Rand Illian tacını almak için eğildi, ama Min kolunu bıraktı ve o tarafa seğirtip tacı aldı. Rand onu başına oturttu. "Her şeyi yapmak için yeni yollar bulmam gerekecek."

"Şok geçiriyor olmalısın," dedi Nynaeve yavaşça. "Kötü yaralandın, Rand. Belki uzansan daha iyi olur. Lord Davram, adamlarından biri bir eyer getirsin de Rand ayaklarını kaldırsın."

"Şok geçirmiyor," dedi Min hüzünle. Bağ hüzün doluydu. Min, Rand'ı desteklemek istercesine kolunu tutmuştu yine. "Elini kaybetti, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden onu geride bıraktı."

"Yün kafalı aptal," diye mırıldandı Nynaeve. Sandomere'nin kanıyla lekelenmiş eli, omzundan öne sarkan kalın örgüsüne gitti, ama hemen geri çekti elini. "Kötü yaralandın. Yas tutmak normal. Sersemlemiş hissetmek normal. Normal!"

"Zamanım yok," dedi Rand ona. Min'in hüznü bağdaki her şeyi boğmak üzereydi. Işık, o iyiydi! Min neden bu kadar üzülüyordu?

Nynaeve kendi kendine "yün kafalılar", "ahmaklar" ve "erkek inatları" hakkında homurdanıyordu, ama sözü henüz bitmemişti. "Yan tarafındaki o eski yaralar açıldı," diye hırladı neredeyse. "Çok kan kaybetmiyorsun, ama yine de kan kaybediyorsun. Belki sonunda o yaralar için bir şey yapabilirim."

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın –üç kez denemişti– hiçbir şey değişmedi. Rand kaburgalarından aşağı kayan kanı hâlâ hissedebiliyordu. Yaralar hâlâ zonklayan bir acı düğümüydü. Sonunda, Nynaeve'in ellerini nazikçe ittirdi.

"Elinden geleni yaptın, Nynaeve. Bu kadarı yeterli."

"Aptal." Bu sefer hırlamamıştı. "Sen hâlâ kan kaybederken nasıl yeterli olabilir?"

"Uzun boylu kadın kim?" diye sordu Bashere. En azından o anlıyordu. Düzeltemeyeceğimiz bir şey için zaman harcamazdınız. "Onu Dokuz Ayın Kızı diye yutturmaya çalışmadılar, değil mi? Bana onun ufak tefek bir şey olduğunu söyledikten sonra değil."

“Çalıştılar,” diye yanıt verdi Rand ve kısaca açıkladı.

“Semirhage mi?” diye mırıldandı Bashere inanmazlıkla. “Nasıl emin olabilirsin?”

“O Anath Dorje... sizin dediğiniz kişi değil,” dedi bal tenli bir *sul’dam,* genizden gelen, peltek bir aksanla. Kara gözleri çekikti ve saçlarına kır düşmüştü. *Sul’dam*’ların en yaşlısı ve en az korkanı o gibi görünüyordu. Korkusuz göründüğünden değil, ama korkusunu sıkı kontrol altına almıştı. “O Yüksek Leydi’nin Gerçeksöyleyeni.”

“Sus, Falendre,” dedi Semirhage soğuk soğuk, omzunun üzerinden arkaya bakarak. Bakışları acı vadediyordu. Acının Efendisi, vaadini yerine getirmek konusunda iyiydi. Tutsaklar, kendilerini tutsak edenin kim olduğunu öğrendiklerinde, kendilerini öldürmüşlerdi, erkekler ve kadınlar dişleri ya da tırnakları ile kendi damarlarını kesmişlerdi.

Ama Falendre o bakışları görmemiş gibiydi. “Sen bana emir veremezsin,” dedi küçümsemeyle. “Sen *so’jhin* bile değilsin.”

“Nasıl emin *olabilirsin?*” diye sordu Cadsuane. Kadın delici bakışlarını Rand ile Semirhage arasında paylaştırırken, o altın aylar ve yıldızlar, kuşlar ve balıklar sallandı.

Semirhage Rand’ı bir yalan bulma zahmetinden kurtardı. “O deli,” dedi serinkanlılıkla. Hâlâ köprücük kemiğinin yanında saplanmış duran hançere ve siyah elbisesinin önü kanla parlamasına rağmen orada heykel gibi dimdik dururken, kadın tahtındaki bir kraliçeden farksızdı. “Graendal benden daha iyi açıklayabilir. Delilik onun uzmanlık alanıydı. Ama açıklamaya çalışacağım. Kafalarının içinde sesler duyan insanları bilirsiniz, değil mi? Bazen, ama çok nadiren, işittikleri sesler, geçmiş yaşamlarından gelen seslerdir. Lanfear onun, bizim Çağımızdan şeyler bildiğini iddia etmişti, ancak Lews Therin Telamon’un bilebileceği şeyler. Açık ki, o Lews Therin’in sesini duyuyor. Ama duyduğu sesin gerçek olması önemli değil. Aslında bu, durumunun daha da kötü olması demek. Gerçek bir ses duyan birinin yeniden bütünleşmesini sağlamak konusunda, Graendal genellikle başarısız oluyordu. Daimi deliliğe düşüşün... ani... olduğunu anlıyorum.” Kadının dudakları, kara gözlerine hiç dokunmayan bir gülümseme ile kıvrıldı.

Herkes Rand’a farklı gözlerle mi bakıyordu? Logain’in yüzü maske gibiydi, okunmaz haldeydi. Bashere, hâlâ inanamıyormuş gibi bakıyordu. Nynaeve’in ağzı açık kalmıştı ve gözleri iri iriydi. Bağ... Uzun bir süre boyunca, bağ... uyuşuklukla... doluydu. Min ona sırtını dönerse, Rand buna

dayanabileceğini sanmıyordu. Min ona sırtını dönerse, kendisi için en iyisi olabilirdi. Ama uyuşukluğun yerini merhamet ve dağlar kadar sağlam bir kararlılık aldı. Aynı zamanda, o kadar parlak bir aşk vardı ki, Rand ellerini onunla ısıtabileceğini düşündü. Min Rand'ın kolunu daha sıkı kavradı ve Rand elini onunkinin üzerine koymaya çalıştı. Çok geç hatırladı ve güdük kolunu çekti, ama Min'inkine dokunmadan değil. Bağda hiçbir şey, kıl payı kadar bile değişmedi.

Cadsuane uzun boylu kadına yaklaştı ve başını kaldırıp ona baktı. Terkedilmişlerden biri ile yüzleşmek, kadını Yenidendoğan Ejder ile yüzleşmekten daha fazla etkilememiş gibiydi. "Bir tutsak için çok sakinsin. Suçlamayı inkâr etmek yerine, kendine karşı kanıt veriyorsun."

Semirhage o soğuk gülümsemeyi Rand'dan Cadsuane'e kaydırdı. "Neden kendimi inkâr edecekmişim?" Ağzından çıkan her kelimeden gurur damlıyordu. "Ben Semirhage'im." Biri inledi, birkaç *sul'dam* ve *damane* titremeye, ağlamaya başladı. Bir *sul'dam*, sarı saçlı, güzel bir kadın, aniden kendi önüne kustu. Bir başkası, tıknaz ve esmer bir kadın, kusacakmış gibi göründü.

Cadsuane başını salladı. "Adım Cadsuane Melaidhrin. Seninle uzun uzun konuşmaya can atıyorum." Semirhage dudak büktü. Asla cesareti kırılmamıştı.

"Onun Yüksek Leydi olduğunu sanıyorduk," dedi Falendre telaşla ve aynı anda duraksayarak. Dişleri takırdamaya başlayacak gibiydi, ama zorla konuştu. "Şereflendirildiğimizi sandık. Bizi Tarasin Sarayı'nda bir odaya götürdü. Orada... havada bir delik vardı ve delikten geçince kendimizi burada bulduk. Gözlerim üzerine yemin ederim! Yüksek Leydi olduğunu sanıyorduk."

"Demek, hızla üzerimize gelen bir ordu yok," dedi Logain. Ses tonuna bakarak, rahatlamış mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramış, anlayamıyordunuz. Kılıcını iki santim çekti ve hızla kına soktu. "Onları ne yapacağız?" Başını *sul'dam* ile *damane*'lere doğru salladı. "Diğerleri gibi Caemlyn'e mi göndereceğiz?"

"Onları Ebou Dar'a geri göndereceğiz," dedi Rand. Cadsuane dönüp ona baktı. Yüzü kusursuz bir Aes Sedai dinginliği maskesiydi, ama Rand kadının içten içe dingin olduğundan kuşkuluydu. *Damane*'lerin tasmalanması, Aes Sedailerin kişisel hakaret saydıkları bir iğrençlikti. Nynaeve'in dinginlikle uzaktan yakından alakası yoktu. Öfkeli bakışlarla, örgüsünü kanı çekilmiş yumruğu ile kavrayarak, ağzını açtı, ama Rand

ondan önce konuştu. “Bu ateşkese ihtiyacım var Nynaeve ve bu kadınları tutsak almak beni o aşamaya götürmeyecek. İtiraz etme. Onlar böyle diyecek, ki buna *damane*’ler dahil ve sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun. Dokuz Ayın Kızı ile görüşmek istediğim haberini taşıyabilirler. Geçerli bir ateşkes anlaşmasını yapabilecek tek kişi Dokuz Ayın Kızı.”

“Yine de hoşuma gitmiyor,” dedi Nynaeve kararlılıkla. “*Damane*’leri serbest bırakabiliriz. Diğerleri mesajı pekâlâ taşıyabilir.” O ana dek ağlamamış olan *damane*’ler gözyaşlarına boğuldu. Bazıları *sul’dam*’larına, onları kurtarmalarını haykırdı. Nynaeve’in yüzü hastalıklı bir ifadeye büründü, ama ellerini havaya fırlattı ve itiraz etmeyi bıraktı.

Bashere’in eve gönderdiği iki asker dışarı çıktı. Yuvarlanırcasına yürüyen, eyere kendi ayaklarından daha alışık, genç adamlardı. Hamad’ın parlak, siyah sakalı miğferinin kenarından sarkıyordu ve yüzünde bir yara izi vardı. Aghan’ın, Bashere’inkine benzeyen gür bıyıkları vardı ve kolunun altında kapaksız, sade, tahta bir kutu taşıyordu. Bashere’in önünde, boş elleriyle kılıçlarını tutarak eğildiler.

“Ev boş, Lordum,” dedi Aghan, “ama pek çok odada, halılarda kurumuş kan var. Mezbaha gibi, Lordum. Sanırım, burada her kim yaşıyorduysa, ölmüş. Bu çan kapıda duruyordu. Oraya ait görünmüyordu, bu yüzden yanımda getirdim.” İncelenmesi için kutuyu uzattı. İçinde kangal yapılmış bir *a’dam* ve parçalı siyah metalden yapılmış, büyüklü küçüklü halkalar vardı.

Rand sol elini uzatacak oldu, ama sonra hatırladı. Min hareketi yakaladı ve Rand’ın siyah metal parçaları avuçlayabilmesi için sağ kolunu bıraktı. Nynaeve inledi.

“Bunların ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Rand.

“Onlar erkekler için *a’dam*,” dedi Nynaeve öfkeyle. “Egeanin o şeyi okyanusun dibine atacağını söylemişti! Ona *güvendim* ve o kopyalaması için bir başkasına verdi!”

Rand şeyi kutunun içine bıraktı. Büyük halkalardan altı tane, gümüşsü zincirlerden beş tane vardı. Semirhage, Rand’ın yanında getireceği adamlara karşı hazırlıklı gelmişti. “Gerçekten de hepimizi yakalayabileceğini düşünmüş.” Bu düşünce onu ürpertmeliydi. Lews Therin’in ürperdiğini hissettiğini sandı. Kimse Semirhage’in eline düşmek istemezdi.

“Onlara, bize kalkan koymalarını bağırdı,” dedi Nynaeve, “ama onlar yapamazdı, çünkü biz zaten Güç tutuyorduk. Öyle olmasa, Cadsuane’in ve

benim *ter'angreal*'lerimiz olmasa, neler olurdu bilmiyorum." Nynaeve ürperdi.

Rand uzun boylu Terkedilmiş'e baktı ve kadın da son derece sakin bir tavırla bakışlarına karşılık verdi. Tamamen sakin. Kadının bir işkenceci olarak ünü o kadar büyüktü ki, bunun dışında ne kadar tehlikeli olduğunu unutmak kolaydı. "Diğerlerinin kalkanlarını, birkaç saat içinde çözülecek şekilde bağlayın ve Ebou Dar yakınlarında bir yere gönderin." Bir an, Nynaeve'in yine itiraz edeceğini sandı, ama Nynaeve örgüsünü hızla çekip sırtını dönmekle yetindi.

"Sen kimsin ki Yüksek Leydi ile görüşmeyi talep ediyorsun?" diye sordu Falendre. Bir sebepten, unvanı vurgulamıştı.

"Adım Rand al'Thor. Ben Yenidendoğan Ejder'im." Semirhage'in ismini duyduklarında ağlamışlarsa, bunu duyunca feryat etmeye başlamışlardı.

Ashandarei'i eyerine çaprazlama dayamış olan Mat, ağaçların arasındaki karanlıkta Zar'ın sırtında oturdu ve bekledi. İki bin atlı arbaletçi çevresini sarmıştı. Güneş batalı çok olmamıştı ve olaylar hareket halinde olmalıydı. Bu gece, Seanchanlar yarım düzine yerde sert birer darbe yiyeceklerdi. Bazıları küçük olacaktı, bazıları o kadar küçük olmayacaktı, ama her durumda, sert birer darbe olacaktı. Tepesindeki dalların arasından sızan ay ışığı, Tuon'un gölgeli yüzünü seçmesine ancak yetecek kadar aydınlık veriyordu. Kadın onun yanında kalmak konusunda ısrar etmişti, yani Selucia da kendi boz donlu atının sırtında, onun yanındaydı elbette ve her zamanki gibi dik dik Mat'e bakıyordu. Ne yazık ki, bunu saklayacak kadar çok gölge yoktu. Bu gece olacak olanlar Tuon'u mutsuz ediyor olmalıydı, ama yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Ne düşünüyordu acaba? İfadesi, sert bir yargıcınki gibiydi.

"Planın epey şans gerektiriyor," dedi Teslyn ve ilk kez söylemiyordu bunu. Gölgelenmiş olmasına rağmen, yüzü sert görünüyordu. Eyerinde kıpırdanarak pelerinini düzeltti. "Her şeyi değiştirmek için çok geç, ama bu kısmından kolaylıkla vazgeçilebilir." Mat Bethamin ya da Seta'nın yanında olmasını tercih ederdi. İkisi de Üç Yemin'le bağlanmamıştı ve ikisi de *damane*'lerin silah olarak kullandıkları örgüleri biliyordu, Aes Sedaileri dehşete düşüren bir şey. Örgülerin kendileri değil; Bethamin ile Seta'nın onları bilmesi. En azından, Mat kendisi olsa, kendisinin dehşete düşeceğini biliyordu. Leilwin, kendini savunmak dışında, Seanchanlarla savaşmayı

açıkça reddetmişti. Bethamin ile Seta da aynısını yapabilirdi ya da son anda, kendi vatandaşlarına karşı hareket edemeyeceklerine karar verebilirlerdi. Her durumda, Aes Sedailer iki kadının bu işe karışmasına izin vermeyi reddetmişlerdi ve bu söylendikten sonra ikisi de ağzını açmamıştı. O ikili Aes Sedailer çevresinde o kadar uysallardı ki, bir kazı bile kışkışlayamazlardı.

“Işık’ın inayeti üzerinizde olsun, Teslyn Sedai, ama Lord Mat *gerçekten* şanslıdır,” dedi Yüzbaşı Mandevwin. Tıknaz, tek gözlü adam, Cairhien’deki ilk günlerinden beri Birlik’teydi ve saçlarındaki kır tutamları bundan daha önce, Tear’a ve Andor’a karşı verilen savaşlarda kazanmıştı. Şimdi o kır tutamlar, yüzünü açık bırakan yeşile boyalı piyade miğferi tarafından gizlenmişti. “Sayıca azınlıkta olduğumuz, düşmanla çevrildiğimiz zamanlar hatırlıyorum. Lord Mat Birlik’i onların çevresinde dans ettirdi. Kaçmak için değil ama, kazanmak için. Güzel savaşlardı.”

“En güzel savaş, savaşmak zorunda olmadığın savaştır,” dedi Mat, niyetlendiğinden daha keskin bir sesle. Savaşlardan hoşlanmıyordu. Savaşta, postu deldirebilirdiniz. Yalnızca, savaşlar onu buluyordu, o kadar. O dansların çoğu da aslında kaçma amaçlıydı. Ama bu gece ya da gelecek günlerde kaçmak yoktu. “Bizim oynayacağımız rol önemli, Teslyn.” Aludra neden oyalanıyordu, kavrulası? Erzak kampına düzenlenecek saldırı başlamış olmalıydı. Kampı savunan askerlerin, yardım gelene kadar dayanabileceklerine inanmasını sağlayacak kadar güçlü bir saldırıydı, onları yardıma ihtiyaçları olduğuna inandıracak kadar güçlü. Diğerleri başta tam güçleri ile saldıracak, savunucular daha neyin saldırdığını anlamadan alt edileceklerdi. “Seanchanları kana boğmayı düşünüyorum, öyle hızla ve şiddetle ve sıklıkla kana boğacağım ki, kendi planlarını yapmak yerine bizim yaptıklarımıza tepki verecekler.” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, başka şekilde dile getirmiş olmayı diledi.

Tuon Selucia’ya doğru eğildi ve uzun boylu kadın eşarplı başını eğdi. İkisi fısıldaşmaya başladılar. Lanet parmak konuşmaları için fazla karanlıktı ve Mat tek kelime işitemiyordu. Ama hayal edebiliyordu. Tuon ona ihanet etmemeye söz vermişti ve bu Mat’in planlarına ihanet etmemeyi de içeriyor olmalıydı, ama sözünden dönebilmeyi diliyor olmalıydı. Mat onu Reimon ya da diğerlerinin yanında bırakabilirdi. Bu, yanında kalmasına izin vermekten daha güvenli olurdu. Hem onu, hem Selucia’yı bağlayıp bırakabilirdi ancak. Muhtemelen Setalle’yi de. O lanet kadın hâlâ, her seferinde Tuon’un tarafını tutuyordu.

Mandevwin'in doru atı toynağını yere vurdu ve adam çelik eldivenli eliyle hayvanın boynunu okşadı. "Savaş şansı olduğunu inkâr edemezsin, düşman saflarında hiç beklemediğin, orada olmaması gereken bir zayıflık bulduğunda değil, sen güneyden saldırırken düşmanını kuzeyden saldırı beklerken bulduğunda değil. Savaş şansı omzunuzda geliyor, Lordum. Kendi gözlerimle gördüm."

Mat homurdandı ve şapkasını sinirle kafasına oturttu. Bir sancağın kaybolup, düşmanın savunmasındaki lanet bir yarığa denk geldiği her sefere karşılık, tam da sizin ihtiyacınız olduğu zamanda, ihtiyacınız olduğu yerde bulunmayan on sancak oluyordu. Sahip olduğu savaş şansı buydu işte.

"Bir yeşil geceçiçeği," diye seslendi bir adam yukarıdan. "İki! İkisi de yeşil!" Sürtünme sesleri, adamın telaşla aşağı indiğini anlatıyordu.

Mat rahat bir nefes aldı. *Raken* uzaktaydı ve batıya gidiyordu. Buna güvenmişti –Seanchanlara sadık en büyük, en yakın askeri birlik batıdaydı– hatta mümkün olduğunca hızla batıya at sürerek hile bile yapmıştı. Rakibinizin belli bir şekilde tepki vereceğinden emin olmanız, gerçekte öyle tepki vereceği anlamına gelmiyordu. Reimon her an erzak kampını alt edebilir, savunucuları on kat fazla askerle boğabilir, çok ihtiyaç duydukları malzemeleri ele geçirebilirdi.

"Git, Vanin," dedi ve şişman adam topuklarını vurarak boz donlu atını gecenin içinde eşkin kaldırdı. *Raken*'den hızlı gidemezdi, ama haberi zamanında götürdüğü sürece... "Harekete geçme zamanı, Mandevwin."

İnce bir adam alçak bir daldan aşağı atladı. Sakınarak tuttuğu dürbünü Cairhienliye geri uzattı.

"Atına bin, Londraed," dedi Mandevwin, dürbünü eyerine bağlı, silindir şeklindeki deri çantaya sokarak. "Connl, adamları dörderli sırala."

Kısa bir yolculuk onları Mat'in daha önce kaçındığı, dar, sert zeminli toprak yola götürdü. Yol alçak tepelerin arasında dolanıyordu. Bu bölgede pek az çiftlik, daha da az köy vardı, ama Mat silahlı adamlardan oluşan büyük bir gruba dair söylentiler yayılmasını istememişti. En azından, kendisi o söylentilerin yayılmasını isteyene kadar değil. Şimdi hızlı gitmeye ihtiyacı vardı ve söylentiler bu geceki işte ondan hızlı gidemezdi. Önünden geçtikleri çiftlik evlerinin çoğu, ay ışığı altında karanlık şekillerden ibaretti, lambalar ve mumlar söndürüleli çok olmuştu. Toynakların gümbürtüsü ve eyer derilerinin gıcırtısından başka ses yoktu. Yalnızca, zaman zaman bir gece kuşunun ince, tiz feryadı ya da bir baykuşun ötüşü duyuluyordu, ama yaklaşık iki bin at epey gürültü çıkarıyordu yine de. Bir avuç saz damlı evin

bulunduğu küçük bir köyden geçtiler ve yalnızca minik, taş handa ışık vardı, ama yine de insanlar başlarını kapılardan ve pencerelerden çıkarıp, bir karış açık ağızlarla onların geçişini izlediler. Kuşkusuz Seanchanlara sadık askerler gördüklerini sanıyorlardı. Altara'nın büyük kısmında, onlar dışında asker kalmamış gibi görünüyordu. Biri tezahürat yaptı, ama yalnız kaldı.

Mat Mandevwin'in yanında at sürüyordu. Tuon ile diğer kadın arkasından geliyordu. Zaman zaman omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Tuon'un arkasından geldiğinden emin olmak için değil. Ne kadar tuhaf olsa da, şimdi bile, Tuon'un kaçmama sözünü tutacağından emindi. Onun ayak uydurabildiğinden emin olmak için de değil. Ustura rahat koşuyordu ve Tuon iyi at biniyordu. Mat istese, Zar Akein'i geçemezdi. Hayır, ay ışığı altında bile olsa, ona bakmaktan hoşlanıyordu, o kadar. Belki özellikle ay ışığı altında. Önceki gece onu yine öpmeye çalışmıştı ve kadın yan tarafını öyle fena yumruklamıştı ki, başta Mat onun kaburgalarından birini kırdığını sanmıştı. Ama bu akşam, yola çıkmalarından hemen önce, Tuon onu öpmüştü. Yalnızca bir kez ve Mat ikinci bir öpücük istediğinde ona açgözlü olmamasını söylemişti. Mat onu öperken, kadın kollarında eriyordu ve gerilediği anda buz kesiyordu. Mat bundan ne anlayacağını bilemiyordu. Tepeden büyük bir baykuş, sessizce kanat çırparak geçti. Tuon bunda bir alamet görecek miydi? Muhtemelen.

Tuon hakkında düşünmek için bu kadar çok zaman harcamamalıydı, bu gece değil. Doğrusu, şansa bir ölçüde güveniyordu gerçekten. Vanin'in bulduğu, daha çok Altaralılardan oluşan ve aralarında birkaç Seanchan da bulunan mızraklı askerler, Roidelle Efendi'nin haritasında gösterdiği grup olabilirdi de olmayabilirdi de, ama adamın gösterdiği yerden çok uzak değillerdi. Yine de, o zamandan bu yana hangi yöne gittiklerini kesin olarak bilmek imkânsızdı. Kuzeydoğuya kuşkusuz, Malvide Geçitleri'ne ve Molvaine Geçidi'ne doğru. O son kısım dışında, Seanchanlar asker nakletmek için Lugard Yolu'nu kullanmaz olmuş gibiydiler. Kuşkusuz amaçları kır yollarını kullanarak sayılarını ve hedeflerini saklamaktı. Yine de, kuşkusuz demek, mutlaka demek değildi. Eğer çok fazla ilerlememişlerse, o erzak kampına ulaşmak için bu yolu kullanacaklardı. Eğer. Ama Mat'in beklediğinden daha fazla ilerlemişlerse, bir başka yolu kullanabilirlerdi. Bu tehlikeli olmazdı; yalnızca geceyi boşa harcamış olurlardı. Kumandanları tepelerden, kestirmeden gitmeye karar vermiş de olabilirdi. Bu yola yanlış noktada dönmeye kalkarsa, kötü olurdu bu.

Köyün yaklaşık altı kilometre ötesinde, yolun iki yanında hafif eğimli iki tepenin yükseldiği bir yere geldiler ve durdular. Roidelle Efendi'nin kendi haritaları iyiydi, ama başkalarından aldığı haritalar da usta ellerden çıkmıştı. Roidelle yalnızca en iyileri alırdı. Mat bu noktayı, daha önce görmüş gibi tanıdı.

Mandevwin atını çevirdi. "Admar, Eyndel, adamlarınızı kuzey yamacına götürün. Madwin, Dongal, güney yamacına. Dört adamdan biri at tutacak."

"Atları köstekleyin," dedi Mat, "ve kişnemesinler diye yem torbalarını takın." Mızraklı askerlerle yüzleşeceklerdi. İşler kötü giderse ve kaçmaya çalışırlarsa, o mızraklı askerler yabani domuz gibi şişlerlerdi onları. Arbalet at sırtında işe yaramazdı, özellikle de kaçmaya çalışıyorsanız. Burada kazanmak zorundaydılar.

Cairhienli ona bakakaldı. Parmaklıklı miğferi yüzünden ifadesi görünmüyordu, ama duraksamadı. "Atları köstekleyin ve yem torbalarını takın," diye emretti. "Saftaki herkes."

"Bazılarını kuzeye ve güneye, nöbet tutmaya gönder," dedi Mat ona. "Savaş şansı lehine olduğu kadar, aleyhine de işleyebilir." Mandevwin başını salladı ve emri verdi.

Arbaletçiler bölündüler ve seyrek ağaçlı yamaçlara at sürdüler. Siyah ceketleri ve donuk gri zırhları gölgelerin içinde kayboluyordu. Cilalı zırhlar geçit alayları için iyiydi, ama güneş ışığı kadar ay ışığını da yansıtabilirdi. Talmanes'e göre, işin zor kısmı mızraklı askerleri parlak plaka zırhlarından, asilleri gümüşlerinden ve yaldızlarından vazgeçirmek olmuştu. Piyadeler sağduyuyu hemen görmüştü. Bir süre, çürümüş yaprakların üzerinde, çalıların arasında hareket eden adamların ve atların hışırtısı duyuldu, ama sonunda sessizlik çöktü. Yoldan bakan Mat, yamaçlarda birinin olduğunu göremiyordu. Şimdi beklemesi gerekliydi.

Tuon ve Selucia ona eşlik ediyordu, Teslyn de öyle. Batıdan esmeye başlayan rüzgâr pelerinlerini çekiştiriyordu, ama elbette, Aes Sedailer bu tür şeyleri görmezden gelebilirdi. Ama Teslyn kendi pelerinini kapalı tutuyordu. Tuhaf bir biçimde, Selucia rüzgârın pelerinini dilediği yere savurmasına izin veriyordu, ama Tuon kendi pelerinini bir eliyle kapatıyordu.

"Ağaçların arasında daha çok rahat edebilirsin," dedi Mat ona. "Ağaçlar rüzgârı keser."

Tuon bir an sessiz kahkahalarla sarsıldı. “Tepede rahat etmeni izlemek hoşuma gidiyor,” dedi.

Mat gözlerini kırpıştırdı. Tepe mi? Lanet yolun ortasında, Zar’ın sırtında oturuyordu ve lanet esintiler ceketinin içine işliyordu. Sanki kış geri dönüyordu. Ne demekti şimdi, tepede rahat etmek?

“Joline’e dikkat et,” dedi Teslyn aniden ve beklenmedik bir biçimde. “Bazı açılardan... çocuksu... olabilir ve sen onu, parlak yeni bir oyuncağın bir çocuğu büyülediği gibi büyülüyorsun. Seni nasıl ikna edebileceğine karar verebilse, seninle bağ kurardı. Belki sen ikna olduğunun farkına varmadan.”

Mat bu konuda en ufak şansı olmadığını söylemek için ağzını açtı, ama Tuon ondan önce konuştu.

“Onu alamaz,” dedi keskin bir sesle. Bir nefes alarak, eğlentili bir sesle devam etti. “Oyuncak bana ait. Ben onunla oynamayı bitirene kadar. Ama o zaman bile, onu bir *marath’damane*’ye vermeyeceğim. Beni anlıyor musun, Tessi? Rosi’ye böyle söyle. Ona vermeyi düşündüğüm isim buydu. Ona bunu da söyleyebilirsin.”

Keskin esintiler Teslyn’i etkilemiyor olabilirdi, ama *damane* ismini duyunca ürperdi. Yüzü öfkeyle çarpılırken Aes Sedai dinginliği kayboldu. “Benim anladığım!..”

“Bırakın!” diye araya girdi Mat. “İkiniz de. İkinizin birbirinizi iğnelemenizi dinleyecek havada değilim.” Teslyn ona bakakaldı. Kızgınlığı ay ışığı altında bile açıkça görülebiliyordu.

“Niye, Oyuncak,” dedi Tuon neşeyle, “yine efendilik taslamaya başladın.” Selucia’ya uzandı ve bir şeyler mırıldandı. İri göğüslü kadın yüksek bir kahkaha attı.

Mat omuzlarını kaldırarak ve pelerinine sarınarak, eyerinin yüksek kaşına eğildi ve Vanin’in belirmesini bekledi. Kadınlar! Kadınları anlamak için tüm şansından –eh, yarısından– vazgeçmeye razıydı.

“Baskınlar ve pusularla ne başarabileceğini düşünüyorsun?” dedi Teslyn ve bu soruyu da ilk kez sormuyordu. “Seanchanlar seni avlamak için daha fazla asker gönderecek, o kadar.” O ve Joline Mat’in planlarına burunlarını sokmaya çalışmışlardı, biraz da Edesina, ta ki Mat onları kovalayana kadar. Aes Sedailer her şeyi bildiklerini sanıyorlardı ve Joline en azından savaş hakkında bir şeyler bildiği halde, Mat’in tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Aes Sedai tavsiyeleri, size ne yapacağınızın kesin olarak söylenmesinden farksızdı. Bu sefer, onu yanıtlamaya karar verdi.

“Daha fazla asker göndereceklerini umuyorum, Teslyn,” dedi, Vanin’in dönüşünü beklemeye devam ederek. “Aslında, Molvaine Geçidi’ndeki ordunun tamamını göndereceklerini umuyorum. En azından, yeterli bir kısmını. Diğer ordulardan çok o orduyu kullanmaları daha olası. Thom ve Juilin’in öğrendikleri her şey, Illian’a girmeyi planladıklarını söylüyor. Bence Geçit’teki ordu, Murandy ya da Andor’dan saldırıya uğramalarını engellemek için. Ama bizim için, şişedeki tıkaç onlar. Geçitten geçebilmek için o tıkacı çıkarmayı düşünüyorum.”

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, omzunun üzerinden arkaya baktı. Üç kadın atlarının sırtında oturmuş, onu izliyorlardı. Mat, ifadelerini görecek kadar aydınlık olmasını diledi. Neden öyle bakıyorlardı? Vanin’i beklemeye geri döndü, ama gözlerini sırtında hissedebiliyordu sanki.

Şişman hilalin yer değiştirmesine bakarak, yaklaşık iki saat geçti. Rüzgâr yavaş yavaş güçleniyordu. Geceyi serinlikten çıkarıp soğuk kılmaya yetiyordu. Mat düzenli olarak, kadınları ağaçların arasına sığınmaya ikna etmeye çalışıyordu, ama kadınlar inatla direniyordu. Mat’in kalması, bağırmak zorunda kalmadan Vanin’i karşılaması gerekiyordu –mızraklı askerler Vanin’in hemen arkasında olacaklardı; kumandanları aptalsa, belki çok yakınında– ama onların böyle bir zorunluluğu yoktu. Teslyn’in, Tuon ve Selucia reddettiği için reddettiğini tahmin ediyordu. Hiç mantıklı değildi, ama durum buydu işte. Tuon’un neden reddettiğine gelince, kadın Mat’i sesi kısılana kadar konuşturmayı amaçlamıyorsa, Mat bilemiyordu.

Sonunda rüzgâr koşan bir atın gürültüsünü getirdi ve Mat eyerde sırtını dikleştirdi. Vanin’in boz donlu atı eşkin koşarak gecenin içinde belirdi. Şişman adam her zamanki gibi, eyerin üzerinde imkânsız bir biçimde duruyordu.

Vanin dizginleri çekti ve dişlerinin arasındaki boşluktan tükürdü. “Yaklaşık bir buçuk kilometre arkamdalar, ama bu sabahkinden bin adam daha fazlası var. Başlarındaki her kimse, işini biliyor. Atlarını yormadan, hızla geliyorlar.”

“Sayıca, ikiye bir azınlıkta kalacaksan,” dedi Teslyn, “belki yeniden düşünmen...”

“Durup onlarla savaşmayı düşünmüyorum,” diye sözünü kesti Mat. “Ve dört bin mızraklı askeri, buralarda kalıp başımı ağrıtmak üzere başıboş bırakamam. Mandevwin’e katılalım.”

Mat kadınlar ve Vanin’le birlikte aralarından geçerken, kuzey yamacında diz çökmüş arbaletçiler hiç ses çıkarmadılar, yalnızca

geçmelerine izin vermek için aralandılar. Mat en az iki saf olmasını tercih ederdi, ama geniş bir alanı kapsaması gerekiyordu. Seyrek ağaçlıklar rüzgârı kesiyordu gerçekten, ama çok da değil ve adamların çoğu pelerinlerinin içinde büzülmüşlerdi. Yine de, görebildiği bütün arbaletler çekilmişti ve oklar yerli yerindeydi. Mandevwin Vanin'in geldiğini görmüştü ve bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Mat belirdiği ve Zar'ın sırtından indiği sırada Cairhienli safın biraz arkasında ileri geri yürüyordu. Artık arkasını kollaması gerekmediğini öğrenince Mandevwin rahatladı. Beklenenden bin asker fazla olduğunu duyunca düşünceli düşünceli başını sallamakla yetindi ve zirvedeki adamların geri gelip yerlerini almaları için haberci gönderdi. Mat Cauthon üzerinde durmuyorsa, kendisi de üzerinde durmayacaktı. Mat Birlik'in bu özelliğini unutmuştu. Ona duydukları güven mutlaktı. Eskiden olsa, kurdeşen döktürürdü bu gerçek ona. Bu gece, memnun ediyordu.

Arkasında bir yerde, bir baykuş iki kez öttü ve Tuon içini çekti.

"Bunda bir alamet var mı?" diye sordu Mat, öylesine.

"Sonunda ilgilenmeye başlamana sevindim, Oyuncak. Belki seni eğitebilirim." Gözleri ay ışığında parlak görünüyordu. "Bir baykuşun iki kez ötmesi, birinin yakında öleceği anlamına geliyor." Eh, bu lanet sohbete nokta koymuştu.

Kısa süre sonra Seanchanlar belirdi. Dörderli sıralar halinde at sürüyorlardı ve atlarını çeke çeke, tırıs koşturuyorlardı. Mızrakları ellerindeydi. Kumandanlarının işini bilmesi konusunda Vanin haklıydı. Önce eşkin, sonra tırıs sürülen atlar, kısa sürede çok mesafe katedebilirdi. Ancak aptallar uzun süre dörtnala sürerdi ve sonunda atlarını ya öldürürler ya sakatlarlardı. Yalnızca ilk kırk kadarı Seanchanların parçalı zırhlarını ve tuhaf miğferlerini giymişti. Yazık. Seanchanların Altaralı müttefiklerini kaybedince nasıl hissedeceklerini tahmin edemiyordu Mat. Ama kendi askerlerini kaybetmek dikkatlerini çekerdi.

Alayın ortası tam önüne geldiğinde, yoldaki gür bir ses aniden bağırdı, "Sancak! Dur!" O iki sözcükte, Seanchanların aşina, peltek aksanı vardı. Parçalı zırhlı adamlar hemen durdular. Diğerleri yavaş yavaş, sıraları bozarak durdu.

Mat nefes aldı. İşte bu, *ta'veren* işi olmalıydı. Emri kendisi verse, daha iyi bir yerde durduramazdı onları. Elini Teslyn'in omzuna koydu. Kadın hafifçe irkildi, ama Mat'in onun dikkatini hemen çekmesi gerekiyordu.

"Sancak!" diye bağırdı gür ses. "At bin!" Aşağıda, askerler itaat etti.

“Şimdi,” dedi Mat sessizce.

Göğsündeki tilkibaşı soğudu ve aniden yolun yukarısında kırmızı bir ışık topu süzülmeye, aşağıdaki askerleri yapay bir parıltıya boğmaya başladı. Adamlar ağızları açık, bakakalmak için bir an bulabildiler ancak. Mat’in aşağısındaki sıra boyunca, bin arbalet kirişi aynı anda tınladı ve bin ok askerlere doğru uçtu, o kısa mesafeden plaka zırhları deldi, adamları yere devirdi, atların şahlanmaya, kişnemeye başlamasına sebep oldu. Diğer yandan bin ok daha geldi. Her ok tam hedefini bulmuyordu, ama ağır arbalet söz konusu olduğunda bu önemli değildi. Aşağıdaki adamlar kırılan bacaklar, yarısı parçalanmış bacaklarla devrildiler. Adamlar kollarından kalanları kavradılar, kan akışını durdurmaya çalıştılar. Adamlar da atlar kadar yüksek sesle haykırıyordu.

Mat yakındaki bir arbaletçinin iri, kutuya benzer manivelanın iki çengelini arbalet kirişine tutturmaya çalışmasını izledi. Manivela, kemerinin önündeki bir kayıştan sarkıyordu. Adam doğrulurken, kiriş gevşekti, ama adam doğrulduğunda manivelayı dik tuttuğu arbaletin arkasına dayadı, kutunun yanındaki küçük kolu çekti ve tutamaçları çevirmeye başladı. Kaba bir hırıltıyla üç kez çevirdi ve kiriş mandala takıldı.

“Ağaçlığın içine!” diye bağırdı gür ses. “Yeniden doldurmadan yaklaşın! Yürüyün!”

Bazıları atlı saldırma amacıyla atlarına binmeye çalıştı, diğerleri dizginleri ve mızrakları bırakıp kılıç çektiler. Hiçbiri ağaçlara varamadı. İki bin ok daha biçti onları, adamları kesti, adamları deldi, arkalarındakileri öldürdü ya da atları devirdi. Yamaçta, adamlar manivelaları hızla kurdu, ama gerek yoktu. Yolda, orada burada bir at zayıfça tekme atıyordu. Hareket edenler yalnızca, elde ne varsa turnike olarak kullanıp yaralıların ölümüne kanamasını engellemeye çalışanlardı. Rüzgâr koşan at sesleri getirdi. Bazılarının binicileri olabilirdi. Gür ses artık bağırmıyordu.

“Mandevwin,” diye bağırdı Mat, “burada işimiz bitti. Adamlar at binsin. Gidecek yerlerimiz var.”

“Kalıp yardım etmelisin,” dedi Teslyn sertçe. “Savaş kuralları bunu talep eder.”

“Bu yeni bir tür savaş,” dedi Mat ona, haşin bir sesle. Işık, yolda her şey sessizdi, ama çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı. “Yardım için kendi adamlarını beklemek zorundalar.”

Tuon alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Mat, “Bir aslanda merhamet olmaz,” olduğunu sandı, ama bu saçmaydı.

Adamlarını toplayarak, tepenin kuzey yamacından indirdi. Hayatta kalanların, onların kaç kişi olduğunu görmelerine izin vermesi gerekmiyordu. Birkaç saat sonra, diğer tepedeki adamlar da ona katılacaklardı ve bundan birkaç saat sonra, Carlomin'le buluşacaklardı. Gün doğumundan önce, Seanchanlara bir darbe daha indireceklerdi. Mat, o lanet tıkacı çıkarmak için *koşturacaktı* onları.

28
Malden'de

İlk ışıklardan hemen önce, Faile geniş altın kemeri son kez beline takıyordu ki Dairaine hepsinin uyuduğu küçük, kalabalık, sivri tepeli çadıra girdi. Dışarıda, gökyüzü griye dönmeye başlamıştı, ama içerisi hâlâ geceki kadar karanlıktı. Buna rağmen Faile'in gözleri karanlığa alışmıştı. Siyah saçları dalga dalga beline dökülen ince, ufak tefek kadın bir yandan esniyor, bir yandan kaşlarını çatarak çevresine bakınıyordu. Cairhien'de, kendi Evinin Yüksek Makamı'ndan hemen sonra gelen biriydi, ama gece uykusundan uyandırılmıştı çünkü Sevanna uyuyamamıştı ve birinin ona kitap okumasını istemişti. Sevanna Dairaine'in sesinden ve muhtemelen *gai'shain*'lerinin sözde hatalarını raporlamasından hoşlanıyordu. Cairhienli kadın, Sevanna'yı memnun etmeyi başaramayanların arasına hiç seçilmemişti. Kadının elleri altın kolyesine gitti, sonra çoktan kalkmış, giyinmiş olan Faile, Alliandre ve Maighdin'e bakarak duraksadı.

"Kitabı yerine koymayı unuttum," dedi, kristal çınlamalarına benzeyen bir sesle, çadırın giriş kapağına dönerek. "Uyandığı zaman yerinde göremezse Sevanna beni dövdürür."

"Yalan söylüyor," diye hırladı Maighdin ve Dairaine dışarıya doğru fırladı.

Bu Faile'i ikna etmeye yetti. Kadını başlığından yakaladı ve çadırın içine geri sürükledi. Dairaine çığlık atmak için ağzını açtı, ama Alliandre elini kadının ağzına kapattı, üçü kadını serili battaniyelerin hâlâ durduğu yer bezinin üzerine devirdi. Üçünün de çabalaması gerekmişti. Dairaine ufak tefek bir kadındı, ama yılan gibi kıvranıyor, onları tırnaklamaya, ısırmaya çalışıyordu. Diğer ikisi kadını yerde tutarken, Faile edindiği ikinci bıçağı çıkardı. Kabartmalı çelik kabzası ve elinden uzun çeliği ile, hançer

olarak pekâlâ işe yarıyordu. Battaniyelerden birinden şeritler kesmeye başladı.

“Nereden anladın?” dedi Alliandre, ısırılmadan kadının ağzını kapatmaya çalışırken, bir yandan da kollarından birini tutmaya çalışarak. Maighdin Dairaine’in bacaklarının üzerine oturarak onların icabına bakmıştı ve diğer kolunu kıvırıp kürek kemiklerinin arasına yaslamıştı. Dairaine yine de kıvranmayı başarıyordu, ama boşuna.

“Kaşlarını çatmıştı, ama konuşurken yüzü ifadesiz oldu. Ancak seçebildim. Gerçekten dövülmekten korkuyor olsaydı, daha fena kaş çatardı, kaş çatmayı bırakmazdı.” Altın saçlı kadın, leydi hizmetkârlığında pek yetenekli değildi, ama gözlem yeteneği oldukça güçlüydü.

“Ama onu ne kuşkulandırmış olabilir ki?”

Maighdin omuzlarını silkti. “Belki içimizden biri şaşırmış ya da suçlu göründü. Ama ışık olmadan nasıl fark ettiğini bilemiyorum.”

Kısa zamanda, Dairaine’i el ve ayak bileklerinden bağlamış, sonra iki düğümü arkada birleştirmişlerdi. Bu şekilde, kadın çok uzağa sürünemezdi. Dairaine’in iç etekliğinden yırttıkları bir parça kumaşı ağzına tıktılar ve bir başka battaniye şeridi ile yerine bağladılar. Bu şekilde, yalnızca homurtular çıkartabiliyordu. Dairaine başını çevirip dik dik baktı onlara. Faile kadının yüzünü çok iyi göremiyordu, ama yüz ifadesinde ya öfke ya yakarı olmalıydı ve Dairaine yalnızca Shaidolara yakarırdı. Sevanna’nın *gai’shain*’i olarak konumunu, Sevanna’ya ait olmayan *gai’shain*’lere zorbalık etmek için kullanıyordu ve Sevanna’ya ait olanlara da, onlarla ilgili hikâyeler taşıyarak zorbalık ediyordu. Sorun şuydu ki, onu burada bırakamazlardı. Her an, Sevanna’ya hizmet etmek üzere içlerinden birini çağırmak için biri gelebilirdi.

“Onu öldürüp cesedi saklayabiliriz,” diye öneride bulundu Alliandre, uzun saçlarını sıvazlayarak. Mücadele sırasında saçları dağılmıştı.

“Nereye?” dedi Maighdin, kendi güneş rengi saçlarını parmaklarıyla tarayarak. Bir kraliçe ile konuşan bir leydi hizmetkârına benzemiyordu. Tutsaklar, tutsaklıkları boyunca eşittiler, yoksa onları tutsak edenlere yardım etmiş olurlardı. Alliandre’ye bunu öğretmek zaman almıştı. “En az bir gün bulunamayacağı bir yer olmalı. Sevanna’ya ait *mallardan* birini öldürdüğümüzden şüphelenilirse, bulunmamız için Sevanna Galina’nın peşinden birilerini gönderebilir.” *Mallar* sözcüğüne, becerebildiğince küçümseme yüklemişti. “Galina’nın, onların bizi geri getirmesine izin vermeyeceğine de güvenmiyorum.” Dairaine yine bağlarıyla mücadele

etmeye, öncekinden de fazla homurdanmaya başladı. Belki de artık yakarmaya karar vermişti.

“Onu öldürmeyeceğiz,” dedi Faile onlara. Ne ürkeklik ediyor, ne de merhametli davranıyordu. Sadece bir cesedin uzun süre saklı kalacağı yer yoktu; görülmeden ulaşabilecekleri bir yer. “Korkarım planlarımız biraz değişti. Burada bekleyin.”

Eğilerek dışarı çıktı. Gökyüzü gerçekten de aydınlanmaya başlamıştı. Dairaine’i neyin kuşkulandırdığını gördü. Bain ve Chiad, beklendiği üzere, sade beyaz cüppeleri içinde oradaydı. Buluşma yerine kadar onlara eşlik edeceklerdi. Rolan ve arkadaşlarının kahvaltısı henüz bitmemiş olabilirdi – Faile bitmediğini umuyordu; aptalca bir şey yapıp her şeyi mahvedebilirlerdi. Bain ve Chiad, onlara bulaşmaya çalışan erkekleri uzaklaştırmaya gönüllü olmuşlardı. Faile, bunu nasıl yapmayı düşündüklerini soramamıştı bir türlü. Bazı fedakârlıklar, bir sır perdesini hak ediyordu. Ve bir yüreğin taşıyabildiği tüm minneti. Hasır sepetler tutan iki *gai’shain* Cairhienli kadının şüphelenmesi için yeterli değildi, ama otuz kırk *gai’shain* yeterliydi. *Gai’shain* çadırlarının arasındaki dar, çamurlu yola doluşmuşlardı. Aravine’in tombul yüzü, beyaz başlığının içinden izliyordu onu. Lusara’nın güzel yüzü de. Alvon ile oğlu Theril, çadır bezinden yapılmış çamurlu cüppeler içinde gelmişlerdi. Tombul bir Amadicialı gümüş ustası olan Alainia ise kirli, kaba beyaz ketenlere bürünmüştü. Cairhienli, tıknaz bir çizmeci olan Dormin ile buralı, zayıf bir dokumacı olan Corvila da gelmişti ve... Ona yemin edenlerin onda birini bile temsil etmiyorlardı, ama bu kadar büyük bir *gai’shain* topluluğu bir taşı bile şüphelendirirdi. En azından, üçünün giyinik olması ile birlikte düşünüldüğünde. Büyük olasılıkla, Dairaine bu sabah Sevanna’ya kimin çağrılacağını duymuştu. Faile’in bugün gideceğini nereden öğrenmişlerdi? Bu konuda endişelenmek için çok geçti. Shaidolar bilseydi, hepsi çoktan sürüklene sürüklene çadırdan çıkarılmış olurlardı.

“Burada ne işiniz var?” diye sordu.

“Sizi uğurlamak istedik, Leydim,” dedi Theril, kaba ve zar zor anlaşılabilen aksanı ile. “Birer ikişer gelmeye büyük özen gösterdik.” Lusara mutlu mutlu başını salladı ve bunu yapan tek kişi değildi.

“Eh, şimdi veda edebiliriz,” dedi Faile kararlılıkla. Kaçışlarını mahvetmeye ne kadar yaklaştıklarını söylemeye gerek yoktu. “Ben sizi almak için dönene kadar.” Babası ona ordu vermezse, Perrin verirdi. Rand al’Thor ile dostluğu sağlardı bunu. Işık, neredeydi acaba? Hayır! Perrin’in

henüz ona yetişmediğime memnun olmalıydı. Onu kurtarmak için gizlice kampa girmeye çalışırken öldürülmediğine memnun olmalıydı. Memnun olmalıydı ve neden oyalandığını düşünmemeliydi. "Şimdi, biri sizi burada görüp hikâyeler anlatmaya koşmadan, gidin. Ve bundan *kimseye* bahsetmeyin." Takipçileri yeterince güvenliydi, yoksa Faile çoktan zincire vurulmuş olurdu, ama *gai'shain*'leri arasında Dairaine'e benzeyen çok fazla kişi vardı, hem de yalnızca uzun zamandır tutsak olan Cairhienliler arasında değil. Bazı insanlar, nereye giderlerse gitsinler, hemen bilek yalamaya başlıyordu.

Gelenler, kimse başını çadırından uzatıp göremezmiş gibi, eğilmeye, diz kırmaya, yumruklarını alınlarına götürmeye başladılar ve üzüntülü ifadelerle dağıldılar. Gerçekten de Faile'i uğurlamayı düşünüyorlardı! Faile'in çileden çıkmak için harcayacak zamanı yoktu. Bain ile Chiad'a doğru seğirterek, çabucak çadırın içindeki durumu açıkladı.

Faile sözünü bitirdiği zaman bakıştılar ve Kız el konuşması ile konuşmak için sepetlerini bıraktılar. Mahremiyet aradıkları açık olduğundan, Faile onların ellerine bakmaktan kaçındı. Çok şey anlayacağından değil. Elleri çok hızlı hareket ediyordu. Alev saçlı, koyu mavi gözlü Bain Faile'den yaklaşık yarım el uzun boyluydu, gri saçlı Chiad ise yalnızca bir parmak daha uzun. Yakın arkadaştılar, ama birbirlerini birincil-kardeş edinmişlerdi ve bu dostluktan daha yakın bağlar yaratmıştı.

"Biz Dairaine Saighan'ın icabına bakarız," dedi Chiad sonunda. "Ama bu, kasabaya yalnız gitmen anlamına gelecek."

Faile içini çekti, ama başka çaresi yoktu. Belki Rolan uyanmıştı. O anda onu izliyor olabilirdi. Faile ona ihtiyaç duyduğunda, yoktan var oluveriyordu sanki. Kuşkusuz onun gidişine karışmazdı, kendisi giderken onu da götürmeye söz verdikten sonra değil. Ama Rolan hâlâ umut besliyordu ve Faile beyaz giymeye devam ettiği sürece besleyecekti. Rolan ve öpücük oyunları! Faile'i bir süre daha *gai'shain* cüppesi içinde tutmak isteyebilirdi. Erkekler yardım etmek istediğinde, her zaman tek yolun kendi önerdikleri yol olduğunu düşünürlerdi.

Bain ve Chiad sivri tepeli küçük çadıra girdiler ve Alliandre ile Maighdin çıktılar. Gerçekten de içeride beş kişilik yer yoktu. Maighdin çadırın çevresinden dolandı ve diğer kadınların taşıdığına benzeyen bir sepetle döndü. Sepetlerin içinde kirli *gai'shain* cüppeleri görünüyordu ve kirli çamaşırlarla doluymuş gibi görünmesini sağlıyordu, ama elbiselerin altında küçük bir balta, bir sapan, tuzak kurmak için ipler, çelik ve

çakmaktaşı, paket paket un, kaba un, kurufasulye, tuz ve maya, bulabildikleri birkaç madeni para, batıya gidip Perrin'i ararken ihtiyaç duyacakları her şey vardı. Galina onları kamptan çıkaracaktı, ama kadının 'Aes Sedai işinin' onu hangi yöne götüreceğini bilmek imkânsızdı. En baştan, kendi kendilerine yetebilmeleri gerekiyordu. Aes Sedai'den her şey beklenirdi, en kısa zamanda onları terk edebilirdi.

Maighdin kararlı bir havayla, çenesini kaldırarak, sert bakışlarla sepetin yanında dikildi, ama Alliandre gülümsüyordu.

"O kadar mutlu görünmemeye çalış," dedi Faile ona. Islaktopraklı *gai'shain*'ler nadiren gülümserdi ve asla bu kadar sevinçli görünmezdi.

Alliandre yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı, ama gülümsemesini ne zaman yok etse, biraz sonra geri geliyordu. "Bugün kaçıyoruz," dedi. "Gülümsememek zor."

"Bilgelerden biri seni görürse ve neden mutlu olduğunu öğrenmeye karar verirse, kolaylıkla vazgeçersin."

"*Gai'shain* çadırlarının arasında ya da Malden'de Bilge görmemiz pek olası değil," dedi kadın, gülümseyerek. Kararlı ya da değil, Maighdin başını sallayarak onayladı.

Faile pes etti. Aslında, Dairaine'e rağmen kendisinin de içi içine sığmıyordu. Bugün kaçıyorlardı.

Bain çadırdan çıktı, Chiad'ın da çıkması için çadır kapağını açık tuttu. Chiad'ın sırtında, ufak tefek kadının iki büklüm halde sığabileceği boyda, bir battaniye bohçası vardı. Chiad güçlü bir kadındı, ama ağırlığı taşıyabilmek için biraz öne eğilmesi gerekiyordu.

"Neden bu kadar kıpırtısız?" diye sordu Faile. Dairaine'i öldürmüş olmalarından korkmuyordu. *Gai'shain* kurallarını takip etmek konusunda çok titizdiler ve şiddet yasaktı. Ama o battaniye, içi odun doluymuş gibi kıpırtısızdı.

Bain, gözlerinde eğlentili bir ışıkla, alçak sesle konuştu. "Saçlarını okşadım ve onu incitmek zorunda kalırsam çok kızacağımı söyledim. Ona tokat atmanın bile bana ne kadar *toh* kazandıracağı düşünülürse, basit gerçek bu." Chiad güldü. "Sanırım Dairaine Saighan onu tehdit ettiğimi sandı. Bence, biz onun gitmesine izin verene kadar çok sessiz ve çok hareketsiz kalacak." Sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. Aiel mizah anlayışı Faile için hâlâ sırdı. Ama bu yaptıkları için çok kötü cezalandırılacaklarını biliyordu. Bir kaçış teşebbüsüne yardım etmek, kaçmaya çalışmak kadar şiddetle cezalandırılırdı.

“Sana çok minnettarım,” dedi, “hem sana, hem Chiad’a, şimdi ve sonsuza dek. Büyük *toh* sahibi oldum.” Bain’in yanağını hafifçe öptü ve bu kadının saçları gibi kıpkırmızı olmasına sebep oldu, elbette. Aieller, başkalarının önünde, erdemlilik ölçüsünde kontrollüydü. Bazı açılardan.

Bain Chiad’a baktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Gaul’u gördüğünde, ona Chiad’ın güçlü elleri, ateşten yüreği olan bir adamın *gai’shain*’i olduğunu söyle. Anlayacaktır. Chiad’ın bohçayı güvenli bir yere taşımasına yardım etmeliyim. Her zaman su ve gölge bulasın, Faile Bashere.” Parmak uçları ile Faile’in yanağına hafifçe dokundu. “Bir gün, yine karşılaşacağız.”

Chiad’ın yanına giderek battaniyenin ucunu tuttu ve bohçayı kaldırıp taşıdılar. Gaul anlayabilirdi, ama Faile anlamıyordu. En azından ateşten yürek kısmını. Hem, Manderic’in ellerinin Chiad’ın en ufak ilgisini çektiğinden kuşkuluydu. Adamın nefesi kokuyordu ve baskına ya da avlanmaya gitmiyorsa, uyanır uyanmaz içmeye başlıyordu. Ama Faile Gaul ile Manderic’i aklından çıkardı ve sepeti omzuna kaldırdı. Zaten çok fazla zaman harcamışlardı.

Gökyüzü gündüz aydınlığına kavuşmaya başlamıştı artık ve Malden duvarlarının yakınlarındaki çılgınca çeşitli çadırların arasında *gai’shain*’ler dolaşıyor, işlerine başlamak için koşturuyor ya da en azından çalışıyormuş gibi görünmek için bir şeyler taşıyorlardı, ama hiçbiri, ellerinde çamaşır sepetleri ile kasaba kapılarına doğru yürüyen beyazlı kadınlara aldırış etmedi. Sevanna’nın *gai’shain*’leri için bile, her zaman yıkanacak çamaşırlar vardı. O kadar çok ıslaktopraklı *gai’shain* vardı ki Faile hepsini tanımıyordu ve Arrela ile Lacile’e rastlayana kadar, tanıdığı kimseyi görmedi. İki kadın, sepetleri omuzlarında, ayak değiştirerek bekliyorlardı. Çoğu Aiel kadından daha uzun boylu ve esmer olan Arrela, siyah saçlarını Kızlarınki kadar kesiyor, erkek gibi yürüyordu. Lacile kısa boylu, solgun ve inceydi, Arrela’nınkinden çok da uzun olmayan saçlarına kırmızı kurdeleler bağlamıştı. Pelerin içinde zarif yürüyordu, yıpranmış pantolonunu giydiğinde utanç verici bir biçimde kıvırtıyordu. Ama iki kadın, tıpatıp aynı tavırlarla, rahat birer iç çektiler.

“Bir şey oldu sandık,” dedi Arrela.

“Halledemeyeceğimiz bir şey değildi,” dedi Faile ona.

“Bain ile Chiad nerede?” diye sordu Lacile endişeyle.

“Başka bir işleri var,” dedi Faile. “Yalnız gideceğiz.”

İki kadın bakıştılar ve bu sefer iç çekmelerinde rahatlık yoktu. Elbette Rolan işlerine karışmazdı. Kaçmalarına değil. Elbette hayır.

Malden'in demir bantlı kapıları, şehir düştüğünden beri, granit duvarlara kadar ittirilmiş, açık duruyordu. Pas yüzünden geniş demir bantlar kahverengileşmişti ve menteşeler o kadar paslıydı ki kapıları kapatmak imkânsız olabilirdi. İki yanda yükselen gri taştan kulelere güvercinler yuva yapmıştı.

İlk gelen onlardı. En azından, Faile sokakta, ileride hiç kimseyi göremiyordu. Kapıdan geçerlerken, kol yenindeki hançeri çıkardı ve çeliğini yukarı bakacak şekilde, bileğine yaslayarak tuttu.

Diğer kadınlar da, aynı ölçüde becerikli biçimlerde olmasa da, benzer hareketler yaptılar. Bain ve Chiad yokken, Rolan ve arkadaşlarının başka işleri olduğunu dilerlerken kendi kendilerini korumaları gerekecekti. Malden bir kadın için o kadar tehlikeli değildi –bir *gai'shain* kadın için; kendi kadınlarına asılmaya çalışan Shaidolar fırçayı yiyordu–; kampın Shaido kısmı kadar değil, ama orada da kadınlar saldırıya uğramıştı, hem de bazen erkek grupları tarafından. Işık izin verse de, saldırıya uğrayacaklarsa, yalnızca bir iki erkek tarafından olsa. Bir iki erkeği hazırlıksız yakalayabilirler, onlar bu *gai'shain*'lerin dişli olduğunu öğrenmeden öldürebilirlerdi. İkiden fazla olurlarsa, ellerinden geleni yaparlardı, ama bir Aiel dokumacısı ya da çömlekçisi de, çoğu eğitimli silahlı adam kadar tehlikeliydi. Sepetli ya da sepetsiz, ayakuçlarına basa basa yürüyorlar, iki yanı kolluyorlar, herhangi bir yöne doğru kaçmaya hazır bekliyorlardı.

Kasabanın bu kısmı yanmamıştı, ama ıssız bir hali vardı. Yumuşak, beyaz çizmelerinin altında kırık tabaklar ve çömlekler çıtırdıyordu. *Gai'shain* yapılan erkek ve kadınların üstünden kesilip atılan giysi parçaları gri döşeme taşlarının üzerinde duruyordu hâlâ. Bu zavallı, perişan paçavralar ilk önce karın içinde, sonra bir aydan uzun süre boyunca yağmur altında yatmışlardı ve Faile artık onları paçavra toplayıcıların bile alacağından kuşkuluydu. Orada burada çocuk oyuncakları yatıyordu; tahta bir at, boyası soyulmaya başlamış bir oyuncak bebek, kaçmasına izin verilen çok küçük çocuklar tarafından düşürülmüştü. Çok yaşlı, hasta ve sakat olanların da gitmesine izin verilmişti. Arduvaz damlı, ahşap ya da taştan yapılmış binalarda, eskiden kapıların ya da pencerelerin bulunduğu yerde şimdi boş delikler vardı. Shaidoların değerli ya da faydalı buldukları her şeye ek olarak, kasabadaki yerinden çıkartılabilir her tahta parçası alınmıştı. Ahşap evlerin tahtalarının alınmasının tek sebebi ise, çevredeki

ormanlardan odun kesmenin daha kolay olmasıydı. O delikler Faile'e, kafataslarındaki göz yuvaları gibi geliyordu. Bu sokakta sayısız defa yürümüştü, ama bu sabah, o delikler onu izliyor gibiydi. Kafasındaki deriyi karıncalandırıyorlardı.

Kasabayı yarıladıklarında, dönüp yüz elli adım arkalarındaki kapılara baktı. Şimdilik sokak hâlâ boştu, ama kısa süre sonra beyazlara bürünmüş erkekler ve kadınlar kovaları ile geleceklerdi. Su taşımak, erken başlayan ve bütün gün süren bir işti. Artık acele etmeleri gerekiyordu. Faile daha dar bir sokağa dönerek, daha hızlı yürümeye başladı, ama sepetini dengelemekte güçlük çekiyordu. Diğerleri de güçlük çekiyor olmalıydı, ama kimse yakınmıyordu. O *gai'shain*'ler gelmeden gözden kaybolmaları gerekiyordu. Kasabaya giren *gai'shain*'lerin, kalenin dibindeki su sarnıcına gelene kadar, anacaddeden ayrılmak için sebepleri yoktu. Birinin gözüne girmeye çalışmak ya da dikkatsiz bir laf, Shaidoları onların peşine düşürebilirdi ve duvarlara tırmanıp, kimsenin bacağını kırmayacağını umarak on adım yükseklikten atlamak dışında, tek bir çıkış yolu vardı.

Artık tabelasız kalmış, üç katlı, pencereleri boş bir handa, Faile ortak salona daldı, diğerleri de peşinden. Lacile sepetini indirdi ve kapı çerçevesine yaslanarak sokağı gözetlemeye başladı. Tavanı kirişli oda, tozlu yerlere kadar boştu ve taş şöminelerdeki ızgaralar ile diğer şömine aletleri gitmişti. Odanın arkasındaki merdivenin korkuluğu koparılıp alınmıştı, mutfak kapısı da yoktu. Mutfak da aynı ölçüde boştu. Faile kontrol etmişti. Tencereler, bıçaklar ve kaşıklar işe yarardı. Faile sepetini yere indirdi ve merdivenin yanına seğirtti. Sağlam bir merdivendi; kalın keresteden, nesiller boyunca dayanması için yapılmıştı. Merdiveni sökmek, evin kendisini sökmek kadar zor olurdu. Faile merdivenin altında, dış kısımdaki geniş destek boyunca elini gezdirdi ve eli bilek kalınlığında, tam olarak camsı olmayan çubuğun üzerine kapandı. Bulabildiği en iyi saklama yeri burası gibi gelmişti, ama nefesini tuttuğunu fark edince şaşırdı.

Lacile kapının yanında kaldı, ama diğerleri sepetlerini almadan Faile'in yanına seğirttiler.

"Sonunda," dedi Alliandre, parmak uçları ile, çekine çekine çubuğa dokunarak. "Özgürlüğümüzün bedeli. Nedir bu?"

"Bir *angreal,*" dedi Faile, "ya da belki bir *ter'angreal.* Kesin bilmiyorum. Yalnız, Galina onu çok istiyor, bu yüzden ya biri ya diğeridir."

Maighdin cesaretle, elini çubuğun üzerine koydu. "İkisi de olabilir," diye mırıldandı. "Genellikle tuhaf bir his verirler. En azından bana öyle

denmişti.” Beyaz Kule’ye hiç gitmediğini iddia ediyordu, ama Faile bundan eskisi kadar emin değildi. Maighdin yönlendirebiliyordu, ama o kadar zayıf ve o kadar güçlükle yönlendiriyordu ki, Bilgeler onu başıboş bırakmakta sakınca görmemişlerdi. Eh, tüm diğer *gai’shain*’leri kadar başıboş. Kadın, utandığı için inkâr oluyor olabilirdi pekâlâ. Faile, Aes Sedai olamadıkları için Kule’den çıkarılmış kadınların, başarısızlıklarını saklamak için, bazen oraya gittiklerini sakladıklarını duymuştu.

Arrela başını iki yana salladı ve bir adım geriledi. Kadın Tearlıydı ve Aes Sedailerle birlikte yolculuk yapmasına rağmen, Güç ya da onunla ilgili her şey onu huzursuz ediyordu. Pürüzsüz, beyaz çubuğa, kırmızı engerekmiş gibi baktı, dudaklarını yaladı. “Galina bizi bekliyor olmalı. Çok bekletirsek kızabilir.”

“Yol hâlâ açık mı, Lacile?” diye sordu Faile, çubuğu sepetin dibine sokarken. Arrela rahat bir nefes aldı. Çubuk saklanınca, daha önce, Faile’i gördüğü zaman rahatladığı kadar rahatlamıştı anlaşılan.

“Evet,” diye yanıt verdi Cairhienli, “ama neden, anlamıyorum.” Hâlâ, tek gözüyle kapı çerçevesinin arkasından gözetleyebilecek şekilde duruyordu. “Artık ilk *gai’shain*’ler su taşımaya gelmiş olmalıydı.”

“Belki kampta bir şey olmuştur,” dedi Maighdin. Aniden yüzü sertleşti, bıçağını eline aldı. Bıçak, tahta saplı, çentik ve delik deşik çelikli bir şeydi.

Faile yavaşça başını salladı. Belki, Dairaine gibi bir şey çoktan bulunmuştu. Kadın Faile ve diğerlerinin nereye gittiğini bilmiyordu, ama bekleyen *gai’shain*’ler arasında birilerini tanımış olabilirdi. Sorguya çekilirlerse ne kadar dayanabilirlerdi acaba? Theril sorguya çekilirse Alvon ne kadar dayanırdı? “Her durumda, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Galina bizi dışarı çıkaracak.”

Yine de, handan çıktıklarında, sepetlerini önlerinde tutup takılmamak için cüppelerinin eteklerini kaldırmaya çalışarak koştular. Sık sık arkasına bakıp sendeleyen tek kişi Faile değildi. Sonunda, sırıkların ucuna takılmış kovalar taşıyarak kasabanın ana sokağında yaklaşan *gai’shain*’ler gördüğünde rahatlamalı mı, yoksa rahatlamamalı mı, emin olamadı. Ama kesinlikle yavaşlamadı.

Çok uzağa koşmaları gerekmedi. Birkaç dakika sonra, Malden’in geri kalanında solmuş olan kömürleşmiş tahta kokusu yoğunlaşmaya başladı. Malden’in güney ucu yıkıntıya dönüşmüştü. Yıkımın kıyısında durdular ve sokaktan aşağı bakan biri tarafından görülmemek için bir köşeye yapışarak döndüler. Durdukları yerden, yaklaşık iki yüz adım uzaktaki güney duvarına

kadar, çatısız kabuklara dönmüş kararmış taş duvarlar; külleri yağmurlarla yıkanmış, kömürleşmiş kiriş yığınları uzanıyordu. Bazı yerlerde, en kalın keresteler bile küle dönmüştü. Bu sokağın yalnızca güney ucunda, sağlam denebilecek yapılar kalmıştı. Shaidolar burayı ele geçirdiğinde, kasabayı kasıp kavuran yangın, sonunda burada durmuştu. Alt katları sağlam görünen, ama çatısız kalmış yarım düzine bina vardı ve bunun iki katı kadarı, yıkılmak üzere görünen, kararmış kütük ve yarı yanmış kereste yığınlarına dönmüştü.

“İşte,” dedi Maighdin, sokak boyunca, doğuya doğru işaret ederek. Gösterdiği yerde, uzun bir kırmızı kumaş esintiyle dalgalanıyordu. Yıkılmak üzere görünen bir eve benziyordu. Yavaş yavaş o tarafa yürüdüler ve sepetlerini yere bıraktılar. Kırmızı kumaş yine dalgalandı.

“Neden bizimle *burada* buluşmak istesin ki?” diye mırıldandı Alliandre. “O ev bir hapşırıkla yıkılıverir.” Sözcük hapşırma dürtüsü uyandırmış gibi, burnunu ovaladı.

“Oldukça sağlam. Kontrol ettim.” Galina’nın sesi arkalarından gelince Faile hızla başını çevirdi. Kadın onlara doğra yürüyordu. Sokağın kuzey tarafındaki sağlam binaların birinden çıktığı açıktı. Kadını onca zaman altın ve ateş damlalarından yapılmış kemer ve kolye içinde gördükten sonra, onlarsız tuhaf geliyordu. Üzerinde hâlâ beyaz ipek cüppesi vardı, ama mücevherlerin eksikliği ikna ediciydi. Galina bir şekilde, gerçeği tepetaklak etmiş değildi. Bugün gidiyordu.

“Neden sağlam binalardan birinde değil?” diye sordu Faile. “Ya da tam burada değil?”

“Çünkü kimsenin onu benim ellerimde görmesini istemiyorum,” dedi Galina, Faile’in yanından geçerek. “Çünkü kimse o yıkıntının içine bakmaz. Çünkü ben öyle diyorum.” Eskiden kapı olan deliğin içinden geçti; açıklığın üzerine düşmüş ağır, kömürleşmiş tavan kirişinin altından eğildi ve hemen sağa dönüp merdiveni inmeye başladı. “Oyalanmayın.”

Faile diğer kadınlarla bakıştı. Bu tuhaftan da öteydi.

“Eğer bizi buradan çıkaracaksa,” diye hırladı Alliandre, sepetini kaparak, “o şeyi tuvalette teslim etmeye bile razıyım.” Yine de, Faile’in kendi sepetini alıp başı çekmesini bekledi.

Aşağı inen merdivenin üzerinde kömürleşmiş kütükler ve kararmış keresteler asılıydı, ama Galina’nın rahatlığı Faile’e güven verdi. Kadın, sonunda çubuğu ele geçirdiği anda canlı canlı gömülmeyi ya da ezilmeyi göze almazdı. Yıkıntıdaki deliklerden süzülen ışınlar, tepesindeki binanın

tehlikeliliğine rağmen bodrumun oldukça temiz olduğunu görmelerine yetecek kadar aydınlık veriyordu. Taş duvarların biri boyunca dizilmiş büyük variller, çoğu kararmış ve tahtaları sıcaktan fırlamış büyük fıçılar, buranın eskiden bir han ya da meyhane olduğunu söylüyordu. Ya da belki bir şarap tüccarının dükkânı. Malden çevresindeki bölge ortalama kalitede şarap üretiyordu, hem de büyük miktarda.

Galina, küçük taş parçaları ile kaplı taş zeminin ortasında, küçük bir ışının altında durdu. Yüzü Aes Sedai sükûneti timsaliydi, önceki günün heyecanı tamamen yatışmıştı. “Nerede?” dedi serinkanlılıkla. “Onu bana ver.”

Faile sepeti yere bıraktı ve elini içine soktu. Beyaz çubuğu çıkardığında Galina’nın elleri seğirdi. Faile çubuğu ona uzattı ve kadın neredeyse tereddütle uzandı ona. Faile aksinden emin olmasa, Galina’nın çubuğa dokunmaktan korktuğunu düşünürdü. Galina’nın parmakları çubuğun üzerinde kapandı ve kadın uzun bir nefes verdi. Faile bırakamadan, çubuğu çekip aldı. Aes Sedai titriyor gibi görünüyordu, ama gülümsemesi... zafer doluydu.

“Bizi kamptan nasıl çıkarmayı düşünüyorsun?” diye sordu Faile. “Giysilerimizi şimdi mi değiştirelim?”

Galina ağzını açtı, sonra aniden boş elini, avucunu göstererek kaldırdı. Başını, dinliyormuş gibi, merdivene doğru eğdi. “Hiçbir şey olmayabilir,” dedi alçak sesle, “ama kontrol etsem daha iyi olacak. Siz burada bekleyin ve sessiz olun. Sessiz ol,” diye tısladı, Faile konuşmaya kalkınca. Aes Sedai, ipek cüppesinin eteğini kaldırarak merdivene seğirtti ve yukarıda ne bulacağından endişelenen bir kadın gibi tırmanmaya başladı. Sarkık tahtaların ve kirişlerin arkasında, ayakları gözden kayboldu.

“Siz bir şey duydunuz mu?” diye fısıldadı Faile. Hepsi başlarını iki yana salladılar. “Belki Güç tutuyordur. Duydum ki bu...”

“Tutmuyordu,” diye sözünü kesti Maighdin. “Kaynak’a kucak açtığını görme...”

Aniden, tepelerindeki tahtalar inledi ve gök gürültüsü gibi bir çatırtı ile, kararmış kirişler ve tahtalar yıkıldı, kör edici kara toz ve kömür parçacıkları bulutlar Faile’in öksürmeye başlamasına sebep oldu. Kömür kokusu aniden, Malden’in yandığı günkü kadar yoğunlaştı. Yukarıdan düşen bir şey hızla omzuna çarptı ve Faile başını korumaya çalışarak çöktü. Biri haykırdı. Faile başka nesnelerin, tahtaların ya da tahta parçalarının, düşüp bodrumun taş

zeminine çarptığını duydu. Ama bir çatı kirişi ya da ağır bir putrel olabilecek kadar çok ses çıkaran yoktu.

Sonunda –saatler gibi geldi; birkaç dakika sürmüş olmalıydı– döküntü yağmuru kesildi. Toz seyrelmeye başladı. Faile çabucak çevresine, arkadaşlarına baktı ve onların başlarını kollarına dolamış, yerde büzülmekte olduklarını gördü. Öncekinden daha fazla ışık var gibiydi. Birazcık daha. Tepedeki boşlukların bazıları genişlemiş gibiydi. Alliandre'nin kafasından yüzüne kan sızıyordu. Herkes tepeden tırnağa tozla kaplıydı.

"Yaralanan var mı?" diye sordu Faile ve öksürerek bitirdi. Toz tamamen inmemişti, boğazı ve dili toz kaplı gibi geliyordu. Tadı kömür gibiydi.

"Hayır," dedi Alliandre, çekine çekine başına dokunarak. "Yalnızca bir sıyrık." Diğerleri de yaralandıklarını inkâr ettiler, ama Arrela sağ kolunu dikkatle hareket ettiriyor gibiydi. Kuşkusuz hepsi berelenmişti ve Faile sol omzunun yakında morararacağını düşünüyordu, ama bunu gerçek bir yara saymıyordu.

Sonra gözleri merdivene takıldı ve ağlamaklı oldu. Yukarıdan inen yıkıntılar, eskiden merdivenin olduğu yeri doldurmuştu. Tepedeki bazı deliklerden geçebilirlerdi belki. Faile, Arrela'nın omzuna çıkarak oraya ulaşabileceğini düşündü, ama tek sağlam koluyla kendini yukarı çekebileceğinden kuşkuluydu. Ya da Arrela'nın kendini çekebileceğinden. İkisinden biri tırmanmayı başarsa bile, yanmış yıkıntıların ortasında duruyor olacaktı ve kalan yıkıntıları da çökertebilirlerdi.

"Olamaz!" diye inledi Alliandre. "Şimdi değil! Bu kadar yaklaşmışken değil!" Ayağa kalkarak, moloz yığınına yaklaşabildiğince yaklaştı, neredeyse yaslandı ona ve bağırmaya başladı. "Galina! Bize yardım et! Kısılı kaldık! Yönlendirerek tahtaları kaldır! Çıkmamız için bir delik aç! Galina! Galina! Galina!" Dolaşık tahta yığınına çöktü. Omuzları sarsılıyordu. "Galina," diye ağladı. "Galina, bize yardım et."

"Galina gitti," dedi Faile acı acı. Kadın hâlâ yukarıda olsa ya da onlara yardım etmeye niyeti olsa, çoktan yanıt vermiş olurdu. "Biz burada kısılı kalmış, belki ölmüşken, bizi geride bırakmak için kusursuz bir bahanesi var. Zaten, o kütüklerin bazılarını bir Aes Sedai'nin bile kaldırabileceğinden kuşkuluyum." Galina'nın bu bahaneyi bizzat ayarlamış olabileceğinden bahsetmedi. Işık, kadına asla tokat atmamalıydı. Ama kendi kendini paylamak için çok geçti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Arrela.

“Kendi kendimize çıkacağız,” dedi Faile ile Maighdin, aynı anda. Faile şaşkın şaşkın diğer kadına baktı. Hizmetçisinin kirli yüzünde bir kraliçenin kararlılığı vardı.

“Evet,” dedi Alliandre, doğrularak. Döndü ve yüzünü kaplayan toz gözyaşları ile yol yol olmuşsa da, yeni gözyaşları belirmiyordu. Kadın gerçekten de kraliçeydi ve bir leydi hizmetçisinin cesareti karşısında utanmak hoşuna gitmiş olamazdı. “Kendi kendimize çıkacağız. Ve başarısız olursak... Başarısız olursak, ben *bunun* içinde ölmeyeceğim!” Altın kemeri çıkardı, horgörüyle bodrumun bir köşesine fırlattı. Altın kolye de ardından gitti.

“Shaido kampından geçebilmek için onlara ihtiyacımız olacak,” dedi Faile nazikçe. “Galina bizi buradan çıkarmayabilir, ama ben yine de bugün gitmeye kararlıyım.” Dairaine bunu zorunlu kılmıştı. Bain ve Chiad kadını çok uzun süre saklayamazdı. “Ya da yakında, buradan çıkar çıkmaz. Böğürtlen toplamaya gönderilmiş gibi yapacağız.” Ama kendine sadakat yemini eden kadının cesur jestini küçümsemek istemiyordu. “Bununla birlikte, onları şimdi takmamız gerekmiyor.” Kendi kemerini ve kolyesini çıkardı, sepeti düzeltti ve onları kirli *gai'shain* giysilerinin üzerine koydu. Diğerleri de onu taklit etti. Alliandre, hüzünlü bir kahkahayla kendi kemerini tasmasını yerden aldı. En azından kahkaha atabiliyordu. Faile kendisinin de bunu yapabilmesini diledi.

Merdiveni dolduran kömürleşmiş kütükler ve yarı yanık tahtalar, Perrin'in çözmekten hoşlandığı demirci yapbozlarına benziyordu. Hemen her şey bir başka şeye yaslanmış gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, hep beraber çalışsalar bile, ağır kütüklerin bazılarını kaldıramayabilirlerdi. Ama aralarından geçecek kadarını temizleyebilirlerse, kalın kütüklerin arasından süzülebilirlerse... Tehlikeli bir iş olacaktı. Ama güvenliğe giden tek yol tehlikeli bir yolsa, o yolu seçmek zorundaydınız.

Birkaç tahtayı kolayca kurtardılar ve bodrumun arka tarafına yığdılar, ama bundan sonra her şeyi dikkatle seçmeleri, kaldırmadan önce bir şeyin düşmesine sebep olup olmayacağını kontrol etmeleri gerekti. Ellerini, o dolaşıklığın içine, uzatabildiklerince uzattılar, el yordamıyla, bir yere takılmış olabilecek çiviler aradılar, tüm yığının kayıp kollarını kıstırabileceğini, ezebileceğini düşünmemeye çalıştılar. Ancak ondan sonra, bazen yardımlaşarak, çekmeye başladılar, çektikleri parça oynayana kadar, gittikçe daha hızla çektiler. İş ağır ilerliyordu, büyük yığın zaman zaman inliyor, hafifçe kayıyordu. Bu olduğunda herkes geriye fırlıyor, nefeslerini

tutuyordu. Kereste yığınının yıkılmayacağından emin olana kadar kimse yerinden kıpırdamıyordu. Bütün dikkatleri yaptıkları işteydi. Bir kez, Faile kurtların uluduğunu duyduğunu sandı. Genellikle kurtlar Perrin'i düşündürürdü ona, ama bu sefer değil. Tüm dünyası bu işti.

Sonra Alliandre kömürleşmiş bir tahtayı çekip kurtardı ve kütle büyük bir homurtu ile kaymaya başladı. Onlara doğru. Yığın sağır edici bir gürleme ile yıkılıp daha fazla toz bulutu kaldırırken, hepsi bodrumun arka tarafına koştu.

Öksürmeyi bırakabildiklerinde, bir kez daha gözlerini açabildiklerinde, havada hâlâ toz asılıydı ve bodrumun yaklaşık dörtte biri dolmuştu. Yaptıkları her şey bozulmuştu ve daha da kötüsü, yığın tehlikeli bir biçimde onlara doğru eğiliyordu. İnleyerek biraz daha eğildi ve durdu. Her şey, çekilen ilk tahta ile, yığının tepelerine ineceğini söylüyordu. Arrela usul usul ağlamaya başladı. Baştan çıkarıcı deliklerden güneş ışığı sızıyordu ve sokağı, gökyüzünü görmelerine izin veriyordu, ama arasından geçilebilecek hiçbir delik yoktu, Lacile için bile. Faile Galina'nın binayı işaretlemek için kullandığı kırmızı eşarbı görebiliyordu. Eşarp bir anlığına, rüzgârda dalgalandı.

Faile eşarba bakarak Maighdin'in omzunu yakaladı. "O eşarbın, rüzgârın yapamadığı bir şey yapmasını sağlamanı istiyorum."

"Dikkat mi çekmek istiyorsun?" dedi Alliandre boğuk bir sesle. "Shaidoların dikkatini çekmesi çok daha büyük bir olasılık."

"Burada susuzluktan ölmekten çok daha iyi," diye yanıt verdi Faile, niyetlendiğinden daha sert bir sesle. Ölürse Perrin'i bir daha göremezdi. Sevanna onu zincire vurdursa bile, en azından Perrin onu kurtarmaya gelene dek hayatta kalırdı. Perrin onu kurtaracaktı; biliyordu. Şu anda Faile'in görevi, onu takip eden kadınları canlı tutmaktı. Ve bu tutsaklık anlamına geliyorsa, öyle olsundu. "Maighdin?"

"Bütün günü Kaynak'a kucak açmaya çalışarak geçirebilirim ve asla başarılı olmayabilirim," dedi güneş saçlı kadın, donuk bir sesle. Omuzları çökmüş, gözlerini boşluğa dikmişti. Yüzü, ayaklarının dibinde bir uçurum gördüğünü düşündürüyordu. "Ve kucak açabilsem bile, hiçbir şey öremeyebilirim."

Faile Maighdin'in omzunu bıraktı ve saçlarını okşadı. "Zor olduğunu biliyorum," dedi teselli edercesine. "Eh, aslında, bilmiyorum. Ben hiç yapmadım. Ama sen yaptın. Ve yine yapabilirsin. Hayatımız sana bağlı,

Maighdin. İçinde sakladığın gücü biliyorum. Tekrar tekrar gördüm onu. Sende teslimiyet yok. Yapabileceğini biliyorum, bunu sen de biliyorsun."

Yavaş yavaş, Maighdin'in sırtı dikleşti, yüzündeki ümitsizlik silindi. Hâlâ uçurumu görüyor olabilirdi, ama düşerse de, irkilmeden düşecekti. "Denerim," dedi.

Uzun süre eşarba baktı, sonra başını kasvetle iki yana salladı. "Kaynak orada, görüş alanının hemen dışındaki güneş gibi," diye fısıldadı, "ama ne zaman ona kucak açmaya çalışsam, parmaklarımla duman yakalamaya çalışıyormuşum gibi oluyor."

Faile telaşla, taş zemine düşen altın kemerlere ve kolyelere aldırmadan, sepetinden *gai'shain* cüppesi çıkardı, sonra bir tane daha. "Yere otur," dedi, cüppeleri yığın haline getirerek. "Rahat et. Yapabileceğini biliyorum, Maighdin." Diğer kadını oturttu, sonra bacaklarını kıvırıp onun yanına oturdu.

"Yapabilirsin," dedi Alliandre alçak sesle, Maighdin'in diğer yanına oturarak.

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldadı Lacile, onlara katılarak.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Arrela, yere çökerken.

Maighdin eşarba bakarken zaman geçti. Faile cesaret sözleri fısıldadı ve umuda sıkı sıkı sarıldı. Aniden, bir şey onu germiş gibi, eşarp kaskatı oldu. Eşarp sarkaç gibi ileri geri sallanırken, Maighdin'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. Eşarp altı, yedi, sekiz kez sallandı. Sonra rüzgârda dalgalanarak gevşedi.

"Bu harikaydı," dedi Faile.

"Harika," dedi Alliandre. "Bizi kurtaracaksın, Maighdin."

"Evet," diye mırıldandı Arrela, "bizi sen kurtaracaksın, Maighdin."

Çeşit çeşit savaş vardı. Yere oturdular, cesaret sözleri fısıldadılar ve Maighdin nadiren bulabildiği bir şeyi bulmak için savaşırken, canlarını kurtarmak için savaştılar. Eşarp sallandı, sonra rüzgâra kapıldı, sallandı, gevşedi. Ama onlar savaşmaya devam ettiler.

Malden'den çıkarken Galina başını yerden kaldırmadı ve acele etmemeye çalıştı. Boş kovalar taşıyarak kasabaya giren, dolu kovalar taşıyarak kasabadan çıkan, beyazlara bürünmüş erkek ve kadın selinin yanından geçti. Dikkat çekmek istemiyordu, o lanet kemer ve kolye üzerinde değilken değil. Gece, Therava uyurken, o şeyleri takmıştı, ama onları çıkarıp kaçarken alacağı giysilerin ve başka şeylerin yanına saklamak

o kadar büyük bir zevk vermişti ki, direnememişti. Dahası, Therava uyanıp onu bulamayınca kızmış olmalıydı. 'Küçük Lina'sının bulunması için emir vermiş olabilirdi ve herkes Galina'yı o mücevherlerden tanıyordu. Eh, Kule'ye, ait olduğu yere geri dönerken masrafları karşılayacaklardı. O kibirli Faile ve diğer ahmaklar ölmüştü ya da ölmüş sayılırdı ve Galina özgürdü. Kol yenine sakladığı çubuğu okşadı ve sevinçle ürperdi. Özgür!

Therava'yı canlı bırakmaktan nefret ediyordu, ama biri kadının çadırına girerse ve onu yüreğine saplanmış bir hançerle bulursa, ilk şüpheli Galina olurdu. Dahası... Kafasının içinde imgeler belirdi; elinde kadının kendi kemer bıçağı ile, uyuyan Therava'nın üzerine eğildiği imgeler, Therava'nın gözlerinin aniden açıldığı, onunkilere dikildiği, Galina'nın çığlıklar attığı imgeler, elinin gevşeyip hançeri düşürdüğü imgeler, Galina'nın yalvarıp yakardığı, ama Therava'nın... Hayır. Hayır! Öyle olmazdı. Kesinlikle hayır! Therava'yı gerekli olduğu için canlı bırakmıştı, şey olduğu... Başka bir sebepten değil.

Aniden, kurt ulumaları geldi, her yönden kurtlar, bir düzine ya da daha fazlası. Galina'nın ayakları kendiliğinden durdu. Çevresi çeşit çeşit çadır doluydu; duvarlı çadırlar, sivri tepeli çadırlar, alçak Aiel çadırları. Fark etmeden kampın *gai'shain* kısmından geçmişti. Gözleri Malden'in batısındaki sırta gitti ve Galina irkildi. Sırt boyunca yoğun bir sis kıvrılıyor, her yönde, ağaçları gizliyordu. Kasaba duvarları, sırtın doğu kısmını perdeliyordu, ama orada da yoğun sis olduğundan emindi. Adam gelmişti! Yüce Efendi onu korusun, tam zamanında kaçıyordu. Eh, adam her ne deneyecekse, ondan canlı kurtulsa bile, aptal karısını canlı bulamayacaktı. Galina Casban'ı da öyle.

Therava at binmesini yasaklamadığı için Yüce Efendi'ye şükrederek – kadın, yeterince yaltaklanırsa, at binebileceği olasılığını burnunun önünde sallandırmayı tercih etmişti– saklama yerine doğru seğirtti. Bırak ölmek isteyen aptallar burada ölsün. O özgürdü. Özgür!

29
Son Düğüm

Perrin sırtın tepesinin hemen altında, sisin kıyısında durdu ve aşağıdaki kampı, taş duvarlı kasabayı inceledi. İki yüz adım uzakta, alçak çalılarla benek benek dik yamaç yerini düz araziye bırakıyordu. İlk çadırlara kadar yaklaşık yedi yüz adım açık arazi vardı, sonra kasabaya kadar bir buçuk kilometre. Şimdi ne kadar da yakın geliyordu. Perrin dürbününü kullanmıyordu. Ufkun üzerinde belirmiş, kızıl altın güneşin ışınlarının lensten yansıması her şeyi mahvedebilirdi. Çevresindeki grilik kıvrılıyordu, ama esintiyle hareket etmiyordu, rüzgâr sertçe esip Perrin'in pelerinini oynatırken bile. Uzak sırttaki, oradaki rüzgâr değirmenini gizleyen yoğun sis de, eğer bir süre incelerseniz, aşırı kıpırtısız gelirdi. Çadırların arasında birinin bunu fark etmesi ne kadar sürerdi? Yapılacak şey yoktu. Sis sıradan bir sis gibi geliyordu, ıslak ve biraz serin, ama Neald bir şekilde bu sisleri yapmış, sonra diğer işleriyle ilgilenmeye gitmişti. Güneş, öğlen bile buharlaştırmazdı bu sisleri, Asha'man öyle iddia etmişti. Öğlene kadar her şey, öyle ya da böyle, bitmiş olacaktı, ama Perrin adamın haklı olduğunu umuyordu. Gökyüzü berraktı, bahar başı için sıcak bir gün olacak gibiydi.

Kampın dışında, göreceli olarak pek az Shaido var gibiydi, ama çadırların arasında binlerce beyazlı şekil hareket ediyordu. On binlerce. Perrin'in gözleri, aralarında Faile'i bulmaya çalışmak için can atıyordu, yüreği onu görmeye can atıyordu, ama yere dökülmüş bir arpa sepeti dolusu iğne içinde bir tanesini aramaktan farksız olurdu. Bunun yerine, ne zaman baksa hep ardına dek açık duran kasaba kapılarına bakmayı tercih etti. Davetkâr bir biçimde açık duruyorlardı. Perrin'i çağırıyorlardı. Yakında, Faile ve yoldaşları o kapılara ve kasabanın kuzeyinde yükselen kuleli kaleye gitme zamanının geldiğini bileceklerdi. Kızlar tutsaklara *gai'shain*

muamelesi yapıldığı konusunda haklıysa, Faile şu anda iş yapıyor olabilirdi, ama kaçıp kaleye gitmeyi bilecekti. O ve dostları ve de büyük olasılıkla Alyse. Shaidolarla ne entrika çeviriyor olursa olsun, Aes Sedai savaş meydanında kalmak istemezdi. Kalede ikinci bir Aes Sedai işe yarardı. Işık izin verse de iş buna varmasa.

Felaket olasılığına dek, aklına gelen her olasılık için dikkatle plan yapmıştı, ama Perrin ne kadar dilerse dilesin, bu bir demirci yapbozu değildi. Demirci yapbozundaki kıvrık demir parçalar ancak belli şekillerde hareket ederdi. Onları doğru şekilde oynatırsanız, yapboz dağılırdı. İnsanlar onu bin ayrı şekilde oynatabilirdi, bazen olana dek mümkün olduğuna inanmadığınız şekillerde. Shaidolar beklenmedik bir şey yaptığında planları yine de işe yarayacak mıydı? Kesinlikle beklenmedik bir şey yapacaklardı ve Perrin'in bu konuda yapabileceği tek şey, sonunun felaket olmamasını ummaktı. Malden kapılarına son bir kez, özlemle baktıktan sonra döndü ve sırta tırmandı.

Sisin içinde, o bile on adım uzağı göremiyordu, ama kısa süre sonra, sırttaki ağaçların arasında Dannil Lewin'i buldu. Sıska denebilecek kadar zayıf bir adam olan, burnu baltaya benzeyen ve Tarabon usulü gür bıyık uzatmış olan Dannil, yüzünü açıkça göremeseniz bile kolaylıkla seçilebiliyordu. Diğer İki Nehirliler onun arkasında belirsiz şekillerdi, uzaklaştıkça daha da bulanık oluyorlardı. Çoğu yere çökmüş ya da oturmuştu, fırsat bulmuşken dinleniyorlardı. Jori Congar diğerlerini bir zar oyununa ikna etmeye çalışıyordu, ama sessizce yapıyordu, bu yüzden Perrin üzerinde durmadı. Zaten kimse öneriyi kabul etmiyordu. Jori zar oyununda sıradışı şansa sahipti.

Dannil Perrin'i görünce bacağını uzatarak reverans yaptı ve, "Lordum," diye mırıldandı. Adam Faile'in takipçilerinin yanında çok fazla zaman harcıyordu. Kendisi buna, ışıltı kazanmak diyordu, bu da ne demekse. Adam dediğin pirinç eşya değildi ki?

"Kimsenin benim biraz önce yaptığım gibi, yün kafalı bir aptallık yapmamasına dikkat et, Dannil. Aşağıda keskin gözlü birileri, sisin kıyısında hareket görebilir ve araştırması için birilerini gönderebilir."

Dannil eliyle ağzını örterek öksürdü. Işık, adam tüm o Cairhienliler ve Tearlılar kadar kötü oluyordu. "Nasıl dilerseniz, Lordum. Herkesi geride tutarım."

"Lordum?" dedi Balwer'in kuru sesi, sislerin içinden. "Ah, buradasınız, Lordum." Ufak tefek, değnek gibi adam belirdi. Arkasından, ondan daha iri

iki şekil daha geldi, ama biri ondan çok da uzun değildi. Adamın jesti üzerine, sisin içinde belirsiz şekiller olarak durdular ve Balwer yalnız yaklaştı. "Masema aşağıya geldi, Lordum," dedi sessizce, ellerini kavuşturarak. "Mevcut koşullar altında, Haviar ile Nerion'u onun ve adamlarının gözlerinden uzak tutmanın en iyisi olacağını düşündüm. Masema'nın onlardan kuşkulandığını sanmıyorum. Bence kuşkulandığı herkesi öldürtüyor. Ama gözden uzak, zihinden uzak tutmak en iyisi."

Perrin'in çenesi gerildi. Masema'nın ordusu ile birlikte –eğer o güruha ordu denebilirse– doğu sırtının arkasında olması gerekiyordu. İki Asha'man'ın yaptığı kapıyollardan ağır ağır, ayak sürüyerek geçerlerken o adamları –ve birkaç kadını– saymıştı ve yirmi bin kişiydiler. Masema sayıları konusunda her zaman belirsiz konuşmuştu ve dün geceye dek Perrin kesin sayıyı bilmiyordu. Perişan ve kirliydiler, yalnızca birkaç tanesi miğfer ya da plaka zırh giymişti, ama her biri elinde kılıç, mızrak, balta, baltalı kargı ya da arbalet taşıyordu ve buna kadınlar da dahildi. Masema'nın takipçilerinin arasındaki kadınlar erkeklerden çok daha kötüydü. Çoğu, yalnızca dehşet estirip insanları Yenidendoğan Ejder'e yemin etmeye zorlamaya yararmış gibi görünüyordu –Perrin'in kafasının içinde renkler döndü ve öfkesinin altında ezildiler–; bu, bir de reddederlerse onları öldürmeye. Bugün daha iyi bir amaçları vardı. "Belki Haviar ile Nerion'un Masema'nın adamlarından sonsuza dek uzak durmalarının zamanı gelmiştir," dedi.

"Madem öyle istiyorsunuz, Lordum. Ama bana göre, onların yaptıkları işi yapan herkesten daha güvendeler ve hevesliler." Balwer, dala konmuş meraklı bir serçe gibi, başını yana eğdi. "Korktuğunuz buysa, yozlaşmadılar, Lordum. Olmadığı bir şeymiş gibi görünecek adamlar gönderdiğinizde, her zaman böyle bir tehlike vardır, ama işaretler konusunda burnum keskindir."

"Onları yanından ayırma, Balwer." Bugünden sonra, şansı varsa, Masema'nın ordusundan, gizlice gözetlemeye değecek kadarı kalmayacaktı zaten. Hatta, endişelenilmesi gereken bir Masema bile kalmayabilirdi.

Perrin sırtın diğer yanındaki çalılık yamaçtan aşağı indi, Mayeneli ve Ghealdanlı mızraklı askerlerin yoğun sisin içinde, atlarının yanında beklediği yeri geçti. Adamlar flamalı mızraklarını omuzlarına dayamış, çelik uçlarını yere saplamışlardı. Kanatlı Askerler'in kırmızıya boyalı miğferleri ve plaka zırhları sırtın zirvesinde sorun yaratmayabilirdi, ama Ghealdanlıların cilalı zırhları tehlikeliydi, hem Gallenne hem de Arganda

diğerine iltimas geçilmesine kızacağından, ikisi de burada bekliyordu. Sis epey uzaklara yayılıyordu –Neald bunun kasıtlı olduğunu iddia ediyordu, ama adam neler başardığını fark ettiğinde şaşkın ve memnun kokmuştu–, bu yüzden Perrin sırtın dibine, yüksek tekerlekli arabaların koşulmuş atların arkasında, sıra halinde beklediği yere ulaştığında hâlâ griliğin içinde yürüyordu. Cairhienli araba sürücülerinin belirsiz şekilleri arabaların arasında dolanıyor, koşum takımlarını kontrol ediyor, kanvas örtüleri tutan halatları geriyorlardı.

Masema bekliyordu ve Perrin'in adamın kolunu ısırıp koparmaktan çok istediği şey yoktu, ama arabalardan birinin yanında Basel Gill'in tombul şeklini gördü ve o yana gitti. Lini de, siyah pelerinine sarınmış halde, adamın yanındaydı. Kolunu Perrin'in iri yarı uşağı Lamgwin'in beline dolamış olan Breane de. Gill Efendi siperlikli şapkasını çıkardı ve kelini örtecek şekilde taramaya çalıştığı seyrek, gri saçlarını sergiledi. Lini burnunu çekti ve başlığını düzeltirmiş gibi yaparken, anlamlı anlamlı Perrin'i görmezden geldi. Kadın öfke ve korku kokuyordu. Gill Efendi yalnızca korku kokuyordu.

"Kuzeye doğru yola çıkma zamanınız geldi, Gill Efendi," dedi Perrin. "Dağlara ulaştığınızda, onları takip ederek Jehannah Yolu'nu bulacaksınız. Şansımız varsa, siz dağlara ulaşmadan sizi yakalarız, ama bu olmazsa, Alliandre'nin hizmetkârlarını Jehannah'a yolla, sonra doğuya yönelip geçitten geçin, sonra yine kuzeye dönün. Biz becerebildiğimizce yakından takip edeceğiz." Planları sarpa sarmazsa. Işık, o bir demirciydi, asker değil. Ama Tylee bile, sonunda, iyi bir plan olduğunu kabul etmişti.

"Maighdin'in güvende olduğunu öğrenene kadar buradan bir yere gitmeyeceğim," dedi Lini sislere hitaben, demirden bir saz kadar ince bir sesle. "Leydi Faile'in de, elbette."

Gill Efendi başının arkasını sıvazladı. "Lordum, Lamgwin ve ben, belki de yardım edebileceğimizi düşündük. Leydi Faile bizim için çok önemli. Maighdin ise... Maighdin ise bizden biri. Kılıcın bir ucunu diğerinden ayırt edebilirim, Lamgwin de öyle." Göbeğine doladığı kemere bir kılıç asmıştı, ama adam son yirmi sene içinde kılıç kullanmışsa, Perrin o kemerin tamamını yemeye hazırdı. Breane Lamgwin'in kolunu daha sıkı kavradı, ama iri yarı adam kadının omzunu okşadı ve diğer elini kısa kılıcının kabzasına koydu. Sis adamın yaralı yüzünü ve çökmüş parmak boğumlarını saklıyordu. Lamgwin bir meyhane kabadayısıydı, ama yine de iyi bir adamdı. Yine de, kılıç kullanıcısı değildi.

“Sen benim *shambayan*’ımsın, Gill Efendi,” dedi Perrin kararlılıkla. “Araba sürücülerini, seyisleri ve hizmetkârları güvenliğe götürmek senin görevin. Hem senin, hem Lamgwin’in. Şimdi gidip işinize bakın.” Tombul adam gönülsüzce başını salladı. Lamgwin elini alnına götürüp selam vererek kabul edince Breane rahat bir nefes aldı. Perrin adamın o iç çekişi duyabildiğinden kuşkuluydu, ama yine de kolunu kadına doladı ve teselli sözleri mırıldandı.

Lini o kadar itaatkâr değildi. Baston yutmuş gibi dimdik durarak, yine sise hitaben konuştu. “Benim bu noktadan ayrılmaya niyetim yok. Ta ki...”

Perrin yüksek bir sesle ellerini çırptı ve kadın irkilerek, şaşkın şaşkın ona baktı. “Burada tek yapabileceğin, rutubetin içinde durup soğuk almak. Bir bu, bir de, Shaidolar saflarımızı geçmeyi başarırsa, ölmek. Faile’i ben çıkaracağım. Maighdin ve diğerlerini de çıkaracağım.” Yapacaktı ya da bunun için çabalarken ölecekti. Ama bunu söylemenin anlamı yoktu, sebep de yoktu. Perrin’in Faile ve diğerleri ile onları takip edeceğine içtenlikle inanmaları gerekiyordu. “Ve sen kuzeye gidiyorsun, Lini. Sana bir şey olmasına izin verirsem Faile bana çok kızar. Gill Efendi, onu bağlayıp bir arabanın arkasına koymanız gerekse bile, mutlaka yanınızda götüreceksiniz.”

Gill Efendi irkildi, ellerindeki şapkayı buruşturdu. Aniden dehşet kokusu saçmaya başlamıştı. Lini ise saf kızgınlık kokuyordu. Lamgwin’in kokusunda eğlenti vardı ve adam gülümsemesini saklamaya çalışırmış gibi burnunu ovalıyordu, ama tuhaf bir biçimde, Breane de kızgındı. Eh, Perrin kadınları anladığını hiç iddia etmemişti. Evlendiği kadını anlayabilse bile, ki bu zamanın yarısında olmuyordu, yine de geri kalanları asla anlayamayacaktı.

Sonunda, zorlamaya gerek kalmadan Lini bir arabanın sürücüsünün yanına tırmandı, ama Gill Efendi ona yardım etmeye çalıştığında adamın eline tokat attı. Sonra araba sırası sisin içinde, ağır ağır kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Bilgelerin çadırlarının ve eşyalarının yüklendiği arabanın arkasında, beyazlara bürünmüş erkekli kadınlı bir grup *gai’shain* yürüyordu. Şimdi bile uysaldılar, başlıklarını kaldırmış, gözlerini indirmişlerdi. Shaidolardandılar, Cairhien’de yakalanmışlardı ve birkaç ay sonra beyazları çıkarıp klanlarına döneceklerdi. Perrin, Bilgelerin başka konularda sırtlarını dönmüş olsalar bile bu konuda *ji’e’toh*’a sadık kalacakları teminatlarına rağmen gizlice izlemişti onları, ama Bilgeler haklı gibiydi. Sayıları hâlâ on yediydi. Hiçbiri kaçıp gitmeye, sırtın aşağısındaki

Shaidoları uyarmaya kalkışmamıştı. Arabaların dingilleri bol bol yağlanmıştı, ama yine de onun kulaklarına gıcırdıyor, ciyaklıyor gibi geliyordu. Şansı varsa, o ve Faile gerçekten de dağlara gelmeden yakalayacaktı onları.

Yedek atlar, atlı seyislerin tuttuğu uzun halatlara bağlanmış halde önünden geçerken, bir Kız arabaların arasındaki sisin içinde belirdi ve yaklaştı. Bir süre sonra Sulin olduğu anlaşıldı, *shoufa*'sını boynuna dolamış, kısa beyaz saçlarını açıkta bırakmıştı. Siyah peçesi göğsüne sarkıyordu. Aes Sedailerden birinden Şifa kabul etmezse, sol yanağındaki yeni yara yüzüne yeni bir iz ekleyecekti. Kabul etmeyebilirdi. Kızlar Bilgelerin çırakları konusunda tuhaf tavırlara sahiptiler ya da belki yalnızca Aes Sedai olan çıraklar konusunda tuhaftılar. Çırak olmamasına rağmen, Annoura'yı bile çırak olarak görüyorlardı.

"Kuzeydeki Shaido nöbetçiler öldü, Perrin Aybara," dedi kadın. "Onların yerini almaya giden adamlar da. Shaidolar için iyi dans ettiler."

"Siz kayıp verdiniz mi?" diye sordu Perrin sessizce.

"Elienda ile Briain düşten uyandı." Tanıdığı iki kadının ölümünden değil, hava durumundan bahsediyordu sanki. "Eninde sonunda hepimiz uyanacağız. Aviellin'i son üç kilometre boyunca taşımamız gerekti. Şifa görmesi gerekecek." Demek öyle. Kabul edecekti.

"Aes Sedailerden birini seninle yollarım," dedi Perrin, sisin içinde çevresine bakarak. Yanında geçen at sıraları dışında hiçbir şey göremiyordu. "Bir tane bulur bulmaz."

O konuşurken, onlar Perrin'i buldular. Annoura ile Masuri atlarını çekerek sisten çıktılar. Berelain ile Masema da yanlarındaydı, adamın tıraşlanmış kafası ıslak ıslak parlıyordu. Sisin içinde bile, adamın kahverengi ceketinin kırışıklığını, omzundaki kaba yamayı fark etmemek imkânsızdı. Takipçilerinin yağmaladığı altınların hiçbiri Masema'nın elinde kalmıyordu. Hepsi fakirlere gidiyordu. Masema hakkında söylenebilecek tek iyi şey buydu. Ama diğer yandan, o altınlarla beslediği fakirlerin çoğu, Masema'nın adamlarının soyup soğana çevirdiği, dükkânlarını ve çiftliklerini yaktığı insanlardı. Bir sebepten, Berelain bu sabah Mayene Başı tacını takmıştı, kanat açmış altın şahin alnının üzerindeydi, ama binici elbisesi ve pelerini sade, koyu gri kumaştandı. Hafif çiçek parfümünün altında, sabır ve endişe kokuyordu, Perrin'in şimdiye dek aldığı en tuhaf koku. Altı Bilge de yanlarındaydı, koyu renk şallarını kollarına dolamış, katlanmış mendillerle uzun saçlarını arkaya atmışlardı. Taktıkları onca altın

ile fildişi kolye ve bilezikle, Berelain'in sade giyimli görünmesine sebep oluyorlardı. Aram da yanlarındaydı, kılıcının kurtbaşlı kabzası kırmızı çizgili omzunun üzerinde yükseliyordu ve sis her zamanki gibi kaşlarını çatmadığını gizleyemiyordu. Adam Masema'ya yaklaşmıştı ve Masema'nın saçtığı aydınlıkta güneşlenir gibiydi. Perrin Aram'ı da arabalarla gönderse daha mı iyi olacağını merak etti. Ama bunu yapacak olsa, Aram'ın Perrin'in göremeyeceği bir yerde arabadan atlayıp, gizlice geri döneceğinden emindi.

Aviellin'in ihtiyacını iki Aes Sedai'ye açıkladı, ama Masuri geleceğini söylediğinde, sarı saçlı Edarra elini kaldırıp Kahverengi'yi durdurunca şaşırdı. Annoura huzursuzca kıpırdandı. O çırak değildi ve Seonid ile Masuri'nin Bilgelerle ilişkisi kadını huzursuz ediyordu. Onu da dahil etmeye çalışıyorlardı ve bazen başarılı oluyorlardı.

"Janina halleder," dedi Edarra. "O senden daha becerikli, Masuri Sokawa."

Masuri'nin ağzı gerildi, ama sessizliğini korudu. Bilgeler, yanlış zamanda konuşan bir çırağı pekâlâ sopalayabiliyorlardı. O çırak Aes Sedai olsa bile. Sulin, hiçbir şeyden rahatsız olmazmış gibi görünen sarı saçlı bir kadın olan Janina'yı alıp sisin içinde kayboldu. Bol eteklerine rağmen Janina da Sulin kadar hızlı yürüyordu. Demek Bilgeler Şifa öğrenmişti, öyle mi? Bu, bugün faydalı olabilirdi; Işık izin verse de çok sık gerekmese.

İkisinin sislerin içinde kaybolmasını izlerken, Masema homurdandı. Yoğun sis adamın derine gömülmüş gözlerindeki, devamlı yanan ateşleri gizliyor, yanağındaki beyaz, üçgen yara izini belirsizleştiriyordu, ama kokusu Perrin'in burnunu dolduruyordu, sert ve yeni bilenmiş ustura kadar keskin bir kokuydu, ama aynı zamanda çılgınlıkla seğiriyordu. O delilik kokusu, onu içine çektiği için burnunun kanaması gerektiğini düşündürüyordu bazen.

"Yalnızca Lord Ejder'in yapıyor olması gereken şeyler yapan bu lanetli kadınları kullanman yeterince kötü," dedi Masema, sisin sakladığı ateşle dolu bir sesle.

Perrin'in kafasının içinde dönen renkler Rand, Min ve siyah ceketli bir adama, bir Asha'man'a ait bir imgeye dönüştü, sonra hemen kayboldu ve Perrin iliklerine dek şoka uğradı. Rand'ın sol eli gitmişti! Fark etmez. Olan olmuştu. Ve bugün Perrin'in işi başkaydı.

"...ama Şifa biliyorlarsa," diye devam etti Masema, "vahşileri öldürmek o denli zor olacak. Seanchanların hepsine tasma takmasına izin vermemen yazık oldu."

Adamın yan yan, Annoura ile Masuri'ye fırlattığı bakış, onları da dahil ediyordu. Halbuki o ikisi adamı birden çok kez, gizli gizli ziyaret etmişti. Kadınlar adama Aes Sedai dinginliği ile baktılar, ama Masuri'nin ince elleri bir kez, eteklerini sıvazlayacakmış gibi hareket etti. Kadın fikrini değiştirdiğini, artık Masema'nın öldürülmesi gerektiğine inandığını söylüyordu, ama o zaman, neden onunla görüşüyordu? Annoura neden görüşüyordu? Masema onlara neden izin veriyordu? Adam Aes Sedailerden nefret ediyordu. Belki, Haviar ile Nerion artık korumaya ihtiyaç duymadığına göre, yanıtlar bulunabilirdi.

Masema'nın arkasında, Bilgeler kıpırdandı. Öyle olmamasına rağmen öfkeli bir mizaca sahipmiş gibi görünen, alev saçlı Carelle kemer bıçağının kabzasını okşadı. Öfkelenmek konusunda Nynaeve'e ders verebilecek biri olan Nevarin kendi bıçağının kabzasını kavradı. Masema sırtındaki o delici bakışları hissediyor olmalıydı, ama kokusu hiç değişmedi. Deli olabilirdi, ama asla korkak değildi.

"Lord Perrin'le konuşmak istemiştiniz, Lord Haberci," dedi Berelain nazikçe, ama Perrin kadının gülümsemesinin zorlama olduğunu koklayabiliyordu.

Masema gözlerini ona dikti. "Ben yalnızca Lord Ejder'in Habercisiyim, ben lord değilim. Artık tek lord, Lord Ejder'dir. Onun gelişi bütün bağları kopardı, bütün unvanları yok etti. Krallar ve kraliçeler, lordlar ve leydiler, onun ayaklarının altındaki tozdan başka şey değillerdir."

O dönen renkler yine belirdi, ama Perrin bastırdı onları. "Burada ne işin var?" diye sordu. Masema ile geçen zamanı yumuşatmanın yolu yoktu. Adam iyi bir eğe kadar sertti. "Adamlarının yanında olman gerekiyordu. Buraya gelerek görülme riskine girdin ve dönerken yine aynı riski göze alacaksın. Sen orada olup, onları yüreklendirmeden, adamlarının beş dakika bile dayanabileceğini sanmıyorum. Shaidoların onlardan yana geldiğini görür görmez kaçarlar."

"Onlar benim adamlarım değil, Aybara. Onlar Lord Ejder'in adamları." Işık, Masema'nın yanında olmak demek, o renkleri birkaç dakikada bir bastırmak zorunda kalmak demekti! "Nengar'ı başlarında bıraktım. O senin düşünü bile görmediğin kadar çok savaşta bulundu. Vahşilere karşı olanlar dahil. Aynı zamanda, kadınlara, kaçmaya çalışan her erkeği öldürmeleri emrini verdim ve kadınlardan kaçanları bizzat avlayacağımı bildirdim. Son adamına dek direneceklerdir, Aybara."

"Sen geri dönmüyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Perrin.

“Senin yakınında kalmayı düşünüyorum.” Sis Masema’nın gözlerindeki harareti saklıyor olabilirdi, ama Perrin onu *hissedebiliyordu.* “Tam da karına tekrar kavuşmuşken başına bir talihsizlik gelmesi yazık olur.”

Demek Perrin’in planının bir kısmı bozulmuştu bile. Aslında, planın parçası olmaktan çok, bir umuttu. Her şey yolunda giderse, kaçmayı başaran Shaidolar, tek adım yavaşlamadan, Masema’nın adamlarını biçip kendilerine yol açacaklardı, ama Masema kaburgalarına bir Shaido mızrağı yemektense... Perrin’e göz kulak olacaktı. Kuşkusuz, adamın kişisel korumaları uzakta değildi, sisin içinde bekliyorlardı. Adamın ordusunun geri kalanından daha iyi silahlanmış, daha iyi atlara binen iki yüz kadar kabadayı. Perrin Berelain’e bakmadı, ama kadının endişe kokusu güçlendi. İkisinin de ölmesini istemek için sebebi vardı Masema’nın. Perrin Gallenne’yi, bugün en önemli işinin Berelain’i Masema’nın adamlarından korumak olduğunu söyleyerek uyarmalıydı. Kendisi de kendi sırtını kollayacaktı.

Sisin içinde, gümüş mavi bir ışık kısaca çaktı ve Perrin kaşlarını çattı. Grady için çok erkendi. Sisin içinde iki şekil belirdi. Biri Neald’dı ve bu sefer kasıla kasıla yürümüyordu. Aslında, sendeliyordu. Yüzü yorgun görünüyordu. Kavrulası, neden gücünü bu şekilde harcıyordu? Diğeri lakeli zırh giymiş, kolunun altında taşıdığı tuhaf miğferine tek bir ince tüy takmış genç bir Seanchan’dı. Perrin onu tanıyordu, Gueye Arabah, Tylee’nin takdir ettiği bir teğmen. İki Aes Sedai, adamın onlara sürtünmesinden kaçınmak istermiş gibi, eteklerini topladılar. Halbuki adam onların yakınında bile geçmeyecekti. Arabah ise, kadınların yüzlerini seçecek kadar yaklaştığında sendeledi ve Perrin onu sertçe yutkunduğunu duydu. Aniden ürkek kokmaya başlamıştı.

Arabah Perrin ile Berelain’in önünde eğildi ve böylesine hırpani bir adamın onların yanında ne işi olduğunu merak edermiş gibi, Masema’ya bakarak hafifçe kaşlarını çattı. Masema dudak büktü ve Seanchan’ın boş eli kılıcının kabzasına gitti, ama sonra kendine hâkim oldu. Alıngan insanlara benziyordu bu Seanchanlar. Ama Arabah zaman harcamadı. “Bayrak-General Khirgan iltifatlarını yolluyor, Lordum, Leydi Mayene Başı. *Morat’raken* o Aiel gruplarının beklendiğinden daha hızlı hareket ettiğini raporluyor. Bugün buraya varacaklar, muhtemelen öğle saatlerinde. Batıdaki grubun yirmi beş otuz bin kişiden oluştuğu tahmin ediliyor, doğudaki bundan üçte bir oranda daha kalabalık. Yaklaşık yarısı beyaz giyiyor ve çocuklar da vardır elbette, ama bu yine de arkanızdan yaklaşan

pek çok mızrak var demek. Bayrak-General, kuvvetlerimizin dağılımını gözden geçirmeyi isteyip istemeyeceğinizi bilmek istiyor. Birkaç bin Altaralı mızraklı askerin yer değiştirip size katılmasını öneriyor."

Perrin yüzünü buruşturdu. O grupların her birinde, en az üç dört bin *algai'd'siswai* olmalıydı. Arkasına almak için, gerçekten de çok fazla mızrak demekti. Neald esnedi. "Nasıl hissediyorsun, Neald?"

"Ah, ne yapılması gerekiyorsa, yapmaya hazırım, Lordum," dedi adam, her zamanki tasasızlığına yaklaşan bir tavırla.

Perrin başını iki yana salladı. Asha'man'dan, gerekenden bir fazla kapıyol yapmasını isteyemezdi. Bir kapıyol eksiklerinin olmaması için dua etti. "Öğlen, buradaki işimiz bitmiş olacak. Bayrak-General'e, plana uygun şekilde hareket edeceğimizi ilet." Ve başka hiçbir şeyin yanlış gitmemesi için dua etmesini. Ama Perrin bunu sesli olarak eklemedi.

Sisin içinde, kurtlar uludu, Malden'in her yanında tekinsiz bir haykırış yükseldi. Artık gerçekten de başlamıştı.

"Harika iş çıkarıyorsun, Maighdin," diye gakladı Faile. Başı dönüyordu ve kadını cesaretlendirme çabalarından boğazı kurumuştu. Herkesin boğazı kurumuştu. Tepedeki deliklerden gelen eğik ışıklara bakarak, sabah ortası olmuş olmalıydı ve o zamanın çoğu boyunca durmaksızın konuşmuşlardı. Kırılmamış fıçıları delmeyi denemişlerdi, ama içlerindeki şarap dudaklarını ıslatmak için bile fazla bozulmuştu. Şimdi, sırayla cesaretlendiriyorlardı. Faile güneş saçlı hizmetçinin yanında oturmuş, diğerleri sırtlarını arka duvarlara vermişlerdi. Tahta ve kütük yığınından olabildiğince uzaklaşmışlardı. "Bizi kurtaracaksın, Maighdin."

Üstlerinde, o dolaşıklığın içinden, kırmızı eşarbı zar zor görebiliyorlardı. Bir süredir, esintiye kapıldığı zamanlar dışında, gevşekçe asılı duruyordu. Maighdin gözlerini ona dikmişti. Kirli yüzü terle parlıyordu ve uzun süre koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Aniden eşarp gerildi ve bir, iki, üç kez sallandı. Sonra rüzgârla dalgalanarak düştü. Maighdin eşarba bakmaya devam etti.

"Bu harikaydı," dedi Faile boğuk bir sesle. Diğer kadın yoruluyordu. Başarıları arasında daha fazla zaman geçmeye başlamıştı ve başarıları daha kısa sürmeye başlamıştı. "Gerçekten..."

Aniden eşarbın yanında bir yüz belirdi, bir el eşarbı kavradı. Bir anlığına, Faile hayal gördüğünü sandı. Beyaz başlığı ile çevrelenmiş, Aravine'in yüzü.

“Onu gördüm!” dedi kadın heyecanla. “Leydi Faile ile Maighdin’i gördüm! Yaşıyorlar!” Sesler bir tezahürat kopardı, sonra hemen sustular.

Maighdin düşecekmiş gibi sallandı, ama yüzüne güzel bir gülümseme oturmuştu. Faile arkasında birinin ağladığını duydu. Kendisi de sevinçten ağlamak istiyordu. Onları Shaidolar değil, dostları bulmuştu. Hâlâ kaçma şansları vardı.

Zorla ayağa kalkarak, kömürleşmiş moloz yığınına yaklaştı. Ağzını ıslatmaya çalıştı, ama zordu. “Hepimiz yaşıyoruz,” demeyi başardı, boğuk bir sesle. “Işık aşkına, *siz* bizi nasıl buldunuz?”

“Theril sayesinde, Leydim,” diye yanıt verdi Aravine. “Haylaz adam, emirlerinize rağmen sizi takip etmiş. Işık onu kutsasın. Galina’nın çıktığını ve binanın yıkıldığını görmüş, sizin öldüğünüzü sanmış. Oturup ağlamış.” Bir ses, kaba Amadicia aksanıyla itiraz etti ve Aravine bir anlığına başını o yana çevirdi. “Ağlamış birini gördüğümde anlarım, evlat. Ağlamayı bıraktığın için şükret. Eşarbın hareket ettiğini görünce, Leydim, yardım çağırmaya koşmuş.”

“Ağlamanın utanılacak bir şey olmadığını söyle ona,” dedi Faile. “Ona söyle, gözyaşları gereken bir anda kendi kocamın ağladığını gördüm.”

“Leydim,” dedi Aravine tereddütle, “Galina’nın çıkarken bir tahtayı çektiğini görmüş, öyle diyor. Tahta kaldıraç gibi ayarlanmış. Binanın yıkılmasına Galina’nın sebep olduğunu söylüyor.”

“Bunu neden yapsın ki?” diye sordu Alliandre. Maighdin’in kalkmasına yardım etmişti ve onu destekleyerek Faile’in yanına gelmişti. Lacile ve Arrela, bir gülüp bir ağlayarak, aralarına katıldı. Alliandre’nin yüzü fırtına başı gibiydi.

Faile yüzünü buruşturdu. Son birkaç saat içinde, o tokadı geri alabilmeyi kaç kez dilemişti? Galina *söz vermişti.* Kadın Kara Ajah olabilir miydi? “Artık fark etmez. Öyle ya da böyle, ödeteceğim ona.” Nasıl ödeteceği başka meseleydi. Ne de olsa, Galina bir Aes Sedai’ydi. “Aravine, kaç kişi getirdin? Siz?..”

İri eller Aravine’i omuzlarından yakaladı ve kenara çekti. “Bu kadar konuşmak yeter.” Boşlukta Rolan’ın yüzü belirdi. *Shoufa*’sını boynuna dolamıştı ve peçesi göğsüne sarkıyordu. Rolan! “Sen orada dururken hiçbir şeyi temizleyemeyiz, Faile Bashere. Çalışmaya başladığımızda bu şey yıkılabilir. Diğer uca git ve uzak duvarın dibine büzül.”

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Faile.

Adam güldü. Güldü! “Hâlâ beyaz giyiyorsun, kadın. Sana denileni yap, yoksa seni oradan çıkarttığımda poponu bir güzel şaplaklarım! Sonra, belki gözyaşlarını dindirmek için öpücük oyunu oynarız.”

Faile adama dişlerini gösterdi ve onu bir sırıtış olarak kabul etmeyeceğini umdu. Ama uzaklaşmaları gerektiği konusunda haklıydı, bu yüzden arkadaşlarını tahta saçılı taş zeminde, bodrumun uzak ucuna götürdü ve duvarın dibine çöktüler. Dışarıda seslerin mırıldandığını duyabiliyordu. Büyük ihtimalle, binanın kalanının Faile’in tepesine yıkılmasına yol açmadan, nasıl yol açacaklarını tartışıyorlardı.

“Her şey boşa gitti,” dedi Alliandre acı acı. “Sence yukarıda kaç Shaido vardır?”

Tahtalar yüksek sesle gıcırdadı ve yatık moloz yığını, inleyerek, biraz daha içe eğildi. Sesler yine başladı.

“En ufak fikrim yok,” dedi Faile ona. “Ama hepsi *Mera’din* olmalı, Shaido değil.” Shaidolar Kardeşsizlerle ilişki kurmuyordu. “Bunda biraz umut vardır, belki.” Kuşkusuz Rolan, Dairaine konusunu öğrendiğinde Faile’in gitmesine izin verirdi. Elbette, verirdi. Ve inat ederse... Bu durumda, Faile onu ikna etmek için ne gerekiyorsa yapardı. Perrin’in öğrenmesi gerekmezdi.

Tahta tahtaya sürtünerek gıcırdadı yine ve bir kez daha, yanık kütük ve tahta yığını içe doğru, biraz daha eğildi.

Sis güneşi saklıyordu, ama Perrin sabah ortası olması gerektiğini hesaplıyordu. Grady yakında gelirdi. Şimdiye dek gelmiş olmalıydı. Adam bir kapıyol daha açamayacak kadar yorulmuşsa... Hayır. Grady gelecekti. Yakında. Ama Perrin’in omuzları, bütün gün, hatta daha uzun süre demirhanede çalışmış gibi gergindi.

“Sana söylüyorum, bu hiç hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı Gallenne. Yoğun siste, kırmızı göz yaması bir gölgeden ibaretti. Güçlü göğüslü doru atı, harekete geçmek için sabırsızlanarak, adamın sırtını dürtükledi ve Gallenne dalgın dalgın hayvanın boynunu okşadı. “Masema gerçekten de Leydi Mayene Başı’nı öldürmek istiyorsa, adamın işini şimdi bitirelim, derim. Sayıca üstünüz. Birkaç dakika içinde kişisel korumalarını alt edebiliriz.”

“Aptal,” diye hırladı Arganda, kıvrılan griliğin içinde Masama ile adamlarını görebilirmiş gibi, sağ tarafa bakarak. Meyanelinin aksine, üç şişman beyaz tüy taşıyan, gümüşlenmiş miğferini takmıştı. Miğfer ve altın

gümüş işlemeli plaka zırhı buğuyla parlıyordu. "İki yüz adamı tek ses çıkarmadan öldürebileceğimizi mi düşünüyorsun? Bağırışlar bu sırtın diğer yanında duyulur. Senin hükümdarın dokuz yüz adamla çevirebileceğin ve belki buradan kaçırabileceğin bir yerde. Alliandre hâlâ o lanet kasabada ve Shaidolarca kuşatılmış durumda."

Gallenne kabardı ve Masema'nın üzerine yürümeden önce, Arganda üzerinde pratik yapmak istermiş gibi, eli kılıcının kabzasına gitti.

"Bugün Shaidolardan başka kimseyi öldürmeyeceğiz," dedi Perrin sertçe. Gallenne homurdandı, ama itiraz etmedi. Ama adam hoşnutsuzluk kokuyordu. Berelain'i korumak, Kanatlı Askerler'i savaştan uzak tutabilirdi.

Sol tarafta, sisin loşlaştırdığı mavimsi bir ışık belirdi ve Perrin'in omuzlarındaki gerginlik gevşedi. Grady sisin içinde belirdi, çevresine bakındı. Perrin'i gördüğünde hızlandı, ama sallanarak yürüyordu. Yanında bir başka adam vardı ve büyük, siyah bir atı çekiyordu. Perrin, uzun zamandır ilk kez gülümsedi.

"Seni görmek güzel, Tam," dedi.

"Sizi de görmek güzel, Lordum." Tam al'Thor hâlâ, hiç durmadan gün doğumundan gün batımına kadar çalışabilecekmiş gibi görünen, tıknaz bir adamdı, ama Perrin onu görmeyeli saçlarının tamamı grileşmişti ve küt yüzünde birkaç kırışık daha belirmişti. Tam Arganda ve Gallenne'ye sakin sakin baktı. Süslü zırhlar onu etkilemiyordu.

"Durumun nasıl, Grady?" diye sordu Perrin.

"Dayanıyorum, Lordum." Yıpranmış adamın sesi, iliklerine dek yorulmuş gibi çıkıyordu. Sisin gölgelediği yüzü, yine de Tam'inkinen yaşlı görünüyordu.

"Pekâlâ, buradaki işin biter bitmez Mishima'ya katıl. Birinin ona göz kulak olmasını istiyorum. Adamı, yapmayı kabul ettikleri şeyi değiştiremeyecek kadar huzursuz eden birinin." Grady'ye bu kapıyolu bağlamasını söylemek isterdi. Faile'i İki Nehir'e götürecek bir kestirme olurdu. Ama bugün işler yolunda gitmezse, Shaidoların kullanabileceği bir kestirme olurdu.

"Şu anda bir kediyi bile huzursuz edebileceğimden kuşkuluyum, Lordum, ama elimden geleni yaparım."

Tam kaşlarını çatarak Grady'nin grilikte kaybolmasını izledi. "Buraya gelmenin bir başka yolu olmasını dileyebilirdim," dedi. "Onun gibi adamlar bir süre önce İki Nehir'i ziyaret etti. Biri kendine Mazrim Taim diyordu,

hepimizin daha önce işittiği bir isim. Bir sahte Ejder. Yalnız, artık süslü işlemeli siyah ceket giyiyor ve kendine M'Hael diyor. Her yerde, yönlendirebilen adamlara eğitim vermek, Siyah Kule hakkında konuştular." Sözcükleri ekşi ekşi telaffuz ediyordu. "Köy Kurulları buna bir son vermeye çalıştı. Kadın Kurulları da. Ama yine de kırk adamı ve oğlanı yanlarına aldılar. Işık'a şükür bazıları sağduyuya kulak verdi, yoksa bunun on katı fazla adam alırlardı." Bakışları Perrin'e kaydı. "Taim onu Rand'ın gönderdiğini söyledi. Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu söyledi." Bunda bir sorgu tınısı, belki bir inkâr umudu vardı. Belki de neden Perrin'in sessiz kaldığını merak ediyordu.

O renkler Perrin'in kafasının içinde döndü, ama o imgeleri kovaladı ve yanıt vermeyerek yanıt verdi. Olan olmuştu. "Artık bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok, Tam." Grady ve Neald'a göre, Siyah Kule yazılan adamların gitmesine izin vermiyordu.

Tam'in kokusuna bir hüzün geldi, ama yüzüne yansıtmadı. Yönlendirebilen adamların kaderini biliyordu. Grady ile Neald Kaynak'ın eril yarısının artık temiz olduğunu iddia ediyordu, ama Perrin bunun nasıl olabileceğini düşünemiyordu. Olan olmuştu. Size verilen işi yapar, izlemeniz gereken yolda yürürdünüz, o kadar. Nasırlar ya da ayağınızın altındaki taşlar hakkında yakınmanıza gerek yoktu.

Perrin konuşmaya devam etti. "Bu Bertain Gallenne, Kanatlı Askerler'in Lord Kumandanı; bu da Gerard Arganda, Duvar Alayı'nın Birinci Kumandanı." Arganda huzursuzca omuzlarını silkti. Bu isim Ghealdan'da siyasi ağırlık taşıyordu ve görünüşe göre Alay'ı yeniden kurduğunu ilan edecek kadar güçlü hissetmemişti. Ama Balwer'in, sır kokusu almak konusunda çok keskin bir burnu vardı. Bu sır, Arganda'nın kraliçesine ulaşmak için bir deliliğe kalkışmayacağını garantiliyordu. "Gallenne, Arganda, bu Tam al'Thor. Benim Birinci Kumandanım. Haritayı ve planımı inceledin mi, Tam?"

"Onları inceledim, Lordum," dedi Tam kuru kuru. Elbette incelemişti. "Bana iyi bir plan gibi geldi. Oklar uçmaya başlayana kadar, olabilecek en iyi plan."

Arganda çizmenin ayağını demir kırı atının üzengisine koydu. "Madem, *sizin* Birinci Kumandanınız, Lordum, benim itirazım yok." Daha önce epey itirazı vardı. Ne o ne de Gallenne, Perrin'in başlarına bir başkasını getirmesinden memnun kalmışlardı.

Yamacın yukarısından, siyah kanatlı alaycıkuşun tiz alarm feryadı geldi. Yalnızca bir tane. Gerçek bir kuş olsaydı, ötüş tekrarlanırdı.

Perrin becerebildiğince hızla yamacı tırmandı. Arganda ile Gallenne atlarının sırtında geçtiler onu, ama ayrılarak kendi adamlarının başına gittiler ve yoğun gri pusun içinde gözden kayboldular. Perrin zirveye tırmandı ve arka sırta geçti. Dannil sisin hemen kıyısında duruyor, Shaido kampına bakıyordu. İşaret etti, ama alarmın sebebi açıktı. Büyük bir *algai'd'siswai* güruhu çadırlardan ayrılıyordu. Dört yüzden fazla gibi görünüyorlardı. Shaidolar sık sık baskın grupları gönderirdi, ama bu doğrudan Perrin'e yönelmiş gibiydi. Yalnızca yürüyorlardı, ama sırta varmaları uzun sürmezdi.

"Bizi görmelerine izin verme zamanı geldi, Dannil," dedi Perrin, pelerinin iğnesini çözüp bir çalıya bırakarak. Daha sonra gelip pelerini alırdı. Alabilirse. Şu anda, onu engellemekten başka işe yaramazdı. Dannil eğildi, sonra ağaçların arasına daldı. O sırada Aram belirdi. Kılıcını eline almıştı bile. Adam hevesli kokuyordu. Perrin pelerin iğnesini dikkatle cebine koydu. İğneyi ona Faile vermişti. Onu kaybetmek istemiyordu. Parmakları, Faile'in tutsak geçirdiği her günü işaretlediği deri sicimi buldu. Sicimi çıkardı ve hiç bakmadan yere attı. Bu sabah son düğümü atmıştı.

Başparmaklarını, çekicini ve kemer bıçağını taşıyan geniş kemerinin arkasına takarak, sisin içine yürüdü. Aram, kılıç duruşlarından birini takınarak, ayakuçlarında takip etti. Perrin yalnızca yürüdü. Gerçekten de öğlen zirvesini yarılamış olan sabah güneşi gözlerine giriyordu. Doğu sırtına gidip, Masema'nın adamlarını buraya yerleştirmeyi düşünmüştü, ama bu kasaba kapılarında daha uzak kalmak demekti. Aptalca bir sebep, ama o kapılar onu, bir mıknatısın demir tozlarını çekmesi gibi çekiyordu. Kemerindeki halkaya taktığı ağır çekici gevşetti, kemer bıçağını gevşetti. Bıçağın çeliği eli kadar uzundu.

Aylak aylak yürüyen iki adam görünce Shaidolar durdu. Eh, Aram'ın kılıcı düşünülürse, belki o kadar aylak değil. Güneşin kılıcın uzun çeliğinden yansımasını görmemek için kör olmak gerekirdi. Deli adamları mı izlediklerini merak ediyor olmalıydılar. Perrin yamacın yarısında durdu.

"Gevşe," dedi Aram'a. "Bu şekilde kendi kendini yoracaksın."

Diğer adam, gözlerini Shaidolardan ayırmadan başını salladı ve ayaklarını sağlamca yere bastı. Kokusu, tehlikeli bir avın peşine düşmüş, onu yere indirmeye kararlı bir avcınınki gibiydi.

Bir an sonra, yarım düzine Shaido ağır ağır onlara doğru gelmeye başladı. Peçelerini takmamışlardı. Büyük olasılıkla, Perrin ile Aram'ın korkup kaçmasını umuyorlardı. Çadırların arasında, insanlar yamaçtaki iki aptala işaret ediyordu.

Koşan çizmelerin, nalların ve kişneyen atların sesi, Perrin'in omzunun üzerinden arkaya bakmasına sebep oldu. Sisin içinden ilk önce Arganda'nın, parlak plaka zırhlar ve miğferler içindeki Ghealdanlıları çıktı. Ghealdan'ın altı uçlu üç gümüş yıldızını taşıyan kırmızı bayrağının arkasından geliyorlardı. Sonra Mayene'in mavi fon üzerine altın şahini arkasında, kırmızı zırhları içinde, Kanatlı Askerler geldi. İki grubun arasında, Dannil İki Nehirlileri üçerli sıralar halinde dizmeye başladı. Her adam kemerinde iki dolu sadak taşıyordu ve ayrıca bir demet oku yere saplamış, demeti bağlamak için kullandıkları ipi kesmişlerdi. Kılıçları ve kısa kılıçları kemerlerindeydi, ama baltalı kargılar ve diğer kargılı silahlar bu sabah, arabalarda bırakılmıştı. İçlerinden biri kırmızı kurtbaşı sancağını da getirmişti, ama direğini aralarında bir yerde, eğik bir biçimde, yere saplamışlardı. O direği taşımak için kimseyi esirgeyemezlerdi. Dannil de yay taşıyordu.

Masema ve mızraklı askerlerden oluşan kişisel korumaları, Kanatlı Askerler'in sağına konuşlandı. Doğru düzgün idare edemedikleri atları şahlanıyor, kaçmaya çalışıyordu. Zırhları, paslanan noktalar doğru düzgün temizlenmek yerine kazındığı için, yer yer kahverengileşmişti. Masema'nın kendisi öndeydi, kalçasında kılıç taşıyordu, ama miğferi ve plaka zırhı yoktu. Hayır, adam cesaretten yoksun değildi. Adam dik dik Mayenelilere, Berelain'in bir mızrak ormanının ortasında durduğu yere bakıyordu. Perrin kadının yüzünü doğru düzgün göremiyordu, ama hâlâ buz gibi olduğunu hayal edebiliyordu. Kadın, askerlerinin savaştan uzak tutulmasına şiddetle karşı çıkmıştı ve kadının neyin mantıklı olduğunu görmesi için Perrin'in çok kararlı konuşması gerekmişti. Işık, kadın saldırının *başını çekebileceğini* önermiş kadar olmuştu!

Bilgeler ve iki Aes Sedai Ghealdanlılar ile İki Nehirlilerin arasına dizildi. Kollarına uzun kırmızı kumaşlar bağlamış, uçlarını bileklerine dek sarkıtmış olan Kızlar da onlara eşlik ediyordu. Perrin Aviellin'i seçemiyordu, ama sayılarına bakarak, yeni Şifa görmüş ya da değil, o da aralarında olmalıydı. Kara peçeleri, gözleri dışında bütün yüzlerini gizliyordu, ama kızgın olduklarını bilmek için yüzlerini görmesi ya da kokularını alması gerekmiyordu. Kazalardan kaçınmak için Kızları

işaretlemek gerekliydi, ama o şeyleri takmalarını sağlamak için Edarra'nın ayağını yere vurması gerekmişti.

Edarra, altın ve fildişi bileziklerini şıngırdatarak koyu renk şalını düzeltti. Açık sarı saçları yüzünden olduğundan da esmer görünen, güneşle kararmış yanakları ile Perrin'den biraz daha büyük gösteriyordu, ama mavi gözlerinde sarsılmaz bir sükûnet vardı. Perrin kadının göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu tahmin ediyordu. O gözler çok şey görmüştü. "Sanırım yakında başlayacak, Perrin Aybara," dedi kadın.

Perrin başını salladı. Kapılar onu çağırıyordu.

Yaklaşık iki bin mızraklı asker ve iki yüz okçu görmek, Shaidoların peçelerini kaldırması için yeterli oldu. Daha fazlası çadırlardan koşup gelirken, açılarak safları genişlettiler. O saflarda uzanan parmaklar, uzanan mızraklar Perrin'in yine bakmasına sebep oldu.

Tam şimdi yamaçtaydı ve sisin içinden, ellerinde uzun yayları ile, daha fazla İki Nehirli çıkıyordu. Bazıları Perrin'i izleyen adamlara karışmaya; kardeşleri, oğulları, yeğenleri, arkadaşları ile buluşmaya çalışıyordu, ama Tam onları paylayarak kovaladı, siyah iğdiş atını ileri geri koşturarak onları atlıların iki yanında durmaksızın genişleyen üçerli sıralar halinde dizdi. Perrin Hu Barran ile aynı ölçüde sıska kardeşi Tad'i, Badeçay Hanı'nın seyislerini gördü. Kendisinden yalnızca birkaç yaş büyük olan, Emond Meydanı'na gelmek dışında nadiren çiftliğinden çıkan Thad Torfinn de oradaydı. Zayıf ve uzun boylu Oren Dautry, iri yarı ve kel Jon Ayellin ile, burada olduğuna göre sonunda annesinin pençesinden kurtulmuş olan Kev Barstere'in arasında duruyordu. Marwinler ve al'Dailer, al'Seenler ve Colelar, Thaneler ve al'Caarlar ve Crawelar vardı; tanıdığı bütün ailelerden birileri, tanımadığı adamlar, Deven Yolu'ndan, Gözlem Tepesi'nden, Taren Salı'ndan adamlar vardı. Hepsi sert yüzlüydü ve ikişer sadak, fazladan ok demetleri taşıyorlardı. Ve aralarında başkaları vardı; bakır tenli adamlar, yüzlerinin alt yarısını saklayan saydam peçeler takmış adamlar, İki Nehirli görünmeyen beyaz tenli adamlar. Onlar daha kısa yaylar taşıyordu elbette – İki Nehir'e özgü uzun yayı öğrenmek için bir ömür gerekirdi– ama seçebildiği her yüz, İki Nehirlilerinki kadar kararlı görünüyordu. Işık aşkına, dışarlıklıların burada ne işi vardı? Koşarak gelen adam seli sürdü, sürdü, sonunda o üçerli sıraya üç, belki dört bin adam girdi.

Tam atını yamaç aşağı, Perrin'e doğru sürdü ve oturup aşağıda çoğalan Shaido saflarını izledi, ama Perrin'in telaffuz etmediği soruyu duymuş gibiydi. "İki Nehirlilerden gönüllü istedim ve en iyi okçuları seçtim, ama

gördüklerin de gruplar halinde gelmeye başladı. Sen onlara ve ailelerine birer yuva verdin ve onlar, artık kendilerinin de İki Nehirli olduğunu söyledi. O yayların bazıları iki yüz adımdan daha uzağa ok fırlatamaz, ama seçtiğim adamlar neye nişan alırsa vurur."

Aşağıda, Shaidolar mızraklarını boğa derisinden kalkanlarına vurmaya başladı. RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! Sesi gök gürültüsü gibi yükseldi. Koşarak çadırlardan çıkan peçeli insan seli azaldı, azaldı, sonra kesildi. Görünüşe göre, bütün *algai'd'siswai*'ler çıkmıştı. Plan da buydu zaten. Yaklaşık yirmi bin kişi olmalıydılar, hepsi kalkanlarını dövüyordu. RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat! RAT-tat-tat-tat!

"Aiel Savaşı'ndan sonra, bunu bir daha asla duymamayı dilemiştim," dedi Tam, sesini duyurmak için yüksek sesle. O gürültü insanın sinirlerini bozabilirdi. "Emri verecek misiniz, Lord Perrin?"

"Sen ver." Perrin çekicini ve kemer bıçağını yine gevşetti. Gözleri Shaidolardan kasaba kapılarına, kasabanın içindeki kalenin oluşturduğu karanlık kitleye gidip duruyordu. Faile oradaydı.

"Kısa süre sonra öğreneceğiz," dedi Edarra. Çayı kastediyordu. Yeterince beklememişlerse, hepsi ölmüş demekti. Ama kadının sesi sakindi. Aram kıpırdandı, ayakuçlarında yükseldi yine ve kılıcını iki eliyle, önünde dik tuttu.

Perrin Tam'in, atını okçuların önünde sürerek seslendiğini duyabiliyordu. "Uzun yaylar, ok takın! Kısa yaylar, yaklaşana kadar bekleyin! Uzun yaylar, ok takın! Kısa yaylar, yaklaşana kadar bekleyin! Yay çekme, seni aptal! Sanki bilmiyorsun! Uzun yaylar!.."

Aşağıda, Shaidoların yaklaşık dörtte biri döndü ve sırta paralel giderek kuzeye koştular. Kalkanlarını dövmeye devam ediyorlardı. Dörtte biri daha güneye koştu. Çevrelerinden dolaşıp, sırttaki adamları iki yandan yakalamayı düşünüyorlardı. Yan taarruz, diyordu Tylee buna. Kalanların arasından bir dalga geçti, mızraklarını yay çantalarını tutan kayışlara geçirdiler, kalkanlarını kemerlerine astılar, yaylarını hazırladılar.

"Çok yakında," diye mırıldandı Edarra.

İnsan kafasından büyük bir ateş topu çadırların üzerinden yükselerek sırta doğru uçtu, sonra iki katı büyüklüğünde bir tane daha, sonra daha fazlası sel gibi aktı. İlki yükseldi, yükseldi, sonra alçalmaya başladı. Ve yüz adım havada, yüksek bir kükreme ile patladı. Diğerleri art arda, zararsızca patladı, ama daha fazlası geldi, alevden küreler durmaksızın sırta doğru

aktı. Bulutsuz gökyüzünden çatallı gümüş yıldırımlar düştü ve gümbürdeyerek patladılar, büyük kıvılcım yağmurları bile yere ulaşamadı.

“On beş yirmi Bilge çaydan içmemiş,” dedi Edarra, “yoksa daha fazlası gelirdi. Yönlendiren dokuz kadın görüyorum yalnızca. Kalanlar çadırların arasında olmalı.” Perrin’in Seanchanlarla yaptığı anlaşmaya, en az Aes Sedailer kadar kızıyordu, ama sesi sakindi. Onun kitabına göre, Shaidolar *ji’e’toh*’u öyle bir şekilde ihlal etmişlerdi ki, artık onların Aielliği bile şüpheliydi. Ona göre, onlar Aiel bedeninden kesilip atılması gereken bir şeydiler ve buna izin verdikleri için Bilgeleri hastalığın en kötüsüydü. Masuri kolunu arkaya attı, ama Edarra elini onun omzuna koydu. “Henüz değil, Masuri Sokawa. Ne zaman yapacağını biz söyleyeceğiz sana.” Masuri itaatkârca başını salladı, ama kokusunda sabırsızlık vardı.

“Eh, ben tehlikede hissediyorum,” dedi Annoura kararlılıkla, kolunu arkaya atarak. Edarra dümdüz bakışlarla baktı ona. Bir an sonra, Aes Sedai kolunu indirdi. Kadın başını çevirip, Bilge’nin bakışlarından kaçınırken, boncuklu örgüleri şıkırdadı. Kokusunda güçlü bir huzursuzluk vardı. “Belki biraz daha bekleyebilirim,” diye mırıldandı.

Gökyüzünde uçan ateş topları çok yukarıda patlamaya devam etti, şimşekler sırta doğru indi, ama aşağıdaki Shaidolar oyalanmıyordu. Ana Shaido kitlesi, bağıra çağıra, hızla sırta doğru koşmaya başladı. Bir yandan da, ciğerlerini patlatırcasına şarkı söylüyorlardı. Perrin yamaçtakilerin, bir kükremeden daha fazlasını seçebildiklerinden kuşkuluydu, ama onun kulakları sözcükleri zar zor yakalayabiliyordu. Parça parça söylüyorlardı.

Mızrakları yıka...
...güneş tırmanırken.
Mızrakları yıka...
...güneş batarken.
Mızrakları yıka...
...kim korkar ölmekten?
Mızrakları yıka...
...bildiğim biri değil!

Perrin sese kulaklarını tıkadı, duymazdan geldi ve gözleri hızla yaklaşan peçeli şekil kitlesinden Malden kapılarına gitti. Tıpkı demir tozunun mıknatısa çekildiği gibi. Aşağıdaki şekiller yarım adım yavaşlamış gibiydi,

ama Perrin yavaşlamadıklarını biliyordu. Bu gibi zamanlarda her şey ona yavaşlamış gibi geliyordu. Menzile girmeleri ne kadar sürerdi? Sırt ile aralarındaki mesafenin yarısından biraz fazlasını aşmışlardı.

“Uzun yayları kaldırın! İşaretimi bekleyin!” diye bağırdı Tam. “Uzun yayları kaldırın! İşaretimi bekleyin!”

Perrin başını iki yana salladı. Çok erkendi. Arkasında binlerce kiriş şakladı. Oklar yay çizerek başının üzerinden uçtu. Gökyüzü oklarla kararmıştı sanki. Birkaç saniye sonra bir başka salvo geldi, sonra bir üçüncüsü. Ateş topları ok selini kavurarak kendilerine yol açtılar, ama yine de binlerce ok, ölümcül bir sağanak şeklinde, Shaidoların üzerine yağdı. Elbette. Okçuların daha yüksekte olduğunu unutmuştu. Bu onların biraz daha uzağa atmalarını sağlıyordu. Tam’in doğrusunu bileceğine güvenmek gerekirdi. Her ok bir adama saplanmadı, elbette. Pek çoğu yere saplandı. Belki yarısı *algai’d’siswai*’leri buldu, kolları ve bacakları deldi, bedenlere vurdu. Yaralanan Shaidolar hemen hemen hiç yavaşlamadılar, yerden zorla kalkmaları gerekse bile. Ama yine de yüzlercesi kıpırtısızca yerde kaldı ve ikinci salvo yüzlercesini daha indirdi, üçüncüsü de öyle ve dördüncü ile beşinci yola çıkmıştı bile. Shaidolar yaklaşmaya devam ettiler. Bilgelerin ateş topları ve şimşekleri çok yukarıda patlarken, sağanak yağmura karşı koşuyormuş gibi, öne eğilmişlerdi. Artık şarkı söylemiyorlardı. Bazıları yaylarını kaldırıp fırlattı. Bir ok Perrin’in sol kolunu sıyırdı, ama kalanlar hedefe varmadan düştü. Ama çok da uzağa değil. Yirmi adım sonra...

Seanchan borularının keskin sesi, Perrin’in bakışlarını tam zamanında kuzeye ve güneye çekti. Yan kuvvetlerin arasında, toprağın ateş fışkırtarak patladığını gördü. Şimşekten mızraklar aralarına düştü. *Damane*’ler şimdilik ağaçların arasında tutuluyordu, ama ölümcül bir iş çıkarıyorlardı. Tekrar tekrar, ateş ve şimşek patlamaları adamları dal parçaları gibi fırlattı. O *algai’d’siswai*’ler saldırının nereden geldiğini anlamamış olmalıydı. Ağaçlara, katillerine doğru koşmaya başladılar. Kamptan gelen ateş toplarının bazıları da *damane*’lerin bulunduğu ormana yöneldi ve şimşekler ağaçların arasına indi, ama sırt yüzünden, yine pek etkili olamadılar. Tylee *damane*’lerin her tür iş için kullanıldığını iddia etmişti, ama doğrusu, onlar savaş silahıydı, onlar ve *sul’dam*’lar işlerinde iyiydi.

“Şimdi,” dedi Edarra ve aşağıdaki Shaidolara doğru ateş topları uçmaya başladı. Bilgeler ve Aes Sedailer iki elleriyle, tüm hızlarıyla, fırlatma hareketleri yapıyordu ve her seferinde, bir şekilde parmak uçlarından bir ateş topu fırlıyordu. Onların da çoğu fazla erken patladı, elbette. Shaido

Bilgeleri kendi insanlarını savunmaya çalışıyordu. Ama *algai'd'siswai*'ler sırta çok daha fazla yaklaşmışlardı, bu yüzden tepki vermek için daha az zamanları vardı. Ateş topları Shaidoların arasında patladı, insanları kenara attı, kesik kolları ve bacakları havaya fırlattı. Gümüş mavi şimşekler çatallanarak indi, onlar da hedefi buldu. Perrin'in kollarındaki kıllar kıpırdandı. Başındaki saçlar dikilmeye çalıştı. Hava şimşeklerin akımı ile çıtırdıyordu sanki.

Aşağıdaki adamlara ölüm fırlatırlarken, Edarra ve diğerleri Shaido Bilgelerinin saldırılarını da savuşturmaya devam ettiler. Bu arada, İki Nehirliler yaylarını bütün hızlarıyla kullanıyorlardı. Eğitimli bir adam dakikada yirmi ok fırlatabilirdi ve menzil artık çok daha kısaydı. Shaidolarla sırtın dibi arasında iki yüz adım kalmıştı. Okları hâlâ Perrin'e kadar gelemiyordu, ama İki Nehir okları, bu menzilde, her seferinde hedeflerini buluyorlardı. Her okçu kendi hedefini seçiyordu elbette, bu yüzden Perrin iki, üç, hatta dört ok saplanmış *algai'd'siswai*'ler gördü.

İnsan bedeni ancak bir yere kadar dayanabilirdi. Shaidolar geri çekilmeye başladılar. Bozgun değildi. Kaçmadılar. Pek çoğu, mesafeyi katetme umudu beslemeden, sırta doğru ok fırlattı. Ama emir almış gibi döndüler ve koştular, onları takip eden İki Nehir oklarından, ateş yağmurundan, şimşeklerden hızlı koşmaya çalıştılar. Yandan dolanmaya çalışan kuvvetleri de geriliyordu, mızraklı askerler, bin atlı sıralar halinde, ağaçların arasından çıktılar, ateş ve şimşek yağmuru altındaki Shaidolara doğru ağır ağır ilerlediler.

"Saflarla," diye bağırdı Tam, "üç adım ilerleyin ve fırlatın!"

"Yürüyüş hızında ilerleyin!" diye bağırdı Arganda.

"Benimle!" diye bağırdı Masema.

Perrin'in de, diğerleri ile birlikte ağır ağır ilerlemesi gerekiyordu, ama o yamaç aşağı yürürken gittikçe hızlandı. Kapılar onu çağırıyordu. Kanı ateşe dönüşüyordu. Elyas, canınız tehlikedeyken, bunun doğal bir his olduğunu söylemişti, ama Perrin tehlike göremiyordu. Bir kez, Suormanı'nda boğulmasına ramak kalmıştı ve şimdi içinde kabaran heyecana benzeyen bir şey hissetmemişti. Biri adını bağırdı, ama o gittikçe hızlanarak koşmaya devam etti. Çekicini kemerindeki halkadan çıkardı, sol eliyle kemer bıçağını çekti. Aram'ın da yanında koşmakta olduğunu fark etti, ama onun gözleri kapıda, onunla Faile arasında duran Shaidolardaydı. Ateşler, şimşekler ve oklar Shaidoların üzerine yağıyordu ve artık Shaidolar ok fırlatmıyordu, ama sık sık omuzlarının üzerinden arkaya bakıyorlardı. Çoğu

yaralanmıştı, İki Nehir oku saplanmış bacaklarını sürüyor, yan taraflarını tutuyorlardı ve Perrin yetişiyordu.

Aniden yarım düzine peçeli adam mızraklarını kavrayarak döndüler ve koşarak Perrin ile Aram'a yöneldiler. Yaylarını kullanmamaları, oklarını tükettikleri anlamına geliyordu. Perrin müdafilerin öykülerini duymuştu; iki ordu arasındaki savaşın sonucunu, teke tek dövüşle belirleyen adamları. Aiellerde o tür öyküler yoktu. Ama Perrin yavaşlamadı. Kanı ateş *olmuştu. Kendisi* ateşti.

Bir İki Nehir oku Shaidolardan birinin göğsünün ortasına saplandı ve adam devrilirken üç tanesi daha, adam başı en az bir düzine okla düştü. Ama şimdi Perrin ve Aram kalan iki tanesine fazla yaklaşmıştı. Ancak en iyi okçular, attıkları okun Perrin'e ya da Aram'a gelmesi riskini göze alırdı. Aram dans edercesine, Shaidolardan birine doğru süzüldü, kılıcı parlak bir bulanıklığa dönüşmüştü, ama Perrin savaşacaksa, bir başkasının savaşını izlemeye zamanı yoktu. Ondan bir baş uzun, peçeli bir adam hemen hemen dibinden tuttuğu kısa mızrağı ona saplamaya çalıştı. Perrin mızrağı kemer bıçağı ile bloke ederek çekicini salladı. Shaido onu kalkanı ile durdurmaya çalıştı, ama Perrin hamlesini hafifçe kaydırdı ve bir demircinin savurduğu beş kiloluk çeliğin altında adamın ön kolundaki kemiklerin kırıldığını duydu. Şimdi mızrak eriminin içindeydi, hiç yavaşlamadan adamın gırtlağını bıçağı ile kesti. Kan fışkırdı. Adam daha düşerken Perrin koşmaya başlamıştı bile. Faile'e ulaşmak zorundaydı. Kanında ateş, yüreğinde ateş vardı. Kafasında ateş vardı. Hiçbir şey, hiç kimse Faile'e ulaşmasını engelleyemeyecekti.

30
Kapıların Dışında

Faile tepesindeki bina yıkıntısındaki boşluklardan sızan ışınların eğimine bakarak saati tahmin etmeye çalıştı; daha öğlen olmamış gibiydi. Bodrum merdiveninin en tepesinde, küçük bir yer temizlenebilmişti yalnızca. Kararmış moloz yığınına tırmanmaya cesaret edebilirlerse, açılan delikten geçebilirlerdi, ama yığın hâlâ en an yıkılabilecekmiş gibi görünüyordu. Zaman zaman dolaşık tahtalar korkutucu bir biçimde gıcırdıyordu hâlâ. Tek iyi şey, henüz tepelerine yıkılmamış olmasıydı. Asıl mesele, bunun ne kadar süreceği idi. Faile bir süredir gök gürültüsü duyuyordu; bol bol gök gürültüsü ve sesler yavaş yavaş yaklaşıyordu. Gümbürtüler hiç durmuyordu. O kadar şiddetli bir fırtına, binanın tamamen yıkılmasına sebep olabilirdi. Işık, ne kadar susamıştı!

Aniden açıklıkta Rolan belirdi ve taş sahanlığın üzerine uzandı. Yay çantasını taşıyan kayışlar üzerinde değildi. Adam dikkatle moloz yığınının *üzerine* süründü. Yığın adamın ağırlığının altında hafifçe inledi. Rolan'dan bir el kısa, yeşil gözlü bir adam olan Kinhuin diz çöküp Rolan'ın ayak bileklerini tuttu. Görünüşe göre yukarıda yalnızca üç Kardeşsiz vardı, ama yine de üç kişi bile fazlaydı.

Rolan, başı ve omuzları yığının kenarından sarkarak, bir kolunu aşağı uzattı. "Artık zaman kalmadı, Faile Bashere. Elimi tut."

"İlk önce Maighdin," dedi Faile boğuk bir sesle, güneş saçlı kadının yorgun itirazlarını duymazdan gelerek. Işık, ağzı öyle toz dolmuştu ki, tüküremeyecek kadar kuruydu. "Sonra Arrela ile Lacile. Ben en son çıkacağım." Alliandre onayla başını salladı, ama Arrela ile Lacile de itiraz etmeye çalıştı. "Sessiz olun ve ne dediysem onu yapın," dedi Faile onlara,

kararlılıkla. Gök gürültüleri çatladı da çatladı. O kadar gök gürültüsü çıkaran fırtına, basit bir yağmur değil, sel getirirdi.

Rolan kahkaha attı. Adam böyle bir zamanda nasıl *kahkaha* atabiliyordu? Ancak, sarsılması yüzünden altındaki kömürleşmiş kütükler gıcırdayınca durdu. "Hâlâ beyaz giyiyorsun, kadın. Bu yüzden sessiz ol ve *ben* ne dersem onu yap." Sesi biraz alaylıydı, ama, "Senden önce kimse çıkmayacak," derken değil. Bu, dökme demir gibi çıkmıştı.

"Leydim," dedi Alliandre sessizce, boğuk bir sesle, "Bence adam ciddi. Ben diğerlerini, söylediğiniz sırada gönderirim."

"Surat asmayı bırak da elini ver," diye emretti Rolan.

Faile surat *asmıyordu* işte! Adam Perrin kadar inatçı, Perrin kadar çileden çıkarıcı olabiliyordu. Yalnız, Perrin'de, aslında çileden çıkarıcı değil, ilgi çekici oluyordu. Faile sağ elini kaldırabildiğince kalırdı ve Rolan'ın elini tutmasına izin verdi. Adam onu kolaylıkla, yüzü onunkinin hemen altına gelene kadar kaldırdı.

"Ceketimi tut." Kolunun rahatsız edici bir açıyla durmasına rağmen, sesinde zorlanma işareti yoktu. "Üzerimden tırmanman gerekecek."

Faile sol elini kaldırdı ve bir avuç dolusu kaba yün kavradı, sıkı sıkı tutundu. Omzundaki acı, korktuğu kadar kötü berelendiğini anlatıyordu. Rolan onun elini bıraktığında, Faile bir ıstırap sancısı ile inledi ve diğer eliyle de Rolan'ın ceketini kavradı. Rolan iki eliyle onun belini tutarak daha yukarı kaldırdı, öyle ki Faile şimdi onun geniş sırtında uzanıyordu. Gök gürültüleri, hiç durmadan devam ediyordu. Yakında yağmur yağmaya başlamalıydı. Bu, diğerlerinin çıkarılmasını güçleştirecekti.

"Ağırlığını üzerimde hissetmek hoş, Faile Bashere, ama belki biraz daha hızlı tırmanabilirsen, diğerlerini de çıkarabilirim." Adam Faile'in poposunu çimdikledi ve Faile elinde olmadan kahkaha attı. Adam denemekten asla vazgeçmiyordu!

Rolan'ın üzerinden tırmanmak, Faile'in umduğundan daha uzun sürdü. Omzunu kırdığını sanmıyordu, ama *acıyordu.* Bir kez, Rolan'ın kafasını tekmelediğini düşündü. Faile'e çimdik atmak, ha?

Sonunda dışarıdaydı, Kinhuin'i geçmişti ve ayaklarını bir kez daha, gökyüzünün altında, yere basmıştı. Binayı dışarıdan görünce yutkundu, sonra toz parçaları boğazına gidince şiddetle öksürmeye başladı. Kömürleşmiş kütükler korkutucu bir açıyla eğilmişti ve bodruma yıkılmaya hazır görünüyorlardı. Üçüncü Kardeşsiz, kızıl saçlı, mavi gözlü ve yüzü oldukça sevimli bir adam olan Jhoradin, Kinhuin ile Rolan'ı izliyordu, ama

sık sık, yıkılmasını beklermiş gibi, binaya bakıyordu. Bir Aiel için kısa boyluydu, Perrin kadar bile değildi, ama ondan yarım kat daha genişti. Sokakta Faile'in takipçilerinden, yaklaşık yüz kişi vardı, endişe içinde izliyorlardı, Faile'i çıkarma çabası içinde bazılarının beyaz cüppeleri isle lekelenmişti. Yüz kişi! Ama Faile'in içinden onları paylamak gelmedi. Özellikle de Aravine ellerine tombul bir su tulumu tutuşturduktan sonra. İlk yudumla, suyu yutmayı çılgınca istemesine rağmen, ağzındaki tozu ve kömür parçacıklarını temizledi, ama ondan sonra tulumu kaldırdı ve suyu boğazından aşağı boca etti. Bereli omzu itiraz etti. Faile acıyı duymazdan geldi ve içti, içti.

Aniden kasabanın dışında, batıda, yıldırımlar düştüğünü fark etti ve su tulumunu indirip baktı. Kasabanın dışında, yakındaydılar. Bulutsuz gökten düşüyorlardı. Ve bazen yere varmıyorlardı. O çatallı, gümüş yıldırımların çoğu, yerin epey üzerinde gök gürültüsü gibi gümbürdeyerek patlıyordu. Ateş topları gökte uçuşuyor, bazen gök gürültüsü gibi seslerle havada patlıyorlardı. Biri Güç'le savaşıyordu! Ama kim? Perrin kampa saldırmaya yetecek kadar Aes Sedai ya da Asha'man bulmuş olabilir miydi? Ama çok tuhaf bir şey vardı. Kampta, yönlendirebilen kaç Bilge olduğunu biliyordu ve yeterince yıldırım ya da ateş topu göremiyordu. Belki de gelen Perrin değildi. Bilgeler arasında hizipleşme vardı. Yalnızca Sevanna'yı destekleyenler ve ona karşı çıkanlar değil, boylar arasında da eski ittifaklar ve düşmanlıklar vardı. Belki o hiziplerden biri diğeri ile savaşıyordu. Bu hiç olası gelmiyordu, ama Perrin'in yeterince Aes Sedai bulup saldırması ve Bilgelerin tüm güçleri ile karşı koymaması daha da olanaksız görünüyordu.

"Yıldırımlar başladığında, Rolan savaş olduğunu söyledi," dedi Aravine, Faile sorduğunda. "Hepsi bu. Sizin güvende olduğunuzdan emin olana dek kimse gidip daha fazlasını öğrenmek istemedi."

Faile kızgınlıkla dişlerini gıcırdattı. Rolan'la başa çıkmak zorunda olmasa bile, duvarların dışında olanlar kaçmasını daha da güçleştirebilirdi. Kim olduğunu bilse, belki bundan kaçınmanın bir yolunu düşünebilirdi. Ya da kullanmanın. "Kimse bir yere gitmiyor, Aravine. Tehlikeli olabilir." Geri dönerken, istemeden Shaidoları da peşlerine takabilirlerdi. Işık, neler oluyordu böyle?

Maighdin sendeleyerek ve kalçasını ovalayarak Kinhuin'in yanından geçti. "Adam beni çimdikledi!" Sesi boğuktu, ama kızgınlığı belli oluyordu yine de. Faile bir... Kıskançlık değil. Kesinlikle değil. Lanet adam dilediği kadını çimdikleyebilirdi. O Perrin değildi.

Yüzünü buruşturarak, güneş saçlı kadına su tulumunu uzattı ve Maighdin çabucak ağzını yıkadıktan sonra susuzlukla içmeye başladı. O anda güneş saçlı değildi, bukleleri terden keçeleşmişti ve terli yüzü gibi tozla kaplanmıştı. O anda güzel bile değildi.

Arrela, poposunu ovalayarak ve ölüm kadar haşin bakarak yıkıntıdan çıktı, ama Aldin'in uzattığı su tulumunu hevesle aldı. Mesleği olan kâtiplikten çok askerliğe uygun görünen, geniş omuzlu, uzun boylu, genç Amadicialı, kadın suyunu içerken coşkuyla ona baktı. Arrela erkeklerden bu şekilde hoşlanmıyordu, ama Aldin kadını evlenmeye ikna edemeyeceği gerçeğini kabullenmeyi reddediyordu. Lacile belirdi –poposunu ovalayarak– ve Jhoradin ona bir başka su tulumu uzattıktan sonra parmağını kadının kirli yanağında dolaştırdı. Lacile ona gülümsedi ve içmeye başladı. Rolan inatçı çıkarsa, onun battaniyesine dönmeye hazırlanıyordu. En azından, Faile kadının bunu yaptığını düşünüyordu.

Sonunda Alliandre uzun adımlarla Kinhuin'in yanından geçti ve poposunu çimdikliyor olmasa da, buz gibi ve kızgın yüzü yeterince anlatıyordu. Kinhuin geri geri açıklıktan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Rolan tehlikeli yığında gerilemeye başladı.

"Leydim," diye seslendi Aravine endişeyle ve Faile döndüğü zaman tombul yüzlü kadının döşeme taşlarının üzerine diz çökmüş, Maighdin'in başını kucağına almış olduğunu gördü. Maighdin'in göz kapakları titredi, ama en fazla yarı yarıya açılabildi. Dudakları zayıfça kıpırdadı, ama yalnızca mırıltılar geldi.

"Ne oldu?" dedi Faile, o tarafa seğirtip yanlarında diz çökerek.

"Bilmiyorum, Leydim. Tulumu boşaltmayı düşünürmüş gibi içiyordu ve aniden sendeledi. Sonra yıkılıverdi." Aravine'in elleri yere düşen yapraklar gibi çırpındı.

"Çok yorulmuş olmalı," dedi Faile, hizmetçisinin saçlarını okşayarak ve kadın yürüyemiyorsa onu kamptan nasıl çıkaracaklarını düşünmemeye çalışarak. Onu taşımak zorunda kalsalar bile götüreceklerdi. Işık, onun dizleri de biraz titriyordu. "O bizi kurtardı, Aravine." Amadicialı kadın ciddiyetle başını salladı.

"Bu geceye kadar seni güvenli bir yere saklayacağım, Faile Bashere," dedi Rolan, yay çantasının kayışlarındaki son tokaları da bağlayarak. Kahverengi *shoufa*'sını başına sarmıştı bile. "Sonra seni ormana götüreceğim." Jhoradin'den üç kısa mızrak aldı, güneşte ışıldayan uzun mızrak uçları başının üzerinden görünecek şekilde kayışlara taktı.

Rahatlayan Faile neredeyse Maighdin'in yanına çökecekti. Perrin'den bir şey saklaması gerekmeyecekti. Ama zayıflığa izin veremezdi, şimdi değil. "Erzaklarımız," diye başladı ve onun sesi bardağı taşıran son damlaymış gibi, bina ciyaklayarak inledi ve bir anlığına bütün patlamaları boğan bir çatırtıyla yıkıldı.

"Gereken şeyleri almanı sağlayacağım," dedi Rolan ona, kara peçesini kaldırarak. Jhoradin ona bir mızrak daha ve kalkanını uzattı. Rolan kalkanı kemer bıçağına astı, sonra Faile'in sağ kolunu tuttu ve onu ayağa çekti. "Hızlı hareket etmeliyiz. Kiminle mızrak dansı yaptığımızı bilmiyorum, ama bugün *Mera'din*'ler dans edecek."

"Aldin, sen Maighdin'i taşır mısın?" diyebildiği Faile. Sonra Rolan onu çeke çeke, uzun adımlarla yürümeye başladı.

Faile omzunun üzerinden arkaya baktığında Aldin'in gevşekçe yatan Maighdin'i kollarına aldığını gördü. Jhoradin de Lacile'in kolunu, Rolan'ın Faile'inkini tuttuğu kadar sıkı kavramıştı. Üç Kardeşsiz, beyazlara bürünmüş erkek ve kadınlardan oluşan bir alayın başın çekiyordu. Bir de oğlan çocuğu vardı. Theril'in yüzünde sert bir ifade vardı. Faile kol yenini yoklayarak –Rolan'ın kocaman eli kolunu tutarken kolay iş değildi– hançerinin çıkıntılı kabzasını kavradı. Duvarların dışında her ne oluyorsa, gece çökmeden önce o hançere ihtiyacı olabilirdi.

Perrin çadırların arasında dolanan sokakta koşuyordu. Görüş alanında kimse hareket etmiyordu, ama patlayan ateş toplarının ve şimşeklerin gümbürtülerinin arasında, başka savaş sesleri duyabiliyordu. Çeliğe çarpan çelik. Ölürken ve öldürürken bağıran adamlar. Çığlık atan adamlar. Kafasındaki kesikten yüzünün sol yanına kan sızıyordu ve mızrağın sıyırdığı sağ yanının, bir başka mızrağın daha derine battığı uyluğunun da kanadığını hissedebiliyordu. Kanın hepsi ona ait değildi. Alçak, kara bir çadırın açıklığında bir yüz belirdi ve hemen geri çekildi. Korkmuş bir çocuk yüzü ve gördüğü ilk yüz değildi. Shaidolar öyle baskı altındaydılar ki, pek çok çocuk geride bırakılmıştı. Ama bu, daha sonra düşünülmesi gereken bir sorundu. Çadırların üzerinden, yüz adımdan biraz daha ilerideki kapıları görebiliyordu. Onların da ötesinde, kale ve Faile vardı.

Kirli kahverengi, duvarlı bir çadırın yanından iki peçeli Aiel fırladı. Mızraklarını hazır tutuyorlardı. Ama hedefleri Perrin değildi. Onlar sol yanda bir şeye bakıyordu. Perrin yavaşlamadan onlara koştu. İkisi de ondan daha iriydi, ama saldırısının gücü hepsini birden yere yıktı ve Perrin

savaşmaya çoktan başlamıştı. Çekici bir adamın çenesinin altını ezerken, hançerini diğer adama tekrar tekrar, derine sapladı. Çekiç kalktı ve ilk adamın yüzünü ezdi, kanlar fışkırttı, Perrin hançerlerken çekiç yine kalktı ve indi. Perrin ayağa kalkarken yüzü perişan olmuş adam bir kez seğirdi. Diğeri gözlerini gökyüzüne dikmiş, yatıyordu.

Sol tarafta, göz ucu ile hareket gördü ve kendini sağa fırlattı. Biraz önce boynunun olduğu yerden bir kılıç geçti. Aram'ın kılıcı. Eski Tenekeci de yaralanmıştı. Yüzünün yarısını kaplayan kan, tuhaf bir maskeye benziyordu. Kırmızı çizgili ceketinde kanla ıslanmış kesikler vardı. Gözleri neredeyse donuklaşmıştı, ceset gözleri gibi bakıyordu, ama o hâlâ ellerindeki kılıçla dans ediyor gibiydi. Kokusu ölüm kokusuydu, kendisinin aradığı bir ölüm.

"Sen delirdin mi?" diye hırladı Perrin. Kılıcı çekicin başı ile bloke ederken çelik çeliğe çarpıp çınladı. "Ne yapıyorsun?" Kılıcın bir başka hamlesini kesti, diğer adamı yakalamaya çalıştı ve tam zamanında geri çekilip, yalnızca kaburgalarına bir kesik aldı.

"Haberci bana açıkladı." Aram uyuşmuş gibi konuşuyordu, ama kılıcı akışkan bir rahatlıkla hareket ediyor, Perrin gerilerken çekici ya da hançeri ile zar zor savuşturabildiği hamleler yapıyordu. Bir çadır ipine takılmaktan ya da sırtını bir çadıra vermekten kaçınabileceğini ummaktan başka şey gelmiyordu Perrin'in elinden. "Gözlerin. Sen gerçekten de Gölgedölü'sün. Trollocları İki Nehir'e getiren sendin. Hepsini açıkladı. O gözler. Seni ilk gördüğümde anlamalıydım. O Gölgedölü gözleriyle, sen ve Elyas. Leydi Faile'i senden kurtarmam lazım."

Perrin kendini topladı. Beş kiloluk çeliği, Aram'ın bunun üçte biri kadar çeken kılıcını oynattığı kadar çabuk oynatamazdı. Bir şekilde, adama yaklaşmak, hareketinin hızıyla bulanıklaşan kılıcın arkasına geçmek zorundaydı. Yaralanmadan başaramazdı bunu ve büyük ihtimalle kötü bir yara alırdı, ama biraz daha beklerse adam onu öldürecekti. Topuğuna bir şey takıldı ve Perrin geri geri sendeledi, düşecek gibi oldu.

Aram, kılıcını yukarıdan aşağı savurarak atıldı. Aniden kaskatı kesildi, gözleri irileşti ve ellerindeki kılıcı düşürdü. Öne devrildi, yüzüstü yatıp kaldı. Sırtından iki ok çıkıyordu. Otuz adım arkasında, iki peçeli Shaido çoktan yaylarına ok takmış, kirişlerini çekmişti. Perrin yana, sivri tepeli yeşil bir çadırın arkasına sıçradı ve yuvarlanarak çabucak doğruldu. Çadırın köşesinde, çadır bezinden bir ok çıkmıştı ve hâlâ titriyordu. Perrin çökerek, bir elinde çekici diğer elinde hançeri, yeşil çadırın arkasından, sonra solgun

mavi bir çadırın, sonra rengi atmış kahverengi bir çadırın arkasından geçti. Bugün bu oyunu ilk kez oynamıyordu. İhtiyatla, kahverengi çadırın köşesinden gözetledi. İki Shaido görünürlerde yoktu. Onlar da onu izliyor ya da başka bir yerde, başka birini avlıyor olabilirlerdi. Daha önce, oyun iki şekle de bürünmüştü. Düştüğü yerde yatan Aram'ı görebiliyordu. Bir esinti, Aram'ın sırtına saplanmış okların siyah tüylerini karıştırdı. Elyas haklıydı. Aram'ın o kılıcı eline almasına asla izin vermemeliydi. Onu arabalarla birlikte göndermeli ya da Tenekecilerin yanına dönmeye zorlamalıydı. Farklı yapmış olması gereken ne çok şey vardı. Artık çok geçti.

Kapılar onu çağırıyordu. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Çok yaklaşmıştı. Yine, çökerek, o dolambaçlı sokaklarda koşmaya başladı. O iki Shaido'ya ya da onu izliyor olabilecek başkalarına karşı dikkatli davranıyordu. Savaş sesleri önünden, kuzey ve güneyden geliyordu, ama bu, başına buyruk davrananlar olmayacak anlamına gelmiyordu.

Ardına dek açık kapılara birkaç adım kala, bir köşeyi döndü ve kapı boşluğunu insan dolu buldu. Çoğu kirli beyaz cüppelere bürünmüştü, ama üçü peçeli *algai'd'siswai* idi ve içlerinden biri Lamgwin'in bile yanında cüce gibi kalacağı iri yarı bir adamdı. O adam Faile'in kolunu yakalamıştı. Faile toprakta yuvarlanmış gibi görünüyordu.

Perrin kükreyerek, çekicini kaldırarak öne atıldı ve dev adam Faile'i arkaya fırlattı, mızrağını çekerek ve kemerindeki kalkanı eline alarak ona doğru koştu.

"Perrin!" diye haykırdı Faile.

İri yarı Shaido bir yürek atımı için duraksadı ve Perrin fırsattan faydalandı. Çekici adamın kafasına öyle hızlı indi ki, adamın ayakları yerden kesildi ve düştü. Ama tam arkasında bir başkası vardı, mızrağını saplamaya hazırlanıyordu. Aniden adam homurdandı, kara peçesinin üzerindeki yeşil gözleri şaşkınlıkla irileşti. Adam omzunun üzerinden, arkaya, yakınında duran Faile'e bakarak dizleri üzerine çöktü. Ağır ağır öne devrildiğinde sırtında, kabartmalı çelik bir kabza göründü. Perrin telaşla üçüncüye baktı ve onun da yüzüstü yerde yattığını gördü. Sırtında iki tahta bıçak kabzası vardı. Lacile Arrela'ya yaslanmış, ağlıyordu. Kuşkusuz birini öldürmenin düşündüğünden daha zor olduğunu öğrenmişti.

Alliandre de kalabalığın önündeydi, Maighdin ise tam arkasında, uzun boylu, beyazlı bir adamın kollarındaydı, ama Perrin'in gözü Faile'den başkasını görmüyordu. Hançeri ve çekici bırakarak, ölü adamların üzerinden aştı ve onu kollarına aldı. Faile'in kokusu burnunu doldurdu.

Kafasını doldurdu. Tuhaftır ama, Faile kömürleşmiş tahta kokuyordu, ama yine de *onun* kokusunu alabiliyordu.

“Bu anı çok uzun süre düşledim,” diye nefes verdi.

“Ben de,” dedi Faile, Perrin’in göğsüne, ona sıkı sıkı sarılarak. Kokusu coşku doluydu, ama kendisi titriyordu.

“Seni incittiler mi?” diye sordu Perrin nazikçe.

“Hayır. Onlar... Hayır, Perrin, beni incitmediler.” Ama coşkusuna, ayrılamaz şekilde karışmış başka kokular vardı. Donuk, acılı bir hüzün ve vicdan azabının yağlı kokusu. Saç kalınlığında bin iğnenin batması gibi, utanç. Eh, adam ölmüştü ve bir kadın diliyorsa, sırlarını saklama hakkına sahipti.

“Önemli olan tek şey senin yaşıyor olman ve bizim birlikte olmamız,” dedi Perrin ona. “Tüm dünyada, önemli olan tek şey bu.”

“Önemli olan tek şey,” diye onayladı Faile, ona daha sıkı sarılarak. Öyle ki, gösterdiği çabayla homurdanmıştı. Ama bir sonraki anda geriledi, Perrin’in yaralarını inceledi, ceketteki yırtıkları açarak içlerine baktı. “Bunlar çok kötü görünmüyor,” dedi işbilir bir tavırla, ama bütün o duygular hâlâ coşkusuna karışıyordu. Uzanıp Perrin’in saçlarını araladı, o başını eğene kadar çekti ve kafasındaki yarığı inceledi. “Şifa görmen gerekecek, elbette. Kaç Aes Sedai getirdin? Nasıl?.. Hayır, şu anda bu önemli değil. Shaidoları yenmeye yetecek kadar varlar ve önemli olan bu.”

“Bu Shaido grubunu,” dedi Perrin, doğrulup ona bakarak. Işık, kirli ya da kirsiz, ne kadar da güzeldi. “Altı yedi bin mızrak daha geliyor...” güneşe baktı; güneş daha yüksekte olmalıydı sanki, “iki saatten kısa sürede burada olurlar. Onlar gelmeden buradaki işimizi bitirip gitmeliyiz. Maighdin’in sorunu ne?” Kadın genç adamın göğsünde, tüy yastık kadar gevşekti. Göz kapakları titreşiyor, ama tamamen açılamıyordu.

“Bizim hayatımızı kurtarırken kendini bitkin düşürdü,” dedi Faile, Perrin’in yaralarını bırakıp, diğer beyazlı insanlara dönerek. “Aravine, hepiniz, *gai’shain*’leri toparlamaya başlayın. Yalnızca bana yeminli olanları değil. Beyazlı herkesi. Ulaşabildiğimiz kimseyi geride bırakmayacağız. Perrin, en güvenli yön hangisi?”

“Kuzey,” dedi Perrin. “Kuzey güvenli.”

“Onlara kuzeye gitmelerini söyle,” diye devam etti Faile. “Arabaları, yük atlarını topla ve ne gerekeceğini düşünürsen onlarla yükle. Acele et!” İnsanlar hareket etmeye başladı. Koşarak. “Hayır, sen burada kal, Aldin.

Maighdin'in taşınması gerekiyor. Sen de kal, Alliandre. Sen de, Arrela. Lacile'in bir süre daha, dayanıp ağlanacak bir omza ihtiyacı var."

Perrin sırıttı. Karısını alevlere boğulmuş bir evin ortasına bıraksalar, sakin sakin yangını söndürme işine koyulurdu. O yangını *söndürürdü* de. Eğilerek, kemer bıçağını yeşil gözlü adamın ceketine sildi, sonra kınına soktu. Çekicinin de güzelce silinmesi gerekiyordu. Adamın ceketine ne bulaştırdığını düşünmemeye çalıştı. Kanındaki ateş dinmeye başlamıştı. Heyecan kalmamıştı, yalnızca bitkinlik vardı. Yaraları zonklamaya başlamıştı. "Birini kaleye gönderip, Ban ile Seonid'e artık dışarı çıkabileceklerini söyletir misin?" dedi, çekicin sapını kemerindeki halkaya sokarak.

Faile hayretle baktı ona. "*Kaledeler mi?* Nasıl? Neden?"

"Alyse sana söylemedi mi?" Faile tutsak alınana kadar, Perrin hep yavaş öfkelenen biri olmuştu. Şimdi, öfke içinde köpük köpük kabarıyordu. Kor beyaz demir gibi kabarcıklarla. "Giderken sizi yanına alacağını söyledi, ama sırtta sis gördüğünde, kurtların gündüz vakti uluduğunu duyduğunda kaleye gitmen gerektiğini sana söylemeye söz verdi. Yemin ederim, açık açık söyledi. Yak beni, Aes Sedailere azıcık bile güvenemiyorsun."

Faile, sisin hâlâ yoğun olduğu batı sırtına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Alyse değil, Perrin. Galina. Bu da yalan değilse. O olmalı. Ve Kara Ajah'tan olmalı. Ah, gerçek ismini bilmeyi ne kadar isterdim." Sol kolunu oynattı ve irkildi. *Gerçekten* incinmişti. Perrin kendini, iri yarı Shaido'yu bir kez daha öldürebilmeyi dilerken buldu. Ama Faile yarasının onu yavaşlatmasına izin vermedi. "Theril, çık oradan. Kapının arkasından baktığını görebiliyorum."

Sıska, genç bir adam utangaç utangaç kapının köşesini dolandı. "Babam kalıp size göz kulak olmamı söyledi, Leydim," dedi. Aksanı o kadar kabaydı ki Perrin zar zor anlayabiliyordu.

"Olabilir," dedi Faile kararlılıkla, "ama şimdi tüm hızınla kaleye koşacaksın ve bulabildiğin herkese, Lord Perrin'in gelmelerini söylediğini söyleyeceksin. Şimdi, koş." Oğlan selam verdi ve koştu.

Yaklaşık on beş dakika sonra koşarak döndü. Seonid, Ban ve diğerleri de arkasından geliyordu. Ban Faile'in önünde reverans yaptı ve rahat bir tavırla, onu gördüğüne ne kadar sevindiğini söyledikten sonra, İki Nehirlilere kapıların çevresinde halka olup, baltalı kargılarını yere saplamalarını, yayları hazır ederek nöbet tutmalarını emretti. Bunun için normal sesini kullanmıştı. Cila kazanmaya çalışan biri de oydu. Selande ve

Faile'in diğer takipçileri Faile'in çevresini aldılar. Hepsi heyecanla konuşuyor, kurtlar uluduktan sonra Faile ortaya çıkmayınca ne kadar endişelendiklerini anlatıyorlardı.

"Ben Masuri'ye gidiyorum," diye bildirdi Kirklin, meydan okuma beklediğini ifade eden bir sesle. Ama kimse karşı çıkmayınca, kılıcını çekti ve duvar boyunca, kuzeye doğru koşarak uzaklaştı.

Tallanvor Maighdin'i uzun boylu bir genç adamın kollarında görünce haykırdı ve kadının yalnızca bitkin düştüğüne inanmak için ikna edilmesi gerekti. Yine de Maighdin'i adamdan aldı ve kendi göğsüne yaslayıp fısıldamaya başladı.

"Chiad nerede?" diye sordu Gaul. Onun baştan beri yanlarında olmadığını öğrenince peçesini kaldırdı. "Kızlar beni kandırdı," dedi sertçe, "ama Chiad'ı onlardan önce bulacağım."

Perrin adamın kolunu yakaladı. "Orada, seni Shaido sanabilecek çok adam var."

"Onu ilk önce benim bulmam gerek, Perrin Aybara." Aiel'in sesinde, kokusunda, Perrin'in ancak yürek sancısı diyebileceği bir şey vardı. Sevdiğiniz kadını sonsuza dek kaybettiğinizi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Gaul'un kolunu bıraktı ve adam, mızrağı ve kalkanı elinde, okçuların arasından geçti.

"Ben de onunla gideceğim," diye sırıttı Elyas. "Belki başını belaya sokmasını engelleyebilirim." Kurtlar arasındaki ismini, Uzun Diş ismini veren uzun bıçağını çekerek, uzun boylu Aiel'in peşinden koştu. İkisi oradan güvenle çıkamazsa, kimse çıkamazdı.

"Gevezelik etmeyi bitirdiysen, belki Şifa görmek için biraz kıpırdamadan durabilirsin," dedi Seonid Perrin'e. "İhtiyacın varmış gibi görünüyor." Furen ile Teryl, elleri kılıç kabzalarında, gözleri aynı anda her yönü izlemeye çalışarak, kadının peşinden geliyordu. İki Nehirli halkası iyi, güzel, diyordu tavırları, ama Seonid'in güvenliği bizim sorumluluğumuzda. Bir ev kedisini izleyen leoparlar gibi görünüyorlardı. Yalnız, kadın bir ev kedisi değildi.

"İlk önce Faile ile ilgilen," dedi Perrin. "Kolu yaralanmış." Faile Alliandre ile konuşuyordu. İkisi öyle öfkeliydi ki, tüylerini kabartacakları kuyrukları olmalıydı. Kuşkusuz Alyse, Galina ya da adı her neyse, ona kızıyorlardı.

"*Onun* şişlenmiş domuz gibi kan döktüğünü göremiyorum." Seonid ellerini kaldırıp Perrin'in başını tuttu ve o aşina ürperdi içinden geçti, sanki

aniden donmak üzere olan bir kış göletine daldırılmıştı. Perrin’in nefesi kesildi, irkildi, kolları kontrolsüzce sallandı ve kadın onu bıraktığında yaraları gitmişti, yalnızca yüzüne bulaşan, ceketini ve pantolonunu lekeleyen kan kalmıştı. Aynı zamanda, tek başına koca bir geyik yiyebilecekmiş gibi hissediyordu.

“Ne dedin?” Ufak tefek Yeşil Perrin’den Faile’e döndü. “Galina Casban’dan mı bahsettin?”

“Soyadını bilmiyorum,” dedi Faile. “Yuvarlak yüzlü bir Aes Sedai. Tombul bir ağzı, siyah saçları ve iri gözleri var. Güzel sayılır, ama nahoş bir kadın. Onu tanıyor musun? Kara Ajah olduğunu düşünüyorum.”

Seonid gerildi, elleri eteklerini kavradı. “Galina’ya benziyor. Bir Kızıl ve kesinlikle nahoş. Ama neden böyle bir suçlama yapıyorsun? Bir Aes Sedai’ye öylesine yöneltilebilecek bir suçlama değil, Galina kadar tatsız bir Aes Sedai bile olsa.”

Faile, Galina ile ilk karşılaşmalarından başlayarak anlattı ve Perrin’in öfkesi yine büyüdü. Kadın Faile’e şantaj yapmış, onu tehdit etmiş, ona yalan söylemiş, sonra onu öldürmeye çalışmıştı. Yumruklarını öyle sıkmıştı ki kolları titriyordu. “Onu elime geçirdiğimde boynunu kıracağım,” diye hırladı, Faile sustuğunda.

“Sana düşmez,” dedi Seonid keskin bir sesle. “Galina, üç Aes Sedai’nin önünde, mahkemede yargılanmalı. Bu suçlama için ise, Temsilciler önünde yargılanmalı. Tüm Kule Salonu oturuma katılabilir. Eğer suçlu bulunursa, yalıtılıp idam edilir, ama bu konuda adaleti Aes Sedailer sağlar.”

“Eğer mi?” dedi Perrin inanmazlıkla. “Faile’in söylediklerini duydun. Herhangi bir kuşkun kalmış olabilir mi?” Tehditkâr görünmüş olmalıydı, çünkü Furen ile Teryl süzülürcesine yaklaşıp Seonid’in iki yanını aldılar, ellerini hafifçe kılıç kabzalarına koyarak gözlerini Perrin’in yüzüne diktiler.

“O haklı, Perrin,” dedi Faile nazikçe. “Jac Coplin ile Len Congar bir ineği çalmakla suçlandığında, sen hırsız olduklarını biliyordun, ama yine de Thane Efendi’den onların çaldığını kanıtlamasını istedin. Ancak ondan sonra Köy Kurulu’nun onları kamçılatmasına izin verdin. Bu, Galina konusunda da aynı ölçüde önemli.”

“Ben ne dersem diyeyim, Köy Kurulu onları yargılamadan kamçılatmazdı,” diye mırıldandı Perrin. Faile kahkaha attı. Kahkaha attı! Işık, bunu bir kez daha duymak çok güzeldi. “Ah, tamam. Galina Aes Sedailere ait. Ama onlar kadının icabına bakmazsa, onu bulursam, ben bakacağım. İnsanların seni incitmeleri hoşuma gitmiyor.”

Seonid burnunu çekti, kokusu onaylamazlık doluydu. “Kolunuz mu yaralandı, Leydim?”

“İlk önce Arrela ile ilgilen, lütfen,” dedi Faile. Aes Sedai çileden çıkarak gözlerini yuvarladı ve Faile’in başını ellerine aldı. Faile ürperdi ve nefes verdi. İç çekmekten biraz daha şiddetliydi onunki. Demek ki kötü bir yara değildi ve zaten yok olup gitmişti. Faile Seonid’e teşekkür ederek, onu Arrela’ya götürdü.

Aniden Perrin, artık patlama duymadığını fark etti. Aslında, bir süredir onları duyduğunu hatırlamıyordu. Bu iyi olmalıydı. “Neler olduğunu öğrenmem gerek. Ban, sen Faile’i yakından koru.”

Faile onun yalnız gitmesine itiraz etti, ama Perrin sonunda, yanına on İki Nehirli almayı kabul ettiğinde, lakeli zırh giymiş bir atlı kasaba duvarının kuzey köşesini dolandı. Üç ince mavi tüy, Tylee olduğunu gösteriyordu. Kadın yaklaşınca, Perrin yüksek doru atın eyerinin önünde çıplak bir kadın olduğunu fark etti. El ve ayak bilekleri, dirsekleri ve dizleri bağlanmış bir kadın. Uzun, altın rengi saçları yere kadar geliyordu ve saçlarına mücevherli kolyeler ve inci dizileri takılmıştı. Tylee dizginleri çektiğinde altın ve iri, yeşil taşlardan oluşan bir kolye yerinden kurtuldu ve yere düştü. Kadın tuhaf miğferini çelik eldivenlerle çıkararak, kadının yukarı bakan poposuna koydu.

“Şu sizin yaylar olağanüstü bir silah,” dedi peltek aksanıyla, İki Nehirlileri süzerek. “Bizde de benzerlerinin olmasını dilerdim. Sizi nerede bulacağımı Kirklin söyledi Lordum. Teslim olmaya başladılar. Masema’nın adamları intihar ölçüsünde direndi –çoğu öldü ya da ölüyor sanırım– ve *damane*’ler o sırtı, ancak bir delinin içine gireceği bir tuzağa dönüştürdü. En iyisi de, *sul’dam*’lar iki yüzden fazla kadına *a’dam* taktı. Sizin şu ‘soğuk çay’ çoğunu yardımsız ayakta duramayacak hale getirdi. Hepsini götürmek için *to’raken* çağırtmam gerekecek.”

Seonid gırtlağından bir ses çıkardı. Yüzü ifadesizdi, ama kokusunda hançer kadar keskin bir öfke vardı. Tylee’ye, kadına delik açmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Tylee, başını hafifçe iki yana sallamak dışında tepki vermedi.

“Halkım ve ben gittikten sonra,” dedi Perrin. Anlaşmasını kadınla yapmıştı. Bir başkasını üzerinde sınamak istemiyordu. “Masema’nın adamları dışında ne kadar kayıp verdiniz?”

“Az,” diye yanıt verdi Tylee. “Sizin okçularınız ve *damane*’ler sayesinde, bize fazla yaklaşamadılar. Bu kadar rahat işleyen savaş planı

görmedim. Toplam yüz ölü vermişsek, hiç şaşmam.”

Perrin irkildi. Bu koşullar altında az kayıp sayılırdı herhalde, ama bazıları İki Nehirliydi. Onları tanısa da tanımasa da, sorumlulukları ona aitti. “Masema’nın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Ordusundan kalanların yanında. Adam korkak değil, bu kadarını söyleyebilirim. O ve iki yüz –eh, artık yüz– adamı, Shaidoları biçe biçe, ta sırta kadar yol açtılar kendilerine.”

Perrin dişlerini gıcırdattı. Adam yine güruhunun arasındaydı. Aram’ın onu neden öldürmeye çalıştığı konusunda, Masema’nın sözüne karşı Perrin’in sözü vardı yalnızca ve her durumda, takipçileri adamı yargılanmak üzere teslim etmezdi. “Diğerleri buraya gelmeden harekete geçmeliyiz. Shaidolar yardımın yakında olduğunu düşünürlerse, teslim olduklarını unutmaya karar verebilirler. Tutsağınız kim?”

“Sevanna,” dedi Faile, soğuk bir sesle. Nefretinin kokusu, Galina hakkında konuşurkenki kadar güçlüydü.

Altın saçlı kadın yukarıya doğru kıvrıldı, yüzüne düşen saçları silkeledi ve bu arada bol bol kolye kaybetti. Faile’e dikilen öfkeli bakışları, ağzını bağlamakta kullanılan kumaş parçasının üzerinde, yeşil alevler gibiydi. Kadın öfke kokuyordu.

“Jumai Shaidolarından Sevanna.” Tylee’nin sesinde güçlü bir tatmin vardı. “Bana gururla söyledi. O da korkak değil. Bizi, üzerinde yalnızca ipek cüppe ve mücevherlerle karşıladı, ama ancak iki Altaralımı mızrakladıktan sonra silahını elinden alabildim.” Sevanna ağız tıkacının üzerinden hırladı ve kendini attan atmaya çalışıyormuş gibi çabaladı. En azından, Tylee poposunu şaplaklayana kadar. Bundan sonra, gördüğü herkese dik dik bakmakla yetindi. Güzelce kıvrımlıydı, ama karısı yanındayken Perrin’in bu tür şeyleri fark etmemesi gerekiyordu. Yalnız, Elyas Faile’in fark etmesini bekleyeceğini söylemişti, bu yüzden kendini kadını açık açık süzmeye zorladı.

“Sevanna’nın çadırının içindeki eşyalar benim,” diye bildirdi Faile, Perrin’e keskin bir bakış fırlatarak. Belki o kadar da açık açık bakmaması gerekiyordu. “Orada dev bir sandık dolusu mücevheri var ve onları istiyorum. Bana aval aval bakma, Perrin. Beslememiz, giydirmemiz ve evlerine dönmelerine yardım etmemiz gereken yüz bin insan var. En az yüz bin.”

“Ben de sizinle gelmek istiyorum, Leydim, eğer gelmeme izin verirseniz,” dedi, biraz önce Maighdin’i taşıyan genç adam. “İzin

verirseniz, gelen tek kişi ben olmayacağım.”

“Hanımefendi karınız sanırım, Lordum,” dedi Tylee, Faile’i süzerek.

“Öyle. Faile, izin ver de seni Seanchan İmparatoriçesi’nin emrindeki Bayrak-General Tylee Khirgan ile tanıştırayım.” Belki o ciladan biraz da Perrin ediniyordu. “Bayrak-General, karım, Leydi Faile ni Bashere t’Aybara.” Tylee eyerinde eğildi. Faile hafifçe diz kırdı, başını hafifçe eğdi. Yüzü kirli olsa da olmasa da, azametliydi. Bu Perrin’in aklına Kırık Taç’ı getirdi. O küçük meseleyi tartışmak daha sonrayı bekleyecekti. Kuşkusuz uzun bir tartışma olacaktı. Perrin, bu sefer, Faile’in istediği gibi sesini yükseltmekte güçlük çekmeyeceğini düşünüyordu. “Bu da Alliandre Maritha Kigarin, Ghealdan Kraliçesi, Işığın Kutsanmışı, Garen Duvarı’nın Savunucusu. Bana sadıktır. Ghealdan benim korumam altındadır.” Aptalca bir şey söylemişti, ama söylemesi gerekiyordu.

“Anlaşmamız bunu içermiyor, Lordum,” dedi Tylee dikkatle. “Her Daim Muzaffer Ordu’nun nereye gideceğine ben karar vermiyorum.”

“Bilmenizi istedim, Bayrak-General. Ve üstünüzdekilere, Ghealdan’ı alamayacaklarını iletmenizi.” Alliandre ona öyle geniş geniş, öyle minnetle gülümsedi ki, Perrin’in içinden kahkaha atmak geldi. Işık, Faile de gülümsüyordu. Gururlu bir gülümsemeyle. Perrin burnunun yan tarafını ovaladı. “Gerçekten de, o Shaidolar gelmeden harekete geçmemiz gerek. Kendimi önümüzde onlar, arkamızda mızraklarını bir kez daha eline almayı düşünen tutsaklarla bulmak istemiyorum.”

Tylee güldü. “Bu insanlar hakkında sizden biraz daha fazla deneyimim var, Lordum. Bir kez teslim oldular mı, üç gün boyunca bir daha savaşmıyorlar ya da kaçmaya çalışmıyorlar. Dahası, Altaralılarımdan bazıları, ne olur ne olmaz diye, mızraklarını ve yaylarını yakıyorlar. Plan yapmak için zamanımız var. Lordum, umarım sizinle meydanda yüzleşmek zorunda kalmam,” dedi kadın, sağ elindeki çelik sırtlı eldiveni çıkararak. “Bana Tylee derseniz şeref duyarım.” Sevanna’nın üzerinden eğilerek elini uzattı.

Perrin bir an bakakaldı. Tuhaf bir dünyaydı bu. Kadına giderken, Karanlık Varlık’la anlaşma yapmak üzere olduğunu düşünüyordu ve Işık biliyordu ya, Seanchanların yaptıklarını bazıları iğrençten de beterdi, ama kadın sağlam ve güvenilirdi.

“Adım Perrin, Tylee,” dedi, kadının elini tutarak. Çok tuhaf bir dünya.

Galina iç etekliğini çıkararak, ipek cüppenin üzerine fırlattı ve eğilip, Hızlı'nın heybesinden çıkardığı binici elbisesini aldı. O şey biraz daha iri bir kadın için dikilmişti, ama şu ateş damlalarından birini satana dek idare ederdi.

"Olduğun yerde kal, Lina," dedi Therava'nın sesi ve o anda, çevresindeki orman alev alsa bile doğrulamazdı Galina. Ama haykırabilirdi. "Sessiz ol." Boğazı kasılarak çığlığı boğarken, Galina boğulacak gibi oldu. Yine de, sessizce ağlayabilirdi ve gözyaşları orman tabanındaki humus tabakasının üzerine düşmeye başladı. Bir el kabaca tokat attı. "Bir şekilde, çubuğu almışsın," dedi Therava. "Yoksa burada olmazdın. Onu bana ver, Lina."

Direnmek söz konusu değildi. Galina doğrularak çubuğu heybeden çıkardı ve yanaklarından gözyaşları süzülerek, şahin bakışlı kadına verdi.

"Mızıldanmayı bırak, Lina. Kolyeni ve kemerini tak. Onları çıkardığın için seni cezalandırmam gerekecek."

Galina irkildi. Therava'nın emri bile gözyaşlarını durduramazdı ve bunun için de cezalandırılacağını biliyordu. Altın kolye ve kemer heybeden çıktı ve takıldı. Galina, üzerinde yalnızca beyaz yün çorapları ve yumuşak, bağcıklı beyaz çizmeleri içinde durdu; ateş damlası kakmalı kolye ile kemer, onu yere yapıştıracak kadar ağır geliyordu. Gözleri kendiliğinden, Therava'nın ellerindeki beyaz çubuğa dikildi.

"Atın yük hayvanı olarak iş görür, Lina. Sana gelince, bir daha asla at binmeyeceksin."

O çubuğu yeniden ele geçirmenin bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı! Therava çubuğu ellerinde çevirerek Galina'yla alay etti.

"Evcil hayvanınla oynamayı bırak, Therava. Ne yapacağız?" Güneşin saçlarını neredeyse beyazlaşacak kadar soldurduğu, ince bir Bilge olan Belinde yaklaşıp, açık mavi gözlerle Therava'ya dik dik baktı. Kemikli bir kadındı ve yüzü dik dik bakmaya çok uygundu.

Galina Therava'nın yalnız olmadığını ilk o zaman fark etti. Arkalarındaki ağaçların arasında yüzlerce erkek, kadın ve çocuk duruyordu; adamların bazıları omuzlarına attıkları kadınları taşıyordu. Galina, kızararak elleriyle örtündü. Çıplak kalmaya zorlandığı o uzun günler, erkekler önünde çıplak durmaya alıştırmamıştı onu. Sonra bir başka tuhaflık fark etti. Yalnızca bir avuç kadarı *algai'd'siswai*'ydi; yay çantaları sırtlarında, sadakları kalçalarındaydı, ama Bilgeler dışındaki her erkek ve her kadın, en

az bir mızrak taşıyordu. Onlar da, bir eşarp ya da bir kumaş parçasını peçe olarak kullanarak yüzlerini örtmüşlerdi. Bunun anlamı ne olabilirdi?

“Üç Kat Topraklar’a dönüyoruz,” dedi Therava. “Bulunabilecek her boyu bulup, ıslaktopraklı *gai’shain*’lerini bırakmalarını, gerekirse her şeyi bırakmalarını ve gizlice Üç Kat Topraklar’a dönmelerini söyleyecek koşucular çıkaracağız. Klanımızı yeniden kuracağız. Shaidolar, Sevanna’nın bizi sürüklediği felaketten doğacak.”

“Bu nesiller alır!” diye itiraz etti Modarra. İnce ve oldukça güzel bir kadındı, ama Therava’dan daha uzun, çoğu Aiel erkek kadar uzun olmasına rağmen ürkmeden Therava’ya karşı çıkabiliyordu. Galina kadının bunu nasıl yaptığını anlamıyordu. Kadın tek bir bakışla kendisini irkiltebiliyordu.

“O zaman nesiller alsın,” dedi Therava kararlılıkla. “Ne kadar zaman gerekirse gereksin, yapacağız bunu. Ve bir daha asla Üç Kat Topraklar’dan çıkmayacağız.” Bakışları Galina’ya kaydı. Galina irkildi. “Bir daha buna dokunmayacaksın,” dedi Therava, çubuğa kısaca dokunarak. “Ve bir daha benden kaçmaya çalışmayacaksın. Onun güçlü bir sırtı var. Yük vurun ona, yola çıkalım. Bizi izlemeye çalışabilirler.”

Doğru düzgün örtündüğünü hissedecek kadar çok su tulumu, tencere ve kazanla yüklenen Galina, Therava’nın peşinden, orman zemininde sendeleyerek yürümeye başladı. Çubuğu ya da kaçmayı düşünmüyordu. İçinde bir şey kırılmıştı. O Galina Casban’dı, Kızıl Ajah’ın En Yükseği, Kara Ajah’ın Yüce Konseyinde oturan kişi ve hayatının kalanı boyunca Therava’nın oyuncağı olacaktı. O Therava’nın küçük Lina’sıydı. Hayatının geri kalanı boyunca. Bunu iliklerinde hissediyordu. Gözyaşları sessizce yanaklarında süzülüyordu.

31
Dolunay Sokağı'ndaki Ev

"Birlikte kalmaları gerek," dedi Elayne kararlılıkla. "İkisi kendi başlarına dışarı da çıkmamalılar. Caemlyn'in neresine gidiyor olurlarsa olsunlar, her zaman üçerli dörderli gruplar halinde dolaşmalılar. Güvende olmalarının tek yolu bu." Aynalı ayaklı şamdanların yalnızca iki tanesi yakılmıştı, altı alev oturma odasını loş bir ışık ve zambak kokularıyla doldurmuştu –lamba yağının büyük kısmı bozulduğundan, artık içine parfüm eklemek gerekiyordu– ama şöminede çıtırdayan ateş, sabahın erken saatlerinin serinliğini biraz alıyordu.

"Bir kadının biraz mahremiyet aradığı zamanlar vardır," diye yanıt verdi Sumeko sakin sakin, mahremiyet aradığı için bir Kandaş daha ölmemiş gibi. En azından sesi sakindi, ama tombul elleri koyu mavi eteğini sıvazlıyordu.

"Sen içlerine Işık korkusu salmazsan, Sumeko, ben yaparım," dedi Alise, genellikle ılımlı olan yüzünde sert bir ifadeyle. İkisi arasında, yaşça büyük olan oymuş gibi görünüyordu, Sumeko'nun tombul omuzlarına dökülen parlak siyah saçlarına karşın, onun şakaklarına kır düşmüştü, ama aslında Alise Sumeko'dan en az iki yüz yaş küçüktü. Ebou Dar düştüğünde ve hepsi Seanchanlardan kaçmak zorunda kaldığında, Alise cesur davranmıştı, ama onun da elleri kahverengi eteğinin üzerinde oynuyordu.

Essande'nin yeğeni Melfane'in bildirdiği yatma saati geçeli çok olmuştu, ama devamlı yorgun hissetmesine rağmen, Elayne uyanmış ve bir daha uyuyamamıştı ve ılık keçi sütü de işe yaramamıştı. Ilık keçi sütünün tadı, soğuk keçi sütünün tadından daha da beterdi. Kahrolası Rand al'Thor'a, kulaklarından süt fışkırmaya başlayana kadar ılık keçi sütü içirecekti! Kafasının arkasındaki, onunla ilgili düğüm taş kadar belirsizken,

küçük, ani bir acı hissettirecek kadar kötü yaralanmasına neyin sebep olduğunu öğrendikten hemen sonra. O zamandan sonra, yine her şey taş kadar kıpırtısız olmuştu, demek ki Rand iyiydi, ama Elayne bu kadarını hissettiğine göre, bir şey canını fena acıtmıştı. Hem, neden bu kadar sık Yolculuk ediyordu? Bir gün güneydoğuda, uzakta bir yerdeydi, bir sonrakinde kuzeybatıdaydı ve daha da uzaktaydı, ondan sonraki günde bambaşka bir yerdeydi. Onu yaralayan kişiden mi kaçıyordu? Ama o anda Elayne'in kendi dertleri vardı.

Uyuyamamış, huzursuzlanmıştı, bu yüzden eline gelen ilk giysileri, koyu gri bir binici elbisesini üzerine geçirmiş, sabahın erken saatlerinde saraya çöken dinginliğin keyfini çıkarmak için yürüyüşe çıkmıştı. Hizmetkârlar yataklarındaydı ve koridorlarda, Elayne'den başka hareket eden tek şey, ayaklı şamdanların titreşen alevleriydi. Elayne ve korumalarından başka, ama onların varlıklarını görmezden gelmeyi öğrenmeye başlamıştı. Yalnızlık hoşuna gitmişti, ta ki iki kadın karşısına çıkıp, aksi halde gün doğumunu bekleyecek olan üzücü haberi verene kadar. Elayne, konuyu kulak misafirlerine karşı örgünün ardından tartışmak için, onları küçük oturma odasına götürmüştü.

Sumeko koltuğunda kıpırdandı ve Alise'e dik dik baktı. "Reanne senin sınırlar belirlemene izin verdi, ama Nine olarak."

"Sen Nine değilsin, Sumeko," dedi ufak tefek kadın serinkanlılıkla. "Burada yetke sende, ama Kurallar gereği, Örgü Heyeti Ebou Dar'daki, yaşça en büyük on üç kişiden, yani bizlerden oluşuyor. Artık Ebou Dar'da değiliz, bu yüzden Örgü Heyeti de yok."

Sumeko'nun yuvarlak yüzü granit kadar sertleşti. "En azından yetkenin bende olduğunu itiraf ediyorsun."

"Ve bunu, aramızdan başkalarının öldürülmesini engellemek için kullanmanı bekliyorum. Öneri yeterli değil, Sumeko, ne kadar kuvvetle önerdiğini söylersen söyle. Yeterli değil."

"Tartışmak bizi sonuca götürmez," dedi Elayne. "Sinirlerinizin bozuk olduğunu biliyorum. Benim de öyle." Işık, son on gün içinde üç kadın Tek Güç'le öldürülmüştü ve büyük olasılıkla ondan önce yedi kadın daha ölmüştü. Bu insanın sinirlerini bozmaya yeterdi. "Ama birbirimize terslenmek, yapabileceğimiz en kötü şey. Sumeko, kararlı davranmalısın. Kimin ne kadar mahremiyet istediği umurumda bile değil, *hiç kimse* tek bir dakika için bile yalnız kalmayacak. Alise, ikna gücünü kullan." Doğru sözcük, tam olarak ikna gücü değildi. Alise ikna etmezdi. O yalnızca,

insanların o ne derse yapmasını beklerdi ve insanlar hemen hemen her zaman, o ne derse onu yapardı. “Diğerlerini, Sumeko’nun haklı olduğu konusunda uyar. İkiniz birlikte çalışarak...”

Kapı açıldı ve Deni içeri girdi. Kadın kapıyı arkasından kapattı ve bir elini kılıç kabzasına, diğerini uzun copuna dayayarak eğildi. Beyaz kenarlı, kırmızı lakeli plaka zırhlar ve miğferler daha dün teslim edilmişti ve tıknaz kadın kendininkileri giydiğinden beri gülümsüyordu, ama şu anda, yüz parmaklıklarının arkasındaki yüzü ciddi görünüyordu. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Leydim, ama dışarıda, sizi görmeyi talep eden bir Aes Sedai var. Şalına bakarak, bir Kızıl. Ona, muhtemelen uyuduğunuzu söyledim, ama içeri girip sizi bizzat uyandırmaya hazırdı.”

Bir Kızıl. Zaman zaman, şehirde Kızıllar olduğuna dair raporlar geliyordu, gerçi eskiden olduğu kadar sık değil –şehirdeki Aes Sedailerin çoğu şallarını takmadan dışarı çıkıyor, Ajahlarını gizliyorlardı– ama bir Kızıl ondan ne istiyor olabilirdi? Kuşkusuz, şimdiye dek Elayne’in Egwene’in tarafında, Elaida’nın karşısında olduğunu hepsi öğrenmiş olmalıydı. Biri sonunda Deniz Halkı ile yaptığı pazarlığın hesabını sormaya karar vermemişse.

“Ona söyle, ben...”

Kapı yine açıldı, Deni’nin sırtına çarptı ve kadını yoldan ittirdi. İçeri giren kadın uzun boylu, ince ve bakır tenliydi. Sarmaşık örgülü şalına, uzun kırmızı saçaklarını sergileyecek şekilde sarınmıştı. Dolgun dudaklarını, ince görünecek şekilde birbirine bastırmış olmasa, güzel denilebilirdi. Binici elbisesi o kadar koyu renkti ki, siyaha benziyordu, ama ayaklı şamdanların solgun ışığı kırmızı ışıltılar yakalıyordu ve bölünmüş etekleri daha parlak kırmızı çizgiliydi. Duhara Basaheen Ajahını asla saklamazdı. Eskiden olsa, Sumeko ile Alise ayağa kalkar, hemen Aes Sedai’nin önünde diz kırardı, ama şimdi yerlerinde kalarak kadını incelediler. Normalde, en azından görünüşte sakin biri olan Deni kaşlarını çattı ve copunu elledi.

“Yabanileri çevrende topladığına dair hikâyelerin doğru olduğunu görüyorum,” dedi Duhara. “Çok yazık. İkiniz, dışarı çıkın. Elayne’le yalnız görüşmek istiyorum. Aklınız çalışıyorsa, bu gece gidersiniz, ayrı yönler seçersiniz ve sizin gibi diğerlerine de aynısını yapmalarını söylersiniz. Beyaz Kule bir araya gelen yabanilere iyi gözle bakmaz. Kule bir şeye iyi gözle bakmadığında, tahtların titrediği görülmüştür.” Ne Sumeko ne de Alise, yerlerinden kıpırdadı. Hatta Alise tek kaşını kaldırdı.

“*Onlar* kalabilirler,” dedi Elayne soğuk soğuk. İçindeki Güç sayesinde, duyguları değişken değildi. Buz gibi bir öfke vardı yalnızca. “*Onlara* burada kucak açılıyor. Diğer yandan *sen*... Elaida beni *kaçırtmaya* çalıştı, Duhara. Kaçırtmaya! *Sen* gidebilirsin.”

“Kötü bir karşılama, Elayne. Halbuki, şehre varır varmaz saraya geldim. Anlatması da, tahammül etmesi kadar işkence olacak bir yolculuktan sonra. Andor her zaman Kule ile iyi ilişkiler içinde olmuştur. Kule ilişkilerin iyi kalmasını sağlamakta kararlı. Bu yabanilerin, sana söyleyeceğim her şeyi duymalarını istediğinden emin misin? Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun.” Duhara oymalı yan masalardan birine süzüldü, içinde keçi sütü bulunan gümüş sürahiyi koklayınca burnunu kırıştırdı ve kendine bir kadeh koyu renk şarap doldurduktan sonra Elayne’in karşısındaki sandalyeye oturdu. Deni, kadını sürükleye sürükleye çıkarmayı düşünürmüş gibi bir hareket yaptı, ama Elayne başını iki yana salladı. Domanlı Aes Sedai Kandaşları, orada değilmişler gibi, görmezden geldi. “Seni uyuşturan kadın cezalandırıldı, Elayne. Kendi dükkânının önünde, bütün köyün gözleri önünde kırbaçlandı.” Duhara şarabını yudumlayarak Elayne’in tepki vermesini bekledi.

Elayne hiçbir şey söylemedi. Ronde Macura’nın ona o pis çayı verdiği için değil, başarısız olduğu için kırbaçlandığını çok iyi biliyordu, ama bunu söylese, Duhara nereden bildiğini merak ederdi ve bu Elayne’in gizli kalmasını istediği konuları açabilirdi.

Sessizlik uzadı ve sonunda diğer kadın sözlerine devam etti. “Beyaz Kule’nin senin Aslan Tahtı’na çıkmanı çok istediğini biliyor olmalısın. Bu amaca ulaşmak için, Elaida danışmanın olarak beni yolladı.”

Elayne elinde olmadan kahkaha attı. *Elaida* ona bir danışman mı yollamıştı? Saçmalıktı bu! “Tavsiyeye ihtiyacım olduğunda bana tavsiye veren Aes Sedailer var, Duhara. Elaida’ya karşı çıktığımı biliyor olmalısın. O kadından bir çift çorap bile kabul etmezdim.”

“Senin sözde danışmanların asi, çocuğum,” dedi Duhara paylarcasına. “Asi” sözcüğüne epey tatsızlık katmıştı. Elindeki gümüş kadeh ile işaret etti. “Sence, neden bu kadar çok Ev sana karşı çıkıyor, bu kadar çok Ev kenarda bekliyor? Kule’nin seni desteklemediğini biliyorlar kuşkusuz. Ben senin danışmanın olduğumda, bu durum değişecek. Bir hafta içinde tacı başına koyabilirim. En fazla bir iki ay sürer.”

Elayne diğer kadının bakışlarını sakinlikle karşıladı. Elleri yumruk olmak istiyordu, ama kıpırtısızca kucağında tuttu onları. “Öyle olsaydı bile,

seni reddederdim. Elaida’nın indirildiği haberi her an gelebilir artık. Beyaz Kule yine bir olacak ve o zaman kimse beni desteklemediğini iddia edemeyecek.”

Duhara bir an, yüzünde bir Aes Sedai dinginliği maskesi ile, şarabını inceledi. “Senin için çok kolay olmayacak,” dedi, Elayne hiç konuşmamış gibi. “Yabanilerin işitmesini istemediğin kısmın bu olacağını düşündüm. Ve şu korumanın. Sana saldıracağımı mı düşünüyor? Fark etmez. Taç bir kez başına geçtiği zaman, bir naip ataman gerekecek, çünkü ondan sonra senin Kule’ye dönmen, eğitimini tamamlaman ve sonunda şal sınavından geçmen gerek. Kaçtığın için sopa yemekten korkmana gerek yok. Elaida, Kule’den ayrılmanı Siuan Sanche’nin emrettiğini kabul ediyor. Ama Aes Sedai’ymiş gibi davranman bambaşka bir mesele. Bunun bedelini gözyaşlarıyla ödeyeceksin.” Sumeko ve Alise kıpırdandı ve Duhara onları bir kez daha fark etti. “Ah, Elayne’in aslında Kabuledilmişlerden biri olduğunu bilmiyor muydunuz yoksa?”

Elayne ayağa kalktı ve Duhara’ya dik dik baktı. Genelde, oturan biri ayaktaki birinden avantajlı sayılırdı, ama bakışlarını ve sesini sertleştirdi. Kadını tokatlamak istiyordu! “Ben Egwene al’Vere tarafından, Amyrlin olduğu gün Aes Sedailiğe terfi ettirildim. Yeşil Ajah’ı seçtim ve kabul edildim. Aes Sedai olmadığımı bir daha *asla* söyleme, Duhara. Buna tahammül edeceğime kavrulayım!”

Duhara’nın ağzı, dudakları çizgiye benzeyene kadar büzüldü. “Düşünürsen, durumundaki gerçekliği görebilirsin,” dedi sonunda. “İyi düşün, Elayne. Kör bir kadın bile, bana ve Beyaz Kule’nin takdisine ne kadar ihtiyacın olduğunu görebilirdi. Daha sonra yine konuşacağız. Biri beni daireme götürsün. Yatmaya hazırım.”

“Bir handa oda bulman gerekecek, Duhara. Saraydaki her yatakta üçer dörder kişi yatıyor zaten.” Düzinelerce boş yatak olsaydı bile, Duhara’ya vermezdi. Sırtını dönerek şömineye yürüdü ve durup ellerini ısıttı. Oymalı mermer şömine rafındaki yaldızlı, sarkaçlı saat üç kez çaldı. Gün doğumuna da bu kadar saat kalmıştı muhtemelen. “Deni, biri Duhara’ya kapılara kadar eşlik etsin.”

“Benden o kadar kolay kaçınamazsın, çocuğum. Kimse Beyaz Kule’den kolay kolay kaçınamaz. Düşünürsen, tek umudunun ben olduğumu görürsün.” Kadın odadan çıkarken ipek ipeğe sürtünerek hışırdadı ve kapı kadının arkasından bir tıkırtıyla kapandı. Duhara’nın, kendini gerekli

kılmaya çalışarak sorun çıkarması çok olası görünüyordu, ama her sorun teker teker ele alınmalıydı.

“Akıllarınızda kuşku uyandırdı mı?” dedi Elayne, ateşe sırtını dönerek.

“Hayır,” diye yanıt verdi Sumeko. “Vandene ve diğer ikisi seni Aes Sedai kabul ediyor, bu yüzden öyle olmalısın.” Kadının sesinde inanç vardı, ama diğer yandan, inanmayı istemek için sebebi de vardı. Elayne yalancıysa, onun Kule’ye dönme, Sarı Ajah’a katılma düşleri ölürdü.

“Ama bu Duhara doğruyu söylediğine inanıyordu.” Alise ellerini açtı. “Senden kuşku ettiğimi söylemiyorum. Etmiyorum. Ama kadın inanıyor.”

Elayne içini çekti. “Durum... karmaşık.” Bu, suyun ıslak olduğunu söylemekten farksızdı. “Ben Aes Sedai’yim, ama Duhara inanmıyor. İnanamaz, çünkü bu, Egwene al’Vere’in gerçekten Aes Sedai olduğunu itiraf etmek olur ve Elaida indirilene kadar Duhara bunu yapmaz.” Duhara’nın o zaman inanacağını umuyordu. En azından, kabulleneceğini. Kule bir *kılınmalıydı*. “Sumeko, Kandaşların gruplar halinde dolaşmasını *emredecek* misin? Her zaman?” Tombul kadın yapacağını mırıldandı. Reanne’in aksine, Sumeko’nun önderlik yeteneği yoktu, önderlik etmekten hoşlanmıyordu da. Bu yükü onun omuzlarından alacak, daha yaşlı bir Kandaş ortaya çıkmaması yazıktı. “Alise, itaat etmelerini sağlayacak mısın?” Alise hemen ve kararlılıkla onayladı. Kandaşlar konumlarını yaşa göre belirlemeseler, kusursuz bir aday olurdu. “O zaman, elimizden geleni yaptık. Yatma saatiniz çoktan geçti.”

“Senin için de öyle,” dedi Alise, ayağa kalkarken. “Melfane’i çağırtabilirim.”

“Onu da uykusuz bırakmanın gereği yok,” dedi Elayne telaşla. Ve kararlılıkla. Melfane kısa boylu ve tıknazdı; güleç, neşeli bir kadın. Başka pek çok açıdan da, halasına benzemiyordu. Neşeli ya da değil, tam bir zorbaydı ve Elayne’in uyanık olduğunu öğrenirse hiç memnun olmazdı. “Uyuyabildiğimde uyurum.”

Onlar gittikten sonra *saidar*’ı salıverdi ve ikinci yan masanın üzerindeki kitap dizisinden bir kitap seçti, bir Andor tarihi daha, ama yoğunlaşamıyordu. Güç’ten yoksunken aksi hissediyordu. Kavrulası, o kadar yorgundu ki gözlerine kum dolmuş gibi hissediyordu. Ama yatarsa, güneş doğana kadar tavanı seyredeceğini biliyordu. Her durumda, sayfaya bakmaya başlayalı birkaç dakika olmuştu ki, Deni geri döndü.

“Norry Efendi geldi, Leydim, yanında şu Hark denen adam var. Uyanık olduğunuzu duymuş ve birkaç dakikanızı ona ayırıp ayıramayacağınızı

merak ediyor."

Uyanık olduğunu *duymuş* ha? Adam Elayne'i *izletiyorsa!..* Ziyaretin anlamı aksiliğini unutturdu. Hark. Adam on gün önceki, o ilk ziyaretten bu yana Hark'ı getirmemişti. Hayır, on bir gün olmuştu. Aksiliğin yerini coşku aldı. Deni'ye onları içeri almasını söyledi ve kadını giriş odasına kadar takip etti. Giriş odasında, yer kırmızı beyaz yer seramikleri ile kaplıydı. Burada da, yalnızca iki ayaklı şamdan yakılmıştı; loş, titrek bir ışık ve gül kokusu saçıyorlardı.

Norry Efendi, uzun sıska baldırları, kulaklarının arkasından fırlayan saç tutamları ile, beyaz sorguçlu bir su kuşuna her zamankinden fazla benziyordu, ama bu sefer neredeyse heyecanlı görünüyordu. Adam ellerini birbirine sürtüyordu. Bu gece deri dosyası elinde değildi; loş ışıkta bile, kızıl önlüğündeki mürekkep lekeleri belli oluyordu. Lekelerden biri Beyaz Aslan'ın kuyruğunun ucundaki yün tutamını siyaha boyuyordu. Adam gergin gergin eğildi ve sıradan biri olan Hark beceriksizce taklit etti onu, üstüne bir de, elini alnına götürerek selam verdi. Öncekinden daha koyu kahverengilere bürünmüştü, ama kemeri ve tokası aynıydı. "Bu saatte geldiğimiz için özür dileriz, Leydim," diye başladı Norry, aynı kuru sesle.

"Uyanık olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu Elayne, yine aksilenerek.

Norry, soruya şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Kendime biraz keçi sütü almak için gittiğimde, aşçılardan biri size ılık keçi sütü gönderdiğinden bahsetti, Leydim. Uyuyamadığım zaman ılık keçi sütünü çok rahatlatıcı buluyorum. Ama şaraptan da bahsetti, bu yüzden konuklarınız olduğunu ve hâlâ uyanık olabileceğinizi düşündüm."

Elayne burnunu çekti. Hâlâ birilerini terslemek istiyordu. Bunu sesine yansıtmamak çaba gerektiriyordu. "Herhalde raporlanacak bir başarı elde etmişsindir, Hark Efendi?"

"Dediğiniz gibi onu izledim Leydim ve bu gece dahil üç gecedir aynı eve gidiyor. Yeni Şehir'de, Dolunay Sokağı'nda. Meyhaneler ve ortak salonlar dışında gittiği tek yer. Biraz içiyor. Bol bol da zar atıyor." Adam, endişe içinde ellerini ovuşturarak duraksadı. "Artık gidebilir miyim, Leydim? Üzerime koyduğunuz şeyi kaldırır mısınız?"

"Vergi kayıtlarına göre," dedi Norry, "evin sahibi Leydi Shiaine Avarhin, Leydim. Evinin son temsilcisi gibi görünüyor."

"Bu mekân hakkında bana başka neler anlatabilirsin, Hark Efendi? Bu Leydi Shiaine dışında kimler yaşıyor orada?"

Hark huzursuzca burnunu ovaladı. “Şey, orada yaşayıp yaşamadıklarını bilmiyorum, Leydim, ama bu gece orada iki Aes Sedai vardı. Biri eve gelirken, diğerinin Mellar’ı uğurladığını gördüm ve içeri giren şöyle dedi, ‘Leydi Shiaine’in bizi nasıl çalıştırdığına bakarak, yalnızca iki kişi olmamız yazık, Falion.’ Yalnız, kadının Leydi olmadığını ima edermiş gibi söyledi. Tuhaf. Kucağında bir sokak kedisi vardı, kendisi kadar sıska bir kedi.” Adam aniden, endişeyle eğilip selam verdi. “Affedersiniz, Leydim. Bir Aes Sedai’den bu şekilde bahsederek sizi gücendirmek istemedim, ama kadının Aes Sedai olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Giriş holünden epey ışık geliyordu, ama kadın o kadar ince ve geniş burnuyla, o kadar çirkin ki, kimse biraz incelemeden Aes Sedai olduğunu düşünmez.”

Elayne elini adamın koluna koydu. Sesi heyecanlıydı ve Elayne bastırmaya çalışmadı. “Aksanları nasıldı?”

“Aksanları mı, Leydim? Şey, kedili olan buralı, Caemlynli, derim. Diğeri... Eh, iki cümleden fazlasını etmedi, ama Kandorlu bence. Bir faydası olacaksa, diğerine Marillin diyordu, Leydim.” Elayne kahkaha atarak birkaç adım dans etti. Artık Mellar’ı onun üzerine salanın kim olduğunu biliyordu ve korktuğundan daha kötüydü. Marillin Gemalphin ve Falion Bhoda, cinayet işledikten sonra Kule’den kaçan iki Kara Aes Sedai. Bunu hırsızlık için yapmışlardı, ama yalıtılıp kellerinin uçurulmasına sebep olacak olan, işledikleri cinayetlerdi. Egwene ve Nynaeve, onları ve yanlarındaki kişileri bulma göreviyle Kule’den gönderilmişlerdi. Kara Ajah Mellar’ı Elayne’in yanına yerleştirmişti, büyük olasılıkla casusluk amaçlıydı, ama yine de ürpertici bir düşünceydi. Korktuğundan daha kötü, ama yine de o ikisini bulmak, çemberi tamamlamak gibiydi.

Hark’ın, ağzı bir karış açık, onu izlemekte olduğunu fark etti. Norry Efendi özenle, aslanın lekeli kuyruğunu inceliyordu. Elayne dans etmeyi bıraktı ve ellerini kavuşturdu. Aptal adamlar! “Mellar şimdi nerede?”

“Dairesinde, sanırım,” dedi Norry.

“Leydim, artık kaldırır mısınız?” dedi Hark. “Artık gidebilir miyim? İstediğiniz şeyi yaptım.”

“Önce bizi bu eve götürmelisin,” dedi Elayne, adamın yanından geçip çift kanatlı kapıya seğirterek. “Sonra konuşuruz.” Başını koridora uzattı, Deni ve yedi Asker kadının kapının iki yanında dizilmiş olduğunu gördü. “Deni, birini gönder, Leydi Birgitte’i bir an önce buraya getirsin. Bir başkası da Aes Sedaileri uyandırsın ve onların da gelmesini söylesin. Muhafızları ile birlikte. At gezisine hazırlıklı gelsinler. Sonra sen git ve

Mellar’ı tutuklamak için kaç Asker kadın gerektiğini düşünüyorsan, hepsini uyandır. Nazik davranman da gerekmiyor. Suçlamalar, cinayet ve Karanlıkdostu olmak. Onu bodrumdaki depo odalarından birine kapat ve nöbetçiler bırak.” Tıknaz kadın geniş geniş gülümsedi ve emirler vermeye başladı. Elayne içeri girdi.

Hark ellerini ovuşturuyor, endişe içinde ayak değiştirip duruyordu. “Leydim, konuşuruz derken neyi kastediyorsunuz? Adamı takip edersem bu şeyi üzerimden kaldıracağınızı söylediniz. Ben takip ettim, bu yüzden sözünüzü tutmanız gerek.”

“Bulucu’yu kaldıracağımı hiç söylemedim, Hark Efendi. Asılmak yerine Baerlon’a sürüleceğini söyledim, ama Caemlyn’de kalmayı tercih etmez miydin?”

Adam gözlerini iri iri açarak içten görünmeye çalıştı. Ve beceremedi. Hatta gülümsedi. “Ah, hayır, Leydim. Baerlon’daki temiz kır havasını düşleyip duruyorum. İddiaya girerim, orada yahninizde bozuk et bulmaktan korkmanıza gerek kalmıyordur. Burada, dikkatle koklamadan hiçbir şey yiyemiyorsunuz. Oraya gitmeye can atıyorum.”

Elayne, annesinin hüküm verirken takındığı sert ifadeyi takındı. “Seni oraya götüren Asker kadınlar ayrıldıktan iki dakika sonra Baerlon’dan çıkmış olursun. Sonra da, sürgün hükmünü bozduğun için asılırsın. Caemlyn’de kalıp, yeni bir iş seçmen çok daha iyi. Norry Efendi, Hark’ın yeteneklerine sahip bir adam işine yarar mıydı?”

“Yarar, Leydim,” diye yanıt verdi Norry, hiç düşünmeden. İnce dudaklarına tatmin dolu bir gülümseme dokundu ve Elayne ne yaptığını anladı. Adama, Harfor Hanım’ın hâkimiyet alanını ihlal etmekte kullanabileceği bir araç vermişti. Ama artık geri dönmek olmazdı.

“Eski ‘mesleğin’ kadar tatminkâr olmayacak. Hark Efendi, ama onu yaptığın için asılmayacaksın da.”

“Ne olmayacak, Leydim?” dedi Hark, başını kaşıyarak.

“O kadar para kazanamayacaksın. Ne diyorsun? Yankesicilik işine geri döneceğin, kaçacağın ve her durumda asılacağın Baerlon mu, yoksa düzenli bir iş sahibi olacağın, cellattan korkmayacağın Caemlyn mi? Yankesicilik yapmazsan, elbette...”

Hark, elinin tersiyle ağzını silerek sallandı. “İçkiye ihtiyacım var,” diye mırıldandı, boğuk bir sesle. Büyük olasılıkla, yankesicilik yaparsa, Bulucu sayesinde Elayne’in anlayacağına inanıyordu. Elayne’in adamın yanlışını düzeltmek gibi bir niyeti yoktu.

Norry Efendi kaşlarını çatarak adama baktı, ama o ağzını açtığında Elayne konuştu, “Küçük oturma odasında şarap var. Bırak bir kadeh alsın, sonra büyük oturma odasında bana katılsın.”

İçeri girdiğinde büyük oturma odası karanlıktı, ama yönlendirerek, koyu renk panelli duvarların dibindeki aynalı ayaklı şamdanları yaktı, birbirine bakan şöminelere düzgünce yığılmış odunları tutuşturdu. Sonra kıvrımlı oymalarla süslü masanın çevresindeki alçak sırtlı sandalyelerden birine oturdu ve *saidar*’ı salıverdi. Bütün gün Güç tutma deneyinden beri, gerektiğinden daha uzun süre tutmuyordu. Duyguları coşku ile heyecan, somurtkan ile endişe arasında değişip duruyordu. Diğer yandan, artık Mellar’a tahammül etmesi gerekmiyordu ve yakında o iki Kara Aes Sedai de eline geçecekti. Onları sorgulayarak diğerlerini ele geçirebilir ya da en azından planlarını öğrenirdi. Bu da olmazsa, bu Shiaine’in kendi sırları olmalıydı. İki Kara Aes Sedai’yi ‘çalıştıran’ birinin, öğrenmeye değer sırları olmalıydı. Diğer yandan, Elayne’in onu danışmanı olarak kabul etmesini sağlamak için Duhara neler yapardı acaba? Bir şekilde işine karışmaya çalışırdı, ama Elayne bunu nasıl yapacağını hayal edemiyordu. Kavrulası kadın, tahtla arasına girecek başka güçlük istemiyordu. Birazcık şansı varsa, bu gece iki Kara Aes Sedai ele geçirmekle kalmayacak, üçüncü bir tanesini, çok daha büyük bir cani olanı ortaya çıkaracaktı. Falion ve Marillin ile Duhara arasında gidip geliyordu, Norry Efendi ve Hark ona katıldıktan sonra bile.

Elinde gümüş bir kadeh tutan Hark, masanın yanındaki sandalyelerden birine oturmaya kalkıştı, ama Norry Efendi adamın omzuna dokundu ve başını köşeye doğru salladı. Hark surat asarak gösterilen yere gitti. Kupa dolar dolmaz içmeye başlamış olmalıydı, çünkü kadehini bir yudumda bitirdi, sonra durup onu ellerinde çevirmeye başladı. Gözlerini kadehten ayırmıyordu. Aniden irkildi ve yaltaklanırcasına Elayne’e baktı. Elayne’in yüzünde her ne görmüşse, irkildi. Duvarın dibindeki uzun masaya seğirtti, kupayı abartılı bir özenle bıraktı, sonra köşesine geri döndü.

İlk gelen Birgitte oldu. Bağ bitkin bir hoşnutsuzlukla doluydu. “At gezisi mi?” dedi ve Elayne açıkladığında, itirazlarını sıralamaya başladı. Eh, bazıları itirazdı; kalanlar ise yalnızca hakaret.

“Hangi tavşan beyinli, çatlak plandan bahsediyorsun, Birgitte?” dedi Vandene, içeri girerken. Üzerine bol gelen bir binici elbisesi giymişti. Kız kardeşinin elbiselerinden biriydi, Adeleas hayattayken giyse üzerine tam otururdu, ama beyaz saçlı kadın kilo vermişti. Muhafızı, sırım gibi, boğum

boğum bir adam olan Jaem Hark'a bir bakış fırlattı, sonra adamı izleyebileceği bir yere dikildi. Hark gülümsemeye çalıştı, ama Jaem'in ifadesi demir kadar sert kalınca gülümsemesi soldu. Muhafız'ın gri saçları seyrelmişti, ama adamda yumuşak bir taraf yoktu.

"Bu gece iki Kara Aes Sedai yakalamayı düşünüyor," diye yanıt verdi Birgitte, Elayne'e sert sert bakarak.

"İki Kara Aes Sedai mi?" diye nida etti Sareitha, kapıdan geçerken. Bu sözler onu ürpertmiş gibi, koyu renk pelerinine sarındı. "Kim?" Muhafızı Ned –uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçlı bir genç adam– Hark'ı süzdü ve kılıcının kabzasına dokundu. O da adamı izleyebileceği bir yer seçti. Hark kıpırdandı. Kaçmaya çalışmayı düşünüyor olabilirdi.

"Falion Bhoda ve Marillin Gemalphin," dedi Elayne. Sareitha'nın ağzı sertleşti.

"Falion ve Marillin'e ne olmuş?" diye sordu Careane, odaya süzülürken. Muhafızları birbirlerine benzemiyordu; uzun boylu, sıska bir Tearlı, kılıç kadar ince bir Saldaealı ve geniş omuzlu bir Cairhienli. Adamlar bakıştılar, Cairhienli Tavan duvara yaslanıp Hark'ı izlerken, Cieryl ve Venr kapıda durdular. Hark'ın ağzı hastalıklı bir biçimde çarpılmıştı.

En baştan açıklamaktan başka çare yoktu. Elayne, devamlı değişen ruh haliyle hiç ilgisi olmayan, gittikçe artan bir sabırsızlıkla açıkladı. Açıklama ne kadar uzun sürerse, onlar Dolunay Sokağı'ndaki eve gitmeden Falion ile Marillin'in kaçması o kadar olasıydı. O kadınları *istiyordu.* Onları ele geçirmeye *kararlıydı.* Herkes toplanana kadar Birgitte'i bekletmiş olmalıydı.

"İyi bir plan, bence," dedi Vandene, Elayne sözünü bitirdiğinde. "Evet, işe yarar." Diğerleri o kadar olumlu bakmıyordu.

"Bu bir plan değil, lanet olası bir delilik!" dedi Birgitte, keskin bir sesle. Kollarını göğsünde kavuşturarak Elayne'e kaşlarını çattı. Bağda o kadar karmaşık duygular vardı ki, Elayne seçemiyordu onları. "Dördünüz eve yalnız gireceksiniz. Yalnız! Bu bir plan değil. Bir kahrolası bir çılgınlık! Muhafızların Aes Sedailerinin sırtını kollaması gerekir. Biz de sizinle gelelim." Diğer Muhafızlar hararetle onayladılar, ama en azından Birgitte artık planı engellemeye çalışmıyordu.

"Dört kişiyiz," dedi Elayne ona. "Kendi sırtımızı kollayabiliriz. Ve Aes Sedailer, Muhafızlarından başka Aes Sedailerle yüzleşmelerini istemez." Birgitte'in yüzü karardı. "Sana ihtiyacım olursa, o kadar yüksek sesle bağırırım ki, burada, sarayda olsan bile duyabilirsin. Muhafızlar dışarıda

kalacak!” diye ekledi, Birgitte ağzını açınca. Bağ kızgınlık doluydu, ama Birgitte ağzını kapattı.

“Belki bu adama güvenilebilir,” dedi Sareitha, hiç de güven dolu olmayan bakışlarla Hark’a bakarak, “ama doğru duymuşsa bile, evde hâlâ yalnızca iki Aes Sedai olduğunu söyleyen hiçbir şey yok. Ya da evde herhangi bir Aes Sedai olup olmadığını söyleyen. Gitmişlerse, tehlike yok demektir, ama onlara başkaları katılmışsa, boynumuzu ilmiğe geçirip tabureyi tekmelemiş oluruz.”

Careane güçlü kollarını kavuşturdu ve başını salladı. “Tehlike çok büyük. Kule’den kaçarlarken bir dizi *ter’angreal* çaldıklarını ve bazılarının çok tehlikeli olduğunu kendin söyledin. Bana asla korkak denmemiştir, ama şerateş yapan bir çubuğa sahip olması mümkün olan birine gizlice yaklaşmak hoşuma gitmiyor.”

“‘Yalnızca iki kişiyiz,’ gibi basit bir şeyi yanlış duymuş olması pek olası değil,” diye yanıt verdi Elayne kararlılıkla. “Ve başkalarının gelmesini beklemiyorlarmış gibi konuşmuşlar.” Kavrulası, onların karşısındaki konumunu düşünerek, itiraz etmeleri değil, itaat etmek için sıçramaları gerekiyordu. “Her durumda, bu bir tartışma değil.” İkisinin de itiraz etmesi yazıktı. Yalnızca biri itiraz etse, bir ipucu olurdu. İkisi de Kara Ajah değilse. İnsanın iliklerini donduran bir düşünceydi, ama planı bu olasılığı da hesaba katıyordu. “Falion ile Marillin, çok geç olana kadar bizim geldiğimizi bilmeyecek. Gitmişlerse, bu Shiaine denen kadını tutuklarız, ama her durumda, gidiyoruz.”

Elayne’in beklediğinden daha büyük bir grup, onun ve Hark’ın arkasında, Kraliçe’nin Ahır Avlusu’ndan çıktı. Birgitte elli Asker kadın getirmekte ısrar etmişti, ama uykusuz kalmak dışında bir şey yapmayacaklardı. Kırmızı lakeli miğferler ve plaka zırhlar içinde, ikişerli sıralar halinde, gecenin karanlığında, Aes Sedailer ve Muhafızların peşinden çıktılar. Sarayın ön kapılarına geldiklerinde Kraliçe Meydanı’nın kenarından dolaştılar. O büyük, oval şeklindeki meydan, şimdi uyuyan Asker adamları ve asillerin silahlı adamlarını barındıran kaba barınaklarla doluydu. Adamlar bulunabilen her odaya yerleştirilmişti, ama sarayın yakınında yeterince bodrum, tavan arası, yedek oda ve park yoktu. Kandaş kadınlar, gruplar halinde gelip erkekleri ihtiyaç duyulan yerlere götürüyordu. Yaya olarak, duvarlarda savaşıyorlardı, bu yüzden atlarının hepsi yakındaki parklara ve saraydaki büyük bahçelere bağlanmıştı. Onlar geçerken birkaç nöbetçi kıpırdandı, başlarını çevirerek izlediler, ama Elayne

başlığını takmıştı, bu yüzden büyük bir Asker kadın birliğinin gece gece bir gruba eşlik ettiğinden daha fazlasını bilemezlerdi. Doğuda, gökyüzü hâlâ karanlıktı, ama ilk ışıklara iki saatten az kalmış olmalıydı. Işık izin verse de şafakta Falion ile Marillin'i tutuklanmış görse. Ve bir kişiyi daha. En az bir kişi.

Dolambaçlı sokaklar, tepelerin üzerinden ve çevresinden, güneş doğduğunda yüz ayrı renkle ışıldayacak ve parçalı bulutlu ay ışıklı gecede hafif hafif parıldayan, ince, seramik kaplı kulelerin önünden, sessiz dükkânların ve karanlık hanların, arduvaz damlı sade taş evlerin ve Tar Valon'a yakışabilecek küçük sarayların önünden geçirdi onları. Nalların döşeme taşları üzerinde çınlaması ve eyer derilerinin hafif gıcırtısı, o sessizliğin içinde yüksek geliyordu. Zaman zaman görülen, yan sokakların daha derin gölgelerine süzülen sokak köpekleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Bu saatte sokaklar tehlikeliydi, ama hiçbir hırsız, bu kadar büyük bir gruba kendini gösterecek kadar deli olamazdı. Kraliyet Sarayı'ndan çıktıktan yarım saat sonra, Elayne Ateşyürek'i Mondel Kapısı'ndan geçirdi. İç Şehir'in yüksek, beyaz duvarında, altı metre yüksekliğinde geniş bir kapıydı. Eskiden olsa, huzuru korumak için Asker adamlar beklerdi orada, ama Kraliçenin Askerleri artık buna izin vermeyecek kadar çok yerde görev yapıyordu.

Yeni Şehir'e girer girmez, Hark doğuya döndü. Şehrin tepelerinin her yanına giden, tavşan yuvası kadar karmaşık sokaklardan geçtiler. Hark onun için bulunan doru bir kısrağa binmişti ve atını beceriksizce sürüyordu. Yankesiciler nadiren at binerdi. Burada, sokakların bazıları oldukça dardı ve Hark sonunda, bu sokaklardan birinde dizginleri çekti. Sokağın iki yanı, iki üç, hatta dört katlı taş evlerle çevriliydi. Birgitte elini kaldırarak birliği durdurdu. Aniden çöken sessizlik sağır ediciydi.

"Hemen köşeyi dolanınca, Leydim, sokağın diğer yanında," dedi Hark, fısıltıyla, "ama oraya at sırtında gidersen bizi duyabilirler ya da görebilirler. Affedersiniz, Leydim, ama bu Aes Sedailer sizin dediğiniz gibiyse, beni görmelerini istemiyorum." Eyerinden beceriksizce indi ve ellerini ovuşturarak, gölgeli yüzü endişe içinde, başını kaldırıp Elayne'e baktı.

Elayne Ateşyürek'ten inerek onu köşeye kadar çekti ve dar, üç katlı bir evin köşesinden uzanıp baktı. Diğer sokaktaki evler, biri dışında karanlıktı. Yalnızca, dört katlı taş bir evde ışık vardı. Evin yanında, ahır avlusunun kapalı kapısı görülebiliyordu. Süslü bir bina değildi, ama zengin bir tüccara

ya da bankacıya ait olabilecek kadar büyüktü. Ama bankacılar ve tüccarlar bu saatte uyanık olmazdı.

"İşte," diye fısıldadı Hark, parmağını uzatarak. Çok arkada duruyordu, bu yüzden işaret etmek için öne eğilmesi gerekmişti. Görülmekten gerçekten de korkuyordu. "İkinci katında ışık olan."

"Orada başka uyanık biri olup olmadığını öğrenmek en iyisi," dedi Vandene, Elayne'in arkasından bakarak. "Jaem? Evin içine girme."

Elayne yaşlı, ince Muhafız'ın saklanarak sokağın karşısına geçmesini bekledi, ama adam sabah soğuğuna karşı pelerinine sarınarak, gezine gezine gitti. Muhafızların tehlikeli zarafeti bile yok olmuş gibiydi. Vandene Elayne'in şaşkınlığını sezmiş gibiydi.

"Sinsi sinsi yürümek dikkat çeker ve kuşku uyandırır," dedi. "Jaem yalnızca yürüyen bir adam ve sokağa çıkmak için erkense bile, gizli gizli ilerlemiyor, bu yüzden onu gören biri, dışarı çıkmak için sıradan bir sebebi olduğunu düşünecek."

Jaem ahır avlusunun kapısına uzandı, çekip açtı ve buna kesinlikle hakkı varmış gibi, içeri girdi. Uzun dakikalardan sonra dışarı çıktı, kapıyı dikkatle arkasından kapattı ve rahat rahat yürüyerek sokağı geçti. Köşeyi dolandı ve bir adımda, leopar benzeri zarafeti geri geldi.

"Bir tanesi dışında bütün pencereler karanlık," dedi Vandene'e, sessizce. "Mutfak kapısı kilitlenmemiş. Arka kapı da öyle. Arka kapı bir ara geçide açılıyor. Karanlıkdostları için fazla rahatlar. Ya da belki, hırsızlardan korkmayacak kadar tehlikeliler. Ahırda, samanlıkta uyuyan iri yarı bir adam var. Hırsızları korkutacak kadar iri, ama o kadar sarhoş ki, ben onu bağlarken bile uyanmadı." Vandene sorgularcasına kaşını kaldırdı. "Güvenceye almanın daha iyi olacağını düşündüm. Bazen sarhoşlar, hiç ummadığın bir anda uyanırlar. Senin içeri girdiğini görmesini ve gürültü yapmaya başlamasını istemezsin." Kadın onaylayarak başını salladı.

"Hazırlanma zamanı," dedi Elayne. Köşeden çekildi ve dizginleri Birgitte'e vererek, Kaynak'a kucak açmaya çalıştı. Parmaklarıyla duman yakalamaya çalışmaktan farksızdı. Kızgınlık ve öfke kabardı, ki yönlendirecekseniz, bastırmanız gereken duygulardı bunlar. Yine denedi ve yine başarısız oldu. Falion ve Marillin kaçacaktı. Bu kadar yaklaşmak... O ışıklı odada olmalıydılar. Biliyordu. Ve kaçacaklardı. Öfkenin yerini hüzün aldı ve aniden *saidar* içine doldu. Rahat bir nefes alacakken, kendini tuttu. "Ben akışları karıştırırım, Sareitha. Vandene, sen de Careane için karıştır."

“Neden zincir kurmamız gerektiğini anlamıyorum,” diye mırıldandı Tearlı Kahverengi, ama Güç’e kucak açmanın kıyısına gelip bekledi. “Onlar iki, biz dört kişiyken, biz sayıca onlardan üstünüz, ama zincir kurmuşken, ikiye karşı ikiyiz.” İpucu muydu bu? Belki de, üçe karşı üç kişi olmayı diliyordu?

“Güç tutuyor olsalar bile, onları alt edebilecek kadar güçlü iki kişi, Sareitha.” Elayne, kadın bir *angreal*’miş gibi, onun aracılığı ile uzandı ve zincir tamamlandığında diğer kadın da *saidar*’ın parıltısına sarındı. Aslında, ikisini birden sarmıştı, ama Elayne yalnızca Sareitha’nın çevresindeki parıltıyı görebiliyordu –ta ki çevresine Ruh örene kadar. O zaman parıltı kayboldu. Aynı örgüyü kendi üzerine de yerleştirdi ve dört kalkan, pek çok başka örgü hazırlayıp içe aldı. Heyecandan başı dönüyordu neredeyse, ama hazırlıksız yakalanmaya niyeti yoktu. Bağda kızgınlık zonkluyordu, ama bunun dışında, Birgitte çekilmiş kiriş gibiydi. Elayne onun koluna dokundu. “Her şey yolunda gidecek.” Birgitte hıhladı ve kalın örgüsünü omzunun üzerinden arkaya attı. “Hark Efendi’ye göz kulak ol, Birgitte. Kaçmaya çalıştığı için asılırsa yazık olur.” Hark ciyakladı.

Elayne Vandene ile bakıştı. Vandene, “İşimize bakalım,” dedi.

Dördü, gezintiye çıkmış gibi, ağır ağır Dolunay Sokağı’nda yürüdüler ve gölgelere bürünmüş ahır avlusuna girdiler. Elayne mutfak kapısını yavaşça açtı, ama menteşeler iyi yağlanmıştı, tek bir gıcırtı bile çıkarmadı. Tuğla duvarlı mutfak geniş taş ocaktaki minik alevle aydınlanmıştı. Ocakta buharlar saçan bir çaydanlık asılıydı, ama masaya ya da sandalyelere çarpmadan geçmelerine izin verecek kadar aydınlık vardı. Biri içini çekti ve uyarırcasına, parmağını dudağına götürdü Vandene Careane’e kaşlarını çattı. Careane utanmış göründü ve ellerini açtı.

Kısa bir koridor, evin ön tarafındaki merdivene gidiyordu. Elayne eteklerini toplayarak, terlik ayaklar üzerinde sessizce tırmanmaya başladı. Sareitha’yı görebileceği bir yerde tutmaya dikkat ediyordu. Vandene de aynısını Careane için yapıyordu Güç’le hiçbir şey yapamazlardı, ama bu, hiçbir şey yapamayacakları anlamına gelmiyordu. İkinci kattaki merdivende, mırıltılar duymaya başladı. Açık bir kapıdan ışık dökülüyordu.

“...ne düşündüğün umurumda değil,” dedi o odadaki bir kadın. “Sen düşünme işini bana bırak ve ne diyorsam onu yap.”

Elayne kapıya yürüdü. Bir oturma odasıydı, yaldızlı ayaklı şamdanları ve yerde lüks halıları vardı. Mavi mermerden yüksek bir şömine görüyordu, ama Elayne’in dikkati odanın içindeki üç kadındaydı. Yalnızca biri, keskin

yüzlü bir kadın oturuyordu. Bu Shiaine olmalıydı. Diğer ikisi, sırtlarını kapıya vererek durmuşlardı ve tövbe eden kadınlar gibi, başlarını eğmişlerdi. Keskin yüzlü kadın onu kapıda görünce gözleri irileşti, ama Elayne ona ağzını açacak zaman vermedi. Kalkanlar yerlerine otururken iki Kara Aes Sedai dehşetle haykırdı ve hava akışları kollarını yanlarına, eteklerini bacaklarına yapıştırdı. Başka hava akışları Shiaine'i yaldızlı koltuğa bağladı.

Elayne Sareitha'yı odaya çekerek içeri girdi ve hepsinin yüzünü görebileceği bir yerde durdu. Sareitha gerilemeye çalıştı. Yalnızca Elayne'e öncelik veriyor olabilirdi, ama Elayne yine onun kolunu yakaladı ve gözünün önünde tuttu. Vandene ve Careane de onlara katıldı. Marillin'in dar yüzünde Aes Sedai sükûneti vardı, ama Falion sessizce hırlıyordu.

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu Shiaine. "Seni tanıyorum. Sen Elayne Trakand'sın, Kız-Veliaht. Ama bu sana evime dalıp bana saldırma hakkını vermiyor."

"Falion Bhoda," dedi Elayne sakin sakin, "Marillin Gemalphin, Shiaine Avarhin, Karanlıkdostu olmak suçundan tutukluyorum sizi." Eh, sesi sakindi. İçten içe, sevinçten oynamak istiyordu. Birgitte de bu işin tehlikeli olacağını düşünmüştü!

"Bu saçma," dedi Shiaine, buz gibi bir sesle. "Ben Işık'ta yürüyorum!"

"Bu ikisiyle birlikte yürüyorsan değil," dedi Elayne ona. "Kesin olarak biliyorum ki, Tar Valon, Tear ve Tanchico'da Kara Ajah olduklarını kanıtladılar. İnkâr ettiklerini duymuyorsun, değil mi? Çünkü biliyorlar ki ben..."

Aniden tepeden tırnağa, her yerinde kıvılcımlar dans etti. Savunmasızca seğirdi, kasları kasıldı, *saidar* kayıp gitti. Vandene, Careane ve Sareitha'nın da irkildiğini, üstlerinde kıvılcımlar ışıldadığını gördü. Yalnızca bir an sürdü, ama kıvılcımlar yok olduğunda, Elayne merdaneden geçmiş gibi hissediyordu. Ayakta kalabilmek için Sareitha'ya tutunması gerekiyordu ve Sareitha da sıkı sıkı ona tutunuyordu. Vandene ile Careane de sallanıyor, birbirlerini destekliyordu. İki kadın çenelerini birbirlerinin omuzlarına dayamışlardı. Falion ve Marillin'in yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı, ama bir yürek atımı süre içinde Güç ışığına sarındılar. Elayne ona kalkan konulduğunu hissetti, diğer üçüne kalkan konulmasını izledi. Bağlamaya gerek yoktu. Destek olmasa hepsi yere düşerdi. Elinden gelse bağırırdı. Birgitte ve diğerlerinin ölmekten daha fazlasını yapabileceklerini düşünse.

Elayne'in tanıdığı dört kadın odaya girdi. Asne Zeramene ve Temaile Kinderode. Chesmal Emry ve Eldrith Jhondar. Dört Kara Aes Sedai. Ağlayabilirdi. Sareitha alçak sesle inledi.

"Neden o kadar beklediniz?" diye sordu Asne, Falion ile Marillin'e. Saldaealının çekik, kara gözleri öfkeliydi. "*Saidar*'a kucak açtığımızı hissetmesinler diye bunu kullandım, ama neden oracıkta durup beklediniz?" Elindeki küçük, eğik, siyah çubuğu salladı. Çapı iki buçuk santim kadardı ve tuhaf bir biçimde donuk görünüyordu. O şey kadını büyülemiş gibiydi. "Moghedien'in 'armağanı'. Efsaneler Çağı'ndan bir silah. Bununla, bir erkeği yüz adım uzaktan öldürebilirim ya da sorgulamak istiyorsam sersemletebilirim."

"Ben bir erkeği görebiliyorsam, öldürebilirim de," dedi Chesmal horgörüyle. Uzun boylu ve düzgün hatları olan bir kadındı. Tam bir buzdan kibir timsaliydi.

Asne burnunu çekti. "Ama *benim* hedefim yüz Aes Sedai ile çevrili olabilir ve onu neyin öldürdüğünü hiç kimse anlamaz."

"Bazı alanlarda faydalı olur, herhalde," diye itiraf etti Chesmal, hınçla. "Neden oracıkta durdunuz?"

"Bize kalkan koydu," dedi Falion acı acı.

Eldrith'in nefesi kesildi ve tombul elini yuvarlak yanağına götürdü. "Bu imkânsız. Elbette..." Kara gözleri keskinleşti. "Parıltıyı ve örgülerini saklamanın bir yolunu bulmamışlarsa. İşte, bu çok faydalı olurdu."

"Bizi zamanında kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi Shiaine, ayağa kalkarak, "ama bu gece buraya gelmek için bir sebebiniz var mı?" Sizi Moridin mi yolladı?"

Asne bir hava akışı yönlendirerek Shiaine'in yanağına yüksek bir şaklama ile tokat attı ve kadın sendeledi. "Görgülü konuşursan, belki bizimle gelmene izin veririz. Ya da seni öldürüp burada bırakırız." Shiaine'in yanağı kızarmıştı, ama elleri hâlâ yanlarındaydı. Yüzü ifadesizdi.

"İhtiyacımız olan tek kişi Elayne," dedi Temaile. Tilki yüzlü biri için güzeldi, yaşı belirsiz yüzüne rağmen kırılgan bir çocuğa benziyordu, ama mavi gözlerinde sağlıksız bir parıltı vardı. Dilinin ucunu dudağına dokundurdu. "Diğerleri ile oynamak hoşuma giderdi, ama onlara ihtiyacımız yoksa, yük olurlar."

"Onları öldürecekseniz," dedi Marillin, ekmeğin fiyatını tartışıyorlarmış gibi, "Careane kalsın. O bizden biri."

“Adeleas’tan bir armağan,” diye mırıldandı Vandene ve Careane’in gözleri iyice irileşti. Ağzı açıldı, ama ses çıkmadı. İki kadın halının üzerine çöktüler. Vandene ayağa kalkmaya çalıştı, ama Careane tavana bakarak yattı, kaldı. Vandene’in kemer bıçağının sapı göğsüne saplanmıştı.

Chesmal parıltıya sarındı ve Vandene’e karmaşık bir Ateş, Toprak ve Su örgüsü ile dokundu. Beyaz saçlı kadın, kemikleri erimiş gibi yıkıldı. Aynı örgü Sareitha’ya dokundu ve Sareitha düşerken Elayne’i de tepesine çekti. Sareitha’nın gözleri donuklaşmıştı bile.

“Muhafızları geliyor olmalı,” dedi Chesmal. “Öldürecek daha fazla insan demek.”

Kaç, Birgitte, diye düşündü Elayne, bağın sözleri taşıyacağını umarak. *Kaç!*

32
Anlaşmaya Uymak

Birgitte üç katlı evin taş duvarına yaslanmış, üzgün üzgün Gaidal'ı düşünüyordu ki, kafasının arkasındaki duygu ve fiziksel duyu düğümü, Elayne'e ilişkin farkındalığı aniden kasıldı. Tarif etmek için en doğru sözcük buydu. Her ne ise, yalnızca bir an sürdü, ama daha sonra bağ... gevşeklik doluydu. Elayne'in bilinci yerindeydi, ama istikrarlı değildi. Ama korkmuyordu. Yine de, Birgitte pelerinini arkaya attı ve köşeye gidip Dolunay Sokağı'na baktı. Elayne, zararı dokunacak kadar cesur olabiliyordu. Elayne'in Muhafızı olarak en zor şey, onu boş yere kendini tehlikeye atmaktan alıkoymaktı. Kimse yok edilemez değildi, ama lanet kadın kendisini öyle görüyordu. Arması altın bir zambak değil, demirden bir aslan olmalıydı. O pencerede hâlâ ışık parlıyor, dar sokağa dar bir aydınlık düşürüyordu ve gecenin içinde, bir yerde miyavlayan bir kedininkinden başka ses yoktu.

"Sareitha... uyuşuk hissediyor," diye mırıldandı Ned Yarman, yanından. Uzun boylu, genç Muhafız'ın çocuksu yüzü, pelerininin başlığının içinde sert, gölgeli bir maskeye dönüşmüştü. "Zayıf hissediyor."

Birgitte diğer Muhafızların, taştan yüzler ve sert bakışlarla köşeye yanaştığını fark etti. Yüzlerindeki ifadeler ay ışığında bile açıktı. Bütün Aes Sedailere bir şey olmuştu anlaşılan. Ama ne? "Leydi Elayne, bize ihtiyaç duyarsa bağıracağını söyledi," dedi onlara, onlardan çok kendine güven verme ihtiyacı içinde. Hem Careane, hem Sareitha Karanlıkdostu ise, zincir kurmuşken bir şey yapamayacak kadar çaresiz olmalıydılar ve görünüşe göre olan her ne ise, onlara da olmuştu. Kavrulası, kendisinin ve diğer Muhafızların da onlarla gitmesi konusunda ısrar etmeliydi

“Boş yere işlerine karışırsak Careane hiç memnun olmaz,” dedi Venr Kosaan sessizce. Kılıç kadar ince ve esmerdi, kıvır kıvır siyah saçlarında ve kısa sakalında beyaz tutamlar vardı ve adam çok rahat görünüyordu. “Ben, bekleyelim derim. Neler oluyor olursa olsun, Careane özgüvenli hissediyor.”

“İçeriye girerken hissettiğinden daha fazla,” diye ekledi Cieryl. Venr sert sert baktı ona. Daha orta yaşlarına gelmemiş olan Cieryl, geniş omuzlarına rağmen, tamamen kemikten yapılmış gibi görünüyordu.

Birgitte başını salladı. O anda Elayne de kendine güveniyordu. Ama diğer yandan, keskin kazıklarla dolu bir çukurun üzerine gerilmiş, çözülmekte olan bir halatın üzerinde yürürken bile kendine güvenirdi Elayne. Uzakta, bir köpek havlamaya başladı ve miyavlayan kedi sustu, ama ilkine başka köpekler yanıt verdi, havlamalar dalga dalga yayıldı, sonra başladığı gibi aniden kesildi.

Birgitte sessizlik içinde endişe ederken, beklediler. Aniden Venr hırıltıyla bir küfretti ve pelerinini attı. Bir sonraki anda kılıcı elindeydi ve sokakta koşuyordu. Cieryl ile Tavan da, pelerinleri arkalarında dalgalanarak, kılıçlarını çekerek peşinen gidiyordu. Daha onlar iki adım gidemeden Jaem vahşi bir feryat kopardı. Kılıcını çekerek pelerinini yere attı ve yaşını yalanlayan bir hızda, diğer üçünün peşinden koştu. Ned de, öfkeyle böğürerek, yumruğundaki çelik ay ışığında parlarken koşmaya başladı. Bağa öfke saplandı; tıpkı, bazı erkekleri pençesine alan savaş öfkesine benziyordu. Hüzün de vardı, ama hâlâ korku yoktu.

Birgitte arkasında, kınlarından çekilen kılıçların yumuşak hışırtılarını duydu ve pelerinini savurarak döndü. “Kaldırın şunları! Burada hiç faydaları yok.”

“Koşan Muhafızların anlamını ben de sizin kadar iyi biliyorum, Leydim,” dedi Yurith, nazik bir şekilde, hemen itaat ederek. Gönülsüzlüğü açıktı. İnce ve çoğu erkek kadar uzun boylu bir Saldaealı olan kadın, asil doğumlu olduğunu inkâr ediyordu, ama konu ne zaman, Boru Avı için yemin etmeden önce ne iş yaptığına dönse, her zaman şu nadir gülümsemelerinden birini bahşediyor ve konuyu değiştiriyordu. Bununla beraber, kılıç konusunda becerikliydi. “Aes Sedailer ölüyorsa...”

“Elayne yaşıyor,” diye sözünü kesti Birgitte. Yaşıyordu ve başı beladaydı. “Artık bizi *o* ilgilendiriyor, ama onu kurtarmak için çok daha fazla kılıca ihtiyacımız olacak.” Aynı zamanda, kılıçtan daha fazlasına. “Biri şu adamı tasmalasın!” İki Asker kadın, daha adam karanlığın içine

süzülemeden, Hark'ın ceketini yakaladılar. Görünüşe göre, Aes Sedailerin öldüğü bir yerin yakınında kalmak istemiyordu. Birgitte de istemiyordu. "Şeyi... fazlalık atları toplayın ve beni izleyin," dedi, Ok'un eyerine atlayarak. "Ve yangın gibi at sürün!" Kendi sözüne uydu, hiç beklemeden, topuklarını yüksek gri iğdiş atın böğrüne vurdu.

Karanlık, dolambaçlı sokaklarda vahşice at sürdüler. İnsanlar yeni yeni çıkmaya başlamışlardı. Birgitte Ok'u, bu erken saatte yola koyulmuş birkaç arabanın çevresinden dolaştırdı, ama erkeklerin ve kadınların yolundan sıçraması gerekti. Çoğu yumruklarını salladılar ve küfürler bağırdılar. Birgitte, pelerini arkasında dalgalanarak, hızlanması için iğdiş atı daha da mahmuzladı. Daha o Mondel Kapısı'na varamadan, Elayne harekete geçmişti bile. Başta kararsızdı, ama şu anda hissetmemek imkânsızdı. Elayne, yaklaşık olarak yürüyüş hızında kuzeydoğuya ilerliyordu. Bağ, o kadar uzağa yürüyemeyecek, hatta hiç yürüyemeyecek kadar sarsak olduğunu söylüyordu, ama bir araba da aynı hızda gidebilirdi. Gökyüzü griye dönüyordu. Birgitte'in gereken güçleri toplaması ne kadar sürerdi acaba? İç Şehir'de, sokak sarmal çizerek içlere gidiyor, yüz ayrı renkle ışıldayan kulelerin arasında yükseliyor, Caemlyn tepelerinin en yükseğinin zirvesindeki Kraliyet Sarayı'nın altın kubbelerine ve beyaz minarelerine gidiyordu. Birgitte Kraliçe Meydanı'nın kenarında dörtnala ilerlerken, askerler onu izledi. El arabalarının üzerindeki kara kazanlardan yemek dağıtılıyordu onlara, aşçılar bir tür kahverengi yahniyi kepçe kepçe teneke tabaklara dolduruyordu ve Birgitte'in görebildiği her adam plaka zırhını giymiş, miğferini kılıç kabzasına takmıştı. Güzel. Tasarruf edilen her an, Elayne'i kurtarmak için harcanacak bir andı.

O dörtnala içeri girdiğinde, iki Asker kadın sırası Kraliçe'nin Ahır Avlusu'nda kılıç egzersizi yapıyordu, ama o kendini eyerden atar, Ok'un dizginlerini bırakıp sütunlu yürüyüş yoluna koşarken çıtadan kılıçların takırtısı kesildi. "Hadora, koşarak git, Rüzgârbulanlara benimle hemen Harita Odası'nda buluşmalarını söyle!" diye bağırdı, yavaşlamadan. "Hepsini çağır! Sanetre, sen de Yüzbaşı Guybon'u çağır! Ve benim için bir at daha eyerlet!" Bugünlük Ok tükenmişti. Birgitte sütunları geçmişti, ama itaat edip etmediklerine bakmadı. Edeceklerdi.

Koşarak duvar halıları ile süslü koridorlardan geçti, geniş mermer merdivenleri tırmandı, kayboldu ve koşa koşa geri dönerken küfürler bağırdı. Üniformalı hizmetkâr erkek ve kadınlar, ağızları bir karış açık, yolundan kaçıştılar. Sonunda Harita Odası'nın aslan oymalı kapılarına

geldi. Bir anlığına durup nöbet başındaki iki iri yarı Asker adama, Rüzgârbulanlar gelir gelmez içeri almalarını söyledi, sonra içeri girdi. Cilalı plaka zırh içindeki, omzunda üç altın düğüm bulunan Guybon gelmişti bile. Dyelin hareket ederken mavi ipek eteklerini zarifçe tutuyordu. İkisi, kaşlarını çatarak dev mozaik haritaya bakıyordu. Haritanın üzerinde, bir düzineden fazla kırmızı diskle şehrin kuzey duvarı işaretlenmişti. Daha önce, orada, aynı anda bu kadar çok saldırı görülmemişti, on saldırı bile görülmemişti, ama Birgitte disklere bakmadı bile.

“Guybon, toplayabildiğin bütün atlara ve baltalı kargılara ihtiyacım olacak,” dedi, pelerinin iğnesini çözüp, pelerini uzun yazı masasına fırlatarak. “Birkaç saat boyunca, her durumu arbaletçiler ve okçular kendi başlarına idare etmek zorunda kalacak. Elayne Karanlıkdostu Aes Sedailer tarafından tutsak alındı ve onu şehirden çıkarmaya çalışıyorlar.” Kâtiplerin ve ulakların bazıları mırıldanmaya başladı, ama Anford Hanım keskin bir, işlerine bakmaları emri ile susturdu onları. Birgitte yerdeki renkli haritaya bakarak mesafeleri ölçtü. Elayne Gündoğumu Kapısı’na, Erinin Nehri yoluna doğru gidiyor gibiydi, ama küçük kapılardan birini kullansalar bile, doğu duvarı dışında bir yeri hedefliyor olamayacak kadar ileri gitmişlerdi. “Biz harekete geçmeye hazır olduğumuzda, muhtemelen onu kapıların birinden geçirmiş olacaklar. Şehrin doğusundaki sırtın bu tarafına Yolculuk edeceğiz.” Ve olacak olanları, sokaklardan uzağa, insanların evlerinden uzağa götüreceklerdi. Her durumda, açık alanda olması daha iyiydi. O dolaşık sokaklarda, biniciler ve kargılı askerler birbirine girmişken, çok fazla insan arada kalırdı, kaza olasılığı çok yüksekti.

Guybon başını salladı. Kısa emirler vermeye, kahverengi giyimli kâtipler de kopyalayıp imzası için hazır etmeye başlamışlardı bile. Emirler kırmızı beyaz giyimli genç ulaklara veriliyor, ulaklar kâğıt ellerine verilir verilmez koşmaya başlıyorlardı. Oğlanların yüzleri korkuluydu. Birgitte’in kendi korkusu için zamanı yoktu. Elayne korkmuyordu ve o tutsaktı. Hüzün vardı, ama korku yoktu.

“Elayne’i kesinlikle kurtarmamız gerek,” dedi Dyelin sakin sakin, “ama bunu yaparken Caemlyn’i Arymilla’ya teslim edersen sana teşekkür etmez. Kulelerdeki ve kapılardaki adamları saymazsak, şehirdeki eğitimli asker ve silahlı adamların yaklaşık yarısı kuzey duvarında. Kalanları alırsan, tek bir saldırı ile duvarın bir kısmını ele geçirirler. Arbaletler ve oklar onları durduramaz. O duvar parçasını ele geçirince, Arymilla’nın güçleri şehre akın eder ve senin geride bırakmayı önerdiğin güçleri alt eder.

Konumlarımız tersine döner ve senin durumun kötüleşir. Arymilla Caemlyn'i ele geçirir ve Elayne dışarıda, içeri girmeye yetmeyecek kadar silahlı adamla kalır. Bu Karanlıkdostları bir şekilde, Caemlyn'in içine bir orduyu gizlice sokmayı başarmamışlarsa, birkaç yüz adam da birkaç bin adam kadar iş görür."

Birgitte kaşlarını çatarak kadına baktı. Dyelin'den hoşlanmayı bir türlü başaramamıştı. Nedenini tam olarak bilemiyordu, ama Dyelin'i görür görmez tüyleri diken diken olmuştu. Diğer kadının da onun için aynı şekilde hissettiğinden hemen hemen emindi. Dyelin "aşağı" diyorsa, Birgitte mutlaka "aşağı" diyordu. "Sen Elayne'i tahta oturtmakla ilgilen, Dyelin. Ben onu, o tahta oturması için hayatta tutmakla ilgileniyorum. Hayatta kaldığı sürece, oturmasa da olur, bana göre. Hayatımı ona borçluyum ve onunkinin Karanlıkdostlarının ellerinde sönüp gitmesine izin vermeyeceğim." Dyelin burnunu çekti ve dönüp, savaşan askerleri görebiliyormuş gibi, kırmızı diskleri incelemeye devam etti. Kaş çatışı gözlerinin kenarlarındaki kırışıkları derinleştirmişti.

Birgitte ellerini arkasında kavuşturdu ve kendini kıpırtısız durmaya zorladı. Sabırsızlıkla, ileri geri yürümek istiyordu. Elayne hâlâ Gündoğumu Kapısı'na doğru ağır ağır ilerliyordu. "Bilmen gereken bir şey var, Guybon. En az iki, muhtemelen daha fazla Aes Sedai ile yüzleşeceğiz ve bir silahları, şerateş yapan bir *ter'angreal*'leri olabilir. Hiç öyle bir şey duydun mu?"

"Hayır. Ama kulağa tehlikeli bir şeymiş gibi geliyor."

"Ah, öyle. Öyle tehlikeli ki, Aes Sedailer tarafından yasaklandı. Gölge Savaşı'nda, Karanlıkdostları bile onu kullanmayı bıraktı." Acı bir kahkaha attı. Artık, şerateş hakkında bildikleri, Elayne'in ona anlattıklarından ibaretti. Başta kendisi anlatmıştı, ama bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Anılarının hepsi gidecek miydi? Son zamanlarda başka anı kaybettiğini sanmıyordu, ama unuttuysa da, nereden bilecekti? Beyaz Kule'nin kuruluşuna dair birkaç kırıntı hatırlıyordu, onun ve Gaidal'ın Kule'nin kuruluşuna yardım etmek için yaptıklarından birkaç şey, ama bundan başka hiçbir şey hatırlamıyordu. Bundan daha eski anılarının hepsi, dünkü duman olmuştu.

"Eh, en azından bizim de kendi Aes Sedailerimiz olacak," dedi Guybon, bir emir daha imzalayarak.

"Elayne hariç hepsi öldü," dedi Birgitte, ifadesiz bir sesle. Bunu süslemenin yolu yoktu. Dyelin inledi ve soldu. Kâtiplerinden biri ellerini ağzına götürdü, bir başkası mürekkep şişesini devirdi. Mürekkep, siyah bir

dere şeklinde, masaya yayıldı ve yere damlamaya başladı. Anford Hanım adamı paylamak yerine, elini bir başka kâtibin yazı masasına dayadı. “Bunu telafi etmeyi umuyorum,” diye devam etti Birgitte, “ama bugün daha fazla adam kaybedeceğimiz dışında hiçbir şey için söz veremem. Belki pek çok kişi kaybedeceğiz.”

Guybon sırtını dikleştirdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, ela gözleri sakindi. “İlginç bir gün olacak,” dedi sonunda. “Ama, ne pahasına olursa olsun, Kız-Veliaht’ı geri alacağız.” Sağlam bir adamdı Charlz Guybon ve cesurdu. Bunu duvarlarda, sık sık göstermişti zaten. Ama Birgitte’in zevkine göre fazla yakışıklıydı.

Birgitte, mozaiklerin üzerinde ileri geri yürümekte olduğunu fark etti ve durdu. Elayne ne düşünürse düşünsün, general olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu, ama cesaret gösterilerinin yanındakileri etkileyeceğini biliyordu. Elayne yaşıyordu. Önemli olan tek şey buydu. Yaşıyordu ve her geçen an, daha da uzaklaşıyordu. Soldaki kapı kanadı açıldı ve iri yarı Asker adamlardan biri içeri girerek Julanya Fote ile Keraille Surtovni’nin döndüğünü bildirdi. Guybon Birgitte’e bakarak duraksadı, ama Birgitte konuşmayınca, adama onları içeri almasını söyledi.

İki kadın, en azından görünüşte, birbirlerine hiç benzemiyorlardı, ama her biri tahta bir baston taşıyordu. Julanya tombul ve güzeldi, siyah saçlarına kır düşmüştü. Keraille ise kısa ve zayıftı, çekik yeşil gözleri ve alev kırmızısı bukleleri vardı. Birgitte, isimlerinin gerçek olup olmadığını merak ediyordu. Bu Kandaşlar, çorap değiştirir gibi, kolaylıkla isim değiştiriyorlardı. Köy çerçilerine yakışır, sade, yünlü giysiler giymişlerdi, ki iki kadının da geçmişte çerçilik yaptığı olmuştu. İki kadın da iyi gözlemcilerdi, kendi başının çaresine bakmak konusunda ustaydılar. Çoğu durumdan konuşarak kurtulabilirlerdi, ama basit kemer bıçakları taşıdıkları tek bıçaklar değildi ve o bastonlarla yapabildikleri, çoğu güçlü adamı şaşırtırdı. İki kadın diz kırdılar. Julanya’nın eteği ve pelerini ıslaktı ve uçlarına çamur sıçramıştı.

“Ellorien, Luan ve Abelle bu sabah erkenden kamp bozdu, Leydim,” dedi. “Ne yöne gittiklerinden emin olmaya yetecek kadar kaldım, sonra rapor vermeye geldim. Kuzeye gidiyorlar.”

“Aemlyn, Arathelle ve Pelivar da öyle, Leydim,” diye ekledi Keraille, “Caemlyn’e geliyorlar.”

Birgitte’in, masanın üzerine yayılmış ve işaretlenmiş haritaya bakması gerekmiyordu. Yolların ne kadar çamurlu olduğuna, ne kadar yağmur

yağacağına bağlı olarak, akşama kadar şehre varabilirlerdi. “İkiniz de iyi iş çıkardınız. Gidin, sıcak banyo yapın. Sence fikir değiştirmiş olabilirler mi?” diye sordu Birgitte Dyelin’e, iki kadın çıktıktan sonra.

“Hayır,” diye yanıt verdi kadın duraksamadan, sonra içini çekerek, başını iki yana salladı. “Korkarım en olası şey şu: Ellorien diğerlerini, Aslan Tahtı üzerindeki iddiasını desteklemeye ikna etti. Arymilla’yı alt edip kuşatmayı sürdürmeyi düşünüyor olabilirler. Güçleri, Arymilla’nınkinden yarım kat, bizimkinden iki kat fazla.” Burada bıraktı. Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Adam kaydırmak için Kandaşları kullansalar bile, o kadar çok askere karşı duvarı korumaları güçtü.

“İlk önce Elayne’i geri alalım, sonra onlar hakkında endişeleniriz,” dedi Birgitte. Bu lanet Rüzgârbulanlar nerede kalmıştı?

Birgitte’in aklından bunlar geçer geçmez, Rüzgârbulanlar Chanelle’in peşinden içeri girdiler. İpekli giysileri çılgın bir gökkuşağı gibiydi. En arkadan gelen ve ketenlere bürünmüş olan Renaile dışında, ama o da kırmızı bluzu, yeşil pantolonu ve koyu sarı kuşağı ile, yeterince parlıyordu. Bununla birlikte, yanağına yalnızca yarım düzine altın madalyon sarkan, yuvarlak yüzlü genç Rainyn’in yanında bile, Renaile’nin şeref zinciri çıplak kalıyordu. Renaile’nin yüzünde vurdumduymaz bir tahammül ifadesi vardı.

“Tehdit edilmekten hoşlanmam!” dedi Chanelle öfkeyle, altın bir zincirle boynuna asılmış olan altın parfüm kutusunu koklayarak. Esmer yanakları kızarmıştı. “O Asker kadın, koşmazsak şeyimizi tekmeleyecekmiş!.. Tam olarak ne dediğini boş ver. Bu bir tehditti ve ben buna!..”

“Elayne Karanlıkdostu Aes Sedailerin elinde,” diye sözünü kesti Birgitte. “Onu kurtaracak adamlar için bir kapıyol yapmanız gerek.” Diğer Rüzgârbulanlar arasında bir mırıltı yükseldi. Chanelle keskin bir jest yaptı, ama yalnızca Renaile sustu. Diğerleri seslerini alçaltıp fısıldaşmakla yetindi ve bu kadını hiç memnun etmedi. Şeref zincirlerini dolduran madalyonlara bakarak, kadınların çoğunun rütbesi Chanelle’inkine denkti.

“Bir kapıyol için neden hepimizi birden çağırttın?” diye sordu kadın. “Gördüğün gibi, pazarlıkta üzerime düşeni yapıyorum. Emrettiğin gibi, herkesi getirdim. Ama neden birden çok kişiye ihtiyacın var?”

“Çünkü hepiniz zincir kuracaksınız ve binlerce adamın ve atın geçmesine yetecek kadar büyük bir kapıyol açacaksınız.” Bir sebep buydu.

Chanelle gerildi ve bu konuda yalnız değildi. Yüzü siyah bir taşa benzeyen Kurin öfkeyle titriyordu neredeyse. Normalde çok vakur bir kadın

olan Rysael kesinlikle titriyordu. Yıpranmış yüzlü, eski izlere bakarak eskiden altıdan fazla küpe takmış bir kadın olan Senine, yeşil kuşağının arkasında taşıdığı mücevherli hançeri yokluyordu.

“Asker mi?” dedi Chanelle kızgınlıkla. “Bu yasak! Pazarlığımız, hiçbir savaşa karışmayacağımızı söylüyor. Zaida din Parede Kara Kanat öyle emretti ve o şimdi Gemiler Hanımı olduğundan, emri daha da büyük ağırlık taşıyor. Kandaşları kullan. Aes Sedaileri kullan.”

Birgitte esmer kadına yaklaştı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. Bu iş için Kandaşlar faydasızdı. Hiçbiri Güç’ü silah olarak kullanmamıştı. Nasıl yapacaklarını bilmiyor bile olabilirlerdi. “Diğer Aes Sedailer öldü,” dedi alçak sesle. Arkasında biri, kâtiplerden biri, inledi. “Elayne’i kaybedersek pazarlığınızın ne değeri olur? Arymilla o pazarlığa asla uymaz.” Bunu söylerken sesi titremeden konuşmak büyük çaba gerektiriyordu. Sesi öfkeyle, korkuyla titremek istiyordu. Bu kadınlara ihtiyacı vardı, ama nedenini söyleyemezdi, Elayne’i neden kaybetmiş olacaklarını söyleyemezdi. “Elayne’le yaptığı pazarlığı mahvedersen Zaida ne der?”

Chanelle’in dövmeli eli kafes işi parfüm kutusunu yine burnuna götürecekmiş gibi yarı kalktı, sonra kutuyu sayısız mücevherli kolyesinin arasına bıraktı. Birgitte’in Zaida din Parede hakkında bildiklerine bakarak, o pazarlığı mahveden biri karşısında hoşnutsuzdan beter olurdu ve Chanelle’in kadının öfkesiyle yüzleşmek istemediği kesindi, ama Chanelle yalnızca düşünceli düşünceli baktı. “Pekâlâ,” dedi bir an sonra. “Ama yalnızca nakliye için. Anlaştık mı?” Pazarlığı mühürlemeye hazırlanarak, sağ elinin parmak uçlarını öptü.

“Siz yalnızca istediğinizi yapın,” dedi Birgitte, sırtını dönerek. “Guybon, zamanı geldi. Kapıya varmışlardır.”

Guybon kılıç kemerinin tokasını bağladı, miğferini ve çelik sırtlı eldivenlerini aldı ve Birgitte ile Dyelin’in peşinden Harita Odası’ndan çıktı. Rüzgârbulanlar da peşlerinden gitti. Chanelle yüksek sesle, yalnızca bir kapıyol açacakları konusunda ısrar ediyordu. Birgitte Guybon’a talimatlar fısıldadıktan sonra, Guybon sarayın ön tarafına yollandı, Birgitte ise Kraliçe’nin Ahır Avlusu’na seğirtti. Orada, çekiç burunlu boz donlu bir iğdiş atın eyerlenmiş olduğunu gördü. Dizginleri, saçları kendisininkine benzer şekilde örülmüş, genç bir seyis tutuyordu. Aynı zamanda, yüz yirmi bir Asker kadının zırh giymiş, at binmiş halde beklediğini gördü. Boz donlu atın sırtına tırmanarak, Asker kadınlara onu takip etmelerini işaret etti. Güneş, yüksekte birkaç beyaz bulutla süslü gökyüzünde, ufuktan yeni

yükselmiş altın bir toptu. En azından bir de yağmurla uğraşmayacaklardı. Caemlyn'in son zamanlarda gördüğü büyük yağmur fırtınalarında, bir araba bile kayabiliyordu.

Kraliçe Meydanı, onarlı ve on ikişerli sıralar halinde dizilmiş adamlardan oluşan kalın bir yılan ile kaplıydı. Sıra iki yöne uzanıyor, başı ve sonu görülmüyordu. Miğferli ve plaka zırhlı adamların yanı sıra, her çeşit miğfer takmış, baltalı kargılar omuzlamış, çoğu zincir zırh ya da üzerine çelik diskler dikilmiş yelekler giymiş, tek tük plaka zırhlı adamlar da vardı. İrili ufaklı her grubun başını, kendi Evinin sancağını taşıyan biri çekiyordu. Ya da bir paralı asker birliğinin sancağını taşıyan. Satılık kılıçlar bugün, aylaklık etmelerine izin vermeyecek ölçüde çok kişi tarafından izleniyorlardı. Arbaletçiler ve okçular yoktu. O alayda on iki bine yakın adam olmalıydı ve üçte ikisi atlıydı. Öğlene kadar kaçı ölecekti? Birgitte bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Deniz Halkı'nı ikna etmek için o adamların her birine ihtiyacı vardı. Bugün ölecek olan her adam, yarın duvarda ölebilirdi pekâlâ. Her biri Caemlyn'e, Elayne için ölmeye hazırlıklı olarak gelmişti.

Alayın başında binden fazla Asker adam vardı. Miğferleri ve plaka zırhlar güneşte parlıyordu. Çelik uçlu mızrakları tam olarak aynı açıyla eğilmişti. Grubun başı, kırmızı fon üzerinde şahlanan Beyaz Aslanlı Andor bayrağının ve Elayne'in, mavi fon üzerine Altın Zambak bayrağının arkasında, Caemlyn'in parklarından birinin kenarında bekliyordu. En azından, eskiden parktı. Yüzlerce senelik meşeler kesilmiş, tüm diğer ağaçlar ve çiçekli çalılarla birlikte götürülmüş, kökleri kazılıp temizlenmiş, böylece yüz adımlık engebesiz zemin oluşturulmuştu. Çakıl taşı döşeli patikalar ve çimenlik arazi uzun zaman önce, toynaklar ve çizmeler tarafından ezile ezile çamura dönüştürülmüştü. Sarayın çevresindeki üç park daha aynı muameleyi görmüş, kapıyol örme alanları yapılmıştı.

Guybon ve Dyelin oraya varmışlardı bile. Genç Pelivar Mantear'dan, Brannin Mattan ile karısına kadar, Elayne'in çağrısına yanıt veren tüm lordlar ve leydiler de oradaydı ve hepsi atlarına binmişti. Perival, oradaki tüm diğer erkekler gibi, miğfer ve plaka zırh giymişti. Brannin'inkiler sade ve donuktu ve zırhı çekiçleyen kişinin işini başaramadığı yerlerde hafifçe içe çökmüştü; yan tarafında taşıdığı, kını içindeki sade kabzalı kılıç kadar işinin araçlarındandı onlar da. Perival'in zırhı ve miğferi, Conail ile Branlet'ınkiler gibi altın varaklıydı ve üzerine gümüşle Mantear'ın Örsü işlenmişti. Diğerleri ise kale kaplıydı ve üstlerine Northan'ın Kara

Kartalları ile Gilyard’ın Kırmızı Leoparları resmedilmişti. Güzel zırhlardı, gösteriş yapmak için kullanılan zırhlar. Birgitte, kadınların bu oğlanları çatışmalardan uzak tutacak kadar sağduyulu olduğunu diliyordu. Bu kadınların sert ve kararlı yüzlerine baktığında, onların da çatışmalardan uzak duracak kadar sağduyu sahibi olduğunu diliyordu. En azından hiçbiri kılıç kuşanmamıştı. Basit gerçek şuydu ki, bir erkekle kılıç kılıca yüzleşebilmek için, bir kadının bir erkekten çok daha becerikli olması gerekirdi. Aksi halde, güçlü kollar sonucu çok etkilerdi. Yay kullanmak çok daha iyiydi.

Rüzgârbulanlar, dünkü yağmurdan dolayı hâlâ çamurlu olan toprakta, çıplak ayakları üzerinde kıpırdanırken, yüzlerini buruşturuyorlardı. Islağa alışıktılar, ama çamura değil.

Birgitte atından inerken, “Bu adam bana kapıyolun nereye gideceğini söylemiyor,” dedi Chanelle öfkeyle, Guybon’a işaret ederek. “Bir an önce işim bitsin istiyorum ki ayaklarımı yıkayabileyim.”

“Leydim!” diye seslendi bir kadın, sokağın arkasından. “Leydi Birgitte!” Reene Harfor koşa koşa, Asker adam sırasından bu yana geliyordu. Kırmızı eteklerini kaldırmış, kırmızı çoraplı bacaklarını dizlerine dek sergiliyordu. Birgitte kadının bu şekilde koşacağını hiç düşünemezdi. Harfor Hanım, her zaman, her şeyi kusursuz bir biçimde yapan kadınlardandı. Her karşılaşmalarında, Birgitte yaptığı bütün hataları hatırlıyordu. Kırmızı beyaz üniformalı iki adam, aralarında bir sedye taşıyarak onun peşinden koşuyorlardı. Yaklaştıkları zaman, Birgitte sedyede sıska, uzun, miğfersiz bir Asker adamın yattığını gördü. Adamın sağ koluna ve sağ baldırına birer ok saplanmıştı. İki okun saplandığı yerden de kan sızıyordu, bu yüzden sedye arkasında ince bir kan sızıntısı bırakıyordu. “Hemen size ya da Yüzbaşı Guybon’a götürülmesi konusunda ısrar etti, Leydim,” dedi Harfor Hanım nefes nefese, bir eliyle yüzünü yelleyerek.

Genç Asker adam doğrulup oturmaya çalıştı, ama Birgitte onu geri yatırdı. “Üç dört paralı asker birliği Far Madding Kapısı’ndan saldırıyor, Leydim,” dedi adam. Yüzü acıyla buruşmuştu ve acısı sesine de yansıyordu. “Şehrin içinden, demek istiyorum. Bayraklarla yardım işareti vermek isteyen herkesi vuran okçular yerleştirdiler, ama ben uzaklaşmayı başardım ve atım yeterince dayanabildi.”

Birgitte bir küfür homurdandı. Cordwyn, Gomaisen ve Bakuvun’un da aralarında olduğuna iddiaya girebilirdi. Adamlar taleplerde bulunur

bulunmaz şehirden çıkarılmaları konusunda Elayne'e ısrar etmeliydi. Yaralı Asker konuşana kadar, bunu sesli olarak söylediğini fark etmedi.

"Hayır, Leydim. En azından Bakuvun değil. O ve adamlarından bir düzine kadarı zar... ah, zaman geçirmek için uğradı. Teğmene göre, dayanmayı başarmamızın tek sebebi onların varlığı. Hâlâ dayanıyorlarsa. Arkama baktığımda, kule kapılarına koçbaşları ile dayanmışlardı. Ama dahası var, Leydim. Kapıların dışında, Aşağı Caemlyn'de adamlar toplanıyor. On bin, belki iki katı adam. Sokaklar dolambaçlı olduğundan, bilmesi zor."

Birgitte irkildi. Paralı askerler karışsa da karışmasa da, elindeki bütün güçleri yollamadığı sürece, on bin adam dışarıdan saldırmak için yeterliydi ve Birgitte bütün güçlerini oraya yollayamazdı. Işık aşkına, ne yapacaktı? Kavrulası, birini bir kaleden kurtarmak için baskın planlayabilirdi, düşmanın elinde tuttuğu bir araziyi, ne yaptığını bilmesinden kaynaklanan bir özgüvenle keşfe çıkabilirdi, ama bu bir savaştı ve Caemlyn'in, belki tahtın kaderi bu savaşa bağlıydı. Yine de, elinden geleni yapmak zorundaydı. "Harfor Hanım, bu adamı saraya geri götür ve yaralarına bakılmasını sağla, lütfen." Rüzgârbulanlardan Şifa istemenin anlamı yoktu. Bunun, onların görüşüne göre, savaşa dahil olmak anlamına geleceğini açıkça ifade etmişlerdi. "Dyelin, bütün atlıları ve bin kargılı askeri bana bırak. Sen kalanları ve bütün arbaletçileri ve okçuları al. Kılıç tutabilen herkesi topla. Kandaşlar yanınıza geldiğinde kapı hâlâ dayanıyorsa, dayanmaya devam etmesini sağla. Düşmüşse, geri al. Ve ben geri dönene kadar o lanet duvarı tut."

"Pekâlâ," dedi Dyelin, bunlar dünyadaki, yerine getirilmesi en kolay emirlermiş gibi. "Conail, Catalyn, Branlet, Perival, siz benimle gelin. Siz oradayken piyadeleriniz daha iyi savaşır." Conail hayal kırıklığına uğramış gibiydi, kuşkusuz kendini kahramanca bir saldırıda at sürerken hayal etmişti, ama dizginlerini topladı ve diğer iki genç oğlanı güldüren bir şeyler mırıldandı.

"Benim atlılarım da daha iyi savaşır," diye itiraz etti Catalyn. "Ben Elayne'in kurtarılmasına yardım etmek istiyorum."

"Sen onun tahtı almasına yardım etmek için geldin," dedi Dyelin, keskin bir sesle, "ve bunu sağlamak için, sana nerede ihtiyaç varsa oraya gideceksin, yoksa sen ve ben daha sonra bir sohbet daha edeceğiz." Bu her ne anlama geliyorsa, Catalyn'in tombul yüzü kızardı, ama surat asarak Dyelin ile diğerlerinin peşinden uzaklaştı.

Guybon Birgitte’e baktı, ama hiçbir söylemedi. Büyük olasılıkla, neden Birgitte’in daha fazla adam yollamadığını merak ediyordu. Ama Birgitte’e herkesin önünde itiraz etmezdi. Sorun şuydu ki, Birgitte Elayne’in yanında kaç Kara Aes Sedai olduğunu bilmiyordu. Bütün Rüzgârbulanlara ihtiyacı vardı; onların, hepsinin gerekli olduğuna inanmasına ihtiyacı vardı. Zaman olsaydı, dış kulelerdeki nöbetçileri de alırdı, kapılardaki nöbetçileri bile alırdı.

“Kapıyol aç,” dedi Chanelle’e. “Şehrin doğusundaki sırtın hemen buraya bakan yamacına. Erinin Yolu’nun üzerinde olsun ve şehirden öte yana baksın.”

Rüzgârbulanlar toplanarak halka oldu, zincir kurmak için her ne gerekiyorsa onu yaptılar ve lanet olasılar bol bol oyalandılar. Aniden kapıyolun dikey gümüşsü mavi çizgisi belirdi, genişleyerek açıldı. Beş adım yüksekliğindeydi ve temizlenmiş yolu boylu boyunca kaplıyordu. Arkasında, Erinin Nehri’ne giden, on boy yüksekliğindeki hafif eğimli sırta tırmanan, sert kil kaplı geniş yol görünüyordu. O sırtın arkasında Arymilla’nın kampları vardı. Aldıkları haberler düşünülerek, kamplar boş olabilirdi –şansları varsa boş olurlardı– ama Birgitte şu anda onlar için endişelenemezdi.

“Emredildiği gibi ilerleyin ve yayılın,” diye bağırdı Guybon ve yüksek doru atını mahmuzlayarak kapıyoldan geçti. Toplanmış asiller ve onarlı sıralar halinde dizilmiş Askerler de takip ettiler. Askerler sola dönerek görüş alanından çıkarken, asiller sırtın biraz yukarısında konuşlandılar. Bazıları dürbünleriyle şehre bakmaya başladı. Guybon atından indi ve çökerek tepeye koşup, kendi dürbününden şehri gözetledi. Birgitte, arkasında bekleyen Asker kadınların sabırsızlığını hissedebiliyordu neredeyse.

“Bu kadar büyük bir kapıyola ihtiyacın yoktu,” dedi Chanelle, kapıyoldan akan süvari alayına kaşlarını çatarak. “Neden?..”

“Benimle gel,” dedi Birgitte, Rüzgârbulan’ın kolunu tutarak. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Boz donlu atını dizginlerinden tutarak çekti ve kadını kapıya doğru sürükledi. “Gördükten sonra geri dönebilirsin.” Chanelle’i azıcık tanıdıysa, zincire rehberlik eden kişi oydu. Kalanlar konusunda, insan doğasına güveniyordu. Arkasına bakmadı, ama diğer Rüzgârbulanların arkasında, kendi aralarında bir şeyler mırıldandığını duyunca rahat bir nefes aldı.

Guybon her ne gördüyse, iyi haberdi, çünkü adam koşar adım atının yanına dönmeden önce doğruldu. Arymilla kampları boşaltmış olmalıydı. O zaman Far Madding Kapısı'nda yirmi bin kişi vardı. Daha fazla değilse. Işık izin verse de kapı dayansa. Ama Elayne öncelikliydi. Her şeyden daha önemliydi.

Doru atının sırtına binmiş olan Guybon'un yanına vardığında, Asker kadınlar bir yanda, Caseille'in arkasında üçerli sıralar halinde diziliyorlardı. Yüz adım genişliğindeki kapıyol şimdi adamlar ve atlarla doluydu, koşar adım geçiyor, sağa ya da sola saparak, yolun iki yanında üçerli sıralar halinde dizilmiş gruplara katılıyorlardı. Güzel. Daha bir süre daha, Rüzgârbulanların kapıdan geçip geri dönmesi kolay olmayacaktı. Küçük, atlı bir grubun çevirdiği, kemerli kanvas örtüsü olan, dört atlı bir araba yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta, yolun ortasında, Aşağı Caemlyn'in son binalarının hemen ötesinde durmuştu. Arabanın ötesinde, yolun iki yanındaki açık tuğla pazarlar insanlarla doluydu. Halk yaşamına mümkün olduğunca devam ediyordu, ama Birgitte'in gözü onları görmüyordu. Elayne o arabadaydı. Birgitte gözünü arabadan ayırmadan elini kaldırdı ve Guybon pirinç zarflı dürbününü onun avucuna bıraktı. Birgitte dürbünü gözlerine kaldırdığında araba ve biniciler yaklaştı.

"Neyi görmemi istedin?" diye sordu Chanelle.

"Bir dakika," diye yanıt verdi Birgitte. Dört adam vardı, üçü atlıydı, ama at sırtındaki yedi kadın daha önemliydi. İyi bir dürbündü, ama bu mesafeden yaşı belirsiz bir yüzü seçmesine yetecek kadar iyi değildi. Yine de, yedi kadının da Aes Sedai olduğunu varsaymak zorundaydı. Sekize karşı yedi kadın, güçlerinin hemen hemen denk olması anlamına geliyordu, ama sekiz kadın zincir kurmuşken değil. O sekizini rol oynamaya ikna edebilirse değil. Onlara, havada asılı bir pusmuş gibi gelen bir şeyin arkasından binlerce asker ve silahlı adam belirdiğinde Karanlıkdostları ne düşünmüştü acaba? Birgitte dürbünü indirdi. Asil adamlar atlarını aşağı sürerken silahlı adamları kapıyoldan çıkmaya, saflara katılmaya başlamıştı.

Karanlıkdostları ne kadar şaşırmış olursa olsun, fazla oyalanmadılar. Açık gökyüzünden şimşekler yağmaya başladı, gümüş mavi yıldırımlar gök gürültüsüne benzer çatırtılarla yere düştüler, adamları ve atları çamur serpintisi gibi havaya fırlattılar. Atlar şahlandı, sıçradı, haykırdı, ama adamlar onları kontrol altında tutmaya, yerlerinde kalmaya çalıştılar. Kimse kaçmadı. O patlamalara eşlik eden gümbürtü Birgitte'e darbe gibi indi, sendelemesine sebep oldu. Saçlarının kıpırdandığını, örgüsünden kalkmaya

çalıştıklarını hissedebiliyordu. Havada... keskin bir koku vardı. Hava karıncalanıyordu sanki. Yıldırımlar yine safları dövdü. Aşağı Caemlyn'de, insanlar kaçışıyordu. Çoğu kaçıyordu, ama bazı ahmaklar daha iyi görebilecekleri yerlere koşuyordu. Dar sokakların, kırlara açılan uçları izleyicilerle dolmaya başlamıştı.

"Bununla yüzleşeceksek, harekete geçmemiz ve işi onlar için güçleştirmemiz daha iyi olacak," dedi Guybon, dizginlerini toplayarak. "İzninizle, Leydim?"

"Hareket halinde olursak daha az adam kaybederiz," diye onayladı Birgitte ve adam atını sırttan aşağı mahmuzladı.

Caseille atını Birgitte'in önünde durdurdu ve kolunu göğsüne çaprazlayarak selam verdi. Lakeli miğferinin yüz parmaklıklarının arkasındaki dar yüzü sertti. "Kişisel Korumaların saflara katılması için izin var mı, Leydim?" "Koruma" sözcüğünün büyük baş harfi rahatlıkla işitilebiliyordu. Onlar sıradan korumalar değildiler, Kız-Veliaht'ın korumalarıydılar ve Kraliçenin Korumaları olacaklardı.

"İzin verildi," dedi Birgitte. Bu kadınlar bu hakka herkesten daha fazla sahiptiler.

Arafelli atını hızla döndürdü ve dörtnala yamaç aşağı koşturdu. Korumaların kalanları da onu takip ettiler, yıldırımların paraladığı saflardaki yerlerini aldılar. Koşan siyah kurt resimli kırmızı sancak arkasında at süren bir paralı asker birliği, siyaha boyalı miğferler ve plak zırhlar giymiş yaklaşık iki yüz adam, neyin içine at sürdüklerini görünce durdular, ama yarım düzine Ev'in sancaklarının arkasında ilerleyen adamlar onları ittirip geçtiler ve paralı askerlerin de devam etmekten başka seçeneği kalmadı. Daha fazla asil adam, adamlarına önderlik etmek için yamaç aşağı at sürdü; Brannin ve Kelwin, Laerid ve Barel, diğerleri. Kendi sancaklarının belirdiğini gören hiçbir asil duraksamadı. Sancağı kapıyoldan geçince, silahlı adamlarına katılmayı düşünürmüş gibi, atını birkaç adım yürüten tek kadın Sergase değildi.

"Yürüyüş hızında!" diye bağırdı Guybon, patlamaların üzerinden sesini duyurmak için. Saray boyunca, başka sesler yankıladı onu. "İleri!" Guybon doru atını çevirerek, ağır ağır Karanlıkdostu Aes Sedailere doğru sürdü. Yıldırımlar gürlüyor, çatırdıyor, adamlar ve atlar toprak yağmurları eşliğinde havaya uçuyordu.

"Neyi görmemi istedin?" diye sordu Chanelle yine. "Ben buradan uzaklaşmak istiyorum." Şu anda bunu yapması tehlikesi küçüktü. Hâlâ

kapıyoldan adamlar geçiyordu, diğerlerine yetişmek için atlarını dörtnala koşturuyor ya da koşuyorlardı. Artık safların arasına ateş topları da düşüyor; toprak, kol ve bacak yağdırıyordu. Bir atın başı tembel tembel, döne döne havaya yükseldi.

“Bunu,” dedi Birgitte, önlerindeki manzaraya işaret ederek. Guybon atını tırıs sürmeye başlamıştı ve diğerlerini de peşinden götürüyordu. İlerlemekte olan üçerli sıralar düzeni koruyordu, diğerleri de onlara katılmak için bütün hızları ile ilerliyorlardı. Aniden, arabanın yanındaki kadınların birinden, parlak beyaz ateşten oluşmuş gibi görünen, bacak kalınlığında bir çubuk fışkırdı. Saflarda, on beş adım genişliğinde bir boşluk yarattı. Bir yürek atımı boyunca, havada ışıldayan benekler süzüldü, ışının çarptığı adamların ve atların şekilleri göründü, sonra yok oldular. Çubuk aniden havaya fırladı, gittikçe yükseldi, sonra söndü. Birgitte’in gözlerinin önünde solgun, mor çizgiler bıraktı. Şerateş, adamları Desen’den kavuruyordu, öyle ki daha ışın onlara çarpmadan ölüyorlardı. Birgitte dürbünü gözüne kaldırdı ve yaklaşık bir adım uzunluğunda görünen ince, siyah çubuğu tutan kadını gördü.

Guybon saldırıyı başlattı. Çok erkendi, ama adamın tek umudu, adamları henüz yaşarken yaklaşmaktı. Bir umut hariç tek umudu. Ateş toplarının ve yıldırımların patlamalarının üzerinden, “Elayne ve Andor!” haykırışları yükseldi. Haykırışlar dağınıktı, ama güçlüydü. Sancakların hepsi dalgalanıyordu. Kaç kişinin öldüğünü görmezden gelebilirseniz, görkemli bir manzaraydı. Bir ateş topunun çarptığı bir at ve adam dağılıverdi, çevrelerindeki adamlar ve atlar da devrildi. Bazıları yine doğrulmayı başardı. Binicisiz bir at üç bacak üzerinde durdu, koşmaya çalıştı ve devrilip çırpınmaya başladı.

“Bunu mu?” dedi Chanelle, inanmazlık içinde. “Adamların ölmesini izlemeyi hiç istemiyorum.” Bir başka şerateş çubuğu, koşan safların içinde yaklaşık yirmi adımlık bir boşluk açtı, sonra alçalıp arabaya kadarki mesafenin yarısı kadar bir oyuk oyduktan sonra söndü. Çok kişi ölmüştü, ama Birgitte’in beklediği kadar çok değil. Birgitte Trolloc Savaşları sırasında, Güç savaşta kullanılırken, aynısının olduğunu görmüştü. Kıpırtısız yatan her adama karşılık, iki üç tanesi sendeleyerek ayağa kalkıyor ya da kan akışını durdurmaya çalışıyordu. Ölüp, kaskatı kesilmiş her ata karşılık, titrek bacaklar üzerinde duran iki tanesi vardı. Ateş ve yıldırım yağmuru azalmadan sürüyordu.

“O zaman durdur,” dedi Birgitte. “Bütün askerleri öldürürlerse ya da kalanların cesaretlerinin kırılmasına sebep olacak kadarını öldürürlerse, Elayne’i kaybederiz.” Sonsuza kadar değil. Kavrulası, onu kurtarmak için hayatının geri kalanı boyunca aramaya hazırdı, ama Işık bilir o zamana kadar ona neler yaparlardı. “Zaida’nın yaptığı pazarlığı kaybedersiniz. *Sen* kaybetmiş olursun.”

Sabah sıcak değildi, ama Chanelle’in alnı boncuk boncuk terlemişti. Ateş topları ve yıldırımlar, Guybon’u izleyen binicilerin arasında patladı. Çubuğu tutan kadın kolunu yine kaldırdı. Birgitte, çubuğun doğrudan Guybon’a uzandığından emindi. Adam bunu görmüş olmalıydı, ama yönünü kıl payı kadar bile değiştirmedi.

Aniden bir başka yıldırım düştü. Ve çubuğu tutan kadına çarptı. Kadın bir yöne, atı başka yöne uçtu. Arabaya bağlı atlardan biri yere çökerken diğerleri şahlanıp dans ettiler. Ölen at olmasa kaçarlardı. Arabanın çevresindeki diğer atlar da şahlanıyor, sıçrıyordu. Aes Sedailer atlarına hâkim olmaya, eyerlerinde kalmaya çalışırken, ateş ve yıldırım yağmuru kesildi. Arabanın sürücü koltuğundaki adam atları sakinleştirmeye çalışmak yerine yere atladı ve kılıcını çekerek saldıran süvarilere doğru koşmaya başladı. Aşağı Caemlyn’deki izleyiciler de kaçıyordu, ama bu sefer savaştan uzağa.

“Diğerlerini canlı yakalayın!” diye terslendi Birgitte. Yaşayıp yaşamadıkları umurunda değildi –Karanlıkdostu ve katil oldukları için yakında öleceklerdi– ama Elayne o lanet arabadaydı!

Chanelle gergin gergin başını salladı ve arabanın çevresinde, biniciler aksilenen atlarından devrildiler, elleri ve ayakları bağlanmış gibi, yerde yatıp kaldılar. Ki bağlanmışlardı, elbette. Koşan adam yüzüstü düştü ve kıvranmaya başladı, “Kadınlara da kalkan koydum,” dedi Chanelle. Güç tutuyor olsalar da, zincir kurmuş sekiz kadınla boy ölçüşemezlerdi.

Guybon elini kaldırarak koşan alayı yürüyüş hızına yavaşlattı. Her şeyin bu kadar kısa sürmesi olağanüstüydü. Adam arabalarla arasındaki mesafeyi yarılamıştı. Kapıyoldan hâlâ atlı ve yaya adamlar dökülüyordu. Birgitte boz donlu atının sırtına atlayarak, Elayne’e doğru dörtnala koşturdu. *Lanet kadın*, diye düşündü. Bağda bir kez bile, en ufak korku kırıntısı hissetmemişti.

33
Onda Dokuz

Karanlıkdostları Elayne konusunda riske girmemişti. Ona kalkan koymaya ek olarak, Temaile kötücül bir zevkle, başını dizlerinin arasına sokup, sıkı sıkı bağlamıştı onu. Sıkışık duruşu yüzünden Elayne'in kasları ağrımaya başlamıştı bile. Ağzına tıktıkları kirli paçavra parçasında pis, yağlı bir tat vardı, o kadar sıkı bağlanmıştı ki ağzının kenarlarını acıtıyordu. Kapıdan geçerken bağırıp yardım istememesi için ağzını tıkamışlardı. Elayne böyle bir şey yapacağından değil; bu, kapıda bekleyen adamları ölüme mahkûm etmekten başka işe yaramazdı. Kapıdan geçene kadar, altı Kara Aes Sedai'nin *saidar* tuttuğunu hissetmişti. Ama gözlerini bağlamaları gereksiz bir hareket olmuştu. Ona savunmasız hissettirmek için olduğunu düşünüyordu, ama Elayne savunmasız hissetmeyi reddetmişti. Hem, bebekleri doğana kadar kesinlikle güvendeydi, bebekleri de öyle. Min öyle demişti.

Koşum takımlarının çıkardığı seslere ve altındaki kaba tahtaların verdiği hisse bakarak, bir tür arabadaydı. Tahtaların üzerine bir battaniye serip yumuşatmaya zahmet etmemişlerdi. Arabayı çeken, birden çok at var gibiydi. Arabada öyle güçlü bir eski saman kokusu vardı ki, Elayne'in içinden hapşırmak geliyordu. Durumu umutsuz görünüyordu, ama Birgitte onu hayal kırıklığına uğratmazdı.

Birgitte'in kilometrelerce uzaktan, arkadan, belki bir buçuk kilometre öteye sıçradığını hissetti ve içinden kahkaha atmak geldi. Bağ, Birgitte'in hedefine odaklandığını söylüyordu ve Birgitte Gümüşyay asla ıskalamazdı. Arabanın iki yanında yönlendirmeler başladığında, hissettiği kahkaha atma arzusu soldu. Bağdaki kararlılık taş kadar sağlamdı, ama şimdi bir şey daha vardı, güçlü bir tatsızlık ve gittikçe yükselen bir... öfke değil, ama yakın bir

şey. Orada insanlar ölüyor olmalıydı. Elayne, kahkaha atmak yerine, onlar için ağlamak istedi. Onlar için ağlayacak birini hak ediyorlardı ve onun için ölüyorlardı. Vandene ile Sareitha'nın öldüğü gibi. İçinde, onlar için hissettiği hüzün kabardı yine. Ama vicdan azabı yoktu. Ancak Falion ile Marillin'i serbest bırakarak kurtarılabilirlerdi ve bunu ikisi de kabul etmezdi. Diğerlerinin gelişini ve Asne'nin sahip olduğu o tuhaf silahı tahmin etmelerinin yolu yoktu.

Yakından bir yerden, gök gürültüsü gibi bir çatırtı geldi ve araba öyle fena sarsıldı ki Elayne tahtaların üzerinde sıçradı. Dizleri ve incik kemikleri moraracaktı. Onunla beraber havalanan tozlar yüzünden tekrar tekrar hapşırdı. Ağız tıkacını ve gözlerini bağlamak için kullanılan bezlerin bastırmadığı yerlerde, saçlarının dikilmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Havada tuhaf bir koku vardı. Yıldırım düşmüştü sanki. Hiç olası gelmese de, Birgitte'in Rüzgârbulanları bu işe karıştırmayı başarmış olduğunu umuyordu. Kandaşların da Güç'ü silah olarak kullanacakları zaman gelecekti –Tarmon Gai'don'da kimse kenarda bekleyemezdi– ama masumluklarını biraz daha korusalar da olurdu. Birkaç dakika sonra, ona konulmuş olan kalkan kayboldu.

Göremediği için, belli bir amaç için yönlendiremezdi, ama yakınındaki örgüleri hissedebiliyordu, biraz Ruh, biraz Hava vardı. Örgüleri görmeden, ne olduklarını bilemezdi, ama mantıklı bir tahmin yürütebilirdi. Onu tutsak edenler tutsak edilmiş, kalkan konulmuş ve bağlanmışlardı. Ve Elayne'in yapabileceği tek şey sabırla beklemekti. Birgitte hızla yaklaşıyordu, ama artık üzerindeki o lanet halat ağından kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Biri kendini yukarı çekerken araba gıcırdadı. Birgitte. Bağdan bir sevinç dalgası geldi. Birkaç saniye sonra, halatlar düştü ve Birgitte'in elleri ağız tıkacının düğümüne gitti. Elayne, tutuk tutuk hareket ederek, göz bağını çözdü. Işık, Şifa isteyene kadar her yanı fena ağrıyacaktı. Bu ona, bunu Rüzgârbulanlardan istemek zorunca kalacağını hatırlattı ve Vandene ile Sareitha için hissettiği hüzün yine yükseldi.

Ağız tıkacını tükürünce, yağ tadını yok etmek için su istemek geldi içinden, ama bunun yerine sordu, "Neden oyalandın?" Diğer kadının ani şaşkınlığı karşısında attığı kahkaha, bir başka hapşırık ile kesildi. "Buradan çıkalım, Birgitte. Kandaşlar mıydı?"

"Rüzgârbulanlar," diye yanıt verdi Birgitte, arabanın arkasındaki kanvas kapağı açık tutarak. "Chanelle, Zaida'ya pazarlığı kaybettiğini raporlamak istemeyeceğine karar verdi."

Elayne horgörüyle burnunu çekti. Büyük hata. Tekrar tekrar hapşırarak, mümkün olduğunca hızlı bir biçimde arabadan indi. Bacakları da kolları kadar tutulmuştu. Kavrulası, sıcak bir banyo istiyordu. Ve bir saç fırçası. Birgitte'in beyaz yakalı kırmızı ceketi biraz kırışmış görünüyordu, ama Elayne kendisinin yanında, Muhafızının giyinme odasından yeni çıkmış gibi göründüğünü tahmin ediyordu.

Ayaklarını yere bastığında, arabanın çevresinde kalın bir halka oluşturmuş Askerler, mızraklarını havada sallayarak büyük bir tezahürat kopardılar. Asker kadınların her biri de tezahürat yaptı. Adamların ikisi Andor'un Beyaz Aslanı'nın ve Elayne'in Altın Zambağını taşıyordu. Bu Elayne'i gülümsetti. Kraliçenin Askerleri Andor'u, Kraliçe'yi ve Kız-Veliaht'ı korumaya yemin etmişti, ama onun kişisel sancağını taşıma kararını Charlz Guybon vermiş olmalıydı. Yüksek bir doru atın sırtına oturmuş, miğferini eyer kaşına dayamış olan Guybon, geniş geniş gülümseyerek eğildi ona. Adama bakmak *gerçekten* zevk veriyordu. Belki üçüncü Muhafız olarak iş görürdü. Askerlerin arkasında, Ev sancakları, paralı askerlerin sancakları dizilmişti. Işık, Birgitte kaç adam getirmişti? Ama bunun yanıtını daha sonra alabilirdi. İlk önce, tutsakları görmek istiyordu.

Asne, kolları ve bacakları açık halde, yolda yatıyordu. Boş bakışlarını gökyüzüne dikmişti. Üzerine konan kalkan gereksizdi. Diğerleri, kollarını yanlarına, eteklerini bacaklarına yapıştıran Hava akışları ile bağlanmış, Asne kadar kıpırtısızca yatıyorlardı. Elayne'in tutulduğu pozisyondan *çok* daha rahat bir pozisyon. Çoğu, içinde bulundukları duruma göre, olağanüstü ölçüde sakin görünüyordu, ama Temaile Elayne'e kaşlarını çattı ve Falion kusacak gibi görünüyordu. Shiaine'in çamurlu yüzü her Aes Sedai'yi gururlandırırdı. Hava ile bağlanmış üç adamın ise, sakinlikle uzaktan yakından alakaları yoktu. Kıvranıyor, çabalıyor, çevrelerini almış binicilere, hepsine birden saldırmaktan çok istedikleri bir şey yokmuş gibi, dik dik bakıyorlardı. Bu adamların Asne'nin Muhafızları olduğunu açıkça anlatıyordu, ama Karanlıkdostu oldukları anlamına gelmiyordu. Yine de, Karanlıkdostu olsalar da olmasalar da, Asne'nin ölümü sonucunda içlerini dolduran ölüm öfkesinden diğerlerini korumak için, hapsedilmeleri gerekecekti. Sorumlu tuttukları her kimse, onu öldürmek için ellerinden geleni yaparlardı.

"Bizi nasıl buldular?" diye sordu Chesmal. Kirli bir yüzle yolda yatıyor olmasa, kimse tutsak olduğunu anlamazdı.

“Muhafızım,” dedi Elayne, Birgitte’e gülümseyerek. “Muhafızlarımdan biri.”
“Bir *kadın* Muhafız mı?” dedi Chesmal küçümsemeyle.
Marillin bir an, bağlarının içinde sessiz bir kahkaha ile sarsıldı. “Bunu duymuştum,” dedi, sarsılması bittiği zaman, “ama doğru olamayacak kadar inanılmaz gelmişti.”
“Duydun ve hiç bahsetmedin, öyle mi?” dedi Temaile, dönüp Marillin’e kaş çatarak. “Seni koca aptal!”
“Haddini aşıyorsun,” dedi Marillin keskin bir sesle ve bir sonraki an Temaile’in ona boyun eğirmesinin gerekip gerekmediği konusunda tartışıyorlardı! Aslında, Temaile boyun eğmeliydi –Elayne göreceli güçlerini sezebiliyordu– ama şu anda tartışılacak konu değildi.
“Biri bu kadınların ağzını tıkasın,” diye emretti. Caseille atından indi, dizginleri bir başka Asker kadına verdi ve gidip, hançeriyle Temaile’in eteğinden bir şerit kesmeye başladı. “Onları arabaya yükleyin ve şu ölen atın koşumunu kesin. Sırtın arkasındaki, Arymilla’nın adamları baştan çıkmadan duvarların içinde olmak istiyorum.” İstediği son şey yeni bir çatışmaydı. Sonucu ne olursa olsun, Arymilla daha fazla adam kaybetmeyi Elayne’den daha fazla göze alabilirdi. “Rüzgârbulanlar nerede, Birgitte?”
“Hâlâ sırtın üzerinde. Sanırım, katliama fazla yaklaşmazlarsa savaşta rol oynadıklarını inkâr edebileceklerine inanıyorlar. Ama burada saldırıya uğramak konusunda endişelenmene gerek yok. Sırtın arkasındaki kamplar boş.” Caseille Temaile’i omzuna kaldırdı ve sendeleyerek arabanın yanına gidip, tahıl çuvalı gibi arabanın arkasına bıraktı. Asker kadınlar diğerlerini kaldırıyordu. Akıllılık edip, çabalayan Muhafızları Askerlere bıraktılar. Her birini taşımak için iki Asker gerekiyordu. İki uzun boylu Asker ölen atın koşumunu çözüyordu.
“Benim tek gördüğüm kamp takipçileri, seyisler ve benzerleriydi,” diye araya girdi Charlz.
“Ben Arymilla’nın bütün kamplarının boş olabileceğini düşünüyorum,” diye devam etti Birgitte. “Bu sabah, adamlarımızdan olabildiğince fazlasını çekebilmek için, kuzey duvarına büyük bir saldırı düzenledi ve Aşağı Caemlyn’de, Far Madding Kapısı’nın aşağısında, yirmi binden fazla adamı var. Paralı askerlerden bazıları taraf değiştirdi ve içeriden saldırıyor, ama esirgeyebildiğim herkesi Dyelin’le birlikte oraya gönderdim. Sen duvarların içinde, güvenlikte olduğun anda, kalanları onun yanına götüreceğim. İyi

haberlere bir ek de, Luan ile kalanların kuzeye at sürmesi. Bu akşam burada olabilirler.”

Elayne’in nefesi kesildi. Luan ve kalanlarla, geldikleri zaman uğraşması gerekecekti, ama diğer haber!.. “Harfor Hanım’ın raporunu hatırlıyor musun, Birgitte? Arymilla ve diğerleri, Caemlyn’e giren ilk grubun içinde olmayı planlıyor. Onlar da Far Madding Kapısı’nın dışında olmalı. Burada kaç adamın var?”

“Kasap faturası nasıl, Guybon?” diye sordu Birgitte, Elayne’i ihtiyatla süzerek? Bağ da ihtiyat taşıyordu. Büyük bir ihtiyat.

“Henüz tam olarak hesaplamadım, Leydim. Cesetlerin bazıları...” Charlz yüzünü buruşturdu. “Ama beş yüz altı yüz ölü olduğunu söyleyebilirim, belki daha fazla. İki kat fazlası, öyle ya da böyle yaralandı. Gördüğüm en pis birkaç dakika oldu.”

“On bin diyebiliriz, Elayne,” dedi Birgitte, başını iki yana sallarken kalın örgüsünü savurarak. Başparmaklarını kemerinin arkasına taktı ve bağ kararlılık doldu. “Arymilla’nın Far Madding Kapısı’nda, bunun en az iki katı adamı olmalı, kadın gerçekten de kampları boşaltmışsa belki üç katı. Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünüyorsan... Dyelin’e, kapı düşmüşse geri almasını söyledim, ama Arymilla ile şehrin içinde savaşıyor olması daha olası. Eğer, bir mucize eseri, kapı hâlâ dayanıyorsa, ikiye bir aleyhimize olacak bir durumdan söz ediyorsun.”

“Kapıdan geçmişlerse,” dedi Elayne inatla, “kapıyı arkalarından kapatmış olmaları olası değil. Onlara arkadan saldıracağız.” Yalnızca inatçılık yoktu. Tam olarak değil. Elayne silah eğitimi almamıştı, ama Gawyn’in Gareth Bryne’dan aldığı tüm diğer dersleri almıştı. Bir kraliçenin, generallerinin yaptığı savaş planlarını, körlemesine kabul etmesi değil, anlaması gerekiyordu. “Kapı dayanıyorsa, onları güçlerimizle duvar arasında kıstırırız. Aşağı Caemlyn’de sayılar çok önemli olmayacak. Arymilla bir sokağa, bizden daha fazla adam dizemez. Bu işi yapacağız, Birgitte. Biri bana at bulsun.”

Bir an, diğer kadının reddedeceğini sandı ve hissettiği inatçılığı kamçıladı, ama Birgitte uzun uzun nefes verdi. “Tzigan, Leydi Elayne için şu gri kısrağı yakala.”

Çevrelerinde, Karanlıkdostları hariç herkes nefes vermişti sanki. Elayne Trakand’ın efsanevi öfkesini göreceklerini düşünmüş olmalıydılar. Bunu bilmek, neredeyse o öfke krizlerinden birini ateşleyecekti. Kavrulası değişken ruh halleri!

Birgitte yanaştı ve sesini alçalttı. “Ama kişisel korumalarınla sarılmış olacaksın. Bu, bir kraliçenin bayrağını taşıyarak askerlerine önderlik ettiği, aptalca bir hikâye değil. Atalarından birinin bunu yaptığını biliyorum, ama sen o değilsin ve senin cesaretlendirecek dağılmış bir ordun yok.”

“Niye, planım tam olarak buydu,” dedi Elayne tatlı tatlı. “*Nasıl* tahmin ettin?”

Birgitte kişner gibi kahkaha attı ve hiç de işitilmeyecek kadar alçak olmayan bir sesle, “Lanet kadın,” diye mırıldandı. Ama bağdan sevgi geliyordu.

Bu kadar basit değildi, elbette. Bazı adamlara, yaralılara yardım etmeleri söylendi. Yaralıların bazıları yürüyebiliyordu, ama çoğu yürüyemiyordu. Çok fazla yaralının kesik kollarında ya da bacaklarında turnikeler vardı. Charlz ve asiller, saldırı planını dinlemek için Elayne ile Birgitte’in çevresinde toplandılar. Bu kesinlikle gerekliydi, ama sonra Chanelle kapıyolu değiştirmeyi reddetti. Ta ki Elayne, bu sefer yalnızca onları nakletmek için kullanılacağını kabul edene ve iki kadın parmak uçlarını öpüp diğerinin dudaklarına bastırarak anlaşmayı mühürleyene kadar. Ancak ondan sonra, kapıyol küçülerek dikey gümüşsü bir çizgiye dönüştü, sonra yine genişledi ve yüz adım genişliğinde, Caemlyn’in güneyine dair bir manzaraya dönüştü.

Kapıyoldan kuzeye, Far Madding Kapısı’na giden geniş yolun iki yanındaki tuğla pazarlarda kimse yoktu, ama duvarlardaki okçuların menzillerinin hemen dışında, büyük bir süvari ve piyade kitlesi yığılmıştı. Kalabalığın başlangıcı kapıyoldan yalnızca yüz adım uzaklığındaydı. Yan sokaklara da yayılmış gibiydiler. Atlılar, sayısız sancak ile, en öndeydiler, ama süvari de olsalar yaya da, hepsi Caemlyn kapılarına bakıyordu. Kapalı kapılara. Elayne sevinçten haykırabilirdi.

Kapıyoldan ilk o geçti, ama Birgitte risk almıyordu. Korumaları Elayne’in çevresine toplaştılar, onu bir kenara doğru güttüler. Birgitte Elayne’in hemen yanındaydı, ama bir şekilde, korumalar *onu* güdüyor gibi görünmüyorlardı. Neyse ki, Elayne’in gri atını, yolla arasında yalnızca bir Asker kadın dizisi kalana kadar öne sürmesine kimse itiraz etmedi. *Bu* Asker kadın dizisi taş duvardan farksızdı. Bununla birlikte, gri at gerçekten de yüksekti; bu yüzden, üzengilerde doğrulmadan görebiliyordu. O üzengileri biraz uzatmalıydı. Onun için birazcık kısaydı. Bu at Chesmal’inki olmalıydı, çünkü Elayne’in boyuna en yakın olan oydu. Bir at, binicisi tarafından lekelenmiş olamazdı –Chesmal’in Kara Ajah olması,

atın kötü olduğu anlamına gelmiyordu– ama Elayne'in atın üzerinde rahatsız hissetmesinin tek sebebi kısa üzengiler değildi. Gri at satılacaktı, hem gri at hem de Karanlıkdostlarının bindiği tüm diğer atlar ve parası fakirlere dağıtılacaktı.

Kapıyoldan, Charlz'ın ardından, süvariler ve piyadeler geldi. Kapıyolu bir kenarından ötekine dolduracak kadar çoktular. Ardından Beyaz Aslan ve Altın Zambak gelirken, Charlz atını tırıs sürerek, beş yüz Asker ile birlikte, yolda ilerlemeye başladı ve adamlarını yayarak yolu kapladı. Benzer büyüklükte başka gruplar ayrılarak Aşağı Caemlyn sokaklarında kayboldu. Son adam da kapıyoldan çıktığında, kapıyol daraldı ve söndü. Artık, yolunda gitmeyen bir şey olursa, kolay kaçış yoktu. Artık, kazanmak zorundaydılar, yoksa Caemlyn Elayne'in olsa da olmasa da, Arymilla Taht'a oturmuş sayılırdı.

"Bugün Mat Cauthon'un lanet şansına ihtiyacımız var," diye mırıldandı Birgitte.

"Daha önce de buna benzer bir şey söyledin," dedi Elayne. "Ne demek istiyorsun?"

Birgitte tuhaf tuhaf baktı ona. Bağda... eğlenti vardı! "Onu zar atarken gördün mü hiç?"

"Zar oyunlarının oynandığı yerlerde pek zaman geçirmem, Birgitte."

"Karşılaştığım tüm diğer adamlardan daha şanslı olduğunu söyleyelim."

Elayne başını iki yana sallayarak Mat Cauthon'u aklından çıkardı. Charlz'ın adamları öne çıkarken, görüş alanını kapatıyorlardı. Henüz saldırıya geçmemişlerdi, kesinlikle gerekmedikçe ses çıkarmamaya çalışıyorlardı. Birazcık şansla, Elayne'in adamları Arymilla'nın adamlarını, onlar ne olduğunu anlamadan kuşatmış olacaktı. Ve sonra, Arymilla'ya her yönden saldıracaklardı. Mat Birgitte'in karşılaştığı en şanslı adamdı, öyle mi? Bu durumda, gerçekten şanslı olmalıydı.

Aniden Charlz'ın Askerleri hızlandı, çelik uçlu mızraklarını eğdiler. Biri arkasına bakmış olmalıydı. Bağırışlar, alarm haykırışları yükseldi. Elayne, gök gürültüsüne benzer bir bağırışın tekrarlandığını duydu. "Elayne ve Andor!"

Başkaları da vardı. "Aylar!" "Tilki!" "Üç Anahtar!" "Çekiç!" ve "Kara Sancak!" Daha küçük Evler için, başka bağırışlar. Ama onun yanından bir tanesi geliyordu ve tekrarlanıyordu. "Elayne ve Andor!"

Aniden, yarı gülerek, yarı ağlayarak sarsılmaya başladı. Işık izin verse de bu adamları boş yere ölümlerine gönderiyor olmasa.

Bağırışlar soldu, yerini çeliğe çarpan çeliğin çınlaması, ölen ya da öldüren adamların bağırışları ve feryatları aldı. Elayne aniden kapıların açıldığını fark etti. Ve göremiyordu! Ayaklarını üzengilerden kurtarıp yüksek kaşlı eyere tırmandı ve ayağa kalktı. Tabure olarak kullanılmaya alışık olmayan gri at sinirli sinirli kıpırdandı, ama Elayne'in dengesini bozacak kadar değil. Birgitte, özellikle ekşi bir küfür mırıldandı, ama bir sonraki an o da kendi eyerinde ayağa kalkmıştı. Yüzlerce arbaletçi ve okçu Far Madding Kapısı'ndan dışarı dökülüyordu, ama Elayne'in adamları mıydı, yoksa dönek paralı askerler mi?

Yanıt olarak, okçular Arymilla'nın süvari kitlesine, kiriş çekebildiklerince hızlı ok yağdırmaya başladılar. İlk arbaletler kalktı ve bir salvo gönderdi. O adamlar hemen manivelaları çalıştırarak arbaletlerini yeniden kurmaya başladılar, ama diğerleri yanlarından geçip ikinci arbalet oku yağmurunu gönderdi. Oklar, arpa biçen tırpanlar gibi, adamları ve atları biçmeye başladı. Kapıdan daha fazla okçu döküldü. Tüm hızlarıyla ok yağdırıyorlardı. Üçüncü bir arbaletçi sırası öne çıkıp ok fırlattı, sonra bir dördüncüsü, bir beşincisi ve sonra koşa koşa kapıdan çıkan baltalı kargı tutan adamlar arbaletçileri ittirip geçti. Baltalı mızrak korkunç bir silahtı, mızrak ucu ile baltayı birleştiriyordu ve eyerden adam indirmek için bir de çengeli vardı. Mızrakla saldırıya geçecek yer bulamayan, baltalı kargının uzun sapı yüzünden kılıçlarını da kullanamayan süvariler yere düşmeye başladılar. Şimdi, kırmızı ceketli ve cilalı plaka zırhlı adamlar dörtnala kapıdan çıkıyorlardı. Asker adamlar sağa ve sola dönüp Arymilla'nın yan taraflarını çevirmek için başka yol arıyorlardı. Asker akışı durmaksızın devam etti. Işık aşkına, Dyelin bu kadar Asker'i nereden bulmuştu? Elbette... Kavrulası kadın, yarı eğitimli adamları toplamış olmalıydı! Eh, yarı eğitimli ya da değil, bugün kanla kutsanacaklardı.

Aniden, yaldızlı miğferler ve plaka zırhlar giymiş üç kişi, kılıçları ellerinde, kapılardan geçti. İkisi çok ufak tefekti. Onlar belirdiğinde yükselen bağırışlar, mesafe yüzünden zayıf geliyordu, ama yine de savaşın şamatasının üzerinden duyulabiliyordu. "Kara Kartallar!" "Örs!" ve "Kırmızı Leoparlar!" Kapıda iki atlı kadın belirdi, çabaladılar, sonra uzun boylu olan diğerinin atını çekip görüş alanından çıkarmayı başardı.

"Kan ve lanet küller!" diye terslendi Elayne. "Conail yeterince büyük, sanırım, ama Branlet ile Perival daha çocuk! Biri onları çatışmadan uzak tutmalıydı!"

“Dyelin yeterince uzun zaman uzak tuttu onları,” dedi Birgitte sakin sakin. Bağ iliklerine işlemiş bir sükûnet taşıyordu. “Conail’i, tutabileceğini düşündüğümden daha uzun süre tuttu. Catalyn’i de karıştırmamayı başardı. Her neyse, oğlanlarla çatışma arasında birkaç yüz adam var ve kimsenin onların geçmesi için yer açtığını göremiyorum.” Bu doğruydu. Üçü, adamların öldüğü yerden en az elli adım uzakta, kılıçlarını boş yere sallamaktaydılar. Ama diğer yandan, yay ya da arbalet için elli adım, kısa bir mesafeydi.

Çatılarda adamlar belirmeye başladı, ilk önce düzinelercesi, sonra yüzlercesi, okçular ve arbaletçiler çatıların zirvesine tırmanmaya, kiremitlerin üzerinde örümcek gibi sürünmeye başladı, sonra durup aşağıdaki kitleye ok yağdırdılar. Biri kayıp düştü, bedeni sokaktaki adamların üzerine düştü, tekrar tekrar vurulurken seğirdi. Aniden bir başkası, yan tarafına saplanan okla doğruldu ve tünediği yerden devrildi. O da sokakta yatan adamların üzerine düştü, silahlar bedenine tekrar tekrar saplanırken seğirdi.

“Çok sıkıştılar,” dedi Birgitte heyecanla. “Değil yay çekmek, yaylarını kaldıramıyorlar bile. İddiaya girerim, ölenler yere düşecek boşluk bulamıyorlardır. Artık fazla sürmez.”

Ama katliam bir yarım saat daha sürdü, sonra ilk, “Teslim!” bağırışları yükseldi. Adamlar miğferlerini kılıç kabzalarına asmaya, kılıçlarını başlarının üzerine kaldırmaya, yaşama umudu ile ölüm riskine girmeye başladılar. Piyadeler miğferlerini çıkardılar ve boş ellerini kaldırdılar. Süvariler mızraklarını, miğferlerini, kılıçlarını yere atıp ellerini kaldırdılar. Jest yangın gibi yayıldı, bağırış bin ayrı gırtlaktan yükseldi. “Teslim!”

Elayne eyerine doğru düzgün oturdu. Olmuştu işte. Şimdi, ne kadar iyi olduğunu öğrenme zamanıydı.

Çatışmalar hemen durmadı, elbette. Bazıları savaşmaya devam etti, ama yalnız savaştılar ve öldüler ya da çevrelerindeki, artık ölmeye hazır olmayan adamlar tarafından yere indirildiler. Ama sonunda, en fanatik olanlar bile silahlarını ve zırhlarını atmaya başladılar ve bütün sesler teslim olduklarını haykırıyor olmasa da, sesleri yine de gök gürültüsü gibiydi. Miğferlerini, plaka zırhlarını ya da üstlerindeki diğer zırh çeşitlerini atmış silahsız adamlar ellerini başlarına dayayarak, sendeleye sendeleye Asker saflarının arasından geçmeye başladılar. Kargılı adamlar onları koyun gibi güttüler. Mezbahadaki sersemlemiş koyunlara benziyorlardı. Aynı şey, Aşağı Caemlyn’deki düzinelerce dar sokakta ve kapılarda da tekrarlanmış

olmalıydı, çünkü Elayne yalnızca teslim olma çağrıları duyuyordu ve adamlar teslim alındıklarını fark ettikçe o sesler de dinmeye başlamıştı.

Asillerin hepsi adamlarından ayrıldığı zaman, güneşin öğlen zirvesine ulaşmasına bir saat kalmıştı. Düşük asiller eşlikçiler tarafından şehre götürüldüler, kurtarmalık alınana kadar orada tutulacaklardı. Kurtarmalık, taht güvenceye alındığında ödenecekti. Charlz ve bir düzine Asker eşliğinde Elayne'e getirilen ilk büyük asil grubu, Arymilla, Naean ve Elenia'dan oluşuyordu. Charlz'ın sol kolunda kanlı bir kesik vardı ve muhtemelen bir çekiç darbesi parlak plaka zırhını çökertmişti, ama miğferinin yüz parmaklıklarının arkasında yüzü sakindi. Elayne üç kadını görünce rahat bir nefes aldı. Diğerleri, ölülerin ya da tutsakların arasında bulunacaktı. Rakiplerinin liderlerini ele geçirmişti. En azından, Luan ve diğerleri gelene kadar. Önündeki Asker kadınlar sonunda kenara çekildi ve Elayne tutsakları ile yüzleşti.

Üçü, o gün Arymilla'nın taç giyme törenine katılmayı planlıyormuş gibi giyinmişti. Kadının kırmızı ipek elbisesinin göğsüne minik inciler dikilmişti ve kol yenlerine şahlanarak yürüyen beyaz aslanlar işlenmişti. Eyerinde sallanırken, kahverengi gözlerinde, askerlerinin gözlerindeki aynı sersemlemiş ifade vardı. Kol yenlerine Arawn'ın Üç Anahtarı, göğsüne gümüş kıvrımlar işlenmiş, ışıl ışıl siyah saçları safirlerle süslenmiş gümüş bir ağla toplanmış, ince ve dik sırtlı Naean, sersemden çok hizaya gelmiş görünüyordu. Zayıfça da olsa, dişlerini göstermeyi bile başardı. Girift altın işlemeli yeşil elbise giymiş, bal saçlı Elenia bir Arymilla'ya, bir Elayne'e dik dik bakıyordu. Bağdan eşit oranda zafer ve tiksinti geliyordu. Birgitte'in bu kadınlar karşısında hissettiği hoşlanmazlık, Elayne'inki kadar kişiseldi.

"Şimdilik sarayda konuklarım olacaksınız," dedi Elayne onlara. "Umarım hazineleriniz zengindir. Kurtarmalıklarınız, sizin sebep olduğunuz bu savaşın masraflarını ödeyecek." Bu kötücül bir davranıştı, ama aniden hınçlanmıştı. Hazineleri hiç de zengin değildi. Paralı asker tutmak için, geri ödeyemeyecekleri kadar çok borç almışlardı. Ve paralı askerlere rüşvet vermek için. Kurtarmalık ödemeseler bile mahvolmuşlardı. Öderlerse, yıkımla yüzleşirlerdi.

"Bu şekilde sona erdiğine inanamıyorum," dedi Arymilla, boğuk bir sesle. Kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. "Jarid hâlâ, büyük bir güçle birlikte savaş meydanında. Jarid ve diğerleri. Söyle ona, Elenia."

"Jarid, Sarand evinden kurtarabildiği kadar adamı, bizi düşürdüğün bu felaketten kurtarmaya çalışacaktır," diye hırladı Elenia. Birbirlerine

bağırmaya başladılar, ama Elayne onları duymazdan geldi. Naean ile aynı yatağı paylaşmaktan ne kadar hoşlanacaklarını merak ediyordu.

Sonra, eşlikçiler Lir Baryn'i getirdi, birkaç dakika sonra da Karind Anshar'ı. Kılıç kadar ince ve güçlü olan Lir'in yüzünde, meydan okuma ya da surat asma değil, düşünceli bir ifade vardı. Yüksek yakasına gümüş iplikle Baryn Evi'nin Kanatlı Çekici işlenmiş yeşil ceketi, artık üzerinde olmayan plaka zırhın izlerini taşıyordu ve siyah saçları terden keçeleşmişti. Yüzü de terle parlıyordu. Adam başkalarının savaşmasını izlerken terlememişti bu kadar. Karind de, diğer kadınlar kadar ihtişamlı bir biçimde giyinmişti, gümüş örgülerle kaplı ışıl ışıl mavi ipekler içindeydi ve kır düşmüş saçlarında inciler vardı. Kare yüzü pes etmiş görünüyordu, özellikle de Elayne onlara kurtarmalıklardan bahsettikten sonra. Elayne'in bildiği kadarıyla, ikisi de diğerleri kadar çok borçlanmamıştı, ama yine de kurtarmalık ödemek kötü olacaktı.

Sonra, iki Asker, Elayne'den biraz daha büyük bir kadınla geldi. Elayne'in tanıdığını düşündüğü bir kadınla. Kadının tek mücevheri, mineli bir broştu; ışıl ışıl siyah üzerinde kırmızı bir yıldız ve gümüş bir kılıç. Ama neden Sylvase Caeren ona getirilmişti? Güzel bir kadındı ve canlı mavi gözlerini Elayne'in yüzüne dikmişti. Sylvase Lord Nasin'in vârisiydi, Caeren'in Yüksek Makamı değil.

"Caeren Trakand'ı destekliyor," dedi Sylvase, şoke edici bir biçimde, atını dizginler dizginlemez. Bağ, Elayne'in şaşkınlığını yankılıyordu. Arymilla Sylvase'e, delirmiş gibi baktı. "Büyükbabama inme indi, Arymilla," dedi genç kadın sakin sakin, "ve kuzenlerim benim Yüksek Makamlığımı onaylamak için birbirleri ile yarıştı. Dilersen ilan ederim, Elayne."

"En iyisi bu olabilir," dedi Elayne yavaşça. İlan etmesi, kadının desteğini geri dönülemez hale getirirdi. Yüksek Makamı ölmese de, bir Ev'in taraf değiştirdiği ilk sefer olmayacaktı, ama emin olmak en iyisiydi. "Trakand Caeren'e dostlukla kucak açıyor, Sylvase." Çok uzak davranmamak da en iyisiydi. Elayne Sylvase Caeren'i pek az tanıyordu.

Sylvase başını sallayarak kabul etti. Demek, en azından biraz kafası çalışıyordu. Desteğini ilan edene kadar ona tam olarak güvenilmeyeceğini biliyordu. "Bana birazcık güveniyorsan Arymilla, Naean ve Elenia'yı ben gözaltında tutabilir miyim? Kraliyet Sarayı'nda elbette ya da beni nerede barındırmayı tercih edersen. Yeni sekreterimin, Lounalt Efendi'nin, onları seni desteklemeye ikna edebileceğine inanıyorum."

Bir sebepten, Naean yüksek sesle haykırdı ve bir Asker kolunu tutup desteklemese düşecekti. Arymilla ile Elenia kusacakmış gibi görünüyordu.

"Sanmıyorum," dedi Elayne. Bir sekreterle konuşmak o tepkilere yol açmazdı. Anlaşılan, Sylvase zorlu bir kadındı. "Naean ile Elenia Arymilla'yı desteklediklerini ilan ettiler. Sözlerinden cayarak kendilerini mahvetmezler." Bu gerçekten de mahvederdi onları. Onlara yemin etmiş küçük Evler dağılmaya başlardı ve onların Evleri önemlerini yitirirdi. Artık Trakand'ı desteklediklerini ilan ettikten sonra, kendileri de Yüksek Makamlıkta fazla kalamazlardı. Arymilla'ya gelince... Elayne Arymilla'nın taraf değiştirmesine izin vermeyecekti. Kadın desteğini önerse bile reddedecekti!

Sylvase üç kadına bakarken bakışları sertleşti. "Gerektiği gibi ikna edilebilirlerse cayabilirler." Ah, evet; çok zorlu bir kadın. "Ama sen nasıl dilersen, Elayne. Yine de onlara karşı çok dikkatli ol. İhanet kanlarına ve iliklerine işlemiş."

"Baryn Trakand'ı destekliyor," diye bildirdi Lir aniden. "Ben de ilan ederim, Elayne."

"Anshar Trakand'ı destekliyor," dedi Karind, kararlı bir sesle. "Ben de bugün ilan ederim."

"Hainler!" diye haykırdı Arymilla. "Bunun için öldüğünüzü göreceğim!" Kendisi halletmeyi düşünürmüş gibi, kemerinden sarkan mücevherli, boş hançer kınını yokladı. Elayne gülmeye başladı, ama sesi hiç de eğlentili değildi. Ağlıyormuş gibiydi.

Elayne derin bir nefes aldı. Artık, ihtiyaç duyduğu on Ev'in dokuzunun desteğini almıştı. Hayal görmüyordu. Sylvase'in sebepleri ne olursa olsun, Lir ve Karind kaybetmeye mahkûm bir ülkü ile bağlantılarını keserek ve güçleniyormuş gibi görünen bir tanesine bağlanarak, kurtarabildikleri kadarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Elayne'in, Arymilla'ya verdikleri desteği unutarak, Taht'a geçmeden onu destekledikleri için onları kayıracağını umuyorlardı. Elayne ikisini de yapmayacaktı. Ama onları reddetmeyecekti de. "Trakand Baryn'e kucak açıyor." Ama dostlukla değil. Asla değil. "Trakand Anshar'a kucak açıyor. Yüzbaşı Guybon, mümkün olan en kısa zamanda şehre götür. İlanlar gönderildikten sonra, Caeren, Baryn ve Anshar'ın silahlı adamları silahlarını ve zırhlarını geri alabilir, ama sancaklarını şimdi alsınlar." Guybon ona selam verdi ve doru atını çevirdi. Emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Elayne gri atını, Catalyn ve yaldızlı zırhlar içindeki üç genç aptalla birlikte bir yan sokaktan çıkan Dyelin'e doğru topuklarken Sylvase, Lir ve Karind de onun ve Birgitte'in peşine düştü. Elayne onlara sırtını döndüğü için huzursuzluk hissetmiyordu, onların arkasında da yüz Asker kadın varken değil. İlanlar gönderilene kadar Asker kadınlar büyük dikkatle izliyor olacaktı. Sylvase'inki dahil. Elayne'in zihni, geleceği düşünmeye başlamıştı bile.

"Çok sessizsin," dedi Birgitte alçak sesle. "Biraz önce büyük bir zafer kazandın."

"Ve birkaç saat içinde," diye yanıt verdi Elayne, "bir tane daha kazanmak zorunda olup olmadığımı öğreneceğim."

34
Bir Fincan Kaf

Furyk Karede çelik eldivenli elini yüreğine bastırarak nöbetçinin selamına karşılık verdi ve adamın yanından yürürken yere tükürdüğü gerçeğini görmezden geldi. Arkasındaki seksen adam ve yirmi bir Ogier'in de görmezden geldiğini umdu. Onlar için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, görmezden gelseler daha iyiydi. Karede bilgi için buradaydı ve cinayet bilgi edinmeyi güçleştirirdi. Uşağı Ajimbura, efendisine hakaret edildiğini düşünerek bıçağını bir Alemdar'ın kalbine sapladığından beri –aslında gerçek bir hakaretti, ama tıpkı Karede gibi, Ajimbura da öfkesine hâkim olmalıydı–, kampa girerken, sırım gibi ufak tefek kabile adamını, *sul'dam*'lar, *damane*'ler ve yük atlarına göz kulak olmaları için bıraktığı birkaç Ölümnöbeti Askeri ile birlikte, geride bırakıyordu. Söylentileri kovalayarak ta Ebou Dar'dan gelmişti, neredeyse dört haftadır yolculuk ediyordu ve haberler onu buraya, orta Altara'nın doğusundaki bu kampa getirmişti.

Açık renk çadırların ve atların oluşturduğu düzgün sıralar ormanda, *raken*'lerin inmesine yetecek kadar geniş olan bir açıklıkta duruyordu, ama *raken* ya da uçucu izi yoktu, arabaları ve *raken* seyisleri ile, bir yer hizmetleri birliği yoktu. Ama diğer yandan, bir süredir göklerde *raken* göremiyordu. Sözde, hemen hepsi batıya gönderilmişti. Nedenini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Onun hedefi, tüm dünyası, Yüksek Leydi'ydi. Ama yüksek, ince bir mesaj direği, sabah güneşi altında, uzun bir gölge düşürüyordu, demek ki yakınlarda bir yerlerde *raken* vardı. Kampta, nalbantlar, aşçılar ve benzerleri hariç, bin adam olacağını düşünmüştü. İlginç bir şekilde, görebildiği bütün askerler, o yekpare plaka zırhlardan ve parmaklıklı miğferlerden değil, Seanchan usulü aşina zırhlar

giymişti. Genelgeçer uygulama, güçlerinin büyük kısmını okyanusun bu yanından adamlarla desteklemekti. Hepsinin zırhlı olması da ilginçti. Pek az kumandan, yakında çatışma beklemiyorsa askerlerini zırhlı tutardı. Duyduğu söylentilere bakarak, burada da durum bu olabilirdi.

Üç bayrak direği komuta çadırını işaretliyordu. Sivri çatısında duman deliği görevi de gören havalandırma delikleri bulunan, yüksek, duvarlı bir çadırdı. Şu anda deliklerden duman çıkmıyordu, çünkü sabah yalnızca biraz serindi, ama güneş henüz ufuktan çok yükselmemişti. Bayrak direklerinden birinde, mavi kenarlı İmparatorluk Bayrağı gevşekçe sarkıyor, pençelerinde bir şimşek kavramış, kanatlarını açmış altın şahini gizliyordu. Bazı kumandanlar, şahin tam olarak görülebilsin diye bayrağı yatay direklere asıyordu, ama Karede bunun gösteriş olduğunu düşünüyordu. İmparatorluk Bayrağı'nın iki yanındaki, daha kısa bayrak direklerine asılmış iki sancak, bu adamların ait olduğu alaylara aitti.

Karede o çadırın önünde atından indi ve miğferini çıkardı. Yüzbaşı Musenge de onu taklit etti ve yıpranmış yüzündeki sert ifadeyi sergiledi. Diğer adamlar da, atlarını dinlendirmek için indiler ve hayvanlarının yanında durdular. Ogier Bahçıvanlar uzun saplı, siyah püsküllü baltalarına yaslandılar. Çok kalmayacaklarını hepsi biliyordu.

"Adamlar başlarını belaya sokmasın," dedi Karede Musenge'ye. "Bu hakaret kabul etmek anlamına geliyorsa da, öyle olsun."

"Birkaçını öldürürsek daha az hakaret duyarız," diye mırıldandı Musenge. Saçları simsiyah olsa da, Ölümnöbeti Askeri olarak Karede'den daha fazla zaman geçirmişti ve Ölümnöbeti Askerleri'ne edilen hakaretleri, ancak İmparatoriçe'ye –sonsuza dek yaşasın– edilen hakaretler kadar hoşnutlukla karşılardı.

Hartha, salam kalınlığındaki parmağıyla uzun gri bıyıklarından birini kaşıdı. Yüksek Leydi Tuon'un kişisel korumaları arasındaki Ogierlerin hepsinin kumandanı olan Birinci Bahçıvan, eyerinde oturan bir adam kadar uzun boyluydu neredeyse ve aynı ölçüde genişti. Kırmızı yeşil lakeli zırhında, üç dört insana zırh yapmaya yetecek kadar çelik vardı. Yüzü Musenge'ninki kadar ekşiydi, ama gürleyen sesi sakindi. Ogierler, savaş zamanı hariç, her zaman sakindiler. Savaşta ise, Jeranem'de kış ortası kadar soğuk olurlardı. "Yüksek Leydi'yi kurtardıktan sonra, öldürülmesi gerektiği kadarını öldürürüz, Musenge."

Görevini hatırlayan Musenge, dilini tutamadığı için kızardı. "Daha sonra," diye onayladı.

Karede seneler içinde kendini sıkı sıkı terbiye etmişti, eğitimcileri de onu sıkı sıkı terbiye etmişti, bu yüzden içini çekmedi, ama Ölümnöbeti Askeri olmasa, çoktan içini çekmişti. Musenge birini öldürmek istediği ve kimi olursa fark etmeyeceği için değil. Son haftalar içinde aldırış etmeden geçtiği hakaretler onun da canını, Musenge ve Hartha kadar sıktığı için. Ama Ölümnöbeti Askerleri, görevlerini yerine getirmek için ne gerekirse onu yapardı ve bu, siyah denebilecek kadar yeşil ve kırmızı zırh görünce yere tüküren ya da onun işitebileceği şekilde yere inen gözler hakkında mırıldanmaya cüret eden adamlara sırtını dönüp gitmesi anlamına geliyorsa, o zaman yürüyüp giderdi. Önemli olan tek şey, Yüksek Leydi'yi bulup kurtarmaktı. Bunun yanında başka her şey değersizdi.

Miğferini kolunun altına tıkarak eğildi ve çadıra girdi. Kampın subaylarının büyük kısmının, katlanır kamp masasına serilmiş geniş bir haritanın çevresine toplanmış olduğunu gördü. Yarısı kırmızı mavi yatay çizgiler halinde lakelenmiş parçalı zırh giymişti, diğer yarısının çizgileri kırmızı sarıydı. O içeri girdiğinde doğrulup baktılar. Derileri kömürden de kara, Khoweallı ya da Dalensharlı adamlar vardı. N'Kon'dan, bal rengi tenli, Mechoacan'dan sarı saçlı, Alqam'dan açık renk gözlü adamlar vardı. İmparatorluk'un her yerinden. Bakışlarında, Karede'nin alışık olduğu, hayranlık içeren ihtiyatlı bakışlar değildi, neredeyse meydan okuyan bakışlardı. Herkes, Ölümnöbeti Askerleri'nin Yüksek Leydi Tuon'muş gibi davranan bir kızla bağlantılı olduklarına ve tüccarlardan altın ve mücevher sızdırdıklarına dair, o pis söylentilere inanıyordu. Büyük olasılıkla, yalnızca iğrenç değil, dehşet verici olan, kız hakkındaki diğer söylentiye de inanıyorlardı. Hayır. Her Daim Muzaffer Ordu'nun kendisinin, Yüksek Leydi'nin hayatı için tehlike olduğu söylentisi dehşet vericiden de beterdi. Dünya çıldırmıştı.

"Furyk Karede," dedi serinkanlılıkla. Eli kılıcın kabzasına gitmek istiyordu. Ancak disiplini sayesinde yan tarafında tutabiliyordu onu. Disiplin ve görev duygusu. Görev duygusuyla kılıç darbeleri kabul etmişti. Hakaret de kabul edebilirdi. "Bu kampın kumandanı ile görüşmek istiyorum." Uzun bir süre, sessizlik hüküm sürdü.

Sonunda, "Herkes dışarı," diye havladı, uzun boylu, zayıf bir adam, keskin Dalenshar aksanı ile. Diğerleri selam verdi, miğferlerini bir başka masadan alıp çıktılar. Hiçbiri Karede'ye selam vermedi. Karede'nin sağ eli bir kez seyirdi, avucunda hayalet bir kabza *hissetti* ve durdu.

“Gamel Loune,” diye tanıttı adam kendini. Sağ kulağının tepesi yoktu; orada, kıvır kıvır siyah saçlarının arasında beyaz bir çizgi vardı. Başka yerlerde de beyaz benekler görülüyordu. “Ne istiyorsun?” Sesinde küçük bir ihtiyat tınısı vardı. Sert ve kendine hâkim bir adamdı. Kılıç rafının üzerinde duran miğferini süsleyen üç kırmızı tüyü kazanmak için, sert olması gerekirdi. Kendine hâkim olamayan zayıf adamlar Bayrak-Generalliğe yükselmezdi. Karede, Loune’un onunla konuşmayı kabul etmesinin tek sebebinin, kendi miğferinde üç siyah tüy bulunması olduğunu tahmin ediyordu.

“İşinize karışmak değil.” Loune’un bundan korkmak için sebebi vardı. Ölümnöbeti Askerleri arasındaki rütbeler, dışındakilerden yarım adım üstün sayılırdı. Gerekirse adamın kumandası altındaki adamları devralabilirdi, ama daha sonra sebeplerini açıklaması gerekirdi. Kellesini kaybetmemesi için, iyi sebepler olmalıydı. “Son zamanlarda Altara’nın bu tarafında... güçlükler yaşandığını duydum. Ne tür bir durumun içine gireceğimi bilmek istiyorum.”

Loune homurdandı. “‘Güçlükler.’ Öyle de denebilir.”

Sade kahverengi ceket giymiş, dar sakalı çenesinin ucundan sarkan tıknaz bir adam çadıra girdi. Elindeki bol oymalı ahşap tepsinin üzerinde gümüş bir sürahi ve iki sağlam beyaz fincan vardı; arabada taşınırken kolay kolay kırılmayacak cinsten fincanlar. Taze kahve kokusu havada yayılmaya başladı.

“*Kaf*’ınız, Bayrak-General.” Adam tepsiyi dikkatle haritalı masanın kenarına koydu, fincanlardan birini dikkatle siyah sıvıyla doldururken göz ucu ile Karede’yi süzdü. Orta yaşlarındaydı, kemerinde iki uzun bıçak taşıyordu ve ellerinde bir bıçak kullanıcısının nasırları vardı. Karede, ırkıyla olmasa bile ruhuyla, Ajimbura’ya yakın biri olduğunu hissetti. O koyu kahverengi gözler Kaensada Tepeleri’nden gelmiş olamazdı. “Sizin için bile çok az kaldığı için diğerleri gidene kadar bekledim. Daha fazlasını ne zaman bulurum, hiç bilmiyorum.”

“*Kaf* alır mısın, Karede?” Loune’un gönülsüzce sorduğu açıktı, ama teklif etmemek olmazdı. Bu kadar büyük bir hakaret karşılığında, Karede’nin onu öldürmesi gerekirdi. Ya da adam öyle düşünürdü.

“Zevkle,” diye yanıt verdi Karede. Miğferini tepsinin yanına bıraktı, çelik sırtlı eldivenlerini çıkardı ve miğferinin yanına bıraktı.

Uşak ikinci fincanı doldurdu, sonra çadırın köşesine yöneldi, ama Loune, “Bu kadarı yeterli, Mantual,” dedi. Tıknaz adam Karede’yi süzerek

duraksadı, sonra parmak uçları ile gözlerine ve dudaklarına dokunarak Loune'un önünde eğildi ve çıktı.

"Mantual bana karşı aşırı koruyucu," diye açıkladı Loune. Açıklamak istemediği belliydi, ama açık hakaret olarak kabul edilebilecek bir durumdan kaçınmak istiyordu. "Tuhaf adam. Seneler önce, Pujili'de hizmetime girdi, çalışa çalışa yükseldi ve uşağım oldu. Sanırım, ona maaş ödemeyi bıraksam bile benimle kalır." Evet, Ajimbura'ya çok benziyordu.

Bir süre, fincanları parmak uçlarında dengeleyerek ve keskin acılığın tadını çıkararak *kaf* yudumladılar. Saf Ijaz Dağları ürünü gibiydi ve eğer öyleyse, çok pahalıydı. Karede'nin kendi kara tane deposu, ki kesinlikle Ijaz ürünü değildi, bir hafta önce tükenmişti ve *kaf*'ı ne kadar özlediğini fark edince şaşırdı. İhtiyaç duyduğu şeyler olmadan yaşamaya alışıktı. İlk fincan bitince, Loune fincanları yeniden doldurdu.

Artık sohbet etmek ayıp kaçmayacağından, "Bana güçlüklerden bahsedecektin," diye hatırlattı Karede. Öldüreceği adam karşısında bile, her zaman nazik davranırdı ve burada kabalık ederse adam dilini tutabilirdi.

Loune fincanını bıraktı ve haritaya kaşlarını çatarak yumruklarını masaya dayadı. Minik kâğıt bayraklar takılmış küçük kırmızı çubuklar haritaya yayılmıştı ve hareket halindeki Seanchan güçlerini ifade ediyordu. Kırmızı yıldızlar ise yerlerinde kalan güçleri. Çatışmaları gösteren küçük siyah diskler haritaya serpiştirilmişti, ama tuhaf bir biçimde, düşmanı ifade eden beyaz diskler yoktu. Hem de hiç.

"Son hafta içinde," dedi Loune, "dört büyük çatışma yaşandı ve altmıştan fazla pusuyla karşılaşıldı, küçük çatışmalar ve baskınlar, çoğu oldukça büyüktü ve dört yüz elli kilometrelik bir alana yayılmıştı." Bu, haritanın tamamını kapsıyordu. Adamın sesi gergindi. Açık ki, seçeneği olsa, Karede'ye hiçbir şey anlatmazdı. Ama o yarım adım adama seçenek tanımıyordu. "Diğer yanda altı sekiz ordu olmalı. İlk büyük çatışmadan sonraki gece dokuz büyük saldırı oldu, her biri savaş meydanından altmış seksen kilometre uzaktaydı. Küçük ordular da değillerdi, en azından bir arada düşünülmediklerinde, ama onları bulamıyoruz ve nereden geldiklerine dair kimsenin en ufak bir fikri yok. Her kimseler, yanlarında *damane*'leri var, şu Aes Sedailerden ve belki o kahrolası Asha'manlardan. *Damane*'lerimizin Güç'le yapılmadığını söylediği patlamalarda adamlar paramparça oldu."

Karede *kaf*'ını yudumladı. Adam kafasını kullanmıyordu. Düşmanın Aes Sedaileri ve Asha'manları varsa, Yolculuk denen şeyi kullanarak, bir

adımda diledikleri kadar uzağa giderlerdi. Ama eğer bunu yapabiliyorlarsa, neden ganimetleri ile birlikte, güvenli bir yere gitmemişlerdi? Belki bütün Aes Sedailer ve Asha'manlar Yolculuk edemiyordu, ama bu bir başka soru yaratıyordu. Neden Yolculuk edebilenleri göndermemişlerdi? Belki yalnızca, Tarasin Sarayı'ndan çalınan Aes Sedailerden başka *damane*'leri yoktu. Anlatılanlara göre, onlar Yolculuk etmeyi bilmiyordu. Bu mantıklı geliyordu. "Onları kimin gönderdiği hakkında, tutsaklar ne diyor?"

Loune'un kahkahası acıydı. "Gözsüz tutsaklar elde etmeden önce, gözsüz bir zafer elde etmen gerek. Bizde olan ise, bir dizi gözsüz yenilgi." Fincanını alıp yudumladı. Sesi, Karede'nin üniformasındaki renkleri unutmuş gibi gevşedi. Artık, yalnızca işinden bahseden bir askerdi. "Gurat iki gün önce bazılarını ele geçirdiğini sandı. Dört atlı sancak ve beş piyade kaybetti. Neredeyse son adamına kadar. Hepsi ölmedi, ama yaralıların çoğu ölüden farksız. Arbalet okları ile, iğneliğe döndüler. Çoğu Tarabonlu ve Amadicialı, ama bunun önemli olmaması gerekiyor. O kadar yoğun bir yaylım için, yirmi binden fazla arbaletçileri olması gerek. Belki otuz bin. Ama *morat'raken*'lerden saklanmayı başarıyorlar. Bazılarını öldürdüğümüzü biliyorum –en azından raporlar öyle diyor– ama geride ölülerini bile bırakmıyorlar. Bazı ahmaklar, ruhlarla savaştığımızı fısıldamaya başladılar." Onları ahmak olarak görebilirdi, ama sol elinin parmaklarını, şerre karşı çengel yaptı. "Sana bildiğim bir şeyi söyleyeyim, Karede. Kumandanları çok iyi. Çok, çok iyi. Onlarla yüzleşen her adam konumunu kaybetti, manevralarda yenildi ve tükendi."

Karede düşünceli düşünceli başını salladı. Yüksek Leydi Tuon'u kaçırmak için, Beyaz Kule'nin en iyilerinden birini görevlendirmiş olduğunu tahmin etmişti, ama okyanusun bu yanındaki insanların büyük kumandan dediği insanlar gelmemişti aklına. Belki de Thom Merrilin'in asıl adı Agelmar Jagad ya da Gareth Bryne'dı. Adamla tanışmaya can atıyordu, hem de yalnızca Yüksek Leydi'nin Ebou Dar'a geleceğini nereden öğrendiğini sormak için değil. Adam Suroth'un rolünü saklayabilirdi, ama diğer yandan, belki de saklamazdı. Yükseklerde, bugünün müttefiki yarının feda edilecek kişisi olabilirdi. Bahçıvanlar dışında, Ölümnöbeti Askerleri bizzat İmparatoriçe'nin –sonsuza dek yaşasın– *da'covale*'leriydi, ama yükseklerde yaşıyorlardı. "Onları bulup mıhlamak için bir plan olmalı. Ondan sorumlu olan kişi sen misin?"

"Işık'a şükür, hayır!" dedi Loune hararetle. *Kaf*'ın brendi olmasını dilermiş gibi, büyük bir yudum aldı. "General Chisen tüm ordusunu

Malvide Geçitleri'nden getiriyor. Görünüşe göre, Tarasin Sarayı bunun, Murandy ve Andor saldırılarını göze alacak kadar önemli olduğuna karar vermiş, ama işittiklerime bakarak, şu anda ikisi de herhangi bir yere saldıracak durumda değilmiş. Benim yalnızca, Chisen gelene kadar burada beklemem gerekiyor. Ondan sonra, farklı bir sonuç göreceğimizi düşünüyorum. Chisen'in adamlarının yarıdan fazlası Seanchan'dan deneyimli askerler olacak."

Loune aniden kiminle konuştuğunu hatırlamış göründü. Yüzü koyu kara tahtaya, sert bir maskeye dönüştü. Fark etmezdi. Karede, bunun Merrilin'in ya da adı her neyse onun işi olduğuna ikna olmuştu. Ve adamın bunu neden yaptığını biliyordu. Farklı koşullar altında olsa, yürüttüğü mantığı Loune'a açıklardı, ama Yüksek Leydi Tarasin Sarayı'na, yüzünü bilenlerin arasına dönene kadar güvende olmayacaktı. Adam anahtar noktada, onun *gerçekten* Yüksek Leydi olduğu konusunda ona inanmazsa, tehlikeyi boş yere arttırırdı.

"*Kaf* için sana teşekkür ederim," dedi, fincanı bırakıp miğferini ve eldivenlerini alarak. "Işık seni güvenliğe kavuştursun, Loune. Bir gün Seandar'da görüşürüz."

"Işık seni güvenliğe kavuştursun, Karede," dedi Loune, bir an sonra. Nazik vedaya şaşırdığı belliydi. "Bir gün Seandar'da görüşürüz." Adam *kaf*'ını paylaşmıştı ve Karede'nin onunla bir alıp veremediği yoktu. Neden şaşırıyordu ki?

Karede, kamptan çıkana kadar Musenge ile konuşmadı. Ogier Bahçıvanlar insan Ölümnöbeti Askerleri'nin hemen önünde yürüyordu. Hartha, uzun baltasını omzuna dayamış, başı Karede'ninki ile hemen hemen aynı hizada, Karede'nin diğer yanında yürüyordu.

"Kuzeydoğuya yöneliyoruz," dedi, "Malvide Geçitleri'ne." Haritaları doğru hatırlıyorsa, ki gördüğü haritayı nadiren unuturdu, oraya dört günde varabilirlerdi. "Işık üzerimizde parlasa da, oraya Yüksek Leydi'den önce varsak." Eğer daha önce varamazlarsa, kovalamaca devam edecekti, gerekirse ta Tar Valon'a kadar. Yüksek Leydi'yi bulamadan dönme düşüncesi hiç aklına gelmiyordu. Onu Tar Valon'dan kaçırması gerekse bile yapacaktı.

35
Dyelin’in Önemi

“*Güvence* mi istiyorlar?” dedi Elayne inanmazlık içinde. “*Caemlyn’e* girmek için mi?” Pencerelerin dışında şimşek çaktı ve gök gürültüsü patladı. Dışarıda, Caemlyn’e şiddetli bir sağanak yağıyordu. Güneş ufkun epey üzerinde olmalıydı, ama alacakaranlığa karşı ayaklı şamdanlar yakılmıştı.

Alçak sırtlı sandalyesinin önünde duran ince, genç adam utançla kızardı, ama Elayne’in gözlerine bakmaya devam etti. Aslında çocukluktan yeni çıkmıştı; büyük ihtimalle pürüzsüz yanakları sık sık usturaya ihtiyaç duyduğundan değil, formalite gereği tıraş ediliyordu. Gerektiği gibi, Arathelle’in torunu Hanselle Renshar ne kılıç, ne zırh taşıyordu, ama yeşil ceketine, uzun süre taktığı plaka zırh kayışlarının izleri çıkmıştı. Pelerininin su sızdırdığı yerde, sol omzunda, büyük ıslak bir leke vardı. Böyle zamanlarda insanın neleri fark ettiği tuhaftı. “Bunu istemem söylendi, Leydim,” dedi, sakin bir sesle.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Dyelin ekşi ekşi homurdandı. Kaş çatmaktan çok da uzak değildi. Her zamanki gibi, geniş göğsünün üzerindeki Beyaz Aslanlı kırmızı önlüğü lekesiz olan Harfor Hanım, sesli sesli burnunu çekti. Hanselle yine kızardı. Elayne’in küçük oturma odasındaydılar, mermer şöminedeki küçük ateş sabah soğuğunun büyük kısmını alıyordu ve lamba yağı havaya gül kokuları saçıyordu. Elayne Birgitte’in yanında olmasını diliyordu. Bağdan gelen hafif sinirli duyguya bakarak, Birgitte raporlarla uğraşıyordu. Siniri, raporların çok acil olmadığını gösteriyordu.

Luan ve diğerlerinin iki gün önce, altmış bin silahlı adamları ile şehrin aşağısına gelmeleri epey heyecan yaratmıştı ve Jarid Sarand’ın terk ettiği

kamplara yerleşmeyecekleri anlaşılınca, şehir sakinleri sokaklarda doğaçlama kutlamalar yapmıştı. Sarand yanına, artık Elayne'in tarafına geçmiş olan Evlerden adamlar almıştı, ama henüz bunu biliyor olamazlardı. Ama Hanselle'in mesajı, Aşağı Caemlyn'in yalnızca bir buçuk kilometre güneyindeki dev kampa yepyeni bir anlam kazandırıyordu. Arathelle, Luan ve diğerleri, şehrin kapıyollar aracılığı ile Tear ve Illian'dan erzak aldığını biliyorsa, ki artık Andor'daki herkes biliyordu bunu kuşkusuz, belki de bir kuşatma ile hiçbir şey başaramayacaklarına karar vermişlerdi. Güvence, bir savaş hatları meselesiydi. Belki, büyük bir saldırıdan vazgeçmek için Caemlyn'i teslim olmaya davet edeceklerdi. Binicilerin değil Kandaşların taşıdığı destek ilanları, Aringill'den Puslu Dağlar'daki madenci köylerine dek, her yere asılmıştı ya da yakında asılacaktı, ama Sumeko ve diğer Kandaşların bitkin düşene dek Şifa dağıtmasına rağmen, Jarid'in alıp götüremediği ve Caeren, Anshar ve Baryn'in getirdiği adamlarla, Elayne'in güçleri altmış bin adamı bulmuyordu. Caemlyn'e yaklaşmanın güvenli olduğu haberi yayıldığı zaman, küçük silahlı asker grupları şehre akmaya başlamıştı, ama henüz yeterli değildi. Büyük gruplar gelene kadar bir hafta, hatta daha fazla zaman geçebilirdi. Büyük gruplar, Arymilla'nın ordusundan korktuklarından, şehirden uzak duruyorlardı. Büyük bir saldırının sonucu önceden bilinemezdi –duvarın tepesindeki adamlar, o duvara tırmanmaya çalışanlara göre çok daha avantajlı durumda olurdu– ama en iyi durumda, güçleri birbirine denk olurdu ve yakında yardım alma umudu yoktu. Dyelin batıda, Danine Candraed'e bir ziyarette daha bulunmuştu, ama kadın hâlâ oyalanıyordu. Elayne'in on eve ihtiyacı varken, yanında dokuz ev vardı. Her şey belirsizdi ve Danine Trakand'ı destekleyip desteklemeyeceğine bir türlü karar veremiyordu.

“Neden benimle görüşmek istiyorlar?” Birgitte'in sinirinin sesine yansımasını engellemeyi başardı. Birgitte'in ve kendi sinirinin.

Hanselle yine kızardı. Bunu kolaylıkla yapıyor gibiydi. Kavrulası, gerçekten de bir çocuk göndermişlerdi! “Bana bilgi verilmedi, Leydim. Yalnızca, güvence istemem söylendi.” Duraksadı. “Güvence almadan Caemlyn'e girmeyecekler, Leydim.”

Elayne ayağa kalkarak yazı masasına gitti, gülağacı kâğıt kutusundan bir sayfa pürüzsüz, beyaz kâğıt aldı, kalemini gümüş zarflı kristal mürekkep şişesine daldırdı. Elayne'in her zamanki gösterişli tarzını taşımayan kusursuz harfler sayfada aktı. Kısa ve özlü yazdı.

Lord Luan Norwelyn, Leydi Arathelle Renshar, Lord Pelivar Coelan, Leydi Aemlyn Carand, Leydi Ellorien Traemane ve Lord Abelle Pendar, Caemlyn'e girerken güvende hissedebilir ve kendileri ile maiyetlerinin şehirden diledikleri zaman ayrılabileceklerinden emin olabilirler. Onları bu akşam, durumlarına uygun bir biçimde, Büyük Salon'da kabul edeceğim. Sınırboylular hakkında konuşmalıyız.

Elayne Trakand
Andor'un Kız-Veliahtı
Trakand Evi'nin Yüksek Makamı

Sükûnetini korumaya çalıştı, ama çelik kalem ucu son harflerde sayfayı deldi. Güvence. Yönlendirerek bir mühür mumunu yaktı ve altın sarısı mumu sayfaya damlatırken eli titredi. Onları güç kullanarak tutacağını ima ediyorlardı. Hayır, ima etmekten fazlasını yapıyorlardı! Söylemiş kadar olmuşlardı! Çiçek açmış zambak şeklindeki mührü, masa tablasını delmeye çalışıyormuş gibi, muma bastı.

"İşte," dedi, sayfayı genç adama uzatarak. Sesi buz gibiydi ve ısıtmak için hiçbir çaba göstermedi. "Bu kendilerini güvende hissetmelerini sağlayamıyorsa, belki kendi kendilerini kundaklamayı deneyebilirler." Dışarıda patlayan gök gürültüsü cümlesinin sonuna bir ünlem işareti koydu.

Genç adam bir kez daha kızardı. Bu sefer öfkelendiği açıktı, ama akıllılık ederek teşekkür etti ve sayfayı katladı. O mektubu dikkatle ceketinin içine tıkarken Harfor Hanım onu dışarıya aldı. Genç adamı atına kadar, bizzat geçirecekti. Luan ve diğerleri gibi güçlü asillerden gelen bir ulak, belli bir düzeyde onurlandırılmalıydı.

Aniden Elayne'in öfkesi hüzne dönüştü. Ne yüzünden hüzünlendiğini bilmiyordu. Ruh hali sık sık, sebepsizce değişiyordu. Belki de ölen, ölecek olan onca kişi yüzündendi. "Kraliçe olmak istemediğinden *emin* misin, Dyelin? Luan ve diğerleri seni desteklemekte hiç tereddüt etmezler ve ben de seni desteklersem, beni destekleyenler seni de destekler. Yak beni, Danine bile seni destekler, muhtemelen."

Dyelin mavi eteğini dikkatle yayarak bir sandalyeye oturdu, ancak ondan sonra yanıt verdi. "*Kesinlikle* eminim. Kendi Evimi idare etmek yeterince çok iş çıkarıyor. Bir de, üstüne Andor'u eklemek istemem. Dahası, iyi bir sebebi olmadan tahtın Ev değiştirmesini onaylamıyorum –

Kız-Veliaht olmaması ya da daha kötüsü, aptal, beceriksiz, zalim ya da açgözlü bir Kız-Veliaht olması iyi sebepler. Sen bunların hiçbiri değilsin. Devamlılık istikrar sağlar ve istikrar refah getirir." Başını salladı; sözlerinden memnundu. "Ama Caemlyn'e dönüp taht üzerindeki iddianı ilan etmeden ölseydin, ben hak iddia edebilirdim, ama basit gerçek şu ki, sen benden daha iyi bir hükümdar olacaksın. Andor için daha iyi. Bunun sebebi kısmen, Yenidendoğan Ejder ile bağlantın." Dyelin'in kaldırdığı kaş, Elayne'i bu bağı açıklamaya davet ediyordu. "Ama asıl önemli sebep," diye devam etti, Elayne konuşmayınca, "sensin. Senin büyümeni izledim ve on beş yaşına geldiğinde, iyi bir kraliçe olduğunu biliyordum, belki Andor'un gördüğü en iyi kraliçe."

Elayne'in yüzü kızardı, gözleri doldu. Kavrulası değişken ruh halleri! Yalnız, bu sefer hamileliğini suçlayamayacağını biliyordu. Dyelin'den övgü almak, annesinden övgü almak değildi, asla gönülsüz olmayan bir övgü, ama aynı zamanda, hak etmediği halde asla yapılmayan bir övgü.

Meşgul bir sabahtı ve Andor'un hepsiyle değil, yalnızca Caemlyn ve sarayla uğraşması gerekiyordu. Harfor Hanım saraydaki, Arymilla ya da müttefiklerine rapor verdikleri doğrulanabilen casusların çok sessiz ve kıpırtısız olduğunu raporladı, tıpkı kedinin izliyor olabileceğinden korkan fareler gibi.

"En azından, artık onları kovmak güvenli, Leydim," dedi Reene, büyük tatmin içeren bir sesle. Kraliyet Sarayı'nda casuslar olmasından, en az Elayne kadar nefret ediyordu, hatta belki daha fazla. Kız-Veliaht ya da Kraliçe sarayda yaşayabilirdi, ama Birinci Hizmetkâr'ın gözlerinde, saray ona aitti. "Hepsini." Diğerlerinin casusları, kimse Reene'nin bildiğinden şüphelenmesin diye, yerlerinde bırakılmıştı.

"Hepsi yerinde kalsın ve onları izlemeye devam et," dedi Elayne ona. "Başka birinden para kabul etmesi en olası olanlar onlar ve kim olduklarını biliyoruz." Kimliği bilinen bir casusun öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmesi engellenebilirdi ve tam olarak neyi öğrenmesini istiyorsanız onu öğrenmesi sağlanabilirdi. Bu, Harfor Hanım'ın keşfettiği Ajah göz ve kulakları için de geçerliydi. Ajahların Elayne'i gözetlemeye hakkı yoktu ve zaman zaman onlara sahte bilgiler veriyorsa da, bunun üzerine eyleme geçerlerse kendi suçlarıydı. Bunu çok sık yapamazdı, aksi halde casuslarının kimliğini öğrendiğini anlarlardı, ama gerektiğinde yapabilirdi.

"Nasıl isterseniz, Leydim. Dünya değişti, değil mi?"

"Korkarım öyle, Harfor Hanım."

Tombul kadın üzüntülü üzüntülü başını salladı, ama hemen işine geri döndü. “Büyük Salon’un pencerelerinden biri sızdırmaya başladı, Leydim. Daha küçük bir şey için sizi rahatsız etmezdim, ama cam çatlamış, yani...” Elayne’in onayına ihtiyaç duyan sorunlar, imzasını bekleyen belgeler listesi devam etti.

Norry Efendi, o tozlu sesiyle, tahıl ve fasulye dolu arabaları, ticaret mallarını raporladı ve şaşkın bir tavırla, kundakçılık sayısının azalmadığını bildirdi. Gece, on yedi bina yanmıştı. Arymilla’nın yakalanmasının kundakçılık olaylarına bir son vereceğinden emindi ve yanıldığı için üzülüyordu. Rhys a’Balaman ve Aldred Gomaisen’in idam kararlarını, Elayne’in imzalaması ve mühürlemesi için getirmişti. Taraf değiştiren paralı askerler, yeni efendileri başarılı olmadığı sürece, bundan daha azını bekleyemezlerdi. Evard Cordwyn kapıda ölmüştü, yoksa o da darağacına gidecekti. Hafeen Bakuvun, Far Madding Kapısı’ndaki eylemleri için ödül isteyen bir dilekçe yollamıştı, ama bunu reddetmek kolaydı. Dyelin gelene kadar kapının tutunmasını sağlayan, Domanlı paralı askerin ve adamlarının varlığı olabilirdi, ama maaşlarını hak etmişlerdi, o kadar.

“Korkarım tutsaklar hâlâ konuşmuyor,” dedi Norry, reddedilen dilekçeyi deri dosyasına geri sokarak. Bunu yeterince çabuk yaparsa, onu hiç çıkarmamış kadar olacağını hissediyor gibiydi. “Karanlıkdostu Aes Sedailer demek istiyorum, Leydim. Ve diğer ikisi. Çok ağzı sıkı davranıyorlar, yalnız... mm... ağır konuşuyorlar. En kötüsü de Mellar; onu tutuklayan kadınlara ne yapacağı hakkında bağırıp çağırıyor.” Deni talimatları kelimesi kelimesine yerine getirmişti; Asker kadınlar Mellar’ı çok fena dövmüşler, tepeden tırnağa morartmışlardı. “Ama Aes Sedailer de epey... mm... sövüp sayıyor. Faydalı bir şey öğrenmek istiyorsak, onları sorgulamamız gerekebilir, korkarım.”

“Onlara Aes Sedai deme,” diye terslendi Elayne. “Aes Sedai” sözünü “Karanlıkdostu” ile bağlantılı olarak işitmek, midesinin kasılmasına sebep oluyordu. “O kadınlar, kendilerine Aes Sedai diye hitap edilmesi hakkını kaybettiler.” Büyük Yılan yüzüklerini bizzat almıştı ve erittirmişti. Bu Egwene’e ait bir yetkiydi, kendisinin değil ve bu yüzden paylanabilirdi, ama kendini tutamamıştı. “Leydi Sylvase’ten, sekreterini kullanmasını rica et.” Kendi adamları arasında sorgucu yoktu ve Aviendha’ya göre, beceriksiz bir sorgucu, sorgulanan kişiyi başarısız bir biçimde sorgularken öldürebilirdi. Kız kardeşinin ziyaret etmesine ne zaman izin verilecekti? Işık, Aviendha’yı özlemişti. “Adamın sekreter falan olmadığını tahmin

ediyorum.” Şimşek, oturma odasının pencerelerini aydınlattı. Camlı kepenkler gök gürültüsünün sesi ile sarsıldı.

Norry, dosyayı ellerinin dipleri ile mürekkep lekeli önlüğüne bastırarak parmak uçlarını bir araya getirdi ve kasvetle kaşlarını çattı. “Pek az insan kişisel sorgucu tutar, Leydim. Bu... mm... karanlık bir tarafı olduğunu düşündürüyor. Ama diğer yandan, anladığım kadarıyla, büyükbabası ona ilgi gösteren bütün erkekleri kovalamış, ta ki ona ilgi gösteren erkek kalmayana dek ve reşit olalı beri neredeyse tutsak hayatı yaşıyormuş. Bu, insana dünya hakkında karanlık bir bakış açısı verebilir. O... mm... dilediğiniz kadar güvenilir biri olmayabilir, Leydim.”

“Hizmetkârlarından bazılarına rüşvet verip benim göz ve kulaklarım olmaya ikna edebilir misin, sence?” Bunu istemek ne kadar kolaydı. Duvarcı ustaları ve camcılar gibi, casuslar da hayatının bir parçası olmuşlardı.

“Bu mümkün olmalı, Leydim. Bir iki gün içinde kesin olarak öğrenirim.” Eskiden olsa, casuslukla ilgili her şey onu dehşete düşürürdü. Zaman her şeyi değiştiriyordu anlaşılan. Norry’nin elleri dosyanın üzerinde kıpırdandı, dosyayı açacak gibi yaptı, ama açmadı. “Korkarım Yeni Şehir’in güneyindeki lağım kanalları acilen ilgi istiyor.”

Elayne içini çekti. Her şey değişmemişti. Kavrulası, bütün Andor elinde olduğunda, kendine bir saat bile ayıramayacağını tahmin ediyordu. Luan ve diğerleri ne istiyordu?

Sabah ortasından kısa süre sonra, Melfane Dawlish geldi. Essande ile Neris’ten Elayne’i soymalarını istedi ve Elayne’i, yanında getirdiği dev, tahta kollu terazide tarttı. Bu, ebenin her gün yaptığı bir şeydi. Işık’a şükür pirinç tavaya battaniye serilmişti. Ufak tefek, tıknaz kadın, Elayne’in göğsüne ve sırtına bastırdığı boş, tahta bir boruyla kalbini dinledi, göz kapaklarını başparmaklarını bastırarak geriye ittirip gözlerini inceledi ve nefesini kokladı. Elayne’den su dökmesini istedi, sonra cam kavanozu ayaklı şamdanın ışığına tutup inceledi. Onu da kokladı, hatta parmağını batırıp yaladı! Bu da her gün olan bir şeydi. Elayne gözlerini kaçırdı, çiçek işlemeli ipek cüppesine sıkı sıkı sarındı, ama yine de ürperdi. Bu sefer Melfane fark etti.

“Tattaki değişimlerle bazı hastalıkları teşhis edebiliyorum, Leydim. Hem, bundan daha kötü şeyler var. Oğlum Jaem, teraziyi taşıyan, ilk girdiği işte ahır temizliyordu. Tattığı her şeyin...” Yuvarlak göbeği kahkahalarla sallandı. “Eh, hayal edebilirsiniz, Leydim.” Elayne hayal edebiliyordu ve

bulantılardan mustarip olmadığı için memnun oldu. Yine de, bir kez daha ürperdi. Essande oldukça sakin görünüyordu, ellerini bel hizasında kavuşturmuş, yeğenini onayla izliyordu, ama Neris kusacak gibi görünüyordu. “Yazık, benim mesleğimi öğrenemiyor, ama kimse bir erkekten ot almaz. Bir erkek ebe de kabul etmez.” Bu saçma fikir üzerine Melfane koca bir kahkaha attı. “Tuhaftır, bir zırh imalatçısının çırağı olmak istiyor. Bunun için fazla büyük, ama yine de istiyor. Şimdi, bebeğinize kitap okumaya özen gösterin.” Elayne’in, bir kız, bir erkek bebeği olacağı iddiasına kuşkuyla bakıyordu. Yürek atışlarını duyana kadar kabul etmeyecekti ve daha buna haftalar vardı. “Müzisyenler de onlar için çalsın. Sesinizi öğrenecekler. Okumayı ve müziği sevmeyi de öğrenecekler. Başka açılardan da işe yarar. Çocuğun daha zeki olmasını sağlar.”

“Bunu her seferinde söylüyorsun, Dawlish Hanım,” dedi Elayne aksi aksi. “Hatırlayabiliyorum, biliyorsun. Ve dediğin gibi yapıyorum.”

Melfane yine kahkaha attı. Kara gözleri ışıldıyordu. Elayne’in değişken ruh hallerini, tıpkı yağmuru ve şimşeği kabullendiği gibi kabulleniyordu. “Kaç kişinin, bebeğin rahimde işitemeyeceğine inandığına şaşarsınız, ama ben kitap okunanları okunmayanlardan ayırt edebiliyorum. Gitmeden önce teyzemle biraz konuşabilir miyim, Leydim? Ona bir pasta ve eklemleri için merhem getirdim.” Essande’nin yüzü kızardı. Eh, yalan ortaya çıktığına göre, kadın Şifa kabul edecekti, yoksa Elayne nedenini öğrenecekti.

Öğle yemeğinin sonunda, Elayne Birgitte’e Luan ve diğerlerinin niyeti konusunu açtı. Harika bir yemekti, Elayne aç kurtlar gibi yedi. Melfane, Elayne’e hazırladıkları tatsız yemekler için aşçıları ve işitme mesafesindeki başka herkesi çok fena fırçalamıştı. Bugün mükemmel bir biçimde ızgara edilmiş küçük göl alabalıkları, beyaz koyun peyniriyle doldurulmuş lahana sarmalar, çam fıstıklı bakla ve baharatlı elmalı tart vardı. Harika olmasının bir sebebi de, en ufak bozulma işareti olmamasıydı. İçmek için, güzel, demli bir naneli siyah çay vardı. Çay bir anlığına gerdi onu, ama sonra içindekinin gerçekten nane olduğunu fark etti. Melfane’in yasakladığı tek şey, ne kadar sulandırılırsa sulandırılsın, şaraptı. Bağ aracılığıyla Elayne’i etkilemesi imkânsız görünse de, Birgitte de şarap içmekten vazgeçmişti. Elayne buna işret etmekten kaçındı. Gaidal’ı kaybetmenin acısını unutmak için, Birgitte çok fazla içmeye başlamıştı. Elayne onaylamasa da anlıyordu. Rand ölürse ne yapacağını düşünemiyordu bile.

“Bilmiyorum,” dedi Birgitte, son tart parçasını da yedikten sonra. “Tahminim, Sınırboylulara karşı harekete geçmelerine yardım etmeni

istemeye geldiler. Kesin olan tek bir lanet şey var, lanet desteklerini sana vermek için gelmediler."

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Elayne ıslak parmak ucuyla peynir kırıntılarını topladı ve ağzına attı. Yediği kadarını yine yiyebilirdi, ama Melfane kilo alışını sınırlandırmaya kararlı olduğunu bildirmişti. Ancak yetecek kadar almalı, çok fazla almamalıydı. Belki, pazara gitmeden önce şişmanlatılan bir inek böyle hissederdi. "Caemlyn'i teslim etmemi talep etmezlerse."

"Bu da var," dedi Birgitte, neredeyse neşeli bir sesle. Bağ, hiç neşeli olmadığını söylüyordu. "Ama kulelerde hâlâ nöbetçilerimiz var ve Julanya ile Keraille kamplarında çamaşırcı olarak işe başladı; bu yüzden, şehre yürümeye başlarlarsa, daha ilk adam yola çıkmadan haberimiz olacak."

Elayne, bu kadar sık iç çekmediğini diledi. Kavrulası; Arymilla, Naean ve Elenia gözetimi altındaydı ve aynı yatağı paylaşmaktan *hiç* memnun değillerdi –düşüncenin ona keyif vermemesi gerektiği biliyordu, ama veriyordu işte– ve en sağlamları olmasa bile, üç müttefik daha kazanmıştı. En azından, artık geri dönülemez bir biçimde ona bağlanmışlardı. Muzaffer hissediyor olmalıydı.

O akşam, Essande ve Sephanie ona, etekleri zümrüt çizgili; korsesi, kolları ve etek uçları gümüş işlemeli, koyu yeşil bir elbise giydirdiler. Mücevher olarak, Büyük Yılan yüzüğü ve Trakand'ın Kilittaşı dışında mavi mineli büyük, gümüş bir iğne vardı. İğne Elayne'in canını sıktı. Ev'in içinde, Trakand'ın Andor'u bir arada tutan kilittaşı olduğu söyleniyordu. Elayne şimdiye dek pek iyi iş çıkaramamıştı.

O ve Birgitte bebeklere sırayla kitap okudular. Tarihçelerden elbette; Melfane haklıysa, Elayne onları saçma hikâyelere yönlendirmek istemiyordu. Kuru şeylerdi okudukları. Kırmızı beyaz giysiler içinde tombul bir adam flüt çalarken, üniformalı ince bir kadın on iki telli santur çaldılar ve canlı, coşkulu ezgiler çıkardılar. En azından, gök gürültüleri müziği boğmadığı zaman. Ozanlar ağaçta yetişmiyordu ve Birgitte saray dışından birini Elayne'in yanına bırakmak konusunda kararsız davranmıştı, ama Harfor Hanım bir dizi becerikli müzisyen bulmuştu ve hepsi üniforma giyme şansının üzerine atlamıştı. Sarayda aldıkları maaş, ortak salonlarda aldıkları ücretten çok daha iyiydi ve giyimleri de karşılanıyordu. Elayne, bir âşık tutmayı düşündü, ama bu aklına Thom'u getirdi. Kuru muydu? Yaşıyor muydu? Dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Işık izin verse de yaşıyor olsa. Lütfen.

Harfor Hanım gelerek Luan, Arathelle ve diğerlerinin geldiklerini bildirdi ve Elayne Kız-Veliaht tacını taktı. Alnında, dikenlerle çevrili tek bir altın gül bulunan, basit altın bir çemberdi. Caseille, sekiz Asker kadınla birlikte, daireden çıkarlarken Elayne, Birgitte ve Essande'nin peşine takıldı, çizmeleri yer seramikleri üzerinde ritmik bir biçimde gümlüyordu. Elayne Karanlıkdostlarından kurtulduğunda, ölenler arasında dokuz Asker kadın da vardı ve bu diğerlerini birbirlerine daha da sıkı bağlamış gibiydi. Büyük Salon'u bulana kadar iki kez kayboldular, ama mırıldanan bile olmadı. Güç'le örülmüş ateş ve şimşeklerle yüzleştikten sonra, koridorların değişmesi neydi ki? Büyük Salon'un, iki yanına yüksek aslanlar oyulmuş büyük, kemerli kapı kanatları açık duruyordu. Caseille Asker kadınları alıp kapının önüne dikilirken Elayne, Birgitte ve Essande içeri girdi.

Duvarlardaki yüksek pencereler, şimşek çaktığı zamanlar hariç, yağmurla kararmıştı, ama duvarların dibindeki, oda boyunca dizilmiş beyaz sütunların çevresindeki aynalı ayaklı şamdanların hepsi yakılmıştı. Geniş mekânda yüksek, düzenli plank-plank-plank sesleri yankılanıyordu. Yirmi adım yüksekteki tavana yerleştirilmiş renkli pencerelerin birinden, yerdeki basit kovaya su damlıyordu. Pencerede, savaş sahneleri ve Andor'un ilk kraliçelerinin yüzlerinin arasında, şahlanmış Beyaz Aslan'ın üzerindeki çatlak boyunca, su damlaları ışıldıyordu. Bu salona girdiğinde hep hissettiği gibi, kırmızı beyaz yer seramikleri üzerinde yürürken, bu kadınların onu yargıladığını hissetti Elayne. Onlar keskin zekâları, oğullarının ve kocalarının kanı ile Andor'u inşa etmişlerdi. Tek bir şehir ile başlamışlar. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğunun yıkıntılarından güçlü bir ulus çıkarmışlardı. Aslan Tahtı'na oturan kadınların yargılamaya hakları vardı. Elayne, o kraliçelerinin yüzlerinin, her kraliçenin eylemlerinin tarih tarafından yargılanacağını hissetmesi için oraya yerleştirildiğini tahmin ediyordu.

Tahtın kendisi odanın uzak ucundaki beyaz mermer kürsünün üzerinde duruyordu. Oymalar ve altın varaklarla süslüydü ve bir kadının cüssesine göre yapılmıştı, ama aslan pençeli ayaklar üzerinde, devasa bir şeydi. Yüksek sırtında, ışıl ışıl yakutlardan oluşan bir fon üzerine aytaşları ile yapılmış Beyaz Aslan, tahta oturan en uzun boylu kadının bile başının üzerinde kalacak şekilde konuşlandırılmıştı. Dyelin kürsünün basamaklarının dibinde durmuş, Sylvase'in Conail ve Catalyn ile konuşmasını izliyordu. Branlet ile Perival dikkatle dinliyordu. Perival parmaklarıyla saçlarını taradı ve başını salladı. Dyelin'in de mi Sylvase'e

soracak soruları vardı? Lir ve Karind diğerlerinden ayrı duruyordu, birbirlerinden de ayrı duruyorlardı. İkisi, birbirlerine bakmıyorlardı bile. Elayne'e karşı ittifak yapmışlardı, bu yüzden Elayne'in onların hâlâ ittifak halinde olduklarını düşünmesini istemiyor olmalıydılar. Essande gidip, diğer sekiz Ev'in üniformalı hizmetkâr adam ve kadınlarına katıldı. Şarap ve çay dolu yüksek gümüş sürahilerle dolu masanın çevresine toplanmışlardı. Bu bağlamda, gayriresmi görüşme bu anlama geliyordu. Her biri, tek bir hizmetkâr getirmişti. Resmi bir görüşmede, bütün hizmetkârları Elayne sağlardı ve Büyük Salon Caemlyn'deki bütün asillerle, Caemlyn'in aşağısındaki kampta bulunan bütün asillerle, dolmuş olurdu.

"Ellorien kışkırtıcı olabilir, Elayne," dedi Dyelin, güvence talebini duyduğundan beri belki beşinci kere. Yüzü soğuk ve sakindi, ama sinirleri ayakta olmalıydı. Elleri altın işlemeli eteklerini boş yere sıvazlayıp duruyordu.

"Beni kışkırtmasına izin vermeyeceğim," diye yanıt verdi Elayne. "Başkaları da izin vermeyecek. Seni kastediyorum Conail ve seni Lir." Altın işlemeli maviler içindeki Conail, Hanselle gibi çabucak kızardı. Elayne hakkında küçümser bir ifadeyle konuştuğunu düşündüğü bir paralı askerle kavga etmişti ve neredeyse adamı öldürüyordu. Kılıcını ilk çeken kişinin diğer adam olması onun için iyi olmuştu. Paralı askerler bile adaleti hak ediyordu ve Andor Tear değildi, sıradan insanları öldüren asillerin dokunulmazlığı yoktu. Eh, Rand Tear kanunlarının çoğunu değiştirdiğinden beri durum farklıydı. Kavrulası, neden oradan oraya sıçrayıp duruyordu?

"Ben seni destekledim Elayne ve bu her zaman seni destekleyeceğim demek," dedi Lir rahatça. Yakasında Baryn Evi'nin Kanatlı Çekici bulunan, gümüş işlemeli yeşil ipekler içinde, tam bir özgüvenli saraylı timsaliydi, ama gereğinden rahat bir adamdı Lir. "Ama Ellorien ne derse desin, öfkeme hâkim olacağım." Bağdan bir horgörü gelip geçti. Elayne'e ne kadar sadık olduğunu göstermeye çalışırken, Lir paralı askerlerle üç kez kavga etmişti. İki gün içinde. Bunu başarmak için adamın kavga *arıyor* olması gerekirdi.

"Bizi tahrik etmeye çalışırsa, neden dillerimizi ısıralım?" diye sordu Catalyn. Etek uçlarına ve kollarına geniş altın bantlar işlenmiş kırmızı elbisesi, saç ve ten rengine uymuyordu, özellikle de tombul yanakları öfkeyle kızardığı zaman. Kadın çenesini kaldırmıştı. Belki de kullandığı Haevin'in Mavi Ayısı desenli büyük, mineli o iğneyi, çenesini kaldırmak zorunda kalmak ve başka herkese tepeden bakmak için oraya takıyordu.

“Hiçbir zaman insanların beni dürtüklemesine ve zarar görmeden yürüyüp gitmesine izin vermedim.”

“Bir öküz üvendireye tepki verir ve sığır çobanının istediği şeyi yapar,” dedi Dyelin kuru kuru. “Aynı şekilde, Ellorien’in dürtüklemelerine tepki verirsen, sen de onun istediğini yapmış olacaksın.” Catalyn’in yanakları kırmızı kaldı. Kuşkusuz bu sefer utançtandı.

Reene Harfor kapıda belirdi. “Leydilerim,” dedi yüksek sesle, sesi hemen hemen boş odada yankılanarak. “Lordlarım.”

İki taraf görüşeceği ve ne kadar uzak oldukları bilinmediği zaman, formalite böyleydi. Harfor Hanım yeni gelen lord ve leydileri, öncelik sıralarına göre duyurdu, ama buraya toplanmış Evler arasında çok fazla fark yoktu. Elayne’in son görüşünden bu yana saçları daha da kırlaşmış, sert yüzlü Luan Norwelyn’in mavi ceketi, yüksek yakasına işlenmiş Norwelyn’in Gümüş Somonu dışında süssüzdü. Kahverengi saçlarına bol bol kır düşmüş, kırışık yüzlü Arathelle Renshar, altın işlemelerle süslü kırmızı binici elbisesi giymişti ve üç Altın Tazı desenli büyük, yakut kakmalı bir iğne takmıştı. Siyah saçları epey gerilemiş ve bu haliyle Cairhienliler gibi başının ön kısmını tıraşlamış gibi görünen uzun boylu, ince Pelivar Coelan, yakasına birbirine dolanmış kırmızı güller –Coelan’ın Gülleri– işlenmiş, gümüş işlemeli mavilere bürünmüştü. Tombul Aemlyn Carand’ın gri ipek elbisesinin kol yenlerine Altın Oklar tırmanıyordu ve korsesine o kadar çok ok işlemesi yapılmıştı ki kadın dolu bir sadak gibi görünüyordu. Elayne’in hatırladığı kadar tombul olmayan, ama yine de güzel olan Ellorien Traemane’in yeşil çizgili mavi elbisesinin kollarına altın boynuzlu beyaz geyikler işlenmişti; Traemane’in Beyaz Geyiği. Gri saçlarının altındaki köşeli yüzünde sert bir ifade olan Abelle Pendar’ın koyu gri ceketinin yakasına üç Altın Yıldız işlenmişti. Hizmetkârlarını peşlerine takarak, Büyük Salon’da hep birlikte yürüdüler, ama sunuldukları gruplar halinde değil. Ellorien ve Abelle Luan ile, Pelivar ve Aemlyn Arathelle ile yürüyordu ve iki grup arasında iki adım vardı. Demek öyle. Hep birlikte güvence istemişlerdi, ama bir değillerdi. Bu, teslim olma çağrısının daha az olası olduğunu gösteriyordu. Zaman zaman, düşmanlıkları açık olan kişiler bile birlikte hareket edebilirdi. Bölünmüş etekler ve dar pantolonlar ıslak ıslak parlıyordu. Böyle bir sağanakta, en iyi pelerin bile insanı tamamen koruyamazdı. En iyi ruh halleri içinde olmasalar gerekti.

“Hoş geldiniz,” dedi Elayne onlara, hizmetkârları ayrılıp diğerlerine katıldığında. “Şarap ya da çay alır mısınız? Şarap sıcak ve baharatlı. Bahar

için çok soğuk bir gün gibi.”

Luan ağzını açtı, ama ilk önce Ellorien konuştu. “En azından Taht’a oturmamışsın.” Yüzü mermerden oyulmuş olabilirdi ve sesi mermer kadar sert ve soğuktu. “Oturacağını düşünmüştüm.” Tepede, gök gürültüsü patladı.

Luan acı çekiyor gibiydi. Arathelle, daha önce de sık sık işittiği bir şeyi işitmiş gibi gözlerini yuvarladı. Lir kıpırdandı, ama Elayne bakışlarını ona dikti ve adam özür dilercesine hafifçe eğildi.

“Taht’a oturmaya hakkım yok, Ellorien,” diye yanıt verdi Elayne sakin sakin. Işık, ne olur ruh hali istikrarlı olsun. “Henüz.” Elinde olmadan son sözcüğe keskin bir tını girmişti. Belki de dilediği kadar sakin değildi.

Ellorien alayla güldü. “Yanındakileri Danine’le ona tamamlamayı düşünüyorsan, daha çok beklersin. Danine son Taht Kavgası’nı mülklerini ziyaret ederek geçirdi. Kimseyi desteklemedi.”

Elayne gülümsedi, ama zordu. Taht Kavgası, bir Ev’in yerini diğerinin aldığı zaman olurdu. “Ben çay alacağım.”

Ellorien gözlerini kırpıştırdı, ama Elayne’in davranışı, diğerlerinin de ne alacaklarını bildirmelerini sağladı. Yalnızca Elayne, Birgitte, Branlet ve Perival çay alıyordu. Herkes, gümüş şarap kadehi de olsa porselen çay fincanı da, elindekileri kokladı, ancak ondan sonra yudumladı. Elayne hakarete uğramış hissetmedi. Mutfaklarda temiz olan yemek ve şarap, masaya geldiğinde bozulmuş olabilirdi. Bozulmanın ne zaman, nerede başlayacağını bilmek imkânsızdı. Çayda hafif bir zencefil kokusu vardı, ama iyi Tremalking siyah çayının tadını bastıracak kadar değil.

“Görüyorum ki aldığı desteğin büyük kısmı çocuklardan ve Arymilla’nın artıklarından geliyor,” dedi Ellorien. Catalyn elbisesi kadar kızardı ve Branlet öfkeyle dikildi, ta ki Perival elini onun koluna koyup başını iki yana sallayana dek. Aklı başında bir çocuktu Perival ve yaşının gerektirdiğinden daha akıllıydı. Lir bu sefer kendine hâkim olmayı başardı, ama Conail keskin bir şey söylemek üzereyken Elayne’in sert bakışları üzerine ağzını kapattı. Karind Ellorien’in hınçlı bakışlarına vurdumduymazlıkla karşılık vermekle yetindi. Karind çok zeki değildi, ama pek az şey rahatsız edebilirdi onu.

“Bu görüşmeyi istemek için bir sebebiniz olmalı,” dedi Elayne. “Yalnızca hakaret etmek amaçlıysa...” Cümlesini bitirmedi. Bu görüşmeyi istemek için kendisinin de bazı sebepleri vardı. Elayne’in onlara gitmesini isteseler, giderdi. Hem de güvence *istemeden.* Bağda bir öfke dalgası

hissetti ve kendi öfkesini sıkı sıkı dizginledi. Birgitte kaşlarını çatmış, hançer gibi bakışlarla Ellorien'e bakıyordu. Birbirlerinin öfkesini beslemeye başlarlarsa... Bunu düşünmemek gerekirdi, burada değil, şimdi değil.

Ellorien yine ağzını açtı ve bu sefer sözünü Luan kesti. "Ateşkes istemek için geldik, Elayne." Kuzey pencereleri bir şimşekle aydınlandı, ama gök gürültüsüne kadar geçen zaman uzakta olduğunu gösteriyordu.

"Ateşkes mi? Savaşıyor muyuz, Luan? Biri taht üzerinde hak iddia etti de ben mi işitmedim?" Altı çift göz Dyelin'e döndü, kadın homurdandı.

"Aptallar. Size tekrar tekrar söyledim, ama siz bana inanmadınız. Belki şuna inanırsınız. Sylvase, Karind ve Lir destek ilanlarını gönderdikleri zaman, ben de kendiminkini gönderdim. Taravin Trakand'ı destekliyor ve yakında bunu bütün Andor öğrenecek."

Ellorien öfkeden kızardı ve bunu yaparken bile soğuk görünmeyi başardı. Aemlyn düşünceli düşünceli, uzun bir yudum aldı. Arathelle yüzüne bir parça hayal kırıklığı yansımasına izin verdi, sonra yüzü Ellorien'inki kadar sert bir maskeye dönüştü.

"Ne olursa olsun," dedi Luan, "biz yine de... ateşkes olmasa bile, geçici bir anlaşma istiyoruz." Şarap kadehinden küçük bir yudum aldı ve başını hüzünle iki yana salladı. "Toplayabildiğimiz kadarını toplasak bile, yine de Sınırboyluları yenmekte güçlük çekeceğiz, ama birlikte hareket etmezsek, harekete geçmeye karar verdiklerinde Andor'dan bir parçayı ele geçirirler. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre aynı yerde kalmalarına şaştım. Bin fersahlık bir yürüyüşten sonra bile, adamları artık dinlenmiş olmalı." Şimşek güneş pencerelerini aydınlattı ve gök gürültüsü o kadar yüksek sesle patladı ki, cam pencereler titremeliydi. Yakında patlamıştı.

"Kendi adıma, onların Murandy'ye girmesini bekliyordum," dedi Elayne. "Ama aynı yerde kalmalarının sebebinin, Caemlyn'e çok yaklaşarak savaş başlatmaktan korkmaları olduğuna inanıyorum. Kır yollarını kullanarak Murandy'ye gitmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlar gibi. Senenin bu zamanında *o yolların* ne durumda olduğunu biliyorsunuz. Bizimle savaşmak istemiyorlar. Andor'dan geçmelerine izin verdiğimde, bana Yenidendoğan Ejder'i aradıklarını söylediler."

Ellorien ağzındaki şarabı tükürdü ve ağzından buz parçaları fırlamalıydı. "*Ne* yaptığında? Tahta oturmaya *–henüz–* hakkın olmadığı hakkında söyleniyorsun, sonra kendine öyle bir hak tanıyorsun ki!.."

“Bir Aes Sedai’nin sahip olduğu hakkı.” Elayne, üçüncü parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü görmeleri için sağ elini kaldırdı. “Kız-Veliaht, hatta Trakand Evi’nin Yüksek Makamı olarak konuşmadım. Yeşil Ajah’tan Elayne Aes Sedai olarak konuştum. Bunu yapmasam da geleceklerdi zaten. Yiyecek ve yemleri çok azalmıştı. Onları durdurmaya kalksam, herhangi biri onları durdurmaya kalksa, işte o zaman savaş çıkardı. Yenidendoğan Ejder’i bulmaya kararlılar. Andor’un kazanma şansının çok düşük olduğu bir savaş olurdu. Birlikte hareket etmekten söz ediyorsun, değil mi, Luan? Andor’un bütün gücünü toplasan onların sayılarına ulaşabiliriz belki, ama bizim güçlerimiz arasındaki üç kişiden ikisi, baltalı kargı ya da mızrak tutabilen, ama günlerinin çoğunu saban ardında geçiren kişiler olurdu. Onların güçlerindeki herkes ise, hayatının her gününde Trolloclarla yüzleşebilecek, deneyimli askerler. Andor’u kana bulayacak ve onu bir nesil boyunca sakatlayacak bir savaş yerine, Sınırboylular topraklarımızdan barış içinde geçiyor. Onları izletiyorum. İhtiyaç duydukları yiyecek ve yemin parasını ödüyorlar, hem de iyi para ödüyorlar.” Başka zaman ve başka dinleyiciler olsa, buna gülerdi. Andorlu çiftçiler Karanlık Varlık’tan bile yüksek ücret almaya çalışırdı. “Şimdiye dek yaptıkları en kötü şey birkaç at hırsızını kırbaçlatmak oldu ve hırsızlar yargıçlara teslim edilse daha iyi olacaksa da, bunu yaptıkları için Sınırboylularda hata bulamıyorum. Şimdi söyle bana, Ellorien. Yaptıklarımdan farklı ne yapardın, nasıl yapardın?”

Ellorien buz gibi bir ifade ile surat asarak gözlerini kırpıştırdı, sonra önemsemezce burnunu çekti ve şarabını yudumladı.

“Peki, bu Siyah Kule için ne planlıyorsun?” diye sordu Abelle sessizce. “Ben... sanırım onun için de bir planın vardır.” Sınırboyluların Andor’dan geçmesine izin vermesinin diğer sebeplerini tahmin etmiş miydi? Dile getirmediği sürece, bırak tahmin etsin. Sessiz kaldığı sürece, Elayne’in tek amacı Andor’un iyiliğiymiş gibi görünüyordu. Bu ikiyüzlülüktü, başka açıklaması yoktu, ama gerçekçiydi de. Diğer sebepleri konusunda dürüstlükle konuşmuştu, ama o sebebin dile getirilmesi pahalıya mal olurdu. Hâlâ bir Ev’e daha ihtiyacı vardı ve Candraed Evi olmalıymış gibi görünüyordu, ama Elayne’in onu desteklemeye zorladığını hissederse Danine asla desteklemezdi.

“Hiçbir şey,” dedi adama. “Düzenli olarak Askerler gönderiyorum. Siyah Kule arazisinin çevresinde at sürüyorlar ve onlara Andor’da olduklarını, Andor kanunlarına tabi olduklarını hatırlatıyorlar, ama bunun

dışında, Beyaz Kule bir şekilde Caemlyn'e nakledilse yapabileceğimden daha fazlasını yapamam." Altısı birden, gözlerini kırpmadan, uzun uzun baktılar ona.

"Pendar Trakand'ı destekliyor," dedi Abelle aniden. Onun, bitirmesini beklemeden Luan konuştu, "Norwelyn Trakand'ı destekliyor." Tepede şimşek aktı, tavandaki renkli camları canlandırdı.

Elayne sallanmaktan bir çabayla alıkoydu kendini. Birgitte'in yüzü ifadesizdi, ama bağ hayret taşıyordu. Olmuştu işte. On bir destekçisi vardı ve taht onundu.

"Onu ne kadar çok kişi desteklerse, Andor için o kadar iyi olur." Dyelin de sersemlemiş gibiydi. "Benimle birlikte Trakand'ı destekleyin."

Daha uzun bir duraksama oldu, herkes bakıştı, ama sonra, teker teker Arathelle, Pelivar ve Aemlyn de Evlerinin Trakand'ı desteklediğini açıkladılar. Ama bunu Dyelin için yapıyorlardı. Elayne bunu hatırlamak zorundaydı. Belki zaman içinde sadakatlerini kazanabilirdi, ama şimdilik, onu Dyelin'in hatırına destekliyorlardı.

"Taht onun," dedi Ellorien, her zamankinden de soğuk bir sesle. "Geri kalanlar hav ve tüy."

Elayne sıcak bir sesle konuşmaya çalıştı. "Bu akşam bizimle yemek yer misin, Ellorien? En azından yağmur dinene kadar kal."

"Benim kendi aşçılarım var," diye yanıt verdi Ellorien, kapıya dönerek. Hizmetkâr kadını koşarak gelip fincanı aldı ve masaya götürdü. "Yağmur diner dinmez, Sheldyn'e doğru yola koyulacağım. Çok uzun zamandır uzaktayım."

"Tarmon Gai'don yakında geliyor, Ellorien," dedi Elayne. "O zaman mülklerinde kalamayacaksın."

Ellorien duraksadı, omzunun üzerinden ona baktı. "Tarmon Gai'don geldiğinde, Traemane Son Savaş'a at sürecek ve Andor'un Aslanı'nın arkasında olacak." O, arkasında hizmetkâr kadını ile Büyük Salon'dan çıkarken, gök gürültüsü patladı.

"Dairemde bana katılır mısınız?" diye sordu Elayne diğerlerine.

Andor Aslanı'nın arkasında, ama Elayne'in arkasında olmak konusunda tek kelime etmemişti. Sahip olduğu desteğin yarısı, öyle ya da böyle, şüpheliydi. Jarid Sarand hâlâ, önemli bir güçle başıboş dolaşıyordu ve Ellorien eninde sonunda Elayne için sorun yaratacaktı. Hikâyelerde hiç böyle olmuyordu. Hikâyelerde, sonunda her şey düzgünce toparlanmış oluyordu. Gerçek yaşam çok daha... karmaşıktı. Yine de, sonunda taht

onundu. Daha taç giyme töreni vardı, ama bu artık formalite sayılırdı. Diğerlerinin önünde, Luan ve Pelivar'la gevezelik ederek Büyük Salon'dan çıkarken, gök gürültüsü tepede, Tarmon Gai'don'a yürüyüş marşını çalan savaş davulları gibi gürledi. Andor'un bayraklarının Son Savaş'a yürümesine ne kadar kalmıştı acaba?

36
Bir Meşenin Altında

Karede ağaçların arasında, yaklaşık iki fersah uzaktaki, Malvide Geçitleri denen yere doğru ilerlerken güneş dağların epey yükseğinde duruyordu. Dağlardaki, sekiz kilometrelik gedik yolu Ebou Dar'dan, bir buçuk kilometre güneydeki Lugard'a taşıyordu. Ama Geçitler'in berisinde, Ajimbura'nın onun için bulduğu kampa varacaktı. Ajimbura kampa girmeye çalışacak kadar aptal değildi, bu yüzden Karede boş yere bir ölüm tuzağına mı girdiğini hâlâ bilmiyordu. Hayır, boş yere değil. Yüksek Leydi Tuon için. Her Ölümnöbeti Askeri onun için ölmeye hazırdı. Onların şerefleri görevleriydi ve görev sık sık ölüm anlamına gelirdi. Gökyüzünde yalnızca köpük köpük beyaz bulutlar vardı ve yağmur yağacak gibi görünmüyordu. Karede her zaman, güneş ışığında ölmeyi ummuştu.

Yanında küçük bir grup getirmişti. Ajimbura beyaz ayaklı, kestane rengi atının sırtında yol gösteriyordu, elbette. Sırım gibi ufak tefek adam kır düşmüş kızıl örgüsünü kesmişti. Bu, büyük adanmışlığının ölçüsünü gösteriyordu. Tepe kabileleri, bitmek tükenmek bilmez kan davalarında, o örgüleri ganimet olarak alırdı ve örgüsüz olmak, tüm kabilelerin ve ailelerin gözlerinde rezil olmak demekti. İnsanın kendini korkak ilan etmesi demekti. Ajimbura'nın adanmışlığı Yüksek Leydi'ye ya da Kristal Taht'a değil, Karede'ye yönelikti, ama Karede'nin kendi adanmışlığı sonucunda, aynı yere varıyordu. İki Ölümnöbeti Askeri Karede'nin arkasında at sürüyordu; tıpkı Karede'ninki gibi, kırmızı yeşil zırhları parlayana dek cilalanmıştı. Hartha ve iki Bahçıvan, uzun saplı baltalarını omuzlarına dayamış, atlara kolaylıkla ayak uyduruyorlardı. Onların zırhları da parlıyordu. Yüksek Leydi'nin *der'sul'dam*'ı Melitene, bugün uzun, gri saçlarını parlak kırmızı bir kurdele ile bağlamıştı ve kıvrak adımlı bir gri at sürüyordu. Gümüşsü

a'dam kadının sol bileğini, Mylen'in boynuna bağlıyordu. O ikisini daha etkileyici göstermek için yapılabilecek pek az şey vardı, ama *a'dam* ve Melitene'in mavi elbisesi, eteklerindeki kırmızı paneller ve gümüş rengi çatallı şimşek desenli korsesi dikkat çekmeliydi. Hep birlikte görülünce, Ajimbura hiç fark edilmemeliydi. Kalanlar, bunun gerçekten de bir ölüm tuzağı çıkması ihtimaline karşılık, Musenge ile birlikte geride kalmıştı.

Karede Mylen'den başka bir *damane* kullanmayı düşünmüştü. Yaşını asla tahmin edemediği ufak tefek kadın, Yüksek Leydi'yi bir kez daha görebilme hevesi ile eyerinde hoplayıp sıçrıyordu neredeyse. Kendine doğru düzgün hâkim olamıyordu. Yine de, Melitene olmadan hiçbir şey yapamazdı ve faydasız bir silahtı; *der'sul'dam*'a bahsettiğinde kadının başını eğmesine sebep olan bir gerçek. Kadının teselli edilmesi gerekmişti; *sul'dam*'ı onu okşamış, ne kadar güzel Semavi Işıklar yapabildiğinden, Şifasının ne harika olduğundan bahsetmişti. Bunu düşünmek bile ürpertiyordu Karede'yi. Soyut olarak bakıldığında, birkaç dakika içinde iyileşen yaralar, harika bir şey gibi görünmeliydi, ama birinin ona Güç'le dokunmasına izin vermek için, ölmek üzere olması gerektiğini düşünüyordu. Yine de, karısı Kalia'yı kurtarabilseydi... Hayır, silahları Musenge'nin yanında bırakmıştı. Bugün savaş olacaksa, farklı türden bir savaş olacaktı.

İşittiği ilk kuş ötüşü, o sabah duyduklarından farklı gelmedi, ama ses ileride tekrarlandı, sonra bir kez daha duyuldu. Her seferinde bir ötüş. Yüksek bir meşede arbaletli bir adam gördü. Karede ilerlerken adam onu izledi. Adamı görmek kolay değildi; plaka zırhı ve açık yüzlü miğferi ağacın yapraklarına karışan donuk bir yeşile boyanmıştı. Ama adamın sol koluna bağladığı kırmızı kumaş parçası faydalı olmuştu. Gerçekten saklanmak istiyorsa, o kumaşı çıkarmalıydı.

Karede Ajimbura'ya işaret etti ve sırım gibi ufak tefek adam, mavi gözlü yaşlı bir sıçan gibi sırıttıktan sonra, kestane rengi atının Ölümnöbeti Askerleri'nin arkasında kalmasına izin verdi. Bugün uzun bıçağı ceketinin altındaydı. Hizmetkâr sanılabilirdi.

Kısa süre sonra, Karede kampa girdi. Çadır ya da barınağa benzer bir şey yoktu, ama düzenli bir biçimde serilmiş uzun at halatları ve yeşil plaka zırhlar içinde pek çok adam vardı. Başlar dönerek grubun geçişini izledi, ama pek azı ayaktaydı, daha da azının elinde arbalet vardı. Pek çoğu battaniyelerinin üzerinde uyuyorlardı, kuşkusuz gece yaptıkları hızlı yolculuklardan dolayı yorgundular. Demek kuş ötüşü onlara, Karede'nin

grubunun tehlike oluşturmadığını söylemişti. İyi eğitimli askerlere benziyorlardı, ama Karede bunu beklemişti zaten. Beklemediği şey, sayılarının bu kadar az olmasıydı. Ah, ağaçlar biraz daha fazlasını saklıyor olabilirdi, ama kampta yedi sekiz bin adamdan daha fazlası yoktu kesinlikle; Loune'un tarif ettiği saldırıları gerçekleştiremeyecek kadar az. Aniden göğsü sıkıştı. Kalanlar neredeydi? Yüksek Leydi diğer gruplardan birinin yanında olabilirdi. Ajimbura'nın sayılarına dikkat ettiğini umdu.

Fazla ileri gitmeden, boz donlu yüksek bir ata binmiş kısa bir adam onları karşıladı ve tam önlerinde durdu. Karede ya dizginleri çekecek ya da adamı ezecekti. Adamın başının ön kısmı tıraşlanmıştı ve tuhaf, ama pudralanmış gibi görünüyordu. Ama adam gösteriş budalası değildi. Siyah ceketi ipek olabilirdi, ama sıradan askerlerinkiyle aynı donuk yeşil zırhtan giymişti. Melitene ile Mylen'i ve Ogierleri süzerken, bakışları sert ve ifadesizdi. Gözlerini Karede'ye çevirirken yüzü değişmedi. "Lord Mat bu zırhı bize tarif etti," dedi, Altaralılarınkinden de hızlı ve sert bir aksanla. "Ölümnöbeti Askerleri tarafından ziyaret edilme şerefini neye borçluyuz?"

Lord Mat mi? Işık aşkına, Lord Mat de kimdi? "Furyk Karede," dedi Karede. "Kendine Thom Merrilin diyen adamla konuşmak istiyorum."

"Talmanes Delovinde," dedi adam, sonunda görgü kurallarını hatırlayarak. "*Thom'la* mı konuşmak istiyorsun? Eh, bunda bir zarar göremiyorum. Seni ona götüreyim."

Karede Aldazar'ı topuklayıp Delovinde'in peşine düştü. Adam aşikâr olandan, onun ve diğerlerinin gitmesine ve bu ordunun yerini başkalarına söylemesine izin verilemeyeceğinden bahsetmemişti. Görgü kurallarından biraz haberdardı. En azından, Karede'nin delice planı işe yaramazsa, gitmelerine izin verilmeyecekti. Musenge, onda bir başarı şansı, beşte bir hayatta kalma şansı olduğunu söylemişti. Kişisel olarak, Karede şansının daha da düşük olduğuna inanıyordu, ama denemek zorundaydı. Ve Merrilin'in varlığı, Yüksek Leydi'nin de burada olabileceği anlamına geliyordu.

Delovinde ağaçların arasında, tuhaf bir biçimde evcil bir sahnenin ortasında atından indi. İnsanlar yaygın bir meşenin altında, üzerinde bir tencerenin kaynadığı küçük bir ateşin çevresinde, kamp taburelerinin ya da battaniyelerin üzerinde oturuyordu. Karede eyerinden indi, Ölümnöbeti Askerleri'ne ve Ajimbura'ya da inmelerini işaret etti. Melitene ve Mylen, yükseklik avantajını kaybetmemek için, atlarının sırtında kaldılar. Tuhaftır, eskiden Ebou Dar'da, Karede'nin de kaldığı bir hana sahip olan Anan

Hanım, üç bacaklı bir tabureye oturmuş, kitap okuyordu. Artık, Karede'nin bakmaktan hoşlandığı şu açık saçık elbiselerden birini giymiyordu, ama üzerine tam oturan kolyesinden etkileyici göğsüne, hâlâ aynı küçük, mücevherli hançer sarkıyordu. Kadın kitabını kapattı ve Karede birkaç saatlik bir gezintiden sonra Gezgin Kadın'a dönmüş gibi, başını hafifçe sallayarak selamladı onu. Ela gözleri oldukça sakindi. Belki entrika, Arayıcı Mor'un düşündüğünden çok daha karmaşıktı.

Uzun boylu, ince, beyaz saçlı, neredeyse Hartha'nınki kadar uzun bıyıkları olan bir adam çizgili bir battaniyenin üzerine bağdaş kurmuş, oturuyordu. Karşısında saçlarını ince ince örmüş, örgülerine boncuk takmış, ince bir kadın vardı. Adam Karede'ye bakarak tek kaşını kaldırdı, başını iki yana salladı ve çapraz çizgilerle kaplı tahtaya bakmaya devam etti. Kadın Karede'ye ve arkasındakilere saf öfkeyle, dik dik baktı. Uzun, beyaz saçları olan boğum boğum bir adam bir başka battaniyenin üzerine uzanmıştı ve karşısında olağanüstü çirkinlikte küçük bir çocuk vardı. Örümcek ağına benzer siyah çizgilerle kaplı kırmızı bir kumaşın üzerinde, bir başka oyun oynuyorlardı. Onlar doğrulup oturdular, çocuk ilgiyle Ogierlere baktı, adamın bir eli, ceketinin altındaki hançere gidecekmiş gibi yaptı. Tehlikeli bir adamdı ve ihtiyatlıydı. Belki de Merrilin oydu.

Karede yaklaşırken, iki adam ve iki kadın kamp taburelerine oturmuş, konuşuyorlardı, ama Karede atından inerken, sert yüzlü bir kadın ayağa kalktı ve mavi gözlerini meydan okurcasına Karede'ninkilere dikti. Denizcilerin yaptığı gibi, göğsüne çaprazlama astığı geniş deri kayışa bir kılıç asmıştı. Saçları düşük Kan'dan olanların tarzında kesilmiş değil, kısacıktı. Tırnakları kısaydı ve hiçbiri boyanmamıştı, ama Karede kadının Egeanin Tamarath olduğundan emindi. Saçları kadınınki kadar kısa, şu tuhaf Illian tarzı sakaldan uzatmış, iri yarı bir adam kadının yanında durmuş, bir elini kısa kılıcının kabzasına koymuş, kadının meydan okumasını tekrarlarmış gibi Karede'ye bakıyordu. Beline kadar gelen siyah saçları olan, dudakları Tarabonluların gülgoncası dudaklarına benzeyen güzel bir kadın da ayağa kalktı ve bir anlığına diz çökecekmiş ya da yere kapanacakmış gibi göründü, ama sonra sırtını dikleştirdi ve gözlerini Karede'nin gözlerine dikti. Sonuncu adam –tuhaf kırmızı bir şapka takmış, karaağaçtan oyulmuş gibi görünecek kadar esmer, ince biri– yüksek sesle kahkaha attı ve kollarını kadına doladı. *Onun* Karede'ye fırlattığı bakış ve sırıtışı ancak muzaffer diye nitelenebilirdi.

“Thom,” dedi Delovinde, “bu Furyk Karede. ‘Kendine Thom Merrilin’ diyen bir adamla konuşmak istiyor.”

“Benimle mi?” dedi ince, beyaz saçlı adam, zar zor doğrularak. Sağ bacağı hafifçe tutulmuş gibiydi. Eski bir savaş yarası olabilir miydi? “Ama ben ‘kendime Thom Merrilin’ demem. Bu benim adım, ama bilmene şaştım. Benden ne istiyorsun?”

Karede miğferini çıkardı, ama daha o ağzını açamadan iri, kahverengi gözleri olan güzel bir kadın hızla yaklaştı. Onu iki kadın daha izliyordu. Üçü de Aes Sedai yüzlerine sahipti; bir an yirmi, bir sonrakinde kırk yaşında, bir sonrakinde ise arada bir yerde görünüyorlardı. Çok huzursuz ediciydi.

“Bu Sheraine!” diye haykırdı güzel kadın, Mylen’e bakarak. “Bırakın onu!”

“Anlamıyorsun, Joline,” dedi yanındaki kadınlardan biri öfkeyle. İnce dudaklı, dar burunlu biriydi ve kaya kemirebilirmiş gibi görünüyordu. “O artık Sheraine değil. Fırsat bulsa, bize ihanet ederdi.”

“Teslyn haklı, Joline,” dedi üçüncü kadın. Güzel değil düzgün hatlıydı, uzun siyah saçları dalga dalga beline dökülüyordu. “Bize ihanet ederdi.”

“Buna inanmıyorum, Edesina,” diye terslendi Joline. “Onu hemen bırakacaksın,” dedi Melitene’e, “yoksa ben...” Aniden inledi.

“Sana söylemiştim,” dedi Teslyn acı acı.

Geniş siperlikli siyah şapka giymiş, küt burunlu, geniş göğüslü, koyu kestane bir at süren genç bir adam dörtnala geldi ve kendini eyerden yere fırlattı. “Burada ne haltlar dönüyor?” diye sordu, uzun adımlarla ateşe yaklaşarak.

Karede onu görmezden geldi. Yüksek Leydi Tuon genç adamla birlikte gelmişti ve Karede’nin hiç görmediği türden lekeleri olan, siyah beyaz bir ata biniyordu. Selucia da yanındaydı, boz donlu bir ata binmişti, başına kırmızı bir eşarp sarmıştı, ama Karede’nin gözü Yüksek Leydi’den başkasını görmüyordu. Başı kısa, siyah saçlarla kaplıydı, ama yüzünü tanımaması imkânsızdı. Yüksek Leydi ona ifadesiz bir bakış fırlattıktan sonra, dönüp genç adamı inceledi. Karede, Yüksek Leydi’nin onu tanıyıp tanımadığını merak etti. Muhtemelen tanımamıştı. Onun kişisel koruması olarak görev yapmasının üzerinden çok zaman geçmişti. Karede omzunun üzerinden arkaya bakmadı, ama Ajimbura’nın kestane rengi atını şimdi Ölümnöbeti Askerleri’nden birinin tuttuğunu biliyordu. Silahsız görünen, kökenini anlatan örgüsü olmayan Ajimbura, sorun yaşamadan kamptan

çıkabilmeliydi. Nöbetçiler bu ufak tefek adamı asla görmezdi. Ajimbura, gizlice hareket etme yeteneğine ek olarak, iyi bir koşucuydu. Musenge Yüksek Leydi'nin burada olduğunu kısa sürede öğrenirdi.

"Bize kalkan koydu, Mat," dedi Joline ve genç adam şapkasını çıkarıp, Melitene'in atına doğru yürüdü. Atın başlığını yakalamayı düşünürmüş gibi görünüyordu. Kolları ve bacakları uzundu, ama uzun boylu denemezdi. Boynuna siyah ipek bir eşarp bağlamıştı ve ucu göğsüne sarkıyordu. Herkesin Tylin'in Oyuncağı dediği adam bu olmalıydı; adamla ilgili en önemli özellik, kraliçenin oyuncağı olmasıymış gibiydi. Büyük olasılıkla en önemli özelliği buydu zaten. Oyuncakların nadiren başka özelliği olurdu. Tuhaf, ama oyuncak olacak kadar yakışıklı görünmüyordu. Ama zinde görünüyordu.

"Kalkanı sal," dedi Melitene'e, itaat beklermiş gibi. Karede'nin kaşları kalktı. Oyuncak *bu* muydu? Melitene ve Mylen bir ağızdan nefeslerini içlerine çektiler ve genç adam havlarcasına kahkaha attı. "Görüyorsunuz, benim üzerimde işe yaramıyor. Şimdi, ya o lanet kalkanları salıverirsiniz ya da sizi eyerinizden çekip poponuzu şaplaklarım." Melitene'in yüzü karardı. Pek az insan bir *der'sul'dam*'la bu şekilde konuşmaya cüret edebilirdi.

"Kalkanları sal, Melitene," dedi Karede.

"*Marath'damane saidar*'a kucak açmak üzereydi," dedi kadın, itaat etmek yerine. "Ne yapabileceğini bilmenin yolu..."

"Kalkanları sal," dedi Karede sertçe. "Gücü de."

Genç adam tatminle başını salladı, sonra aniden döndü ve parmağını üç Aes Sedai'ye uzattı. "Şimdi de siz başlamayın! Güç'ü salıverdi işte. Siz de salın. Hemen!" Yine, itaat gördüğünden eminmiş gibi, başını salladı. Melitene'in ona nasıl baktığına bakarak, belki de itaat görmüştü. Belki de adam bir Asha'man'dı? Belki Asha'manlar bir şekilde *damane*'lerin yönlendirmesini sezebiliyordu. Bu hiç olası gelmiyordu, ama Karede'nin aklına gelen tek açıklama buydu. Ama bu, Tylin'in genç adama gösterdiği muamele hakkındaki hikâyelere uymuyordu.

"Bugünlerden birinde, Mat Cauthon," dedi Joline ekşi ekşi, "biri sana Aes Sedailere saygı göstermeyi öğretecek ve orada olup izleyebilmeyi umuyorum."

Yüksek Leydi ile Selucia koca koca kahkahalar attılar. Yüksek Leydi'nin, tutsak olmasına rağmen moralini yüksek tuttuğunu görmek güzeldi. Kuşkusuz hizmetçisinin yoldaşlığının da faydası olmuştu. Ama

işine devam etmesi gerekiyordu. Delice kumarını oynamasının zamanı gelmişti.

“General Merrilin,” dedi Karede, “kısa ama olağanüstü bir sefer yürüttünüz ve güçlerinizin bulunmasını önleyerek mucizeler yarattınız, ama şansınız tükenmek üzere. General Chisen gerçek amacınızı anladı. Ordusunu çevirdi ve bütün hızıyla Malvide Geçitleri’ne doğru yürüyor. İki gün içinde burada olur. Buradan çok uzak olmayan bir yerde on bin adamım var, o gelene kadar sizi buraya mıhlamaya yetecek kadar. Ama Yüksek Leydi Tuon tehlikede olur ve bundan kaçınmak istiyorum. Bırak onunla birlikte buradan ayrılayım. O zaman sizin ve adamlarınızın serbestçe gitmesine izin veririm. Chisen gelmeden önce siz Molvaine Geçitleri’ne girmiş, dağların diğer yanına geçmiş olursunuz. Murandy’de sizi yakalayamaz. Tek diğer seçenek yok olmanız. Chisen’in yanında, sizi silip süpürmeye yetecek kadar adam var. Bu bir savaş olmayacak. Sekiz bin adama karşı yüz bin adam, katliam demek.”

Onu işitmişlerdi ve bütün yüzler, sersemlemiş gibi, ifadesizdi. Kendilerini kontrol altında tutmak konusunda iyiydiler. Ya da belki Merrilin’in planının son anda çözülmesi karşısında sersemlemişlerdi.

Merrilin uzun parmağıyla beyaz bıyıklarından birini sıvazladı. Gülümsediğini saklamaya çalışıyor gibiydi. “Korkarım beni yanlış anladınız, Bayrak-General Karede.” Cümlesi bitmeden, sesine bir yankı gelmişti. “Ben bir âşığım, saray ozanından daha yüksek bir konum, kuşkusuz, ama general değilim. Aradığınız adam Lord Matrim Cauthon’dur.” Genç adama doğru hafifçe eğildi. Genç adam düz tepeli şapkasını kafasına oturtuyordu.

Karede kaşlarını çattı. General, Tylin’in *Oyuncağı* mıydı? Ona oyun mu oynuyorlardı?

“Yaklaşık yüz adamın var; Ölümnöbeti Askerleri ve belki yirmi Bahçıvanın,” dedi Cauthon sakin sakin. “İşittiklerime bakarak, sayılarının beş katı kadar sıradan askerle savaşırken, güçlerin dengede olduğundan bahsedilebilirmiş, ama Birlik sıradan askerlerden oluşmuyor ve bende altı yüzden fazla var. Chisen’e gelince, eğer bahsettiğin Geçitler’de geri çekilen adamsa, ne peşinde olduğumu öğrense bile, beş günden daha kısa zamanda burada olamaz. İzcilerimin getirdiği son raporlar, Chisen’in Ebou Dar Yolu boyunca, bütün hızıyla güneybatıya ilerlediğini söylüyor. Ama asıl soru şu: Sen Tuon’u sağ salim Tarasin Sarayı’na ulaştırabilir misin?”

Karede, Hartha karnına tekme atmış gibi hissetti ve bunun tek sebebi adamın Yüksek Leydi'nin ismini kayıtsızca kullanması değildi. "Onu alıp götürmeme izin mi vereceksin yani?" dedi inanmazlık içinde.

"Sana güveniyorsa. Onu sağ salim saraya götürebileceksen. Oraya ulaşana kadar tehlike içinde. Eğer bilmiyorsan, sizin tüm lanet Her Daim kahrolası Ordunuz onun gırtlağını kesmeye ya da kafasını taşla ezmeye hazır."

"Biliyorum," dedi Karede, hissettiğinden daha sakin bir sesle. Beyaz Kule Yüksek Leydi'yi kaçırtmak için onca zahmete girdikten sonra, bu adam neden onu öylesine salıveriyordu? O kısa, lanet savaşı verdikten sonra, neden? "Onu güvenliğe kavuşturmak için gerekiyorsa, son adamına dek savaşırız. Hemen yola çıkmamız en iyisi olur." Adam fikrini değiştirmeden. Karede bu rüyadan uyanmadan. Rüyaya benzediği kesindi.

"O kadar çabuk değil." Cauthon Yüksek Leydi'ye döndü. "Tuon, bu adamın seni sağ salim Ebou Dar'daki saraya götüreceğine güveniyor musun?" Karede irkilme dürtüsünü bastırdı. General ve lord olabilirdi, ama bu şekilde Yüksek Leydi'nin ismini kullanmaya hakkı yoktu!

"Ölümnöbeti Askerleri'ne canımı emanet ederim," diye yanıt verdi Yüksek Leydi sakin sakin, "en çok da ona." Karede'ye gülümsedi. Çocukken bile, gülümsemesi nadirdi. "Tesadüf eseri, oyuncak bebeğim hâlâ sende olabilir mi, Bayrak-General Karede?"

Karede resmi bir biçimde eğildi. Konuşma tarzı, hâlâ peçe altında olduğunu anlatıyordu. "Affedersiniz, Yüksek Leydi. Büyük Sohima Yangını'nda her şeyimi kaybettim."

"Yani on sene saklamışsın. Karını kaybetmişsin, başın sağ olsun. Oğlunu da kaybetmişsin, ama o cesurca, iyi bir biçimde ölmüş. Pek az insan, bir kez bile olsa, yanan bir binaya girer. Oğlun yangına yenilmeden önce beş kişiyi kurtarmış."

Karede'nin boğazı sıkıştı. Yüksek Leydi onunla ilgili haberleri takip etmişti. Yerlere kadar eğilerek selam vermekten başka şey gelmiyordu elinden.

"Bu kadarı yeterli," diye mırıldandı Cauthon. "Bu şekilde devam edersen kafanı yere çarpacaksın. Tuon ve Selucia eşyalarını toplar toplamaz, onları buradan götür. Atlarınızı hızlı sürün. Talmanes Birlik'i ayaklandır. Sana güvenmediğimden değil, Karede, ama Geçitler'in ötesinde daha rahat uyuyacağımı düşünüyorum."

“Matrim Cauthon benim kocamdır,” dedi Yüksek Leydi; yüksek, berrak bir sesle. Herkes olduğu yerde donakaldı. “Matrim Cauthon benim kocamdır.”

Karede, yine Hartha’nın onu tekmelediğini hissetti. Hayır, Hartha değil. Aldazar’ın. Bu nasıl bir delilikti? Cauthon, bir okun yüzüne doğru uçtuğunu gören ve kenara eğilme şansının olmadığını bilen bir adam gibi görünüyordu.

“Kahrolası Matrim Cauthon benim kocamdır. Senin kullandığın sözcük buydu, değil mi?”

Bu mutlaka rüya olmalıydı.

Mat ancak bir dakika sonra konuşabildi. Kavrulası, hareket etmeyi başarana kadar bir saat geçmişti sanki. Hareket edebildiğinde, şapkasını başından kaptı, Tuon’a doğru yürüdü ve usturanın başlığını tuttu. Tuon, lanet tahtına kurulmuş bir kraliçe kadar serinkanlılıkla baktı ona. Kafasının içinde takırdayan lanet zarlarla o kadar savaşta savaşmıştı, onca çatışma ve baskın yaşamıştı ve Tuon birkaç kelime ettiğinde durmak zorundaydılar. Eh, en azından bu sefer, kahrolası Mat lanet olası Cauthon’un kaderini belirleyen bir şey olduğunu biliyordu. “Neden? Demek istediğim, eninde sonunda kabul edeceğini biliyordum, ama neden şimdi? Senden hoşlanıyorum, belki hoşlanmaktan daha fazlası var, seni öpmekten de zevk alıyorum,” Karede’nin homurdandığını sandı, “ama sen âşık bir kadın gibi davranmadın. Zamanın yarısında buz gibiydin, kalan zamanı da sinirimi bozmaya çalışarak geçirdin.”

“Aşk mı?” Tuon şaşırmış gibiydi. “Belki zaman içinde birbirimize âşık oluruz, Matrim, ama ben, İmparatorluk’a hizmet etmek için evleneceğimi her zaman biliyordum. Sözleri söyleyeceğimi *bildiğini* söylerken ne demek istedin?”

“Bana Mat de.” Yalnızca annesi ona Matrim derdi, o da başı beladayken. Bir de, kız kardeşleri başını belaya sokacak hikâyeler taşıyorsa ona Matrim diye hitap ederdi.

“Senin adın Matrim. Ne demek istedin?”

Mat içini çekti. Kadın çok şey istemiyordu kesinlikle. Yalnızca o nasıl isterse öyle olsun istiyordu. Tıpkı tanıdığı tüm diğer kadınlar gibi. “Başka bir yerde, bir *ter’angreal*’den geçtim, belki bir başka dünyaya gittim. Oradaki insanlar gerçekten insan değil –yılana benziyorlar– ama üç soruna yanıt veriyorlar ve verdikleri yanıtlar her zaman doğru çıkıyor. Benim

aldığım yanıtlardan biri, Dokuz Ayın Kızı ile evleneceğimi söylüyordu. Ama sen benim sorumu yanıtlamadın. Neden şimdi?”

Tuon, dudaklarında hafif bir gülümseme ile, eyerden eğildi. Ve parmak boğumları ile Mat’in kafasına sertçe vurdu. “Batıl inançlı olman yeterince kötü, Matrim, ama yalana tahammül etmem. Eğlenceli bir yalan, evet, ama yine de yalan.”

“Işık’ın kendi gerçeği,” diye itiraz etti Mat, şapkasını kafasına geçirerek. Belki şapkası onu biraz korurdu. “Aes Sedailerle konuşmayı kabul etsen, kendin öğrenebilirsin. Onlar sana Aelfinnleri ve Eelfinnleri anlatabilir.”

“Doğru olabilir,” diye sesini yükseltti Edesina, yardımcı olabilirmiş gibi. “Aelfinnlere, Tear Taşı’ndaki bir *ter’angreal* aracılığıyla ulaşılabiliyormuş, böyle biliyorum ve sözde, doğru yanıtlar veriyorlarmış.” Mat dik dik baktı kadına. “Öyle biliyorum”ları ve “sözde” lafları ile, pek de yardımcı olmuştu! Tuon, Edesina ağzını açmamış gibi, Mat’e bakmaya devam etti.

“Ben senin sorunu yanıtladım, Tuon, sen de benimkini yanıtla.”

“*Damane*’lerin fal bakabildiğini biliyor musun?” Tuon, buna batıl inanç demesi için meydan okuyarak Mat’e baktı, ama Mat sertçe başını salladı. Bazı Aes Sedailer Kehanet’te bulunabiliyordu. Bir *damane* neden yapmayacaktı? “Ebou Dar’da karaya çıkmadan hemen önce, Lidya’dan falıma bakmasını istedim. Şunları söyledi: ‘Kuzgunları uçuran tilkiye dikkat et, çünkü seninle evlenecek ve seni alıp götürecek. Şahinkanadı’nın yüzünü hatırlayan adama dikkat et, çünkü seninle evlenecek ve seni özgür bırakacak. Kızıl elli adama dikkat et, çünkü onunla evleneceksin, başkasıyla değil.’ Gözüme ilk takılan yüzüğün oldu.” Mat farkında olmadan, başparmağıyla yüzüğü sıvazladı ve Tuon gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi, ama yine de gülümsemeydi. “İki kuzgunu korkutup uçurtur gibi görünen bir tilki ve dokuz hilal. Anlamlı, sence de öyle değil mi? Biraz önce de ikinci kısmı gerçekleştirdin, bu yüzden sen olduğunu kesin olarak anladım.” Selucia gırtlağından bir ses çıkardı ve Tuon parmaklarını ona doğru oynattı. İri göğüslü ufak tefek kadın yatıştı, eşarbını düzeltti, ama Mat’e fırlattığı bakışa, elinde tuttuğu bir hançer eşlik etmeliydi. Mat neşesizce güldü. Kan ve lanet küller. Yüzük bir oymacının örnek modeliydi, yalnızca parmağından çıkaramadığı için satın almıştı; lanet yılanları kafasından çıkarabilecek olsa, diğer eski anılarıyla birlikte, Şahinkanadı’nın

yüzüyle ilgili olanları da unutmaya hazırdı; ama o şeyler ona bir eş kazandırmıştı. O eski savaş anıları olmasa, Kızıl El Birliği asla var olmazdı.

“Bana öyle geliyor ki, *ta’veren* olmak başka herkes kadar benim üzerimde de etkili.” Bir an, Tuon’un yine kafasına vuracağını düşündü. Ona en iyi gülümsemesini bahşetti. “Gitmeden önce bir öpücük daha?”

“Şu anda havamda değilim,” dedi Tuon soğuk soğuk. İdam hükmü veren yargıç geri gelmişti. Bütün tutsaklar hemen mahkûm olacak. “Belki daha sonra. Benimle birlikte Ebou Dar’a dönebilirsin. Artık İmparatorluk’ta şerefli bir yerin var.”

Mat duraksamadan başını iki yana salladı. Leilwin ya da Domon’u, Aes Sedaileri ya da Birlik’i bekleyen şerefli yerler yoktu. “Seanchanları bir daha gördüğümde, savaş meydanında olacağını tahmin ediyorum, Tuon.” Kavrulası, öyle olacaktı. Kendisi ne yaparsa yapsın, hayatı hep aynı yöne gidiyor gibiydi. “Sen düşmanım değilsin, ama İmparatorluk’un öyle.”

“Sen de benim düşmanım değilsin, kocam,” dedi Tuon soğuk soğuk, “ama ben İmparatorluk’a hizmet etmek için yaşıyorum.”

“Eh, sanırım eşyalarını toplasan...” Bir atın eşkin koşarak yaklaştığını duyunca sustu.

Vanin yüksek ve sıska atını Tuon’un yanında dizginledi, Karede’yi ve diğer Ölümnöbeti Askerleri’ni süzdü, sonra dişlerinin arasından tükürüp, yüksek eyer kaşına yaslandı. “Buranın sekiz kilometre kadar batısındaki küçük bir kasabada yaklaşık on bin asker var,” dedi şişman adam Mat’e. “Öğrenebildiğim kadarıyla yalnızca biri Seanchan. Kalanlar Altaralı, Tarabonlu, Amadicialı. Hepsi atlı. Asıl önemli olan, buna benzer zırh giymiş adamları soruyorlar.” Başını Karede’ye doğru salladı. “Ve söylentilere göre, Yüksek Leydi’ye çok benzeyen bir kızı öldüren, yüz bin altın kron kazanacakmış. Ödül ağızlarını sulandırıyor.”

“Gizlice yanlarından geçebilirim,” dedi Karede. Küt yüzünde babacan bir ifade vardı. Sesi, çekilmiş bir kılıç gibiydi.

“Ya geçemezsen?” diye sordu Mat sessizce. “Bu kadar yakında olmaları tesadüf olamaz. Kokunu almışlar. Tek bir koku daha, Tuon’un ölümüne sebep olabilir.” Karede’nin yüzü karardı.

“Sözünden dönmeyi mi düşünüyorsun?” Yakında kullanılabilecek bir yalın kılıç. Daha da kötüsü, Tuon izliyordu, Mat’e gerçekten de idam kararı vermiş bir yargıç gibi bakıyordu. Kavrulası, Tuon ölürse, Mat’in içinde bir şey kuruyup giderdi. Ve bunu engellemenin tek yolu, engelleyeceğinden emin olmanın tek yolu, çalışmaktan da çok nefret ettiği şeyi yapmaktı.

Eskiden, ne kadar nefret ederse etsin, savaşmanın çalışmaktan daha iyi olduğunu düşünürdü. Birkaç gün içinde ölen dokuz yüz kişi fikrini değiştirmişti.

“Hayır,” dedi. “O seninle geliyor. Ama bana Ölümnöbeti Askerleri’nden bir düzine adam ve birkaç Bahçıvan bırak. Bu insanları sırtından alacaksam, benim sen olduğumu düşünmelerine ihtiyacım var.”

Tuon Matrim’in ona aldığı giysilerin çoğunu geride bıraktı, çünkü hafif yolculuk etmesi gerekecekti. Mat’in ona verdiği kırmızı ipekten gülgoncası demetini, keten bir beze sarılı halde, üflenmiş cammış gibi özenli bir biçimde heybesine tıktı. Anan Hanım dışında kimseye veda etmedi –onunla yaptığı tartışmaları gerçekten özleyecekti–, bu yüzden o ve Selucia çabucak hazır oldular. Mylen onu görünce öyle geniş geniş gülümsemişti ki, küçük *damane*’yi okşaması gerekti. Haber yayılmış gibiydi, çünkü Ölümnöbeti Askerleri ile birlikte kamptan çıkarken, Birlik askerleri ayağa kalkıp ona eğildiler. Seandar’da alayları denetlemek gibiydi.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Karede’ye, askerlerden uzaklaşıp, atlarını eşkin sürmeye başladıklarında. Kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu.

“Hüküm vermek bana düşmez, Yüksek Leydi,” dedi Karede ciddiyetle. Başını iki yana çevirerek, çevredeki ağaçların arasını izliyordu. “Ben İmparatorluk’a ve İmparatoriçe’ye hizmet ederim, sonsuza dek yaşasın.”

“Hepimiz gibi, Bayrak-General. Ama ben senin fikrini soruyorum.”

“İyi bir general, Yüksek Leydi,” diye yanıt verdi adam duraksamadan. “Cesur, ama aşırı cesur değil. Sırf ne kadar cesur olduğunu göstermek için kendini öldürtmez, bana göre. Ve o... koşullara uyabilen biri. Katman katman bir adam. Ve beni affederseniz, Yüksek Leydi, size âşık bir adam. Size nasıl baktığını gördüm.”

Ona âşık ha? Belki. Tuon, zaman içinde onu sevebileceğini düşünüyordu. Annesinin de babasını sevdiği söyleniyordu. Katman katman bir adam, öyle mi? Matrim Cauthon’un yanında, bir soğan bile elma gibi kalırdı! Elini başından geçirdi. Başındaki saçlara hâlâ alışamamıştı. “İlk iş, bir usturaya ihtiyacım olacak.”

“Ebou Dar’a kadar beklemek en iyisi olabilir, Yüksek Leydi.”

“Hayır,” dedi Tuon nazikçe. “Ölürsem, kendim olarak öleceğim. Peçeyi çıkardım.”

“Nasıl dilerseniz, Ekselansları.” Karede gülümseyerek selam verdi, çelik sırtlı eldiveni yüreğine o kadar hızlı vurdu ki, çelik çeliğe çarparak çınladı. “Ölürsek, kendimiz olarak öleceğiz.”

37
Kuzgunların Prensi

Mat *ashandarei*’i Zar’ın boynuna yatırdı, eyerinin yüksek kaşına yaslandı ve gökyüzüne bakarak kaşlarını çattı. Güneş öğle zirvesini epey geçmişti, Vanin ve o Ölümnöbeti Askerleri yakında dönmezse, güneş arbaletçilerin gözlerine girerken savaşmak zorunda kalabilirdi ya da daha kötüsü alacakaranlıkta. En kötüsü de, doğudaki dağların üzerinde karanlık bulutlar asılıydı. Sert rüzgâr kuzeyden geliyordu. Bu yardımcı olmuyordu. Yağmur görünce gelincik tavuk kümesine dalardı. Yay kirişleri yağmurda iyi iş çıkaramazdı. Eh, yağmur yağacaksa da, şansı varsa, daha birkaç saat uzaktaydı, ama şansının onu sağanaktan koruduğunu hiç hatırlamıyordu. Yarına kadar beklemeye cesaret edememişti. Tuon’u avlayan o adamlar Karede’nin adamlarının kokusunu almış olabilirlerdi yine. O zaman, onlara saldırmayı ya da pusu kurmayı ve bunu onlar Karede’yi yakalayamadan yapmayı denemek zorunda kalırdı. Onları kendisine çekmesi, kendi seçtiği bir yerde savaşması daha iyiydi. Bir elinde Roidelle Efendi’nin harita koleksiyonu, diğerinde Vanin ve diğer izciler varken, doğru noktayı seçmek zor olmuştu.

Aludra yüksek, metal bantlı silindirlerinden biri ile uğraşıyordu. Geniş, tahta kaidede bir şeyi incelerken, boncuklu örgüleri yüzünü gizliyordu. Mat, kadının Thom ve Anan Hanım’la birlikte, yük atlarının yanında kalmayı kabul ettiğini diliyordu. Noal bile, sırf Juilin ile Amathera’nın Olver’in kaçıp savaşı izlemeye gitmesine engel olmalarına yardım etmek için bile olsa, geride kalmaya razı olmuştu. Oğlan fena hevesliydi ve bu sonunun fena olmasına yol açabilirdi. Olver’i yozlaştıran yalnızca Harnan ve diğerleri iken de durum yeterince kötüydü, ama şimdi adamların yarısı ona kılıç ya da hançer kullanmayı, el ve ayaklarıyla dövüşmeyi öğretiyordu ve

davranışlarına bakarak anlaşıldığı kadarıyla oğlanın kafasını kahraman hikâyeleri ile dolduruyorlardı. Oğlan Mat'e, onunla birlikte baskınlara gitmek için yalvarmaya başlamıştı. Aludra da diğerleri kadar kötüydü. Kadın silindiri doldurduktan sonra, herhangi biri o kibritlerden birini kullanarak fitili yakabilirdi, ama kadın bunu bizzat yapmak konusunda ısrar ediyordu. Haşin bir kadındı Aludra ve anlaşma geçici olsa bile, kendini Seanchanlarla aynı tarafta bulunca hiç memnun olmamıştı. İmal ettiği şeylerin onların tepesinde patlaması yerine, onlar tarafından görülmesi Aludra'ya doğru gelmiyordu. Leilwin ile Domon, ona göz kulak olmak için yakında, atlarının sırtında oturuyorlardı. Amaçları, Aludra'yı korumak kadar, onun aptalca bir şey yapmasına engel olmaktı. Mat, Leilwin'in de aptalca bir şey yapmayacağını umuyordu. Bugün savaşacakları insanlar arasında tek bir Seanchan olduğundan, Leilwin orada bulunmasının doğru olduğuna karar vermişti ve Musenge ile diğer Ölümnöbeti Askerleri'ne nasıl baktığına bakarak, onlara kanıtlayacak bir şeyi olduğunu düşünür gibiydi.

Dizginleri ellerinde, bir arada bekleyen üç Aes Sedai de Seanchanlara karanlık bakışlar fırlatıyordu. Blaeric ve Fen de öyle. Adamlar, belki farkında olmadan, kılıç kabzalarını okşuyorlardı. Joline ile iki Muhafızı, Sheraine'in gönüllü olarak Tuon ile gitmesi karşısında dehşete düşen yegâne insanlardı –bir Aes Sedai'nin konu hakkındaki duyguları, Muhafızlarının da duyguları demekti– ama Edesina ile Teslyn'in tasmalanmalarına dair anıları henüz çok taze olmalıydı, Seanchan askerlerin yakınında rahat hissetmiyordular. Bethamin ile Seta, Aes Sedailerin biraz uzağında, ellerini bel hizasında kavuşturmuş, uysal uysal duruyorlardı. Bethamin'in açık doru rengi atı, burnuyla kadının omzunu dürtüklüyordu. Uzun boylu, esmer kadın hayvanı okşayacakmış gibi elini kaldırdı, ama elini çekip alçakgönüllü duruşunu yeniden takındı. Hâlâ savaşa karışmayacaklarını gösteriyorlardı. Joline ile Edesina bunu açıkça ifade etmişlerdi, ama emin olmak için iki kadını gözlerinin önünde istiyor gibiydiler. Seanchan kadınların Seanchan askerlere bakmamak için büyük çaba gösterdikleri açıktı. Aynı şekilde, Musenge ile adamları; Bethamin, Seta *ve* Leilwin hiç yokmuş gibi davranıyordu. Kavrulası, havada o kadar çok gerilim vardı ki, Mat boynuna dolanmış ilmeği hissedebiliyordu yine.

Aynı yerde bu kadar uzun zaman bekleyince sabırsızlanan Zar toynağını yere vurdu ve Mat hayvanın boynunu okşadı, sonra çenesinde oluşan yara izini kaşıdı. Tuon'un merhemleri, kadının söylediği kadar çok yakmıştı

canını, ama işe yaramıştı. Ama yeni yara izi koleksiyonu hâlâ kaşınıyordu. Tuon. Karısı. *Evlenmişti!* Yaklaştığını biliyordu, bir süredir bekliyordu, ama yine de... Evli. Bir şekilde... farklı... hissetmeliydi, ama hâlâ kendisi gibi hissediyordu. Bu şekilde kalmasını sağlamakta kararlıydı, yapamazsa kavrulsundu! Tuon Mat Cauthon'un yerleşmesini, kumar oynamaktan vazgeçmesini falan bekliyorsa, bir daha düşünse iyi olacaktı. Değil onları yakalamak, kadın kovalamayı bile bırakmalıydı, herhalde, ama onlarla dans etmek yine de hoşuna gidecekti. Onlara bakmak da. Yalnız, Tuon'un yanında değil. Bunun ne zaman olacağını biliyorsa kavrulsundu. Hâkimiyetin Tuon'da olduğu bir yere gitmeye niyeti yoktu. Tuon ve onun fincan taşıyıcıları, koşan uşakları, İmparatorluk'a hizmet ettiği için evlenmeleri. Mat'le evlenmesi kahrolası İmparatorluk'a nasıl hizmet edecekti ki?

Musenge, kırmızı siyah zırhlı diğer on adamı ve beş Ogier'i bırakıp, siyah iğdiş atını Mat'e yaklaştırdı. Mat'in, tepeden tırnağa incelemeden anlayabildiği kadarıyla, atın hatları iyiydi, hızlı ve dayanıklı görünüyordu. Musenge de dayanıklı görünüyordu, tıknaz, heyecansız bir adamdı, yüzü yıpranmış, ama sertti, gözleri cilalı taşlara benziyordu. "Affedersiniz, Ekselansları," dedi peltek aksanıyla, çelik eldivenini plaka zırhına vurarak, "ama adamların işlerine bakıyor olması gerekmiyor mu?" Aksanı Selucia'nınkinden de beterdi, neredeyse anlaşılmaz bir biçimde konuşuyordu. "Molaları fazla uzadı. Bu haliyle bile, hain gelmeden duvarı tamamlayabileceklerinden kuşkuluyum." Mat, adamın bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordu zaten. Daha önce söylemesini beklemişti.

Açık yüzlü miğferlerini çıkarmış, ama plaka zırhlarını çıkarmamış arbaletçiler; yerde, uzun, kıvrık bir duvarın arkasında oturuyorlardı. Duvar, önündeki yüz yirmi santim derinliğindeki siperden çıkartılmış topraktan, bir halkanın üçte birini oluşturacak şekilde yapılmıştı. Siperin önüne de keskinleştirilmiş kazıklardan bir orman dikilmişti ve siperin iki ucundan biraz öteye kadar uzanıyordu. Bunu kısa zamanda bitirmişlerdi. Piyadenin, silah konusunda olduğu gibi, kazma, kürek ve balta konusunda da becerikli olması gerekirdi. Süvariler bile becerebilirdi, ama buna atlıları inandırmak daha zordu. Piyadeler, eğer mümkünse, düşmanla aranıza bir şeyler koymanın iyi olacağını bilirdi. Aletler siper boyunca saçılmış, yatıyordu. Adamların bazıları zar atıyor, diğerleri rahat rahat oturuyor, hatta bazıları kestiriyordu. Askerler bulabildikleri her fırsatta uyurlardı. Tuhaftır, birkaçı kitap okuyordu. Kitap! Mandevwin adamların arasında dolaşıyor, zaman

zaman göz yamasını elliyor, sonra eğilip bir bayraktara bir şeyler söylüyordu. Oradaki tek mızraklı asker, atının yanında duran ve her hali ile arbaletçi olmadığını söyleyen bir adam, mızrak değil uzun bir bayrak direği tutuyordu. Direğin yarıdan fazlası deri kaplıydı.

Mat'in aklındaki şey için mükemmel bir araziydi. Yabançiçekleri ve birkaç alçak çalı ile süslü çimenliklerle kaplı, yaklaşık üç kilometrelik otlak duvardan batı ucundaki yüksek ağaçlara kadar uzanıyordu. Kuzeyde, meşeler ve beyaz çiçekler veren, yarısı kalın köklerden oluşmuş görünen tuhaf ağaçlarla kaplı bir bataklık vardı. Bataklığın batı kenarında bir göl vardı, gölün aşağısında ise bir orman. Bataklıktan güneye, Mat'in sekiz yüz metre arkasında, küçük bir ırmak akıyor, sonra sol tarafına, batıya kıvrılıyordu. Küçük bir ırmak, ama atların yüzmeden geçemeyeceği kadar geniş ve derin. Uzak kıyı yay menzilinin dışında kalıyordu. Herhangi bir saldırganın, duvara ulaşmasının tek bir yolu vardı. Doğrudan yaklaşmak.

"Geldiklerinde, durup, kaç kırmızı siyahlı adam olduğunu saymalarını istemiyorum," diye yanıt verdi. Musenge bir sebepten hafifçe irkildi. "Onların bitmemiş bir duvar ve yakında olduklarını öğrendiğimiz için fırlatılıp atılmış aletler görmelerini istiyorum. Yüz bin altın kron vaadi kanlarını kaynatmış olmalı, ama doğru düzgün düşünemeyecek kadar heyecanlanmalarını istiyorum. Bizi çaresiz, savunmalarımızı eksik görecekler ve şansımız varsa, hemen saldıracaklar. Okları salıverdiğimiz zaman yarılarının öleceğini tahmin edecekler, ama bu diğerlerinden birinin onca altını alması olasılığını daha da arttıracak. Yalnızca bir salvo yapabileceğimizi düşünecekler." Ellerini çırptı ve Zar kıpırdandı. "Sonra kapan kapanacak."

"Yine de, Ekselansları, keşke daha fazla arbaletçimiz olsaydı. Otuz bin arbaletçiniz olabileceğini duydum." Musenge Mat'in Tuon'a Seanchanlarla savaşacağını söylediğini de duymuştu. Adam bilgi almaya çalışıyordu.

"Önceden sahip olduğum arbaletçi sayısından daha azına sahibim," dedi Mat, yüzünü buruşturarak. Zaferlerinin kansız olduğu söylenemezdi, ama kansız olmaya olağanüstü yaklaşmıştı. Altara mezarlarında dört yüz arbaletçisi ve yaklaşık beş yüz süvarisi yatıyordu. Bir düşününce, yeterince küçük bir kasap faturası, ama Mat kasabın fatura getirmemesinden daha fazla hoşlanıyordu. "Ama elimde olanlar bugün için yeterli."

"Madem öyle diyorsunuz, Ekselansları." Musenge'nin sesi o kadar tarafsızdı ki, adam fasulye fiyatı üzerine yorum yapmış da olabilirdi. Tuhaf

Musenge hiç de çekingen bir adama benzemiyordu. “Her zaman onun için ölmeye hazırdım.” Hangi ‘o’dan bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

“Sanırım ben de hazırım, Musenge.” Işık, bunda içten olduğunu düşünüyordu! Evet, içtendi. Bu, âşık olduğu anlamına mı geliyordu? “Ama onun için yaşamak daha iyi, sence de öyle değil mi?”

“Zırhınızı giymeniz gerekmiyor mu, Ekselansları?”

“Çatışmaya yaklaşmayı düşünmüyorum, bu yüzden zırha ihtiyacım yok. Kılıç çeken bir general değneğini bırakmak zorunda kalır ve sıradan bir askere dönüşür.”

Yine Comadrin’den alıntı yapıyordu –askerlikten bahsederken bunu sık sık yapıyor gibiydi, ama diğer yandan, adam bu iş hakkında bilinebilecek her şeyi biliyor gibiydi–, yalnızca alıntı yapmıştı, ama yıpranmış adam etkilenmiş gibiydi. Musenge bir kez daha selam verdi ve adamlarının yanına dönmek için izin istedi. Mat bu ‘Ekselansları’ aptallığının ne olduğunu sormayı düşündü. Büyük olasılıkla, Seanchanların ‘lord’ deme tarzıydı, ama Ebou Dar’da böyle bir şey duymamıştı ve orada her taraf Seanchan doluydu.

Çimenliğin kenarında, ormandan beş şekil çıktı. Kim olduklarını bilmek için Mat’in dürbünle bakmasına gerek yoktu. Vanin’in cüssesi anlatmasa bile, parlak kırmızı ve siyah çizgili zırhlar içinde iki Ogier anlatırdı. Atlılar dörtnala geliyordu, ama Ogierler uzun kollarını sallayarak, baltalarım bıçkıevindeki miller gibi savurarak ayak uyduruyorlardı.

“Sapancılar, hazırlanın!” diye bağırdı Mat. “Başka herkes küreğini eline alsın!” Doğru görünmeleri şarttı.

Arbaletçilerin çoğu dağılıp ellerine birer alet alır, siperde ve duvarda çalışırmış gibi yaparken, elli tanesi miğferlerinin kayışlarını bağladı ve Aludra’nın önünde dizildi. Uzun boylu adamlardı, kedideşen dedikleri kısa kılıçlarını taşıyorlardı hâlâ, ama arbalet yerine, yüz yirmi santim uzunluğunda uzun sapan değnekleri ile silahlanmışlardı. Mat elliden fazlasını isterdi, ama Aludra’nın yalnızca bu kadar tozu çıkmıştı. Her adam zırhının üzerine, kemerler dikilmiş bezden bir kemer dolamıştı ve her cepte, bir erkek yumruğundan daha büyük, ucundan kısa, siyah bir fitil çıkan, kısa deri bir silindir vardı. Aludra henüz onlara süslü bir isim bulamamıştı. Ama bulacaktı. Süslü isimler konusunda bir numaraydı. Ejderler ve ejder yumurtaları.

Adamlar teker teker, Aludra’nın kibritiyle yakması için, ağır yanan birer uzun çöpü uzattı. Aludra çöpleri çabucak yaktı, her kibriti parmak uçlarına

dek yanana kadar kullandı, ama hiç irkilmedi, kibriti yere atıp yeni bir tane yakmakla yetindi. Bir yandan da sapancılara daha hızlı davranmalarını, kibritlerinin azaldığını söylüyordu. Işık, kibritler konusunda ne kadar da cimriydi. Mat'in bildiği kadarıyla beş kibrit kutusu daha vardı. Adamlar Aludra'ya sırtını dönerken, dumanları tüten çöpü dişlerinin arasına sıkıştırıyor, silindirlerden birini sapanına sıkıştırarak duvara doğru yürüyordu. Sapancılar arasında epey aralık vardı. Boylu boyunca, duvarın önüne dizilmeleri gerekiyordu.

"Adamlarını yerlerine götürme zamanı, Musenge," dedi Mat yüksek sesle.

Ölümnöbeti Askerleri yan yana dizildiler. Bahçıvanlar iki yana geçti. Dürbünle bakan herkes, ne olduklarını anlardı. Işık, zırhlı Ogierleri ve onca kırmızı siyah zırhtan yansıyan güneş ışığını görmeleri yeterliydi. Ve durup, kaç Ölümnöbeti Askeri olduğunu düşünürlerse, yine de sayıca Mat'ten üstün olduklarını görürlerdi ve Tuon'un onun yanında olup olmadığını öğrenmelerinin tek bir yolu vardı.

Vanin dörtnala duvarın arkasına geçti, kendini eyerden yere fırlattı ve köpük köpük terlemiş boz donlu atını dinlendirmek için hemen yürütmeye başladı. O duvarın arkasına geçer geçmez, arbaletçiler aletlerini yere fırlatıp koşmaya, miğferlerini takıp arbaletlerini ellerine almaya başladılar. Silahları, sapancıların durduğu yerdeki boşluklar arasında, aralıklı üç sıra oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. Artık ormandan birinin izleyip izlememesi önemli değildi. Gördükleri onlara doğru gelecekti.

Mat Zar'ı Vanin'in yanına koşturdu ve atından indi. İki insan Ölümnöbeti Askeri ve iki Ogier gidip diğerlerine katıldı. Atlar nefes nefese kalmış, burun delikleri kabarıyordu, ama Ogierler onlardan daha fazla nefes nefese kalmış değildi. Ogierlerden biri Hartha'ydı; rütbesi Musenge'ninkine çok yakın görünen sert bakışlı biri.

Vanin, atlarından inip yürütmeyen adamlara kaşlarını çattı. Tövbe etmiş ya da değil, bir at hırsızı olabilirdi, ama atlara kötü muamele edilmesinden hoşlanmazdı. "Bizi gördükleri zaman onun geceçiçeklerinden biri gibi tutuştular," dedi, Aludra'ya doğru başını sallayarak. "Süslü zırhları iyice görmelerini sağladık, atlarına binmeye başlar başlamaz da sıvıştık. Hızla peşimizden geliyorlar. Gelmeleri gerekenden daha hızlı." Yere tükürdü. "Hayvanlarına iyice bakamadım, ama o kadar hızlı koşabileceklerinden kuşkuluyum. Bazıları buraya varamadan şişecek."

“Ne kadar çok at şişerse o kadar iyi,” dedi Mat. “Benim kitabıma göre, buraya ne kadar azı varırsa, o kadar iyi.” Tek gereken, Tuon’un uzaklaşması için bir iki gündü. Ve bu atların mahvolması ile mümkün oluyorsa, ağaçların arasından fırlayıp karşılarında çok fazla adam olduğuna karar verirlerse, Mat savaşmaya tercih ederdi bunu. Bugünkü, on kilometrelik dörtnala koşudan sonra, yolculuğa çıkmadan önce atlarını birkaç gün dinlendirmeleri gerekecekti. Vanin kaş çatışını ona yöneltti. Diğerleri ona Lord ve Ekselansları diyebilirdi, ama Chel Vanin demiyordu.

Mat bir kahkaha patlattı ve adamın omzuna bir şaplak attı, sonra Zar’ın eyerine tırmandı. Onun asil bir aptal olduğunu düşünmeyen birilerinin bulunması güzeldi ya da en azından, onun asil bir aptal olup olmadığına aldırmayan birinin. Atlarına binmiş olan Aes Sedailere katılmaya gitti.

Biri doru bir iğdiş ata, diğeri siyah bir ata binmiş olan Blaeric ile Fen, Musenge’ye yönelttikleri bakışlar kadar karanlık bakışlarla baktılar ona. Hâlâ, Mat’in Joline’e olanlarla bir ilgisi bulunduğunu düşünüyorlardı. Mat Blaeric’e, kısacık tepe tutamının saçma göründüğünü söylemeyi düşündü. Fen eyerinde kıpırdandı ve kılıcının kabzasını okşadı. Belki söylemese daha iyi olacaktı.

“...size söylediklerimi unutmayın,” diyordu Joline, Bethamin ile Seta’ya, parmağını tembihlercesine sallayarak. Koyu doru iğdiş atı savaş atına benziyordu, ama değildi. Hızlı bir hayvandı, ama huyu sulu süt kadar yumuşaktı. “*Saidar*’a kucak açmayı aklınıza bile getirirseniz, pişman olursunuz.”

Teslyn ekşi ekşi homurdandı. Beyaz yüzlü kestane rengi kısrağını okşadı, Joline’in atından çok daha canlı bir hayvandı. Teslyn havaya hitaben konuştu. “Yabanileri eğitiyor ve gözü onların üzerinde değilken doğru düzgün davranmalarını bekliyor. Ya da belki, Kule’nin yaşı geçmiş çömezleri kabul edeceğini düşünüyordur.” Joline’in yanakları pençe pençe kızardı, ama tek kelime etmeden, eyerinde sırtını dikleştirdi. Her zamanki gibi, o ikisi çatışmaya başladığında, Edesina bir başka şeye odaklanıyordu. Bu sefer bölünmüş eteklerindeki hayali tozları silkeliyordu. Adamı boğacak kadar gerilim vardı burada.

Aniden çimenliğin uzak ucundan, ağaçların arasından atlılar döküldü. Çelik uçlu mızraklarla kaplı bir sel gibi yayıldılar ve önlerinde buldukları şey karşısında şaşırarak dizginleri çektiler. Mat’in umduğu kadar çok at şişmemişti anlaşılan. Dürbünü eyer kaşına bağladığı kabından çıkararak, gözüne kaldırdı. Tarabonluları seçmek kolaydı, peçeleri yüzlerini gözlerine

dek saklıyordu, ama diğerleri her tür miğfer takmıştı; yuvarlak ya da koni şeklinde, yüz parmaklıklı ya da değil. Hatta birkaç tane çıkıntılı Tear miğferi gördü, ama bu aralarında Tearlı olduğu anlamına gelmiyordu. Çoğu adam ne zırh bulabilmişlerse onu kullanırdı. *Düşünmeyin,* diye düşündü. *Kadın burada. Yüz bin altın kron sizi bekliyor. Sakın-*

Uzaktan tiz bir Seanchan borusu sesi geldi ve atlılar yürüyüş hızında ilerlemeye, duvarın kenarlarını aşacak şekilde yayılmaya başladılar.

"Sancağı çantasından çıkar, Macoll," diye emretti Mat. Demek o kahrolası keçi dölleri Tuon'u öldürmeye geliyorlardı, öyle mi? "Bu sefer, onları kimin öldürdüğünü gösterelim onlara. Mandevwin, kumanda sende."

Mandevwin doru atını öne çevirdi. "Hazır bekleyin!" diye bağırdı ve astsubaylar ve bayraktarlar bağırışını yankıladı.

Macoll deri çantayı çıkardı, dikkatle eyerine bağladı ve bayrak rüzgâra kapılarak açıldı. Kare şeklinde, kızıl kenarlı beyaz fon üzerinde, açık kızıl bir el vardı ve altına, kızıl harflerle, *Dovie'andi se tovya sagain,* sözleri işlenmişti. *Zarları atma zamanı,* diye düşündü Mat, tercüme ederek. Gerçekten öyleydi. Musenge'nin sancağa baktığını gördü. Ona doğru gelen on bin mızrak olduğunu gören bir adam için çok sakindi.

"Hazır mısın, Aludra?" diye seslendi Mat.

"Elbette hazırım," diye yanıt verdi kadın. "Yalnızca ejderlerimin yanımda olduğunu diliyorum!" Musenge dikkatini ona çevirdi. Kavrulası kadın, diline hâkim olması gerekiyordu! Mat, Seanchanlar ilk gördüğünde o ejderlerin şok yaratmasını istiyordu.

Duvardan yaklaşık bin iki yüz adım uzakta, mızraklı asker safları koşmaya başladı. Altı yüz adım uzakta ise dörtnala gelmeye, ama gelebilecekleri kadar hızlı gelmiyorlardı. Uzun bir koşudan sonra, atları yorulmuştu. Sallanıyorlardı. Henüz mızraklı askerlerin hiçbiri indirilmemişti. Son yüz adıma kadar da indirilmeyecekti. Askerlerin bazıları, arkalarında uçuşan flamalar taşıyorlardı; orada kırmızı flamalı bir grup, burada yeşil ya da mavi flamalı bir grup. Ev renkleri olabilirdi ya da belki paralı askerleri işaret ediyordu. Onca toynak, uzak bir gök gürültüsü gibi ses çıkarıyordu.

"Aludra!" diye bağırdı Mat, arkasına bakmadan. Boş bir gümleme ve ekşi bir sülfür kokusu, kaldırma silindirinin bir geceçiçeği fırlattığını haber verdi. Yüksek bir patlama sesiyle, kırmızı bir top gökyüzünde çiçek açtı. Dörtnala koşturan atlılardan bazıları, şaşırmış gibi ona işaret ettiler. Hiçbiri arkalarına bakıp, Talmanes'in üç atlı sancağı gölün aşağısında ormandan

çıkardığını görmedi. Mızraklarını yük hayvanlarının yanında bırakmışlardı, ama her biri at yayını çıkarmış olmalıydı. Tek sıra halinde yayılarak, dörtnala yaklaşan atlıları takip etmeye, koştukça hızlanmaya başladılar. Dün gece atlarını epey yürütmüşlerdi, ama fazla zorlamamışlardı ve bütün sabah da dinlendirmişlerdi. İki grup arasındaki mesafe daralmaya başladı.

“Ön sıra!” diye bağırdı Mandevwin, atlılar dört yüz adım uzaktayken. “Bırak!” Binden fazla arbalet oku fırladı, karanlık çizgiler halinde uçtu. Ön sıra hemen eğilip manivelalarını arbaletlere takmaya başladı ve ikinci sıra silahlarını kaldırdı. “İkinci sıra!” diye bağırdı Mandevwin. “Bırak!” Bin ok daha yaklaşan atlılara doğru uçtu.

O mesafeden, bu amaç için tasarlanmış uçlarına rağmen, zırh delmeleri imkânsızdı, ama bacakları parçalanan adamlar eyerlerinden devrildiler, kolları mahvolanlar akan kanlarını durdurmak için çılgınca dizgin çektiler. Atlar ise... Ah, Işık, zavallı atlar. Yüzlerce at devrildi, bazıları tekmeler atarak haykırdı, ayağa kalkmaya çalıştı, diğerleri hiç kıpırdamadı, çoğu daha fazla atın takılıp düşmesine sebep oldu. Yere düşen biniciler çimenlerin üzerinde yuvarlandılar ve arkadan gelen atlılar tarafından ezildiler.

“Üçüncü sıra! Bırak!” diye bağırdı Mandevwin ve o oklar fırlar fırlamaz birinci sıra doğruldu. “Birinci sıra!” diye seslendi Mandevwin. “Bırak!” Bin ok daha, katliama kendi katkılarını yaptı. “İkinci sıra! Bırak!”

Bir pusu kadar tek taraflı değildi, elbette. Dörtnala koşturan atlıların bazıları mızraklarını fırlatmış, at yaylarını çantalarından çıkarmıştı. Arbaletçilerin arasına oklar düşmeye başladı. Dörtnala koşan bir atın sırtından nişan almak kolay iş değildi ve mesafe okların öldürmesi için fazla açıktı, ama birden fazla adam koluna saplanmış bir okla manivelaları kullanmaya çalışıyordu. Duvar şimdilik bacaklarını koruyordu. Hedefinizin şansı tükenmemişse, öldürmek için çok uzak. Mat bir adamın gözüne saplanan bir okla devrildiğini gördü. Saflarda başka boşluklar da vardı. Adamlar boşlukları doldurmak için öne çıkıyordu.

“Dilediğin an katılabilirsin, Joline,” dedi.

“Üçüncü sıra! Bırak!”

Aes Sedai başını sinirle iki yana salladı. “Tehlikede olmam lazım. Henüz tehlike hissetmiyorum.” Teslyn başını salladı. Saldırıyı, bir geçit töreniymiş gibi izliyordu, hem de çok da ilginç olmayan bir geçit töreniymiş gibi.

“Seta’ya ve bana izin verirsen,” diye başladı Bethamin, ama Joline omzunun üzerinden soğuk soğuk baktı ve Seanchan kadın susup, gözlerini dizginler üzerindeki ellerine çevirdi. Seta sinirli sinirli gülümsedi, ama Joline’in bakışları altında gülümsemesi silindi.

“Birinci sıra! Bırak!”

Mat gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve yarısı küfürden oluşan bir dua mırıldandı. Lanet kadın tehlike içinde olduğunu hissetmiyordu! *Kendisi*, lanet kafası celladın baltası altındaymış gibi hissediyordu!

“İkinci sıra! Bırak!”

Talmanes menzile girmişti. Üç yüz adımdan fırlatılan dört bin okla varlığını bildirdi ve pek çok eyer boşalttı. Arayı kapatarak, yeniden fırlattılar. Sonra yeniden. Düşman safları şokla dalgalandı sanki. Bazı adamlar hızla döndüler ve mızraklarını eğerek Talmanes’in askerlerine doğru atıldılar. Diğerleri kendi ok salvoları ile karşılık verdiler. Ama çoğu aynı yöne koşmaya devam etti.

“Kare olun!” diye bağırdı Mandevwin, Mat’ten bir yürek atımı önce. Mat adamın bunu fazla geciktirmemiş olmasını umuyordu.

Ama Birlik iyi eğitilmişti. Yanlardaki adamlar, ok yağmuru altında değilmişler, oklar plaka zırhlarına ve miğferlerinde tangırdamıyormuş gibi, yerlerini aldılar. Bazıları yapamadı. Adamlar düşüyordu. Ama üç sıra uyumlarını hiç kaybetmediler. Ortasında Mat’in bulunduğu, boş bir kutu oluşturacak şekilde büküldüler. Musenge ve diğer insan Ölümnöbeti Askerleri kılıçlarını çekmişti ve Ogierler uzun baltalarını tartıyorlardı.

“Sapancılar!” diye bağırdı Mandevwin. “Serbest atış! Birinci sıra, batı! Bırak!” Batıda kalan sapancılar, sapan değneklerini eğerek, kısa silindirlerin fitillerini dişlerinin arasında tuttukları ağır yanan çöplerden yaktılar ve arbaletler ok yağdırırken, sapanlarını arkaya atıp öne fırlatmaya başladılar. Siyah silindirler yüz adımdan fazla uçtuktan sonra yaklaşan atlıların arasına düştü. İlk silindirler düşerken, sapancılar yeni silindirleri yerlerine yerleştirmeye başlamıştı bile. Aludra, yanma sürelerini belirlemek için, her fitili iplik parçaları ile işaretlemişti. Silindirler alevler fışkırtarak patladılar. Bazıları yerde, bazıları atlı adamların başları hizasında patlamıştı. Asıl silah patlamalar değildi, ama silindir yüzünde patlayan bir adam aniden başsız kaldı. Üç adım boyunca eyerinde dik kaldı, sonra devrildi. Hayır, Aludra her silindirin içindeki tozun çevresinde, bir tabaka sert çakıltaşı sarmıştı ve o çakıl taşları çarptıkları deriyi derinlemesine deliyordu. Atlar haykırarak yere düştü ve çırpınmaya başladı. Biniciler düşüp kıpırtısız kaldılar.

Bir ok Mat'in sol kol yenini çekiştirdi, bir başkası sağ kol yenini deldi. Delip geçmelerini engelleyen tek şey okların üstündeki tüyler olmuştu. Bir üçüncüsü ceketinin sağ omzunu yırttı. Mat boynuna doladığı eşarba parmağını takıp çekiştirdi. Lanet şey aniden çok dar gelmişti. Belki de, böyle zamanlarda zırh giymeyi düşünmeliydi gerçekten. Düşmanın yan kanatları, duvarın arkasındaki arbaletçileri çevirmeyi hedefleyerek kıvrılmaya başladı. Talmanes'in adamları hâlâ arkalarına ok yağdırıyordu, ama yüzlerce adam yaylarını bırakıp kendilerini kılıçlarıyla savunmak zorunda kalmıştı ve oradaki boş eyerlerin hepsinin Tarabonlulara ve Amadicialılara ait olması imkânsızdı. Adam sıranın ortasında bir boşluk bırakmıştı, kaçmaya çalışanlar için bir yol, ama kimse öneriyi kabul etmemişti. O yüz bin altın kronun kokusunu almışlardı bir kere.

"Bence," dedi Joline yavaşça. "Evet, tehlikede hissediyorum." Teslyn elini arkaya attı ve bir atın başından daha büyük bir ateş küresi fırlattı. Patlama havaya toprak, insan ve at parçaları fırlattı. Lanet zaman gelmişti!

Aes Sedailer üç yöne dönerek, kollarını sallayabildiklerince hızlı, ateş topları fırlatmaya başladılar, ama yarattıkları yıkım saldırıyı yavaşlatmıyordu. O adamlar artık, karenin içinde Tuon'un tarifine uyan bir kadın bulunmadığını görmüş olmalıydı, ama artık kanları tutuşmuştu, burunlarında servet kokusu vardı. Yüz bin altın kronla, bir insan hayatının sonuna kadar asil gibi yaşayabilirdi. Kare tamamlanmıştı ve ona yaklaşmak için savaştılar, arbalet okları onları döver, sapancılar onları öldürürken savaştılar ve öldüler. Ölülerden ve ölmekte olan adamlardan, atlardan oluşan bir başka duvar yükseldi, bazılarının üzerinden aşmaya çalıştığı ve bu arada ölülere katıldığı bir duvar. Daha fazlası eyerlerinden indiler ve duvarın üzerine tırmanmaya çalıştılar. Arbalet okları onları geri fırlattı. Bu kadar yakından, oklar plaka zırhları, kızgın bıçakların tereyağını deldiği gibi deliyordu. Geldiler ve öldüler.

Sessizlik aniden çöktü sanki. Tam olarak sessizlik değil. Hava, bütün hızlarıyla manivelaları kullanan adamların nefes sesleriyle doluydu. Yaralıların inlemeleri de vardı. Bir yerlerde, bir at hâlâ haykırıyordu. Ama Mat, ölü duvarı ile Talmanes arasında, ayakta kimseyi göremiyordu, yeşil miğferli ve plaka zırhlı adamlar dışında, at sırtında kimse yoktu. Onlar da yaylarını ve kılıçlarını indirmişti. Aes Sedailer ellerini eyerlerinin yüksek kaşına dayayarak kavuşturdular. Onlar da nefes nefese kalmıştı

"Oldu, Mat!" diye bağırdı Talmanes. "Ölmeyenler de ölüyor. Aptalların teki bile kaçmaya çalışmadı."

Mat başını iki yana salladı. Altın hırsıyla yarı delirmiş olmalarını beklemişti. Ama gelenler tam delirmiş çıkmıştı.

Mat ve diğerlerinin çıkması için ölü adamların ve atların taşınması gerekecekti. Talmanes adamlarını hemen işe koydu, atları kenara sürüklemek için onlara halatlar bağladılar. Kimse o duvarın üzerine tırmanmak istemiyordu. Ogierler dışında kimse.

“Haini bulabilecek miyim, bakmak istiyorum,” dedi Hartha. O ve diğer altı Bahçıvan baltalarını omuzladılar ve ceset yığınının üzerinden, toprağa basarmış gibi geçip gittiler.

“Eh, en azından bu iş bitti,” dedi Joline, dantel kenarlı mendiliyle yüzünü silerek. Alnı boncuk boncuk terlemişti. “Bana borçlusun, Mat. Kural olarak, Aes Sedailer kişisel savaşlara karışmaz. Nasıl ödeyebileceğini düşünmem gerekecek.” Mat’in, kadının ne sonuca varacağına dair iyi bir fikri vardı. Mat’in kabul edeceğini sanıyorsa delirmişti.

“Bu işi arbaletler bitirdi, *marath’damane,*” dedi Musenge. Miğferini, plaka zırhını ve ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin sol kolu yırtılıp çıkartılmıştı ve diğer Ölümnöbeti Askerleri’nden biri bir okun saplanıp geçtiği yeri sarıyordu. Kol yeni, dikişler zayıfmış gibi, kolaylıkla sökülmüştü. Adamın omzuna bir kuzgun dövmesi yapılmıştı. “Arbaletler ve yürekli adamlar. Bundan daha fazla adamınız hiç olmadı, değil mi, Ekselansları.” Bu bir soru değildi. “Bunlar, bir de kaybettiğiniz adamlar vardı.”

“Sana söylemiştim,” dedi Mat. “Yeterince adamım var.” Adama, kaçınamayacağından daha fazlasını açıklamayacaktı, ama Musenge Mat her şeyi doğrulamış gibi başını salladı.

Mat ve diğerlerinin geçebileceği bir geçit temizlendiği zaman, Hartha ve Bahçıvanlar döndü. “Haini buldum,” dedi Hartha, kesik bir başı saçlarından tutup kaldırarak.

O kara, çengel burunlu şekli gördüğü zaman Musenge’nin kaşları kalktı. “Bunu görmek çok ilgisini çekecek,” dedi alçak sesle. Kınından çekilen bir kılıcın çıkardığına benzer bir alçak sesle. “Bunu ona götürmeliyiz.”

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Mat.

“Onu tanıyoruz, Ekselansları.” Musenge’nin, aniden oyulmuş taşa benzeyen yüzü, bu konuda daha fazla konuşmayacağını söylüyordu.

“Bak, bana bu şekilde hitap etmeyi bırakır mısın? Benim adım Mat. Bugünden sonra, ismimi kullanmaya hakkın var, bana göre.” Mat elini uzatarak kendini şaşırttı.

O taştan maske, hayretle buruştu. “Bunu yapamam, Ekselansları,” dedi, utanç dolu bir sesle. “O sizinle evlendiğinde, siz Kuzgunlar Prensi oldunuz. İsminizi telaffuz etmek, gözlerimin sonsuza dek yere dikilmesine sebep olur.”

Mat şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarından geçirdi. Ona kulak veren herkese asillerden hoşlanmadığını, asil olmak istemediğini söylemişti ve söylediklerinde içtendi. Hâlâ aynı fikirdeydi. Ve şimdi, o lanet asillerden biri olmuştu! Yapabileceği tek şeyi yaptı. Yan tarafları ağrımaya başlayana kadar kahkaha attı.

Sonsöz
Eski Deyişi Hatırla

Tavanına bulutlar ve dalgalar arasında oynaşan süslü kuşlar ve balıklar resmedilmiş, kırmızı duvarlı odada, zemini kaplayan kahverengi masaların arasındaki koridorlarda, kahverengi giyimli kâtipler seğirtiyordu. Dinlemeye çalışan kimse yok gibiydi –çoğu sersemlemiş görünüyordu ve haklıydılar da– ama Suroth onların varlığından hoşlanmıyordu. Söylenenlerin bazılarına kulak misafiri olacaklardı ve kötü haber olma potansiyeli vardı. Ama Galgan ısrar etmişti. Evden gelen felaket haberlerini unutmak için çalışmaları gerekiyordu ve hepsi güvenilir erkek ve kadınlardı. Adam ısrar etmişti! En azından, beyaz saçlı yaşlı adam bu sabah asker gibi giyinmemişti. Bol, mavi pantolonu ve adamın armasını taşıyan kabartmalı altın düğmelerle süslenmiş dar, yüksek yakalı kırmızı ceketi en son Seandar modasına uygundu, ki bu, İmparatorluk'taki en son modaya uygun demekti. Adam zırh ya da yalnızca kırmızı üniformasını giydiğinde, bazen Suroth'a emri altında bir askermiş gibi bakıyordu!

Eh, Elbar Tuon'un ölüm haberini getirdiğinde, Suroth Galgan'ı öldürtecekti. Galgan'ın yanaklarına kül sürülmüştü, Suroth'unkilere de öyle. Semirhage'in vadettiği gemi İmparatoriçe'nin ölüm haberini getirmişti ve İmparatorluk'un her yanında isyanlar çıkmıştı. İmparatoriçe yoktu, Dokuz Ayın Kızı yoktu. Sıradan insanlar için, dünya yıkımın eşiğindeydi. Kan'dan olanların bazıları için de. Galgan ve birkaç kişi daha öldükten sonra, Suroth Sabelle Meldarath'ın kendini İmparatoriçe ilan etmesine karşı çıkacak kimse kalmayacaktı. Alacağı yeni ismi düşünmemeye çalıştı. Zamanı gelmeden yeni isim düşünmek kötü şans getirirdi.

Galgan alnını kırıştırarak, önlerinde serili haritaya baktı ve kırmızıya boyanmış tırnağını, Arad Doman'ın güney kıyısına bakan dağların üzerine

koydu. Harita Arad Doman'ın tamamını gösteriyordu ve üzerinde üç işaret vardı; bir kırmızı kıymık ve iki beyaz halka, kuzeyden güneye, uzun bir çizgi üzerine dizilmişlerdi. "Dağlardan kaç adamın çıkıp, Arad Doman'ı geçen Ituralde'ye katıldığına dair Turan'ın kesin bir sayımı var mı, Yamada?"

Efraim Yamada da kül sürünmüştü, çünkü, düşük olsa da, Kan'dandı. Saçları, dar bir sorguç halinde değil, bir çanak ve bir kuyruk bırakacak şekilde kesilmiş, gerisi tıraşlanmıştı. Masanın çevresinde, rütbeleri ne olursa olsun, yalnızca sıradan insanlar kül sürünmemişti. Saçları kırlaşmış, uzun boylu, mavi altın plaka zırh giymiş, geniş omuzlu ve dar kalçalı Yamada, hâlâ gençliğindeki güzelliğinden bir parça taşıyordu. "En az yüz bin adam olduğunu raporluyor, Kumandan General. Belki yarım kat fazlası."

"Peki, Turan sınırı geçtikten sonra kaç adam çıkmış?"

"Muhtemelen iki yüz bin, Kumandan General."

Galgan içini çekerek doğruldu. "Demek Turan'ın önünde bir ordu, arkasında başka bir ordu var; muhtemelen Arad Doman güçlerinin tamamı ve ikisi arasında, sayıca azınlıkta kaldı." Aptal! Kör edici ölçüce aşikâr olanı dile getirmek.

"Turan Tarabon'daki her mızrağı ve kılıcı yanına almalıydı!" diye terslendi Suroth. "Bu yenilgiden canlı kurtulursa, kellesini alacağım!"

Galgan tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Tarabon'un henüz bunu destekleyecek kadar sadık olduğunu sanmıyorum," dedi kuru kuru. "Dahası, yanında *damane* ve *raken*'ler var. Sayıca az olmasını telafi etmeli. *Damane* ve *raken*'lerden bahsetmişken, sırf sen dırdırlandığın için, Tylee Khirgan'ı Korgeneralliğe ve Düşük Kan'a terfi ettiren emri imzaladım. *Raken*'lerin çoğunun Amadicia ve Altara'ya dönmesini emredenleri de. Chisen, kuzeydeki o küçük kargaşayı kimin yarattığını hâlâ öğrenemedi ve her kimse, Chisen Molvaine Geçidi'ne döner dönmez üzerine atlamak üzere bekleyeceği fikrinden hiç hoşlanmıyorum."

Suroth tısladı, pilili mavi eteklerini kavradı, sonra ellerine hâkim oldu. Adamın, duygularını belli etmesine sebep olmasına izin vermeyecekti. "Haddini aşıyorsun, Galgan," dedi soğuk soğuk. "Öncellere ben kumanda ediyorum. Şimdilik, Geri Dönüş'e de ben kumanda ediyorum. Benim onayım olmadan hiçbir emri imzalamayacaksın."

"Öncellere sen kumanda ettin ve Önceller Geri Dönüş'e dahil edildi," diye yanıt verdi adam sakin sakin ve Suroth'un ağzı acıdı. İmparatorluk'tan

gelen haber adamı cesaretlendirmişti. İmparatoriçe ölmüştü ve Galgan dokuz yüz sene sonra ilk İmparator olmayı düşünüyordu. Bu gece ölmesi gerekecekti anlaşılan. “Geri Dönüş’e kumanda etmene gelince...” Koridordan ağır çizme sesleri gelince sustu.

Aniden kapıyı, elleri kılıçlarında, zırhlı Ölümnöbeti Askerleri doldurdu. Kırmızı yeşil miğferlerden bakan sert gözler odayı taradı. Ancak tatmin olduklarında kenara çekildiler ve koridorun da, insan ve Ogier Ölümnöbeti Askerleri ile dolu olduğunu gösterdiler. Suroth onları fark etmedi bile. Onun gözü, başı tıraşlanmış, yanakları küllenmiş, pilili maviler içinde, ufak tefek, esmer bir kadından başkasını görmüyordu. Haber tüm şehre yayılmıştı. Annesinin, ailesinin ölümlerini duymadan saraya ulaşması imkânsızdı, ama yüzü sert bir maskeydi. Suroth’un dizleri hemen yere çarptı. Çevresinde, Kan’dan olanlar diz çöktü, sıradan olanlar yere kapandı.

“Sağ salim geri dönebildiğiniz için Işık’a şükürler olsun, Ekselansları,” dedi Suroth, Kan’dan olanların geri kalanı ile birlikte. Demek Elbar başarısız olmuştu. Fark etmez. Tuon, yas süresi dolana kadar yeni bir isim almayacak, İmparatoriçe olmayacaktı. Bu süre içinde ölebilir, yeni imparatoriçenin yolunu açabilirdi.

“Onlara Yüzbaşı Musenge’nin bana getirdiği şeyi göster, Bayrak-General Karede,” dedi Tuon.

Miğferinde üç siyah tüy olan uzun boylu bir adam eğildi ve kanvas bir torbadaki büyük yumruyu dikkatle yeşil yer seramiklerinin üzerine bıraktı. Mide bulandırıcı çürüme kokusu odaya yayılmaya başladı. Adam torbayı yere bıraktı, yürüyüp Suroth’un yanında durdu.

O çürük yığının içinde Elbar’ın gaga burnunu seçmek Suroth’un zamanını aldı, ama bunu tanır tanımaz öne devrildi, yere kapandı ve yer seramiklerini öptü. Ama çaresizlik içinde değil. Bundan kurtulabilirdi. Elbar’ı sorgulamamışlarsa. “Gözlerim yere indi, Ekselansları; benim adamlarımdan biri sizi o kadar gücendirdi ki kafasını uçurttunuz.”

“Beni gücendirdi.” Tuon sözleri tartar gibiydi. “Beni gücendirdiği söylenebilir. Beni öldürmeye çalıştı.”

Oda inlemelerle doldu ve Suroth daha ağzını açamadan, Ölümnöbeti Askeri Bayrak-General çizmesini Suroth’un poposuna dayadı, sorgucunu kavradı ve çekerek üst bedenini yerden kaldırdı. Suroth çabalamadı. Bu onu rezil etmekten başka işe yaramazdı.

“Adamlarımdan biri hain çıktığı için gözlerim derinlemesine indi, Ekselansları,” dedi boğuk bir sesle. Doğal bir şekilde konuşabildiğini diledi,

ama lanet adam sırtını öyle bükmüştü ki, konuşabilmesi bile şaşırtıcıydı. “Şüphelensem, onu bizzat sorgulardım. Ama benim ismimi karıştırmaya çalıştıysa, Ekselansları, gerçek efendisini korumak için yalan söylemiş demektir. Bu konuda bazı düşüncelerim var, izin verirseniz sizinle yalnızken paylaşmak isterim.” Birazcık şansı varsa, bu işi Galgan’ın sırtına yıkabilirdi. Adamın Suroth’un yetkesine el koyması işe yarardı.

Tuon Suroth’un başının üzerinden baktı. Galgan, Abaldar ve Yamada ile, Kan’dan olan herkesle göz göze geldi, ama Suroth’un gözlerine bakmadı. “Zaired Elbar’ın tamamen Suroth’un adamı olduğu iyi bilinen bir gerçek. Suroth’un emretmediği hiçbir şey yapmadı. Dolayısıyla artık Suroth Sabelle Meldarath yok. Bu *da’covale;* saçları, satılmak üzere bloka gönderildiğinde edepli olmasına yetecek kadar uzayana kadar Ölümnöbeti Askerleri’ne onların diledikleri gibi hizmet edecek.”

Suroth kendi damarlarını açmak için kullanmayı düşündüğü bıçağı, o anda dairesinde bulunan bıçağı düşünemedi bile. Hiç düşünemedi. Daha onlar giysilerini kesip atmaya başlamadan, sözsüzce ulumaya başlamıştı.

Tar Valon’dan sonra Andor güneşi ılık geliyordu. Pevara pelerinini çıkardı ve eyerinin arkasına bağlamaya başladı. O sırada kapıyol sönerek kapandı, Tar Valon’daki Ogier koruluğunu gözlerden gizledi. Hiçbiri, birinin gidişlerini görmesini istememişti. Aynı sebepten dolayı, dönerken de koruluğu kullanacaklardı. İşler fena halde ters gitmezse. Bu durumda, geri dönemeyebilirlerdi. Bu işin, en yüksek diplomatik becerileri bir aslanın cesareti ile birleştirebilen biri tarafından yapılması gerektiğini düşünmüştü. Eh, en azından korkak biri değildi. Kendisi hakkında bu kadarını söyleyebilirdi.

“Muhafız bağı kurma örgüsünü nereden öğrendin?” diye sordu Javindhra aniden, kendi pelerinini benzer şekilde kaldırarak.

“Bir zamanlar, Muhafızları olsa Kızıl Aes Sedailerin daha iyi hizmet vereceğini söylediğimi hatırlıyor olmalısın.” Pevara kırmızı binici eldivenlerini takarak, sorunun onu hiç rahatsız etmediğini gösterdi. Daha önce sorulmasını beklemişti. “Örgüyü bilmem neden seni şaşırttı?” Aslında, Yukiri’ye sorması gerekmişti ve sorma sebebini gizlemek için epey zorlanmıştı. Ama Yukiri’nin şüphelendiğini tahmin ediyordu. Bir Muhafız’la bağ kuran bir Kızıl, uçan bir kadın kadar olasıydı. Ama elbette, Andor’a gelmesinin sebebi buydu. Hepsinin Andor’a gelme sebebi.

Javindhra, sırf Tsutama emrettiği için gelmişti. Emir, Pevara ve Tarna En Yükseği memnun edecek kadar çok isim bulamayınca verilmişti. Köşeli hatları olan Temsilci bunun karşısında hissettiği hoşnutsuzluğu saklamaya çalışmıyordu, ama Tsutama'nın yanında sıkı sıkı gizlemişti. Tarna oradaydı elbette, sarı saçlı ve buz kadar soğuktu, Vakanüvis etolünü geride bırakmıştı, ama bölünmüş gri etekleri dizlerine dek kırmızı işlemeliydi. Elaida'nın Vakanüvisinin bir Muhafızı olması güç olacaktı, ama adamlar Kule'den uzakta, şehirde barındırılacaktı. Yine de, en baştan onun fikriydi ve hevesli olmasa bile, bu ilk deneyde rol almak konusunda kararlıydı. Dahası, sayılarının artması şarttı, çünkü bu fikri kabul edecek yalnızca üç Aes Sedai bulabilmişlerdi. Bunca zamandır, öncelikli hedefleri yönlendirebilen adamlar bulup, ehlileştirilmek üzere Kule'ye getirmek olan Kızıllar, sonunda bütün erkeklere ekşi bakmaya başlıyorlardı, bu yüzden ipuçları az ve seyrekti. Jezrail, Kule'ye gelmek yerine az daha evleneceği delikanlının minyatürünü saklayan, kare yüzlü bir Tearlıydı. Adamın torunları artık büyükanne ve büyükbaba olmuş olmalıydı, ama kadın hâlâ ondan sevgiyle söz ediyordu. Desala; iri, kara gözleri ve talihsiz bir mizacı olan, güzel bir Cairhienliydi; fırsat bulduğunda, bitkin düşene kadar, sayısız erkekle dans ederdi. Tombul ve esprili bir kadın olan Melare ise, sohbet etmeye bayılırdı, yeğenlerinin eğitimi için olduğu gibi, yeğenlerinin torunlarının eğitimleri için de Andor'a para gönderiyordu.

Böylesine minik ipuçları aramaktan bitkin düşen, düşündüğü anlama gelip gelmediklerini öğrenmek için hassaslıkla araştırmaktan bitkin düşen Pevara, başlangıçta altı kişinin yeterli olacağına dair Tsutama'yı ikna etmişti. Aynı zamanda, daha büyük bir grup talihsiz tepkilere sebep olabilirdi. Ne de olsa, bütün Kızıl Ajah'ın, hatta yarısının, bu sözde Siyah Kule'de belirmesi, erkeklerin saldırıya uğradıklarını düşünmelerine yol açabilirdi. Akıllarının ne kadar başında olduğunu bilmenin yolu yoktu. Tsutama'ya belli etmeden, üzerinde anlaştıkları bir konu bu olmuştu. Delilik işareti veren erkeklerle bağ kurmayacaklardı. Yani, aralarından herhangi biri ile bağ kurmalarına izin verilirse.

Caemlyn'deki Ajah göz ve kulakları, Siyah Kule hakkında bol bol rapor yollamıştı. Hatta bazıları Siyah Kule'de iş bulmuştu, bu yüzden şehirden azametli, çift kemerli kara kapıya giden yıpranmış, toprak yolu bulmakta güçlük çekmemişlerdi. O kapı neredeyse on beş metre yüksekliğinde, on boy genişliğindeydi. Üzeri mazgallarla kaplıydı ve ortalarında aşağı bakan taştan bir diş vardı. İki yanında, en az on beş boy yüksekliğinde, kalın,

mazgallı kara kuleler vardı. Açıklığı kapatacak kapı kanatları yoktu ve doğuya ve batıya uzanan, üzerinde tabya ve kule temelleri görülen siyah taş duvar, en fazla dört beş adım yüksekliğindeydi. Duvarın düzensiz tepesinde otlar büyüyordu ve çimenler esintiyle sallanıyordu. O bitmemiş ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen duvarlar, kapının saçma görünmesine sebep oluyordu.

Ama açıklığa adım atan üç adam hiç de saçma görünmüyordu. Uzun siyah ceketler giymişlerdi ve kalçalarında kılıçlar vardı. Biri, kıvrık bıyıklı ince, genç bir adam, yüksek yakasında kılıç şeklinde gümüş bir iğne taşıyordu. Adanmışlardan biri. Pevara, adamı Kabuledilmiş'e, diğer ikisini çömezlere denk olarak düşünme dürtüsünü bastırdı. Çömezler ve Kabuledilmişler güvende tutulur, Aes Sedai olmalarına yetecek kadar Güç öğrenene dek rehberlik görürlerdi. Anlatılanlara bakarak, Askerler ve Adanmışlar, yönlendirmeyi öğrenir öğrenmez, savaşmaya hazır görülüyorlardı. Ve ilk günden itibaren zorlanıyorlar, çekebildiklerince çok *saidin* çekmeleri isteniyor, onu devamlı kullanıyorlardı. Bu yüzden ölenler oluyordu ve onlar buna 'eğitim zayiatı' diyorlardı. Sanki ölümü ılımlı sözcüklerin arkasına saklayabilirlermiş gibi. Çömez ve Kabuledilmişleri bu şekilde kaybetme düşüncesi Pevara'nın midesini ekşitiyordu, ama adamlar aldırışsızca kabulleniyor gibiydi.

"Size iyi sabahlar, Aes Sedailer," dedi Adanmış, önlerinde dizginleri çekerken hafifçe eğilerek. Çok hafifçe eğilmişti ve gözlerini onlardan hiç ayırmamıştı. Murandy aksanı ile konuşuyordu. "Bu güzel sabahta, altı Aes Sedai'nin Siyah Kule'de ne işi olabilir?"

"M'Hael'i görmek istiyoruz," diye yanıt verdi Pevara, sözcüğü boğulmadan söylemeyi başararak. Kadim Lisan'da 'önder' anlamına geliyordu, ama bunun unvan kabul edilmesi, sözcüğe çok daha güçlü bir anlam veriyordu, sanki adam herkesi ve her şeyi yönetiyormuş gibi.

"Ah, demek M'Hael'i görmek istiyorsunuz, öyle mi? Peki, hangi Ajahlardan diyeyim?"

"Kızıl," diye yanıt verdi Pevara ve adamın gözlerini kırpıştırmasını izledi. Çok tatmin edici. Ama pek işe yarayan bir şey değil.

"Kızıl," dedi adam ifadesizce. Şaşkınlığı uzun sürmemişti. "Pekâlâ. Enkazin, al'Seen, ben gidip, M'Hael'in ne diyeceğine bakarken, siz onları gözaltında tutun."

Sırtını döndü ve önünde bir kapıyolun dikey, gümüşsü çizgisi belirdi, genişleyerek bir kapıdan büyük olmayan bir açıklığa dönüştü. Adam

bundan büyüğünü yapamıyor muydu? Mümkün olduğunca güçlü olan adamlarla mı, yoksa zayıf olanlarla mı bağ kurulması gerektiği konusunda tartışmalar yaşanmıştı. Zayıflar daha kolay kontrol edilebilirdi, ama güçlüler de –kesinlikle– daha faydalı olurlardı. Fikirbirliğine varamamışlardı; her Aes Sedai kendi adına karar vermek zorunda kalacaktı. Adam kapıyoldan geçti. Kapıyol kapanmadan, Pevara yalnızca, bir yanında yukarı tırmanan basamaklar olan beyaz taştan bir platform ve üzerinde, duvarın bir parçasını oluşturuyor olabilecek, güneşte parlayana dek cilalanmış, köşeli bir siyah taş görebildi.

İki adam çifte kemerin altında kaldı. Aes Sedailerin içeri girmesini engellemek için orada duruyorlardı sanki. Biri Saldaealıydı; orta yaşlarına gelmek üzere, sıska, geniş burunlu bir adam. Adamda kâtip havası vardı, yazı masasının üzerine eğilerek geçirdiği uzun saatlerden sonra biraz kamburlaşmıştı sanki. Diğeri daha çocuktu ya da çocukluktan yeni çıkmıştı. Parmaklarıyla yüzüne düşen siyah saçları arkaya tarıyor, sonra esinti onları yine yüzüne düşürüyordu. İkisi de, yalnız başlarına altı Aes Sedai ile yüzleşmekten huzursuz olmamış gibiydi. Eğer yalnızsalar. O kulelerde başkaları mı vardı? Pevara kulelerin tepesine bakmaktan kaçındı.

"Hey sen, çocuk," dedi Desala, çan gibi çınlayan bir sesle. Öfkeli çanlar gibi. Kadını kızdırmanın en kolay yolu, bir çocuğa zarar vermekti. "Evde, annenin yanında, okuma yazma öğreniyor olmalıydın. Burada ne işin var?" Oğlan kıpkırmızı oldu ve yine saçlarını yüzünden arkaya süpürdü.

"Sami iyidir, Aes Sedai," dedi Saldaealı, oğlanın omzunu okşayarak. "Hızlı öğreniyor. Bir şeyi bir kez göstermeniz yetiyor." Oğlan, gururlu bir ifade ile, dimdik durdu ve başparmaklarını kılıç kemerine taktı. Bu yaşta, bir kılıç! Evet, Sami al'Seen'in yaşında bir asil oğlu senelerdir kılıç kullanmayı öğreniyor olurdu, ama o şeyi takıp dolaşmasına izin verilmezdi!

"Pevara," dedi Tarna soğuk soğuk, "çocuk olmaz. Burada çocuk olduğunu biliyordum, ama çocuk olmaz."

"Işık!" diye nefes verdi Melare. Beyaz kısrağı heyecanını hissetti ve başını salladı. "Kesinlikle çocuk olmaz!"

"Bu iğrenç olur," dedi Jezrail.

"Çocuk olmaz," diye onayladı Pevara çabucak. "Bence, daha fazlasını söylemeden önce, bu... M'Hael'in ne diyeceğini öğrenmeyi bekleyelim." Javindhra burnunu çekti.

"Çocuk olmaz, ne demek, Aes Sedai?" diye sordu Enkazin, kaşlarını çatarak. "Çocuk olmaz, ne demek?"

Artık kâtibe benzemiyordu. Sırtı hâlâ kamburdu, ama çekik gözlerinde bir şey aniden... tehlikeli görünmüştü. Güç'ün eril yarısını tutuyor muydu? Bu olasılık Pevara'nın belkemiğinden bir ürperti geçmesine sebep oldu, ama *saidar*'a kucak açma dürtüsüne direndi. Yönlendirebilen bazı erkekler, bir kadının Güç tuttuğunu sezebiliyordu sanki. Şu anda Enkazin, düşünmeden hareket edebilirmiş gibi görünüyordu.

Zaman zaman yere vurulan bir toynak dışında, sessizlik içinde beklediler. Pevara sabırlı olmaya çalışıyor, Javindhra kendi kendine homurdanıyordu. Pevara kadının sözlerini seçemiyordu, ama homurdanma duyduğunda anlardı. Tarna ve Jezrail heybelerinden kitaplar çıkarmış, okuyorlardı. Güzel. Bırak, bu Asha'manlar endişeli olmadıklarını görsünler. Yalnız, oğlan bile etkilenmiş görünmüyordu. O ve Saldaealı kapının ortasında durmuş, gözlerini kırpmadan izliyorlardı.

Yaklaşık yarım saat sonra, daha büyük bir kapıyol açıldı ve Murandyli delikten geçti. "M'Hael sizi sarayda karşılayacak, Aes Sedailer. Geçin." Başını açıklığa doğru salladı.

"Bize yolu gösterecek misin?" dedi Pevara, atından inerek. Kapıyol daha büyüktü, ama atla geçmek için eğilmesi gerekirdi.

"Diğer yanda, biri size rehberlik edecek." Adam havlarcasına kahkaha attı. "M'Hael benim gibilerle görüşmez." Pevara, daha sonra düşünmek üzere bir kenara kaydetti bunu.

Sonuncusu da geçtikten sonra kapıyol söndü. Ayna kadar parlak siyah taş ile, beyaz taş platformdaydılar. Yalnız değildiler. Kaba yünlüler içinde dört adam ve iki kadın atların dizginlerini aldı. Esmer, iri yapılı bir adam hafifçe önlerinde eğildi. Adamın yüksek, siyah yakasında hem gümüş kılıç, hem de kıvrımlı kırmızı altın figür vardı.

"Beni izleyin," dedi adam sertçe, Tear aksanı ile. Gözleri burgu gibiydi.

Murandylinin bahsettiği saray, gerçekten bir saraydı. İki katlı, mermerden inşa edilmiş, sivri kubbeler ve Saldaea tarzı minarelerle süslenmiş bir yapı. Çevresindeki çıplak, sert topraktan beyaz platformla ayrılıyordu. Büyük bir saray değildi, ama çoğu asil çok daha küçük ve daha az azametli binalarda yaşıyordu. Geniş taş basamaklar yüksek bir sahanlığa tırmanıyordu ve orada yüksek, çift kanatlı bir kapı vardı. Her kanada, üç şimşek kavramış, çelik eldivenli büyük birer yumruk oyulmuştu ve yaldızlanmıştı. Tearlı kapıya varmadan kanatlar açıldı, ama görünürde hizmetkâr yoktu. Adam yönlendirmiş olmalıydı. Pevara yine ürperdi. Javindhra kendi kendine mırıldandı. Bu sefer duaya benziyordu.

Saray, savaşlar betimleyen duvar halılarından ve kırmızı siyah yer seramiklerinden hoşlanan herhangi bir asile ait olabilirdi, yalnız görünürde hizmetkâr yoktu. Adamın hizmetkârları vardı, ama ne yazık ki aralarında Kızıl Ajah'ın göz ve kulakları yoktu. Acaba, onlara ihtiyaç duymadığında gözlerden uzak olmalarını mı bekliyordu ya da koridorlara çıkmamalarını mı emretmişti? Belki de, birinin altı Aes Sedai geldiğini görmesini istememişti. Bu mantık dizisi, Pevara'nın düşünmeyi tercih etmediği konulara gidiyordu. Beyaz Kule'den ayrılmadan önce, bu işin tehlikelerini biliyordu zaten. Şimdi düşünmenin anlamı yoktu.

Tearlının onları götürdüğü oda bir taht odasıydı. Sarmal kesimli sütunlardan oluşan bir halka, sarayın en büyük kubbesi olması gereken kubbeyi destekliyordu. İçi yaldız kaplıydı ve yaldızlı zincirlerle asılmış yaldızlı lambalarla yarı yarıya dolmuştu. Kıvrımlı duvarlar boyunca, yüksek aynalı ayaklı şamdanlar dizilmişti. Odanın iki yanında, yaklaşık yüz siyah ceketli adam bekliyordu. Pevara'nın görebildiği her adam kılıç ve ejder iğneleri takmıştı; sert yüzlü, alaycı yüzlü, zalim yüzlü adamlar. Gözleri ona ve diğer Aes Sedailere dikilmişti.

Tearlı isimlerini ilan etmedi. Asha'man kitlesine katılmakla yetindi. Aes Sedailer odada kendi başlarına ilerlediler. Buradaki yer seramikleri de kırmızı siyahtı. Taim bu renkleri çok seviyor olmalıydı. Adamın kendisi, ancak taht denilebilecek bir şeyin üzerinde aylak aylak oturuyordu. Bol oymalı, Pevara'nın gördüğü tahtlar kadar yaldızlı devasa bir koltuktu ve beyaz mermerden bir kürsünün üzerinde duruyordu. Pevara adama odaklandı. Bunun tek sebebi, onu izleyen onca yönlendirebilen adamın bakışlarını hissetmekten kaçınmaya çalışması değildi. Mazrim Taim dikkat çekici bir adamdı. Uzun boyluydu, çıkık bir çengel burnu ve bir fiziksel güç havası vardı. Aynı zamanda, bir karanlık havası. Bileklerini çaprazlamış, bir elini tahtın kalın koluna atmış şekilde oturuyordu, ama aniden şiddete başvurabilirmiş gibi görünüyordu. İlginç bir biçimde, onun siyah ceketinin kollarına, manşetlerden dirseklerine kadar gelen mavi altın ejderler işlenmişti ve yaka iğneleri yoktu.

"Kızıl Ajah'tan altı Aes Sedai," dedi adam, kürsünün önünde durduklarında. Adamın gözleri... Pevara da Tearlının gözlerinin burgu gibi olduğunu düşünmüştü. "Açık ki, hepimizi birden ehlileştirmek için gelmemişsiniz." Odada gülüşler dalgalandı. "Neden benimle konuşmak istediniz?"

“Adım Pevara Tazanovni, bir Kızıl Temsilci’yim,” dedi Pevara. “Bu Javindhra Doraille, o da bir Kızıl Temsilci. Diğerleri Tarna Feir, Desala Nevanche...”

“İsimlerinizi sormadım,” diye sözünü kesti Taim, soğuk soğuk. “Neden buraya geldiğinizi sordum.”

Hiç de iyi gitmiyordu. Pevara derin bir nefes almamayı başardı, ama içinden almak geliyordu. Dışarıdan bakınca, serinkanlı ve sakin görünüyordu. İçten içe, günü zorla bağ kurulmuş olarak mı bitireceğini merak ediyordu. Ya da ölü olarak. “Asha’manlarla Muhafız bağı kurma konusunu tartışmaya geldik. Siz elli bir Aes Sedai ile bağ kurdunuz ne de olsa. Hem de istekleri dışında.” Bunun farkında olduklarını en baştan belli etmeleri en iyisiydi. “Ama biz, herhangi bir erkekle isteği dışında bağ kurmayı düşünmüyoruz.”

Kürsünün yanında duran uzun boylu, altın saçlı bir adam alayla güldü. “Neden Aes Sedailerin herhangi bir...” Görünmeyen bir şey adamın kafasına öyle hızla çarptı ki adamın ayakları yerden kesildi ve yere yığıldı. Gözleri kapanmıştı ve burun deliklerinden kan sızıyordu.

Kır düşmüş saçları gerilemeye başlamış, çatal sakallı ince bir adam eğilip parmağıyla adamın kafasına dokundu. “Yaşıyor,” dedi doğrulurken, “ama kafatası çatlamış ve çenesi kırılmış.” Hava durumundan bahsediyordu sanki. Adamların hiçbiri Şifa vermek için hareketlenmedi. Teki bile!

“Şifa konusunda biraz becerim vardır,” dedi Melare, eteklerini toplayarak ve yerde yatan adama doğru hareketlenerek. “Bu yara için yeterli olduğunu düşünüyorum. İzninizle.”

Taim başını iki yana salladı. “İzin vermiyorum. Mishraile gece çökene kadar yaşarsa, Şifa görebilir. Belki çekeceği acı dilini tutmasını öğretir ona. *Siz* Muhafız bağı kurmak istiyorsunuz, öyle mi? *Kızıllar?*”

Son sözcük epey küçümseme tınısı taşıyordu ve Pevara bunu duymazdan gelmeyi seçti. Ama Tarna’nın bakışları güneşi bile buza çevirebilirdi. Pevara konuşurken, elini uyarırcasına diğer kadının koluna koydu. “Kızıllar yönlendirebilen erkekler konusunda deneyimlidir.” İzleyen Asha’manlar arasında mırıltılar yükseldi. Öfkeli mırıltılar. Onları da duymazdan geldi. “Onlardan korkmuyoruz. Gelenekleri değiştirmek, kanunları değiştirmek kadar zor olabilir, hatta bazen daha zor, ama bizimkini değiştirmeye karar verildi. Bundan sonra, Kızıl Aes Sedailer Muhafızlarla bağ kurabilir, ama yalnızca yönlendirebilen erkeklerle. Her

Aes Sedai, rahat hissedeceği kadar çok erkekle bağ kurabilir. Örneğin, Yeşillere bakarak, üç veya dörtten fazla olmayacağını düşünüyorum."

"Pekâlâ."

Pevara elinde olmadan gözlerini kırpıştırdı. "'Pekâlâ' mı?" Adamı yanlış anlamış olmalıydı. Bu kadar kolay ikna olmuş olamazdı.

Taim'in gözleri kafasını deliyordu sanki. Adam ellerini açtı ve bu alaylı bir jestti. "Ne dememi istersin? Adil olan bu mu? Eşit pay mı? 'Pekâlâ' yanıtını kabul et ve kimlerin onlarla bağ kurmasına izin vereceğini sor. Dahası, eski deyişi hatırlamalısın. Bırak kaos lordu hüküm sürsün." Oda, adamların kahkahaları ile doldu.

Pevara böyle bir deyişi hiç duymamıştı. Kahkahalar, ensesindeki saçları diken diken ediyordu.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Aelfinn: İnsana benzeyen, ama yılansı özellikleri olan bir varlık. Üç soruya doğru yanıtlar veriyorlar. Soru ne olursa olsun, yanıtları her zaman doğruoluyor, ama genellikle anlamları açık olmuyor. Gölge ile ilgili sorular sormak son derece tehlikeli olabiliyor. Bulundukları gerçek yer bilinmiyor; eskiden Mayene'in elinde olan, ama son zamanlarda Tear Taşı'nda saklanan bir *ter'angreal*'den geçilerek ziyaret edilebiliyorlar. Ghenjei Kulesi'ne girerek ulaşılabilecekleri de anlatılıyor. Kadim Lisan'da konuşuyorlar, sözleşmelerden ve anlaşmalardan bahsediyorlar ve içeri girenlerin üzerinde demir, müzik aleti ya da ateş yakabilen araçlar olup olmadığını soruyorlar. *Bkz.* Eelfinn.

Alan ölçü birimleri: (1.) Arazi: 1 kurdele = 20 adım x 10 adım (200 adım kare); 1 sicim = 20 adım x 50 adım (1000 adım kare); 1 post = 100 adım x 100 adım (10000 adım kare); 1 halat = 100 adım x 1000 adım (1000000 adım kare); 1 yürüyüş = 1000 adım x 1000 adım (0,64 kilometrekare). (2.) Kumaş: 1 adım = 1 adım ve 1 el x 1 adım ve 1 el.

Alemdar: Seanchanlar arasında Bayraktar'ın dengi.

Amayar: Deniz Halkı adalarının karada yaşayan sakinleri. Atha'an Miere dışında pek az kişi tarafından bilinen Arnayarlar, Deniz Halkı porseleni olarak bilinen ürünleri yaparlar. Suyun Yolu'nu takip ederler. Suyun Yolu, dilenen şeyin değil var olan şeyin kabul edilmesi üzerine kuruludur. Denizde çok rahatsız olurlar ve yalnızca küçük kayıklarla balık tutmak için denize açılırlar ve o zaman da karanın her zaman gözlerinin önünde olması gerekir. Yaşam tarzları çok barışçıldır ve Atha'an Miere arasından atanan valilerinin denetimi pek az gerekir. Atha'an Miere valileri denizden çok uzaklaşmak istemediklerinden, Arnayarlar kendi köylerini, kendi kurallarına ve geleneklerine göre idare ederler.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaşın ve Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkanlara karşı verilen savaşların pençesinde. Başkenti Bandar Eban'dır. Arad Doman'da, ulusun kuruluşu sırasında asil sınıfı oluşturan kişilerin soyundan gelenler kandoğumlu olarak bilinir. Hükümdar (kral ya da kraliçe), hemen hemen tamamı kadınlardan oluşan tüccar loncalarının başları (Tüccarlar Konseyi) tarafından seçilir. Hükümdar tüccar değil, asil olmalıdır ve yaşam boyu hükmetmek üzere seçilir. Yasal olarak kral ya da kraliçenin yetkesi mutlaktır, yalnız Konsey'in dörtte üçünün oyları ile tahtından indirilebilir. Mevcut hükümdar Almadar Lordu, Almadar Evi'nin Yüksek Makamı, Kral Alsalam Saeed Almadar'dır. Şu anda nerede olduğu, bir gizem perdesiyle örtülüdür.

Araştırma: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Arayıcılar: Daha resmi olarak, Gerçeğin Arayıcıları, Seanchan İmparatorluk Tahtı'nın polis/casus organizasyonudur. Çoğu Arayıcı *da'covale* ve İmparatorluk ailesinin malı olsa da çok kapsamlı güçleri vardır. Bir Arayıcı'nın sorduğu soruya yanıt vermediği ya da bir Arayıcı ile tam olarak işbirliği yapmadığı için Kan'dan biri bile tutuklanabilir ve bu sonuncusu Arayıcı'nın kendisi tarafından tanımlanır ve yalnızca İmparatoriçe tarafından yeniden değerlendirmeye alınabilir. *Da'covale* olan Arayıcıların omuzları kuzgun ve kule simgesi ile damgalanmıştır. Ölümnöbeti Askerleri'nin aksine, Arayıcılar kuzgunlarını göstermeyi nadiren isterler ve bunun sebebi kısmen kim ve ne olduklarını açıklamayı gerektirmesidir.

Asha'man *(Aşaman)*: (1.) Kadim Lisan'da, "Koruyucu" ya da "Savunucu"; ama her zaman gerçeğin ve adaletin koruyucusu. (2.) Yönlendirmeyi öğrenmek üzere Andor, Caemlyn yakınlarındaki Siyah Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Siyah Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini öğrendiklerinde, Asha'man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Siyah Kule'ye katılan erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ kurmak için Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha'manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha'manların önderi Mazrim Taim'dir. Taim kendine M'hael adını vermiştir. M'hael Kadim Lisan'da "önder" anlamına gelir.

Balwer, Sebban: Eskiden, görünüşte Pedron Niall'ın sekreteriydi, ama gizliden gizliye casus ağının yöneticisiydi. Kendine has sebeplerden dolayı Morgase'in Amador'da Seanchanlardan kaçmasına yardım etti ve şu anda Perrin t'Bashere Aybara ve Faile ni Bashere t'Aybara'nın sekreteri olarak çalışmaktadır.

Başkâtip: Gri Ajah başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule'de, son derece titiz bir kadın olarak bilinen Serancha Colvine bu unvana sahiptir.

Bilge Kadın: Ebou Dar'da, hemen her yarayı iyileştirebilmek gibi inanılmaz yeteneklere sahip olmakla ünlü kadınlar için kullanılan itibar sözü. Geleneksel olarak Bilge Kadınlar kırmızı kemerlerinden seçilir. Ebou Darlı Bilge Kadınların değil Ebou Darlı, Altaralı bile olmadığı gerçeğini çoğu kimse fark etmiş olsa da, son zamanlara dek bilinmeyen ve şimdi de çok az kişinin bildiği gerçek, tüm Bilge Kadınların aslında Kandaş olduğu, değişik Şifa versiyonları kullandıkları ve bitkileri, merhemleri yaptıkları işi saklamak için kullandıklarıdır. Seanchanlar

Ebou Dar’ı aldıktan sonra Kandaşlar Ebou Dar’dan kaçmış ve orada hiç Bilge Kadın kalmamıştır. *Bkz.* Kandaşlar.

Birinci Dokumacı: Sarı Ajah’ın başına verilen isim. Beyaz Kule’de Suana Dragand bu unvana sahiptir. Suana Sedai şu anda Kule Salonu’nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.

Birinci Mantıkçı: Beyaz Ajah’ın başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule’de Ferane Neheran bu konumdadır. Şu anda Ferane Sedai Kule Salonu’nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.

Birleşme: Artur Şahinkanadı’nın, oğlu Luthair kumandanlığında gönderdiği ordular Seanchan’a vardığında, birbirleriyle sık sık savaşan uluslardan oluşan, genellikle Aes Sedailerin hüküm sürdüğü, koşulların devamlı değiştiği, karman çorman bir kıta buldu. Beyaz Kule’nin bir benzeri olmadığından Aes Sedailer, Güç kullanarak kendi bireysel çıkarları için çalışıyorlardı. Küçük gruplar halinde, durmaksızın birbirleri aleyhine entrikalar çeviriyorlardı. Aryth Okyanusu’nun doğusundan gelen orduların tüm kıtayı fethetmeye başlamalarının ve onların soyundan gelenlerin fethi tamamlayabilmelerinin sebebi, kısmen bu bitmek tükenmek bilmez entrikalar ve onların sonucunda çıkan savaşlardı. Asıl orduların torunları, Seanchan’ı fethederken, kendileri de Seanchan oldular. Fetih yüzyıllar sürdü ve Birleşme olarak anılmaktadır.

Cha Faile: (1.) Kadim Lisan’da, “Atmaca’nın Pençesi”. (2.) Faile ni Bashere t’Aybara’ya sadakat yemini eden, *ji’e’toh*’a uymaya çalışan genç Cairhienlilerin ve Tearlıların kendilerine verdikleri isim. Gizliden gizliye, onun kişisel devriyeleri ve casusları olarak görev yaparlar. Faile’in Shaidolar tarafından kaçırılmasından bu yana eylemlerini Sebban Balwer’in rehberliğinde sürdürüyorlar

Corenne: Kadim Lisan’da, “Geri Dönüş”. Seanchanların hem bin gemilik filoya, hem de o gemilerin taşıdığı yüz binlerce askere, zanaatkâra ve diğerlerine verdikleri isim. *Corenne* Öncellerden sonra gelecek ve Artur Şahinkanadı’nın vârislerinden çalınan toprakları yeniden ele geçirecek. *Bkz.* Önceller.

Cuendillar: Efsaneler Çağı’nda yaratılmış, sözde zarar verilemez bir madde. Onu kırmak için yapılan her girişimi soğurur ve daha da güçlenir. *Cuendillar* yapımının sonsuza dek unutulduğu sanılsa da, onunla yapılmış yeni nesneler bulunduğu söylentileri çıkmıştır. Aynı zamanda yürektaşı olarak da bilinir.

Da’covale: (1.) Kadim Lisan’da, “sahip olunan kişi” ya da “mal olan kişi”. (2.) Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak, köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler özgür insanları aşıp güç ve yetke sahibi olabilirler. Yüksek konumda olanların da düşüp *da’covale* olması mümkündür. *Bkz.* So’jhin.

Deniz Halkı hiyerarşisi: Atha’an Miere, Deniz Halkı, Atha’an Miere’in Gemiler Hanımı tarafından yönetilir. Ona Gemiler Hanımı’nın Rüzgârbulanı ve Kılıçlar Efendisi yardım eder. Onların altında klan Dalgahanımları, onların yardımcısı olan Rüzgârbulanlar ve Kılıçefendileri vardır. Onların altında ise Yelkenhanımları (gemi kaptanları) ve Yüksorumlusu bulunur. Gemilerhanımı’nın Rüzgârbulanı klan Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları üzerinde yetke sahibidir, onlar da kendi klanlarındaki tüm Rüzgârbulanları yönetir. Benzer şekilde Kılıçlar Efendisi tüm Kılıçefendileri üzerinde yetke sahibir, onlar da kendi klanlarındaki Yüksorumlularını yönetir. Deniz Halkı arasında unvan miras yoluyla geçmez. Gemiler Hanımı Atha’an Miere’in İlk On İkisi, yani Atha’an Miere’in en kıdemli on iki klan Dalgahanımı tarafından, yaşam boyu hizmet etmek üzere seçilir. Bir klan Dalgahanımı, kendi klanının en kıdemli on iki Yelkenhanımı tarafından seçilir. Onlara kısaca İlk On İki de denir ve bu unvan her yerdeki en kıdemli Yelkenhanımlarını anlatmak için kullanılır. Seçilen kadın, bu on iki temsilci arasında yapılan oylama ile makamından indirilebilir de. Aslında, Gemiler Hanımı dışındaki herhangi biri yerinden edilebilir, hatta yetkisini kötüye kullanma, korkaklık ya da başka suçlardan dolayı miçoluğa bile indirilebilir. Aynı zamanda, ölen bir Dalgahanımı’nın ya da Gemiler Hanımı’nın Rüzgârbulanı daha düşük seviyeli bir kadına hizmet etmelidir ve böylece unvanından vazgeçtiği gün rütbesi en düşük seviyeye, çıraklıktan Rüzgârbulan’a yükseldiği zamanki haline döner. Son zamanlara dek, muhtelif yollar ve şaşırtmacalar kullanarak Aes Sedailer ile aralarındaki mesafeyi koruyan Atha’an Miereler, yönlendirebilen kadınların başka insanlardan daha uzun yaşadığını bilmektedir, ama deniz hayatı kendi başına yeterince tehlikeli olduğundan insanlar nadiren normal ömürlerini yaşamaktadır, dolayısıyla bir Rüzgârbulan’ın ölene dek defalarca yükselip düşeceğini ve her şeye baştan başlayacağını bilmektedirler.

Depo: Kule Kütüphanesi'nin bir kısmı. Herkesçe bilinen on iki Depo vardır ve her birinde belli bir konuya ya da birbiriyle ilişkili konulara dair kitaplar ve kayıtlar bulunur. Yalnızca Aes Sedailerin bildiği On Üçüncü Depo sadece Amrylin Makamı, Vakanüvis ve Kule Salonu Temsilcilerinin kullanabileceği gizli belgeler, kayıtlar ve tarihçeler içerir. Elbette, bu Depo'dan sorumlu olan bir avuç kütüphaneci de onlara ulaşabilmektedir.

Der'morat-: (1.) Kadim Lisan'da, "usta bakıcı". (2.) Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan ön ek. Örneğin *der'morat'raken. Der'morat*'ların son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der'sul'dam,* yani *sul'dam*'ları eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. *Bkz.* Morat-.

Dinleyiciler: Seanchan casus organizasyonu. Bir Seanchan asilinin, tüccarının ya da bankacısının evindeki hemen herkes, hatta bir *da'covale* Dinleyici olabilir. *So'jhin*'lerin arasından nadiren Dinleyici çıkar. Dinleyiciler aktif rol almaz, yalnızca izler, dinler ve raporlar. Raporları, onları ve Arayıcıları denetleyen Düşük Ellere gider. Hangi raporların eylem için Arayıcılara gönderileceğine onlar karar verir.

Duvar Alayı: Eskiden Ghealdan'ın seçkin askeri birimlerinden biri. Ghealdan asillerinin silahlı adamlarından oluştunılan bir ordunun nüvesini oluşturmakla kalmıyorlar, aynı zamanda Ghealdan hükümdarının kişisel konıması olarak görev yapıyorlar, Şehir Bekçileri yerine başkent Jehannah'ın polis gücünü oluşturuyorlardı. Haberci Masema'nın takipçileri tarafından katledilmelerinin ve hayatta kalanların dağıtılmasından sonra, Taç Yüksek Konseyi'nin asilleri, Alay olmadığı zaman kendi güçlerinin ve nüfuzlarının daha fazla olduğuna karar verdiler, bu yüzden Alay'ın yeniden oluşturulmasını engellediler. Ama şimdiki Kraliçe Alliandre Maritha Kigarin Alay'ı yeniden oluşturmayı planlıyor; Taç Yüksek Konseyi tarafından öğrenilirse yıkıcı etkiye sahip olacak planlar.

Eelfinn: İnsansı görünen ama tilki özelliklerine sahip bir varlık türü. Size üç dilek hakkı bahşederler, ama karşılığında bir bedel talep ederler. Dilek hakkı isteyen kişi bedel konusunda pazarlık yapmazsa, bedeli Eelfinnler belirler. Bu koşullar altında, en olağan bedel ölümdür, ama yine de pazarlıkta kendilerine düşeni yaparlar, ama yapma tarzları talep edenin beklediği gibi olmaz. Bulundukları asıl yer bilinmemektedir,

ama Rhuidean’da bulunan bir *ter’angreal* aracılığıyla ziyaret edilebilirler. Bu *ter’angreal* Moiraine Damodred tarafından Cairhien’e götürülmüş ve orada yok olmuştur. Aynı zamanda, Ghenjei Kulesi aracılığı ile ulaşılabilecekleri söylenmektedir. Aelfinnlerin ateş, demir ve müzik aletleri sorularının aynısını sorarlar. *Bkz.* Aelfinn.

Ejder Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder’e sadık, Davram Bashere ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca Davram Bashere tarafından eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken, Alay Siyah Kule’nin bulduğu adamlara el koyar. Siyah Kule’nin arama grupları Yenidendoğan Ejder’i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn’e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere’in eğitim kamplarına gönderilmektedir.

El: Seanchan’da, El başasistan ya da imparatorluk görevlileri hiyerarşisinden biri için kullanılır. İmparatoriçe’nin Eli, Birinci Rütbe’dedir ve daha aşağı düzeylerde Düşük Eller bulunabilir. Bazı Eller gizli görev yaparlar, örneğin Arayıcıları ve Dinleyicileri yönetenler; diğerleri başkalarınca bilinir ve rütbelerini giysilerine işlenmiş uygun sayıda el ile ifade ederler.

Erith: Alar kızı Iva’nın kızı. Loial’in evlenmeyi düşündüğü genç ve çekici bir Ogier. Şu anda Loial Erith’ten kaçmaktadır.

Fain, Padan: Eski Karanlıkdostu; artık bir Karanlıkdostundan daha fazlası ve kötüsü. Tutkuyla nefret ettiği Rand al’Thor kadar Terkedilmişlerin de düşmanı. Son görüldüğünde Far Madding’de, Toram Riatin’le birlikteydi. Toram Riatin orada ölmüştür.

Fel, Herid: *Mantık ve Mantıksızlık*’ın ve başka kitapların yazarı. Fel, Cairhien Akademisi’nde tarih ve felsefe öğrencisi (ve öğretmeni) idi. Çalışma odasında paramparça edilmiş halde bulundu.

Geri Dönüş: *Bkz.* Corenne.

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dagar aydınlanmış, Ejder'in yeniden doğumunu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali olduğundan, Yenidendoğan Ejder çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey –ama hiçbir şey!– olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. Bunu reddedenler öldürülür, ağır davrananlar evlerinin ve dükkânlarının yakılmasına tanık olabilir, kendileri de kırbaçlanır. "Haberci" dışında isim kullanmamaktadır, Ghealdan ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir. O gittikten sonra, Seanchanlar Amadicia'da, Taç Yüksek Konseyi ise Ghealdan'da düzeni tekrar sağlamaya başlamıştır. Onu Rand'a getirmek üzere gönderilen Perrin Aybara'ya katılmıştır ve bilinmeyen sebeplerden dolayı bu, Yenidendoğan Ejder'in yanına gitmeyi geciktirse de onun yanında kalmıştır. En düşük türden erkekler ve kadınlar tarafından takip edilmektedir; adamın karizmasına ilk kapıldıklarında düşük olmasalar bile, onun etkisi altında düşmüşlerdir.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler". Terim Seanchanlar tarafından, eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklarda keşif yapmak üzere gönderilen büyük keşif gücü için kullanılır. Şimdi, Yüksek Leydi Suroth'un komutası altında, fethettikleri ülkelerden aldıkları askerlerle sayıları artmış olan *Hailene* ilk hedefinin sınırlarını aşmıştır ve aslında Geri Dönüş'ü başlatmıştır. *Bkz.* Corenne; Rhyagelle.

Hanlon, Daved: Bir Karanlıkdostu; Terkedilmiş Rahvin Lord Gaebril adı altında Caemlyn'e hükmederken, ona hizmet eden Beyaz Aslanların komutanı olan kişi. Hanlon sonra, Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkan isyanı büyütmek amacıyla, Beyaz Aslanları Cairhien'e götürdü. Beyaz Aslanlar bir "şer kabarcığı" tarafından yok edildi ve Hanlon henüz bilinmeyen sebeplerden dolayı Caemlyn'e geri çağrıldı. Doilin Mellar adı altında kendini Kız-Veliaht Elayne'e beğendirdi. Söylentiler adamın kendini beğendirmekten çok daha fazlasını yaptığını anlatıyor.

Havai Fişekçiler Loncası: Havai fişek yapımının sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük titizlikle korurlar ve bu uğurda cinayet işlemeyi bile göze alırlar. Lonca ismini hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenledikleri muhteşem gösterilerden alır. Başkalarının kullanması için

küçük havai fişekler satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceğine dair uyarılar da yapılır. Eskiden Lonca'nın Cairhien ve Tanchico'da lonca evleri vardı, ama ikisi de yıkıldı. Ayrıca, Tanchico'daki lonca üyeleri Seanchan istilasına direndi ve hayatta kalanlar *da'covale* yapıldı. Artık Lonca yok. Bununla beraber, bireysel Havai Fişekçiler Seanchan hâkimiyetinden kaçtılar ve çok yakında Lonca'nın hatırlanmasını sağlamak için çalışabilirler. *Bkz.* Da'covale.

Ishara: İlk Andor Kraliçesi (ÖY 994-1020). Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine Ishara Şahinkanadı'nın önde gelen generallerinden biri olan kocasını Tar Valon kuşatmasını kaldırması ve ordudan koparabildiği kadar askerle, onun peşinden Caemlyn'e gelmesi için ikna etti. Diğerleri Şahinkanadı'nın imparatorluğunun tamamını ele geçirmeye çalışır ve başarısız olurken, Ishara küçük bir parçası üzerinde sıkı hâkimiyet kurdu ve başarılı oldu. Bugün, Andor'daki hemen her asil Ev Ishara'nın kanından geldiğini iddia etmektedir ve Aslan Tahtı'na çıkma hakkı doğrudan Ishara'nın soyundan gelmeye ve onun soyundan gelenlerle kaç akrabalık bağı bulunduğuna bağlıdır.

Kaensada: Seanchan'da, pek de uygar olmayan dağ kabilelerinin yaşadığı bir bölge. Bu kabileler ve kabile içindeki aileler kendi aralarında bol bol savaşırlar. Her kabilenin kendi gelenekleri ve tabuları vardır, tabular genelde kabile dışındakilere pek mantıklı gelmez. Çoğu kabile üyesi Seanchan'daki uygar insanlardan kaçınır.

Kan: Seanchanların asilleri ifade etmek için kullandıkları terim. Asaletin dört derecesi var; iki Yüksek Kan, iki düşük ya da aşağı Kan. Yüksek Kan başlarının yanlarını tıraşlayıp ortada erkekler için dar, kadınlar için daha geniş bir sorguç bırakıyorlar ve tırnaklarını iki buçuk santim kadar uzatıyorlar. Sorgucun uzunluğu modaya göre değişiyor. Düşük Kan da tırnaklarını uzatıyor, ama onlar başlarının yanlarını ve arkasını tıraşlayıp tepede çanak gibi görünen bir parça saç bırakıyorlar. Arkada geniş bir kuyruk uzatılıyor. Erkekler kuyruklarını omuzlarına, kadınlar bellerine kadar uzatıyor. Yüksek Kan'dan olanlara Yüksek Leydi ya da Yüksek Lord deniyor ve ellerinin ilk iki tırnağını boyuyorlar. Düşük Kan'dan olanlara yalnızca Leydi ya da Lord deniyor, ama aralarında görece daha

yüksek konumda olanlar ellerinin son iki tırnağını boyuyor, en düşük seviyede olanlar yalnızca serçe parmaklarının tırnaklarını boyuyor. İmparatoriçe ve çekirdek İmparatorluk ailesi başlarını tamamen tıraşlıyor ve tüm tırnaklarını boyuyor. İnsan Kan'dan doğabildiği gibi, terfi yoluyla da Kan'dan olabiliyor ve bu İmparatorluk hizmetinde olağanüstü başarı gösterenler için bir ödül olarak kullanılıyor.

Kanatlı Askerler: Mayene Başı'nın kişisel korumaları ve Mayene'de elit askeri birlik. Kanatlı Askerler'in üyeleri kırmızıya boyalı plaka zırhlar, çıkıntılı taslara benzeyen ve arkada enseye kadar gelen kırmızı miğferler takar ve kırmızı flamalı mızraklar taşır. Subayların miğferlerinin yan taraflarına kanat deseni işlenmiştir ve rütbe ince tüylerle belirlenir.

Kandaşlar: İki bin seneden daha uzun süre önce (KS 1000-1350) Trolloc Savaşları sırasında bile, Beyaz Kule standartlarını korudu ve yeterli bulunmayan kadınları Kule'den çıkardı. Bu kadınlardan bir grup savaşın ortasında evlerine dönmeye korktu; Barashta'ya (şimdiki Ebou Dar'ın yakınlarındadır), savaştan olabildiğince uzağa kaçtı. Kendilerine Kandaş diyen bu kadınlar kendilerini gizlediler ve Kule'den çıkartılan diğerleri için güvenli bir sığınak sundular. Zamanla, Kule'den çıkartılan kadınlara yaklaşmaları sebebiyle kaçaklarla da bağlantı kurmaya başladılar. Sebepleri tam olarak bilinmemekle birlikte, Kandaşlar kaçakları da aralarına kabul etmeye başladılar. Aes Sedailerin tepelerine çöküp onları geri almayacağından emin olana dek bu kızların Kandaşlar hakkında herhangi bir şey öğrenmemesi için büyük çaba gösterdiler. Hem, kaçakların eninde sonunda yakalandığını herkes biliyordu ve Kandaşlar gizli kalmazlarsa kendilerinin de şiddetle cezalandırılacağını biliyordu.

Kule'deki Aes Sedailerin onların varlığından daha en başından itibaren haberdar olduğunu, ama süren savaşlar yüzünden onlarla uğraşmaya zaman kalmadığını Kandaşlar bilmiyorlardı. Savaşların sonunda, Kule Kandaşları dağıtmanın pek de çıkarlarına olmayacağını fark etti. O zamandan önce kaçakların büyük kısmı, Kule'nin propagandasına rağmen, izlerini kaybettirmeyi başarıyorlardı, ama Kandaşlar onlara yardım etmeye başladıktan sonra Kule kaçakların tam olarak nereye gittiğini bilir, kaçan on kadından dokuzunu yakalar oldu. Kandaşlar varlıklarını ve sayılarını saklamak için Barashta'ya (ve daha sonra Ebou Dar'a) gidip geldikleri için ve normal bir şekilde

yaşlanmadıklarını birilerinin fark etmesi olasılığına karşılık asla on seneden fazla kalmadıkları için, Kule sayılarının az olduğunu sanıyordu ve Kandaşlar saklanmayı gerçekten başarabiliyorlardı. Kandaşları kaçaklar için bir tuzak olarak kullanmak amacıyla, tarihteki benzer grupların aksine, Kule onları rahat bırakmaya ve Kandaşların varlığını yalnızca tam Aes Sedailerin bildiği bir sır olarak korumaya karar verdi.

Kandaşların yasaları yok, ama kısmen Beyaz Kule'deki çömezler ve Kabuledilmişler için konulmuş kurallara, kısmen sırların saklama gerekliliğine dayanan kuralları var. Kandaşların tarihi düşünüldüğünde beklenebileceği gibi, kurallarını tüm üyelerine katı bir biçimde dayatıyorlar.

Son zamanlarda Aes Sedailer ve Kandaşlar arasında kurulan bağlantılar, yalnızca bir avuç Aes Sedai biliyor olsa da, epey şaşkınlık yarattı. Sayılarının Aes Sedailerin iki katı olması, bazılarının Trolloc Savaşları'ndan beri yaşamış en yaşlı Aes Sedaiden yüz sene daha yaşlı olması da o şaşkınlığın sebeplerindendi. Bu bilginin Aes Sedailer ve Kandaşlar üzerinde nasıl bir etkisi olacağı henüz bilinmemektedir. *Bkz.* Örgü Heyeti; Sessizliğin Kızları.

Kılıç-Kumandanı: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Kızıl El Birliği: *Bkz.* Shen an Calhar.

Kızılkollar: Kızıl El Birliği'ne ait, El'in diğer askerlerinin bir kasabada ya da köyde sorun çıkarmaması, hasar yaratmaması için geçici polis görevi yapmak üzere seçilmiş üyeleri. İsimlerinin sebebi, görev başında neredeyse tüm kollarını kaplayan çok geniş, kırmızı kol bantları takmalarıdır. Normalde en deneyimli ve güvenilir adamlardan seçilirler. Verilen zararlar Kızılkol olarak seçilen adamlardan tahsil edileceğinden, her şeyin sakin ve huzurlu olması için büyük çaba gösterirler. Eski Kızılkolların bazıları Ebou Dar'a giderken Mat Cauthon'a eşlik etmek üzere seçilmiştir. *Bkz.* Shen an Calhar.

Kraliçenin Askerleri: Andor'da elit askeri birlik. Barış zamanında Askerler Kraliçe'nin yasalarını uygulamak ve barışı korumaktan sorumludur. Kraliçenin Askerleri kırmızı ceket, parlak zırh ve plaka zırh, canlı kırmızı pelerin ve parmaklıklı yüz koruma parçası olan koni şeklinde miğferler kullanırlar. Yüksek rütbeli subaylar omuzlarına rütbe düğümleri takarlar ve altın aslanbaşı mahmuzları kullanabilirler. Son zamanlarda Kraliçenin Askerleri'ne Kız-Veliaht'ın kişisel korumaları eklenmiştir. Korumalar, kumandanları Doilin Mellar dışında, yalnızca

kadınlardan oluşur. Bu Asker kadınlar erkek meslektaşlarından çok daha süslü üniformalar giyerler. Geniş siperlikli ve beyaz tüylü şapkaları, kırmızı lake kaplı plaka zırhları, beyaz kenarlı miğferleri, Andor'un Beyaz Aslanı desenli dantel kenarlı kuşakları vardır.

Kumandan General: (1.) Andor'da Kraliçenin Askerleri'nin önderinin rütbesi. Şu anda bu mevki Leydi Birgitte Trahelion'undur. (2.) Yalnızca Yeşil Ajah üyelerinin bildiği, Yeşil Ajah'ın başına verilen unvan. Şu anda bu mevki, Kule'de Adeolorna Bastine, Egwene al'Vere önderliğindeki asi Aes Sedailerde Myrelle Berengari'ye aittir. (3.) Bir Seanchan rütbesi, Her Daim Muzaffer Ordu'da, Mareşal General'den sonra gelen en yüksek rütbe. Mareşal General rütbesi, savaş idare etmek üzere bir Kumandan General'e verilen geçici bir rütbedir.

Kütük: Ogierler arasında halk toplantısı. Bir *yurdun* İhtiyarlar Heyeti tarafından yönetilir, ama tüm yetişkin Ogierler konuşabilir ya da adına konuşacak bir avukat seçebilir. Kütükler genellikle *yurdun* içindeki en büyük ağaç kütüğünün bulunduğu yerde düzenlenir ve senelerce sürebilir. Tüm Ogierleri etkileyecek bir durum söz konusu olduğunda, Büyük Kütük düzenlenir ve tüm *yurtlardan* Ogierler durumu tartışmak üzere bir araya gelirler. Büyük Kütük'e değişik *yurtlar* sırayla ev sahipliği yaparlar.

Marath'damane: Kadim Lisan'da, "tasmalanması gerekenler" ve aynı zamanda "tasmalanması gereken kişi". Terim Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip, *damane* olarak tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mera'din: Kadim Lisan'da, "Kardeşsiz". Bir ıslaktopraklı olan Rand al'Thor'u *Car'a'carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klan ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur, bu yüzden Shaidolar arasındaki kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür. Bu yüzden bu topluluğu, Kardeşsizleri kurmuşlardır.

Mızrak-Kumandanı: Çoğu ülkede, normal koşullar altında asil kadınlar savaşta kendi askerlerine şahsen önderlik etmezler. Bunun yerine, sıradan insanlar arasından profesyonel bir asker tutarlar. Bu kişi askerlerin eğitiminden ve önderliğinden sorumludur. Ülkeye bağlı

olarak, bu kişiye Mızrak-Kumandanı, Kılıç-Kumandanı, Süvariler Efendisi ya da Mızrakların Efendisi adı verilir. Leydi ile hizmetkârı arasında daha yakın bir ilişki olduğuna dair söylentiler sık sık, belki kaçınılmaz olarak doğar. Bazen doğrudurlar da.

Morat-: Kadim Lisan'da, "bakıcı". Seanchanlar arasında, egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin *morat'raken*, *raken*'lere binen ya da onlara bakan kişidir, gayriresmi olarak uçucu adı verilir. *Bkz.* Der'morat-.

Ölümnöbeti Askerleri: Seanchan İmparatorluğu'nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbeti Askerleri'nin insan üyelerinin hepsi *da'covale*'dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları İmparatoriçe'ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe'nin *da'covale*'lerinin işareti olan, omuzlarındaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Ogier üyeler Bahçıvanlar olarak bilinir ve onlar *da'covale* değildir. Bahçıvanlar da insan Ölümnöbeti Askerleri kadar sadıktır ve daha fazla korku yaratırlar. İnsan ya da Ogier, Ölümnöbeti Askerleri İmparatoriçe ve İmparatorluk ailesi için ölmeye hazırdırlar ve canlarının İmparatoriçe'nin malı olduğuna, onun dilediği gibi kullanılacağına inanırlar. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir; mızraklarında ve kılıçlarında siyah püsküller bulunur. *Bkz.* Da'covale.

Önceller: *Bkz.* Hailene.

Örgü Heyeti: Kandaşların önderleri. Kandaşların hiçbiri Aes Sedailerin kendi hiyerarşilerini bilmediği için –bilgi ancak bir Karanlıkdostu sınavı geçip şal takma hakkını kazandığı zaman veriliyordu– Güç seviyesine önem verilmiyor, ama yaşa büyük ağırlık veriliyor, yaşlı kadınlar gençlerden her zaman daha yüksek sayılıyor. Örgü Heyeti (Kandaşlar gibi, kulağa masum geldiği için seçilen bir isim) Ebou Dar'da oturan en yaşlı on üç Kandaş kadından oluşuyor ve bunların arasında en yaşlı olanına Nine adı veriliyor. Kurallara göre, ayrılma zamanı geldiğinde hepsi konumlarından feragat etmek zorunda, ama Ebou Dar'da kaldıkları sürece Amyrlin Makamı'nı bile kıskanacağı, üstün bir yetkeye sahipler. Kandaşlar Ebou Dar'dan ayrıldıklarından, teknik olarak Örgü Heyeti artık yok. *Bkz.* Kandaşlar.

Para birimi: Yüzyıllar süren ticaretten sonra her ülkede standart para birimleri aynı olmuştur: Kron (en büyük madeni para), marka ve kuruş. Kronlar ve markalar altın ya da gümüşten yapılabilir, kuruşlar ise gümüş ya da bakırdır; sonuncusu basitçe bakır olarak adlandırılır. Bununla beraber, farklı ülkelerde bu para birimlerin büyüklükleri ve ağırlıkları farklı olabilir. Bir ulusta bile farklı hükümdarların bastırdığı paraların ağırlıkları ve büyüklükleri değişebilir. Ticaret sayesinde, değişik ulusların paraları hemen her yerde bulunabilir. Bu yüzden bankacılar, tefeciler ve tüccarlar paraların değerlerini belirlemek için terazi kullanırlar. Büyük sayıda para bile tartılır.

En ağır paralar Andor ve Tar Valon paralarıdır ve o iki yerde görece değerleri şu şekildedir: 10 bakır kuruş = 1 gümüş kuruş; 100 gümüş kuruş = 1 gümüş marka; 10 gümüş marka = 1 gümüş kron; 10 gümüş kron = 1 altın marka; 10 altın marka = 1 altın kron. Buna karşın büyük paraların daha az altın ya da gümüşten yapıldığı Altara’da, görece değerler şu şekildedir: 10 bakır kuruş = 1 gümüş kuruş; 21 gümüş kuruş = 1 gümüş marka; 20 gümüş marka = 1 gümüş kron; 20 gümüş kron = 1 altın marka; 20 altın marka = 1 altın kron.

Tek kâğıt para ‘hak mektubu’dur. Bankacılar tarafından, hak mektubu sunulduğunda belli bir miktar altın ya da gümüş vermeyi garanti eden bir belge olarak basılırlar. Şehirler arasında uzun mesafeler olduğundan, birinden diğerine yolculuk etmek için uzun zaman gerektiğinden ve uzun mesafeli iş ilişkilerinin zorluğu yüzünden, bir hak mektubu onu yayımlayan bankanın yakınındaki bir şehirde tam değeri tahsil edilerek bozdurulabilirken, daha uzak bir şehirde daha düşük bir değer karşılığında bozdurulabilir. Genel olarak, uzun yola gitmeyi düşünen zengin biri, gerektiğinde madeni paraya dönüştürmek üzere bir ya da daha fazla hak mektubu taşır. Genelde hak mektuplarını yalnızca bankacılar ve tüccarlar kabul eder ve asla dükkânlarda kullanılmaz.

Rhyagelle: Kadim Lisan’da, “Eve Dönmüş Olanlar”. Eskiden Artur Şahinkanadı’nın hükmettiği topraklara geri dönmüş olan Seanchanlara verilen isim.

Seandar: Seanchanların İmparatorluk başkenti. Seanchan kıtasının kuzeydoğusunda bulunur. Aynı zamanda, İmparatorluk'un en büyük şehridir.

Sei'mosiev: Kadim Lisan'da, "indirilmiş bakışlar" ya da "yere dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında, birinin *sei'mosiev* olduğunu söylemek "itibarını kaybettiğini" söylemektir. *Bkz.* Sei'taer.

Sei'taer: Kadim Lisan'da, "dümdüz bakışlar" ya da "karşıya dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında şerefe ya da itibara, biri ile göz göze gelebilme yeteneğine atıfta bulunur. *Sei'taer* "olunabilir" ya da *sei'taer* "sahibi olunabilir", yani insan itibarlı olabilir ya da şeref sahibi olabilir. *Sei'taer* kazanılıp kaybedilebilir de. *Bkz.* Sei'mosiev.

Shara: Aiel Kıraçları'nın doğusunda gizemli bir ülke. Ülke hem zorlu doğal özellikler, hem de insan yapımı duvarlarla korunmaktadır. Shara hakkında pek az şey bilinmektedir, çünkü ülke halkı kültürlerini gizli tutmaya çalışıyormuş gibi görünmektedir. Sharalılar, Aiellerin aksi ifadelerine rağmen, Trolloc Savaşları'nın onlara dokunduğunu inkâr ederler. Deniz Halkı'ndan tanıkların anlatımlarına rağmen Artur Şahinkanadı'nın istila teşebbüsünü bildiklerini inkâr ederler. Dışarıya sızan pek az bilgiye dayanarak, Sharalıların kadın ise Sh'boan, erkek ise Sh'botay adı verilen tek bir hükümdar tarafından yönetildiği bilinmektedir. Bu hükümdar tam yedi yıl hüküm sürer, sonra ölür. Hükümdarlık onun eşine geçer, o da yedi yıl hüküm sürer ve ölür. Bu düzen, Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana sürmektedir. Sharalılar ölümlerin 'Desen'in iradesi' olduğuna inanmaktadır.

Shara'da yönlendirebilen, Ayyad adı verilen kişiler vardır. Bu kişiler doğumlarında dövmeyle işaretlenirler. Ayyad kadınları Ayyadlarla ilgili kuralları titizlikle uygularlar. Ayyad olanlarla olmayanlar arasında cinsel ilişki, Ayyad olmayanlar için ölümle cezalandırılır. Ayyad'ın bunu güç kullanarak gerçekleştirildiği kanıtlanırsa, o da idam edilir. Birliktelikten bir çocuk doğarsa, çocuk doğaya bırakılır ve ölür. Erkek Ayyadlar yalnızca damızlık olarak kullanılır. Yirmi bir yaşına geldiklerinde ya da yönlendirmeye başladıklarında, hangisi önce gelirse, Ayyad kadınları tarafından öldürülürler ve cesetleri yakılır. Sözde, Ayyadlar Tek Güç'ü yalnızca Sh'boan ya da Sh'botay'ın emriyle yönlendirirler. Hükümdar her zaman Ayyad kadınları ile çevrilidir.

Ülkenin ismi bile kuşkuludur. Yerlilerin ona değişik isimler verdikleri bilinmektedir, örneğin Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali

ve Shibuoya.

Shen an Calhar: Kadim Lisan'da, "Kızıl El Birliği". (1.) Pek çok başarı kazanmış, sonunda, Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken, Manetheren'i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar grubu. (2.) Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların zirvesi sayıları Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir. *Bkz.* Kızılkollar.

Sisnera, Darlin: Bir Tear Yüksek Lordu. Eskiden Yenidendoğan Ejder'e isyan etmişti, ama şimdi Tear'da Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

So'jhin: Kadim Lisan'dan en iyi tercümesi "alçaklar arasında yükseklik" olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanı sıra "hem gökyüzü hem vadi" olarak tercüme eder. *So'jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkârlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Do'covale,* yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kan'dan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so'jhin*'leri yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe'nin kişisel *so'jhin*'leri ile denkleriymiş gibi konuşurlar. *Bkz.* Da'covale; Kan.

Süvariler Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Taborwin, Breane: Eskiden canı sıkılmış Cairhienli bir asil kadındı. Servetini, konumunu kaybetti ve artık yalnızca bir hizmetkâr, ama eskiden olsa küçük göreceği bir adamla ciddi romantik ilişki içinde.

Taborwin, Dobraine: Cairhienli bir lord. Şu anda Cairhien'de Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

Taht Kavgası: Genelde, tahtta bir Ev diğerini takip eder. Andor'da, bu terim Modrellen'in ölümünden sonra ortaya çıkan taht kavgasını anlatmak için kullanılır. Tigraine'in ortadan kaybolmasından sonra Mantear Kız-Veliaht'sız kalmıştı. Trakand Evi'nden Morgase'in tahta geçmesi için iki sene gerekti. Andor dışında bu çekişme, Üçüncü Andor Taht Kavgası olarak bilinir.

Takvim: Haftada on gün, ayda yirmi sekiz gün, senede on üç ay vardır. Bayram günlerinin çoğu ayların parçası sayılmaz; bunlara Güneşgünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (her dört senede bir, bahar gün dönümünde) ve Tüm Ruhların Kurtuluşu Bayramı ya da Tüm Ruhlar Günü (her on senede bir, güz gün dönümünde) dahildir. Ayların isimleri

vardır –Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maighdal, Choren, Shaldine, Nesan, Danu– ama yalnızca resmi belgelerde, memurlar tarafından kullanılır. Çoğu insan için mevsimleri kullanmak yeterlidir.

Tarabon: Artyh Okyanusu kıyısında bir ulus. Başkenti Tanchico'dur. Eskiden büyük bir ticaret ulusuydu, başka şeylerin yanı sıra halılar, boyalar ve Havai Fişekçiler Loncası'nın ürünlerini satardı. Anarşi ve iç savaşa ek olarak Arad Doman'a ve Ejderyeminlilere karşı verilen savaş yüzünden harap olmaktadır. Seanchanlar geldiğinde düşmeye hazırdı. Şimdi sıkı Seanchan hâkimiyeti altında; Havai Fişekçiler Loncası'nın Lonca Evi yok edildi ve Havai Fişekçilerin büyük kısmı *da'covale* yapıldı. Çoğu Tarabonlu Seanchanların düzen getirmesine minnettar görünüyor ve Seanchanlar hayatlarına pek az müdahale ederek yaşamalarına izin verdikleri için, Seanchanları kovalamak için ülkelerine savaş getirmeye niyetleri yok. Bununla beraber, bazı lordlar ve askerler Seanchanların nüfuz alanının dışında kaldılar ve ülkelerini geri almayı umuyorlar.

Taşın Savunucuları: Tear'da elit askeri birlik. Şimdiki Taşın Kumandanı (Savunucuların Kumandanı) Rodrivar Tihera'dır. Bu birliğe yalnızca Tearlılar kabul edilir ve subaylar genelde asil doğumludur, ama genellikle küçük Evlerden ya da güçlü Evlerin önemsiz dallarından gelirler. Savunucuların görevi, Tear şehrindeki, Tear Taşı adı verilen büyük kaleyi savunmak, şehri savunmak ve Şehir Bekçileri yerine polis görevi yapmaktır. Savaş zamanları dışında nadiren şehirden fazla uzaklaşırlar. Savaş zamanında, diğer elit birliklerde olduğu gibi, ordunun nüvesini oluştururlar. Savunucuların üniformaları siyah ve altın rengi çizgili, siyah manşetli şişkin kol yenli siyah ceket; cilalı plaka zırh; çelik parmaklıklardan yüz koruma parçası olan çıkıntılı miğferdir. Taşın Kumandanı miğferinde üç kısa beyaz tüy taşır ve ceketinin manşetlerinde, beyaz şerit üzerinde birbirine geçmiş üç altın rengi örgü bulunur. Kumandanlar iki beyaz tüy ve beyaz manşet üzerinde tek bir altın rengi örgü taşırlar. Teğmenlerin bir beyaz tüyü ve beyaz manşet üzerinde tek bir siyah örgüsü olur. Asteğmenler bir kısa siyah tüy ve sade beyaz manşetli ceket giyerler. Bayraktarların manşetleri altın rengidir, onbaşıların manşetleri ise altın siyahtır.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan Delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes

Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Bazıları öldükten sonra yeni bedenlerde uyanmışlardır ve onlara yeni isimler verilmiştir, ama kimlikleri ve yerleri konusunda çok şey bilinmemektedir.

Yürek: Kara Ajah'ın temel organizasyon birimi. Aslında, bir hücre. Bir yürekte birbirini tanıyan üç Aes Sedai bulunur; bir yüreğin her üyesi, Kara Ajah'tan diğer iki üyenin tanımadığı bir Aes Sedai daha tanır.

Zorlama; zorlanma: Yönlendirme yeteneğine sahip biri uzun süreler boyunca, hiç durmaksızın, becerebildiğince çok Tek Güç yönlendirdiği zaman, daha hızlı öğrenebilir ve daha hızlı güç kazanabilir. Buna zorlanma denir. Aes Sedailer, ölüm ya da kavrulma tehlikesi yüzünden, bunu çömezler ve Kabuledilmişler üzerinde uygulamaktan kaçınırlar.